

Bác Sĩ Cầm Thú

Contents

Bác Sĩ Cầm Thú	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	27
9. Chương 9	31
10. Chương 10	36
11. Chương 11	40
12. Chương 12	43
13. Chương 13	46
14. Chương 14	50
15. Chương 15	54
16. Chương 16	60
17. Chương 17	62
18. Chương 18	65
19. Chương 19	69
20. Chương 20	72
21. Chương 21	76
22. Chương 22	80
23. Chương 23	83
24. Chương 24	86
25. Chương 25	89
26. Chương 26	92
27. Chương 27	96
28. Chương 28	100
29. Chương 29	103
30. Chương 30	106
31. Chương 31	110
32. Chương 32	114
33. Chương 33	118
34. Chương 34	121
35. Chương 35	125
36. Chương 36	129
37. Chương 37	133
38. Chương 38	139
39. Chương 39	143
40. Chương 40	147
41. Chương 41	151

42. Chương 42	155
43. Chương 43	159
44. Chương 44	163
45. Chương 45	167
46. Chương 46	170
47. Chương 47	175
48. Chương 48	179
49. Chương 49	183
50. Chương 50	186
51. Chương 51	190
52. Chương 52	193
53. Chương 53	197
54. Chương 54	200
55. Chương 55	204
56. Chương 56	207
57. Chương 57	211
58. Chương 58	214
59. Chương 59	218
60. Chương 60	221
61. Chương 61	224
62. Chương 62	228
63. Chương 63	232
64. Chương 64	235
65. Chương 65	240
66. Chương 66	244
67. Chương 67	247
68. Chương 68 End	248

Bác Sĩ Cầm Thú

Giới thiệu

Nội dung: Đô thị tình duyên, Hiện Đại, HNhân vật chính: Na Na, Niếp Duy BìnhNguồn: CungQuang

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bac-si-cam-thu>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1: Lần Đầu Gặp Mặt, Đối Chọi Gay Gắt

Hộ lý chuyên nghiệp là một công việc khổ sai nhất là ở các công việc ở bệnh viện.

Không nói công việc hộ lý chuyên nghiệp âm thịnh dương suy, bọn họ cũng giống như sinh viên học y lâm sàng, đều là năm năm, hơn nữa cơ bản học cũng giống nhau, chỉ khác ở chỗ không học chuẩn đoán bệnh mà thôi.

Đều học cơ bản giống nhau thế nhưng so với bọn họ dù có là học tốt đến đâu thì ra trường công tác cũng vất vả hơn, mệt nhọc hơn, tiền lương cũng kém hơn nhiều.

Hơn nữa hộ lý chuyên nghiệp lúc tốt nghiệp cũng bị khảo nghiệm gắt gao chứng minh thực lực, mà sau khi đi làm cũng sẽ bị hai lần kiểm tra sát hạch mỗi quý.

Cho nên sinh viên nếu vào khoa hộ lý, đều không nghĩ tới chuyện học sang chuyên nghiệp, mỗi người đều giống như liều chết nhảy vào hồ lửa, chứ thực sự nhiệt tình yêu thích công việc lại không có mấy người.

Đương nhiên, ngoại trừ vị nam nhân vĩ đại Siegel!

Đó là vị thủy tổ của giới hộ sĩ, là hộ lý chân chính!

Không giống nhóm hộ lý nhỏ hiện tại, nhìn gương mặt như bị áp bức khổ sở đến sắp nhỏ máu, hộ lý trước đây nhiều nhất cũng chỉ giống như cái băng vệ sinh không có cánh!

Lưu y tá trưởng cắn hạt dưa, cảm thán nói: “Na Na thật ra thật tâm yêu thích công việc này, trừ việc cô ấy ngốc như không có não ra, tôi nghĩ cô ấy chính là một ‘Tiểu hộ sĩ’ ban đêm có cánh an toàn a!”

Người bên cạnh vội hòa theo Lưu y tá trưởng: “Đúng không chỉ là loại có cánh mà còn là loại siêu dài.” (mấy bác so sánh con người ta với cái đấy là thế nào? =.=)

“Phốc –”

Lưu y tá trưởng phun ra hạt dưa, nghiêm túc dùng sức gật đầu!

Na Na giống như một ngư nhân (khỏe như trâu đó a, để vậy hay hơn), là đại hộ lý chuyên nghiệp. Là sinh viên có biểu hiện tốt, thành tích nổi trội xuất sắc nên các giáo sư hướng dẫn phá lệ thiên vị một chút, thời điểm thực tập cũng sắp xếp cho đơn vị tốt hơn.

Có ai không vui khi đi nơi có điều kiện tốt để thực tập?

Nhưng Na Na cố tình cự tuyệt ý tốt của giáo sư hướng dẫn, tự mình kéo hành lý đi đến phòng khám nơi thâm sơn cùng cốc, mỗi ngày đi theo hai vị bác sĩ già lên núi xuống thôn khám bệnh. Phòng khám đó là cơ sở y tế duy nhất, chỉ có mình cô là hộ lý thực tập.

Báo cáo thực tập của Na Na so với tất cả mọi người phong phú hơn, thành tích cũng tốt hơn những người khác.

Cũng chỉ là thực tập thôi, không phải là vấn đề gì quá quan trọng, phần lớn các giáo sư cũng không làm khó sinh viên, mặc kệ biểu hiện thế nào, chỉ cần không phải rất khác người đều cho qua.

Rất nhiều đệ tử đều là dạng lơ mơ, bệnh viện cũng đều mở một con mắt nhắm một con mắt cho xong việc.

Các sinh viên đều nói Na Na ngốc nghếch, chỉ mới một năm ngắn ngủi, từ một cô gái trắng trẻo nộn nộn đã bị biến thành “món đồ cổ” mới đào lên được. Thật là uổng phí!

Cái trấn nhỏ kia trước đây cách huấn luyện huấn luyện bộ đội rất gần, phòng khám đó là do bộ đội mở ra, hiện tại quân khu đã có bệnh viện, mà ở đó điều kiện thiếu thốn gian khổ, người đồng ý đến quá ít, cho nên vẫn không phát triển được.

Hai vị bác sĩ già đều thích hộ lý nhỏ nhu thuận chịu khó này, mỗi ngày khi đi khám bệnh cùng các ông đều có những lời nói, cử chỉ rất mẫu mực, làm các ông đều khen cô không dứt miệng.

Rất nhanh sau đó, phẩm chất tốt đẹp của Na Na bay đến viện tổng quân khu, các giáo sư có tiếng ở các khoa chuyên môn tại bệnh viện đều muốn lấy hồ sơ của cô.

Ở thời đại bây giờ nếu không có bối cảnh lớn, muốn công tác tại bệnh viện có tiếng trong nước thật sự rất khó.

Vì thế Na Na trở thành đối tượng mà các sinh viên ghen tị, hâm mộ đến đỏ mắt. Cô dễ dàng có thể vào làm ở đơn vị mà các sinh viên khác mơ ước tha thiết.

Hệ lý mới ra trường cũng giống như bác sĩ mới ra trường, đều phải luân phiên thay đổi qua các khoa khác nhau trong vòng một năm để khảo hạch tư cách mới có thể được bệnh viện cho vào biên chế, rồi thông qua đánh giá của các khoa đó để quyết định sắp xếp vào khoa nào.

Na Na đợi hơn nửa năm, rốt cục cũng đến khoa giải phẫu thần kinh!

Thông tin chính thức vừa ra đã được bạn cùng ký túc xá Mao Đan là hệ lý ở khoa phụ sản kích động túm chặt tay cô mà hét lên, đối với việc cô có thể đến khoa giải phẫu thần kinh cùng ở một chỗ với bác sĩ Niếp tiếp xúc thân mật thì cực kỳ hâm mộ.

Na Na vừa về tới nơi, công việc bình thường đã nặng nề lại còn phải ứng với hai kì sát hạch của bệnh viện, nên đối với chuyện bất quá nội bộ rất là xa lạ, không khỏi tò mò hỏi: “Bác sĩ Niếp là ai?”

Mao Đan hưng hăng trừng cô một cái, ánh mắt xem thường, rồi trong ánh mắt thể hiện si mê cảm thán: “Bác sĩ Niếp khoa giải phẫu thần kinh, năm nay mới ba mốt tuổi!”

Na Na yên lặng rút cách tay non mịn của mình ra khỏi ma trảo của Mao Đan.

Mao Đan đột nhiên phục hồi lại tinh thần, túm lấy cô mà cường ép: “Na Na đồng chí, hãy chụp hộ tống vài tấm ảnh của Niếp mỹ nam, càng nhiều càng tốt..... Nếu tớ vừa lòng, sẽ mời cậu hai bữa cơm nhá !”

Na Na không có suy nghĩ nhiều liền vui vẻ đồng ý.

Mao Đan lâm vào ảo tượng về bác sĩ Niếp mà không thể tự thoát ra được, hồ hởi nói đến các chuyện bất quá mà mình nghe ngóng được.

Bác sĩ Niếp là danh nhân của bệnh viện quân khu, xinh đẹp như hoa, y thuật cao thâm, là phó chủ nhiệm khoa giải phẫu thần kinh có tiền đồ rộng mở.

Na Na yên lặng ghi nhớ trong lòng.

Có thể là bởi vì nhiệm vụ Mao Đan giao cho quá mức đặc biệt hoặc là trong lòng cô cũng hiếu kì về vị bác sĩ này mà Na Na lại mất ngủ, nằm ở trên giường trần trọc hơn nửa đêm, sau đó mơ mơ màng màng mà ngủ, khi tỉnh lại lại sắp bị muộn.

Thật may là cô ở ký túc xá dành cho nhân viên ngay sau bệnh viện, chỉ cần năm phút đồng hồ là có thể kịp tới nơi. Na Na không kịp ăn sáng, vội vàng rửa mặt liền thay quần áo rồi đi.

Bệnh viện ở tổng quân khu là một bệnh viện có tiếng, bệnh nhân tự nhiên rất đông, có rất nhiều người trời còn chưa sáng đã chờ ở đại sảnh xếp số. Có một số bác sĩ giỏi khó hẹn trước, mà có số kia ở trong tay có thể bán lại cho người khác giá mấy ngàn đồng.

Cho nên Na Na chạy đến đại sảnh khoa ngoại liền phát hiện mấy chiếc thang máy đều đông kín người đợi.

Na Na đến thang máy chuyên dụng dành cho nhân viên, đợi một lúc mới có thể đi vào, sau cô là một cụ già run rẩy bước vào, thang máy quá tải kêu chói tai mà cụ già đó không có ý định bước ra ngoài.

Cụ già đó có thể nhìn thấy là đã đến từ lâu, chặc xếp hàng lâu mà vẫn không vào được nên mới tiến tới chỗ thang máy của nhân viên này. Cụ già tuổi đã cao, chống gậy, thần sắc không tốt, mặc dù nghe thấy cảnh báo quá tải mà vẫn thờ ơ như cũ, cũng làm ọi người không đành lòng nói ra lời trách cứ.

Nhưng thời điểm này, nếu đợi thêm lát nữa mà tranh vào sẽ đi làm muộn, bệnh viện quản lý lại nghiêm khắc, lại có người đi kiểm tra, nếu bị phát hiện đến muộn thì không chỉ trừ tiền mà còn bị toàn viện phê bình, vậy nên không có ai đồng ý nhường chỗ cho cụ.

Như vậy cũng không phải biện pháp hay, thang máy quá tải ngay cả cửa cũng không đóng, mà không có người đồng ý bước ra thì mọi người đều bị muộn.

Thời gian trôi qua, bắt đầu có âm thanh nho nhỏ oán giận, cụ già hai mắt đục ngầu tràn đầy bất đắc dĩ, cúi đầu thở dài, chống gậy gian nan bước ra bên ngoài.

Na Na cảm thấy không đành lòng, vừa muốn để ông cụ lên trên trước, còn mình sẽ đi sau, chợt nghe trên đỉnh đầu phía sau truyền đến một giọng nam lãnh đạm hờ hững: “Nên tự mình tự giác, không cần làm chậm trễ thời gian của mọi người, tuổi còn trẻ không nên để người già đi thang bộ.”

Lời này nói âm điệu không cao không thấp, ngữ khí không vội không chậm, cứ nhắc nhắc, làm cho không khí ọ ọ ọ trong thang máy tụt xuống, giọng nói không khách khí làm ọi người trở nên tĩnh lặng.

Ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Na Na, tất cả tức giận đối với ông cụ chen ngang kia đều đổ dồn hết lên người cô. Na Na gặp trường hợp như vậy nhưng cũng không có tức giận.

Vốn là cô cũng đang có ý làm việc tốt, chỉ là chưa kịp làm, đã bị người ta không mẫn không nhạt mà nói. Chuyện này nếu cô kịp nhượng bộ thì chuyện sẽ có ý nghĩa khác, nhưng đối mặt với nhiều ánh mắt chỉ trích như vậy cô lại không thể không nhượng bộ lại là một vấn đề.

Na Na vô tội đến cực điểm, không khỏi cảm thấy ghen ghét.

Chủ động giúp ông cụ là một chuyện, bị mọi người chằm chọc khiêu khích buộc phải đi làm lại là một chuyện khác!

Na Na trong lòng thật không thoải mái, không khỏi oán thăm, sao lại có kẻ không phúc hậu như vậy, sao không thấy hân kính nhường người già? Hừ, ăn nói như vậy mà muốn bệnh viện mướn hẳn sao?

Na Na quay đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn nam nhân phía sau một cái, miệng lại ngọt ngào nói: “Người ‘cao tuổi’ đã nói tôi tuổi trẻ lực tráng nên rèn luyện thân thể, tôi xin tiếp thu !”

Na Na ở chữ “cao tuổi” nhấn mạnh phát âm, nam nhân phía sau cao gầy, giống như cột điện, cô vóc dáng không cao, dù không ngược nên nhìn diện mạo của đối phương nhưng cũng biết hẳn là một người đàn ông trẻ tuổi. Lời này rõ ràng là trào phúng phản pháo lại hẳn.

Na Na ngẩng cao đầu, khí thế bước nhẹ ra khỏi thang máy.

Đồng hồ trên đại sảnh đã chỉ hơn bảy giờ, Na Na không dám trì hoãn, vội vàng chạy đến cầu thang, liềm mạng chạy lên.

Cuối cùng tới tầng mười bảy, Na Na đã thở khó nhọc, chống vào tường mà đi tới phòng hộ lý, khi ngồi trên ghế mà hai chân như muốn nhũn ra.

Cuối cùng cũng không đi làm muộn ngày đầu tiên!

Na Na tìm được y tá trưởng Lưu Mân, đưa giấy xác nhận chuyển khoa luân phiên, rồi sau đó theo phân phó đi hộ lý ở phòng trực ban để thay quần áo.

Mặc vào trang phục hộ lý, Na Na tựa đầu vào bàn, hít sâu một hơi, sửa sang quần áo rồi cất bước tới văn phòng của bác sĩ.

Đại đa số mọi người đều có mặt, những người tới hôm qua trực đêm vừa ăn điểm tâm vừa bàn giao công việc, tranh thủ sớm một chút trở về nghỉ ngơi.

Na Na vừa tới, không ai rảnh để ý tới cô, cô liền rảnh rỗi quan sát mọi người trong phòng.

Lưu y tá trưởng hơn ba mươi tuổi, lớn tuổi nhất, tóc ngắn được cài gọn sau tai, đang cùng chủ nhiệm kịch liệt tranh luận.

Na Na cũng biết một chút chuyện, chủ nhiệm khoa giải phẫu thần kinh Trương Vi Đồng xuất thân là lão quân y, trong lúc theo bộ đội bốn ba còn lập được chiến công, sau này lại bị điều đến bệnh viện quân khu, làm ở khoa giải phẫu thần kinh, là chuyên gia nổi tiếng trong nước về não.

Trương Vi Đồng sắp về hưu, mái tóc xám trắng thưa thớt, cái trán cao, lưng còng, tinh thần vẫn tốt, thanh âm to trung khí mười phần, vừa nghe còn tưởng ông đang cãi nhau.

Na Na đánh giá ông một phen, tầm mắt tiếp tục dao động.

Trong một góc sáng sủa có một người đang ngồi, bộ dạng không coi ai ra gì, một tay bưng cốc cà phê, một tay lật tờ báo, nhìn thế nào cũng thấy quen mắt....

Na Na sững sốt, nhìn chăm chăm vào người kia.

Như là cảm ứng được ánh mắt của cô, người đang bình thần xem báo kia liền chậm rãi ngẩng đầu lên.

Hắn cắt mái tóc ngắn, lộ ra cái trán trơn bóng, mang đầy hương vị nam nhân. Hàng lông mày như chì vẽ, trên sống mũi cao thẳng là một đôi kính mắt. Ánh mắt sau cặp kính lạnh như băng, lại sắc bén như dao phẫu thuật, tạo cho người khác cảm giác mười phần lạnh ý.

Niếp Duy Bình chỉ là thản nhiên nhìn lướt qua, cũng đã làm cho nội tâm Na Na cả kinh, kêu rên không thôi.....

2. Chương 2

CHƯƠNG 2: Oan Gia Ngõ Hẹp

Niếp Duy Bình thản nhiên nhìn lướt qua, nội tâm Na Na đã cả kinh kêu rên không thôi.....

Cảm giác rất giống cây cột điện kia, cái khí chất lãnh đạm vô tình..... Rõ ràng là nam nhân vừa làm hại cô ghen khuất không thôi!

Hai mắt Na Na đột nhiên tròn to, tầm mắt run rẩy chuyển về phía cửa, trên vách tường phòng dán ảnh chụp cùng giới thiệu tóm tắt nhân viên đang công tác.

Niếp Duy Bình, phó chủ nhiệm khoa, học vị thạc sĩ khoa giải phẫu thần kinh, công tác: bác sĩ.....

Na Na khóc không ra nước mắt, máy móc xoay mặt lại, nở nụ cười đối với đóa hoa duy nhất của quân khu so với khóc còn muốn khó coi hơn.

Niếp Duy Bình nhíu nhíu mày, lãnh đạm đến cực điểm nhìn nàng một cái liền cúi đầu.

Thật sự là xui!

Niếp Duy Bình uy danh lan xa, đã thật lâu không có ai có gan nói với hắn như vậy, ở tổng viện quân khu ai chẳng biết thà đắc tội với trời còn hơn đắc tội với Niếp Duy Bình, nếu không, người sẽ hối hận vì đã sinh ra trên cõi đời này!

Bởi vì bác sĩ Niếp không chỉ có một lưỡi kịch độc, mà ánh mắt hắn so với châm nhọn cũng không kém là bao nhiêu!

Cho nên lúc ấy, sau khi Na Na châm chọc khiêu khích rồi ngênh ngang mà đi, thang máy bỗng an tĩnh một cách quỷ dị. Tiểu cô nương nhỏ bé dịu dàng đột nhiên vùng lên, thật có cảm giác như gió thổi sấm rền đầy bí trắng.

Cửa thang máy rốt cục cũng đóng lại!

Mọi người không hện mà cùng nhìn về phía Niếp Duy Bình.....

Niếp Duy Bình sắc mặt bất động, chỉ bình tĩnh ngẩng đầu, cánh cửa thang máy sang bóng trong như gương phản chiếu nét mặt hắn, chiếc kính nhả nhện trên sống mũi cao, thấu kính phản xạ ánh mắt sáng lạnh lợi hại.

Mọi người đều rùng mình, lập tức dời tầm mắt nhìn chăm chăm con số đang nhảy trên cửa, trong lòng không khỏi yên lặng cảm thán: “Không biết gì là phúc a.....”

Bất quá Niếp Duy Bình thật đúng là không tính trả thù cái gì, tuy rằng hắn bị ê mặt một phen, nhưng mà hắn hiện tại là chuyên gia khoa giải phẫu thần kinh mà cả nước chạm tay cũng có thể bỏng, đại danh “phó chủ nhiệm trẻ tuổi nhất”, thiết tình cảm thấy trái tim mình rộng lớn như đại dương, dù thế nào cũng sẽ không so đo cùng cái tiểu nha đầu!

Bất quá Na Na cũng không biết suy nghĩ của hắn, nơm nớp lo sợ lui ở trong góc, chỉ cảm thấy đi làm ngày đầu tiên đã mạo phạm nhân vật quan trọng như vậy thì lo sợ hai tháng này cô sẽ không trải qua yên ổn!

Sau khi giao ban, Trương Vi Đồng làm tổng kết giản lược, mọi người liền tản ra.

Tám giờ bác sĩ sẽ đi kiểm tra phòng bệnh, nhóm hộ lý cũng bắt đầu dựa theo lời dặn của bác sĩ mà chuẩn bị thuốc.

Na Na vừa muốn chủ động đi hỗ trợ phòng thuốc, lại bị người gọi lại.

Chiếc áo blue đơn điệu rộng thùng thình Niếp Duy Bình mặc lại trở nên tao nhã, đầy khí chất, nam tử cao gầy mặt không chút thay đổi đi tới, vươn hai ngón tay thon dài cầm theo từ danh sách đã được đóng dấu đưa cho cô, lãnh đạm mở miệng nói: “Hôm nay làm xét nghiệm.”

Na Na nhận lấy rồi nhìn lướt qua, trên mặt dường như xuất hiện ba vạch đen, “Đàm, nước tiểu, phân” đều phải làm!

Niếp Duy Bình giống như lơ đãng nhìn cô một cái, khẩu khí nghiêm túc bổ sung nói: “Buổi sáng trước mười giờ phải làm xong tiêu bản, mười giờ sẽ có người lại đây cầm đi xét nghiệm.”

Bộ dạng tiểu cô nương coi như thanh tú, đôi mắt tròn tròn lấp lánh, gương mặt bánh bao trắng nõn, cằm còn có một vòng như đũa nhỏ mũm mĩm, nhìn thế nào cũng thấy..... Ừm, mềm mại nhu thuận!

Hắn thật sự không suy nghĩ chuẩn bị đi trả thù một tiểu cô nương, bắt quá làm chuyện nhỏ để xả giận cũng không phải cái việc gì khó, thuận tay mà thôi, còn có lợi cho thể xác và tinh thần!

Thật tốt để tiêu khiển a.....

Na Na giật giật khóe miệng, vừa muốn nói liền nhìn thấy Niếp Duy Bình nhướng mày, lập tức đem lời nói nuốt trở vào, lắp bắp nói: “Được, Niếp..... Phó chủ nhiệm!”

Niếp Duy Bình sắc mặt đen sì, tâm tình vừa sung sướng đột nhiên tụt xuống đến âm trầm.

Bác sĩ Niếp, Niếp chuyên gia, Niếp chủ nhiệm..... Cho tới bây giờ không có ai cố ý gọi hắn là “Niếp phó chủ nhiệm”!

Đây là cố ý coi thường hắn đi!

Na Na hoàn toàn là lời nói vô tâm, còn không biết chính mình phạm vào điều cấm kị, nịnh nọt cười cười: “Tôi là hộ lý mới luân phiên thay đổi, sẽ ở khoa giải phẫu thần kinh học tập hai tháng, còn mong bác sĩ Niếp chiếu cố nhiều hơn!”

Niếp Duy Bình cúi đầu nhìn về phía cô, ánh mắt sau mắt kính chợt lóe ra tia sáng lạnh như băng.

Na Na không tự giác mà rùng mình, ngưng ngưng ngậm miệng.

Niếp Duy Bình nhìn chằm chằm cô, hai ánh mắt sâu kín thâm thúy sau cặp kính, đôi môi mỏng chậm rãi khẽ nở nụ cười, chậm chạp nói: “Tốt, tôi sẽ nhớ rõ chiếu cố cô thật nhiều!”

Na Na cười gượng hai tiếng, trước khí thế cường đại của Niếp Duy Bình mà xoay người rời đi.

“Chậm đã.” Niếp Duy Bình nhíu nhíu mày, ánh mắt dừng trên ngực áo của cô hỏi: “Cô tên là gì?”

Na Na lúng túng, lúc này mới phát hiện mình vội vàng thay quần áo, cư nhiên quên không cài bảng tên của hộ lý mới.

“Na Na.”

Niếp Duy Bình mày mặt nhăn càng sâu, ánh mắt không kiên nhẫn hỏi: “Họ gì?”

Na Na thành thành thật thật trả lời: “Họ ở trước tên đó.”

Niếp Duy Bình nhíu mày, mặt lộ vẻ bất mãn, lạnh lùng mở miệng: “Chuyện quan trọng như vậy ai lại đặt cho cô cái tên buồn cười như vậy?”

Na Na cực ủy khuất, tên là cha mẹ đặt, ai quy định khoa giải phẫu thần kinh không thể có hộ lý có cái tên đáng yêu ?

Vừa muốn phản bác, chợt nghe đến phía sau truyền đến một tiếng cười nhạo lớn.

Lưu Mân phụ giúp đẩy xe lăn tới, cười trêu chọc nói: “Ai da, bác sĩ Niếp của chúng ta luôn luôn mắt cao hơn đỉnh đầu hôm nay như thế nào lại làm khó một tiểu nha đầu mới đến đây?”

Na Na lập lập tức hỗ trợ đẩy xe, cung kính đứng ở một bên, còn thật sự nói: “Lưu y tá trưởng, bác sĩ Niếp không làm khó em!”

Lưu Mân nghe vậy nhú mày, cười như không cười nhìn về phía Niếp Duy Bình.

Niếp Duy Bình lãnh đạm nghiêm mặt, không nói hai lời xoay người bước đi.

Lưu Mân cũng không đồng ý dễ dàng buông tha hắn, cao giọng nói: “Tiểu Bình à, cậu trăm ngàn lần đừng quên, tiểu nha đầu này lại là người của tôi a!”

Niếp Duy Bình cước bộ nhất thời nhanh hơn.

Lưu Mân đắc ý hồi lâu, liền thấy tiểu nha đầu kính ngưỡng nhìn mình, không khỏi khựng một tiếng, bộ dạng nghiêm trang hỏi: “Sao lại như thế này?”

Na Na là đứa nhỏ thật thành, không cáo trạng chuyện đã xảy ra, chỉ nói bác sĩ Niếp cho cô chuẩn bị tiêu bản xét nghiệm.

Lưu Mân đánh giá hai người này hẳn là không đến mức có thâm cừ đại hận gì, gật gật đầu nói: “VẬY em cứ dựa theo yêu cầu mà làm, làm xong rồi đánh dấu đặt ở trên bàn ở phòng hộ lý, không cần làm gì cho loạn, mười giờ sẽ có người tới lấy.”

Na Na không ngừng đáp ứng, đem xe lăn đẩy vào phòng để đồ rồi đi lấy mẫu xét nghiệm.

Có bệnh nhân khỏe, chỉ cần đem ống nghiệm giao cho bọn họ, bọn họ tự mình thả bỏ vào ống nghiệm là được.

Nhưng khoa thần kinh não có nhiều bệnh nhân không thể tự gánh vác trọng trách đó, lúc này Na Na sẽ phải tự mình ra trận.

Nước tiểu thì còn đơn giản, phần lớn bệnh nhân nằm trên giường đều dùng ống tiểu, trực tiếp lấy nước tiểu trong túi là được.

Chỉ là đại tiện thì có phần ghê tởm.

Còn có đàm dịch xanh nhầy.....

Na Na không phải chưa làm qua chuyện đó, chuẩn bị mọi thứ cũng có thể coi là quen thuộc, liền đặt tốt ống nghiệm, nhưng cô chưa từng gặp trường hợp lập tức thải quá nhiều phân như vậy. Cô dùng loại khẩu trang không được thông khí cho lắm nhưng mùi thẩm thấu qua thì tốt lắm. Cô đã đeo hai lớp khẩu trang mà vẫn có thể ngửi thấy mùi hương làm người khác khó chịu!

Động tác nhanh nhẹn thoăn thoắt mới kịp chuẩn bị tốt toàn bộ trước mười giờ, tất cả ống nghiệm đều là một mình cô thu thập, Na Na lệ rơi đầy mặt bỏ được khẩu trang mà liều mạng hô hấp, lần đầu tiên cảm thấy mùi vị của việc tiêu độc là tốt đến như vậy!

Trong thời gian thay đổi liên tục các khoa có vẻ khổ cực, không có thời gian rảnh, mà thời gian biểu ở lớp học mỗi ngày đều có tên của cô, thật bất đắc dĩ, Na Na đành phải rời nhà vào ở tại ký túc xá tập thể bệnh viện cung cấp.

Ký túc xá bệnh viện hoàn cảnh rất kém, ngay cả bệnh viện đứng đầu quân khu cũng không thể tránh khỏi.

Nam nữ sử dụng chung tầng trệt, buồng vệ sinh công cộng, muốn dùng nước nóng thì tới phòng nước dưới lầu lính, phòng ký túc xá cũ nát ẩm ướt thường có gián, đến buổi tối, còn có thể nghe được âm thanh chít chít của chuột.

Na Na tan tầm trở lại ký túc xá, vừa mới vào đến cửa đã bị Mao Đan túm chặt, vẻ mặt hưng phấn mà truy vấn: “Chụp ảnh như thế nào rồi? Mau mau lấy ảnh của bác sĩ Niếp ra đây!”

Na Na thở dài: “Bác sĩ Niếp cả ngày hôm nay đều ở phòng phẫu thuật, làm sao có cơ hội.”

Mao Đan thất vọng buông cô ra, bắt đầu than thở oán giận: “Cậu như thế nào ngốc như vậy, buổi sáng thời điểm giao ban không chụp ảnh a.....”

Na Na muốn nói lại thôi, trù trừ hỏi: “Cậu xác định..... bác sĩ Niếp thật sự là hoa nhân?”

Hung tàn như vậy, làm sao giống đóa hoa mảnh mai a!

Mao Đan híp mắt: “Không xác định ai? Hoa nhân tuy rằng diễm lệ, nhưng bác sĩ Niếp cũng không phải là dạng mỹ nhân xinh đẹp.....” Mao Đan cẩn thận nghĩ nghĩ nói, “Tớ cảm thấy bác sĩ Niếp càng giống tuyết liên trên núi cao, cô độc mà thánh khiết lạnh lùng.....”

Na Na sâu kín tiếp lời: “bạch liên hoa sao.....” (hoa sen trắng)

Mao Đan giận dữ: “Cậu mới là bạch liên hoa!”

Na Na có chút chịu không nổi cô nàng mù quáng si mê, bất đắc dĩ lắc đầu, chạy đến cửa sổ ngoài thu quần áo.

Mao Đan đuổi sát không ngừng lải nhải hỏi: “Cậu như thế nào mới một ngày liền có loại phản ứng này? Bác sĩ Niếp là người như thế nào ? Không phải chụp ảnh bị hấn phát hiện chứ?”

Na Na nhịn không được đem chuyện hồi sáng nay kể ra, vừa nói liền tức giận đến kích động vung gậy móc áo trên tay.

Vốn tưởng rằng kể lại thống khổ cho bạn tốt hoàn toàn tỉnh ngộ, sẽ thu liễm lại, không nghĩ tới tư duy của nãi tử nhiên là người thường không thể lý giải !

Mao Đan không cho là đúng khoát tay: “Vốn chính là cậu không đúng, bác sĩ Niếp chỉ là ăn ngay nói thật, hơn nữa xuất phát điểm của người ta cũng là có ý tốt, nếu không hảo tâm nghĩ giúp lão nhân, cũng sẽ không khiến cậu hiểu lầm hấn!”

Na Na tức giận bất bình hươ hươ cái gậy, hận không thể một gậy đánh tỉnh bạn.

Mao Đan thở dài thật mạnh, dựa cửa sổ mà vô hạn phiền muộn nói: “Thiên tài đều là không thể lý giải , cảnh giới tinh thần của bác sĩ Niếp không phải người phàm có thể với tới..... Chỗ cao không thẳng hàn (nơi cao không tránh khỏi lạnh lẽo), bác sĩ Niếp trong lòng nhất định thực tích mịch!”

Na Na không biết cái gì là chỗ cao không thẳng hàn, nàng chỉ cảm thấy ác hàn (nôm na là gió lạnh độc) không thôi, dưới sự phẫn nộ thối tay, gậy móc quần áo liền bay vèo qua cửa sổ ra ngoài.

Dưới lầu truyền đến một tiếng hô đau, Na Na nhất thời bỏ nhào về cửa sổ, liếc mắt một cái liền nhìn thấy một nam nhân phía dưới ôm đầu ngồi xổm, đúng là tích mịch như tuyết Niếp bạch liên.....

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thật sự bận quá, làm không ngừng mà vẫn không vãn, ngay cả thời gian nghỉ ngơi đều không có..... Trở về đã khuya, tám giết thu thập tốt đã hơn mười giờ. Lệ chảy, hoàn thành xong một chương mà mắt đã không mở nổi, Đại Miêu khiêng không được, ngày mai sẽ cẩn thận sửa chữa...

3. Chương 3

CHƯƠNG 3: Lại Kết Thù

Niếp Duy Bình cảm thấy gần đây mọi chuyện không thuận, cả ngày nay hấn đều không hay ho đến cực điểm, buổi chiều tham dự khám giải phẫu gấp, phẫu thuật hơn hai giờ mà vẫn không thể thành công, người nhà bệnh nhân đuổi theo hấn kiệt sức khóc cầu, mặc kệ nói như thế nào cũng không tin người đã không còn.

Tiểu tử hai mươi tuổi, mới trưởng thành, lại bởi vì tai nạn xe cộ mà bị chấn thương sọ não, điều này làm cho cha mẹ hấn xác nhận như thế nào?

Niép Duy Bình tâm tình kém đến cực điểm, còn phải nhẩn nại đi viết chứng minh tử vong, các loại báo cáo thập phần rườm rà, toàn bộ làm xong tốt thì lại bị phòng cấp cứu kêu đi phân tích trường hợp tử vong, sau khi kết thúc đã gần tới giờ tan tầm.

Niép Duy Bình muốn đi uống hai chén để thả lỏng, lại nghĩ sau khi uống rượu không thể lái xe, vừa lúc quán bar cách không xa, xe đã bị hấn để tại bệnh viện, liền từ cửa sau đi ra con đường gần đó, không nghĩ tới cư nhiên họa trời giáng, một cây gậy tre rơi bổ vào đầu hấn, đau đến mức nước mắt hấn đều nhanh chảy ra !

May mắn cũng không có đập trúng mặt, bằng không ngày mai bị người ta nhìn thấy, chẳng phải bị toàn viện chê cười!

Na Na nhìn thấy là hấn liền lùi đầu về sau, Mao Đan nhìn thấy vẻ mặt cô vắn vẹo, không khỏi quá sợ hãi: “Sẽ không đen đui như vậy đi, thực sự là tai nạn chết người ?”

Na Na vẻ mặt cầu xin thấp giọng ai kêu: “Xong đời, thật là tai nạn chết người! Tớ đã bẻ gãy đóa hoa duy nhất của tổng viện!”

Mao Đan đột nhiên nghe nói đến người đó là đóa hoa sen trắng trong lòng mình, trên mặt đầu tiên là giận dữ, ngay sau đó như là nghĩ đến cái gì, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, vẻ mặt tươi cười quý dị, kinh hỉ ngó ra bên ngoài cửa sổ, nửa thân mình đều muốn đu ngoài cửa sổ.

Người đàn ông chật vật ngồi ôm đầu phía dưới chính là Niép Duy Bình!

Không hổ là đóa sen trắng thánh khiết bác sĩ Niép, ngay cả tư thế ngồi xõm cũng đều phá lệ động lòng người.....

Na Na bị trắng kêu lên: “Chíp bông, tớ.....”

Nói còn chưa nói hết, đã bị Mao Đan không kiên nhẫn một cước đá văng.

Mao Đan nhanh chóng ấn đầu cô xuống, nửa ngồi bình tĩnh đối diện tầm mắt của cô, ngữ khí nghiêm túc nói: “Nghe, nói là tớ làm rơi, không được phép để lộ ra nửa điểm dấu vết!”

Nói xong, liền như một trận gió xông ra ngoài.

Na Na đầu đầy mờ mịt, tránh ở sau bức màn vụng trộm ngó ra bên ngoài xem xét, liền thấy Mao Đan vui vẻ chạy tới bên người Niép Duy Bình.

Na Na nhất thời lòng tràn đầy cảm động, dùng bức màn lau nước mắt lưng tròng.

Thời khắc mấu chốt vì bằng hữu mà nhận hai đao.....

Đây mới là thật tình, đủ nghĩa khí a!

Đừng nhìn Mao Đan ngày thường vô tâm vô phế, lúc hoạn nạn thật đúng là toát ra không ít tình ý!

Khoa giải phẫu thần kinh giải phẫu cần lực chú ý tập trung cao độ, không chấp nhận được nửa điểm sai lầm, bằng không có thể gây cho bệnh nhân tai họa lớn vĩnh viễn không thể bù lại.

Cho nên một ngày giải phẫu căng thẳng, Niép Duy Bình đầu óc mỗi một đến cực điểm, bị một gậy bất ngờ như vậy nên không kịp phòng, nhất thời hoa mắt chóng mặt, một hồi lâu cũng không đứng lên được.

Niép Duy Bình ngồi một lát mới ổn định lại, vừa muốn đứng lên liền cảm thấy một trận gió quất đến trước mặt mình.

Hấn không thói quen bị người khác ngưỡng mộ, chậm rãi đứng thẳng mới dám mặc nhìn về phía đối phương.

Mao Đan mặt mang xuân phong, lòng tràn đầy kích động, chạy xuống đến nơi khuôn mặt cũng đã trở nên thẹn thùng đỏ ửng, chớp ánh mắt ra vẻ kinh hoàng mở miệng: “Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý, thời điểm đang thu quần áo tay bị trượt..... Thật sự là thật có lỗi, có làm anh bị thương hay không?”

Niép Duy Bình mắt lạnh nhìn đối phương đang cúi đầu tạ lỗi, khóe miệng chậm rãi gợi lên một độ công trào phúng.

Hành động kém như vậy còn dám đi ra khoe khoang, thực nghĩ là hấn không có đầu óc?

Tuy rằng người đối diện vẻ mặt xin lỗi, nhưng trong ánh mắt tràn đầy hưng phấn, ánh mắt này hẳn rất quen thuộc, giống như là tầng tầng lớp lớp hoa đào nở rộ, một đóa tiếp một đóa, chìm chết người ta trong phần hồng.

Càng giống như là.....Con cầu đói bụng rất lâu, chợt vừa nhìn thấy thịt nhiều xương ngon, hận không thể lập tức lao lên ôm lấy cắn xé!

Tốt lắm, vật tiêu khiển chủ động đưa đến cửa, xem ra đêm nay có thể tiết kiệm tiền thưởng đây!

Niếp Duy Bình ghen một bụng hỏa rất cực có cơ hội phát tiết, ánh sang lạnh sau thấu kính chợt lóe, khoe miệng nhếch lên một ý cười không tốt.

“Không có việc gì, tôi có thể thông cảm.....”

Mao Đan máu toàn thân nhất thời sôi trào, ánh mắt say mê, tươi cười mộng ảo.

Bác sĩ Niếp thật ôn nhu thật hiền hoà a!

Niếp Duy Bình thản nhiên tiếp tục nói: “Loại người giống như cô từ thời điểm sinh ra đến chết đi nào đều nhỏ, tôi đã thấy rất nhiều, tứ chi không phối hợp thì thôi! Trượt tay đã tính là cái gì, may mắn cô không trượt chân, bằng không với tải trọng này của cô mà rơi xuống..... Phỏng chừng có thể trực tiếp đè tôi bẹp thành mặt bằng!”

Niếp Duy Bình không chỉ có y thuật tinh hạ dao tinh chuẩn, mắng người cũng chỉ cần một câu mà máu chảy đầm đìa.

Mao Đan trên mặt tươi cười cứng đờ, gương mặt vừa mới đỏ hồng ngượng ngừng lập tức liền rút sạch.

“Ha ha, anh thực hay nói giỡn.....”

Niếp Duy Bình làm sao dễ dàng buông tha cô, nhú mày nói: “A? Chẳng lẽ không phải là cô đã quên mang bộ não nhỏ bé đó, mà là thời điểm mẹ cô sinh chỉ để lại cuống rốn mà vứt thai nhi đi?”

Mao Đan giống như nghe được trong thân thể mình truyền ra âm thanh hò hét ầm ỹ.

Cô nàng não tàn mang theo tinh thần điên cuồng truy lùng bác sĩ Niếp, bị nói hai ba câu liền đổ vỡ!

Niếp Duy Bình liếc mắt nhìn cô một cái, cô gái nhỏ đã hoàn toàn vỡ mộng, cái biểu tình vụn vụn kia làm cho tâm tình hắn sung sướng.

Niếp Duy Bình khí trong lồng ngực vừa thoát ra, khó được hiền lành cười cười, có chút hảo tâm trấn an nói: “Kỳ thật cô cũng không phải là đồ bỏ đi như vậy, ít nhất cô còn không chế được chân a.”

Được rồi, Niếp Duy Bình lưỡi mang kịch độc “an ủi” cũng không quên mang người ta ra châm chọc.

Mặc cho ai bị lời nói ác độc như vậy đều chịu không được, huống chi là cô gái nhỏ xuân tâm tràn ra, làm sao thừa nhận được từ “Trọng tải” rất tốt này, bị người mình ngưỡng mộ dùng trên người chính mình?

Mao Đan muốn hồng mắt, bụm mặt một đường chạy thẳng về ký túc xá, phá cửa nhào vào trong lòng Na Na, bị phần lau nước mắt mắng: “Na na cậu nói dối, bác sĩ Niếp chính là một đóa hoa cực đại hung tàn, thực là ác nhân hoa!”

Na Na kinh hãi, đẩy cô ra thân thiết hỏi: “Làm sao vậy? Bác sĩ Niếp có phải làm khó cậu hay không?”

Đều do cô không tốt, biết rõ bác sĩ Niếp tính tình không tốt lắm còn để cho bạn tốt thay mình gánh tội. Nếu như không là vì nàng, Mao Đan như thế nào bị đá kích thành bộ dạng này!

Mao Đan cảm thấy thế giới này rất tiêu tàn, xem xem đây đều là bị Niếp Duy Bình làm cho vụn vụn !

Lau nước mắt, Mao Đan đem mọi chuyện miêu tả lại, thương tâm muốn chết nức nở nói: “Như Phan Kim Liên cùng Tây Môn Khánh gặp nhau..... bác sĩ Niếp lại cô phụ như vậy thì thế nào còn có thể diễn một hồi phong hoa tuyết nguyệt, một hồi diễm ngộ mất hồn đâu!”

Chuyện này phát triển ngoài phạm vi đoán trước, nguyên tưởng rằng cho dù không có sầu triền miên, ít nhất cũng nên mất đi mây lại thông đồng mới đúng, ai ngờ đến vấp phải trắc trở còn chưa nói, lại bị oánh đến đầu rơi máu chảy!

Mao Đan bị mất mát thật lớn đả kích, lòng tràn đầy bi thương, phần hận cắn móng tay: “Thật sự là rất không hiểu phong tình!”

Na Na hung hăng đập một cước, hoàn toàn hết chỗ nói rồi!

Cô hoàn toàn mất đi cảm động cùng áy náy!

Cô đã nói Mao Đan tâm không có yếu như vậy, nguyên lai là dụng tâm kín đáo a.....

Na Na tức giận nói: “Cái này là cậu không chịu tin lời tứ nói. Đã sớm nói cho cậu hẳn không phải đóa hoa sen trắng như vậy!”

Mao Đan hung tợn trừng mắt nhìn cô một cái, có chút bao che khuyết điểm nói: “Không cho nói bác sĩ Niếp không tốt!”

Na Na lại nhin lại nhẩn, vẫn là không nhin xuống được nhìn một cái xem thường.

Bất quá cô là một đứa trẻ phúc hậu, sẽ không tỏ ra vui sướng khi người gặp họa, rút hai tờ giấy đưa cho bạn lau nước mắt, nghĩ nghĩ an ủi nói: “Đừng khổ sở, đây không phải vấn đề của cậu, đại khái..... Là vì cậu không nhẫn nại chờ được Tây Môn đại quan nhân chủ động tìm tới đây đi?”

Mao Đan thanh âm sù sùi một chút, cẩn thận ngẫm lại cũng thấy đúng, cũng không phải bởi vì chính mình không đủ rụt rè sao!

Từ xưa đến nay, đàn ông không phải đều thích giả dạng đóa sen trắng dối trá sao? Cô vội vàng khấn thiết như vậy chẳng phải là tự hạ giá trị con người mình?

Mao Đan trong lòng được an ủi rất nhiều, nhất thời bất mãn trừng mắt nhìn cô oán giận: “Cậu như thế nào lại tiền trạm hậu tẩu như vậy? Thật là, một chút đều không có giống Vương bà khôn khéo thông minh!”

Na Na khinh thường bĩu môi, cô so với Vương bà không biết khôn khéo bao nhiêu lần!

Wương bà cuối cùng là bị chém đầu, cô mới mặc kệ loại giao dịch tự chịu diệt vong tổn hại da thịt này!

Na Na xem Mao Đan đã không có việc gì, không khỏi nhớ tới chuyện thập phần trọng yếu.

“Đúng rồi, gậy móc đâu?”

Mao Đan không để ý chỉ chỉ ngoài cửa sổ: “Phỏng chừng còn ở phía dưới a.”

“Tớ còn chưa thu xong quần áo đâu!”

“Tìm về thôi nếu không lại phải mua cái mới!”

Na Na nhận mệnh thở dài, thành thật chủ động đi xuống lầu tìm lại. Bên dưới không có một bóng người, gậy móc đã bị gãy làm hai đoạn bị tùy tay vứt bỏ ở ven đường, chắc là trong cơn giận dữ của Niếp Duy Bình trở thành vật hi sinh!

Na Na có tính cần kiệm, gậy móc tuy không đáng giá bao nhiêu, nhưng vừa mua được vài ngày, liền như vậy bị người ta hủy đi, không khỏi có chút đau lòng.

Na Na đem gậy móc nhặt lên, chuẩn bị cầm về dùng băng dính buộc lại mà dùng, sờ sờ chỗ gãy, nhin không được lẩm bẩm một câu: “Thật sự là phá hoại mà!”

Na Na lòng tràn đầy bất mãn ánh mắt đều dừng lại trên vật hi sinh gậy móc, căn bản không biết, bộ dáng keo kiệt này đều rơi vào trong mắt Niếp Duy Bình một chút cũng không sót.

Niếp Duy Bình đã từ cửa sau đi ra ngoài thật xa, mới đột nhiên nhớ tới, nếu đã không còn muốn chuẩn bị đi uống hai chén, làm chi còn làm điều thừa đi đường xa như vậy về nhà?

Niếp Duy Bình lại quay lại, liếc mắt một cái liền thấy Na Na quệt mồ hôi nhặt lên gậy móc, còn có đau lòng lấy giấy xoa xoa mặt trên dính bụi.

Niep Duy Binh trong lòng đột nhiên bùng lên ngọn lửa, ánh tịch dương nhu hòa không vì hấn mà nhiễm nửa phần lo lắng, thấu kính lóe ra hào quang sắc lạnh, như phía chân trời hắc ám lóe ra một tia chớp nhỏ, dưới ánh tà dương như máu liền làm nổi bật lên, tăng thêm hàn khí âm lãnh dày đặc, mưa gầm gió gào mà đến.....

Tốt, nguyên lai không phải thủ đoạn vô tình cố ý nhỏ của cô gái tư xuân kia, mà là âm mưu, hành động ngầm ngầm ra tay. Đây rõ là một âm mưu báo thù!

Niep Duy Binh chỉ cảm thấy hờn dỗi tích tụ ở ngực toàn bộ nổ tung, hấn còn không có xuất thủ trả thù đâu, hellokitty mà lại dám cười ở trên đầu lão hổ!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Vùng thành thị duyên hải có phải hay không ánh mặt trời đều như vậy? Giữa trưa xuất môn đi làm, dự báo thời tiết nói cực nóng 35 độ, bị thái dương phơi nắng, nhất thời cảm thấy làn da như bị lửa thiêu, so với dĩ vãng 38,9 độ thời tiết này còn giống hỏa lò hơn! Muốn làm năm tam phục thiên giữa trưa đi ra ngoài phơi nắng trở về, trên cánh tay, tóc gáy cùng bị lửa thiêu giống nhau..... Lệ chảy, mặt trời ở bờ biển là có nhiều nắng phơi nhất a! Lăn lộn cầu bao dưỡng, cầu hoa hoa ~

4. Chương 4

CHƯƠNG 4: Bị Con Thỏ Nhỏ Coi Thường

Na Na cũng không dám rời giường đi làm trễ nữa, sợ chính mình ra cửa bất lợi gặp phải bác sĩ Niep.

Nhưng mà tâm tư cô luôn luôn đơn giản, đi vào giấc ngủ thật dễ dàng hơn nữa ngủ thực say, vì thế trước khi ngủ Na Na cố ý đặt vài cái đồng hồ báo thức, còn dặn Mao Đan thời điểm rời giường kêu cô, sợ chính mình lại muộn.

Kết quả ngày hôm sau thức dậy quá sớm, ăn cơm sớm đi đến bệnh viện làm, còn giúp đồng nghiệp trực đêm đo huyết áp cho vài bệnh nhân, sau đó cầm bút bắt đầu sửa sang lại bệnh án.

Lục tục, bệnh viện bắt đầu càng lúc càng náo nhiệt, chờ mọi người đều đến đông đủ, Na Na liền đi theo Lưu Mân đi làm công tác giao ban.

Sáng nay phòng ICU chuyển vào một bệnh nhân, làm việc ở công trường quá mệt nhọc, kết quả ngã giàn giáo, cột sống bị thương, vừa thoát khỏi thời kì nguy hiểm, hiện tại chuyển tới phòng bệnh thường ở khoa giải phẫu thần kinh làm tiếp thêm một bước trị liệu.

Trương Vi Đồng đem tình huống bệnh nhân đơn giản giới thiệu, đối với La Hưng Lập nói: “Giường số 47 liền phân cho tổ các anh, tí nữa tiểu Dư phòng ICU sẽ đến giải thích cho các anh!”

La Hưng Lập vừa mới qua tuổi bốn mươi, là một phó chủ nhiệm khác, so với Niep Duy Binh thì lâu năm hơn, cũng không có “danh tiếng” như Niep Duy Binh.

Vốn dĩ Trương Vi Đồng sắp về hưu, hấn cũng là bác sĩ lâu năm có lí lịch, quan hệ tốt, chủ nhiệm tiếp theo tất nhiên sẽ là hấn, nhưng ai biết nửa đường lại nhảy ra một Niep Duy Binh, không chỉ vừa mới du học trở về, còn tại giới y học quốc tế có nhiều luận văn được công nhận, thậm chí còn đạt vài giải thưởng y học lớn.

La Hưng Lập vốn dĩ cũng không đem hấn để vào mắt, y thuật inh tới đâu thì có ích lợi gì? Quan trọng là quan hệ! Bình bầu chức danh không chỉ có cuộc thi khách quan, còn phải được bệnh viện tán thành mới được, trước không nói bệnh viện đối với bình chọn chức danh vẫn còn hạn chế, chức danh cao tiền lương cũng phải cao lên, vô duyên vô cớ bệnh viện như thế nào nguyện ý gia tăng phí tổn?

Cho nên rất nhiều bác sĩ cả đời cũng không thể trở thành chủ nhiệm, trừ phi chủ nhiệm trước đó về hưu hoặc là từ chức, tiếp đó phải có thể lực mạnh thì mới đến lượt bản thân có phần.

Niep Duy Binh lại có “danh tiếng”, dù sao cũng mới hơn ba mươi tuổi, quan hệ cũng rất hữu hạn!

Nhưng là sau này, quân khu cùng bệnh viện chấp bút đưa thông tư xuống đầu tư sở nghiên cứu cho khoa giải phẫu thần kinh, tiến hành nghiên cứu tế bào, hạng mục này thực hấp dẫn người, bệnh viện làm cực trọng thị, trong viện vốn kế hoạch do Trương Vi Đồng đứng đầu, dẫn dắt nhân viên tiến hành nghiên cứu, nhưng Trương Vi Đồng từ chối với lí do mình tuổi đã lớn, không thể so với người trẻ tuổi có tinh thần ham học hỏi, dù muốn cũng không có tinh lực, hạng mục này sau đó liền giao cho Niếp Duy Bình.

La Hưng Lập thế này mới ý thức có nguy cơ, mà hẳn cùng Niếp Duy Bình lại vừa lúc phụ trách hai tổ nhỏ phân biệt, liền đối với Niếp Duy Bình trước mặt hay sau lưng đều có nhiều bất mãn.

La Hưng Lập có chút mất hứng, nhin không được mở miệng nói: “Lại là bệnh nhân ICU, phòng chúng ta cũng tiếp nhận bệnh nhân từ ngoài, bọn họ sao không có chuyển vào khoa nội thần kinh? Mỗi lần đều chuyển vào chỗ chúng ta, quá trình điều trị dài ngày thì làm sao mà sống.....”

Chuyển khoa thực phiền toái, không chỉ có hai cái phòng trong lúc đó phải làm các thủ tục, thông tin, hướng dẫn đầy đủ, hai bác sĩ chịu trách nhiệm còn phải làm nhiều báo cáo.

Hơn nữa đại đa số bác sĩ cũng không nguyện tiếp nhận bệnh nhân của người khác, bệnh trạng lúc đầu cùng các xét nghiệm của bệnh nhân không thể nắm rõ ràng nhiều thứ, tâm lý bệnh nhân cũng sẽ hoang mang lo sợ, còn nhiều loại phiền toái, vạn nhất xảy ra vấn đề mà mình không rõ còn có thể sẽ bị liên lụy. Mà quan trọng nhất, nếu là giai đoạn chữa trị sau, bản thân sẽ bị mệt mỏi chết khiếp, tiền lại đa phần vào hầu bao của bác sĩ trước.

Đúng là xuất lực mà không có miếng nên không có ai vui vẻ mà làm.

Mặc dù việc cứu người là nhiệm vụ của bác sĩ, nhưng rất nhiều thời điểm bác sĩ cũng sẽ đem ích lợi cá nhân đặt đằng trước.

Trong phòng có một bác sĩ trẻ tuổi tức giận nói: “Chủ nhiệm, cứ như vậy cũng không phải là biện pháp..... Nội khoa bên đó xử lý không tốt bệnh nhân ngoại thương đều đổ lên nơi này của chúng ta, trực tiếp liên lụy toàn bộ kết quả cùng thưởng của toàn phòng! Tháng trước kết quả và thưởng của chúng ta đã trượt hai bậc, chúng ta là một khoa ngoại trọng điểm cư nhiên ngay cả khoa nội so ra cũng hơn.....”

“Được rồi được rồi!” Trương Vi Đồng khoát tay áo, không kiên nhẫn nói, “Hiện tại thay van cũng không cần mở lồng ngực, khoa nội kết quả và thưởng cao cũng là bình thường! Tôi hiểu được ý của mọi người, nhưng bệnh nhân đưa tới đây, chúng ta lại không thể không tiếp nhận!”

Trương Vi Đồng hiểu được tâm lý bọn họ, bác sĩ trẻ tuổi lương không cao, mà trên còn cha mẹ già dưới còn con nhỏ, còn có phòng ở, xe cộ, đầu năm nay giá hàng tăng nhanh, áp lực cuộc sống vốn lớn, mà cổ tình khoa giải phẫu thần kinh này lại cần thường xuyên tăng ca, cả ngày tinh thần đều căng thẳng, bọn họ khẳng định tâm sinh bất mãn.

Trương Vi Đồng cũng thực bất đắc dĩ, hiện nay tình trạng chữa bệnh trong nước là cái dạng này, ông có thể có biện pháp gì?

Trương Vi Đồng cầm lấy bệnh án nói: “Tám giờ, kiểm tra xong phòng bệnh còn phải vào phòng giải phẫu, đều dừng trị hoãn nữa!”

La Hưng Lập mặc dù không phục, nhưng chủ nhiệm đã lên tiếng, lúc này cũng không thể không ngậm lại miệng, mang theo tổ viên của mình bắt đầu kiểm tra phòng.

Na Na yên lặng nghe bọn hắn mới sớm đã tranh luận, gương mặt cô ghệt ra, ngăn người suy nghĩ.

Từ kiến thức sách vở đến ra thực tế ở bệnh viện mới phát hiện suy nghĩ của cô quả thực rất ngây thơ, nghĩ đến mọi người mặc áo dài trắng đều mang tấm lòng bồ tát, nghĩ đến mỗi một hộ lý đều phải..... Nhưng sau khi vào quân khu tổng viện, cô mới hiểu được, báo chí thường thường xuất hiện đưa tin bác sĩ thiếu y đức, ở trong hiện thực chỉ cực kỳ bé nhỏ, mặc dù ngẫu nhiên có xuất hiện, cũng không biết bị truyền thông phóng đại bao nhiêu lần.

Na Na đã thay đổi liên tục đại bộ phận các phòng trong bệnh viện, từng phòng đều có điểm chung giống nhau, thời điểm nói chuyện, giao ban thường xuyên đều nói đến kết quả đi đôi cùng lợi ích được hưởng, mỗi ngày đều không dời đề tài này.

Na Na mới ban đầu thì khó có thể tin, dần dần biến thành như hiện tại tập mãi thành thói quen.

Trước kia ý tưởng của cô quá mức buồn cười, nghĩ đến các bác sĩ cứu người đều là thiên thần áo trắng, đều là người thiện lương nhiệt tâm, kỳ thật bọn họ là người gặp qua sinh ly tử biệt nhiều nhất, nhân tình thế thái gặp nhiều hơn ai, nếu tâm tư mềm yếu đến mấy cũng sẽ trở nên lạnh lùng như cái xác cứng không hồn.

Nhưng là..... Rốt cuộc vẫn là có người đặc biệt tồn tại.

Na Na không tự giác nhìn chằm chằm bóng dáng Niếp Duy Bình phía trước, thời điểm mới bắt đầu họp, sắc mặt hần vẫn lạnh nhạt ngồi ở góc sáng sủa, vẻ tự đắc, vui vẻ lật xem báo chí, giống như đối với khắc khổ trong phòng hoàn toàn không biết.

Lưu Mân có chút dăm chiêu nhìn nhìn Na Na, nửa thật nửa giả vui đùa nói: “Như thế nào, coi trọng đồng chí tiểu Bình của chúng ta?”

Na Na phản ứng trong chốc lát mới hiểu được “đồng chí Tiểu Bình” là ai, quỳnh lên thốt ra: “Làm sao có khả năng!”

Đại khái Na Na phản ứng quá mức rõ ràng tự nhiên, bóng dáng cao gầy phía trước lại cứng đờ không dễ phát hiện.

Lưu Mân vui sướng khi người gặp họa ngắm gương mặt giả bộ nghiêm trang trước mắt của người nào đó, trong lòng khinh thường oán thăm, đều đã vội muốn bỗng mông còn giả bộ nghiêm trang bình tĩnh cái gì a!

Lưu Mân không cho là đúng cười cười nói: “Không có mấy cô gái trẻ có thể chống lại được mị lực của đồng chí tiểu Bình a, bộ dạng không sai gia thế lại tốt, còn có công việc lương cao..... Em cho dù thích hần cũng là bình thường!”

Na Na cười gượng, ngượng ngừng gãi gãi đầu nói: “Bác sĩ Niếp tốt lắm, nhưng hần là hần không phải mẫu người em thích.....”

Lưu Mân ánh mắt chợt lóe, ra vẻ hứng thú hỏi: “Nga, em thích mẫu người dạng gì?”

Na Na nghĩ nghĩ nói: “Em thích..... Người đàn ông tốt, ôn nhu sẵn sàng!”

Thân ảnh phía trước bỗng đứng dậy, chiếc lưng căng cứng máy móc xoay người bước đi.

Lưu Mân thực hiện được quỹ kế cười rộ lên.

Thời gian kiểm tra phòng bệnh, bệnh nhân cùng người nhà đều ở phòng bệnh chờ, hành lang có vẻ trống trải, thanh âm tự nhiên thực rõ ràng truyền vào trong tai của Niếp Duy Bình.

Niếp Duy Bình cước bộ vừa chuyển, theo hướng bên kia bước tới, trong lòng bùng lên cảm giận ngút trời, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Muốn đánh người không ra đánh người, muốn diện mạo không ra diện mạo, con thỏ nhỏ cư nhiên dám ghét bỏ hần không ôn nhu không sẵn sàng?

Còn nói hần không phải người đàn ông tốt?!

Niếp Duy Bình đẩy kính mắt, thấu kính lóe lên quang mang lợi hại, sắc mặt cũng lạnh lùng.

Na Na còn không biết chính mình bị Lưu y tá trưởng lợi dùng làm thiêu thân, đối với y tá trưởng quan tâm có hơi chút thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà sợ hãi).

Lưu Mân cười tủm tỉm vỗ vỗ bả vai của cô, sau khi giao biên lai thuốc được đóng dấu cho cô, lại hỏi bằng quơ hỏi cô một số chuyện không liên quan.

Na Na liền đem chuyện này cho rằng đó là đang chiếu cố cô, thành thành thật thật có hỏi tất có đáp.

Cô gái nhỏ thành thật như vậy hiện tại thật sự là khó tìm được !

Lưu Mân ngượng ngừng thay đổi đề tài, tâm tư có chút không đành lòng.

“Na Na a, có cái gì không hiểu liền hỏi chị, nếu có thắc mắc không phải hỏi ai cũng sẽ giống nhau !” Lưu Mân không tự giác đã mềm lòng, hiền lành nói, “Đừng sợ, chỉ cần dụng tâm làm việc, bình thường không có vấn đề !”

Na Na cảm kích gật đầu: “Em hiểu!”

Lưu Mân nghĩ nghĩ, nhin không được dặn nói: “Chị biết em là cô gái tốt..... Em nhớ kỹ một chút,bác sĩ Niếp là quái ma, chỉ có thể từ xa xem không thể lại gần xem, bình thường có thể liên cách xa ra!”

Na Na trong lòng cảm thấy ấm áp, nở nụ cười ngu ngốc: “Y tá trưởng chị suy nghĩ nhiều rồi, em đối với bác sĩ Niếp chỉ có kính ngưỡng, hấn cứu trị cho nhiều người như vậy, cho dù tính tình có là loại vút đi cũng vẫn là người thật tốt!”

Lưu Mân thật sự không đành lòng nhìn thẳng nụ cười tươi trong sáng dịu dàng đầy tin tưởng kia, yên lặng xoay mặt thở dài: “Tóm lại..... Tiểu Bình nếu dám khi dễ em, em liền nói cho chị biết, chị sẽ tới làm chủ cho em!”

Được y tá trưởng thưởng thức cùng chiếu cố, Na Na cảm thấy cực vui vẻ, gương mặt tròn trịa như bánh bao quả thực có thể phát ra hào quang, vẫn lộ nụ cười tươi ngốc nghếch.

Mà tươi cười này ở trong mắt Niếp Duy Bình phá lệ không thể tha thứ.

Niếp Duy Bình một bên hung tợn ghi lại lời dặn của bác sĩ trên máy tính, một bên thường thường lạnh lùng liếc cô một cái.

Thật muốn véo đứt cái gương mặt bánh bao kia.....

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bởi vì có đồng sự xin phép nghỉ, cho nên này hai ngày phá lệ bận rộn, mệt đến thất lưng đều không đứng thẳng nổi, còn tăng ca đến khuya..... Buổi tối trở về tắm rửa, đang tắm được một nửa đột nhiên không có nước ấm, bị phần gạt sạch lại bằng nước..... Lại quên bật thêm nước ấm ~ Bác sĩ Niếp bị con thỏ nhỏ tạt ột gáo nước lạnh..... Cho nên nói con thỏ nhỏ tuy là thỏ, nhưng cũng không phải dễ dàng ăn vào bụng như vậy! Tươi hoa thấy thiếu, chẳng lẽ bởi vì thời tiết quá nóng, hoa đều bị phơi nắng đến chết sao ? Rừng rừng quỳ cầu hoa ~

5. Chương 5

CHƯƠNG 5: Hai Người Hai Ngược Lại Mình

Na Na sau khi được Lưu y tá trưởng cổ vũ, giống như bị chích chuyển hóa thành tiểu yêu tinh, càng thêm chịu khó, nhiệt tình chưa từng có tăng vọt, làm từ sớm đến tối muộn, đem nhiều việc ở phòng bệnh giải quyết hết.

Kỳ thật bình thường phòng hộ lý công việc cũng không phải quá bận rộn, đúng giờ đo nhiệt độ cơ thể, đo huyết áp, dựa theo lời dặn của bác sĩ phát cho bệnh nhân thuốc, sửa sang lại bệnh án. Mỗi ngày buổi sáng chuẩn bị giao ban, thời điểm này các nhóm hộ lý nhỏ đều tụm năm tụm ba cùng một chỗ, cầm bút đỏ vừa vẽ đường nhiệt độ vừa tán gẫu bát quái.

Na Na chỉ hướng đến tích cực chịu khó, tiếng chuông vừa vang cô liền chủ động hướng phòng bệnh chạy đến, giúp bệnh nhân đẩy giá truyền, xoay người, các hộ lý khác đều mừng rỡ vì thanh nhàn, trên vai không đỡ gánh nặng liền ở phòng trực ban vây quanh máy tính xem phim truyền hình.

Thời điểm tan tầm, có bệnh nhân vừa làm xong giải phẫu từ dưới lầu đưa lên, Na Na vừa tới, tổ trưởng Trần Tiệp ở tổ một đối với cô có chút lo lắng, sợ cô xử lý không tốt liền chủ động đi hỗ trợ.

Bệnh nhân vừa phẫu thuật tách hai sợi thần kinh não thứ năm(?), trên đầu quấn băng gạc thật dày, đã sắp tỉnh, thuốc tê còn có tác dụng cho nên vẻ mặt coi như bình tĩnh.

Na Na cùng Trần Tiệp đo cho bệnh nhân nhiệt độ cơ thể cùng huyết áp, kiểm tra tình trạng miệng vết thương, hết thấy đều ở trong phạm vi bình thường, liền trấn an vài câu rồi rời đi.

Na Na tiếp nhận bệnh án cười nói: “Chị Trần, giao cho em làm đi.”

Trần Tiệp thật ra có chút ngượng ngùng : “Em đều làm cả ngày, nên nghỉ ngơi một chút!”

Na Na gỡ gỡ tóc, hộ lý nọ nói với cô như vậy cũng thấy mình có điểm oai phong, mà cô nàng kia lại trưng ra gương mặt tròn tròn bánh bao càng thêm ngốc nghếch.

“Không có việc gì, em sắp tan tầm, trở về có thể nghỉ ngơi tốt!”

Na Na vốn không biết là chính mình làm nhiều vất vả: “Em vừa tới, có rất nhiều điều không hiểu, đương nhiên là nên làm nhiều để tạo sự quen thuộc!”

Trần Tiệp thở dài, trong tổ cô cũng có vài tiểu nha đầu nếu đều giống Na Na, cô không khỏi sẽ nhẹ bớt bao nhiêu chuyện!

Trần Tiệp cự tuyệt không được, chỉ phải để cô đi làm: “Chuyện này không vội, ngày mai chuẩn bị cho tốt cũng được, em đừng liều mạng như vậy, mệt mỗi liền nghỉ ngơi!”

Na Na ôm bản bệnh án, cảm động đến rối tinh rối mù.

Trần Tiệp bị cô nước mắt lưng tròng nhìn chăm chăm, hơi có chút không được tự nhiên, áp chế cảm giác tội lỗi trong lòng, vội vàng đem cô đuổi đi.

Trần Tiệp quay người lại, liền nhìn thấy Niếp Duy Bình, gương mặt âm trầm đứng cạnh cửa văn phòng ở phía sau cô, cùng với ánh sáng phía sau kết hợp có thể hù chết người.

Trần Tiệp thật cẩn thận hỏi hẩn: “Bác sĩ Niếp vừa làm xong giải phẫu?”

Niếp Duy Bình tóc vẫn nhỏ nước, hiển nhiên mới tắm rửa xong sau khi ở phòng giải phẫu đi ra.

Niếp Duy Bình làm sạch mắt kính lạnh như băng bị mờ hơi nước, không có làm mờ đi vẻ lạnh lùng của hẩn, ngược lại càng làm hẩn thần bí khó lường, quanh thân lưu chuyển hơi thở nguy hiểm.

Niếp Duy Bình đối với cô gật gật đầu, thản nhiên mở miệng nói: “Trần tổ trưởng đêm nay là trực ca đêm?”

Niếp Duy Bình ánh mắt cao hơn đầu, tối nay lại vô cùng khách sáo, bình thường có người muốn cùng hẩn nói chuyện cũng bất quá chỉ đối lấy như có như không một cái gật đầu.

Nguyên bản Trần Tiệp chỉ là lễ phép hỏi một câu, cũng không nghĩ hẩn sẽ trả lời, lại không nghĩ tới lúc này Niếp Y Sinh không chỉ có đáp lại, cư nhiên còn cùng cô khách sáo nói chuyện.

Trần Tiệp ngạc nhiên, người cũng tự nhiên hơn một ít, biểu tình buồn bực “Ân” một tiếng, bất đắc dĩ xua tay nói: “Đúng vậy, xem ra đêm nay đừng nghĩ ngủ an ổn một lát.”

Lầu 17 ở phía đông có đặc thù là phòng bệnh nặng, giống như khoa nội CCU bình thường, cửa sổ thủy tinh, bên trong có gần mười giường bệnh, trung gian dùng màn ngăn cách, mỗi giường bệnh ở đầu giường đều trang bị thiết bị điện tử theo dõi cùng một ít thiết bị phụ trợ.

Phòng bệnh này là phòng bệnh đặc biệt của khoa giải phẫu thần kinh, bệnh nhân bên trong đều là cần đặc biệt chăm sóc, bọn họ trên cơ bản đều vừa giải phẫu, bệnh tình không đủ ổn định, nhưng lại không nghiêm trọng đến mức ở phòng ICU, vì thế sẽ ở phòng bệnh đặc thù này để tiện quan sát.

Ban đêm, trong phòng bệnh theo dõi này có thể xảy ra biến chứng đột ngột, cần hộ lý có trách nhiệm cao, tính cảnh giác tốt, không chỉ có giúp đỡ bệnh nhân xoay người, kiểm tra máy móc dụng cụ, điều chỉnh máy hô hấp, còn phải ứng phó với bệnh nhân vì quá đau đớn nên không thể đi vào giấc ngủ mà hay rung chuông.

Trong khoa giải phẫu thần kinh nhóm hộ lý sợ nhất đến lượt trực phòng theo dõi, Trần Tiệp nghĩ đến đêm nay ngủ không được liền có cảm giác buồn khổ.

Niếp Duy Bình bí hiểm nhìn cô, ngữ khí sâu xa nói: “Vậy chị thật sự là vất vả..... Chồng chị đi công tác, ban đêm cũng không ai chăm sóc đứa nhỏ.”

Trần Tiệp kinh ngạc nói: “chồng tôi không đi công tác nha.....”

Niép Duy Bình thái độ kiên định đánh gãy lời cô: “Không, hấn không ở nhà, khẩn cấp đi công tác, buổi chiều mới vừa đi!”

Trần Tiệp nhú mày khó hiểu.

Niép Duy Bình nhếch khóe miệng, ý vị thâm sâu nhìn chằm chằm Trần Tiệp nói: “Đứa bé còn nhỏ, một mình ở nhà làm sao yên tâm? Trần tổ trưởng không bằng cùng người khác đổi ca..... A, cái hộ lý nhỏ vừa rồi là tốt nhất, cả ngày khỏe mạnh chạy nhảy giống như trâu như hổ, trực thêm ca đêm cũng tuyệt đối không thành vấn đề.”

Trần Tiệp nháy mắt sáng tỏ ý tứ của hấn, trong lòng không khỏi có chút đồng tình với Na Na, cô gái nhỏ ngốc nghếch, chỉ sợ còn không biết chính mình đắc tội “Quỷ kiến sầu”.

Trần Tiệp chần chờ nhìn nhìn, thật cẩn thận cầu tình nói: “Na Na rất tốt, nhưng cô ý đã trực cả một ngày, nếu thêm cả ca đêm có thể hay không.....”

“Trần tổ trưởng.” Niép Duy Bình cười như không cười nhìn cô, cái biểu tình kia nhìn thế nào thì âm hiểm thế đó, “Chị không phải là sợ người mới vượt qua cô, cho nên không chịu buông tay cho các cô ấy cơ hội?”

Trần Tiệp sắc mặt trầm xuống, tuy rằng biết rõ là Niép Duy Bình dùng phép khích tướng, cũng không thể không nhảy vào theo hấn.

Đắc tội với trời cũng không thể đắc tội Niép Duy Bình.

Cô không giống Lưu y tá trưởng bưu hấn, trừ bỏ thực xin lỗi Na Na, còn có thể làm sao bây giờ?

Na Na đem công việc cuối cùng hoàn thành, kiểm tra một lượt không phát hiện quên gì, liền dọn dẹp một chút chuẩn bị tan tầm.

Trần Tiệp sắc mặt lo lắng bước nhanh đi tới, mở miệng xin lỗi nói: “Na Na, chị vừa nhận được điện thoại của chồng, hấn khẩn cấp đi công tác, không kịp sắp xếp con nhỏ..... Đứa nhỏ mới ba tuổi, buổi tối một mình ở nhà chị thật sự lo lắng, em xem, có thể hay không giúp chị trực ca đêm, rồi chị sẽ trực lại trả em?”

Na Na vừa nghe vội vàng gật đầu, không chút do dự đáp ứng: “Được, chị Trần yên tâm, thời điểm này nhà trẻ cũng tan rồi, đứa bé không thể không có người đón!”

Trần Tiệp nội tâm càng thêm áy náy, cô gái thiện lương, hiểu chuyện như vậy như thế nào lại bị bác sĩ Niép để ý?

“Na na, thật sự là thực xin lỗi.....”

“Không có việc gì chị Trần!” Na Na không để ý xua tay, cười nói, “Ai cũng đều có chuyện gấp, trực thay cũng không có vấn đề gì!”

Trần Tiệp thở dài, vỗ vỗ bả vai Na Na, yên lặng đánh giá chung quanh một chút, ghé sát vào nhỏ giọng dặn dò: “Nhớ rõ, buổi tối trừ phi bệnh nhân muốn chết, bằng không mặc kệ phát sinh chuyện gì, cũng không nên đánh thức bác sĩ Niép!”

Na Na khó hiểu trừng mắt nhìn: “Vì sao nha?”

Trần Tiệp khụ khụ thanh giọng, bình tĩnh tự huỷ hoại: “Bác sĩ Niép lượng công việc lớn, cần tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đầy đủ..... Hấn nếu nghỉ ngơi không đủ, tính tình khăng định không tốt lắm!”

Na Na thè lưỡi, bác sĩ Niép tính tình đã đủ kém, mà nếu thật giống như lời nói..... thật sự có bao nhiêu đáng sợ đây?

Trần Tiệp không dám nhiều lời, sợ cô thấy khả nghi, vội vàng sắp xếp công việc, dặn dò vài câu liền rời đi.

Trần Tiệp hoàn toàn là buồn lo vô cớ, Na Na căn bản sẽ không nghĩ nhiều, tiếp nhận công tác của cô ấy rồi liền gọi điện thoại báo cho Mao Đan buổi tối không quay về, sau đó xem xét bảng phân công.

Ăn qua cơm chiều, Na Na cầm quyển sách rồi đi phòng theo dõi.

Ở cửa phòng theo dõi có đặt cái bàn chuyên dùng để hộ lý chuẩn bị, trên mặt bàn còn để bệnh án cùng các loại thiết bị kiểm tra, còn có thuốc men đầy đủ, tên nhãn xếp gọn một bên.

Na Na cực ít tới nơi này, phòng theo dõi luôn luôn từ cất lượt hộ sĩ chuyên môn phụ trách hộ lý, cô trực ca đêm nay từ chín rưỡi, kiểm tra xong có thể quay về phòng trực ban nghỉ ngơi.

Quan sát trong phòng trước mắt có sáu bệnh nhân, đau đớn tra tấn bọn họ thập phần tiêu tụy, thân thể đơn bạc gầy yếu, đầu đều là băng gạc quấn tầng tầng lớp lớp, nhìn qua tựa như kẹo đường thật lớn.

Na Na hoàn toàn không biết mình bắt đầu trực một ca đêm khổ cực, tâm tình còn thoải mái mà cầm tạp chí xem.

Đến mười giờ, Na Na ngáp mấy cái liền, tuần tra một vòng, không phát hiện có cái gì không ổn, trở về đến phòng trực ban đi ngủ.

Bận rộn cả ngày, Na Na nằm trên giường nhỏ ở phòng trực ban, vừa đặt lưng lập tức đã ngủ.

Vừa mơ mơ màng màng ngủ, tiếng chuông liên đột ngột vang lên, Na Na cả kinh ngồi bật dậy.

Phòng theo dõi giường bệnh nhân số 3 quá đau ngủ không yên, xin thêm một ít thuốc giảm đau.

Na Na nhẹ giọng hỏi: “Đau như thế nào? Đau làm sao?”

Bệnh nhân là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, đầu quấn băng trắng như bánh bao, gian nan chỉ vào đầu chính mình nói: “Nơi này đau, vẫn đau..... Tôi cảm thấy giống như có hàng nghìn con ngựa giày xéo trong óc cứ chạy tới chạy lui..... Cô hộ lý, xin cô , cho tôi một liều giảm đau, để tôi ngủ một lát thôi.....”

Na Na không có quyền cho bệnh nhân thêm thuốc, chỉ có thể chạy tới xin chỉ thị của bác sĩ trực.

Gõ hồi lâu, cửa mới bị một lực lớn mở ra, Niếp Duy Bình vẽ mặt cau có đứng ở cửa, hiển nhiên vừa mới ngủ mà bị làm phiền, không kiên nhẫn hỏi: “Chuyện gì?”

Na Na hoàn toàn đã quên Trần Tiệp dẫn dò, trong lòng tràn đầy đều là thống khổ bệnh nhân, lo lắng nói: “phòng theo dõi giường số 3, bệnh nhân quá đau, xin thêm thuốc giảm đau.....”

“Nói với hắn, không có thuốc giảm đau!” Niếp Duy Bình lạnh lùng đánh gãy lời cô: “Không có việc gì đừng đến làm phiền tôi!”

Nói xong đóng sầm cửa lại.

Na Na bất đắc dĩ, chỉ phải trở về nói cho bệnh nhân: “Bác sĩ Niếp không đồng ý thêm thuốc, anh cũng biết, thuốc giảm đau có tác dụng phụ rất lớn, còn sẽ gây nghiện, anh vẫn là nhịn một chút.....”

Na Na trấn an bệnh nhân một phen mới trở về tiếp tục ngủ.

Một hồi nằm ở trên giường, Na Na trong lòng có việc nên không dám ngủ sâu, khi ngủ khi tỉnh mơ mơ màng màng, không bao lâu tiếng chuông lại vang lên.

Na Na ngược nhìn bảng điện tử trên tường, vẫn là bệnh nhân giường số 3.

Cả đêm, Na Na bị đánh thức vài lần, mỗi lần đi gọi bác sĩ phòng trực ban, đều bị Niếp Duy Bình vẽ mặt tức giận mắng đuổi.

Cuối cùng ở một lần chuông kêu vang nhất. Bệnh nhân quá đau đớn, túm Na Na cầu xin liên tục.

Na Na hoảng hốt, sợ cứ đau như vậy bệnh nhân xuất hiện vấn đề gì, nên lại không ngừng đi gọi cửa bác sĩ Niếp.

Niếp Duy Bình lần này mở cửa rất nhanh, ngay cả kính mắt đều quên mang, hung ác trừng mắt nhìn cô, âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp: “Lần này nếu không phải chuyện thật sự quan trọng, cô nhất định phải chết!”

Đáng tiếc cặp mắt buồn ngủ kia mông lung xinh đẹp, làm suy giảm độ sát thương của bác sĩ Niếp thô bạo, lạnh lùng như băng sơn.

Na Na rút cổ, ấp úng nói: “Bệnh nhân..... giường số 3 kia, vẫn vô cùng đau đớn..... Không không, phải là đau sắp chết! Hắn nói đau tựa như trong óc có nghìn vạn con ngựa.....”

Niép Duy Bình cười lạnh một tiếng: “Chờ hắn trong óc nghìn vạn con ngựa biến thành ngựa trên đồng cỏ rồi nói sau!”

Na Na nóng nảy, ngăn cửa lại, tức giận nói: “Bệnh nhân thật sự rất đau! Anh thân là bác sĩ như thế nào có thể làm như vậy? Một chút y đức đều không có!”

Niép Duy Bình yên lặng nhìn cô: “Toàn bộ tầng trệt, không có người nào là không đau, ai xin cũng đều cấp cho thuốc giảm đau..... Đây không phải là làm việc thiện đâu!”

Na Na không buông tay: “Nhưng bệnh nhân này đau ngủ không yên.....”

Niép Duy Bình sắp hồng mắt, hắn muốn ép buộc con thỏ nhỏ này, thế nào lại cũng chọn phải thời điểm bản thân trực ca đêm!

Báo ứng là đây đi!

“Lặp lại một lần cuối cùng!” Niép Duy Bình gỡ tay cô, đứng ở cửa lạnh lùng mở miệng, “Trừ phi có người muốn chết, nếu không đừng đánh thức tôi!”

Na Na bị đuổi đi không khách khí, hung hăng gõ hai cái lên cửa đổi lấy một tiếng lạnh như băng “cút”, chỉ phải ngượng ngùng rời đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thật sự thật có lỗi, đồng sự nghỉ vài ngày, cho nên hắn tái khám bệnh nên toàn bộ tôi đều phải tiếp nhận, mỗi ngày có bệnh nhân mới cuộn cuộn không ngừng..... Vì thế mỗi ngày tăng ca đến khuya, mệt muốn chết cũng không có biện pháp..... Lệ rơi~ing. Qua hai ngày này, đồng sự đã trở lại, Đại Miêu sẽ thoải mái thật nhiều! Đừng vứt bỏ Đại Miêu oa ~ lặn lội cầu xin ing~

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Na Na không còn phương pháp, đối mặt với bệnh nhân thống khổ không thể đi vào giấc ngủ chỉ cảm thấy thập phần xin lỗi.

Phòng bệnh đặc thù này còn có mấy bệnh nhân, Na Na dè dặt thanh âm nhẹ giọng, lời nói nhỏ nhẹ trấn an, vì dời đi lực chú ý bệnh nhân giường số 3, giảm bớt thống khổ của hắn, cô không thể không nâng cao tinh thần, ngồi ở bên giường cùng hắn tán gẫu nói chút chuyện không đâu.

Thời điểm ba bốn giờ là lúc người ta ngủ ngon nhất, mí mắt Na Na như một cặp uyên ương khó tách rời, bệnh nhân nói liên miên giống như từ nơi xa xôi truyền đến, loáng thoáng nghe không rõ nói gì.

Na Na ngồi một bên, mệt rã rời gật gà gật gù, tỏ vẻ mình đang nghe, bệnh nhân càng thêm dũng mãnh, nói chuyện không ngừng, từ bệnh sử của bản thân, chuyện từ nhỏ đến lớn, ngay cả chuyện vụn vặt trong nhà đều lấy ra kể.

Đến năm giờ, phía chân trời đã thấy mặt trời tỏa sáng.

Sáu giờ đồng hồ hộ lý trực đêm đo nhiệt độ cùng huyết áp cho bệnh nhân, Na Na không thể không làm gián đoạn câu chuyện hắn đang chậm rãi kể, khuyên giải an ủi hắn trước khi hừng đông nhắm mắt lại nghỉ ngơi trong chốc lát.

Từ trên ghế đứng lên, Na Na không chế không được mà lung lay, cảm thấy đầu mình có điểm u mê, đánh một cái ngáp rồi trở lại phòng trực ban, nhắm mắt rửa mặt, lại uống một cốc cà phê đen lớn, mới đi phòng hộ lý bắt đầu công việc.

Na Na đo huyết áp, nhiệt độ cho bệnh nhân mình phụ trách, hỏi bọn họ tình huống giấc ngủ tối hôm qua, đem kết quả ghi lại, lại đi an bài bệnh nhân buổi sáng sẽ vào phòng giải phẫu, chờ làm hết mọi chuyện cũng đã đến bảy giờ.

Niép Duy Bình tối hôm qua bị người ta liên tiếp đánh thức, giấc ngủ không tốt, khi rời giường thấy thật phi thường nghiêm trọng, sắc mặt khó coi đi ra khỏi phòng trực ban, vừa lúc nhìn thấy đầu sở gây nên chuyện đang ngập mấy cái đi tới.

Niép Duy Bình sắc mặt trầm xuống, ánh mắt lợi hại giống như điều hâu, xuyên qua mắt kính lạnh như băng, rõ ràng tỏ vẻ bất mãn.

Nguyên tưởng rằng cô không sợ tới mức ôm đầu mình đầu khóc rống hết nước mắt, ít nhất cũng nên nơm nớp lo sợ sấm hối và giải thích mới đúng! Không nghĩ tới con thỏ nhỏ dũng khí lại lớn, cư nhiên trừng mắt nhìn chằm chằm rồi bước tới trước mặt mình, về mặt lên án hỏi: “Bác sĩ Niép sau nửa đêm hôm qua ngủ ngon đi?”

Ngữ khí Na Na hoàn toàn là trào phúng, không nghĩ tới Niép Duy Bình nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Từ ba giờ đến bảy giờ, không hề có người không thức thời quá rầy, miễn cưỡng có thể ngủ.”

Giấc ngủ không đủ làm cho người ta tâm tình cực kém, Na Na nhất thời u mê, có chút không khống chế được tính tình, trả lời lại một cách mỉa mai: “Ngài nên cảm ơn bệnh nhân thật tốt, ít nhiều hấn ương ngạnh, không vì đau mà muốn chết, làm cho bác sĩ Niép ngài có thể ngủ thật tốt vài giờ..... Bác sĩ Niép ngài là làm như thế nào vậy, khi bệnh nhân của mình thống khổ chết đi sống lại, còn có thể nhẩn tâm vui đầu ngủ nhiều?”

Niép Duy Bình sắc mặt trầm đến mức có thể đông cứng nước, bác sĩ ngoại khoa vốn công việc cũng rất nhiều, khoa giải phẫu thần kinh không chỉ công việc càng nhiều, có không khí khẩn trương, còn có tâm lý mạnh để chịu áp lực rất lớn.

Cho nên, bác sĩ khoa giải phẫu thần kinh, phải học tận dụng khả năng bắt lấy mọi thời cơ để thả lỏng nghỉ ngơi, ở thời điểm công tác có thể tập trung tinh thần tránh cho xuất hiện sai sót.

Niép Duy Bình là chuyên gia số một cả nước, có vô số người tha thiết kỳ vọng, lại phải càng cẩn thận! Nếu không thể dùng thời gian có hạn rảnh rỗi để cho đầu óc nghỉ ngơi thật tốt, thì đầu hấn đã sớm hỏng rồi.

Niép Duy Bình tự nhận mình không phải người tốt, nhiều năm công tác đã sớm nhìn quen sống chết, cũng bị sự thật tàn khốc làm cho tâm cứng rắn.

Hấn không có vô tư hiển dương tinh thần, cũng chưa từng nghĩ tới hy sinh mình để hành y cứu thế.

Nhưng không có nghĩa là hấn không phải bác sĩ tốt!

Niép Duy Bình quá giận dữ ngược lại lại tỉnh táo, cẩn thận đánh giá con thỏ nhỏ tức giận trước mặt, thể này mới phát hiện ra một chút không bình thường.

Con thỏ nhỏ gương mặt mướt mà có thể bóp ra nước, bây giờ lại tái nhợt có chút giống bánh ngô, mà vòng đen quanh mắt nhìn càng ghê người.

Niép Duy Bình nhíu nhíu mày, nghi hoặc hỏi: “Cô cả đêm không ngủ?”

Na Na còn tưởng rằng hấn biết rõ mà còn cố hỏi trào phúng mình, nghe vậy càng thêm phần nộ, gương mặt tròn tròn phồng lên giống bánh bao, tức giận trừng mắt: “Ai bảo tôi không tu luyện được tâm địa cứng rắn như ai kia đâu, bệnh nhân đau đến ngủ cũng không yên, tôi làm sao có thể an tâm đi ngủ?”

Niép Duy Bình không nghĩ tới: “Cô không ngủ có thể giảm bớt thống khổ cho hấn sao?”

Na Na tức giận đến lớn tiếng nói: “Bồi hấn trò chuyện, ít nhất có thể an ủi hấn về phần tâm lý! Làm cho hấn không lo lắng sợ hãi khi bản thân gặp phải một bác sĩ ác tâm!”

Niép Duy Bình nhin không được cười nhạo một tiếng, châm chọc nhếch khóe môi, ngữ khí thành khẩn đề nghị: “Nhỏ..... Đây hộ lý, tôi thiệt tình cảm thấy tầng mười bảy không thích hợp cho cô phát triển! Lấy tư chất thiên phú hôm nay của cô đến tầng mười chín càng có thể phát triển tài học!”

Na Na hoang mang trừng mắt nhìn, không rõ bác sĩ Niép vì cái gì đột nhiên có thái độ vòng vo.

Tuy rằng khó hiểu, nhưng Na Na là cô gái thành thực, trung thực nói: “Tôi còn phải thay đổi liên tục các phòng mà, hiện tại không có quyết định tương lai đi chỗ nào phát triển..... Đúng rồi, tầng mười chín là khoa thể nào?”

Niép Duy Bình ghen cười, thản nhiên nói: “Trung tâm tâm lý.”

Na Na nhất thời không phản ứng lại được, ngốc nghếch trừng cái mặt bánh bao ngây ngô hỏi: “Vì sao a?”

Niép Duy Bình liếc mắt nhìn cô một cái, có thâm ý nói: “Tư duy của bệnh nhân tâm thần..... Cô ở đó sẽ có rất nhiều người có thể tán gẫu với cô!”

Na Na ngẩn người, bây giờ mới hiểu được mình bị đùa giỡn, tức giận đến mức mặt đỏ lên, ghen nửa ngày mới nói: “Anh thật quá đáng! Tôi sẽ không giúp đỡ anh che giấu hành vi ác độc đó!”

Niép Duy Bình nhún vai tỏ vẻ không sao cả, chỉ làm chuyện ngu xuẩn, cũng không phải hấn mất thể diện.

Na Na tức giận đến mức ngay cả điểm tâm đều ăn không vào, thời điểm họp giao ban còn trưng gương mặt bánh bao.

Lưu Mân chú ý tới sắc mặt cô không đúng, quan tâm hỏi: “Làm sao vậy? Em hôm nay không phải ca sau sao? Như thế nào hiện tại đã tới rồi?”

Na Na vẻ mặt căm giận, vừa muốn lên án hành vi vô tình của người nào đó, liền bị người khác chặn lời.

Trương Vi Đồng bụng cóc trà lớn đi vào, thanh âm hung hậu cười nói: “Đều đã đến đông đủ, bắt đầu giao ban!”

Bình thường hộ lý phòng bệnh nói xong tình huống mới đến phiên Na Na.

“..... bệnh nhân giường số 5 sau thủ thuật không phản ứng bất thường, ban đêm ngủ tốt hơn, nhiệt độ cơ thể 37 độ.....bệnh nhân giường số 3 tối hôm qua đau đớn tăng lên nhiều, nhiều lần xin thêm thuốc giảm đau bị bác sĩ Niép cự tuyệt, bác sĩ Niép không nhìn thấy bệnh nhân thống khổ, tùy ý để bệnh nhân đau suốt một đêm! Loại hành vi này làm cho người ta giận sôi gan..... Để bệnh nhân đau đớn về thể xác và tinh thần!”

Na Na giọng nói thanh thúy chấm dứt, văn phòng thoáng chốc an tĩnh lại.

Người một phòng toàn bộ không thể tưởng tượng trừng lớn mắt, người người sắc mặt cổ quái, cười yếu ớt như không cười.

Na Na ngẩng đầu ưỡn ngực đón nhận ánh mắt quỷ dị của mọi người, kiêu ngạo ngay cả một chút ánh mắt cũng không cho Niép Duy Bình.

Niép Duy Bình sắc mặt bình tĩnh nhấp ngụm cà phê, khớp xương ngón tay rõ ràng thon dài tao nhã lật giở báo chí.

Lưu Mân xoa xoa thái dương, một biểu tình vô cùng thê thảm, bên trong yên lặng kêu rên, hận không thể đem nha đầu ngu ngốc kia đóng gói đui về trong bụng mẹ, miễn cho ngốc nghếch mạo phạm ai đó khiến nhà nhà oán thán!

Trương Vi Đồng dẫn đầu đánh võ trầm mặc, ha ha cười rộ lên, có hứng thú hỏi Niép Duy Bình: “Tối hôm qua vất vả cho cậu..... Bị gọi vài lần?”

Niép Duy Bình khép báo lại, bắt đầu dĩ nhiên nói: “Không tới mười lần, thì cũng phải bảy tám lần đi!”

La Hưng Lập nhất thời vui sướng khi người gặp họa đứng lên nói: “Hộ sĩ nhỏ mới tới rất nhiệt tình a!”

Trương Vi Đồng nhìn về phía Na Na, vượt cái bụng tròn của mình cười nói: “Cô gái nhỏ thực không biết thôi, công tác còn làm thật tâm, đối với bệnh nhân hết lòng, còn rất chính nghĩa!”

Tuy rằng là lời nói ca ngợi, lại tràn đầy trêu chọc trêu ghẹo.

Một phòng mọi người cười ha hả, làm cho Na Na cả đầu đầy mờ mịt.

Lưu Mân rút cuộc mềm lòng, tức giận mắng: “Được rồi được rồi, mấy người đều đã già đầu như vậy mà còn hùa nhau trêu ghẹo con bé! Người của tôi a, các người đừng có khi dễ con bé!”

Mọi người biết đều nói Lưu y tá trưởng thật bao che khuyết điểm, rốt cuộc cũng thu lại trêu đùa, liềm mạng nhin cười.

Na Na không rõ nhin không được hỏi: “Y tá trưởng, làm sao vậy?”

Lưu Mân nghe thấy cô lại không im miệng cứ nhiên còn dám hỏi, hận không thể đem cô một cước đá đi.

Trương Vi Đồng ghen cười, ho khan hai tiếng, ôn hòa thân thiết nói: “Nha đầu à, cháu không thấy ở phòng trực hộ lý có bản sao công tác sao? Bệnh nhân giường số 3 chức năng hệ thống thần kinh không có vấn đề, nhưng tinh thần lại có chút...vấn đề rất lớn. Buổi sáng hôm nay, sẽ có người ở tầng mười chín lại đây tiếp nhận!”

Trương Vi Đồng nói xong, thật sự đã nhẩn vẩn, lại vì mở miệng ra nên lại cười rộ lên.

Trời ạ, trên thế gian này có bao nhiêu bộ não thần kinh tài năng như vậy a, tất cả gộp lại tạo ra một đám kì lạ này a. T.T

Na Na sắc mặt đỏ bừng, xấu hổ đến mức hận không thể tìm cái lỗ để chui xuống, ở trong một phòng toàn người đang trêu đùa, vội vàng nói câu “Thực xin lỗi”, rồi cúi đầu chạy vật chạy đi.

Mọi người khó gặp được người dám khiêu chiến bác sĩ Niếp lời nói ác độc, mà lại là cô gái nhỏ da mặt mỏng làm họ nhin cười đến mức bụng đau, lúc này người cũng chạy mất, nhất thời càng thêm không kiêng nể gì, cười đến ngã trái ngã phải.

Ngay cả Lưu Mân đều nhin không được nở nụ cười, lập tức lại phụng phịu hung ác trừng mắt với Niếp Duy Bình: “Nha đầu kia tâm tư thành thật, cậu đừng có khi dễ người ta!”

Niếp Duy Bình còn chưa nói cái gì, Trương Vi Đồng lại cười xen mồm vào nói: “Đúng đúng, cô gái nhỏ da mặt mỏng, chạy đi như vậy là do trong lòng thật ngượng ngùng a..... Tiểu Bình cậu còn không đi qua nhìn xem!”

Niếp Duy Bình sắc mặt phát lạnh: “Tôi không có liên quan!”

Trương Vi Đồng bắt mắt nhìn hẩn, giáo huấn nói: “Như thế nào là không có liên quan hả? Cô gái nhỏ cũng là bởi vì cậu mới bị mất mặt như vậy, lại cả đêm không ngủ! Vạn nhất xảy ra việc gì thì làm sao bây giờ? Mau đi xem một chút!”

Niếp Duy Bình luôn luôn kính trọng Trương chủ nhiệm, mặc dù trong lòng lão đại hẩn không vui, nhưng bất quá vẫn thần nhiên chối từ nói: “Tám giờ ba mươi còn có ca giải phẫu.....”

Trương Vi Đồng bàn tay to vung lên: “Không có việc gì, ca giải phẫu cứ để tôi, cậu nhanh lên đi tìm, phải an ủi người ta thật tốt!”

Trương Vi Đồng lời này nói ra có rất nhiều điểm ái muội không rõ ràng, các bác sĩ nhất thời ngẫm hiểu đều cười rộ lên.

Niếp Duy Bình cau mày, một câu cũng chưa nói, trực tiếp xoay người bỏ chạy lấy người.

Chủ nhiệm tuổi đã lớn, nói chuyện thật không rõ ràng, nếu hẩn không đi sẽ lại phải nghe những lời thuyết giảng dài dòng, lại không biết sẽ gây ra bao nhiêu phiền toái!

Niếp Duy Bình hai tay đút túi, chậm rì rì bước xuống lầu.

Na Na chạy một hơi từ tầng mười bảy xuống, chạy thẳng đến hoa viên trước viện mới dừng lại.

Sáng sớm hoa viên không có mấy người, quần khu tổng viện thực hiện chủ trương xanh hoá thật tốt, có rừng cây nhỏ còn có núi giả, Na Na ngồi ở ghế nghỉ chân trước núi giả, ôm hai gò má nóng bỏng mà ảo não đến cực điểm!

Phòng hộ lý trên bảng công tác mỗi ngày đều viết một số thông tin về bệnh nhân ở giường nào cần chú ý, chuyển viện hoặc chuyển từ khoa nào. Thời điểm Na Na vừa tới còn chú ý, sau đó lại phát hiện chưa có tin

tức gì quan trọng, có gì thì máy tính của viện cũng đã ghi lại, lâu dần, cô liền không chú ý tới bảng trắng đầy chữ viết tay kia nữa.

Ai biết liền xảy ra chuyện lớn khiến người ta xấu hổ như vậy!

Na Na nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi liền hối hận không thôi, hơn nữa cô còn tự cho là đúng chỉ trích bác sĩ Niếp không có ý đức..... Bộ dạng chính nghĩa thập phần buồn cười kia nhất định làm ọi người ấn tượng khắc sâu!

Na Na trừ bỏ xấu hổ, còn cảm thấy thập phần áy náy.

Nếu không phải do cô tự cho là thông minh và không xem xét đầy đủ thông tin, thì như thế nào lại quấy rầy thời gian nghỉ ngơi quý giá của bác sĩ Niếp!

Na Na càng nghĩ càng xấu hổ, nhẹn không được che mặt phát điên kêu to lên.

“A a a – ngại muốn chết! Không thể sống mà –”

Na Na lung tung đá chân phát tiết một phen, bi thương ngửa mặt rống to: “Thần a, dẫn tôi đi đi –”

“Thần bận quá, cũng không có thời gian hạ phàm một chuyến đâu.” Giọng đàn ông mang theo ý cười trong sáng từ sau lưng truyền đến, “Hơn nữa..... Tiểu yêu tinh nhà người đạo hạnh quá thấp, còn chưa đủ tài năng đức hạnh đứng vào hàng ngũ thần tiên đâu!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đồng sự gửi tin nhắn nói sắp phải quay về, nháy mắt lệ nóng quanh tròng, được giải phóng chính là như vậy

ps: Đại miêu tuy rằng nhẹ nhàng mượt mà, nhưng tuyệt đối không phải con thỏ nhỏ! Hoài nghi Đại Miêu nguyên hình là con thỏ nhỏ..... Các người thực suy nghĩ nhiều đâu ~ không tin hãy hỏi thăm, đại miêu trên đường nổi danh, người giang hồ xưng tụng — mặt bánh bao!

7. Chương 7

CHƯƠNG 7: Có Được Sự Khuyên Bảo

Na Na không nghĩ đến phía sau cư nhiên lại có người, thành linh bị làm hoảng sợ, từ trên ghế đứng bật dậy: “Ai? Ai ở đó vậy?”

Sau núi giả xuất hiện một người, phía sau đầu là ánh sáng mặt trời thấy nên không rõ tướng mạo, chỉ cảm thấy đối phương tươi cười đầy thiện ý, nụ cười sáng lạn như thể cũng làm nóng chảy không khí xung quanh, làm cho người ta trong lòng ấm áp thoải mái.

Na Na phản xạ có điều kiện hí mắt, khi mở ra liền thấy người đàn ông đó chạy tới trước mặt cô, lễ phép nhìn thăm đánh giá cô, cười hỏi: “Cô là hộ lý mới tới?”

Na Na không nghĩ tới chạy lung tung phát tiết lại làm người khác chú ý, thế này mới ý thức được mình tuy rằng ở góc hẻo lánh của hoa viên, nhưng mới sáng sớm bệnh viện an tĩnh như vậy, la to chỉ sợ cũng ảnh hưởng đến bệnh nhân nghỉ ngơi, không khỏi mặt đỏ lên, hơi có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu nói: “Vâng, anh làm sao biết tôi mới tới?”

Nam nhân cười rộ lên thực hiền hoà, ánh mắt trong trẻo ôn nhu, chỉ bằng tên trên ngực của cô nói: “Thời điểm thay đổi vị trí liên tục bảng tên đeo trên ngực sẽ có chữ “s” trước tên!”

Na Na còn cho tới bây giờ không chú ý qua cái này, cúi đầu nhìn bảng tên, nghi hoặc hỏi: “s là có ý nghĩ gì?”

“Ừm, chắc là student đi, các cô và bác sĩ thực tập đều giống nhau, đều là lấy “s” phía trước, bất quá bác sĩ thực tập là bảng tên màu xanh lá, các cô là màu vàng”

Na Na nghĩ nghĩ thấy đúng là như vậy, bác sĩ bảng tên đúng là không giống, tò mò đánh giá người đàn ông trước mặt: “Anh cũng là bác sĩ sao?”

Người đàn ông đó lắc lắc đầu: “Không, tôi công tác ở khu hành chính.”

Na Na đã hiểu gật gật đầu: “VẬY anh nhất định là làm ở phòng nhân sự khoa hoặc là phòng y giáo!”

Khó trách đối với mấy vấn đề này hiểu biết rõ ràng như vậy.....

Người đàn ông mỉm cười: “Tôi ở phòng y tế.”

Na Na trên mặt tươi cười cứng đờ, bất khả tư nghị trừng mắt, lắp bắp nói: “Y..... phòng y tế?! VẬY anh..... Tôi tôi tôi..... Thực xin lỗi tôi vừa mới hết ca đêm đang chuẩn bị về nhà, ngày hôm qua cả đêm không ngủ có chút buồn bực cho nên mới.....”

Người đàn ông buồn cười đánh gãy lời cô: “Yên tâm đi, tôi lại không phụ trách giám sát kiểm tra công tác, sẽ không xử phạt gì cô !”

Phòng y tế chủ yếu phụ trách tổ chức thực thi chữa bệnh ở bệnh viện, dạy học, nghiên cứu khoa học, đối ngoại các sự vụ, trong đó công tác quan trọng nhất chính là đốc thúc các phòng chấp hành các chế độ, tiêu chuẩn, quy phạm cùng thường quy, hơn nữa định kỳ kiểm tra.

Na Na vừa mới chạy ra quá vội, lúc rối ren ngay cả quần áo đều đã quên thay, trên người còn mặc bộ y phục hộ sĩ phần hồng, mà tùy tiện ở nơi công cộng của bệnh viện hô to gọi nhỏ, ảnh hưởng không tốt lắm, xem như trái với quy phạm kỉ luật của nhân viên.

Không nghĩ tới bị phát hiện lại vẫn là người phòng y tế!

Quân khu tổng viện là bệnh viện bộ đội, vẫn thực hành nghiêm khắc quản lí quân sự hóa, vậy nên quy phạm hành vi của công nhân viên yêu cầu rất cao, một khi không cẩn thận có sai lầm gì bị phòng y tế phát hiện, đều bị phạt tương ứng.

Na Na chính là đứa trẻ thành thật làm tròn bổn phận, vẫn là rất đúng quy củ, ngay cả phòng xử phạt đều không có tới qua, rất ít khi làm cho bề trên cùng thầy cô phiền lòng, đời này việc đã làm trái với kỷ luật, cũng chỉ là trong lúc học đại học có dưng khí trốn hai tiết học, còn vì thế mà lo lắng hải hùng cả ngày.

Cho nên trong lúc thay đổi khoa liên tục biểu hiện Na Na vẫn tốt chột bị phòng y tế bắt đến bím tóc (túm được điểm yếu), nhất thời như chim sợ cành cong nhảy dựng lên.

Nghe được không bị xử phạt, Na Na nhẹ nhàng thở ra, lau cái ót bị dọa chảy ra mồ hôi lạnh, xấu hổ cười cười nói: “Tôi gọi là Na Na, anh tên gì?”

“Ngụy Triết, Triết trong triết học.”

Ngụy Triết lễ phép vươn tay, các ngón tay sạch sẽ, móng tay được cắt tỉa gọn gàng, biểu thị cho thói quen vệ sinh tốt.

Nhiều người học y thường có chút khiết phích(bệnh sạch sẽ), Na Na cũng không ngoại lệ, nhìn người luôn có thói quen chú ý vệ sinh, nếu móng tay quá dài hay có chút dơ bẩn, đều làm cho cô trong lòng có điểm không thoải mái. Đồng dạng, nhìn thấy ngón tay đối phương cắt gọn làm sạch, cảm giác của Na Na đối với hắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Ngụy Triết bắt tay cùng Na Na, sau đó thanh thản ngồi trên ghế dài, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, hiền hoà cười nói: “Vừa mới nghe được cô nói tâm tình buồn bực, làm sao vậy?”

Na Na ngồi bên cạnh hắn, sáng sớm không khí rất tốt, ánh mặt trời cũng tốt, chiếu xuống cô làm tăng cảm giác buồn ngủ.

Nhớ tới chuyện vừa rồi liền xấu hổ không thôi, thật không biết phải đối mặt mọi người trêu đùa như thế nào!

Na Na thở dài nói: “Đừng nói nữa, cả đêm không ngủ đủ đã muốn khùng rồi, ai biết còn phạm vào cái sai lớn,điên đầu muốn chết!”

Ngụy Triết ngạc nhiên nói: “Cô ở ICU? Hay là cấp cứu? Bằng không như thế nào một đêm không ngủ?”

Na Na miết miết miệng, bất đắc dĩ nói: “Không phải a, tôi ở khu bệnh ngoại khoa..... Ngày hôm qua gặp phải một bệnh nhân tinh thần không bình thường, cứ có cảm giác mình đau muốn chết, kỳ thật thân thể căn bản không vấn đề gì, tôi đã không biết, lại không nhìn kỹ bệnh án, thế nên bao lần đi quấy rầy bác sĩ

trực đêm, làm hại người ta không nghỉ ngơi tốt thì không nói, buổi sáng còn lòng đầy cảm phần đem trách nhiệm của bác sĩ ra mắng một chút!”

Nghĩ đến bộ dạng ngu xuẩn của chính mình, Na Na ảo não cực kì, tự trách nói: “Đều là lỗi của tôi, nếu tôi có thể cẩn thận một chút, sẽ phát hiện bệnh nhân có vấn đề, cũng sẽ không làm ra chuyện dọa người như vậy, lại càng không quấy rầy người khác nghỉ ngơi!”

Na Na nói đơn giản, Ngụy Triết lại lập tức liền hiểu được, cười an ủi cô: “Cô cũng là vì trách nhiệm đối với bệnh nhân, không thể nhìn bệnh nhân thống khổ thôi! Chẳng qua ý tốt lại làm chuyện xấu, cũng không phải cố ý..... Người khác sẽ hiểu cho cô thôi!”

Na Na lắc lắc đầu, mây đen đầy mặt nói: “Ai, anh là không biết, bác sĩ kia có chút..... Lòng dạ hẹp hòi, tôi lần này đắc tội với hắn, còn không biết sẽ bị trả đũa như thế nào đâu!”

Ngụy Triết bật cười: “Cô đem vấn đề nghĩ đến rất nghiêm trọng! Cô chủ động đi xin lỗi, thái độ thành khẩn lấy lòng hắn, không ai muốn đánh khuôn mặt tươi cười đâu, hắn có keo kiệt cũng không có cách nào khác ghi hận cô!”

Na Na nghĩ nghĩ, liền hỏi: “Tôi nên lấy lòng hắn như thế nào?”

Ngụy Triết nhin cười, nghĩ rằng cô gái này thật sự là quá mức thành thật, ngay cả vuốt mông ngựa (nịnh bợ) cũng không biết, lại còn cùng bác sĩ giảng đạo, thật không biết cô làm như thế nào ở tổng viện này lẫn lộn hơn nửa năm?

Ngụy Triết sờ sờ cằm, cố ý trầm ngâm một lát, nghiêm túc nói: “Cô làm một số việc đơn giản, tỷ như giúp hắn lấy cơm, châm trà cho hắn, hoặc là lần sau thời điểm trực ca đêm mời hắn ăn khuya..... Mấy việc đó đều được a!”

Na Na nếu có chút dăm chiêu gạt đầu: “Hắn mỗi ngày buổi sáng đều phải uống một cốc cà phê.....”

“Vậy giúp hắn mua một cốc cà phê!” Ngụy Triết cười rộ lên, “Cẩn người miệng mềm, bắt người tay ngắn, hắn cũng sẽ không không biết xấu hổ làm khó cô!”

Na Na đã hiểu, tìm được con đường sống trong chỗ chết, cùng lắm thì bị bác sĩ Niếp nói vài câu ác độc!

Ngụy Triết khai thông làm cho tâm tình cô tốt hơn rất nhiều, mặt mày giãn ra cười rộ lên, thành khẩn mở miệng nói: “Cảm ơn anh Ngụy Triết, quen biết anh thật vui, nói chuyện phiếm với anh cũng thực vui vẻ!”

Ngụy Triết cười tủm tỉm nói: “Tôi cũng thích cùng nói chuyện phiếm với cô..... Về sau có việc thì tới tìm tôi!”

Na Na gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng cười nói: “À..... Anh sẽ không kể với những người khác chứ? Đặc biệt mấy đồng nghiệp của anh.....”

Ngụy Triết hiểu được băn khoăn của cô: “Đương nhiên sẽ không!”

Na Na cực cao hứng, được một nước lại muốn tiến thêm một nước: “À, nếu sau này tôi có không cẩn thận phạm vào lỗi sai gì, có thể hay không tìm anh giúp đỡ?”

Ngụy Triết nhú mày, biểu tình kinh ngạc có chút khoa trương: “Hả, em gái hộ lý em thật sự không có ngốc nghếch a!”

Na Na thè lưỡi, nhin không được cười ra tiếng, Ngụy Triết nhiệt tình hiền hoà, ôn nhu săn sóc, thực dễ dàng làm cho người ta sinh ra cảm giác gần gũi.

Na Na đảo ánh mắt về phía trước, buồn bực đứng lên hít sâu một hơi nói: “Tôi phải đi, còn phải trở về thay quần áo.....”

Ngụy Triết gật gật đầu: “Sớm một chút trở về nghỉ ngơi đi!”

Na Na bước đi nhẹ nhàng trở về, mới vừa đi đến tầng dưới ngoại khoa, liền nhìn thấy bác sĩ Niếp áo trắng phiêu phiêu, hai tay nhét túi, bước chân tao nhã, không vội không chậm đi tới.

Niep Duy Binh bị bắt xuống dưới tìm người, thật lâu mới từ trên tầng xuống dưới, không nghĩ tới vận khí tốt, lập tức gặp con thỏ nhỏ.

Niep Duy Binh nhìn kỹ cô một cái, không phát hiện con thỏ nhỏ có cái gì không thích hợp, trong lòng đối với lời Trương Vi Đồng khẩn trương không cho là đúng.

Niep Duy Binh khuôn mặt lãnh đạm, vừa định nói gì đó có thể châm chọc cô vài câu lại có thể thể hiện bản thân rộng lượng, còn chưa có mở miệng chỉ thấy con thỏ nhỏ chạy thẳng đến trước mặt mình, sau đó cúi đầu gập lưng chín mươi độ một cách tiêu chuẩn.

Na Na gập thắt lưng trịnh trọng mở miệng: “Thực xin lỗi bác sĩ Niep, đều là lỗi của tôi! Là sơ sẩy của tôi mang đến cho anh phiền toái, còn hiểu lầm hại anh..... Thật sự là thật có lỗi, mong anh tha thứ!”

Niep Duy Binh bị bất ngờ một phen, sống nhiều năm như vậy, hắn vẫn là lần đầu tiên bị người ta nhận lỗi thẳng thắn như vậy!

Niep Duy Binh khó co khi ngẩn ngơ, hồi lâu mới tìm lại tiếng nói, thanh âm lãnh đạm lại không được tự nhiên hỏi: “Cô vẫn còn gập lưng cúi đầu như vậy? Hay là chờ tôi nói một tiếng ‘bình thân’ thì cô mới bằng lòng đứng thẳng?”

Na Na động dậy thắt lưng, chậm rãi đứng thẳng dậy, nháy mắt lại cúi xuống đến chín mươi độ, giải thích: “Thật sự đúng là không dậy nổi.....”

Niep Duy Binh hừ lạnh: “Cô đây là làm lễ tế tổ đầu a, đã bái một cái lại bái tiếp một cái? Tôi cũng không có loại hậu nhân có chỉ số thông minh như vậy!”

Na Na biết vâng lời gập đầu: “Bác sĩ Niep Y Sinh nói đều đúng!”

Niep Duy Binh hung hăng kiểm chế, có cảm giác như đánh một quyền vào bịch bong, cảm giác vô lực.

Niep Duy Binh tức giận trừng mắt nhìn cô một lát, bộ dáng tiểu tức phụ bị ghét bỏ thật sự chướng mắt, lạnh lùng đuổi người: “Cô như thế nào còn không tan tằm, bỏ chạy lấy người?”

Na Na nghĩ đến bác sĩ Niep không muốn nhìn thấy mình, không ngừng mở miệng nói: “Tôi đi lên thay quần áo, lập tức biến mất ở trước mặt anh.....”

Nói xong liền chạy chậm thẳng vào thang máy.

Niep Duy Binh bắt đắc dĩ thở dài.

Con thỏ nhỏ này rốt cuộc là thuộc cái giống gì a?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Khụ khụ, nếu con thỏ nhỏ bắt đầu lấy lòng bác sĩ Niep.....

8. Chương 8

CHƯƠNG 8: Võ Mông Ngựa

Kết quả của việc trực ban chính là khi trở lại ký túc xá ngủ thẳng đến tối, cho dù rất đói bụng, cũng chưa có tâm tình ăn cơm.

Mao Đan tan tằm trở về mang theo mùi hương mê người muối tiêu bài cốt(ai biết chỉ mình với), ngồi ở bên giường mà tận lực chiến đấu như hùm như sói, làm cái bụng thèm ăn của cô liên đánh lô tô, nước miếng đã muốn thành bãi, nhưng cũng không có thể làm cho cô mỡ mắt ra.

Hôm nay tổ hai còn có ca trực từ ba giờ đến mười rưỡi, Mao Đan biết cô trực ban quá mệt mỏi, không đành lòng đánh thức cô, đành phải đi lên phía trước đem điện thoại chỉnh âm mức lớn nhất, sau đó đặt ở đầu giường của cô.

Hai rưỡi, Mao Đan đứng giờ gọi điện thoại tới, tiếng chuông chói tai cuối cùng đem cô đánh thức.

Na Na còn buồn ngủ bò xuống giường rửa mặt, ba tay hai miệng nhanh chóng ăn đồ ăn Mao Đan phần cho cô, sau đó hai chân như nhũn ra, một đường mơ hồ đến tòa nhà ngoại khoa.

Thật lâu không làm liên tục không ngừng như vậy, Na Na thật sự quá buồn ngủ, ngủ mới được mấy giờ nên có chút buồn bã ỉu xiu, thời điểm kiểm kê thuốc men liên tiếp tính sai, sửa tới sửa lui số liệu, cuối cùng cũng ghi lại được.

Trần Tiệp còn chưa tới phòng, cũng đã nghe hộ lý Tiểu Lý miêu tả sống động như thật chuyện giao ban qua điện thoại mà mặt mày biến sắc.

Trần Tiệp trong lòng rõ ràng, Na Na ở trên tay bác sĩ Niếp, nhất định không thể có nửa điểm tốt được, lúc này lại nhìn vẻ mặt cô xanh xao, nghĩ đến chính mình cũng có góp phần đá một cái, không khỏi có chút áy náy.

Buổi chiều có bệnh nhân mới nhập viện, Trần Tiệp đem giường bệnh sắp xếp giao lại cho hộ lý khác, ngay cả hộ lý làm công việc ghi chép cùng đánh giá nhập viện cũng không cho Na Na làm, cố ý cho cô thời gian nghỉ ngơi.

Na Na hai mắt vô thần, mờ mịt ngẩng đầu nhìn cô, bối rối nói: “Thực xin lỗi Trần tỷ, em biết chính mình thất thần như người già, tính sai vài thứ..... Em không phải cố ý, thời gian công tác nhất định tận tâm hết sức không để phạm sai lầm!”

Trần Tiệp vội vàng trấn an cô: “Không không, chị không phải có ý đó..... Na na a, tại em thay chị trực ca đêm, chị sợ em quá mệt mỏi, nghĩ cho em nghỉ ngơi nhiều một chút, em đừng nghĩ nhiều a!”

Na Na nghe xong cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, cô còn tưởng rằng chính mình phạm sai lầm gì khiến Trần Tiệp không kiên nhẫn.

Trần Tiệp nhìn nhìn thời gian, cười nói: “Em đã không sợ mệt, có mấy bệnh nhân cần tiêm trước giờ cơm chiều, em đi đi, làm xong thì nên đi ăn một chút gì đi!”

Na Na cảm kích gật đầu, xem dữ liệu thuốc của bệnh nhân giường nào trên máy tính, rồi đi phòng thuốc chuẩn bị.

Chỉ có vài bệnh nhân cần chích, Na Na rất nhanh hoàn thành, cầm hộp cơm đi căn tin ăn cơm.

Tổ hai lại tiếp tục trực ca đêm, việc vụn vặt đều có vẻ nhiều.

Cơm chiều sau Na Na trở lại phòng, dựa theo phân phối đi giúp bệnh nhân nghiêm trọng xoay người, lại bưng chậu nước giúp bọn họ rửa sạch, viết xong giấy tờ hộ lý trực ban thì đã đến tám giờ.

Tiếp theo lại ghi lại bệnh án vừa kiểm tra của bệnh nhân cực kì nghiêm trọng mình phụ trách, điều chỉnh tốt bình dưỡng khí cho bọn họ, đợi đến chín giờ hơn, cuối cùng bắt đầu một lần tuần tra.

Chờ kiểm tra huyết áp của bệnh nhân buổi chiều, Na Na bắt đầu khách khí đốc xức thăm hỏi nhân viên rời đi.

Mãi đến mười rưỡi, Na Na mới được giải phóng.

Trở lại ký túc xá, ngay cả quần áo cũng chưa thay, ngồi phịch ở trên giường cũng không muốn nhúc nhích, Na Na tình trạng kiệt sức nhắm mắt lại, vốn định nằm chút rồi lập tức đứng lên thu dọn, không nghĩ tới vẫn là gần cản không được buồn ngủ, mờ mịt đã ngủ.

Ban đêm ngủ mơ, Na Na mơ thấy mình làm mọi cách lấy lòng bác sĩ Niếp, rốt cục trời không phụ người có lòng, bác sĩ Niếp không chỉ có bỏ qua chuyện cũ với cô mà còn nhiệt tâm giúp cô đạt được mong muốn.

Gương mặt gầy gầy kia rốt cục không hề còn sự trầm lặng quen thuộc mà là tươi cười ấm áp đến cực điểm một lần nữa hiện lên, mặt mày trong lúc đó tự nhiên biểu lộ sung sướng chừng nào cho cô vui sướng nhìn không được rơi lệ.

Na Na mơ mơ màng màng tỉnh lại, ngây người một lúc lâu mới phát giác tất cả chỉ là một giấc mơ, sờ sờ cảm giác lạnh như băng trên, trong lòng trống rỗng khó hiểu, còn có cô đơn bàng hoàng làm cho cô không tự giác cuộn mình ở trong chăn.

Trong lúc thay đổi liên tục không chỉ có tiền lương cực thấp, còn không có thời gian nghỉ ngơi, nhưng mà so với thực tập thì ngay cả tiền lương đều không có mà còn phải nộp cho bệnh viện phí hướng dẫn thì thật sự đã là quá tốt rồi.

Na Na sáng sớm rời giường, vội vàng chạy ra bệnh viện, đi đến quán cà phê đối diện ngã tư đường, khê cần môi chích máu mà mua một cốc cà phê đắt đỏ.

Na Na chỉ có thời điểm ban đêm cần trực mới có thể uống một cốc cà phê ở máy tự động, vẫn là siêu tiết kiệm khi mua, một ly cũng không đến một đồng, nhưng vì lấy lòng bác sĩ Niép, cô không thể không đánh bạc bỏ tiền vốn.

Niép Duy Bình ngày hôm qua khó được một ngày nghỉ ngơi, không bị điện thoại quay rầy gọi đến giải phẫu.

Vừa đến văn phòng, quần áo cởi một nửa, nghe thấy tiếng gõ cửa.

Niép Duy Bình còn tưởng rằng là vị đồng nghiệp nào, không chút suy nghĩ liền để thân trên trần trụi đi mở cửa.

Na Na thật cẩn thận đang cầm một cốc cà phê đắt đỏ, hoàn toàn không nghĩ tới phong cảnh phía sau cửa là như thế nào, trên mặt tươi cười lấy lòng nháy mắt cứng ngắc, chỉ biết ngây ngốc trừng mắt nhìn lồng ngực bóng loáng trước mặt.

Đường nét tinh tế, hình dáng bộ ngực xinh đẹp, đường cong phần eo rắn chắc.....

Niép Duy Bình nhú nhú mày, mặt không chút thay đổi nhìn đôi mắt choáng váng của con thỏ nhỏ, lạnh lùng hỏi: “Xem đủ chưa?”

Na Na giật mình một cái phục hồi tinh thần lại, lúc này mới ý thức được thân thể đẹp đẽ trần trụi này là ai, mặt lập tức đỏ lên, ánh mắt dao động, lắp bắp gờ cà phê đưa cho hắn: “Tôi tôi..... Thực xin lỗi, tôi không biết anh đang..... Tôi là vội tới đưa cái này, mời anh uống cà phê!”

Niép Duy Bình nhìn chằm chằm cốc cà phê trước mắt không nói gì, thật lâu sau mới chậm rãi mở miệng nói: “Chuyện này..... Có vấn đề gì không đúng sao?”

Na Na khuôn mặt nhỏ nhắn giật giật, áp chế xúc động cầm cốc cà phê trên tay hất lên trên mặt hắn.

Quý như vậy, trăm ngàn lần không thể lãng phí !

Na Na cứng ngắc kéo kéo khóe miệng, nở nụ cười so với khóc còn khó coi hơn: “Bác sĩ Niép, anh thật hay nói đùa.....”

Niép Duy Bình không có động tác gì, thản nhiên hỏi: “Vô sự hiến ân cần(ko có việc gì mà ân cần), nói đi, chuyện gì?”

Na Na cảm thấy chính mình thật sự là được mở mang tầm mắt, cô còn cho tới bây giờ chưa từng thấy qua người được một tắc lại muốn tiến thêm một thước như vậy!

“Không có việc gì, không có việc gì.” Na Na có chút ngượng ngùng cười cười, “Chính là thấy anh có vẻ thích uống cà phê, cho nên mua một cốc để xin lỗi anh..... Hôm trước là tôi không đúng, không hỏi rõ ngọn ngành sự việc liền chỉ trích anh, thực xin lỗi!”

Niép Duy Bình biểu tình thoáng dịu đi, ánh mắt từ trên cao xuống nhìn cô một cái như ban ơn, thật lâu mới tiếp nhận cốc cà phê của cô, tùy tiện đặt ở sang một bên trên bàn.

“Cái đầu lớn duy nhất trên cổ không phải là đồ trang sức cho cô dùng trang trí, về sau trước khi nói chuyện phải nhớ dùng qua đầu óc!”

Na Na liên tục gật đầu, giống như thầy giáo răn dạy học sinh tiểu học, nhu thuận vô cùng.

Niép Duy Bình đối với thái độ nhận sai của cô coi như vừa lòng, thậm chí tâm tình khó có được trêu ghẹo cô, trêu tức hỏi: “Cô còn đứng ở chỗ này nghĩ tiếp tục xem? Báo trước là tôi mới cởi xong rồi, bên trong cũng chỉ còn lại mặc.....”

Na Na lúc này mới ý thức được chính mình còn đứng như trời trồng ở cửa văn phòng, bộ ngực gầy gò của Niếp Duy Bình cực kì có lực dự hoặc làm tâm hồn run rẩy, làm ý thức yếu ớt của cô cũng run rẩy.

Na Na bị đùa giỡn, không khỏi đỏ mặt, ở trong bụng hung hăng “Phi” một tiếng, xấu hổ và giận dữ nhảy dựng lên, bước chân hoảng loạn mà đi thẳng.

Niếp Duy Bình tâm tình có chút sung sướng, nhanh mặc xong quần áo, cầm cốc cà phê đi ra ngoài.

Ừm, con thỏ nhỏ coi như thức thời, cà phê vẫn còn ấm.

Niếp Duy Bình nhếch khóe môi, cô gái nhỏ này quả nhiên chơi đùa thật tốt!

Niếp Duy Bình cuối cùng cũng đến, ngồi ở vị trí của mình, giống như bình thường mở báo ra, một bên nghe báo cáo giao ban, một bên từ từ bưng cái cốc lên đưa đến bên môi.

Hương vị thuần túy nồng đậm bay vào trong mũi, Niếp Duy Bình nội tâm thập phần thích ý, thành linh vị đắng ngắt chảy vào khoang miệng, hần bị nghẹn thiếu chút nữa phun ra.

Vẫn luôn nhìn ngó chằm chằm trông mong bác sĩ Niếp, Na Na khẩn trương quan sát phản ứng của hần, nhìn thấy hần uống cà phê, sau đó sắc mặt lãnh đạm buông cái cốc, chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt như điện chuẩn xcs bắn về phía cô.

Na Na bị hần trừng mà sửng sốt, cẩn thận xem xét sắc mặt hần, thật sự nhìn không ra vấn đề gì.

Sẽ không phải là cô mua cà phê uống không ngon?

Na Na lập tức phủ định ý tưởng này, đối với cô mà nói uống cốc cà phê này giống như uống máu quý đến đòi mạng, như thế nào lại không chiều vừa miệng bác sĩ Niếp?

Na Na không rõ cho nên đành phải nín nọt cười cười, ánh mắt ngập nước cong cong, lại đổi lấy ánh mắt lãnh liệt của bác sĩ Niếp.

Niếp Duy Bình trong lòng tức giận đến nghiêng răng, con thỏ nhỏ lại dám có tâm tư xấu xa này!

Cà phê đen thơm thuần, nhưng đối với Niếp Duy Bình mười phần sợ khổ mà nói, loại cà phê không thêm đường này không khác gì thuốc Đông y, uống mà muốn đòi mạng!

Bác sĩ ngoại khoa bình thường buổi sáng đều đã bề bộn nhiều việc, bởi vì bệnh nhân trước khi phẫu thuật không được ăn uống, cho nên đại đa số giải phẫu đều tận lực sắp xếp vào buổi sáng mà tiến hành, đặc biệt khoa giải phẫu thần kinh, rất nhiều trường hợp thời gian giải phẫu đều rất dài, thường xuyên từ phẫu thuật từ buổi sáng liên tục đến buổi chiều, phải luôn luôn kiểm tra phòng bệnh xong sẽ vội vàng hướng đến phòng giải phẫu.

Niếp Duy Bình buổi sáng uống một cốc cà phê chỉ là vì nâng cao tinh thần, mỗi lần còn bỏ vào bên trong rất nhiều đường giải bớt vị đắng của cà phê.

Ai có thể nghĩ đến một bác sĩ Niếp lời nói ác độc lạnh lùng lại sợ khổ đâu?

Ai có thể nghĩ đến người đàn ông luôn bình tĩnh tự tin thông dong lại thích đồ ngọt?

Cho nên thời điểm Na Na lúc đối mặt với menu rườm rà, bằng vào trực giác lựa chọn một loại đắt nhất, sau đó theo ý nghĩ mà không bỏ thêm gì.

Niếp Duy Bình tâm tình vừa mới sung sướng giờ phút này không còn sót lại chút gì, trừng mắt nhìn về mặt ngây ngô cười của con thỏ nhỏ đành như người cầm điếu ăn hoảng liên mà tự buồn bực.

Trương Vi Đồng hoàn toàn không chú ý tới hai người trong lúc đó gió nổi mây tụ, thành linh hỏi: “Bác sĩ Niếp?”

Niếp Duy Bình thu hồi ánh mắt, không chút do dự nói: “Có thể!”

Trương Vi Đồng vui mừng gật đầu: “Vậy đi, tôi liền cùng bên kia liên hệ trước, để bọn họ giúp đỡ cậu!”

Niếp Duy Bình nhú nhú mày, trong lòng đã có dự cảm không tốt: “Chủ nhiệm, ông muốn tôi làm giải phẫu gì?”

“Còn không nghe rõ ràng?” Trương Vi Đồng thở dài, “Một đám cũng không ai đồng ý đi, vẫn là tiểu Bình tốt a.....”

Trương Vi Đồng đơn giản giới thiệu tình huống của bệnh viện huyện, còn có hành trình cụ thể.

Niếp Duy Bình trong lòng âm thầm kêu khổ, hắn vừa căn bản không có nghe Trương Vi Đồng đang nói cái gì, không nghĩ tới lại đi bệnh viện cấp dưới hội chẩn giải phẫu, cứ như vậy liền đổ lên đầu hắn.

Bệnh viện huyện điều kiện gian khổ không nói, thiết bị cũng thực không đồng đều, thậm chí phòng giải phẫu tiêu độc đều không đạt được yêu cầu cơ bản, đi vào trong đó tham gia hội chẩn thực dễ dàng gặp chuyện không may thì không nói, còn có thể rước lấy một đồng phiền toái lớn.

Cho nên tình hình chung là không có mấy bác sĩ nguyện ý đi, nhưng trong viện có quy định, từng phòng đều phải phái người đi đơn vị cấp dưới tiến hành chữa bệnh cứu trợ, trước đây Niếp Duy Bình luôn lấy cớ từ chối, không nghĩ tới lần này hắn chỉ thất thần một chút, đã bị Trương Vi Đồng định đoạt rồi.

Niếp Duy Bình híp mắt, ánh mắt giống như vô tình quét qua người nào đó, bình tĩnh nói: “Tôi có một điều kiện.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thật có lỗi, thời gian quá vội cho nên chưa kịp kiểm tra sửa lỗi..... Vội vàng đuổi theo xe lửa ~lệ chảy ~ mấy ngày nay đi cả mẹ đến đây, lại bị cảm lạnh, thập phần khổ sở, cho nên muốn chương mới cũng không cho lực, thiết tình thực xin lỗi càng chờ càng cô lạnh, Đại Miêu đang cố gắng tranh thủ thời gian, nghỉ ngơi nhiều hơn để có chương mới!

9. Chương 9

CHƯƠNG 9: Song Hành Từ Lên Núi Xuống Thôn

Chỉ cần có người nguyện ý đi, đừng nói một điều kiện chứ bao nhiêu điều kiện trong phạm vi có thể Trương Vi Đồng đều tận lực thỏa mãn !

“Được, địa phương này khá xa, thời gian có rất vội, tiểu Bình cậu có yêu cầu gì nói đi!”

Niếp Duy Bình chậm rãi gọi lên khóe môi: “Tôi nếu chỉ một người thì rất nhiều chuyện không tiện, cũng dùng không quen người bên ngoài..... Hộ lý nhỏ kia tay chân nhanh nhẹ, sức khỏe rất tốt, cho cô ấy theo tôi cùng đi!”

Lưu Mân không chút nghĩ ngợi liền phản đối: “Không được! Na Na vừa tới không bao lâu, rất nhiều chuyện còn không hiểu, huống chi cô ấy cho tới bây giờ đều không cùng bác sĩ Niếp tham gia giải phẫu.....”

“Cô ấy đã thực tập hơn một năm, ở tổng viện nhận hơn một tháng huấn luyện, còn liên tục thay đổi được nửa năm.” Niếp Duy Bình khóe môi trào phúng nhếch lên, không chút khách khí phản bác nói, “Nếu bởi vì cô ấy vừa tới, phòng hộ lý có cô ấy hay không có cô ấy đều không có vấn đề gì, cho nên tôi mới chỉ định cô ấy!”

Lưu Mân rất rõ ràng ánh mắt Niếp Duy Bình nhỏ nhen đến mức vào, nếu đã để ý đến thì sẽ tắt báo, liền ép buộc người khác mà không chút nào nương tay, cô như thế nào yên tâm đem tiểu bạch hổ như Na Na đưa vào miệng sói đâu?

Lưu Mân vừa muốn tiếp tục đấu tranh, đã bị Trương Vi Đồng bàn tay to vung lên đánh gãy.

“Đừng cãi nhau, hai người tranh đến tranh đi cũng vô dụng, hỏi ý kiến của cô gái nhỏ này một chút đi!”

Na Na vẻ mặt mờ mịt, nhìn chủ nhiệm, nhìn y tá trưởng, lại nhìn bác sĩ Niếp, không rõ vì sao chủ đề lại chuyển sang mình.

Trương Vi Đồng hòa ái cười cười, ân cần dụ dỗ Na Na nói: “Cô bé à, bác sĩ Niếp thực coi trọng năng lực của cháu, muốn cháu cùng hắn đi bệnh viện cấp dưới làm giải phẫu..... Làm nghề y chữa bệnh thôi mà, vốn

là chức trách của chúng ta, cho nên đi cũng không có việc gì, trong viện đơn giản cũng chỉ là được vài ba cái miệng khen ngợi, thời điểm bình xét chức danh, cấp bậc thì có hơn vài phần! Thế nào, cháu có nguyện ý đi hay không?”

Na Na không rõ ràng lắm vấn đề này, còn tưởng rằng là hoạt động chữa bệnh cứu trợ, lại nghe đến chủ nhiệm nói có lợi cho bình xét chức danh, cấp bậc tương lai liền gật đầu, nhiệt huyết sôi trào nắm tay đáp ứng: “Chủ nhiệm, cháu đi!”

Lưu Mân thở dài, con bé này ngốc nghếch như vậy, rốt cuộc là làm như thế nào trà trộn được vào tổng viện?

Trương Vi Đồng cười đến thành một đường chỉ: “Cô gái nhỏ tuổi không lớn, mà nhiệt huyết cùng tâm địa thật rất khó có được! Không sai, không sai, làm việc thật tốt, về sau tiền đồ vô lượng(có tương lai)! ”

Lưu Mân trong lòng thầm mắng, tiền đồ vô lượng cái rắm!

Chống đỡ đã muốn chết mới có thể làm trưởng hộ lý, bằng không cả đời đều chỉ là hộ lý nhỏ nhoi vì bệnh nhân mà chạy chân!

Trương Vi Đồng thật sự là đứng nói chuyện không thất lưng đau(nói dối mà không đổi sắc), tuổi đã nhiều còn lừa dối cô gái nhỏ người ta, thật không biết xấu hổ!

Na Na bị Trương Vi Đồng nói hai ba câu khoa trương mà có chút lảng lảng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, mang chút ngượng ngùng nói: “Trương chủ nhiệm ngài quá khen..... Đây vốn chính là việc cháu phải làm !”

Lời này nói làm cho Niếp Duy Bình suy nghĩ không thôi, ngón trở gõ gõ mặt bàn, không kiên nhẫn mở miệng nói: “Được rồi, liền định như vậy? Thời gian không còn sớm, kiểm tra phòng xong còn có giải phẫu!”

La Hưng Lập đã sớm không kiên nhẫn, lập tức đứng lên cầm bệnh án đi ra ngoài: “Đi nhanh đi! Một chút việc nhỏ thôi mà cũng lâu như vậy, mấy người bên gây mê lại oán giận !”

La Hưng Lập vừa đi, trong văn phòng bác sĩ cùng hộ lý cũng đều tan.

Lưu Mân bình tĩnh đem Na Na tóm đi, đến tận phòng thuốc, mở cửa rồi đóng lại ngay, xoa thắt lưng bắt đầu giáo huấn cô.

Na Na hai đầu gối khép lại, hai tay đặt ở trên đùi, thành thành thật thật ngồi ở trên ghế nhỏ nghe huấn.

Lưu Mân nhìn cái bộ dáng vô tội vô hại của cô liền tức khí đến muốn đánh cho tỉnh ra, nhưng đối mặt với cặp mắt tròn tròn ngập nước tràn đầy lo sợ nghi hoặc, muốn căng cổ họng nghiêm khắc răn dạy liền nói không nên lời.

Lưu Mân không có cách nào đành thở dài, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép vỗ vỗ lưng cô: “Na na, em như thế nào lại không có điểm thông minh a? Trương chủ nhiệm thuận miệng nói hai câu lời hay liền đem em lừa đến không phân biệt đông tây nam bắc, em mà ở bên ngoài bị khi dễ, xem ai còn có thể làm chỗ dựa cho em!”

Na Na sắc mặt đỏ lên, thanh âm nhỏ nhỏ nói: “Thực xin lỗi, em không nghĩ nhiều như vậy..... Bác sĩ Niếp có ý tốt tham dự chữa bệnh cứu trợ, em có thể giúp đỡ liền tự nhiên sẽ hết sức hỗ trợ.....”

Na Na không biết mình làm sai chỗ nào, nhưng mà cô theo thói quen suy nghĩ lúc nhỏ, cô tin tưởng Lưu y tá trưởng là thật tâm quan tâm cô, mặc dù thái độ nghiêm khắc cũng là vì muốn tốt ình, cho nên dù cô không hiểu Lưu Mân là vì sợ cô nhận lời cùng bác sĩ Niếp đi bệnh viện cấp dưới sẽ ăn khổ, nhưng cô cũng vẫn như cũ thấp phần nhu thuận nhận sai.

Lưu Mân tựa vào trên bàn, bắt đắc dĩ lắc lắc đầu nói: “Na na, em tâm địa rất tốt, vui vẻ giúp người việc này không có gì không đúng..... Nhưng là em không thể nói cái gì cũng đều tin! Bệnh viện định kỳ tổ chức hoạt động lên núi xuống thôn, nửa dự đỗ nửa bắt buộc để ọi người đi bệnh viện cấp dưới giúp đỡ, nhưng vẫn như cũ không ai nguyện ý đi đều là có ngọn ngành, có thể trốn đều trốn, em có biết là vì cái gì? Không phải đơn vị dưới điều kiện gian khổ, kỳ thật đầu năm nay, cho dù là trạm y tế đều có năng lực có còn bao nhiêu nghèo khổ đâu? Tham dự hoạt động nghĩa vụ không những được chi phí du lịch, có lương nghỉ ngơi hai ngày, còn có thể kiểm tốt ở vị trí hàng đầu..... Nhưng vì cái gì vẫn không có người nguyện ý đi?”

Na Na hoang mang lắc lắc đầu.

Lưu Mân lộ ra một nụ cười ảm đạm, đối với thể sự nóng lạnh đầy trào phúng, còn có điểm cảm than tình người ảm lạnh tang thương.

“Bởi vì các cuộc giải phẫu này phần lớn xác suất thành công rất thấp, hơn nữa thiết bị giải phẫu không đồng đều, không đạt được thao tác vô trùng nghiêm khắc..... Tính phiêu lưu quá lớn, bác sĩ phải gánh vác trách nhiệm quá nặng, một khi xảy ra sự cố, có khả năng sẽ gặp phải người nhà bệnh nhân vô lý dây dưa!”

Na Na muốn nói lại thôi, nhỏ giọng nói: “Nhưng không thể biết rõ có bệnh nhân cần giúp, còn thấy chết mà không cứu a?”

Lưu Mân nghe xong lời này, ánh mắt phức tạp nhìn nhìn nàng, trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi mở miệng nói: “Em thấy đó, mạng người quan trọng, không thể thấy chết mà không cứu..... Cho nên em xem, bác sĩ Niếp không phải sẽ đi sao!”

Lưu Mân rất muốn nói cho cô, bác sĩ không phải thần, ốc còn không mang nổi mình ốc làm sao quản sinh tử của người khác? Bọn họ cũng chỉ là người bình thường, cũng đều có tư tâm, vì chính mình, bo bo giữ mình đều là chuyện thường.

Nhưng là đối mặt với ánh mắt trong thuần không nhiễm bụi bẩn, Lưu Mân đột nhiên nói không ra chuyện tàn nhẫn như thế.

Bởi vì..... Một tấm lòng sạch sẽ như đứa trẻ lúc ban sơ như vậy, mà dùng sự thật đen tối làm ô nhiễm, mặc dù đây là quá trình phải trải qua cũng không thể nhẫn tâm tự tay phá hủy sự tinh thuần đó.

Lưu Mân làm không được, chỉ cần nghĩ người trong sáng như vậy không còn vẻ thiên chân(trong sáng ko dính bụi trần) nữa, nội tâm sẽ tràn ngập ác cảm tội lỗi.

Na Na nghĩ đến Niếp Duy Bình, biểu tình lộ ra giật mình, mặt mày vui vẻ cười rộ lên: “Y tá trưởng chị đừng lo lắng! Bác sĩ Niếp không phải người xấu, trước là có hiểu lầm nhỏ, nhưng là chúng em đã giải hòa! Em biết chị là sợ em cùng hắn ở chung không tốt, mới có thể quan tâm mà bị loạn, trách em tùy tiện đồng ý cùng hắn đồng hành..... Chị cứ yên tâm, bác sĩ Niếp nếu có điểm không được thoải mái cứ theo hắn một chút sẽ không việc gì!”

Lưu Mân đột nhiên cảm thấy chính mình bỏ xuống một tảng đá lớn, buổi sáng cô đem cô ngốc này một mình gọi đi ra ngoài,tìm mọi cách dấn dò thật là một chuyện ngốc nghếch.

Nha đầu kia thần kinh thô giống như dùi, suốt ngày vui vẻ, Niếp Duy Bình kia lời nói ác độc có thể so với a xít ăn mòn, có thể hại chết người mà cô ngốc này vẫn còn có thể cười ngây ngô a, thế nào còn phiền người khác lo lắng?

Na Na nhìn Lưu Mân biểu tình phức tạp trầm mặc không nói, còn tưởng rằng cô ấy không tin, liền thề son sắt: “Thật sự, chúng em đã giải hòa! Về sau em theo hắn tuyệt đối sẽ không tái giận đối !”

Lưu Mân tâm tình khó chịu gật đầu, thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng chỉ hóa thành một chữ: “Ngoan –”

Na Na cười tủm tỉm đứng lên: “Chúng ta đi ra ngoài công tác đi, phỏng chừng kiểm tra phòng đã xong, lời dặn mới của bác sĩ lập tức có thể làm,em đi trước chuẩn bị!”

Lưu Mân phiền muộn thở dài, đi ra cửa cùng cô cùng đi ra ngoài

Tuy nói Na Na ở thâm sơn rừng già thực tập một năm, nhưng hiện tại với tư cách là đại diện của hộ lý tổng viện, lên núi xuống thôn tiến hành chữa bệnh trợ giúp vẫn là lần đầu, có điểm hưng phấn đồng thời cũng có nhiều điểm tự hào.

Tuy rằng là chỉ là người hầu râu ria, nhưng tốt xấu gì cũng là người từ tổng viện đến!

Na Na cùng Niếp Duy Bình là bệnh viện đặc biệt chuyển đến, viện trưởng bệnh viện huyện cùng chủ nhiệm khoa ngoại đã dẫn dắt mười mấy người đứng chờ ở cửa lớn từ lâu.

Na Na dẫn đầu nhảy xuống xe, lập tức bị khí thế này làm cho hoảng sợ, thụ sủng nhược kinh (được sủng mà sợ) bắt tay chào hỏi mỗi người, sau đó thấy bác sĩ Niếp tùy ý theo xuống, khuôn mặt lạnh lùng lộ vẻ xa

cách mỉm cười, đối với ánh mắt mọi người tùy ý vuốt cằm, thần sắc đăm đăm đứng ở một bên, toàn thân tản mát ra muốn sống chớ lại gần.

Viện trưởng cười tiến lên, nghĩ cùng vị anh tài nổi bật khoa ngoại khách sáo một phen, còn chưa có há mồm đã bị Niếp Duy Bình đánh gãy.

“Thời gian không có nhiều, trước tiên là nói về tình hình cụ thể của bệnh nhân đi.”

Viện trưởng trên mặt tươi cười có điểm cứng nhắc, ngoắc tay ý bảo một người phía sau tiến lên, giới thiệu: “Đây là bác sĩ chính của bệnh nhân, Lô chủ nhiệm.”

Niếp Duy Bình gật gật đầu: “Xin chào, phiền anh trước tiên là nói về tình trạng hiện tại của bệnh nhân.”

Lô chủ nhiệm trên mũi có cặp kính rất dày, tóc thưa thớt, hai bên tóc thái dương xám trắng, khẩu âm nặng tiếng địa phương nói: “Tình huống bệnh nhân có vẻ ổn định, kiểm tra trước khi phẫu thuật đều tốt, phim X-quang cho thấy có hai động mạch bị phình.....”

Niếp Duy Bình nghe xong, nhíu mày hỏi: “Bệnh nhân bao nhiêu tuổi? Bệnh sử, loại thuốc mãn cảm như thế nào?”

Lô chủ nhiệm làm sao nhớ rõ mấy thứ này, ấp úng nói “Bệnh nhân chắc hơn năm mươi tuổi, bệnh sử không gây trở ngại nhiều lắm..... Hẳn là không có gì bị phane ứng với thuốc? Lúc trước không biết kiểm tra sức khỏe như thế nào, không có bệnh sử cao huyết áp..... À, đúng rồi, bệnh nhân tên là Vương Thuật.....”

“Tên không cần phải nói, nói cho tôi biết bệnh nhân là được.” Niếp Duy Bình có điểm đau đầu, “Không rõ tình trạng mãn cảm thuốc như thế nào sao? Quên đi, hiện tại đến phòng bệnh, đem bệnh án cho tôi xem!”

Lô chủ nhiệm không ngừng gật đầu, lại bị viện trưởng đẩy một phen.

Viện trưởng ánh mắt lườm hẩn, quay sang cười ha ha với Niếp Duy Bình nói: “Không vội không vội, bác sĩ Niếp đường xa mà đến, bây giờ đã là giữa trưa, chúng ta trước cùng nhau ăn một bữa cơm, nghỉ ngơi một chút, buổi chiều lại đi xem bệnh nhân.....”

Niếp Duy Bình dừng lại cước bộ, lạnh lùng nhìn hẩn, mắt kính phản xạ ra ánh sáng lạnh cực điểm, ngữ khí mang theo trào phúng hỏi: “Nếu Lô chủ nhiệm không nói sai, bệnh nhân trong đầu có hai động mạch phình đúng hay không? Ông hẳn là biết hai động mạch phình này tùy thời có thể có khả năng bị vỡ đi! Bệnh nhân trong óc đang có hai quả bom sẵn sàng phát nổ..... Ông còn có tâm tư muốn đưa tôi đi công khai làm chuyện hủ bại?”

Viện trưởng bị lời nói không khách khí này làm ặt đở tai hồng, ông cũng chỉ là dựa theo qui tắc làm việc bất thành trong nước, cấp trên cho người tới, đương nhiên phải bày ra chút trò “Đón gió tẩy trần”.

Một chút ý tốt đã không được cảm kích, còn bị châm chọc khiêu khích một phen..... Viện trưởng nói như thế nào cũng coi như có chút uy quyền, đây là bệnh viện lớn nhất ở thị trấn nhỏ này, đã quen xưng vương xưng bá từ lâu, thành linh bị người ta tặng ột cái tát, trong lòng liền sinh khí.

Bất quá những người ở vị trí cao đã lâu thường quen làm bộ làm tịch, mặc kệ mất hứng rất nhiều, vẫn như cũ cười đến sáng lạn làm như chịu tội nói: “Đúng đúng đúng, bác sĩ Niếp vừa nói tôi mới ý thức được, động mạch phình tùy thời sẽ có khả năng nguy hiểm tính mệnh, một lát cũng không thể chậm trễ..... Bác sĩ Niếp không chỉ có y thuật in, y đức lại cao thượng, thật sự là làm cho chúng ta bội phục..... Trị bệnh cứu người quan trọng nhất, bệnh nhân khỏe mạnh mới là chuyện quan trọng!”

Niếp Duy Bình trong lòng thực không kiên nhẫn đối với loại hư tình giả ý xã giao này, miệng lại sẽ không lưu tình, khinh miệt tà nghệ liếc mắt nhìn ông ta một cái, tiếp tục châm chọc nói: “Còn phải nhờ tôi nhắc nhở mới ý thức được? Thần kinh của ông cũng thật đủ khỏe mạnh, cũng đúng, nhìn cái bụng bia rất tròn kia của ông..... Cũng may vóc dáng ông vừa đủ, bằng không tuyến thần kinh quá dài truyền về càng lâu, phản ứng chẳng phải là càng chậm?”

Na Na đầu cúi thật thấp, cằm đều đã muốn chạm đến trước ngực, gắt gao cắn chặt răng ngăn không phi cười, sợ chính mình không kiềm chế lại cười ra tiếng.

Niep Duy Binh lời nói ác độc, người bình thường làm sao chịu được, viện trưởng thầm hận chính mình lại cùng hắn khách khí, sắc mặt xanh trắng bại trận, tìm cái cớ bỏ chạy, quyết định trước khi ôn thần rời đi liền kiên quyết tránh mặt!

Viện trưởng vừa đi, còn lại chỉ có Lô chủ nhiệm không hay ho, cảm thấy sau gáy lạnh toát, tất cả đều là mồ hôi lạnh, ánh mặt trời chiếu xuống mà không thấy ấm áp.

Na Na có chút đồng tình nhìn bóng dáng Lô chủ nhiệm run rẩy, mặc kệ không lên tiếng đi bên người Niep Duy Binh.

Niep Duy Binh khi công tác luôn luôn mạnh mẽ vang dội, hướng chi bác sĩ vốn chính là luôn cùng tử thần phân cao thấp(chiến đấu với tử thần), sớm một chút thời gian, có thể nhiều thêm một phần cơ hội sống, cho nên hắn mới có thể ở ngay từ đầu liền nói lời nói lạnh nhạt, đem xã giao không cần thiết lưu loát ngăn cản lại, đỡ phải hao hết vô mồm đi từ chối.

Tình trạng thân thể bệnh nhân kém hơn so với trong tưởng tượng, bởi vì điều kiện kinh tế không được tốt lắm, cũng không có ý thức định kỳ kiểm tra sức khỏe, bình thường choáng váng, đau đầu sẽ uống thuốc đối phó, thẳng đến khi động mạch phình quá lớn, đè lên thần kinh thị giác mới khiến cho bệnh nhân để ý.

Niep Duy Binh thay áo blue, kiểm tra phản xạ đồng tử bệnh nhân, lại hỏi một chút vấn đề, cẩn thận nghiên cứu bệnh án, mới định ra phương án giải phẫu.

Động mạch phình khá lớn, có nghĩa thành đoạn mạch phình sẽ rất mỏng,có khả năng trong quá trình giải phẫu sẽ bị vỡ, Niep Duy Binh thực thận trọng, xem xét tập trung mọi khả năng xảy ra khi phẫu thuật cùng Lô chủ nhiệm thảo luận.

Niep Duy Binh định thời gian phẫu thuật vào sáng ngày mai, sau khi xác định rõ mọi chi tiết thì đã đến ba giờ chiều.

Niep Duy Binh cáo từ ra về, Lô chủ nhiệm rất bội phục tài học cùng phẩm đức của hắn, sau khi xong việc thành tâm muốn mời hắn ăn bữa cơm rau dưa, lại nghĩ tới chuyện viện trưởng, nói quanh co hồi lâu cũng không dám mở mồm việc kia.

Niep Duy Binh đi bộ ra cửa viện, liếc mắt một cái liền nhìn thấy con thỏ nhỏ đang ngồi dưới tàng cây, bị ánh mặt trời hun đến khuôn mặt nhỏ nhắn phỉm hồng, chống đầu buồn ngủ.

Niep Duy Binh trong lòng khó chịu, từ lúc đến hắn ngay cả một ngụm nước cũng chưa uống, con thỏ nhỏ lại dám nằm chán dưới ánh mặt trời ngủ gật!

Niep Duy Binh đi qua đi, không khách khí đẩy mạnh đầu cô một cái, khí lực lớn khiến cô thiếu chút nữa ngã sấp xuống, trừng đôi mắt đen lúng liếng, cực kỳ giống như con vật nhỏ bị kinh sợ.

Niep Duy Binh cảm thấy hết giận,khóe miệng gợi lên khiêu khích, động tác tiêu sái ngồi xuống, chờ con thỏ nhỏ phát hỏa.

Na Na chậm rãi hé miệng, càng mở càng lớn..... Sau đó ngáp một cái, ánh mắt ngáp nước nổi lên sương mù, càng có vẻ ngoan ngoãn mềm mại.

Na Na một chút cũng không có ý thức mình bị người ta thô bạo gọi tỉnh, lơ đãng xoa nhẹ sau đầu, cởi cái túi nhựa trên bàn,lấy từ bên trong ra một chiếc cà men nhựa bọc kĩ trong chiếc khăn sạch sẽ, tự nhiên đưa tới trước mặt hắn nói: “Tôi mua cho anh mua phần cặp lồng đựng cơm, a, chắc hương vị vẫn còn tốt đi, ra ngoài tìm chỗ nào gần ăn đi..... Hoàn hảo, vẫn còn ấm!”

Niep Duy Binh ngăn người, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm cà men nhựa duy nhất, một lời cũng không nói.

Na Na nghĩ nghĩ tự mình đa tình mà nói: “Tôi đã ăn rồi, đây là mua cho anh, yên tâm ăn đi!”

Niep Duy Binh khinh bỉ trừng mắt nhìn cô một cái, ai quản cô có ăn hay không ăn a, con thỏ nhỏ!

Na Na bị hắn ánh mắt hung ác trừng liền co rụt lại, động tác như hiến vật quý mở cà men ra, lấy lòng cười khuyên nhủ: “Nơi này cũng không có gì ăn ngon nhưng đồ ăn nhìn còn có vẻ sạch sẽ, trước ăn cho đầy bụng, buổi tối sẽ tìm tiệm cơm nào đó ăn một chút!”

Niep Duy Binh không được tự nhiên cây đôi dưa duy nhất, vẻ mặt chán ghét bới bới cà men, mặt không chút thay đổi mà ăn.

Na Na nhất thời nhẹ nhàng thở ra, cười tủm tỉm mở chai nước đưa cho hắn.

Đồ ăn đầy mỡ lại quá nhạt, nhưng mà quá đói bụng lâu như vậy, khó chịu như Niep Duy Binh cũng có thể miễn cưỡng nuốt xuống.

Niep Duy Binh vừa ăn vừa nghĩ, con thỏ nhỏ coi như có điểm tốt, cũng biết để phần cơm cho hắn, hắn đành tiện tay hạ thủ lưu tình(ra tay không tuyệt tình)..... Giảm ép buộc cô một chút đi!

10. Chương 10

CHƯƠNG 10: Trên Mặt Hiện Ra Ôn Nhu

Mọi chi phí đều là từ bệnh viện chi trả, bệnh viện an bài nơi tốt nhất ở thị trấn, tuy rằng chỉ là một khách sạn nhỏ, điều kiện bình thường, nhưng cũng may là sạch sẽ vệ sinh.

Khách rất ít, Niep Duy Binh cùng Na Na ở hai phòng liền nhau, toàn bộ tầng trệt không có mấy người, khách sạn có vẻ thật lạnh lùng.

Niep Duy Binh ở trong phòng mình nghỉ ngơi, dựa vào đầu giường cầm bệnh án nghiên cứu giải phẫu ngày mai, thường thường sẽ chú thích trên giấy viết, sắp xếp một số điểm ghi lại xuống dưới, thuận tiện sau khi phẫu thuật viết báo cáo.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua thật lâu, Niep Duy Binh nghe được bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa mới ý thức được trời đã tối rồi.

Niep Duy Binh vuốt vuốt mi tâm, xuống giường đi ra ngoài, mở cửa liền nhìn thấy Na Na tươi cười cầm một bát mì nóng hôi hổi đưa đến.

Na Na như hiến vật quý đưa tay ra bưng bát đến trước mặt hắn: “Có đói bụng không? Tôi pha hai bát, anh muốn ăn không?”

Niep Duy Binh không hiểu nhìn cô: “Cơm chiều cô liền mua thứ này?”

Na Na lắc đầu, đắc ý dào dạt nói: “Không phải mua, là tôi mang theo đến..... Tôi biết khách sạn gì đó toàn lấy giá cắt cổ, so với trên tàu hỏa còn ác liệt hơn! Thật may tôi đã chuẩn bị trước, bằng không sẽ phải dùng nhiều tiền gấp ba lần!”

Niep Duy Binh: “.....”

Niep Duy Binh đột nhiên có loại cảm giác vô lực không nói lên lời nói ác độc.

Na Na nhún chân, cười tủm tỉm đem bát đưa tới trước mặt hắn: “Hồng Thiệu vị thịt bò, ăn ngon lắm!”

Mì ăn liền là một loại đồ ăn kỳ lạ, mặc kệ thích hay không, chỉ cần ngửi thấy mùi đều làm cho người ta thèm ăn.

Niep Duy Binh cái mũi vừa hít, hầu kết không chịu khống chế mà lên xuống.

Niep Duy Binh vẻ mặt mất tự nhiên, lạnh lùng thản nhiên trào phúng nói: “Đây là cô nói ‘Cơm chiều sẽ ăn ngon một chút?’”

Na Na ngượng ngùng cười cười: “Tôi thấy anh mãi vẫn không đi ra, còn tưởng rằng anh mệt mỏi không nghĩ đi ra ngoài ăn..... Sáng mai còn phải giải phẫu, tôi đoán có lẽ giúp anh một chút, cho nên liền nấu mì.....”

Niep Duy Binh sinh ra ở gia đình có truyền thống y học, ngay từ lúc còn rất nhỏ, ba mẹ thường xuyên bị điện thoại gọi đi, mặc kệ đang làm cái gì, chỉ cần có bệnh nhân cần bọn họ, bọn họ đều lập tức đi đến.

Niep Duy Binh thập phần oán hận thời điểm điện thoại tổng bộ không biết điều kia vang lên, bởi vì nó đoạt đi chú ý của ba mẹ đối với mình, làm cho hắn vô số lần bị cha mẹ bỏ qua, không có ai hỏi đến cuộc sống cô độc của hắn.

Cho đến sau lại, hắn bởi vì khí phách nhất thời lại đi lên con đường này, mới chính thức hiểu được, tiếng chuông điện thoại vang lên mà hắn ghét nhất vĩnh viễn là vận mệnh của bác sĩ.....

Mà hiện tại, hắn sớm thành thói quen tự mình chăm sóc chính mình, hắn đã khát vọng đơn giản trước đây là có một người nhớ đến hắn, cẩn thận suy nghĩ vì hắn.

Na Na chờ đã lâu, hơn nữa nước sôi pha mì chỉ cách bàn tay một lớp bát giấy mỏng, cô thật khó mà cầm được.

Nhưng Na Na thật ra lại lo lắng Niep Duy Binh ghét bỏ mì ăn liền, coi là thực phẩm rác rưởi, bác sĩ thường kiêng kị, không thèm đụng đến. Bọn họ thực chú trọng dinh dưỡng cân đối, cự tuyệt thực phẩm không khỏe mạnh, mặc dù chán ghét gì đó, nhưng chỉ vì trong đó giàu dinh dưỡng nào đó, cũng sẽ cưỡng bức chính mình ăn vào.

Nhưng hồi điểm đi làm, có lúc bị đói bụng, có thể ăn một bát tô đồ ăn đầy dầu mỡ không vệ sinh ở căn tin, hoặc là nửa đêm ở phòng trực ban cùng hợp lý chia sẻ các loại đồ ăn vặt.

Cho nên hiện tại Niep Duy Binh vẫn thần sắc lặng im khó hiểu, Na Na nghĩ đến hắn còn vì hiểu lầm trước đây mà không được tự nhiên, vội vàng mở miệng lấy lòng hắn.

“Tôi bỏ vào thêm bên trong xúc xích cùng chân giò hun khói..... Bác sĩ Niep đừng ghét bỏ a!”

Niep Duy Binh nhẩn lại mi, không tình nguyện tiếp nhận, lộ vẻ nhân nhượng, biểu tình không kiên nhẫn nói: “Được rồi được rồi, cô có cho thêm nhiều thứ cũng không che dấu được chuyện nó là thực phẩm rác rưởi!”

Na Na nhẹ nhàng thở ra, chà xát tay cười nói: “Thỉnh thoảng ăn một lần thôi..... Bác sĩ Niep anh thừa dịp còn nóng ăn đi, tôi không quấy rầy anh!”

Na Na vừa muốn đi, lại cảm thấy cổ tay bị giữ chặt, kinh ngạc quay đầu hỏi: “Làm sao vậy?”

Niep Duy Binh một tay nâng bát mì, một tay túm cánh tay của cô, khẩu khí không tốt hạ mệnh lệnh: “Mở ra!”

Na Na ngẩn người, nghe lời mở bàn tay ra.

Lòng bàn tay mềm mại bị nóng mà đỏ hồng, thậm chí có chỗ hơi phồng.

Niep Duy Binh chặt chẽ nắm tay cô, nhú mày không nói được một lời.

Na Na bất an rút tay về, thật cẩn thận mở miệng: “Bác sĩ Niep anh yên tâm, trước khi tôi pha mì đã rửa tay thật sạch sẽ.....”

Niep Duy Binh: “.....”

Niep Duy Binh dùng một chút lực, đột nhiên bỏ tay cô ra, mắt tự nhiên vội ho một tiếng, lạnh lùng trào phúng nói: “Trong phòng có khay không thấy sao? Đúng là uống phí ột đôi mắt to! Nếu bị phỏng lại có thể vu cáo tôi ngược đãi cô!”

Na Na bị dọa đến đầu co rút lại, cố lấy dũng khí giải thích nói: “Tôi xem khay có để đồ..... Ách, nhiều thứ gì đó nghĩ đến không thể tùy tiện lấy ra dùng.....”

Niep Duy Binh cười lạnh, không khách khí liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó lui ra phía sau từng bước đá cửa lại.

Na Na vẻ mặt mờ mịt, bủi môi hướng cửa hua hua nắm tay, nhỏ giọng thầm nói: “Thật khó hầu hạ!”

Niep Duy Binh có chút tức giận đóng cửa, quả nhiên là con thỏ ngốc, ngay cả khách sạn cái gì có thể sử dụng cũng không biết!

Đem bát mì đặt ở trên bàn, Niếp Duy Bình liếc mắt một cái liền thấy cái khay, đặt ở giữa phòng thập phần bắt mắt, càng bắt mắt là..... Trên khay có cái áo mưa đóng gói xinh đẹp ái muội!

Được rồi, cái khay gì đó quả nhiên không thể tùy tiện dùng.....

Niếp Duy Bình tay cầm lấy đĩa ăn cứng đờ, sắc mặt nhìn có chút không tốt lắm, thăm mắng khách sạn này quả nhiên cấp bậc không thể được, cứ nhiên đặt hơn mười cái áo mưa ở trên khay, một chút cũng không có chút ý tứ giống khách sạn sa hoa đặt ở trong ngăn kéo!

Bởi vì ngày hôm sau buổi sáng sẽ bắt đầu giải phẫu, buổi tối hai người đều không có đi ra ngoài hoạt động, ăn xong mì liền ngủ sớm.

Buổi sáng hơn sáu giờ, Niếp Duy Bình rời giường ở trong phòng hoạt động trong chốc lát, gọi điện thoại kêu hai phần bữa sáng.

Giải phẫu động mạch phình thường xuyên sẽ xuất hiện các loại tình huống đột phát, thườ gian giải phẫu không nhất định, cho nên Niếp Duy Bình cố ý ăn thật sự no.

Đợi cho thời điểm đến bệnh viện, vừa lúc là bắt đầu thời gian đi làm, Niếp Duy Bình một câu vô nghĩa cũng không có nói, trực tiếp mang theo Na Na đi vào phòng giải phẫu thay quần áo chuẩn bị.

Bệnh viện rất nhỏ, phòng thay đồ phòng giải phẫu cũ nát không chịu nổi, Niếp Duy Bình chịu đựng mùi vị hôi hám trong góc tường, nhanh thay quần áo giải phẫu, mang theo mũ khẩu trang liền vào phòng giải phẫu.

Toàn bộ bệnh viện chỉ có không đến gian mười phòng giải phẫu nhỏ, cạnh cửa là bồn rửa tay, sử dụng lại là xà phòng diệt khuẩn chứ không phải dung dịch diệt khuẩn.

Niếp Duy Bình trong lòng thở dài, cầm lấy bàn chải chấm vào xà phòng bắt đầu tỉ mỉ chà xát đầu ngón tay.

Điều kiện kém như vậy, vạn nhất khi phẫu thuật xuất hiện vấn đề gì, thực có khả năng bệnh nhân liền không thể tỉnh lại.

Niếp Duy Bình vào phòng giải phẫu, Na Na đã bắt đầu ở bên cạnh sửa sang lại dụng cụ.

Bệnh nhân không hề hay biết nằm ở trên bàn giải phẫu, đầu dùng kiềm cố định, đã được gây mê thông qua ống truyền, Lô chủ nhiệm đang cạo tóc cho hắn.

Niếp Duy Bình được hộ lý trợ giúp đeo băng tay, Lô chủ nhiệm cũng đã tiêu độc cho bệnh nhân, dưới sự trợ giúp của hộ lý, phủ kín khăn giải phẫu, chỉ để lại chỗ cần phẫu thuật.

Mọi thứ chuẩn bị sắp xếp xong, Niếp Duy Bình mang bao tay vừa mới chuẩn bị bắt đầu, cửa phòng giải phẫu đã bị mở ra.

Viện trưởng mang theo hai người đi đến, nhiệt tình giới thiệu nói: “Vị này chính là Niếp chuyên gia khoa giải phẫu thần kinh, các cậu nhất định phải tường tận ghi lại toàn bộ quá trình giải phẫu! Về sau để ọi người xem mà học tập...”

Niếp Duy Bình thực chán ghét khi công tác bị một đồng người vây xem, phòng giải phẫu là nơi thần thánh, không chấp nhận nửa điểm vui đùa, làm sao có thể để cho người ta phỏng vấn quay chụp!

Nhưng là viện trưởng nói lý do thực hợp lý, khó được gặp một chuyên gia khoa giải phẫu thần kinh, đương nhiên muốn đem quá trình giải phẫu quá trình thu lại, để làm giáo án cho các bác sĩ khác tham khảo học tập. Cho nên mặc dù Niếp Duy Bình trong lòng biết rõ rằng viện trưởng có ý muốn tuyên truyền thông tin hấp dẫn của bệnh viện cho báo đài, cũng không mở miệng trực tiếp từ chối.

Niếp Duy Bình còn chưa nói cái gì, Na Na đột nhiên rầu rĩ nói ra tiếng: “Phòng giải phẫu quá nhỏ, tiêu độc làm vốn không đạt tiêu chuẩn, nhiều người liền càng không có cách nào cam đoan thao tác vô khuẩn!”

Lời này nói một chút đều đúng, phòng thật sự rất nhỏ, còn để bữa bãi nhiều dụng cụ thuốc men, hơn nữa khi giải phẫu, lại gần bàn phẫu thuật chỉ được phép y bác sĩ mặc trang phục giải phẫu vô khuẩn, mà như vậy, thật sự không chứa được vài người.

Na Na nói vừa ra, viện trưởng sắc mặt nháy mắt liền khó coi, Niếp Duy Bình hẳn còn có thể nhẫn nhịn, nhưng một hộ lý nhỏ nhỏ hẳn thật không để vào mắt.

Viện trưởng khinh thường cười rộ lên, kỳ quái nói: “Đó là, chúng tôi đây sao có thể cùng quân tổng bệnh viện so sánh? Miếu quá nhỏ, thật sự ủy khuất ngài tôn đại phật.....”

Niếp Duy Bình ánh mắt lạnh lùng, thản nhiên mở miệng: “Trần viện trưởng, ông đi vào quên mang khẩu trang !”

Trần viện trưởng bị hung hăng mắng một câu, sắc mặt có chút biến thành màu đen, cường chế lửa giận, ngữ khí không tốt nói: “Không quấy rầy bác sĩ Niếp tiến hành giải phẫu, tôi còn có việc, đi trước một bước!”

Niếp Duy Bình gật gật đầu, không quên nhắc nhở nói: “Phiền Trần viện trưởng đem người không liên quan mang đi.”

Trần viện trưởng bùng nổ, một phen hỏa khí toàn bộ rơi lên người Lô chủ nhiệm: “Lão Lô, cậu còn không đi theo tôi, đừng vương chân vương tay chậm trễ bác sĩ Niếp làm phẫu thuật!”

Lô chủ nhiệm cực nghẹn khuất, hẳn đối với cuộc giải phẫu này chờ mong đã lâu, khó được có cơ hội có thể tiếp xúc y thuật tiên tiến, thật sự không thể như vậy liền buông tha.

Nhưng là Trần viện trưởng giờ phút này căn bản không cho phép người khác cự tuyệt, Lô chủ nhiệm chỉ phải thở dài, lưu luyến rời đi.

Phòng giải phẫu nháy mắt an tĩnh, người gây mê đã sớm cầm bệnh án đứng ở trong góc làm bộ không tồn tại, Na Na trầm mặc đem dụng cụ chuẩn bị thật tốt, Trần viện trưởng mang đến hai người không nói được một lời đùa nghịch chụp ảnh thiết bị.

Niếp Duy Bình bình tĩnh nói: “quan sát cẩn thận, Na Na, khoan chuẩn bị tốt sao?”

Na Na lấy khoan mở hộp sọ đã được diệt khuẩn cẩn thận, sau đó đưa cho Niếp Duy Bình, vì làm cho không khí không nặng nề, cố ý ngữ khí thoải mái mà tìm đề tài: “Thứ này rất giống máy khoan điện ở khoa chỉnh hình..... Anh như thế nào biết khi nào thì nên dừng? Vặn nhất vào quá sâu thương đến đại não thì làm sao bây giờ?”

Niếp Duy Bình mở chốt, khoan hộp sọ ơng ơng vang lên.

“Dụng cụ này có trang bị một áp khí lý hợp, cũng chính là cảm thụ áp lực thần kinh, thời điểm mũi khoan xuyên xương hộp sọ, áp lực thay đổi, bộ ly hợp khởi động, mũi khoan sẽ tự động dừng lại.”

Niếp Duy Bình hai mắt trầm tĩnh, vầng vàng nắm khoan, sờn mặt chuyên chú mặc dù bị khẩu trang che khuất hơn phân nửa, vẫn như cũ làm cho Na Na cảm thấy sợ hãi không thôi.

Quần áo giải phẫu màu xanh lục của bệnh viện đã cũ, cực kỳ giống quần áo tên đồ tể thịt lợn, nhưng mặc trên người cao gầy của Niếp Duy Bình cư nhiên không khó coi như vậy.....

Trợ thủ ở một bên không ngừng xả nước, đem mảnh vụn xương sọ rửa trôi.

Đột nhiên Niếp Duy Bình dùng tay, đột nhiên nâng lên đem mũi khoan rút ra, nơi làm thủ thuật đã bắt đầu phỉm ra màu đỏ, cùng màu trắng của óc xen lẫn cùng nhau, cực kỳ giống thứ Na Na ói ra.

Na Na nhin xuống cảm giác nôn khan, lo lắng hỏi: “Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?”

Niếp Duy Bình đem băng gạc đặt tại nơi thủ thuật cầm máu, sắc mặt cực khó coi, ngữ khí âm hàn hỏi người trợ thủ bên cạnh: “Trước khi bắt đầu, các anh không có kiểm tra máy móc?”

Trợ thủ lộ hai mắt ở bên ngoài, toát ra tràn đầy sợ hãi: “Không, không biết.....”

Niếp Duy Bình ánh mắt sắc bén quét về phía hộ lý lưu độn: “Gọi Lô chủ nhiệm trở lại!”

Hộ lý đó lập tức nghiêm túc gật đầu, chạy chậm về phía cửa điện thoại, gọi Lô chủ nhiệm trở lại.

Lô chủ nhiệm còn đang ở phòng thay quần áo bên ngoài xếp hàng chờ tắm rửa, trang phục giải phẫu cũng chưa thay, nghe được lệnh gọi liền cao hứng vọt trở lại.

Niep Duy Binh vừa thấy đến hấn, lập tức tức giận mắg: “Anh là kiểm tra dụng cụ như thế nào? Khoan mở có vấn đề có biết hay không..... May mắn không thương tổn đến não, bằng không chúng ta cùng nhau chờ bị kiện đi!”

Lô chủ nhiệm sắc mặt trắng nhợt, lắp bắp mở miệng nói: “Tôi, tôi không kiểm tra..... Chúng tôi đã hơn một năm chưa làm qua giải phẫu khoan mở hộp sọ, không biết khoan có vấn đề.....”

“Không biết?” Niep Duy Binh cười lạnh, “Áp khí ly hợp hỏng rồi, nếu không phải tôi phản ứng mau, bệnh nhân đã sớm mất mạng!”

Niep Duy Binh phản ứng thực nhanh chóng, thời điểm khoan qua hộp sọ, mũi khoan không có dừng lại, hấn cảm giác được áp lực không đúng, liền lập tức rút ra mũi khoan, dù vậy vẫn có thương tổn đến bên trong.....

Lô chủ nhiệm nghe vậy hoảng sợ, vội vàng trở lại phòng tiêu độc mang bao tay, đem trợ thủ đuổi sang một bên, tự mình ra trận hỗ trợ, nhìn Niep Duy Binh thao tác, bất an hỏi: “Hiện tại tình huống bệnh nhân thế nào ? Có thể hay không có di chứng nghiêm trọng.....”

“Chờ bệnh nhân tỉnh lại anh sẽ biết cụ thể hấn là thế nào, có thể cánh tay,cái chân nào không thể hoạt động..... Nếu hấn tỉnh lại mới có thể nói được!”

Niep Duy Binh đầu cũng không nâng trả lời, hấn đã tìm được động mạch phình thứ nhất, còn có một vị trí rất sâu, không dễ dàng tách ra, hơi vô ý liền có khả năng bại liệt ngay!

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Niep Duy Binh dọc theo tổ chức hộp sọ,giữ khoảng cách cẩn thận mà thâm nhập, đem động mạch phình tách ra, dùng kẹp tách đoạn bị dính liền, quét mắt về phía máy theo dõi huyết áp, vươn tay nói: “Gấp điện!”

Na Na vội vàng lấy gấp điện, hộ lý lưu động trợ giúp chỉnh điện đưa cho Niep Duy Binh.

Lô chủ nhiệm luôn luôn khẩn trương chú ý, thấy vậy không khỏi lo lắng hỏi: “Không thể trực tiếp đặt kẹp sao?”

Niep Duy Binh ngón tay thon dài vững vàng thao tác kẹp điện bằng hai tay, một bên dùng gấp điện, một bên dùng tay kia nhẹ nhàng đè ép, nghe vậy liền hỏi đáp: “Đoạn phình quá lớn trực tiếp đặt quá nguy hiểm, vách thành rất mỏng, trước sử lý chỗ phình một chút, có thể phòng ngừa bị vỡ xuất huyết, động mạch phình cũng có thể đặt kẹp an toàn.”

Chỉ chốc lát sau, hai đoạn động mạch phình đều đã thành công đặt kẹp, công việc quan trọng Niep Duy Binh xử lý, còn lại giao cho Lô chủ nhiệm làm nốt, ở bên cạnh chỉ đạo nói: “Nhớ rõ sau khi đặt kẹp nhất định phải để ý làm sạch kiểm tra xem có bị xuất huyết không, nếu không bị xuất huyết lần hai sẽ rất nguy hiểm.”

Lô chủ nhiệm dựa theo chỉ thị làm xong, sau đó băng bó miệng vết thương, đưa tay bỏ khăn phẫu thuật.

Na Na cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, kiểm kê dụng cụ, sau đó cao hứng nói với Niep Duy Binh: “Thật tốt quá bác sĩ Niep, giải phẫu thực thành công!”

Niep Duy Binh ở sở giải phẫu ghi lại quá trình,kết quả, lạnh lùng cười nói: “Thành công? Phải xem tình huống bệnh nhân sau khi tỉnh lại!”

Lô chủ nhiệm thở dài: “Là sơ sẩy của chúng tôi, nếu không phải khoan xảy ra vấn đề, cũng không có..... Ai, không biết bệnh nhân có bị thương nặng không!”

Lô chủ nhiệm u sầu nhíu mày khổ sở tháo khẩu trang xuống,ánh mắt bất đắc dĩ làm cho khuôn mặt càng thêm già khổ.

Niép Duy Bình đối Lô chủ nhiệm có ấn tượng coi như không tệ, thản nhiên mở miệng nói: “Tổn thương đến tiểu não, may mắn không đụng tới đại não làm..... Khả năng sẽ xuất hiện hiện tượng tay chân không có phản ứng, sau giải phẫu nếu trị liệu tốt hẳn là có thể khôi phục.”

Lô chủ nhiệm cởi mũ xuống thuận tay lau sau gáy, vẻ mặt thành khẩn cảm thán nói: “Mặc kệ nói như thế nào, bệnh nhân cuối cùng có thể phẫu thuật tại đây! Bác sĩ Niép, thật sự là cảm ơn anh.....”

“Không cần cảm tạ!” Niép Duy Bình lạnh nhạt nói: “Tôi ngày mai buổi chiều phải trở về, phần trị liệu liên giao cho anh , nếu tình huống biến chuyển tùy thời có thể liên lạc.”

Niép Duy Bình đi phòng thay quần áo tắm rửa một chút, mặc quần áo đi ra, liền nhìn đến Na Na đã ngồi ở ghế bên ngoài chờ hẳn, tóc còn không có lau khô, ướt sũng lộn xộn xoa trước ngực, trên quần áo màu vàng nhạt bị nước rỏ xuống mà hiện rõ hình dáng nội y bên trong.

Niép Duy Bình dời tầm mắt, mắt tự nhiên khựng một tiếng, cúi đầu nhìn giấy ở một bên trà phòng nói: “Cô không biết dùng máy sấy sấy khô tóc rồi mới đi ra sao?”

Na Na tựa đầu một bên, bĩu môi nói: “Tôi sợ anh chờ tôi lâu quá, cho nên liền vội vàng chạy đến.....”

Na Na nhìn không được ở trong lòng yên lặng phun trào, một người đàn ông so với cô là phụ nữ còn xét nét hơn, nhìn bộ dáng áo mũ chỉnh tề đầy cảm thú kia, không chừng ở bên trong soi gương ngắm nghía soi xét không biết bao lâu đâu!

Lại còn chau chuốt!

Cô còn không có chê cười hẳn đâu, cứ nhiên lại có thể có ý tứ ghét bỏ hình tượng của mình!

Niép Duy Bình đi giấy rồi đứng lên, từ tủ quần áo lấy ra một bộ quần áo giải phẫu sạch sẽ, tùy tiện ném lên đầu cô, không kiên nhẫn ra mệnh lệnh: “Lau khô lại đi, nhanh lên!”

Na Na miết miết miệng, dưới bức bách của Niép Duy Bình ngoan ngoãn cúi đầu lau khô một chút.

Hai người sửa sang lại tốt rồi đi ra, Trần viện trưởng giống như vừa rồi chuyện gì cũng không phát sinh, mang theo vài người chờ ở bên ngoài.

“Bác sĩ Niép vất vả rồi!” Trần viện trưởng bước nhanh đi lên trước, cười tủm tỉm nắm tay hẳn nói, “Để tôi có một chút hãnh diện cùng nhau ăn một bữa cơm, để cho chúng tôi thể hiện tấm lòng chủ nhà!”

Chung quanh vài người tán đồng??? Mời, Niép Duy Bình khó có thể chối từ, chỉ phải bắt đắc dĩ lôi kéo Na Na theo chân bọn họ đi ăn cơm.

Địa phương nhỏ không có khách sạn xa xỉ, nhưng là vẫn có chỗ coi như khá tốt, trên bàn đặt mấy bình rượu, bình thân tinh xảo, vừa thấy đã biết giá xa xỉ.

Ở địa phương này, chỉ sợ tiệm cơm tốt nhất cũng sẽ không cung cấp loại rượu này, Niép Duy Bình trong lòng hiểu được, trong giải phẫu phát sinh ngoài ý muốn, làm cho Trần viện trưởng tâm sinh bất an, dù sao cũng là khuyết điểm của bệnh viện, nếu làm cho sáng tỏ đối với bệnh viện đối với hẳn đều cực bất lợi.

Cho nên Trần viện trưởng mới không thể không nể mặt mà đến, cố ý chọn mấy bình rượu quý, muốn mượn cơ hội lại cái miệng của hẳn.

Niép Duy Bình lãnh ý hé ra ngoài mặt, đối chung quanh nhân thói phòng bỏ mặc, chút không ngại như vậy thái độ hội đắc tội với người.

Trần viện trưởng an vị hẳn ở bên người, ân cần rót rượu cho hẳn: “Bác sĩ Niép y thuật inh, một ly này tôi kính cậu, ăn mừng lần này giải phẫu thành công!”

Nói xong Trần viện trưởng liền bưng lên cái chén uống hết một hơi.

Niép Duy Bình nhấp một ngụm, vân đạm phong khinh nói: “Trần viện trưởng quá khen, lần này giải phẫu có thể thành công, không phải công lao một người, ít nhiều Lô chủ nhiệm cùng mấy người cùng phối hợp..... Lô chủ nhiệm, tôi kính anh một ly, bệnh nhân trị liệu sau phẫu thuật liên giao cho anh!”

Lô chủ nhiệm vội vàng bừng rượu lên, hần đã sắp đến tuổi về hưu niên, đời này cũng không có chí hướng lớn gì, càng không có nhiều tinh thần vô tư cứu người, hần sống đến từng tuổi này, gặp qua vô số tình người ấm lạnh, đã sớm đổi với lòng người dễ thay đổi tập mãi thành thói quen, hiện tại đã có tuổi khi nhớ lại lại cảm khái không thôi, có rất nhiều thứ khi tuổi trẻ không cho là đúng, dần dần sẽ trở nên quan trọng, mà hần cũng từng vì lợi ích cá nhân mà xem nhẹ, tất cả thủy chung đều chôn ở đáy lòng.

Mỗi một ngành đều không thể không gặp qua qui tắc ngầm, mặc dù là là giới y sĩ nắm trong tay sinh tử cũng không ngoại lệ, lúc ban đầu tinh thần y đức đều là hùng tâm tráng chí (ý chí, quyết tâm), sau này lâu dần liền trở nên lạnh lùng, ý chí sắt đá.

Hần nghĩ rằng đó đều là chuyện tự nhiên, nhưng là thắng đến khi gặp Niếp Duy Bình, bác sĩ ngoại khoa tuổi trẻ khí thịnh, khi đứng ở độ cao như thế còn có thể giữ được lại tâm ý thật khó mà thấy được, làm cho hần thấy được rất nhiều điều chưa từng chú ý, cho hần biết, ngành này vẫn như cũ còn có nhiều người giữ được y đức, để kéo lại chút tinh thần.

Niếp Duy Bình khẳng định lần này giải phẫu thành công, cũng đã biểu lộ thái độ của hần, ám chỉ mình sẽ không đem chuyện ngoài ý lần này đi đăng báo, điều này làm cho Trần viện trưởng an tâm không ít, cũng không tiếp tục so đo hần lại có tư thế cao ngạo lãnh đạm, mặt mày hồng hào liên tiếp mời rượu.

Niếp Duy Bình cùng Na Na là người quân khu tổng viện phái tới, đầu năm nay làm cái gì cũng đều chú ý quan hệ, không chừng ngày nào đó còn có thời điểm dùng đến bọn họ, cho nên một bàn mọi người liêu mạng làm quen cùng hai người bọn họ, hết chén này đến chén khác, liên tiếp thay phiên nhau.

Niếp Duy Bình một bộ dạng cư nhân (người ẩn cư) ngàn năm, mặt lạnh ứng phó với người khác nhiệt tình, không bao lâu, đám người đó liền tự nhận mất mặt mà di dời lực tấn công, bắt đầu đối với Na Na phất cờ tấn công.

Na Na từ nhỏ đến lớn đều là đứa nhỏ thành thật tuân theo khuôn phép cũ, nhiều nhất cũng chỉ khi hợp lớp ngăn cản không được nhiệt tình mà uống một hai cốc bia, bình thường đều là không uống rượu, cho nên đối mặt với một đám người đã uống đến mặt đỏ tai hồng, hơi có chút lực bất tòng tâm.

Niếp Duy Bình an vị ở bên người cô, đối tình trạng quần bách của cô lại thập phần ngó lơ, thậm chí thời điểm cô chuẩn bị trốn đi vệ sinh còn ngăn cản một phen.

Na Na hận nghiêng rằng, nghiêng đi mặt nhỏ giọng khấn cầu nói: “Bác sĩ Niếp, tôi tửu lượng không tốt..... Không, tôi căn bản là không biết uống rượu! Cầu xin anh giúp tôi đi!”

Niếp Duy Bình cực lãnh đạm nhếch khóe miệng, cúi đầu để sát vào lỗ tai cô, thanh âm trầm thấp từ tính, mê hoặc mà ôn nhu nói: “Không được, thả cô, bọn họ sẽ dốc toàn lực nhằm vào tôi! Tôi mà say, cô phải đem tôi đưa về khách sạn..... Cô xác định cô có thể diu tôi?”

Hô hấp ấm nóng theo tiếng nói chuyện phun ở bên tai, ngứa, làm cho Na Na không được tự nhiên nghiêng đầu, nới rộng khoảng cách giữa hai người hỏi: “Tôi say thì bọn họ sẽ buông tha anh?”

Niếp Duy Bình nhíu mày: “Tôi có là biện pháp làm cho bọn họ buông tha tôi!”

Được rồi, cô cũng không có biện pháp ứng phó với nhiều người như vậy, nếu Niếp Duy Bình ngã xuống, cô thật đúng là không biết như thế nào thoát thân!

Na Na trừng mắt, nhìn xem chén rượu trước mặt, vừa cẩn thận nhìn nhìn Niếp Duy Bình, suy tư một lát, vẻ mặt bi tráng bừng lên chén rượu, trình trọng dặn dò: “Bác sĩ Niếp, tôi sẽ che dấu, anh ở sau hãy nghĩ cách! Nhất định anh phải nhớ rõ là mang theo tôi cùng chạy!”

Niếp Duy Bình sao cũng được gạt đầu, Na Na rốt cục không chống được người bên cạnh nhiệt tình, bừng lên ly rượu đẩy trước mặt hồi lâu, thật sâu hít vào một hơi, dũng cảm thấy chết không sờn há mồm uống vào.

Na Na nghĩ đau lâu không bằng đau nhanh, một hơi cạn sạch, liền bị nghẹn khiến cô liên tục ho khan.

Nhất thời tiếng khen ngợi trầm trở vang dội, một ly này liền làm cho đám cầm thú đội lốt người càng thêm phấn khởi, đều bừng ly kính cô.

Niep Duy Binh rút hai tờ giấy nhét vào trong tay cô, nhin không được châm chọc nói: “Cô đây là tám đời chưa say rượu đi, cô uống như vậy có bao nhiêu thích ỷ!”

Na Na xoa xoa khoe miệng xốt rượu, lấy đũa gấp vội món ăn nhét vào miệng, thấp giọng oán giận chán ghét: “Chỉ có kẻ điên mới thích uống thứ này! Vừa cay vừa khổ, giống nhau nước tiểu ngựa!”

“hả?” Niep Duy Binh trào phúng hỏi lại: “Cô uống quá nước tiểu ngựa?”

Na Na: “.....”

Niep Duy Binh vẻ mặt khinh bỉ, một chai rượu như vậy tương đương một năm tiền lương của cô, đối với việc con thỏ nhỏ không thể phân biệt rõ ràng rượu ngon cùng nước tiểu ngựa thật sự là trâu ăn mẩu đơn mà, cảm thấy thật lãng phí !

Không hổ là rượu đỏ giá xa xỉ tốt nhất, hương vị thật thuần, nồng độ cũng rất cao, chỉ một ly, khiến cho Na Na không phân biệt nổi phương hướng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, chỉ biết là ngồi một chỗ ngây ngô cười, ánh mắt ngập nước như có sương mù mờ lung, dĩ nhiên là không có tiêu điểm.

Niep Duy Binh có chút khiếp sợ, không nghĩ tới con thỏ nhỏ thật đúng là nửa điểm tửu lượng cũng không có, cư nhiên mới một ly cũng đã say!

Niep Duy Binh không dám tin vươn tay, ở trước mắt cô hươ hươ, lại bị một cái tát đập trả.

Na Na trừng mắt, thẳng tắp ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm Niep Duy Binh, làm cho hắn đột nhiên dâng lên một tia dự cảm bất hảo.

Niep Duy Binh vội vàng bưng trong tay một chén canh ngọt, còn không có kịp đưa tới cho cô tỉnh rượu, chỉ thấy con thỏ nhỏ mũi vừa nhú, vẻ mặt ủy khuất lớn tiếng nói: “Bác sĩ Niep, anh như thế nào lại có ánh mắt nhỏ nhen như vậy! Chuyện chỉ như một cái rầm nổ hơi lớn mà luôn tìm tôi gây phiền toái như vậy, anh,cái người này thật sự là đại keo kiệt đại không tốt, thật là chán ghét muốn chết!”

Lời nói vừa phát ra, xung quanh nhất thời yên lặng như tờ, Niep Duy Binh nháy mắt tái mặt.

Na Na không biết còn trừng mắt nhìn hắn, đột nhiên đập chiếc ly thật mạnh nên bàn, mở miệng ngây ngô cười rộ lên, ánh mắt mộng ảo, chảy nước miếng bộ dạng mê giai nói: “Bất quá bộ dáng khi anh làm giải phẫu..... Siêu! Cấp! Đẹp trai!”

12. Chương 12

CHƯƠNG 12: Sau Một Đêm Say Mất Không Ché

Niep Duy Binh mặt tái dần rồi chuyển sang đen sì, từ đen lại chuyển sang trắng, đủ mọi màu sắc thập phần phần khích.

Không biết là ai, không nhin xuống được phì cười lên tiếng, đánh vỡ trầm mặc quỷ dị, cả phòng tức thì bật phát ra tiếng cười kinh thiên động địa, nguyên bản vì có cớ kích thích nên thú tính của những người đó đều lộ ra,họ càng thêm không kiêng nể gì, một bên cười to một bên vỗ bàn, miệng còn không ngừng nói chút lời ái muội trêu chọc.

Na Na không rõ ràng lắm tình trạng hỗn loạn này, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, thân thể thấy lơ lửng, mờ mịt trừng mắt nhìn, cau mày vẻ mặt mất mát hứng than thở: “Tức muốn chết! Tôi nhờ..... Bác sĩ Niep nói ra lời nói ác độc tức chết mấy người!”

Mọi người tiếng cười nhất thời lớn hơn nữa , còn có người cười qua mức làm nghiêng cả bàn ghế, không khí tăng vọt, chỉ tiếc phần nhiệt liệt này lại dùng để chê cười của chính mình đối lấy, cho nên Niep Duy Binh tuyệt không cảm thấy cao hứng.

Niếp Duy Bình sắc mặt âm trầm có thể đóng băng nước, mắt kính như có gió tuyết thổi qua, ánh sáng lạnh chiếu thẳng tới, nhìn chằm chằm mặt bánh bao của con thỏ nhỏ mà hận không thể đem cô ăn sống nuốt tươi !

Niếp Duy Bình bỗng nhiên đứng dậy, kéo phất Na Na dậy, cực lực áp chế lửa giận, lãnh đạm đến cực điểm nói: “Cám ơn các vị nhiệt tình khoản đãi, ngày mai chúng tôi còn phải quay về, hộ lý nhỏ này đã say, thật sự là thật có lỗi, chúng tôi đi trước một bước !”

Trần viện trưởng vui tươi hơn hử đứng dậy giữ lại: “Bác sĩ Niest đi sớm như vậy làm gì, đồ ăn còn chưa có ăn được mấy miếng đâu, ở lại uống nhiều thêm hai chén cũng không sao mà!”

Niếp Duy Bình thái độ cự tuyệt: “Thật sự thực xin lỗi, chúng tôi đành cáo từ , các vị ở lại vui vẻ!”

Nói xong, Niest Duy Bình không thêm để ý tới mọi người đang khách khí giữ lại, xách con thỏ nhỏ như món đồ nhanh rời đi.

May mắn Na Na đáng vẻ thành thật ngoan ngoãn, ngay cả uống rượu cũng không có làm ầm ĩ quá mức, mặc dù có chút loạn ngôn, bất quá miệng cũng không la khóc om sòm, cả người coi như nhu thuận, một đường bị Niest Duy Bình túm cũng không phản kháng, thật làm cho hắn bớt việc không ít.

Thị trấn địa phương vốn là không lớn, không bao lâu trở về đến khách sạn, Niest Duy Bình đen mặt đi như bay, túm lấy Na Na lôi vào phòng của cô.

Na Na bị thô lỗ ném lên trên giường, rượu mới uống dâng lên đến mức sắc mặt cô đỏ bừng, khó chịu cọ cọ gối đầu, rầm rì cuộn mình muốn đứng dậy.

Niếp Duy Bình tháo xuống kính mắt, mệt mỏi vuốt mi tâm, hắn lúc trước làm sao lại nghĩ không ra như vậy, không nên mang theo một cái phiền toái như vậy!

Xem đi, con thỏ nhỏ chính là không làm cho người ta bớt lo! Không ép buộc được cô để báo thù, ngược lại làm hại chính mình lần nữa mất mặt, cái này đâu phải là khen ngược lại thì có!

Niếp Duy Bình bắt đầu dĩ thử dài, đi đến bên giường, từ trên cao nhìn xuống Na Na, cô gái nhỏ say túy lúy không hiểu sự tình đang khó chịu ôm chăn, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng tội nghiệp nhăn mặt, làm cho hắn thật sự không thể nổi lên tâm địa tà ác là cứ đem cô vút lại phòng cho xong.

Niếp Duy Bình vươn tay ấn ấn gương mặt phúng phính mềm mềm nộn nộn, làn da mang theo nhiệt độ khác thường, làm cho đầu ngón tay hắn như không khống chế được, không khỏi ấn mạnh hơn, Na Na liền mở mắt, ánh mắt đầy sương mù mông lung nhìn nhìn hắn.

Niếp Duy Bình không được tự nhiên thu hồi tay, ngữ khí không tốt hỏi: “ Tỉnh?”

Na Na đau đầu mãnh liệt, mông lung nhìn thấy có người đứng bên giường, thanh âm trầm thấp dễ nghe làm cho cô lập tức ngáy ngẩn cả người.

Niếp Duy Bình không biết vì sao, bị cô cứ như vậy nhìn chằm chằm đột nhiên lại có chút bối rối, vừa định nói cái gì đó, chỉ thấy Na Na cái miệng nhỏ nhắn mở ra, “Oa oa” mà khóc lên.

Như là đứa bé bị khi dễ và lạc đường, Na Na đứng thẳng dậy, gắt gao ôm cổ Niest Duy Bình, tùy ý phát tiết nội tâm ủy khuất, gào khóc nói: “Anh.....”

Niếp Duy Bình bất ngờ không kịp đề phòng thiếu chút nữa bị cắn đứt cổ, phản xạ có điều kiện liền bắt lấy bả vai Na Na đem cô từ trong lòng tách ra, lại cảm thấy cổ bỗng dưng có chất lỏng ấm áp làm ướt nhẹp, trên tay cũng không còn sức lực.

Niếp Duy Bình cúi đầu thở dài một tiếng, hai tay chậm rãi lướt qua bả vai của cô, đem cô ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng trấn an vỗ lưng phía sau.

Hy vọng, chờ đợi trong xa vời, một mình gánh trên vai gánh nặng gian khổ, đối với tương lai với cuộc sống thật sự mờ mịt, tất cả đều do còn tác dụng mà bộc phát hết ra.

Na Na ôm Niếp Duy Bình khóc thập phần nhập tâm, thân mình nho nhỏ ầm ập kề sát hẳn, như là thấy một gốc cây trơ trọi trong mưa gió tầm tã, rốt cục cũng tìm được một chỗ để dựa vào liền gắt gao giữ chặt lấy không muốn buông tay.

Na Na khóc trong lòng Niếp Duy Bình rất lâu, nước mắt nước mũi đều dính ở trước ngực hẳn một mảng, vừa ôm vừa kéo không chịu buông tay, dứt quãng vừa khóc vừa kể: “Anh, anh như thế nào lại nhẫn tâm như vậy, để cho em cùng tiểu Viễn mỗi ngày đều nhớ anh..... Anh, Anh trai tốt, cầu xin anh đừng bỏ rơi em.....”

Niếp Duy Bình không nghe rõ ràng, chỉ nghe thấy “Anh trai tốt”, không khỏi nhú nhú mày, lòng bàn tay ôn nhu chậm rãi mơn trớn tóc của cô, khó có được ôn nhu mở miệng an ủi: “Đừng khóc, anh không đi!”

Na Na khóc đến nấc, nhưng vẫn như cũ gắt gao ôm cổ Niếp Duy Bình không buông, khàn cả giọng khóc nửa ngày, đột nhiên quay đầu, “Nôn” Một tiếng liền phun ra.

Mùi vị dịch dạ dày kinh tởm hơn nữa còn có mùi rượu, làm cho Niếp Duy Bình thiếu chút nữa cũng muốn phun, bên trên thân mình rất nhanh cảm giác được chất lỏng đặc biệt ầm ập, còn chậm rãi chảy dọc theo ngực hẳn.

Na Na toàn bộ đầu phun ở trên người Niếp Duy Bình, ôm chặt hẳn làm dính cả lên người mình, dính dính và hôi thối, làm cho Niếp Duy Bình cả người đều như thạch hóa.

Niếp Duy Bình cương cứng hồi lâu, thẳng đến khi Na Na phun xong rồi, thư thái ôm hẳn rằm rì lại ngủ tiếp, mới dùng sức nhắm mắt, nắm chặt hai cổ tay cô, hung hăng hắt ra.

Niếp Duy Bình ngừng thở, vẻ mặt ghét bỏ nhìn qua Na Na, luống cuống tay chân cởi áo sơ mi tiến vào phòng tắm, sau đó nhanh chóng tắm rửa, thay áo tắm của khách sạn, trở ra nhìn nhìn Na Na sau khi nôn xong lên người mình đang nặng nề ngủ.

Niếp Duy Bình hung tợn trừng mắt nhìn cô hồi lâu, rốt cục nhận mệnh, thở thật dài ra tiếng, đem quần áo cô cởi ra, cầm khăn mặt đơn giản xoa xoa, sau đó lấy ga giường sạch sẽ ra quấn chặt lấy con thỏ nhỏ trần trụi, ôm lấy bế qua phòng mình cách vách.

Phòng Na Na có mùi rất kinh khủng, sàn phòng đều là uế vật (sản phẩm khi say rượu =.), Niếp Duy Bình lười thu thập, đành phải đem người ôm về phòng của mình, hoàn hảo là khách sạn giường đủ lớn, ngủ hai người vẫn dư dả.

Niếp Duy Bình không khỏi cười khổ, đột nhiên cảm thấy người trong lòng giống như tần phi thị tắm cổ đại, cởi trống trơn, tắm rửa sạch sẽ, sau đó quần chăn đưa vào tắm điện hoàng đế.

Niếp Duy Bình cảm thấy một trận gió lạnh, ở trong lòng hung hăng xì một tiếng khinh miệt, con thỏ nhỏ nếu là tần phi thị tắm, hẳn không phải trở thành thái giám khiêng người sao!

Niếp Duy Bình tay run lên, đem Na Na vẫn quấn ga giường để tại trên giường, đại khái bởi vì đến hoàn cảnh thoải mái, Na Na tự mình lẩn lẩn chui vào trong chăn mà tiếp tục ngủ.

Ga giường bị tuột ra, lộ ra thân mình trơn bóng, Niếp Duy Bình tà khí cười cười, có tiện nghi sao lại không chiếm, không chút do dự lấy tay sờ soạng, da thịt trắng mịn bởi vì say rượu mà ầm nóng ửng hồng, dưới ngọn đèn lộ ra thân mình như ngọc ónh nhuận sáng bóng.

Niếp Duy Bình một bên thoải mái chiếm tiện nghi, một bên chặc chặc lấy làm kỳ lạ, không hổ là con thỏ non, quả nhiên không uống về nộn nộn, mềm mềm, vuốt ve sờ soạng một phen làn da như nước trong veo mềm mại, xúc cảm trên tay phi thường tốt!

Niếp Duy Bình chiếm được tiện nghi một hồi, trong lòng miễn cưỡng được cân bằng, ép buộc lâu như vậy một muốn đòi mạng, liền thập phần không khách khí đem Na Na hất vào góc giường, nằm xuống dưới thẳng, xoạc chân rộng ra chiếm lấy hơn phân nửa giường.

Một đêm yên giấc, Na Na ngủ thật sự trầm, thời điểm tỉnh lại còn phản ứng lơ mơ, miễn cưỡng xoay thân mình, lập tức ma sát vào quần áo hờ một nửa trong lòng.

Thứ cứng rắn như tinh luyện trong ngực không phải là của mình, Na Na nhất thời hoảng sợ cảm nhận được chính mình trần trụi. A! hét lên một tiếng, luống cuống tay chân túm chần quần chặt lại trên người.

Niép Duy Bình nhú mi, bất mãn mở mắt ra, vẻ mặt khó chịu khi bị đánh thức, rũ rũ mái tóc không kiên nhẫn hỏi: “Kêu la cái gì, ồn muốn chết!”

Na Na bộ dáng như một hoàng hoa khuê nữ bị ác bá khi dễ, hai tay gắt gao túm chần che trước ngực, bi phẫn quát: “Anh, anh, anh..... Anh là đồ lưu manh! Anh tối hôm qua..... Anh đối với tôi.....”

Na Na sắc mặt đỏ bừng, thật sự nói không nên lời.

Niép Duy Bình ngáp một cái, không chút để ý góc đầu dậy, cười nhạo một tiếng nói: “Cô cũng không phải xinh đẹp như tiên, tôi có thể đối với cô làm cái chuyện gì?”

Na Na nghe vậy sững sốt, cũng xác thực không cảm thấy thân thể có cái gì không thoải mái, nghi hoặc nhìn hẩn hỏi: “Quần áo tôi là.....”

“À.....” Niép Duy Bình không chút để ý nói: “Tôi cởi!”

Na Na nháy mắt liên trường lớn mắt: “Anh anh anh.....”

“Đừng nghĩ nhiều!” Niép Duy Bình thản nhiên nói: “Cô tối hôm qua uống rượu ới ra toàn thân, tôi là hảo tâm mới giúp cô cởi bỏ quần áo bẩn.”

Na Na xấu hổ và giận dữ đến cực điểm, ghen hời lâu mới giận dữ rống giận: “Dù thế cũng không thể cởi quần áo của tôi a! Nam nữ khác biệt anh hiểu hay không?”

Niép Duy Bình hừ cười một tiếng, lười biếng ngồi xuống tựa vào đầu giường, trào phúng nói: “Tôi đã thấy lỏa thể quá nhiều, so với người cô gặp qua còn nhiều hơn! Cô yên tâm, đáng người cô chỗ cần thì không lớn, chỗ không cần thì lại lớn, tôi ngay cả nửa điểm hứng thú đều không có!”

Na Na giận tím mặt, đầu óc vừa chuyển, hất tung góc chăn, ưỡn ngực ngạo nghễ nói: “Không lớn, nhưng so với anh cũng vẫn hơn!”

Niép Duy Bình ngẩn ngơ, đột nhiên cười to, vừa cười vừa lắc đầu: “Cô cùng nam nhân so sánh ngực lớn..... Cô cũng thật là có tiền đồ!”

Niép Duy Bình đã thật lâu không có cười thoải mái như vậy, chỉ cảm thấy con thỏ nhỏ này phá lệ thật thú vị, vừa thấy gương mặt bánh bao mềm mại ôn thuận kia của cô liền nhin không được tà ý, thiết nghĩ nắm ở trong lòng bàn tay trên chọc một phen.

Na Na vừa tức vừa thẹn, ưỡn ngực cũng không đúng, thu lại cũng không đúng, xấu hổ sừng sờ ở nơi đó, tức giận trừng mắt nhìn gã đàn ông thói bên người.

Niép Duy Bình cười đủ, khinh bỉ ngẩng tới ngẩng lui trước ngực cô, khoan thai chậm chọc nói: “Hơn nữa, thứ kia mà cô cũng coi là ngực? Thứ đó mà được xưng là ngực thì đối với tất cả phụ nữ sẽ là sự vũ nhục kinh khủng nhất đấy!”

Niép Duy Bình khoe miệng nhếch lên, ác liệt cười rộ lên: “Cái đó của cô a..... Giống như trên lưng nổi lên hai cái mụn thanh xuân cân xứng thì đúng hơn a, nửa điểm để xem xét cũng đều không có!”

13. Chương 13

CHƯƠNG 13: Lần Đầu Tiên Tiếp Xúc Thân Mật

Con thỏ nóng nảy còn cắn người, Na Na tính tình dù cho tốt đến mấy cũng chịu không nổi cái miệng thiếu đạo đức kia của Niép Duy Bình, một câu cuối cùng quá mức ác độc, trực tiếp châm lên lửa giận mà cô ỉn nhẫn hời lâu, lông mao lập tức đồng loạt dựng lên, thẹn quá thành giận, gương nanh múa vuốt hướng đến gương mặt đang dào dạt đắc ý của Niép Duy Bình, thật đáng giận mà!

Loại giường súng bắn đạn (=.) của khách sạn rất mềm, Na Na trên người lại đang quần chần, phi nhanh lên trên người Niếp Duy Bình.

Niếp Duy Bình phản ứng rất nhanh, thời điểm Na Na móng vuốt vừa hướng tới liền nhanh chóng nghiêng mặt đi, lại không dự đoán được con thỏ nhỏ suy nghĩ đơn giản, tứ chi một chút cũng không phát triển, lại trực tiếp nhe răng lao qua, kết quả ngắc càm vừa lúc đón nhận hai cái răng cửa của Na Na.....

“A –”

Niếp Duy Bình thành linh bị đau kích thích nhện không được kêu thảm thiết, răng nanh lợi hại trực tiếp đập vào xương cốt, đau đến hấn nước mắt thiếu chút nữa chảy ra.

Na Na cũng rất đau, cơ hồ cả người đều ghé trên người Niếp Duy Bình, vì bất ngờ không kịp đề phòng mà một ngụm cắn vào cái càm không có mấy thịt để giảm lực, răng cô thật ê buốt.

Niếp Duy Bình túm lấy mái tóc cô kéo ra, giải cứu cái càm của bản thân, nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng nói: “Cô còn muốn đè nặng tôi bao lâu?”

Na Na thế này mới phát hiện hai người quần áo không chỉnh tề mà đè lên nhau, luống cuống tay chân từ trên người hấn đứng lên, vô ý đầu gối hích thật mạnh vào bụng dưới của Niếp Duy Bình, thiếu chút nữa chặt đứt hậu thể Niếp gia!

Niếp Duy Bình hơi thở cứng lại, chịu đựng đau đớn đem người trên thân mình xốc lên, tức giận đến sắc mặt biến thành màu đen, thấp giọng giận dữ hét: “Cô còn không hiểu rõ nặng nhẹ như vậy? Cô ra cửa có mang đầu óc đi không!”

Na Na cảm thấy trong miệng có mùi máu, vừa ghê tởm lại vừa khó chịu, vội vàng bỏ nhào vào bên giường nôn ọe vang dội.

Niếp Duy Bình mặt hoàn toàn đen.

Tốt! Con thỏ nhỏ dám cắn hấn, hấn còn chưa có tìm cô tính sổ đâu, cư nhiên lại dám ghét bỏ hấn!

Cái bộ vị kia yếu ớt như vậy, làm thế nào trải qua được tàn phá như thế! Niếp Duy Bình nhuchs nhích một chân, mắt tự nhiên xoay thất lưng, âm trầm cười nói: “Cô tin hay không tin, tôi đều cho cô biết ‘Trên lưng’ chỉ còn lại có hai cái mụn!”

Na Na trực tiếp xem nhẹ uy hiếp khó nghe, cũng bất chấp răng cửa của chính mình, sốt ruột đi lại gần quỳ gối bên người hấn, vươn tay cũng không dám chạm vào hấn, gấp đến độ nước mắt lưng tròng hỏi: “Anh, Anh không sao chứ? Hiện tại cảm giác thế nào.....”

Niếp Duy Bình hung tợn giương mắt trừng cô, con thỏ nhỏ ngơ ngác dám mở miệng, răng cửa khấn trương cắn chặt môi dưới, trên cánh môi hồng nhạt như cánh hoa liền xuất hiện một chút máu đỏ sẫm, giống như tiểu ác ma tùy hứng thị huyết trong tranh châm biếm, có vẻ vô tội lại tà ác, nhưng lại dị thường rất cảm động.

Na Na không tự giác rụt cổ, miệng vết thương trên càm Niếp Duy Bình có vết máu làm cho cô chột dạ không thôi, tự biết mình đuối lý liền gục đầu xuống, nhu nhược mở miệng hỏi: “Có băng gạc không? Tôi giúp anh xử lý, cứ để miệng vết thương như vậy dễ nhiễm trùng.....”

Niếp Duy Bình rút ra hai tờ giấy ăn ở đầu giường lau đi, lãnh đạm đến cực điểm cự tuyệt: “Không cần, miệng vết thương tiêu độc không tốt, vẫn là để như vậy tốt hơn!”

Niếp Duy Bình đứng dậy xuống giường, đi đến buồng vệ sinh soi gương, trên càm còn lưu lại dấu răng sâu đậm, trên dấu răng còn có vết máu không thể tan ngay.

Con thỏ nhỏ không phải đến để khắc hấn đi!

Na Na đứng ở cửa chỉ dám thò đầu vào, thật cẩn thận lấy lòng hỏi: “Tôi giúp anh rửa sạch một chút đi?”

Niếp Duy Bình mắt lạnh nhìn cô, rốt cục không thể không gật đầu.

Na Na vội vàng lộ ra tươi cười nịnh nọt, lập tức từ bên ngoài tiến vào, rửa tay, kiễng chân để sát vào mặt Niếp Duy Bình, dùng khăn tay thấm nước sạch để lại gần chung quanh miệng vết thương lau vết máu khô, lộ ra hai dấu răng hồng hồng, sau đó không khỏi càng thêm chột dạ.

Niếp Duy Bình ngắc càm cho cô xử lý vết thương, động tác mềm nhẹ làm cho hắn tức giận tan đi không ít, trong phòng vệ sinh nhỏ hẹp, hai người đứng thật sự gần, ngón tay hơi lạnh của con thỏ nhỏ như có như không lướt qua càm hắn, giống như trực tiếp treu chọc đến đáy lòng hắn, làm tâm tư hắn ngứa ngáy..... Ngay cả chung quanh không khí đều như bốc cháy lên, chậm rãi trở nên loãng hơn.

Niếp Duy Bình mạnh tay cầm cổ tay cô, khí lực thật lớn làm Na Na không khỏi nhú mào, vẻ mặt mờ mịt nhìn hắn hỏi: “Làm sao vậy, có phải hay không làm đau anh?”

Niếp Duy Bình trong đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng cô tịch rõ ràng xuất hiện hình ảnh của một gương mặt trắng noãn, mềm mềm cực kỳ giống bánh bao, rõ ràng vẫn là gương mặt kia bình thường vuốt ve thật tốt.

Niếp Duy Bình sắc mặt hơi hơi rỏ, vội bỏ tay cô ra, cổ tửm vẻ lãnh đạm nói: “Được rồi!”

Trong lòng không biết vì sao lại có chút không được tự nhiên, Niếp Duy Bình vội che dấu cảm xúc khác thường này, mắt tự nhiên quay đi, sau đó nháy mắt liền nổi giận.

Gương mặt đàn ông góc cạnh rõ ràng, trên chiếc càm kiên nghị đã xuất hiện hai cái dấu răng thật sâu, nguyên bản là khuôn mặt anh tuấn tuấn lãng lại buồn cười đến cực điểm.

Niếp Duy Bình chậm rãi quay sang, hai mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng ẩn chứa u hàn, bình tĩnh lại nguy hiểm mườỉ phần hỏi: “Cô nói xem tôi có cần tiêm vắc-xin phòng bệnh chó dại?”

Na Na giật giật khoe miệng, giận mà không dám nói gì, ai bảo vết thương này là do mình cắn mà ra, xứng đáng bị mắng là chó dại!

“Tôi cảm thấy..... Nhiều nhất cũng chỉ cần tiêm uốn ván thôi!”

Niếp Duy Bình cười lạnh một tiếng, không thể nói ra được một câu treu tức cô.

Thời điểm hai người tỉnh lại cũng đã khá muộn, lại ép buộc hồi lâu mới rời giường rửa mặt, chờ thu thập xong cũng đã đến giữa trưa.

Niếp Duy Bình cùng Na Na cũng vô tâm tư đi ra ngoài ăn uống, ở khách sạn ăn qua cơm trưa, trở về phòng thu thập hành lý chuẩn bị chạy lấy người, không nghĩ tới trước khi đi lại gặp Trần viện trưởng.

Trần viện trưởng giúp hai người bọn hắn kêu xe, lại tặng bọn họ rất nhiều đặc sản của thị trấn, cười ha ha vỗ vỗ cánh tay Niếp Duy Bình nói: “Địa phương nhỏ cũng không có thứ gì tốt, bác sĩ Niếp Y Sinh đừng ghét bỏ!”

Niếp Duy Bình gật gật đầu: “Cảm ơn!”

Trần viện trưởng quét mắt Na Na đứng ở bên cạnh không rên một tiếng, ánh mắt lại đảo qua vết thương trên càm Niếp Duy Bình, sau đó ái muội nở nụ cười.

Niếp Duy Bình nhú nhú mào, áp chế đáy lòng không kiên nhẫn, lãnh đạm hỏi: “Trần viện trưởng còn có việc sao? Thời gian không còn sớm, chúng tôi cần phải đi!”

Trần viện trưởng hí mắt, ý vị thâm trường cười nói: “Bác sĩ Niếp khó có khi đến một chuyến, tôi là chủ nhà cũng chưa kịp làm tròn trách nhiệm, không kịp mang anh đi thăm thú..... May mà giải phẫu thập phần thành công, bệnh nhân mặc dù có chút di chứng, nhưng là bệnh tình đã ổn định rồi!”

Niếp Duy Bình biết hắn trong lòng lo lắng, cũng hiểu được hắn đến đây không phải đưa tiễn mà là dò xét, thân nhiên mở miệng nói: “Tôi ngày hôm qua đã nói rất rõ ràng, giải phẫu thực thành công! Trần viện trưởng không cần lo lắng, tôi chỉ chuyên chú cho ca bệnh, chuyện khác với tôi không có quan hệ, tôi sẽ không lảm mịm!”

Trần viện trưởng nhận được cam đoan, rốt cục hoàn toàn thả lỏng, mặt mày hơn hử giúp bọn hắn mở cửa xe: “Tôi đây sẽ không trì hoãn hai người nữa, trên đường nhớ cẩn thận, có thời gian thì tới đây thăm thú!”

Niep Duy Binh gật đầu cảm tạ, cùng Na Na ngồi ở ghế sau rồi đi.

Na Na tuy rằng tâm tư ngây thơ đơn thuần, nhưng cũng không ngu ngốc, nhớ đến ngày hôm qua khi giải phẫu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, liền đoán ra mục đích Trần viện trưởng đến.

Na Na đối với Trần viện trưởng không có hảo cảm, lại thấy toàn bộ chuyện hắn coi khinh mạng người lại ích kỷ luồn cúi kiếm lợi lộc, liền ghét bỏ cau mày, nhỏ giọng than thở nói: “Người như vậy, cũng không biết là như thế nào lên làm viện trưởng!”

Niep Duy Binh tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy vậy mắt cũng không buồn nhúc nhích, ngữ khí lạnh nhạt nói: “Chỉ là người như vậy sẽ có tài năng đặc biệt.”

Trần viện trưởng tham tư lợi, tổn hại lợi ích bệnh nhân, không chỉ có không từ thủ đoạn kiếm chác quyền thế, mà còn vì cạnh tranh tàn khốc mà trổ hết tài năng, một đường đi đến vị trí viện trưởng, cũng chỉ có như vậy mới ổn định trụ lại địa vị ở bệnh viện, một nơi hỗn tạp.

Na Na không hiểu hết, cô luôn nghĩ lòng người đều quá mức tốt đẹp, cũng không nghĩ tới sự phức tạp đen tối trong suy nghĩ, nghe xong Niep Duy Binh nói một câu như vậy, trong lòng giống như hiểu được, lại giống như không hiểu gì.

Na Na suy nghĩ một lát vẫn không rõ ràng lắm, đơn giản ném ra sau đầu. Xe chạy đều đều, rất nhanh khiến cho cô mơ mơ màng màng liền tựa vào vai Niep Duy Binh, chép chép miệng mơ màng ngủ.

Niep Duy Binh mở mắt ra cúi đầu, nhìn gương mặt con thỏ nhỏ không hề đề phòng mà ngủ ngon lành, như thế nào cũng không nhẫn tâm xuống tay đem đầu cô đẩy ra.

Niep Duy Binh buồn bực không tiếng động thở dài, nhắm mắt lại tùy ý để con thỏ nhỏ điều chỉnh tư thế ngủ cho thoải mái, sau đó hơn nửa thân mình cô đều dựa vào hắn, thỏa mãn mà vùi đầu ngủ say.

Đến thành phố, Niep Duy Binh trực tiếp chỉ đường cho lái xe đi đến quân khu tổng viện, sắc trời không tính là quá muộn, thừa dịp trước lúc bệnh viện tan tầm mà bắt tay ghi chép sửa sang lại tốt gửi lên.

Na Na dụi dụi mắt, ngáp một cái rồi tự mình đa tình mà nói: “Cám ơn anh đưa tôi trở về.....”

Nói còn chưa xong đã bị người ta đánh gãy, một cô gái trẻ tuổi dáng người cao gầy hai tay nhét túi bước nhanh đi tới, tóc tùy ý buộc ở sau đầu, có vẻ giỏi giang lại khôn khéo.

Ai da, đây không phải chuyên gia xú danh chuyên chiêu lời nói ác độc?”

Niep Duy Binh lãnh đạm nhìn người tới: “Tay mổ bụng!”

Na Na nhìn người này một cái, lại nhìn người kia một cái, tò mò trừng mắt nhìn hỏi: “Vị này là?”

Nữ tử cười cười đánh giá cô một phen, vươn tay nói: “Tôi là Niep Duy An, khoa ngoại tiêu hóa!” (nguyên bản là “lòng dạ ngoại” mình cũng chả biết c ý làm bác sĩ khoa gì nữa T.T)

Được rồi, quả nhiên là tay chuyên mổ bụng.....

Na Na đột nhiên phản ứng lại, kinh ngạc hỏi: “Cô cùng bác sĩ Niep.....”

Niep Duy An bắt đắc dĩ nhún vai: “Thực bất hạnh, vừa đúng lúc là anh em!”

Na Na vội vàng tự giới thiệu: “Bác sĩ Niep xin chào, tôi tên là Na Na, đang là hộ lý luân phiên, hiện tại đang ở khoa giải phẫu thần kinh.....”

“Đủ!” Niep Duy Binh không kiên nhẫn nhíu nhíu mày, lãnh đạm đánh gãy lời các cô: “Muốn làm xong cũng không yên, mau nhanh chóng chạy lấy người!”

Niep Duy An ánh mắt sắc bén nhìn trên cằm hắn có vết thương, nhất thời kinh ngạc, vui sướng khi người gặp họa cười rộ lên: “Ai, anh trai, anh đây là chính dung đi? Khó trách em lại thấy anh hôm nay phá lệ thuận mắt!”

Niep Duy Binh cười lạnh: “Đúng vậy, nhìn anh với em chính đến không có nửa điểm giống nhau, đương nhiên sẽ thuận mắt rất nhiều!”

Niep Duy An sớm đã thành thói quen, luận lời nói ác độc cô vĩnh viễn so không lại với anh trai mình, không chút nào để ý cười cười, mắt xem xét hộ lý nhỏ đứng một bên, ánh mắt ái muội nói: “Vài ngày không thấy liền thay đổi khẩu vị? Hai người cũng nên khắc chế một chút, đừng lưu lại dấu vết ở nơi có thể thấy được!”

Niep Duy Bình lạnh lùng nói: “Em suy nghĩ nhiều, thời điểm cạo râu không cẩn thận bị thương mà thôi!”

Niep Duy An cười nhạo một tiếng, khinh thường bĩu môi: “anh đừng quên em với anh cùng ngành..... Nếu ngay cả vết thương bị cắn lại do dao cạo đều nhìn không ra, em chẳng phải là cô phụ danh hào ‘Tay mổ bụng’?”

“Anh là không muốn trả lời, chả lẽ lại nói thẳng bị chó điên cắn, vậy cũng quá là ngu ngốc rồi.” Niep Duy Bình thần nhiên trào phúng nói, “Anh nghĩ rằng em có thể tự mình hiểu lấy, nghe được là anh đang tùy tiện tìm cái cớ, nên tự hiểu rằng anh không nghĩ sẽ trả lời, ai nghĩ tới em vẫn là không biết điều như vậy!”

Na Na ở bên cạnh nghe mà lú lười, không hổ là hai anh em, một người là mổ phanh đầu người ta, một người lại là mổ phanh bụng người ta, mắng người cũng đều như vô hình muốn giết người vậy..... Nhà này, người nào cũng thật đủ máu me a!

“Tốt lắm, không quấy rầy hai người!” Niep Duy An nhẹ nhàng hừ lạnh, dưới ánh mắt hàn ý mười phần của anh trai mà vẫn trấn định tự nhiên, thông dong cười nói, “Na na, tôi thực thích cô, có thời gian tới tìm tôi nói chuyện a!”

Na Na kinh sợ gật đầu, vừa muốn nói khách sáo vài câu, đã bị Niep Duy Bình lôi đi.

“Chạy lấy người a!”

Niep Duy Bình nghe phía sau truyền đến tiếng cười đắc ý, có chút đau đầu, bước chân liền nhanh hơn.

Na Na bị lôi đi thẳng đến tầng trệt khoa ngoại, Niep Duy Bình tùy tay vứt bỏ cô, một câu cũng không nói mà sắp bước nhanh bỏ đi.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14: Con Thỏ Non Nho Nhỏ

Bởi vì cùng Niep Duy Bình đi công tác, Na Na được thêm một ngày nghỉ ngơi, Lưu Mân còn cố ý gọi điện thoại tới an ủi cô một phen, dặn cô ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.

Na Na thập phần vui vẻ, hai ngày bốn ba làm cho thể xác và tinh thần cô cạn kiệt, khó có một ngày không cần đi làm, chờ không kịp Mao Đan tan tầm trở về, Na Na liền thu thập đồ đạc rời khỏi bệnh viện, vội vàng quay về nhà.

Nhìn nhìn thời gian, Na Na trước tiên đứng đi xe buýt, chọn mua rất nhiều hoa quả tươi ngon, lại mua hai chiếc bánh ngọt, sau đó đi đến cửa nhà trẻ chờ đợi giờ tan học.

Nhà trẻ này rất gần nhà, không tốn nhiều thời gian, lại khá lâu đời, Na Na trước đây cũng từng học ở đây.

Ở cổng nhà trẻ có rất nhiều người tới đón con cháu, tiếng chuông vừa vang, cánh cổng mở ra, tiếng các bạn nhỏ líu ríu như ong vỡ tổ.

Na Na cẩn thận che chở bánh ngọt trong tay, tránh mấy đứa bé chạy thẳng về phía trước, kiễng chân tìm kiếm.

Bạn nhỏ Na Viễn đeo túi sách nhỏ màu lam, cúi đầu buồn bã ỉu xiu đi ở sau cùng, bước chân chậm chạp cùng không khí hưng phấn chung quanh đối lập, một chút cũng không thấy sức sống như các bạn cùng tuổi.

Na Na lộ ra tươi cười, cao giọng hô: “Tiểu Viễn!”

Bạn nhỏ Na Viễn ngẩng mạnh đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn nháy mắt lộ ra kinh hỉ, khuôn miệng đáng yêu mở lớn, sừng sốt một lát mới hân hoan hô một tiếng chạy tới.

Na Na vội vàng đi về phía trước, vừa đi vừa oán trách hô: “Đừng chạy nhanh như vậy, cẩn thận đụng vào người khác!”

Na Viễn giống như đạn pháo, nhào đến ôm đúi Na Na, ôm chặt đúi cô cười nói: “Cô nhỏ, cuối cùng cô đã trở về!”

Na Na ngồi xổm xuống, ôm bé vào trong ngực, trên khuôn mặt tươi cười thơm một cái vang dội: “Cô trở về cháu mất hứng sao?”

Bạn nhỏ Na Viễn đã rất lâu không gặp mặt, tâm tình vui vẻ liền tùy ý Na Na bơi trét nước miếng lên mặt mình, cười hì hì nói: “Cao hứng! Cô nhỏ cháu rất nhớ cô!”

Na Na gương mặt hớn hở, quơ quơ gói đồ to trong tay: “Cháu không phải thích ăn nhất bánh ngọt chocolate sao, đi thôi, chúng ta về nhà!”

Na Viễn vươn tay nhỏ bé ôm chặt gói đồ to ấy, cũng không nguyện ý rời tay ôm cô nhỏ, cánh tay nhỏ chặt chẽ ôm cổ Na Na, cọ cọ mặt cô làm nũng cầu xin: “Cô nhỏ, cháu mệt quá, không muốn đi bộ, cô bế cháu được không? Chỉ một chút thôi, nếu mệt cháu sẽ xuống tự đi!”

Tiểu Viễn tuy rằng mới năm tuổi, nhưng dáng người Na Na kiêu nhỏ, cánh tay cái chân đều nhỏ, ôm lấy đứa bé như cháu mình đi bộ về nhà cũng thật hao tổn khí lực rất nhiều.

Bất quá tiểu Viễn bình thường thập phần nhu thuận, lại rất lâu không gặp mặt, Na Na không đành lòng cự tuyệt, đem túi đeo sau lưng, nâng mông nhỏ của Na Viễn lên để bế bé.

Na Viễn cười tủm tỉm ôm cổ của cô, vui vẻ quơ quơ chân, hưng phấn mà hô to một tiếng: “Đi nào!”

Na Na bắt đầu dĩ cười cười, ôm chặt bé đứng lên chậm rãi đi ra ngoài.

Ở cửa vẫn còn vài bạn nhỏ chưa về, Na Viễn vẫy vẫy tay tạm biệt bọn trẻ, bình tĩnh lại thập phần cố ý lớn tiếng nói: “Có người đến đón tớ tan học về nhà, tớ đi trước, gặp lại sau nha!”

Na Na nhìn biểu tình tiểu Viễn kia khẩn cấp khoe với các bạn, trong lòng không khỏi đau xót.

Trước kia cũng có người mỗi ngày chờ ở cửa nhà trẻ đón bé về nhà, sừng nịch đem bé khiêng trên vai mà đi nhanh, dọc theo đường đi đều là tiếng cười đùa, tiếng kêu sợ hãi của tiểu Viễn.

Nhưng hiện tại, chỉ có đứa bé cô đơn một mình về nhà, ở chung quanh bạn học đều vui vẻ lại càng nổi bật, nên bé càng ngày càng tự ti, nhận hết sự chê cười của các bạn học đồng thời cũng phát ra vẻ cô đơn đáng thương.

Na Na tuy rằng đại đa số thời điểm luôn trì độn, nhưng đối với loại tâm lý đau đến tận tâm khảm này của cháu trai, mỗi một chút cảm xúc rất nhỏ đều có thể làm cho cô cảm giác được.

Na Na cúi đầu, dùng cái trán cọ cọ cái đầu của tiểu tử kia, động tác vô cùng thân thiết tràn ngập thương tiếc cùng áy náy.

Đi ra khỏi nhà trẻ không xa, vừa mới đi qua một góc đường, nhìn không thấy nhà trẻ, bạn nhỏ Na Viễn liền đòi xuống tự đi.

Na Na hai cánh tay đau mỏi không thôi, cũng quả thật kiên trì không nổi nữa, đặt bé xuống, một tay cầm túi sách, một tay nắm tay bé, chậm rãi đi trở về nhà.

Thời tiết dần dần nóng lên, ở thành phố L mùa hạ luôn tới rất sớm, không còn có thể cảm thụ ngày xuân âm áp gió mát làm lưỡi biếng, ánh mặt trời cũng đã càng ngày càng nóng hơn.

Bất quá thời điểm chạng vạng vẫn rất là mát mẻ, gió thổi thập phần thoải mái, Na Na cũng không sốt ruột, vừa bước đi thật chậm về nhà vừa cùng cháu nói chuyện phiếm.

“Tiểu Viễn có nghe lời bà Trần không?”

Bà Trần là hàng xóm đối diện nhà Na Na, con gái không ở gần một người già cuộc sống sẽ có nhiều việc không tiện, Na Na thường xuyên chiều cổ bà, hiện tại Na Na có việc cần, bà liền nhận lấy mà giúp đỡ.

Na Viễn một chút gật đầu: “Cháu thực nghe lời, bà Trần đi đứng không tốt, cháu mỗi ngày giúp bà xuống lầu mua này nọ..... Cô nhỏ, cô lần này trở về có thể hay không không đi nữa?”

Na Na cười hỏi: “Vì sao a? Nhớ thương cô?”

Na Viễn “ừm” một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa buồn bực nhíu long mày nhỏ: “Bà Trần làm cơm không có ai có thể ăn ngon..... Cô nhỏ, cháu thật sự không muốn ăn trứng nữa!”

Na Na xoa xoa đầu của bé: “Ngoan, đứa trẻ nhỏ không thể kiêng ăn, bằng không không cao được!”

Na Viễn bĩu môi, mắt hững nói: “Cháu đây cũng là không thể ăn ít một chút sao? Cô không ở đây, bà Trần mỗi ngày đều phải nấu cho cháu một quả trứng, thật sự ăn rất khổ.....”

Na Na bắt đắc dĩ thở dài: “Ngày mai cô nấu chút trứng luộc trong nước trà đặt ở ngăn đá, về sau để bà hâm nóng cho cháu ăn được chứ?”

So với trứng luộc không hương vị, trứng luộc trong nước trà hiển nhiên tốt hơn rất nhiều.

Na Viễn cũng biết không thể tùy hứng, đành phải ừm gật đầu.

Na Na nghĩ rằng, cứ như vậy thực không phải biện pháp, tiểu Viễn còn nhỏ như vậy, đúng là không thể cách xa người nhà, huống chi bà Trần tuổi lớn đi đứng không tốt, tuy rằng hỗ trợ chiều cổ tiểu Viễn, nhưng rất nhiều thời điểm đều là lòng có dư mà lực không đủ.

Bà lão tâm địa thiện lương, chiều cổ bọn cô rất nhiều, nhưng rốt cuộc không thể chỉ bằng ý chí như vậy, dù có săn sóc tỉ mỉ, ý tưởng cấp để tiểu Viễn bổ sung dinh dưỡng, nhưng lại không thể cứ mỗi ngày đều ăn trứng luộc được, điều này đối với bé mà nói không khác gì một loại tra tấn.

Nhưng hiện tại cô ở tại ký túc xá bệnh viện cung cấp, phòng ở lại nhỏ, điều kiện cũng kém, không có vài người nguyện ý ở nơi đó, Mao Đan đã sớm ồn ào muốn ra ngoài thuê phòng ở, ở nơi như vậy, tiểu Viễn làm sao có thể cùng cô ở với nhau?

Lại nói quân tổng viện cách nhà trẻ tiểu Viễn đang học quá xa, cô đi làm như vậy căn bản không thời gian đưa đón, làm sao có thể chiều cổ đến bé.

Na Na trong lòng có chút buồn khổ, nếu không phải xảy ra chuyện ngoài ý muốn kia..... Tiểu Viễn vẫn là đứa nhỏ như cũ, nghịch ngợm gây sự nhưng vô tư rục rở, mà không phải giống hiện tại như vậy, còn nhỏ làm cho người ta đau lòng.

“Cô nhỏ!” Na Viễn lôi kéo tay Na Na, con người hắc bạch phân minh trong suốt vô cùng, “Cô đừng nhíu mày, cháu thích nhất dùng trà hiệp dẫn.....”

“Tiểu Viễn ngoan!” Na Na nắm bàn tay mềm nhỏ của bé, cánh tay nhu nhược yếu ớt như vậy, lại làm cho cô thêm dũng khí, là toàn bộ động lực của cô.

Na Na gia cảnh thập phần bình thường, không tính là rất tốt, nhưng cũng làm cho cô áo cơm không lo. Cha của cô từng làm lính, sau khi xuất ngũ bị phân đến một khu sản xuất nhỏ, có một lần bị thương phải nằm viện, quen mẹ của cô, người lính xuất ngũ gặp hộ lý nhỏ liền nhanh chóng lâm vào bể tình, sau khi kết hôn sinh ra hai người con, một nhà bốn người hoà thuận vui vẻ.

Na Na cùng tiểu Viễn không có trực tiếp về nhà, mà là đi trước cửa nhà đối diện của bà Trần.

Bà Trần cơ hồ là nhìn Na Na lớn lên, vừa thấy đến cô liền vui tươi hơn hở rộ lên, che kín nếp nhăn trên khuôn mặt đều là từ ái.

Na Na để tiểu Viễn tự mình chơi, lấy trong túi ra hoa quả mua cho bà Trần đi rửa, người già răng miệng không tốt, cô cố ý chọn chút loại quả mềm, lấy đĩa đựng đặt trên bàn.

Bà Trần cười vỗ cô một cái: “Mỗi lần trở về đều mua nhiều như vậy, lần trước mang sữa đến vẫn còn hơn phân nửa a!”

Na Na lột vỏ quả cho bà Trần, nghe vậy ra vẻ cả giận nói: “Bà có phải hay không ghét bỏ cháu a?”

Bà Trần vỗ cái ót của cô: “Sao có thể a, bà là sợ cháu lãng phí! Tiểu Viễn cũng ăn không hết nhiều như vậy.....”

“Bà nói lời này thật là, cháu là mua tới cho bà!”

Bà Trần ăn miếng xoài, cười nói: “Xứ nha đầu với bà còn khách khí!”

“Cháu cũng không cùng bà khách khí!” Na Na sắc mặt buồn bã, “Cháu chính là nghĩ đến hiếu kính bà..... Trừ bỏ bà, cháu còn có thể hiếu kính ai?”

Bà Trần thở dài, hai mắt đục ngầu tràn ngập khổ sở: “Con bé ngốc, cháu nên sống thật tốt, không vì mình này thì cháu cũng phải để chiều cổ tiểu Viễn! Đứa nhỏ nhỏ như vậy, cháu mừng nó..... Ai!”

Na Na sợ nói bà lão lại thương tâm, liền cười trừ nói: “Bà nội, đêm nay cháu đến nấu cơm! Bà muốn ăn cái gì?”

Na Na cơm chiều làm không ít đồ ăn, còn cố ý làm món tiểu Viễn yêu nhất là muối tiêu bài cốt(xương hầm muối tiểu ???),nhưng bạn nhỏ Na Viễn trước khi ăn cơm đã ăn hai miếng bánh ngọt lớn, đối với một bàn đầy mỹ vị lại ăn không vô bao nhiêu.

Na Na vừa bực mình vừa buồn cười, sau cơm chiều liền mang theo tiểu Viễn đi bộ cho tiêu thực.

Na Viễn có điểm thật hưng phấn, lôi kéo cô nhỏ đi rất xa, dọc theo đường đi true mèo chọc chó đùa giỡn chim chóc, về nhà còn không yên tĩnh, quần quít lấy cô nói thật lâu.

Na Na biết, tiểu Viễn đi theo cuộc sống của bà Trần, cho dù nhà trẻ có rất nhiều bạn, nhưng lại vẫn như cũ tịch mịch, cho nên mỗi lần cô trở về, tiểu Viễn đều phá lệ vui vẻ.

Na Na tắm sạch cho tiểu Viễn, buổi tối cùng bé ngủ, khi nằm trên giường, làm trò âm ỉ thật lâu đứa nhỏ rất cực kiệt sức mà ngủ.

Na Na đã sớm ngáp mấy ngày liền, đắp chăn cho tiểu Viễn xong liền rất nhanh lâm vào mộng đẹp.

Thời điểm đang ngủ say, Na Na cảm thấy có người lay lay mình, đột nhiên vừa tỉnh lại, chợt nghe thấy bên cạnh âm thanh mơ hồ khóc của tiểu Viễn: “Cô, cháu đau.....”

Na Na trong lòng cả kinh, sờ soạng mở đèn đầu giường, nhìn lại thấy tiểu Viễn vẻ mặt nhăn nhó, ôm mặt tội nghiệp ngồi ở một chỗ.

Na Na vội vàng vươn tay sờ trán bé, thật lạnh, thật sự là đau dữ.

“Làm sao đau a?”

Na Viễn buông tay ra, khuôn mặt nhỏ nhắn sưng lên hơn một nửa, vì đau mà nước mắt chảy như mưa.

“Thật đau, đau quá đau quá..... Ô ô, cơnho cháu đau quá.....”

Na Na cẩn thận nâng gương mặt bé lên hướng phía ngọn đèn, giọng mềm nhẹ nói: “Đừng sợ, há miệng lớn cô xem xem.....”

Na Viễn ngẩng đầu, cố sức mở miệng, bởi vì đau đớn nên như thế nào cũng không há lớn được.

Na Na nhìn kỹ xem, mặt sau răng nanh đen một mảng, không biết từ khi nào thì đã bị sâu răng.

Khó trách đau thành như vậy, bị sâu răng như vậy, buổi tối còn ăn nhiều đồ ngọt như vậy!

Na Na còn muốn kiểm tra xem có còn răng nào sâu không, tiểu Viễn liền oa một tiếng khóc lên.

“Đau muốn chết, cô nhỏ.....”

Na Na vội vàng ôm bé, cầm tay bé không cho bé túm chặt mà tự làm đau mình: “Đừng khóc đừng khóc, vừa khóc không phải càng khó chịu sao! Cô nhỏ nghĩ biện pháp làm cho nó không đau!”

Tiểu Viễn còn quá nhỏ, không dám cho bé tùy tiện uống thuốc, Na Na đành phải lấy cái bình thủy tinh trang trí cho đẹp, dùng khăn mặt áp vào má bé.

Cái lạnh dần dần làm giảm bớt chút đau đớn, Na Viễn tiếng khóc liền nhỏ đi nhiều.

Na Na tựa vào đầu giường, cho bé nằm ở tròn lòng mình, một tay vỗ lưng bé trấn an, một tay giúp đỡ giữ bình thủy tinh, khiển trách: “Cho cháu chừa tội bình thường không đánh răng tốt, mặt sau răng nanh tất cả đều bị sâu ăn! Buổi tối ăn nhiều như vậy bánh ngọt, không đau mới là lạ!”

Na Viễn sụt sịt ngân ngấn nước mắt, rầm rì nhỏ giọng nói: “Cháu mỗi ngày đều đánh răng.....”

Na Na hừ lạnh một tiếng: “Cháu mỗi lần đều thật sự đánh sao!”

Na Viễn không hé răng.

Na Na lòng có không đành, đứa nhỏ vốn đau cũng rất thống khổ, cho dù muốn răn dạy cũng nên chờ bé khỏe.

“Thế nào, bây giờ còn đau không?”

Na Viễn gật đầu, nhăn cái mũi nức nở nói: “Đau.....”

Na Na thở dài, để bé giúp đỡ giữ bình thủy tinh, mặc thêm quần áo đi xuống lầu mua thuốc.

May mắn bên cạnh tiểu khu còn có một cửa hàng thuốc hai tư giờ, Na Na vội vàng mua thuốc trở về, bình thủy tinh đã tan hết đá, tiểu Viễn đau ở trên giường lăn lộn, hé ra gương mặt tràn đầy nước mắt.

Na Na vội vàng bước tới, kéo gương mặt chà xát trên vải bông sắp thành quả bong nhỏ, sau đó bôi chút thuốc vào trong răng tiểu Viễn, hương vị cay cay kích thích tiểu Viễn le thẳng lưỡi, nước miếng đều chảy giọt xuống dưới.

“thật cay, cô nhỏ cháu không muốn.....”

Na Na xoa khăn lông ướt cho bé: “Cay một chút cũng không bằng so với đau đến chết đi sống lại! Bây giờ còn không thể ngậm, bằng không thuốc không có hiệu quả.”

Phương pháp này vẫn là trước kia khi cô bị đau răng, mẹ cô dùng đã qua, tuy rằng trị phần ngọn không trị gốc, nhưng tốt xấu gì cũng có thể tạm hoãn đau đớn.

Không bao lâu, tiểu Viễn liền ngừng nước mắt, khịt khịt mồm miệng không rõ hỏi: “Có thể súc miệng không?”

Na Na lấy bông trong miệng bé ra, lấy chén nước cho bé súc miệng: “Bây giờ còn đau không?”

Na Viễn nhu nhu mắt: “Còn có một chút.....”

Na Na nhìn lên trên tường, cũng đã nửa đêm, nếu không ngủ thì trời sẽ sáng.

Na Na tắt đèn, ôm tiểu Viễn nằm xuống, vỗ lưng bé nói: “Ngủ đi, tỉnh ngủ cô dẫn cháu đi khám bác sĩ, chúng ta chữa khỏi răng sâu về sau sẽ không thấy đau !”

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Na Na tắt đèn, ôm tiểu Viễn nằm xuống, vỗ lưng bé nói: “Ngủ đi, tỉnh ngủ cô dẫn cháu đi khám bác sĩ, chúng ta chữa khỏi răng sâu về sau sẽ không thấy đau !”

Thời gian ngủ của trẻ nhỏ cần thường dài, Na Viễn lại làm ầm ĩ lâu như vậy, đã sớm mệt mỏi, lập tức nhắm mắt lại nghe lời nhỏ nhẹ ôn nhu an ủi của cô nhỏ mà ngủ.

Ngày hôm sau Na Na gọi điện thoại cho cô giáo ở nhà trẻ xin cho Na Viễn nghỉ một ngày, sáng sớm liền mang theo bé ngồi xe đi quân khu tổng bệnh viện.

Phòng khám bệnh lầu một đã chật ních người, mỗi một cửa sổ đăng ký nộp tiền đều có đội ngũ rất dài xếp hàng, Na Na cảm khái một phen rồi trực tiếp lên tầng, quả nhiên, bên ngoài khoa răng hàm mặt đợi khám bệnh cũng ngồi đầy bệnh nhân.

Na Na nghĩ nghĩ, dẫn theo tiểu Viễn đi đến tầng ngoại khoa, phòng công tác hộ lý các cô đều ở tầng 17, làm nhân viên bên trong bệnh viện có thể lợi dụng chức nghiệp mà đi cửa sau hẳn là không sao đi!

Lúc này trong phòng không có người nào, nhóm bác sĩ sớm đã kiểm tra phòng xong liền đi phòng giải phẫu, Na Na dẫn tiểu Viễn ngoan ngoãn ở bên trong không được chạy loạn lộn xộn, tự mình đi phòng trực ban hộ lý thay quần áo.

Lưu Mân đang ngồi trước máy tính ở phòng trực ban làm việc, thời điểm nhìn thấy Na Na liền sửng sốt, nghi hoặc hỏi cô: “Sao em lại tới đây, không phải em ở nhà nghỉ ngơi sao?”

Na Na một bên cởi áo khoác một bên giận dữ nói: “Em vốn đã về nhà, kết quả nửa đêm ngày hôm qua cháu em răng bị đau, em dẫn bé đến khám..... Bệnh nhân nhiều lắm, xếp hàng thì không biết phải đợi bao lâu, đành phải trở về thay trang phục hộ lý!”

Quần áo bác sĩ cùng hộ lý đều là thứ tốt nhất chứng minh thân phận, cùng trong bệnh viện muốn khám, bác sĩ chẳng sợ chen ngang phản cảm cũng sẽ để đồng nghiệp mình có chút mặt mũi.

Hơn nữa đầu năm nay, mặc kệ bệnh nặng hay bệnh nhẹ, nếu có chút quan hệ trong bệnh viện đều sẽ tìm người quen hỗ trợ, mọi người sớm tập mãi thành thói quen.

Lưu Mân hiểu rõ gật đầu, nói: “Để chị giúp, chị gọi điện thoại trước cho em!”

Na Na vào nơi này còn chưa bị bệnh, cho nên cũng sẽ không khám ở bệnh viện, đi đăng ký là sẽ xếp hàng chờ thật lâu, chẳng bằng trực tiếp nhờ Lưu y tá trưởng.

Lưu Mân giúp cô xong, buông điện thoại hỏi: “Cháu em đâu?”

Na Na nhìn gương sửa sang lại quần áo: “Ồ vẫn phòng chờ ạ!”

Lưu Mân “À” một tiếng, lập tức giống như lơ đãng mở miệng nói: “Đúng rồi, em cùng bác sĩ Niếp đi hai ngày không gặp chuyện phiền toái gì chứ?”

Na Na cười cười: “Có thể có chuyện phiền toái gì? Bệnh viện huyện hận không thể đem bác sĩ Niếp tôn lên mà thờ ỷ a!”

Lưu Mân nhin không được bát quái nói: “Bác sĩ Niếp tính tình không được tốt lạnh lùng miệng lại quá thối, ai càng nịnh bợ lấy lòng hắn, hắn đối với người đó càng nhiều lời nói ác độc! Bệnh viện huyện những người đó phỏng chừng nhìn sắc mặt hắn không ít a..... Em không phải cũng phải nhìn không ít đi?”

Na Na kinh ngạc nhìn cô: “Chị làm sao biết?”

Lưu Mân bí hiểm cười rộ lên: “Thật đúng là bị chị đoán trúng..... Ủy khuất em, bất quá rốt cuộc em cũng không có ngốc, cũng biết phản kháng.....”

Lưu Mân tự nhủ lắm bầm, thanh âm rất nhỏ, thế cho nên Na Na không có nghe ra, cười giải thích nói: “Em cũng không có tức giận..... Bác sĩ Niếp cũng như vậy, miệng không buông tha người, nhưng là tâm không xấu, thói quen mà thôi, em sẽ không để ý!”

Lưu y tá trưởng nhú nhú mày, quả nhiên không thể cùng Na Na uyển chuyển mà nói chuyện, thật sẽ hạ thấp trí thông minh của bản thân mình như của cô ấy.

Lưu Mân thở dài, trực tiếp hỏi: “Bác sĩ Niếp trên cằm có vết thương là vì sao?”

Ngày hôm qua cô sắp tan tầm về nhà, chỉ thấy Niếp Duy Bình mang theo túi đi tới, trên cằm hồng hồng, nhìn kĩ thì thấy hóa ra là dấu răng thật sâu.

Lưu Mân lúc ấy liền chấn kinh rồi!

Ai lại chán sống như vậy, cứ nhiên dám cắn bác sĩ Niếp?

Còn cắn đến vậy?!

Lưu Mân kinh ngạc trừng mắt nhìn hai đầu răng kia, ở bên cạnh Niếp Duy Bình nói bóng nói gió, nhưng mà cái mồm hần không chỉ độc, mà còn thực kín, cương bức, dụ dỗ, truy vấn nửa ngày cũng không lộ ra một chữ!

Lưu Mân tò mò muốn chết, tâm tình khó nhịn cơ hồ một đêm không thể ngủ, hôm nay vừa thấy Na Na liền khẩn cấp muốn tám chuyện bát quái.

Na Na nghĩ đến trên cằm Niếp Duy Bình bị thương, không tự giác nghĩ đến hai người ngủ chung một giường cả đêm, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, lúng ta lúng túng không biết nói cái gì cho phải.

“Chuyện kia..... Y tá trưởng, bác sĩ Niếp nói như thế nào?”

Lưu Mân vốn khôn khéo, ngay cả Niếp Duy Bình đều phải nhường nhịn cô ba phần, vừa thấy cô gái nhỏ ánh mắt trốn tránh do dự, liền đoán ra vấn đề!

Lưu Mân hiền lành mỉm cười, lôi kéo cô ngồi ở bên người thân thiết nói: “Tiểu Bình cái gì cũng không chịu nói..... Bất quá chị cũng có thể đoán được! Đàn ông trẻ tuổi thôi mà, ra bên ngoài nhất thời khó giữ, ý loạn tình mê cũng là chuyện thường, chị cũng không phải không ra hiểu, nhưng trên cằm hần bị phụ nữa cắn ra dấu vết rõ ràng như vậy, nếu như bị cấp trên biết trong lúc hần đi công tác còn làm xằng bậy, đối với chuyện bình phẩm của hần sẽ có ảnh hưởng! Em cũng biết quản lý bệnh viện quân sự hóa thập phần nghiêm khắc, nếu xảy ra chuyện gì.....”

Na Na bị lừa mà hoàn toàn choáng váng, sợ chính mình làm phiền bác sĩ Niếp, làm cho tiền đồ tốt của hần bị hủy bởi miệng mình, không đợi Lưu y tá trưởng nói xong liền vội vàng thẳng thắn nói: “Không phải, y tá trưởng chị hiểu lầm rồi! Bác sĩ Niếp trên cằm có dấu răng là do em không cẩn thận tạo ra.....”

Lưu Mân nhất thời lộ ra tươi cười, ánh mắt cổ vũ, ý bảo cô tiếp tục nói tiếp.

Na Na ngượng ngùng gãi gãi đầu, khuôn mặt hồng hồng nhỏ giọng nói: “Người ở bệnh viện huyện mời chúng em ăn cơm, em uống rượu..... Không cẩn thận răng liền cắn trúng cằm bác sĩ Niếp, mới có thể lưu lại dấu răng.....”

Lưu Mân sung sướng cười rộ lên, vỗ vỗ bả vai cô cổ vũ nói: “Say thật hay! Tiếp tục cố gắng!”

Na Na ngây ngẩn cả người, ngây ngốc há miệng, nghi hoặc “A” một tiếng.

Lưu Mân vui sướng cười, lạnh lùng hừ nhẹ, vui sướng khi người gặp họa nói: “Chị đã sớm nhìn vẻ mặt thối kia của hần mà không vừa mắt!”

Na Na Vẫn có chút không kịp phản ứng, vấn đề Lưu Mân quan tâm được thỏa mãn, đứng lên đi ra ngoài: “Ngây ngốc để làm gì, em định mặc kệ cháu em à?”

Na Na bị dời đi lực chú ý, nháy mắt bỏ qua vấn đề rối rắm này, đi theo Lưu y tá trưởng hướng tới văn phòng, Na Viễn vẫn như cũ nhu thuận ngồi ở tại chỗ chờ cô.

“Tiểu Viễn, đây là dì Lưu!”

Bạn nhỏ Na Viễn trước mặt người ngoài luôn luôn lễ phép, lập tức miệng ngọt ngào chào: “Cháu chào dì Lưu!”

Đứa bé phần nộn đáng yêu cười túm túm thực ngoan, không có mấy người phụ nữ có thể lơ đi được, đặc biệt Lưu Mân đã làm mẹ rất nhiều năm như vậy, tâm can liền sụp đổ, kìm lòng không đậu vươn tay sờ sờ khuôn mặt đáng yêu đó, sờ đến luyến tiếc buông tay.

Bạn nhỏ Na Viễn chịu đựng dì quái lạ hung tàn chà đạp, khuôn mặt bánh bao dường như bị vuốt ve đến phiếm hồng, rốt cục có thể giải thoát.

Na Viễn vừa thoát khỏi “ma quỷ” liền nhường ghế cho dì Lưu, tránh ở sau cô nhỏ, ôm chân của cô: “Cô nhỏ chúng ta nhanh đi khám đi, răng cháu lại bắt đầu đau.....”

Nói xong Na Viễn còn phối hợp lộ ra vẻ mặt thống khổ, ôi ôi kêu lên.

Na Na đối với bé rõ ràng cẩn thận tự nhiên, nhưng với biến hóa quá nhanh của bé Lưu Mân cũng không để ý, nghe vậy vội vàng bảo Na Na dẫn bé đi khám bệnh.

Na Na từ Lưu Mân lấy số, lôi kéo Na Viễn cùng mọi người chào tạm biệt.

Buổi sáng bệnh nhân luôn luôn rất nhiều, rất nhiều người đều vì muốn chuyên gia khám chữa, đều từ sớm sẽ chờ ở cửa xếp hàng, cứ như vậy rất nhiều thời điểm có không ít người xếp hàng dài như đội quân, xếp hàng đến lúc bác sĩ tan tầm còn chưa tới lượt mình khám bệnh.

Na Na kéo tiểu Viễn chờ ở cửa, xem giới thiệu bác sĩ trên tường, còn chưa có quyết định tìm người nào hỗ trợ, chợt nghe phía sau có người kêu tên mình.

Na Na quay đầu nhìn lại, thấy Ngụy Triết cười với mình phát phát tay.

Na Na lộ ra tươi cười hỏi: “Anh như thế nào lại ở chỗ này? Là xuống dưới đột kích kiểm tra sao?”

Ngụy Triết vui đùa nói: “Đúng vậy, vừa lúc nhìn thấy cô trong thời gian đi làm lại nhàn nhã đi dạo!”

Na Na biết Ngụy Triết đang trêu mình, cũng không lo lắng, kéo tiểu Viễn qua nói: “Tôi hôm nay cũng không có đi làm, tôi là mang cháu đi khám bệnh!”

Tiểu Viễn ngoan ngoãn chào hỏi: “Chào chú ạ!”

Ngụy Triết cười xoa xoa đầu bé: “Chào bạn nhỏ!”

Ngụy Triết nhìn nhìn khu đợi khám bệnh, trực tiếp nói với Na Na: “Lúc này rất khó..... Cô theo tôi, tôi mang cô đi tìm bác sĩ, rằng của tôi vẫn đều là hẩn xem!”

Na Na vội vàng kéo tiểu Viễn đuổi kịp: “Không làm chậm trễ công tác của anh?”

Ngụy Triết lắc đầu: “Không có việc gì, tôi cũng làm xong rồi mới xuống dưới gặp người ta để lấy thuốc, vừa lúc gặp cô!”

Bác sĩ Triệu vừa lúc vừa mới xử lý xong một bệnh nhân, Ngụy Triết nhìn qua khe cửa kêu lên: “Chú Triệu còn chưa nghỉ a!”

Bác sĩ Triệu hiển nhiên cùng hẩn rất quen thuộc, nhìn hẩn đến gương mặt liền hòa ái hơn: “Thằng nhóc nhà cháu rằng lại có vấn đề?”

Ngụy Triết lắc lắc đầu: “Lần này cũng không phải là cháu, là người bạn nhỏ này!”

Bác sĩ Triệu nhìn nhìn hai người theo sát phía sau hẩn đi vào cửa, ánh mắt xoay chuyển giữa Na Na cùng Ngụy Triết, mặt lộ vẻ hiểu rõ, ha ha cười nói: “Bạn gái của cháu sao? Nhanh nào, gọi bạn nhỏ lại đây đi!”

Na Na xấu hổ sắc mặt đỏ lên, vừa muốn giải thích hai người không phải cái loại quan hệ này, chợt nghe Ngụy Triết cười nói: “Đừng sợ, bác sĩ Triệu khám bệnh một chút cũng không đau!”

Na Viễn sợ hãi nằm ở ghế trị liệu, một tay vẫn túm chặt tay cô nhỏ, há to miệng để bác sĩ cầm dụng cụ lạnh như băng kiểm tra.

Bác sĩ Triệu một bên kiểm tra một bên hỏi: “Đứa bé bao nhiêu tuổi?”

“Năm tuổi!” Na Na nói, “Tối hôm qua rằng bên phải bé bị đau, mặt đều sưng thật to!”

Bác sĩ Triệu buông dụng cụ, ngữ khí mang trách cứ nói: “Mới năm tuổi mà rằng đã sâu thành như vậy, người lớn cũng quá không quan tâm! Cái rằng này đến mười tuổi mới có thể thay, hiện tại phải làm trị liệu!”

Na Na mang không ngừng hỏi: “Trị liệu như thế nào?”

Bác sĩ Triệu thản nhiên nói: “Tiêm thuốc tê sau đó hàn!”

Na Viễn vừa nghe muốn tiêm thuốc tê, sợ hãi ngồi xuống, trừng mắt đen lúng liếng hỏi: “tiêm thuốc tê có đau không?”

Ngụy Triết trấn an sờ sờ đầu bé, cười nói: “Không đau, chú trước kia cũng tiêm qua, còn nhỏ cả rằng a! Vị này bác sĩ kỹ thuật tốt lắm, tuyệt không đau!”

Na Viễn bất an tội nghiệp nhìn Na Na: “Cô, có thể không tiêm được không?”

Na Na mặt nghiêm túc nói: “Không thể! Tiểu Viễn ngoan, trị về sau sẽ không đau a, nghe lời!”

Bác sĩ Triệu thuốc rút thuốc tê, nói với Ngụy Triết: “Cháu giữa bé, đừng để cho bé lộn xộn!”

Ngụy Triết gật gật đầu, giữ chặt tay tiểu Viễn.

Na Na phối hợp đứng ở một bên giữ chặt đầu tiểu Viễn.

Bác sĩ Triệu thuần thực tiêm một mũi, bạn nhỏ Na Viễn nhất thời khóc kêu ra tiếng.

Bác sĩ Triệu đã gặp nhiều đứa bé khóc nháo, sắc mặt không thay đổi, thao tác dụng cụ nhanh chóng, rất nhanh liền rửa sạch hoàn toàn chiếc răng sâu.

Cũng may Na Viễn tuy rằng khóc không ngừng, nhưng coi như phối hợp, há to miệng tùy ý bác sĩ thao tác.

Ngụy Triết lấy khăn mặt xoa xoa nước mắt trên mặt tiểu Viễn: “Tốt lắm tốt lắm, đã sắp xong, về sau sẽ không đau..... Tiểu Viễn là con trai, cần dũng cảm!”

Na Na đau lòng đến đòi mạng, cảm kích đối với Ngụy Triết cười cười, nếu không có hấn ở đây, cô một người thực khó đối phó.

Na Viễn vẫn là thực sĩ diện, chỉ khụt khịt, chậm rãi ngưng nước mắt.

Bác sĩ Triệu rất nhanh xử lý xong, tháo xuống bao tay dặn dò nói: “Trở về đừng nhai bên phải, một tuần sau lại đây tái khám!”

Na Na gật gật đầu, cảm kích hỏi: “Tôi sẽ nhớ, bác sĩ trực tiếp kê đơn, tôi sẽ xuống dưới nộp phí!”

Bác sĩ Triệu cười rộ lên: “Ai, nộp phí làm gì, người một nhà khách khí cái gì!”

Na Na không biết hấn nói người một nhà là hiểu lầm cô cùng Ngụy Triết có quan hệ, vẫn là nghĩ bởi vì cô là hộ lý cùng viện, nhất thời đến không biết nói cái gì cho phải.

Ngụy Triết ôm lấy tiểu Viễn đi tới, lơ đãng cười nói: “Chú Triệu đều nói như vậy, Na Na cô cũng đừng cùng chú khách khí!”

Na Na gật gật đầu, trực tiếp nghe theo hấn nói: “Vâng cảm ơn chú Triệu!”

Ngụy Triết phì một tiếng cười đi ra, cười không ngừng làm Na Na mặt đỏ lên.

“Được rồi được rồi!” Bác sĩ Triệu không khách khí đuổi người, “Đến nơi khác mà tâm sự, ta còn có rất nhiều bệnh nhân đâu!”

Na Na lại cảm kích một phen, đỏ mặt vội vàng rời đi.

Tiểu Viễn ở trong lòng Ngụy Triết, vươn tay hươ hươ: “ông bác sĩ gặp lại!”

Ngụy Triết ôm hấn không nhanh không chậm theo phía sau Na Na, thấy lỗ tai cô phấp phồng, ý cười càng nồng.

Na Na xấu hổ ảo não trừng mắt nhìn hấn một cái: “Anh như thế nào cũng không cùng bác sĩ Triệu giải thích?”

Ngụy Triết lộ ra biểu tình vô tội đến cực điểm: “Tôi cũng vì muốn tốt cho hai người, như vậy chú Triệu không phải càng thêm tận tâm!”

Na Na không nói được lời phản bác, hồ nghi nhìn nhìn hấn nói: “Hôm nay phiền toái cho anh, tôi còn muốn về ngoại khoa một chuyến.....”

Ngụy Triết nghe xong, ôm tiểu Viễn ra bên ngoài khoa: “Tôi đưa hai người đi!”

Na Na muốn cự tuyệt nhưng chỉ đành phải đi theo hấn.

Đến cửa thang máy, Na Na nói cái gì cũng không làm cho hấn thay đổi, cảm kích nói: “Tôi mang tiểu Viễn đi lên là đến nơi, đã phiền toái anh rất nhiều..... Cảm ơn anh!”

Ngụy Triết buông Na Viễn, thuận tay giúp bé sửa lại quần áo, không cho là đúng cười nói: “Không có gì, về sau có việc cứ việc tìm tôi, đừng khách khí!”

Na Na kéo tiểu Viễn vào thang máy, cảm kích cười cười: “Anh có cần tôi hỗ trợ cũng có thể tìm tôi!”

Tiểu Viễn rằng nanh đã không đau , lại khôi phục tinh thần, hươ tay nhỏ bé nói: “Cám ơn chú, chú gặp lại sau!”

Na Na trở lại tầng mười bảy, đã nhanh đến giữa trưa, cần tin nhân viên công tác đều phụ giúp đưa cơm.

Na Na cho tiểu Viễn tới trước văn phòng chờ, mình đi phòng trực ban cầm cà mèn mua cơm.

Tiểu Viễn nghe lời vào văn phòng, mới phát hiện trong phòng nhiều ra thêm một người, mặc quần áo màu xanh kì quái, mặt lạnh như băng ngồi sau bàn nhìn mình.

Na Viễn bị tầm mắt hắt lạnh như băng đảo qua, nhất thời sợ hãi rụt lui, cổ lấy dững khí nhỏ giọng nói: “chú bác sĩ tốt!”

Niep Duy Bình mới từ phòng giải phẫu đi ra, trên người quần áo cũng chưa đổi, nhìn chằm chằm một nhóc con đột nhiên xuất hiện, thấy thế nào cũng cảm thấy quen mặt.

Niep Duy Bình chậm rãi nhả mi, đạm thanh hỏi: “Cháu là con nhà ai?”

Na Viễn có điểm sợ hãi, thành thành thật thật đứng ở tại chỗ trả lời: “Cháu gọi là Na Viễn.”

“Kia?”

Niep Duy Bình chậm rãi nuốt cái tên này, chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên chấn động, nuốt xuống toàn bộ thông tin con thỏ nhỏ đột nhiên có một nhóc con ở bên ngoài, hẳn cảm thấy ngực âm ỉ đau.

Quả nhiên, cảm thấy hai người mặt mày xác thực có vài phần tương tự.

Niep Duy Bình thanh âm thản nhiên : “Cháu là con của Na Na, như thế nào cháu lại đến đây, ba mẹ cháu đâu?”

Na Viễn trừng mắt nhìn, sinh khí mở miệng: “Chú à, cháu không phải là con của cô nhỏ, đó là cô nhỏ của cháu.....”

Niep Duy Bình đột nhiên rút lại khẩu khí, trong ngực thấy con thỏ nhỏ cùng thằng nhóc con không phải quan hệ huyết thống vui sướng lại thỏa mãn!

Na Viễn tò mò đánh giá hẳn, bản năng trẻ nhỏ cảm thấy cái cây quái lạ trước mắt đột nhiên ôn hòa, đã không đáng sợ giống vừa nãy, không khỏi lớn mật hỏi: “Chú à, chú vì sao đội cái đó?”

Niep Duy Bình sờ sờ đầu, thuận tay lấy mũ xuống, thuận miệng bịa chuyện nói: “Chú vừa mới ở cùng tiểu quỷ đánh nhau, đây là trang bị rất trọng yếu!”

Na Viễn trên mặt bánh bao nho nhỏ tràn đầy hèn mọn, quyết miệng mất hứng lớn tiếng nói: “Chú gạt người! Kia rõ ràng là cô nhỏ dùng để làm giấy đi mưa, mới không phải mũ giáp đâu!”

Im lặng –

Niep Duy Bình nhíu mày trừng mắt nhìn bé một cái, đột nhiên cảm thấy rằng đau không thôi.

Đứa nhỏ này không phải tò mò mũ ra làm sao, đây rõ ràng là tò mò hẳn vì sao lại đem “giày” đội trên đầu!

Quả nhiên là cùng con thỏ nhỏ ở chung một cái nồi hấp mà ra, đều làm cho người ta không bớt lo như vậy!

Thời điểm Niep Duy Bình đang cùng tiểu tử kia mắt lớn trừng mắt nhỏ, Na Na cuối cùng bùng cả mèn đi đến.

“A, bác sĩ Niep đã ra rồi sao, ăn cơm không?”

Niep Duy Bình quét mắt nhìn Na Na cẩn thận cầm cà mèn, mặt trên đồ ăn đã sắp tràn ra.

Không uống công hẳn bị con thỏ nhỏ “cố ý gây sự”, còn biết mời hẳn ăn cơm!

Niep Duy Bình trong lòng cảm thấy vui mừng, ngữ khí hòa hoãn không ít: “Còn chưa có, mới từ phòng giải phẫu đi ra!”

Na Na đem cà mèn để trên bàn bên cạnh, lấy ra thìa đưa cho tiểu Viễn, đầu cũng không nâng thuận miệng nói: “A, vậy anh phải chạy nhanh, đi ở căn tin còn chưa đi, xe đưa đồ còn không ít đồ ăn!”

Niếp Duy Bình gương mặt vừa mới hòa hoãn xuống nháy mắt lại đông lạnh, lãnh đến mức có thể bỏ đi, ngữ khí băng hàn hừ nói: “Không cần, không ăn một chút cũng không chết, làm gì phải lấy đồ ăn thừa lại!”

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Niếp Duy Bình vừa nói lời này, hai người đối diện lập tức dừng lại, sau đó không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn hần.

Một lớn một nhỏ hai gương mặt bánh bao tròn trịa, đôi mắt to tròn hắc bạch phân minh tương tự nhau nhìn đáng thương lại vô tội, làm cho hần rục rịch, làm cho người ta vừa thấy liên nhẹn không được muốn khi dễ, muốn làm cho cặp mắt kia ướt sũng như mắt con thú nhỏ.

Niếp Duy Bình trong lòng đột nhiên có một cái nghi hoặc, làm cho hần bất tri bất giác mê mang.

Na Na bất quá mới chỉ là cô gái nhỏ hai mươi tuổi, vừa thấy là biết cô chưa có biết mùi vị mất hồn của công cuộc tạo người, như thế nào lại có khả năng sinh ra thẳng nhóc lớn như vậy!

Những người sáng suốt nhìn một chút là có thể hiểu, người vốn cẩn thận tỉ mỉ lại bình tĩnh lý trí như Niếp Duy Bình như thế nào lại nhìn không ra?

Niếp Duy Bình trầm tư không thể lý giải, loại cảm xúc dao động trong lòng kia càng ngày càng quái dị, giống như có cái gì sắp phá kén, xua tan sương mù, trở nên rõ ràng sáng tỏ.

Niếp Duy Bình muốn tìm kiếm căn nguyên, mà bản năng lại kháng cự bản thân suy nghĩ sâu xa.

Bạn nhỏ Na Viễn ngừng thìa, mơ hồ không rõ mở miệng nói: “Nhưng là, đồ ăn này đều ngon lắm.....”

Thanh âm non nớt trong trẻo nháy mắt xua tan suy nghĩ của Niếp Duy Bình, làm cho hần lập tức từ trong trầm tư tỉnh lại.

Ở quân tổng bệnh viện, công nhân viên chức đãi ngộ thực là tốt, căn tin tuy rằng cũng chỉ là bát tô đồ ăn, nhưng hương vị ngon hơn rất nhiều so với trong trường học, huống chi bạn nhỏ Na Viễn cảm thù đến tận xương tủy trứng luộc, chỗ đồ ăn này phối hợp thích đáng, ăn hiển nhiên tốt hơn nhiều lắm!

Niếp Duy Bình nghĩ thấy trong không khí đầy mùi vị đồ ăn, hầu kết không tự chủ lên xuống nuốt nước miếng.

Niếp Duy Bình sở dĩ sau khi giải phẫu chấm dứt, tẩm cũng chưa tẩm quần áo cũng không thay, chạy về đến đây chính là bởi vì hần đã đói bụng không chịu được, bỏ lỡ xe đồ của căn tin, bây giờ mà gọi đồ bên ngoài thì không biết bao giờ mới đến.

Na Viễn trừng mắt nhìn, trên mặt đầy là vẻ thiên chân, cầm lấy chân gà cắn đầy miệng dầu mỡ, phát hiện ánh mắt Niếp Duy Bình u lãnh nhìn chằm chằm chính mình, bẹp bẹp cái miệng nhỏ nhắn hỏi: “Chú bác sĩ, chú muốn ăn sao? Thật sự ngon lắm nha!”

Niếp Duy Bình ánh mắt nháy mắt lại rét lạnh vài phần, lạnh lùng hừ lạnh: “Chú cũng không muốn giống như cháu ăn nhiều thành mập!”

Na Na ở bên cạnh nghe thấy liền bật cười vui vẻ.

Niếp Duy Bình liếc mắt lạnh như băng quét qua cô một cái, làm cô sợ tới mức nghẹn lại tiếng cười, ngây ngô há miệng.

Niep Duy Binh khoe moi cham choc nhéch lên, tà nghề nhìn Na Na, không chút để ý nói: “Tựa như cô nhỏ của cháu, tròn, như, trái, bóng!”

Na Na khoe miệng nhanh chóng méo đi, tức giận trừng mắt nhìn hấn.

Mà bạn nhỏ Na Viễn, sau khi nghe thấy nhiều người khích lệ, tự nhận thấy chính mình quả thật đáng yêu siêu vô địch, lại bị Niep Duy Binh không lưu tình đả kích như vậy, không khỏi khiếp sợ trừng lớn mắt, miệng ngơ ngác há ra, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ không thể tin, làm miếng chân gà nướng rơi xuống.

Niep Duy Binh nhất thời ác liệt cười rộ lên, vui sướng khi người gặp họa mở miệng nói: “Đã giác ngộ sao nhóc con?”

Na Viễn ánh mắt đại ra nhìn nhìn miếng chân cắn một nửa, lại nhìn nhìn cây quái thú đáng giận lại đáng sợ, cuối cùng tội nghiệp nhìn Na Na, ghen cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất muốn được vuốt ve an ủi: “Cô nhỏ, chú bác sĩ xấu xa! Chân gà bị rơi.....”

Na Na vẻ mặt vô cùng thâm trầm, không biết ai lại đắc tội bác sĩ Niep đại ôn thần này, làm hấn một phen hỏa khí thiêu đốt trên người bọn họ!

Na Na thở dài, cô thường thường bị Niep Duy Binh khi dễ đã sắp hỏng nhưng đều không chỗ kể khổ, tiểu Viễn sao lại bị người này công kích?

Na Na Na Na lấy khăn tay đem chân gà bọc lại vứt vào thùng rác, lấy chiếc đĩa gấp món ăn bỏ vào bát trước mặt tiểu Viễn, nhẹ giọng an ủi nói: “Ngoan, buổi tối cô nhỏ mua cho cháu cái lớn hơn nữa! Chú ý ăn chay, không thể gặp thức ăn mặn, chúng ta trước nhin là tốt rồi?”

Tiểu Viễn nghe lời gật đầu, mặt bánh bao hiện lên vẻ hiểu rõ, tay nhỏ bóng nhảy bắt đầu hoạt động lại, thanh âm non nớt thì thầm: “A di đà phật..... Chú ơi thực xin lỗi, cháu không biết chú là hòa thượng!”

Na Na bùm mặt cười một tiếng, đứa nhỏ ngốc không thể thành thật ăn cơm sao!

Niep Duy Binh sắc mặt đen lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cho dù cháu có cắt cái phía dưới đi để làm nhân viên công vụ cao cấp, chú cũng sẽ không quy y cửa phật!”

Lời này có chút mờ昧, đối với bạn nhỏ Na Viễn mà nói thật sự quá cao thâm, nghe không hiểu hấn đang nói cái gì, Na Viễn đơn giản dựa theo suy nghĩ bản thân lý giải, lấy ăn cà rốt cùng cần tây trong bát mình không thích ăn ra, hướng về phía Niep Duy Binh, vẻ mặt đồng tình nói: “Chú Hòa thượng thật đáng thương, đây cho chú ăn đi!”

Na Na không dám nhìn mặt bác sĩ Niep, vùi đầu vào ăn, khép nép nói chuyện: “Thực xin lỗi, đứa nhỏ không hiểu chuyện..... Bác sĩ Niep anh trăm ngàn lần đừng để ý!”

Niep Duy Binh lạnh lùng hừ hừ, thằng nhóc này thật lớn mật, đừng tưởng rằng hấn không phát hiện, mới vừa rồi cà rốt cùng cần tây nó đều không động đến!

Bất quá nhìn thấy Na Na thấp giọng xin lỗi, Niep Duy Binh cũng không nghĩ cùng oắt con chưa trưởng thành so đo, ánh mắt uy hiếp mười phần nhìn cô một cái, đứng lên đi ra ngoài.

Na Na nhẹ nhàng thở ra, chờ Niep Duy Binh đi xa mới xoay mặt lại, nhìn chăm chăm tiểu Viễn nghiêm trang nói: “Nhớ kỹ, quá trọng tính mạng, tránh xa bác sĩ Niep!”

Na Viễn đang điên cuồng hoạt động tay miệng, tỉnh tỉnh mê mê gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn còn thành thật nói: “Vâng, cháu thích chú Ngụy trước đó hơn, chú bác sĩ thực đáng sợ, so với ông Triệu còn dọa người hơn!”

Quan trọng là, chú bác sĩ cư nhiên dám nói bé mập?

Bé rõ ràng là đáng yêu nha!

Na Na sờ sờ đầu của bé, lấy khăn tay lau tay bé, nghĩ rằng đó là đương nhiên, bác sĩ Triệu nhiều nhất chỉ xử lý cái lỗ nhỏ trên răng, bác sĩ Niep là trực tiếp thao tác dao nhỏ mở ra não người! Trình độ hung tàn hoàn toàn không thể so sánh được rồi!

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Na Na mang tiểu Viễn đến tiệm sách báo gần đó đi dạo một lát, mua cho bé mấy tập tranh thiếu nhi, lại dẫn bé đi mua rất nhiều giấy bút.

Na Na đã hơn nửa tháng không về nhà, tiểu Viễn tuổi còn nhỏ như vậy cũng không thể có người thân ở bên cạnh để hưởng thụ tuổi thơ vô tư.

Cô ở bên ngoài không phải không có lo lắng, nhưng từ quân tổng bệnh viện đến nhà thật sự là quá xa, cô cũng chỉ có vừa vận tranh thủ thời gian thay ca ban ngày nhanh chóng trở về nhìn tiểu Viễn một chút, hơn nữa mỗi lần về đều không được bao lâu lại vội vàng chạy về bệnh viện, chỉ có thể ở cạnh bé thời gian rất ngắn.

Na Na vốn tâm sinh áy náy, lần này tiểu Viễn rằng đau như vậy, lại làm cho cô áy náy không thôi, cảm thấy mình không làm tròn trách nhiệm, thực có lỗi với anh trai mình.

Bạn nhỏ Na Viễn rằng đã không còn đau, lại có thể không cần đi nhà trẻ, bên người còn có cô nhỏ cùng chơi, tiểu tử kia cả người đầy hưng phấn, hai chân nhỏ chạy ở phía như bay, nhìn thấy cái gì hay đều vô cùng thích thú vừa gọi vừa cười, làm hại Na Na lo lắng đuổi theo ở phía sau, sợ bé té ngã hoặc là đụng vào người khác.

Chơi một chút, bạn nhỏ Na Viễn thấy nóng, cởi chiếc áo khoác nhỏ trên người, mái tóc đen mềm mại ướt sũng dính vào trán, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng để lộ ra sức sống vô hạn, bộ dáng thật đáng yêu.

Na Na ở bên cạnh nhìn bé, không khỏi nhớ tới chuyện ngoài ý muốn phát sinh trước kia, khi đó tiểu Viễn so với bây giờ còn làm ầm ĩ hơn nhiều, cánh tay nhỏ tròn vo đáng yêu, thích nhất cười ở trên vai ba của bé bay cao cao, muốn cái gì liền làm nũng đủ thứ, từ sáng đến tối đều gây sự như tiểu quỷ, làm cho người ta đau đầu không thôi, nhưng vừa thấy biểu tình vô tội đáng yêu của bé điều khiến cho người khác không lỡ trách cứ.

Mà hiện tại, tiểu quỷ luôn gây sự đó dường như trong một đêm đã trưởng thành, nhỏ như vậy đã nhu thuận làm cho người ta thật đau lòng.

“Tiểu Viễn!”

Na Viễn đang áp sát tủ kính để xem các loại kẹo ngon lành bên trong, nghe thấy cô nhỏ kêu mình lập tức thu hồi nước miếng sắp trào ra, gương mặt bánh bao đáng yêu lộ ra vẻ nghi hoặc.

Na Na dừng một chút, thu hồi vẻ ê ẩm khổ sở, tâm tình tràn đầy mật ngọt.

“Tiểu Viễn cháu.....” Na Na gian nan cười cười, nuốt xuống lời nói thiếu chút nữa nói ra, làm như không có việc gì nói, “Cháu quên cái răng đau của mình sao? Về sau không được ăn kẹo!”

Bạn nhỏ Na Viễn sợ hãi, cái miệng nhỏ nhắn méo máo: “Nhưng mà cô nhỏ..... Răng cháu tốt hơn cũng không thể ăn một chút sao?”

Kẹo đối với đứa nhỏ mà nói, là thứ đồ tuyệt vời như vậy, mặc dù đối với cái răng sâu, nhưng làm người lớn chỉ có thể kiểm soát lượng kẹo ăn vào chứ không thể hoàn toàn cướp đoạt sự yêu thích này của trẻ nhỏ.

Na Na sờ sờ đầu của bé, lần này khó lắm mới được nghỉ ngơi một ngày, lần tiếp theo lại không biết phải chờ tới khi nào thì mới có thể ở cùng bé.

Na Na tâm mềm nhũn, mua cho bé hai cái kẹo mút, ngồi xổm xuống nghiêm túc nói: “Tiểu Viễn, cháu phải hứa với cô, chờ răng sâu trị khỏi mới có thể ăn, bằng không răng sâu còn có thể rất đau!”

Na Viễn tham lam nhìn kẹo mút như mèo thấy mỡ, thật mạnh gật gật đầu: “Vâng!”

Na Viễn đem kẹo mút bảo bôi đặt trong cái túi nhỏ để ở đầu giường, chớp ánh mắt nói: “Tiểu Viễn không sợ đau, răng sâu đau, cô sẽ lại ở cạnh tiểu Viễn ~”

Lời nói vô tư của đứa bé làm cho đôi mắt Na Na nóng lên, nhin không được ôm chặt lấy bé, hôn nhẹ đôi má béo mềm mại, đau đớn như dòng suối không ngừng chảy qua trái tim cô.

Sắc trời không còn sớm, ánh tịch dương nơi chân trời làm nổi bật ra sự ấm áp, Na Na mang tiểu Viễn đi ăn cơm chiều, lại mua thêm chút đồ cho bé, liền ngồi xe đưa bé trở về.

Đứa nhỏ đùa nghịch cả ngày, ngồi trên xe buýt mà mệt mỏi rã rời, thân mình nho nhỏ dựa vào trong lòng Na Na, tay nhỏ bé mềm mại bất an gắt gao nắm chặt ống tay áo của cô.

Thời điểm về đến nhà trời đã tối rồi, Na Na cố sức ôm tiểu tử kia, cẩn răng lên lầu, đem nhóc con nặng nề ngủ ôm trở về nhà, nhẹ nhàng đặt ở bé trên giường, cởi quần áo bé rồi đắp chăn, thật cẩn thận hôn má bé rồi mới nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Bà Trần chờ bọn họ trở về, đưa cho cô cốc nước, đề thấp thanh âm nói: “Mệt mỏi không, đứa ngốc mau tới đây nghỉ ngơi một chút!”

Na Na uống cạn cốc nước, đã quá muộn rồi không thể trì hoãn thêm, đem tình trạng của tiểu Viễn nói ra, nhờ bà Trần chú ý rằng miệng tiểu Viễn, liền vội vàng xuống lầu rồi đi.

Ban đêm gió mát, chuyến xe cuối cùng chỉ có vài người, Na Na ngồi ở cuối cùng, nhìn ánh đèn lướt qua, trong lòng tràn đầy khổ sở khó nhin.

Thời điểm Na Na sinh ra, anh trai Na Hác đã mười tuổi, cậu bé tính trẻ con sùng bái người cha cao lớn uy vũ, theo bản năng mà bất chước khiến cho hắn còn nhỏ tuổi đã tràn ngập sự bảo hộ với em gái.

Khi đó cha bọn họ tuy rằng chỉ là công nhân, thời điểm đến phiên trực có khi hai ba ngày không về, mẹ lại vừa thăng lên làm y tá trưởng, thời gian nghỉ ngơi không quá lâu nên không có nhiều thời gia bên bọn họ.

Na Na quá nhỏ không thể không có người ở bên, vậy là Na Hác chàng trai nhỏ liền chủ động gánh vác trách nhiệm, cả ngày ôm bế cô, dù đi nơi nào cũng đều mang cô theo.

Cái tuổi đó là đúng thời điểm dễ dàng chán ghét bài xích người khác, bởi vì Na Hác luôn mang theo một cái đuôi, mấy đứa bé nam trong tiểu khu đều chê cười hắn, nhưng cậu bé kiêu ngạo đó lại hoàn toàn không để ý, chầm chọc chầm biếm khó nghe đều không dao động được quyết tâm Na Hác chiếu cố em gái.

Đứa trẻ mười tuổi, đúng là thời gian nghịch ngợm không an phận, đáng nhẽ là lúc cậu bé hẳn phải cùng bạn đồng trang lứa vui vẻ chơi đùa, lại thông thả chậm rãi ngoan ngoan trưởng thành hơn, đem toàn bộ kiên nhẫn của mình dành cho em gái.

Na Na y y nha nha học nói, mở miệng nói câu đầu tiên là “Khanh khách”, làm cho Na Hác càng thêm kích động không thôi.

Có thể nói, Na Na là Na Hác một tay nuôi lớn!

Rất nhiều chuyện đều là sau này nghe ba mẹ nói mà biết được, Na Na khi đó tuổi còn quá nhỏ căn bản không nhớ rõ, sau này trong nhà dần dần khá hơn, ba mẹ cũng có nhiều thời gian ở cùng bọn họ, Na Hác lại vẫn như cũ cẩn thận tỉ mỉ chiếu cố cô, dùng cả vai còn non nớt của mình, cho cô một tuổi thơ vui vẻ vô lo.

Nhưng hiện tại, đứa con duy nhất của anh, cô lại không thể chăm sóc thật tốt, thậm chí ngay cả chuyện nhỏ nhất của tiểu Viễn là có người thân bên cạnh cô cũng không làm được!

So với Na Hác, em gái như cô quả thật là đồ bỏ đi.....

Na Na càng nghĩ càng áy náy, thậm chí có xúc động muốn từ chức, nhưng nghĩ đến khoa giải phẫu thần kinh ở quân tổng bệnh viện là nơi tốt nhất cả nước, có phúc lợi ưu đãi người nhà công nhân viên chức, cô vô luận như thế nào cũng không thể buông tha.....

Thời điểm Na Na trở lại ký túc xá, Mao Đan đang ở trên giường xem phim của thần tượng trên máy tính, nghe thấy âm thanh đầu cũng không ngừng, nhìn chằm chằm màn hình thuận miệng hô: “Đã về rồi!”

Na Na mệt mỏi ngồi ở trên ghế, ký túc xá chỉ có giường hai tầng, giường dưới cô cùng Mao Đan ngủ, giường trên là nơi để chất đồ quần áo, phòng rất nhỏ, ở giữa muốn kê cái bàn cũng không còn dư bao nhiêu chỗ, cái bàn công tác là do bệnh viện đào thải xuống, là tấm ván gỗ rỗng ruột làm thành, có rất nhiều con chuột cắn phá tạo lỗ nhỏ, thường thường ở bên trong nhảy ra một con gián.

Na Na do dự một lát, nhỏ giọng mở miệng hỏi nói: “Chíp bông, tớ có thể hay không thương lượng với cậu chuyện này nhỉ?”

Mao Đan mắt cũng không rời màn hình, không chút để ý gật đầu: “Chuyện gì?”

“Tớ..... Có thể hay không ột đứa bé ở ký túc xá chúng ta một thời gian?”

Mao Đan rốt cục đem lực chú ý từ bộ phim sâu triển miên rút ra, chậm rãi quay sang, kinh ngạc nhìn cô: “Không phải chứ, cậu cứ nhiên không phòng thủ như vậy, ngay cả con đều đã sinh?”

Na Na vẻ mặt bất đắc dĩ, giận dữ nói: “Chíp bông cậu nghĩ cái gì đâu! Là con của anh trai tớ, mới năm tuổi, trong nhà.....không có người chiếu cố bé, tớ nghĩ cho bé ở đây cùng, tiểu Viễn thực ngoan, sẽ không làm ầm ĩ.....”

Mao Đan thất vọng thở dài: “Còn tưởng rằng có thể có chuyện bát quái a..... Không có việc gì, thêm đứa nhỏ để ngắm cũng tốt lắm! Bất quá ở bệnh viện loại người nào cũng đều có, hai ta đều đi làm, cậu nên dặn dò để bé đừng chạy lung tung!”

Na Na cảm kích cười rộ lên, ánh mắt trên gương mặt tròn tròn tràn đầy vui vẻ: “Chíp bông cậu thật tốt! Cậu yên tâm, đứa nhỏ tớ sẽ chỉ bảo tốt, nhất định không phiền toái cậu..... A, còn phải liên hệ trước với nhà trẻ gần đây, trường hiện tại quá xa, không có cách nào đều mỗi ngày đưa đón bé.....”

Mao Đan không lăm để ý xua tay áo: “Phiền toái cái gì, lại khách khí không đâu! Cậu cứ đi hỏi thăm nhà trẻ mà mấy người trong viện gửi con ý, trong viện có rất nhiều người đều gửi con vào đó, vừa thuận tiện lại yên tâm!”

Đầu năm nay, nhà trẻ cũng không phải đều tốt như vậy, nhà trẻ đặc biệt tốt một chút hàng năm học phí rất cao làm cho người ta ghen hòng nhìn trần trời!

Na Na im lặng gật đầu, trong lòng có chút phát sầu.

Bất quá tốt xấu gì cũng có thể giải quyết, sớm một chút đem tiểu Viễn mang lai gần bên người, cô cũng có thể sớm một chút yên tâm.

Ngày hôm sau vừa đi làm, thật sự là quá bận rộn, mùa xuân lại là mùa các loại bệnh phát triển nhất, Na Na vội vàng tiếp đãi bệnh nhân mới đến khám, trải giường chiếu, đăng ký, đo nhiệt độ huyết áp, bận đến mức đầu óc choáng váng.

Niép Duy Bình giải phẫu chấm dứt trở về, Na Na vừa mới làm xong, rốt cục có thể ngồi xuống nghỉ ngơi, mệt mỏi ngồi ở trên ghế không muốn động.

Niép Duy Bình vết thương trên cằm đã bị Lưu Mân xử lý qua, Lưu y tá trưởng có ý xấu lấy lí do giúp hẩn tiêu độc lại khiến cằm hẩn vàng vàng một mảng lau không sạch sẽ, một đường hấp dẫn tới vô số ánh mắt bát quái.

Nếu không phải khiếp sợ bác sĩ Niép thanh danh tàn ác, những người đó sớm kiếm chế không được xông lên vây xem.

Dấu răng của ai? Miệng vết thương cỡ nào mơ màng ái muội a!

Quả nhiên nôi nào úp vung đấy, kẻ mồm miệng ác độc chính là cần một người có mồm nhọn răng ác khắc chế!

Niép Duy Bình không cần nhìn cũng biết ánh mắt này hàm nghĩa gì, mặt không chút thay đổi không so đo, hai tay dứt túi, áo blue không đóng cúc, hai chân thon dài bước đi không nhanh không chậm, loại cao ngạo thanh thần này câu tới vô số tâm tình yếu ớt của các hộ lý nhỏ, hận không thể làm ma nữ có hàm răng lợi hại đó.....

Bất quá bên này có một hộ lý nho nhỏ không bị sắc đẹp mê hồn là Na Na, vừa thấy bác sĩ Niếp áo trắng phiêu phiêu đi tới, cô liền ần ần cảm thấy răng đau.

Bác sĩ Niếp trên sống mũi cao thẳng là cặp kính mắt quá mức lạnh lùng, tầm mắt vừa đảo qua, Na Na liền có cảm giác hàm răng va đập vào nhau.....

Niếp Duy Bình lãnh đạm nhìn cô một cái, cước bộ không thay đổi đi qua bên người cô, tiến tới bảng biểu hộ lý đưa kí, nhìn vào gương tẩy sạch cùn sát trùng vàng vàng dính trên cằm thật sạch sẽ, sau đó lấy ra trong túi một lọ thủy tinh nhỏ, bôi chất lỏng màu trắng ngà đỏ lên miệng vết thương.

Na Na nhìn xem mà lú lười không thôi, đã sớm biết nhóm bác sĩ sẽ chú ý, lại không biết có thể chú ý đến nước này!

Khó trách được xưng là bong hoa của khoa giải phẫu thần kinh.....

Cùng so sánh với gương mặt tinh xảo nhẵn nhụi của Niếp Duy Bình thì Na Na cảm thấy bản thân quả thực giống gà thô lỗ, kiểu hai chân bắt chéo mà ăn tạp bên ngoài!

18. Chương 18

CHƯƠNG 18: Con Thỏ Nhỏ Bùng Nổ

Niếp Duy Bình trong gương nhìn Na Na trên mặt biểu tình không cho là đúng, nhất thời cười lạnh liên tục.

“Như thế nào, có ý kiến?”

Na Na vội vàng lắc đầu, tươi cười nịnh nọt: “Không có, không có! Tôi chính là vừa thấy anh bị thương, liền nhìn không được tâm sinh áy náy.....”

Niếp Duy Bình thản nhiên quét liếc cô một cái: “Cười thật khó xem.”

Na Na trên mặt tươi cười nhất thời cứng lại.

Niếp Duy Bình khinh thường hừ nhẹ một tiếng: “Trâu bò tác quái!”

Na Na tức giận đến nghiêng răng, bàn tay nắm thành quyền hươu hươu hướng theo bóng lưng Niếp Duy Bình.

Na Na ăn xong cơm trưa, liền trở lại phòng trực ban, nằm lên trên giường, thế này mới phát hiện xương sống thắt lưng đau mỗi lợi hại, đau đến mức cô thiếu chút nữa hô lên.

Suy nghĩ một chút từ khi tiến vào quân tổng bệnh viện, cô vốn không có nghỉ ngơi thật tốt, vì ca trực ngày đêm thay đổi liên tục mà nghỉ ngơi sớm hỗn loạn! Có thể có biện pháp gì đâu, không chính thức ký hợp đồng, cô một khắc cũng không dám lơ lửng.

Vì vậy công tác không chỉ có liên quan đến tương lai của cô, đây là thứ trước mắt mà cô có thể bám trụ duy nhất.....

Mùa xuân thực dễ dàng mệt mỏi, phía sau bên ngoài hành lang cũng im ắng, Na Na nằm liền không mở mắt ra được.

Mơ màng màng đang muốn ngủ, đột nhiên nghe được bên ngoài có người gọi, Na Na giật mình ngồi dậy, chỉnh trang lại trang phục hộ lý liền xông ra ngoài.

Trước trạm hộ lý có mấy người, trong đó ngồi ở trên ghế bên cạnh có người đàn ông trung niên, đầy mặt thống khổ, ngay cả thẳng đứng dậy khí lực đều không có, khó chịu ghé vào chiếc bàn lạnh như băng.

Na Na vội vàng tiến lên: “Sao lại thế này? Tại sao không đăng kí cấp cứu?”

Giữa trưa có thời gian hai giờ nghỉ trưa, cấp cứu có bác sĩ thay phiên phụ trách, trong lúc bệnh cấp tính mọi người đều trực tiếp đưa tới phòng cấp cứu.

Người nhà bệnh nhân ở bên vôi vàng giải thích nói: “Chúng tôi đi qua nơi cấp cứu, nơi đó bác sĩ cho chúng tôi vào nhập viện, cho chúng tôi qua đây trước, để cho người khác đi làm thủ tục sau!”

Hôm nay giữa trưa trực cấp cứu là La Hưng Lập.

Na Na trên máy tính phân bổ giường bệnh, đem bệnh nhân bố trí tốt, sau đó đo nhiệt độ, huyết áp.

Bên ngoài ẩm ỉ, Niếp Duy Bình không kiên nhẫn đi ra: “Làm sao vậy?”

Na Na một bên ghi lại thông tin cơ bản của bệnh nhân, một bên trả lời nói: “À, bệnh nhân mới, đã bố trí phòng bệnh!”

Niếp Duy Bình nghe xong liền không hề hỏi nhiều, La Hưng Lập thu vào bệnh nhân, tự nhiên có thể coi là ở tổ bọn họ, hai người vốn quan hệ như nước với lửa, nên hẳn vẫn có chút nghi kỵ, vì vậy dù nói chuyện bình thản với nhau cũng không có.

Giữa trưa không thể an ổn nghỉ ngơi một lát, Na Na toàn bộ buổi chiều đều không có tinh thần, thật vất vả chống đỡ đến tan tầm, đồng nghiệp ca sau còn có việc, gọi điện thoại nhờ cô hỗ trợ một lát.

Na Na tự nhiên sẽ không cự tuyệt, mặc dù ánh mắt mệt mỏi, đi đường đều lắc lư lư, nhưng vẫn như cũ không chút do dự đáp ứng đối phương.

Phòng hộ lý phần lớn đều đã lập gia đình, không kết hôn cũng đều ở bên ngoài, cách bệnh viện khá xa, cho nên mỗi lần có chuyện gì, các cô đều đã tìm Na Na thay ca, sai khiến cô mà không chút nào áy náy.

Niếp Duy Bình buổi chiều chỉ có một ca tiểu thuật nhỏ, thời điểm chấm dứt còn sớm, liền cùng vài người quen ở phòng thủ thuật gây tê cùng nhau ăn bữa cơm.

Niếp Duy Bình buổi tối không có việc gì, không nhanh không chậm hướng phòng mà đi, không khí ở tầng 17 cảm thấy có gì đó bất thường, ồn ào bối rối huyền ảo, trong đó truyền đến thanh âm con thỏ nhỏ đang trấn an.

Niếp Duy Bình nhú nhú mày, cước bộ đi qua nhanh hơn, chỉ thấy rất nhiều người vây quanh ở cửa một gian phòng bệnh.

“Tránh ra!”

Niếp Duy Bình không khách khí đẩy ra đám người chen đi vào, Na Na cong thắt lưng đứng trước giường bệnh, quần áo hộ lý màu hồng dính không ít máu, vẻ mặt lo lắng, trán trơn bóng che kín là mồ hôi.

“Bác sĩ đến đây! Bác sĩ đến đây.....”

Người nhà bệnh nhân nhìn thấy rốt cục cũng có bác sĩ tới, nhất thời ánh mắt sáng lên, như bắt được cọng cỏ cứu mạng, xông lên lôi kéo tay áo Niếp Duy Bình đau khổ cầu xin: “Bác sĩ, mau cứu ông ấy, cầu anh nhanh lên cứu ông ấy, ông ấy đột nhiên hôn mê.....”

Niếp Duy Bình trấn định rút tay ra, thanh âm trầm thấp lạnh như băng không cảm xúc, lại không hiểu sao có thể làm cho người ta thực an tâm.

“Đừng hoảng hốt, trước ọi người đi ra ngoài, đừng cho người quá nhiều tôi..... Yên tâm, tôi sẽ đem hết toàn lực cứu ông ấy!”

Người nhà lau nước mắt, đem người không phận sự mang đi ra ngoài, chính mình lại dán trên cửa thủy tinh, yên lặng nhìn xem.

“Sao lại thế này?”

Na Na trên mặt đều là kinh hoàng: “Không, không biết..... Bệnh nhân đột nhiên hôn mê, hai mắt không ngừng đổ máu, tôi gọi điện thoại gấp cho La chủ nhiệm, hẳn đang tới nhưng tôi sợ bệnh nhân chống đỡ không được.....”

Na Na vẫn là lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, trong lúc nhất thời chân tay luống cuống, hoảng loạn tâm thần.

Niep Duy Binh đeo bao tay, lấy ra trong túi áo đèn pin kiểm tra, mở mắt bệnh nhân kiểm tra đồng tử, khó có được ngữ khí hòa hoãn nói: “Không phải sợ, nói cho tôi biết, trước đó có dùng thuốc gì không, hoặc là bệnh nhân không thoải mái như thế nào?”

Na Na được thanh âm của hần trấn định mà chậm rãi bình tĩnh hơn, cẩn thận nghĩ lại một phen nói: “Bệnh nhân này là giữa trưa mới đến, lời dặn của bác sĩ còn chưa có, La chủ nhiệm cái gì cũng không nói, ông ấy ở phòng khám bệnh viết bệnh án là hai mắt mơ hồ, choáng váng đầu..... Nhập viện đo huyết áp hơi ột chút, nhiệt độ cơ thể cũng không cao..... Cái khác tôi cũng không rõ.....”

“Báo cáo kiểm tra khác đâu? Đầu đã chụp CT hoặc là TCD hay không?”

Na Na lắc lắc đầu: “Đã hỏi qua, người nhà của ông ấy nói phải đợi ngày mai mới làm được.....”

Niep Duy Binh quyết định thật nhanh nói: “Gọi điện thoại cho người lại đây, đưa bệnh nhân chụp TCD!”

Na Na nhẹ nhàng thở ra, vội vàng chạy đi gọi điện thoại.

Chạng vạng, bác sĩ đều tan tầm trở về ăn cơm, trực đêm lại còn chưa tới, hộ lý trạm cũng chỉ có Na Na, hai hộ lý đi ra ngoài mua cơm còn chưa có trở về.

Na Na trở mắt nhìn bệnh nhân đột nhiên chảy máu mà lâm vào hôn mê, sợ tới mức nhất thời không biết phản ứng như thế nào, nếu không phải người nhà kêu khóc, cô vẫn còn ngốc ra ở đây!

Nhưng cô dù sao không có kinh nghiệm gì, chỉ có thể dựa theo trước kia học qua các bước cơ bản sơ cứu, nếu không phải Niep Duy Binh đột nhiên xuất hiện, cô thật không biết làm sao bây giờ!

Bác sĩ cấp cứu rất nhanh đi tới, đem bệnh nhân nâng lên trên xe đẩy đi.

Niep Duy Binh đi hai bước đột nhiên quay đầu: “Phía sau có chúng tôi xử lý, cô đi tắm rửa rồi ăn chút cơm, sau đó ở chỗ này chờ La chủ nhiệm!”

Na Na gật đầu, Niep Duy Binh vội vàng nói xong liền chạy chậm đuổi kịp xe đẩy, cùng nhau vào thang máy.

Trên người dính rất nhiều máu, tràn đầy mùi tanh nồng, Na Na đành phải đi tắm rửa một cái, vội vàng mặc quần áo sạch sẽ đi ra, La Hưng Lập vẫn là chưa tới, cô hiện tại làm sao có tâm tình ăn cơm, nôn nóng bắt an đi tới đi lui.

Thang máy “Đình” một tiếng dừng lại, La Hưng Lập gương mặt hồng hồng đi tới, miệng tràn mùi rượu, làm Na Na thiếu chút nữa không thở được.

La Hưng Lập vượt cái bụng tròn, chậm rãi hỏi: “Người nào là bệnh nhân?”

Na Na tức giận đến đòi mạng, bệnh nhân thiếu chút nữa tánh mạng khó giữ được, hần là bác sĩ chịu trách nhiệm, La Hưng Lập cư nhiên lâu như vậy mới say khướt chậm rì rì đi tới!

Quả thực rất không có trách nhiệm !

Na Na không quen nhìn người không có ý thức không có trách nhiệm như vậy, không khỏi thái độ lãnh đạm nói: “Hôm nay giữa trưa anh từ cấp cứu tiếp nhận, như thế nào? La chủ nhiệm quý nhân hay quên ?”

La Hưng Lập uống chút rượu, phản ứng có điểm trì hoãn, không để ý thái độ của Na Na, nghĩ nghĩ rồi như bình tĩnh đại ngộ nói: “À, là kia bệnh nhân kia a, hần cảm thấy một con mắt mơ hồ không rõ, tôi đoán chừng có thể là thần kinh thị giác xảy ra vấn đề, cho nên cho hần vào..... Trước mang tôi đi qua nhìn xem, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!”

Na Na kinh ngạc nhìn hần, cư nhiên còn có bác sĩ vô trách nhiệm như vậy, đem bệnh nhân cùng chuyện sinh tử làm vấn đề không đáng quan tâm như vậy!

“La chủ nhiệm, anh đã tới chậm một bước.....”

“Đã chết?” La Hưng Lập hơi kinh hãi.

Na Na ở trong lòng hung tợn xem thường, tức giận nói: “Không có, bệnh nhân đã đưa đi cấp cứu, bác sĩ Niep cùng bác sĩ cấp cứu cùng nhau.....”

La Hưng Lập nghe được bệnh nhân không chết liền thọt nhể nhóm, nghe được Niếp Duy Bình đưa bệnh nhân của hắn đi rồi, nhất thời lại cảnh giác, không nể mặt liền mất hứng trào phúng: “Ai, bác sĩ Niếp thật đúng là có nhiều thời gian rảnh a! Lúc này còn vì bệnh nhân tổ khác mà tăng ca.....”

“La, phó, chủ, nhiệm!” Na Na nghe không nổi nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tức giận, “Thời điểm bệnh nhân hôn mê, anh ở đâu nhi? Gọi điện thoại cho anh lại chậm chạp không đến, bác sĩ Niếp nếu không hỗ trợ, làm sao có thể để bệnh nhân đang chảy máu chờ đợi anh?”

La Hưng Lập thật lâu không bị người khác không khách khí châm chọc qua như vậy, bác sĩ ngoại khoa phần lớn tính tình không tốt lắm, hơn nữa đối phương vẫn là con ranh vặt muic chưa sạch, nhất thời dựng lông mày quát lớn: “Cô nói cái gì hả!”

Na Na lửa giận hừng hực bốc cháy, đối mặt với bệnh nhân máu chảy không ngừng làm cho không chỉ kinh hoàng quá mức, lại ứng phó người nhà khóc cầu xin khiến tâm lao lực quá độ, toàn bộ hóa thành ủy khuất cùng phần hận, rít gào mà ra.

“Nói cái gì nghe không hiểu sao? Vẫn là nói anh uống rất nhiều lên nghe không hiểu tiếng người !”

La Hưng Lập mắt choáng váng, ngọn lửa mới bùng lên bị dập tắt, không dám tin trừng mắt nhìn con nhóc trước mặt khí thế kinh người.

Này này này..... Đây là lời nói kiêu gì, hay là ở cùng Niếp Duy Bình lâu cho nên bị nhiễm?

La Hưng Lập biểu tình như là con chuột nhắt khúm núm khi nhìn thấy móng vuốt sắc nhọn của con mèo lớn, tất cả đều tiêu tan.

Na Na phát tiết xong, trong lòng thư sướng rất nhiều, ánh mắt thật to hung ác trừng mắt nhìn hắn một cái, cái mũi hừ lạnh, ngang nhiên quay đầu sải bước rời đi.

La Hưng Lập đột nhiên phản ứng lại đây, vội vàng ra tiếng: “Này, dừng lại.....”

“Làm gì!” Na Na nghĩ đến hắn còn muốn gây sự, quay đầu rống to, La Hưng Lập sợ tới mức thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

La Hưng Lập cười khổ sờ sờ cái mũi, rượu mới uống lúc này cũng tan không ít bắt đắc dĩ mở miệng nói: “Xin lỗi có thể nói cho tôi biết bệnh nhân đã chuyển đi đâu rồi, tôi cũng hiểu chút tình huống bệnh nhân, nói không chừng có thể giúp đỡ gì đó!”

Na Na khuôn mặt xấu hổ đỏ hồng, thanh âm đều nhỏ đi nhiều, hoàn toàn không có khí thế mắng người như vừa rồi.

“..... phòng phẫu thuật số mười ba.....”

Thời điểm bảy giờ hơn, hộ lý nhờ Na Na hỗ trợ thay ca rốt cục chạy đến, Na Na cũng không yên tâm rời đi như vậy, liền đi xuống lầu phòng giải phẫu nhìn xem, không nghĩ tới mới đi tới cửa phòng phẫu thuật liền gặp Niếp Duy Bình.

Niếp Duy Bình nhéo nhéo mi tâm, mặt mũi hỏi: “Cô như thế nào còn chưa đi?”

“Bệnh nhân thế nào ?” Na Na vội vàng hỏi, “Như thế nào chỉ mình anh đi ra?”

Niếp Duy Bình thản nhiên mở miệng: “Bác sĩ chủ trì đều đến đây, tôi còn ở đây làm cái gì? Yên tâm, tánh mạng không ngại, cụ thể tình huống phải chờ tới ngày mai ông ấy tỉnh lại mới biết được!”

Na Na nhú nhú mày, có điểm thâm oán than thở nói: “Anh không thấy sao, La chủ nhiệm buổi tối uống nhiều, anh như thế nào còn cho hắn làm phẫu thuật.....”

“Bằng không làm sao?” Niếp Duy Bình khước miệng gợi lên một cái lạnh như băng châm biếm, “Cũng không phải bệnh nhân của tôi!”

“Anh.....”

Niep Duy Binh vừa tắm qua, không có mang kính mắt, hai mắt có vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong mắt toát ra cảm xúc Na Na xem không hiểu, lại không muốn hiểu, làm cho cô đem chỉ trích nuốt trở về trong bụng.

Niep Duy Binh thở dài, bình tĩnh nói: “Trở về đi.”

Na Na nhìn bóng dáng hần, người đàn ông cao cao gầy gầy vẫn như cũ thẳng như trúc xanh, áo blue không nhiễm một hạt bụi đi lại bay theo gió, rõ ràng là trên sân vắng lặng bước đi lững thững mà tao nhã, lại thêm mấy phần cô tịch.

Niep Duy Binh đi ra cửa bệnh viện, bên ngoài vẫn như cũ đèn đuốc huy hoàng phồn hoa.

Con thỏ nhỏ khẳng định ở trong lòng oán hần, chỉ trích hần lãnh huyết vô tình.

Niep Duy Binh nghĩ đến gương mặt biểu tình phong phú của cô nàng ngốc kia không khỏi nhếch khóe miệng, tự giễu cười rộ lên.

Cô thế nào có thể hiểu được, càng là nơi sạch sẽ, lại càng tràn ngập dơ bẩn không chịu nổi, chính là như vậy, ở bệnh viện nơi lấy màu trắng sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi nhỏ bất quá chỉ là đã che dấu, mặt ngoài càng thánh khiết nội bộ càng thối rửa!

Người không rành thế sự như vậy, vô tư đến đáng giận, làm sao có thể lý giải, trong chuyện trị bệnh cứu người còn có rất nhiều vấn đề, tỷ như quy tắc ngầm, tỷ như lòng tư lợi.....

Mà hần, chẳng sợ không cố gắng, nhưng bất quá chỉ có một đôi tay, nắm trong tay không được sinh mệnh nhiều người như vậy.

19. Chương 19

CHƯƠNG 19: Tình Định Lần Đầu Gặp Lại

Na Na tâm tình xuống thấp trở lại ký túc xá, trong phòng cũ nát ẩm ướt tối đen một mảnh.

Mao Đan đêm nay trực ca đêm, từ sớm đã ăn cơm đi làm, ký túc xá chỉ có một mình cô, có vẻ thật lạnh lùng.

Làm cả ngày, Na Na vốn bụng đói kêu vang nhưng giờ đã không còn cảm giác nữa.

Na Na ngay cả nước cũng chưa uống, cởi túi bắt đầu làm việc, lấy một xô nước trở về, sẵn ống tay áo chuẩn bị quét tước vệ sinh một chút.

Tuy rằng chỉ là một gian phòng ký túc xá mười mét vuông nhỏ, nhưng bởi vì quanh năm suốt tháng chồng chất đồ, góc kết đầy mạng nhện, vách tường bởi vì trời mưa mà ẩm ướt để lại dấu vết loang lổ.

Nếu muốn đem căn phòng bẩn ướt quét tước dọn dẹp sạch sẽ hẳn lên, sức lao động thật sự không thể khinh thường!

Na Na không có biện pháp, cô ở tại nơi như vậy có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng tiểu Viễn quá nhỏ, đứa bé sức đề kháng kém, bé lại là thể chất miễn cảm, gian ký túc xá vốn khó lấy ánh sáng, nếu không dọn sạch sẽ, chỉ sợ không tới vài ngày tiểu Viễn sẽ sinh bệnh!

Na Na trước đem bàn gỗ dài rửa sạch sẽ, ở trong bàn có rất nhiều thuốc trừ sâu, sau đó đem chăn quần áo xuống, lấy khăn lau lau một chút tro bụi thật dày.

Tấm ván gỗ giường quá nặng, Na Na cố hết sức đem nó ra, dưới giường trên vách tường mặt gỗ ghè, tất cả đều là chuột đào ra.....

Na Na ngồi xổm xuống nhìn chằm chằm góc tường hồi lâu, đột nhiên hung hăng đem khăn lau vứt trên mặt đất, nước mắt cứ thế chảy ra.

Ký túc xá công nhân viên chức quá cũ nát, cách âm quá kém, Na Na đem mặt chôn trong hai tay, cắn tay áo phát ra tiếng khóc rầu rĩ lại tuyệt vọng áp lực.

Nơi như thế này như thế nào có thể cho người ở?

Na Na nghĩ tới vào thời điểm đầu thu, mùa mưa vừa qua khỏi, trong phòng tản ra mùi hôi nồng đậm, cô cùng Mao Đan quét dọn suốt hai ngày mệt chết khiếp, làm chưa được một nửa trên tay trên đùi thấy thật ngứa ngáy.

Từ nhỏ đến lớn, cuộc sống của cô tuy rằng quá bình thường lại không thú vị, nhưng cũng là được người đặt ở lòng bàn tay nuông chiều mà lớn lên, chưa từng chịu qua khổ như vậy!

Nhưng khi đó một chút biện pháp đều không có, biến cố thật lớn buộc cô trưởng thành lên, chưa bao giờ biết đến củi gạo mắm muối cô gái nhỏ phải học tính toán tỉ mỉ chi li, đem đồ tốt nhất cho cháu nhỏ yếu ớt, chính mình chỉ dám dùng đồ rẻ nhất, dù vậy cũng thường thường túng quẫn, làm sao ứng phó được tiền thuê nhà ở nơi tốt hơn xung quanh bệnh viện?

Cô chưa bao giờ là người kiên cường, cũng chưa từng có người yêu cầu cô mạnh mẽ, cô người luôn vô lo vô nghĩ bỗng đột nhiên trưởng thành, nhưng phải toàn tâm dốc lòng bảo hộ tiểu Viễn, cô làm sao còn lý do mà yếu đuối?

Cô nghĩ đến cực khổ chỉ cần một mình cô gánh vác như vậy là đủ rồi, cô nghĩ đến bản thân có thể chịu gian khổ tránh làm cho tiểu Viễn chịu ủy khuất, nhưng sự thật rất tàn khốc, cô chung quy làm không được tốt, anh trai từng bảo hộ cô thật tốt, cô lại không thể làm như vậy với đứa con duy nhất của anh.

Na Na nước mắt giàn giụa, gắt gao ôm chặt bản thân bộc lộ hết cảm xúc khó chịu trong lòng, áp lực dưới đáy lòng hóa thành nước mắt.

Na Na nức nở tiếng khóc dề nén mà đứt quãng, vô ý thức hô “Anh trai, anh trai”, trong thanh âm tràn ngập sự bức bối thâm oán cùng vô tận ủy khuất.

Vì cái gì mà không trở về, vì cái gì yếu đuối tránh đi, vì sao đem cục diện không thể thu thập đổ lên vai cô.....

Cô thật sự kiên trì không nổi nữa a!

Na Na không biết khóc bao lâu mới chậm rãi ngừng nước mắt, ôm đầu gối ngồi ở mặt đất lạnh như băng, vừa nấc một cái, ánh mắt thật to toát ra vẻ mê mang yếu ớt như con vật nhỏ, lộ ánh mắt trong suốt long lanh như muốn khóc, đáng thương cực điểm.

Hành lang bắt đầu ồn ào, cách vách có nam sinh đang ở gào khóc thảm thiết, sau đó có tiếng cô gái sắc nhọn như phát điên kháng nghị, sau chính là hai phòng ký túc xá người tới ta đi tranh chấp lẫn nhau.

Na Na chậm rãi thở hắt ra một hơi, đứng lên vỗ vỗ bụi trên quần, lau khô nước mắt cầm khăn lau lên.

Gian nan thế nào cứ ở lại đây vậy, không thể vì lý do gì mà hiện tại có thể buông tha cho bọn họ!

Phải kiên trì, sống qua mấy tháng này, cô chuyển sang chính thức là có thể cùng tiểu Viễn sinh hoạt tốt.

Na Na đem khăn lau vắt bên ngoài, sau đó lại kéo giường lại đúng vị trí.

Nơi này đứa nhỏ tuyệt đối không thể ở, Na Na quyết định tìm biện pháp, thật sự không được liền đổi giờ, vô luận như thế nào cũng không thể để tiểu Viễn chịu khổ!

Khóc lâu như vậy, ngày hôm sau rời giường Na Na cảm thấy mắt bị sưng, cũng may mắt cô khá to nếu không sẽ làm người chú ý.

Na Na thu thập một phen, dùng đồ trang điểm của Mao Đan đơn giản che đi một chút, rồi mới thay quần áo đi làm.

Thời tiết càng ngày càng nóng, mới bảy giờ mà mặt trời cũng đã sáng bóng đầu.

Sáng sớm không khí thanh mát làm cho Na Na tâm tình trở nên tốt hơn rất nhiều, chỉ cảm thấy bản thân lại tràn ngập sức lực, duy trì để cô đối mặt mọi khó khăn.

Bảy giờ bốn mươi cứ theo lệ thường giao ban, ngày hôm qua bệnh nhân bị hôn mê kia sớm đã báo cáo tới Trương Vi Đồng, La Hưng Lập không yên bất an ngồi trên ghế công tác, luôn chú ý từng động tác của Trương chủ nhiệm.

Lần này là hấn sai, làm bác sĩ khó tránh khỏi có thời điểm xảy ra sai sót, nếu bình thường, chỉ cần không phải khuyết điểm lớn, La Hưng Lập cũng không để ở trong lòng, tổng có thể nghĩ ra biện pháp, hoặc là dùng một đồng danh từ tối nghĩa trong y học đem người nhà bệnh nhân không thuận theo mà bắt chẹt, mọi việc cũng sẽ trôi qua.

Nhưng mà hiện tại không giống vậy, La Hưng Lập vụng trộm nhìn Niếp Duy Bình một cái, trong lòng không khỏi có chút ảo não.

Đang ở thời điểm mấu chốt của bình chức danh, nếu như bị trong viện lấy ra nói, không thể có cửa mà thăng tiến!

Cứ như vậy, hấn muốn tranh vị trí chủ nhiệm sẽ rất khó, Niếp Duy Bình so với hấn tuổi trẻ hơn rất nhiều, trong viện muốn lưu lại nhân tài nhất định sẽ hết sức lấy lòng hấn!

Trương Vi Đồng chờ hộ lý giao ban xong, bình thường trên mặt đều là vui tươi hơn giờ phút này dù mỉm cười cũng không có, hai mắt lợi hại thẳng tắp nhìn về phía La Hưng Lập, như một mũi dao sắc bén thế như chẻ tre, không thể ngăn cản thẳng tắp đâm vào trái tim hấn.

La Hưng Lập không khỏi khấn trương, thậm chí theo bản năng ngừng cả hô hấp.....

Trương Vi Đồng thanh âm không cao không thấp, lại tràn ngập gió bão sắp bùng nổ: “Bệnh nhân giường 47 là ai tiếp nhận?”

La Hưng Lập nuốt nuốt nước miếng, cố gắng giữ vững giọng nói: “Là tôi.....”

“Phanh –”

Trương Vi Đồng giận tím mặt, vỗ thật mạnh lên cái bàn, làm mọi người trong phòng sợ tới mức an tĩnh lại.

Trương Vi Đồng mắt lạnh nhìn hấn lớn tiếng quát hỏi: “La bác sĩ, bệnh nhân báo cáo kiểm tra không có, anh dựa vào cái gì cho hấn nằm viện?”

La Hưng Lập lo lắng mở miệng, nhỏ giọng giải thích nói: “Bệnh nhân choáng váng đầu, hai mắt mơ hồ, đồng tử phản ứng bình thường..... Tôi nghĩ là do đầu óc căng thẳng thời gian dài dẫn đến gây áp lực lên thần kinh thị giác, cho nên cho hấn vào.....”

Trương Vi Đồng cười lạnh, ngón trỏ chỉ Na Na đang đứng trong một góc sáng sửa hỏi: “Tiểu Na, cháu nói cho hấn biết, bệnh nhân ngay lúc đó động mạch có vấn đề!”

Na Na thành thật gật đầu, vừa làm xong kiểm tra cơ bản các triệu chứng của bệnh cô liền gọi điện thoại cho La chủ nhiệm.

Na Na trù trù mở miệng cầu tình: “Trương chủ nhiệm, kỳ thật ngày hôm qua La chủ nhiệm cũng bận, lúc gọi điện thoại cho anh ấy thì anh ấy còn tại phòng khám bệnh khám cho người bệnh.....”

“Cháu không cần vì hấn mà nói tốt!” Trương Vi Đồng bàn tay to vung lên đánh gãy lời cô, nhìn chằm chằm La Hưng Lập chậm rãi mở miệng nói: “Như vậy rõ ràng là bệnh trạng biến chứng tiểu đường mà anh cư nhiên đều nhìn không thấy! Tôi hiểu được, hiện tại trong phòng kết quả và lợi ích không bằng trước đây, tiếp thêm vài bệnh nhân có thể làm cao thêm thu nhập, nhưng anh cũng không thể đem bệnh nhân khoa nội tiết kéo qua đây? Xảy ra chuyện làm sao bây giờ! Ai phụ trách? Anh phụ trách sao?”

La Hưng Lập bị mắng mà sắc mặt phiem hồng, cũng không dám cãi lại nửa câu.

Trương Vi Đồng làm bác sĩ khoa ngoại đã vài thập niên, lại là chuyên gia nổi danh khoa giải phẫu thần kinh, tính tình táo bạo, hỏa khí vừa bùng nổ mặt mũi ai cũng không cho, đem người mắng cho thông suốt.

Trương Vi Đồng mắng hồi lâu, tiếp nhận Na Na đưa cho ông chén trà nhuận họng, hồi lâu mới nặng nề mà thở dài.

La Hưng Lập hổ thẹn gục đầu xuống, nhỏ giọng giải thích: “Thực xin lỗi chủ nhiệm, tôi.....”

“Đừng xin lỗi tôi, anh đi đến nói với bệnh nhân đi, biến chứng bệnh tiểu đường dẫn tới vông mạc hai mắt tràn đầy máu, nửa ngày không kịp đến sẽ mù!” Trương Vi Đồng thần nhiên mở miệng, “Đúng rồi, nhớ rõ đi khoa nội tiết, tối hôm qua bệnh nhân cũng đã bị chuyển tới phòng bọn họ!”

La Hưng Lập xám xịt rời khỏi văn phòng, cầm bệnh án nhanh chóng kiểm tra xong phòng, sau đó do dự hồi lâu, mới rốt cục hạ quyết định quyết tâm nhìn bệnh nhân giường 47!

Niếp Duy Bình vẫn trầm mặc, đối với lửa giận của Trương Vi Đồng không chút nào để ý, đối với La Hưng Lập cũng tuyệt không vui sướng khi người gặp họa, vẫn bình thường như băng khắc, lạnh lùng ngồi ở một bên, thủy chung không để ý.

Trương Vi Đồng mắng đến mệt mỏi rốt cục buông tha bọn họ, nhanh rời đi, sáng sớm hai hộ lý liền chịu đủ khổ sở đều đi theo phía sau ông đi ra ngoài.

Na Na sửa sang lại bệnh án, đi chậm từng bước.

Niếp Duy Bình đưa tay cầm bệnh án đưa cho cô, nhíu mày nhìn mặt cô, ngữ khí không tốt hỏi: “Cô tối hôm qua bị người đánh? Xem hai mắt kia của cô không cần hoá trang là có thể trực tiếp sầm vai gấu trúc, vẫn là giữ đúng màu sắc!”

Na Na cũng có không tâm tình ứng phó hẳn, yên lặng ôm bệnh lịch vòng qua hẳn mà đi, cả người đều ủ rũ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún nhỏ tràn ngập tâm sự.

Na Na trong lòng có chút không được tự nhiên, đây là bệnh nhân cô nhận vào, cứ cho là có thể không có vấn đề gì lớn, lại vì bọn họ sơ sẩy mà để lại nỗi đau khó có thể bù đắp.....

Tuy rằng cô không sai, nhưng nếu lúc ấy cô có thể quan sát hơn, đem tình huống bệnh nhân biểu đạt rõ ràng hơn chút, như vậy La chủ nhiệm cũng không mắc sai lầm như thế, cũng sẽ không làm cho bệnh nhân mất đi một con mắt.....

Na Na còn chưa thoát khỏi dằn vặt, mới vừa đi ra văn phòng liền gặp Ngụy Triết, người đàn ông ôn hòa cầm một cái túi, tươi cười ấm áp đợi cô thật lâu.

Na Na kinh ngạc sững sốt, tiến lên hai bước, cười hỏi hắn: “Anh là đến đột kích kiểm tra ư, hay là tìm tôi có việc?”

Ngụy Triết cười tròng mắt nhìn, khuôn mặt anh tuần mang theo sự ấm áp không nói nên lời: “Cô đoán đi”

Na Na cười hì hì nói: “Tôi đoán anh là tìm tôi a!”

Ngụy Triết nhin không được buồn cười xoa đầu cô một chút, vừa muốn nói cái gì đó, liền cảm thấy một ánh mắt lạnh như băng không có ý tốt, tràn ngập địch ý nhìn chằm chằm mình.

Ngụy Triết ngẩng đầu nhìn qua, ở quân khu tổng viện bác sĩ trẻ tuổi khí vượng đứng phía sau Na Na, trên mũi là cặp kính lạnh như băng ẩn chứa ánh mắt lợi hại sắc bén giống như dao giải phẫu, dán trên người mình là hàn ý dày đặc tùy thời chuẩn bị lao tới cắt xé.....

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bác sĩ Niếp gặp được đối thủ

~

Ngụy Triết là mưa thuận gió hoà ấm áp, tuyệt đối so với cái mồm ác độc không từ thủ đoạn của bác sĩ Niếp càng có thể đả động tâm tư của con thỏ nhỏ!

Cho nên, bác sĩ Niếp anh cần cố gắng nhiều.....

20. Chương 20

CHƯƠNG 20: Là Ai Tâm Tư Đơn Phương Nảy Mầm

Niep Duy Binh.....

Là đóa hoa kịch độc đặc biệt của khoa giải phẫu thần kinh, ở quân tổng bệnh viện tuyệt đối không thể đắc tội với người hung tàn này!

Nguy Triết tươi cười không thay đổi, đối với Niep Duy Binh gật gật đầu, nhiệt tình lại thân thiết chào: “Đã lâu không thấy a, tiểu Bình!”

Niep Duy Binh độ ẩm trong ánh mắt nháy mắt liên lạnh như băng, đông lạnh đến mức Na Na không tự giác rụt cổ, thật cẩn thận nhích gần Nguy Triết hơn.

Niep Duy Binh tự nhiên sẽ chú ý tới động tác nhỏ của cô, trong lòng tức giận đột nhiên tràn đầy, đối với hành vi ghét bỏ mình của con thỏ nhỏ mà tức giận đến cực điểm.

Niep Duy Binh sắc mặt càng lạnh lùng, ngữ khí hờ hững nói: “Nguy Triết, thời gian công tác hãy gọi tôi là ‘Bác sĩ Niep’!”

Nguy Triết cười tủm tỉm, một chút cũng không đem Niep Duy Binh lạnh lùng đặt ở trong lòng: “Ai nha tiểu Bình câu vẫn là nghiêm túc đứng đắn như vậy, thật sự là không thú vị!”

Niep Duy Binh không chút để ý nhìn hẩn một cái, thần nhiên mở miệng nói: “So với Nguy Triết cậu có thể trực tiếp tiến vào làm phụ tá tăng quản lý bệnh viện, tôi chỉ là làm công ăn lương nho nhỏ ở dưới cơ sở, hơi có chút sơ sẩy chính là chuyện lớn đến mạng người, cũng không dám giống cậu cợt nhả vô ưu!”

Nguy Triết trên mặt ý cười phai nhạt rất nhiều: “Bác sĩ Niep không hổ là nhân tài quan trọng của ngoại khoa, quả nhiên y đức về nhiều mặt, thật sự rất có trách nhiệm!”

“Không dám nhận!” Niep Duy Binh khoe môi nhếch lên, “Bất quá miệng vừa ăn cơm xong, suốt ngày nơm nớp lo sợ, so với Nguy Triết cậu ‘Tắm lòng tựa như đại thụ thật quá tốt!’”

Nguy Triết trên mặt tươi cười hoàn toàn biến mất, tâm tính hẩn ít nhiều cũng dễ dãi tốt bụng, mới không bị Niep Duy Binh châm chọc trêu người mà trả cái lễ lợi hại.

Bất quá Niep Duy Binh thanh danh bên ngoài quả nhiên không phải thổi phồng, cứ như vậy một câu tiếp thêm một câu đâm vào khuyết điểm người khác, khó trách mọi người đều nói “Thà chọc trời cũng không nên chọc Niep Duy Binh”!

Nguy Triết nhìn về phía Na Na, một lần nữa treo lên tươi cười như xuân phong quét vào mặt, tay đưa một gói to cho cô nói: “Đây là tôi lấy ở chỗ chú Triệu là thuốc cùng chút thuốc giảm đau, trước kia thời điểm rằng tôi đau cũng dùng qua, hiệu quả tốt lắm, không có tác dụng phụ gì, cô có thể đưa cho tiểu Viễn dùng!”

Na Na cảm kích tiếp nhận, ngượng ngùng nói: “Để anh lo lắng rồi..... Bao nhiêu tiền tôi gửi anh!”

Nguy Triết cười khoát tay áo, vô cùng thân thiết gõ đầu cô: “Cô trăm ngàn lần đừng khách sáo! Ngay cả chú Triệu đều nói, chúng ta đều là người một nhà, không cần phải khách khí!”

Trong lời nói của Nguy Triết thật ái muội, làm cho Na Na không tự giác nhớ tới hiểu lầm lần trước, sắc mặt đỏ hồng cười ngượng ngùng nói: “Anh lại đùa tôi.....”

“Khụ!” Niep Duy Binh thật sự nhìn không được, lạnh lùng khụ một tiếng đánh gãy bọn họ tâm sự, ra vẻ không kiên nhẫn nhìn nhìn thời gian hỏi: “Cậu còn có việc sao? Nếu không có việc gì thì chúng tôi sắp bắt đầu công tác!”

Na Na thế này mới cảm thấy bọn họ cứ đứng mãi ở hành lang, buổi sáng có nhiều đồng nghiệp lui tới như vậy, còn không biết sẽ truyền ra chuyện bất quá gì nữa.

Na Na lôi kéo Nguy Triết tay áo: “Tôi đưa anh ra thang máy đi?”

Nguy Triết cao hứng gật đầu, còn chưa kịp nói cái gì, chợt nghe Niep Duy Binh lạnh lùng cự tuyệt: “Không được, thời gian không còn kịp rồi, chúng ta lập tức đi phòng khám bệnh tọa chẩn !”

Na Na không dám tin tưởng lớn mắt, nghi hoặc mở miệng: “ ‘Chúng ta’? Anh đi phòng khám bệnh xem bệnh, muốn tôi đi làm gì?”

Niep Duy Binh hung ác trừng mắt nhìn cô một cái, không chút nào mặt đỏ thuận miệng bậy bạ nói: “Tôi hôm nay là chuyên gia tới phòng khám bệnh, bệnh nhân đặc biệt nhiều! Cô ở văn phòng cũng không có việc gì, liền theo tôi cùng đi phòng khám bệnh giúp đỡ!”

Na Na chớp ánh mắt, nhìn nhìn Niep Duy Binh, lại nhìn nhìn Ngụy Triết bên người, nhất thời có chút không biết làm cái gì cho tốt.

Niep Duy Binh nhìn vẻ mặt cô không tình nguyện, hai mắt thật to đen thùi tràn đầy hồ nghi đánh giá mình, trong lòng thấy không thoải mái càng nhiều.

Niep Duy Binh không thoải mái, liền tuyệt sẽ không cho đầu sỏ gây nên được tiêu dao khoái hoạt, thản nhiên bồi thêm một câu nói: “Trương chủ nhiệm đã đồng ý!”

Na Na đối với vị chủ nhiệm có chút chiếu cố mình vẫn là thực tôn kính, huống chi là việc tốt lành, lập tức gật gật đầu, không chút do dự đáp ứng.

Ngụy Triết sắc mặt nhìn có chút không tốt lắm, miễn cưỡng cười trừ, trấn an cô: “Không có việc gì, cô đi đi, công tác quan trọng hơn..... Có thời gian chúng ta cùng nhau ăn cơm, mang theo cả tiểu Viễn nữa, cũng làm cho bé vui vẻ hơn!”

Nói đến tiểu Viễn, Na Na nghĩ tới chuyện đón bé về ở cùng, trước mặt không phải vừa lúc có thể nhờ người ta luôn sao?

Na Na ánh mắt sáng ngời, hưng phấn mà hỏi, lại bị Bác sĩ Niep đã sớm không kiên nhẫn túm lấy rồi bước nhanh rời đi.

Na Na giãy không ra liền vung cánh tay vẫy Ngụy Triết cao giọng nói: “Tôi sẽ tìm anh, có chút việc muốn nhờ anh tìm hiểu giúp.....”

Ngụy Triết đối với loại hành vi đã man tho bạo của Niep Duy Binh thực không thể lý giải, vội vàng đối với Na Na phát tay ý bảo: “Đi đi, tôi chờ cô!”

Niep Duy Binh mày mặt nhăn nhu, mi tâm hằn hai đường rãnh thật sâu thể hiện sự khó chịu của hắn.

Phòng khám bệnh Na Na không phải lần đầu tiên đến, nhưng là lần đầu tiên đi theo tọa chẩn ngoại khoa, không khỏi có chút tò mò mình sẽ làm gì, bởi vì rất ít chuyên gia thời điểm tọa chẩn còn mang theo bên người hộ lý, Na Na nhện không được hỏi: “Bác sĩ Niep, tôi sẽ làm cái gì nha?”

Niep Duy Binh ngăn người, thế này mới từ trong suy nghĩ khó chịu vô cớ mà phục hồi tinh thần lại, lạnh lùng liếc cô một cái, không mặn không nhạt nói: “Đợi lát nữa cô sẽ biết, bảo cô làm gì cứ nghe theo là được, hỏi nhiều như vậy làm chi!”

Na Na dò xét sắc mặt hắn không tốt lắm, thức thời ngậm miệng giống như nha hoàn đi theo ở phía sau hắn.

Bởi vì phòng bệnh mấy năm trước vừa mới được xây mới, cho nên phòng bệnh ngoại khoa cách phòng khám bệnh khá xa, xuyên qua vườn hoa nhỏ, còn đi dọc theo đường hành lang xuống dốc mới tới cửa bệnh viện.

Ở vườn hoa tươi đẹp, Niep Duy Binh đột nhiên như ma xui quỷ khiến hỏi ra tiếng: “Hắn chính là người đàn ông tốt ôn nhu sẵn sàng mà cô thích?”

Na Na sửng sốt, mở miệng “A” một tiếng, khó hiểu hỏi hắn: “Ai a?”

Niep Duy Binh có chút không được tự nhiên vuốt tóc, che dấu sự bối rối bằng sự lạnh lùng hừ nói: “Còn có thể có ai? Cô còn quen ai? Ngụy Triết!”

Na Na bình tĩnh đại ngộ, cũng không hiểu được lời này của hắn có ý gì, chẳng nhẽ bác sĩ Niep dưới vẻ lạnh lùng lại ẩn chứa tâm tư bất quá?

Na Na da đầu run lên, đem ý nghĩ kỳ quái vừa xuất hiện ném qua một bên.

Ngụy Triết thật là người đàn ông tốt ôn nhu sẵn sàng, luôn nở nụ cười ấm áp như gió xuân, thân thiết hiền lành, cùng hắn ở chung Na Na cảm thấy thực nhẹ nhàng, tâm tình cũng sẽ khoái trá rất nhiều. Nhưng mà nói “Thích”, Na Na không rõ Niep Duy Binh nói là loại “Thích” nào, bởi vậy, không khỏi ấp úng không biết nên trả lời như thế nào.

Na Na bộ dáng muốn nói lại thôi do dự dưới mắt Niếp Duy Bình lại có ý nghĩa khác, thật chứng mắt đến cực điểm!

Nhìn con thỏ nhỏ thẹn thùng cúi đầu..... Đây rõ ràng chính là tà niệm nảy mầm nên thẹn thùng, là tâm tư chôn dấu bị người khác biết nên sợ hãi!

Cái loại cảm giác kỳ quái này lại tới nữa, ngực như có gì đó đè nặng làm hần thật khó chịu, mà lần này còn kèm theo một tia kinh hãi nói không rõ nên lời, thật giống như con thỏ nhỏ là lý cà phê đen kia, làm cho hần cả người không khỏi căng thẳng thần kinh, nhưng lại làm cho hần không thể bỏ qua chút ngọt ngào ẩn trong đó, nuốt cũng không phải mà phun lại không muốn!

Na Na cúi đầu đau khổ suy tư về phải như thế nào trả lời bác sĩ Niếp mà vẫn không hiểu vấn đề, căn bản không chú ý tới người đàn ông bên người trong hai mắt thật đen tối, ẩn chứa cảm xúc mênh mông.....

“A, Ngụy Triết là người tốt bụng lại thực ôn nhu! Tôi cùng anh ấy bắt quá chỉ thấy hai ba lần mà thôi, hần cũng rất nhiệt tâm chủ động giúp tôi, còn mang tiểu Viễn khám nha sĩ..... Tôi thực cảm kích anh ấy, cũng thấy ngưỡng mộ, rõ ràng cùng người ta không thân chẳng quen, lại còn nhiều lần làm phiền hần.....”

Niếp Duy Bình khoe môi như đóng băng tức khắc như xuân về hoa nở, lãnh đạm cứng rắn biến thành hoà thuận vui vẻ.

Bắt quá chỉ là chút duyên gặp gỡ đồng nghiệp, còn tưởng rằng có chuyện gì, hóa ra trong lòng con thỏ nhỏ cũng chỉ là một “người khác” giúp đỡ mà thôi!

Niếp Duy Bình ở trong lòng khinh thường cười lạnh, hung hăng coi thường một phen, Ngụy Triết thật sự tự ình mặt mũi a, còn dám nói mình là “Người một nhà”!

Na Na nghĩ đến chuyện muốn Ngụy Triết giúp đỡ, không khỏi sầu mi khổ não, bắt đắ dĩ thử dài, lằm bằm lầu bầu than thở: “Tháng sau lĩnh tiền lương, tôi nhất định mời anh ấy ăn bữa cơm, hảo hảo cảm ơn một phen.....”

Niếp Duy Bình giật mình một cái nháy mắt liền thanh tỉnh, vội ho một tiếng, cau mày hỏi: “Cô có chuyện gì còn phải nhờ hần hỗ trợ?”

Na Na kinh ngạc nghiêng mặt nhìn hần, thật sự không thể tin được bác sĩ Niếp cư nhiên còn quan tâm mình!

Niếp Duy Bình bị ánh mắt cô nhìn mà có chút xấu hổ, thẹn quá thành giận trừng mắt nhìn cô một cái, ra vẻ không kiên nhẫn thúc giục nói: “Nói, rốt cuộc là chuyện gì?”

Na Na bị quát lớn mà rụt cổ, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra an tâm không ít.

Quả nhiên vừa mới rồi đều là ảo giác, bác sĩ Niếp như vậy mới là bình thường

Na Na thở dài, đem khó xử của mình đơn giản nói ra: “Tôi muốn hỏi bệnh viện rốt cuộc có điều kiện gì để được gửi ở nhà trẻ? Hoặc là chỉ gửi nửa ngày cũng được! Cũng không biết học phí có cao hay không, hơn nữa nếu không nhận trẻ gửi giữa năm học thì tiểu Viễn nên làm gì bây giờ?”

Việc nhỏ như vậy Niếp Duy Bình liền không để vào mắt! Em gái hần Niếp Duy An trước đây chính là công nhân viên chức ở nhà trẻ, sau lại tuy rằng bởi vì nguyên nhân hần không rõ mà chuyển, nhưng quản lý nhà trẻ Niếp Duy An rất quen thuộc, hần cũng coi như có quen biết đi!

Niếp Duy Bình không cho là đúng hừ hừ, cầm tai nghe vừa đi vừa nói: “Việc nhỏ ấy cô không cần lo lắng, để tôi giúp cô liên hệ, cứ mang thẳng oát con đó lại đây nhập học đi!”

Na Na kinh hỉ trợn to mắt, mím môi, cánh môi thập phần no đủ, núm đồng tiền nho nhỏ làm cho cô luôn luôn mang lại cảm giác đang cười, thật đáng yêu.

Na Na không giống cô gái đương thời mà cho rằng, mùa xuân khí hậu khô ráo, không cần bôi son dưỡng môi nên có chút khô tróc, nhìn qua có chút lồi thối lếch thếch, lại làm cho Niếp Duy Bình muốn đui mù vì tình.....

Trong lòng ngứa ngáy, muốn đi bơi trơn làm bóng hai cánh môi mềm mại kia, làm cho chúng nó trở nên hồng nhuận ướt át nộn nộn giống như cả người cô.....

Na Na hoàn toàn đắm chìm trong vui sướng, không có chú ý tới gã đàn ông bên người có điểm không thích hợp, cúi đầu một góc chín mươi độ để cảm ơn.

“Bác sĩ Niếp, thật sự thật sự cảm ơn anh!” Na Na vui sướng đến mức nói năng lộn xộn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng đến mê người, “Thật may có anh ở đây, nếu không có anh khẳng khái giúp đỡ..... Tôi cùng tiểu Viễn thật không biết làm sao bây giờ.....”

Con thỏ nhỏ kia cảm động đến nước mắt lưng tròng, cảm giác sung sướng thật lớn khiến Niếp Duy Bình cảm thấy kiêu ngạo thỏa mãn cực độ.

Niếp Duy Bình lơ đãng khoát tay chặn lại, cảm nâng lên, lạnh nhạt mở miệng nói: “Không có gì, một chút việc nhỏ thôi! Về sau nếu gặp khó khăn liền tìm tôi, đừng không biết xấu hổ mà phiền toái ‘Người khác’, có thể lại đây tìm tôi!”

Niếp Duy Bình đây là trực tiếp không coi mình là người ngoài, móng vuốt ma quỷ đã xuất ra, liền đem con thỏ nhỏ từ từ nuốt một vậy bắt trong lòng bàn tay.....

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Niếp Duy Bình tâm tình cực tốt bước vào cửa phòng khám phía trước.

Vừa thấy đại sảnh đầy người huyên náo hỗn loạn đợi khám bệnh, Niếp Duy Bình liền cảm thấy phiền lòng, đặc biệt bởi vì nhiều người sinh bệnh đến bệnh viện càng làm cảm xúc không tốt, tình cảnh bị thảm hoặc là khóc lóc chửi bậy, tạo cho hắn áp lực thật lớn.

Bệnh viện là hình ảnh thu nhỏ của xã hội ồn ào, cõi bỏ vẻ ngoài phù hoa trở lại bộ dáng, tính cách vốn có của mỗi người.

Nơi này là khởi đầu của sinh mệnh, cũng là nơi gắn kết với sinh mệnh, làm cho người ta có hy vọng cũng làm họ thất vọng, nơi đây còn chứa đầy bóng ma của tử thần, có thể làm cho người ta xóa đi đau xót, cũng có thể làm cho người ta thống khổ.....

Mà địa phương nhỏ nhỏ như vậy lại mỗi ngày trình diễn sự tàn khốc của sinh tử biệt ly, đem con người đứng trước tiền tài, ích lợi, dụ hoặc trở nên xấu xí. Dục vọng bị bộc lộ. Mặc kệ người ở bên ngoài có bao nhiêu mặt nạ, nội tâm đáng ghê tởm đều sẽ bị bại lộ trước mặt người khác.

Niếp Duy Bình vẻ mặt lãnh đạm, mặt không chút thay đổi hướng nơi khám bệnh mà đi.

Trước cửa đã sớm sắp xếp đội ngũ rất dài, rất nhiều bệnh nhân trước khi mặt trời lên ở trên mạng bắt đầu hẹn trước đăng ký, một ít không biết dùng mạng hệ thống đăng ký khám bệnh phần lớn tới sớm ngồi xổm ngoài cửa bệnh viện chờ, sợ không thể được chuyên gia khám.

Khoa giải phẫu thần kinh lại là não ngoại khoa, cùng các phòng khác không quá giống nhau, nếu có bệnh nhân bị thương bị đưa tới, bình thường đều là trước sẽ tiến hành cầm máu khâu lại.

Nhưng phần lớn tình huống, Niếp Duy Bình vẫn là dựa theo số thứ tự tiến hành tọa chẩn, mặc kệ đối phương đến đây có lớn đến bao nhiêu, đều lãnh mặt nghiêm túc, không lưu tình chút nào bắt hắn ra sau xếp hàng chờ.

Vì thế, Niếp Duy Bình không khởi đắc tội với nhiều người, nhưng hắn cũng không phải là bác sĩ nhỏ yếu đuối sợ hãi, cho dù không dựa vào gia đình mình, cũng không có bao nhiêu người dám dễ dàng trêu chọc hắn.

Niép Duy Bình mang theo Na Na đi vào khoa giải phẫu thần kinh, phòng khám bệnh là mỗi người một cái phòng nhỏ, bên trong có bàn công tác, một bên dùng bình phong màu lam ngăn cách khi kiểm tra, sau bình phong là giường nhỏ, như vậy không chỉ có thể ngăn cách bệnh nhân, phòng ngừa tầm mắt soi mói còn có thể hạn chế tối đa để bảo vệ sự riêng tư của bệnh nhân!

Niép Duy Bình vừa mới tiến vào phòng, ngay cả máy tính đều không có mở ra, cũng đã có bệnh nhân khẩn cấp tiến vào.

Niép Duy Bình một bên vừa khám vừa hỏi một bên đăng ký hệ thống chữa bệnh, đầu vào đầy nhanh như bay xử lý bệnh nhân.

Na Na an vị ở trong góc, thời điểm ngẫu nhiên có bệnh nhân ngoại thương cần khâu lại, sẽ giúp bác sĩ Niép chuẩn bị dụng cụ, hoặc là đeo băng tay hỗ trợ giữ lấy đầu bệnh nhân không cho lộn xộn.

Chuyện cần Na Na làm ít đến đáng thương, so với việc một người lại tiếp một người nối liền không dứt của bác sĩ Niép, Na Na thoải mái mà có chút nhàm chán.

Na Na ngáp một cái, nghiêng đầu nhìn về phía Niép Duy Bình dần dần xuất thần.

Đây là lần đầu tiên cô cẩn thận quan sát hắn.

Niép Duy Bình đeo khẩu trang, chỉ lộ ra một đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhìn qua lạnh lùng cực độ hơn nữa hắn lại nói giọng đều đều, càng làm cho người bệnh tâm sinh ra e ngại, thành thành thật thật phối hợp với hắn.

Niép Duy Bình thời điểm công tác rất chú tâm, ánh mắt chuyên chú làm cho Na Na cảm thấy hắn cùng bình thường có điểm không giống nhau, lại phá lệ hấp dẫn người khác.

Na Na nhìn nhìn, bắt giác máu sắc nữ liền nổi lên, đôi mắt kính che đi hai mắt lạnh liệt của hắn lại thêm vài phần nhã nhặn. Gương mặt góc cạnh rõ ràng nhưng thân thể không quá cường tráng, ngược lại có vẻ như được vẽ phác thảo tạo sự tuần lãng..... Còn có môi mỏng hơi cong khi nghiêm túc hoặc là khi tập trung giải thích có trật tự rõ ràng với bệnh nhân phương án trị liệu.

Na Na đang đắm chìm trong mùi vị của món ngon, đột nhiên một cô gái dáng người cao gầy tiến vào mang theo mùi hương khác nồng kích thích mũi cô, không thể nhịn được cô mở lớn miệng hátt xì một cái thật to!

Cô gái cao gầy trừng mắt ghét bỏ nhìn cô một cái, một tay che miệng mũi, một tay huơ huơ giống như đuổi thứ không sạch sẽ.

Na Na khịt khịt, đối với cô ấy xấu hổ mà cười cười.

Niép Duy Bình nhướn mày, lạnh lùng nhìn người vừa tới, không kiên nhẫn hỏi: “Không phải đã nói qua với cô sao, điều trị tâm lý tầng ba phòng thứ hai, trung tâm phục hồi tinh thần ở tầng năm!”

Cô gái kia có mái tóc xoắn cuộn sóng thật xinh đẹp, chiếc váy ngắn chỉ qua hông phối hợp cùng giày cao gót, cô ấy có một đôi chân vừa dài vừa thẳng. Trên mặt trang điểm tinh xảo, đôi mắt cô ấy long lanh sáng ngời nhìn chằm chằm bác sĩ Niép, tản ra ánh hào quang như nóng lòng cùng sự cuồng nhiệt.

Na Na gãi gãi cằm, cảm thấy ánh mắt kia thật giống như Mao Đan nhìn thấy một cái váy đẹp mới, cũng không quản cái giá đắt thế nào, hợp hay không hợp với mình, vô luận như thế nào đều phải mặc vào thử xem.

Cô gái xinh đẹp ngồi xuống trước bàn công tác, tao nhã khoát một chân lên, cười đến quynn rũ động lòng người: “Bác sĩ Niép anh cũng thật không biết thương hương tiếc ngọc! Em đoán chắc thời gian anh đến đây khám bệnh, cũng không phải là do anh không hiểu phong tình ư!”

Niép Duy Bình khoé mắt rất nhỏ vừa nhếch, biểu tình dờ dẩn nói: “Tiểu thư, không thể dùng thuốc! Bệnh tình của cô thiệt không nhẹ!”

Cô gái đó trừng mắt nhìn, hiển nhiên không phải là lần đầu tiên bị lời nói của Niép Duy Bình đả kích, thâm ý cười nói: “Em đúng là bị bệnh không nhẹ, nhưng bác sĩ Niép anh lại là thứ thuốc duy nhất của em!” (buồn nôn quá =.=)

Na Na mặt bị co rút mạnh, thiếu chút nữa bị sự thối lộ nũng nịu đầy ghê tởm này mà nôn hết cả ra.

Niép Duy Bình liếc mắt nhìn con thỏ nhỏ một cái, mặt bình tĩnh mà cảnh cáo: “Tiểu thư, bệnh viện không phải là nơi để trêu đùa, tôi còn có rất nhiều bệnh nhân, mời cô không cần làm chậm trễ thời gian của mọi người!”

Cô gái xinh đẹp mân mê miệng, ngược lại càng áp sát, hai khữu tay chống lên bàn, hai tay đỡ má, biểu tình nhìn qua thật vô tội, hai khóa lê tuyết bị tay ép sát tạo ra khe rãnh sâu lắm ló như ẩn như hiện, trắng trợn khiêu khích.

“Đừng vậy mà bác sĩ Niép, em cũng là bệnh nhân của anh, anh cần phải đối xử bình đẳng nha!”

Na Na rút cuộc nhịn không được, bùm mặt nhịn cười đến cả vai run rẩy như lên cơn động kinh.

Niép Duy Bình ánh mắt thật lãnh liệt, mắt kính như tỏa ra băng đá lạnh lẽo.

Cô gái xinh đẹp này hẳn là được chiều đến hư, nghĩ đến khắp thiên hạ mọi người đều nên làm theo ý mình, không biết hành vi của mình chọc người ta chán ghét bao nhiêu, xinh đẹp cười cười, ra vẻ u oán thở dài, ủy khuất cắn cắn môi dưới đỏ tươi, lộ ra biểu tình vô tội lại phong tình, dụ hoặc đến cực điểm.

“Bác sĩ Niép, anh rút cuộc làm sao không thích người ta á, nói cho em biết, em sửa còn không được sao?”

Niép Duy Bình mặt không chút thay đổi nhìn cô, ngữ khí thành khẩn nói: “Không, mấu chốt không ở cô, là tôi có vấn đề!”

Cô gái lộ ra vẻ tươi cười, khoan dung khoát tay áo ý bảo mình không ngại.

Niép Duy Bình thản nhiên nói: “Tôi có chứng sợ hãi hình ảnh.”

Cô gái xinh đẹp nghiêng nghiêng đầu tỏ vẻ hoang mang khó hiểu.

Niép Duy Bình khoe môi nhếch lên độ cong ác ý, thâm ý nhìn chằm chằm cô ấy, chậm rãi mở miệng nói: “Thực có lỗi, tôi thật sự chịu không nổi mấy cái thứ nằm trên mặt cô, liếc mắt một cái đều có thể đem cơm ăn hôm trước nôn ra!”

Cô gái kia thủy chung ánh mắt mang ý cười chỉ một thoáng liền thối hoặc đập bàn hung tợn trừng mắt với hắn, hận không thể đi lên cắn hắn một ngụm!

Niép Duy Bình hai tay giao nhau tựa lưng vào ghế ngồi, tư thái rõ ràng là tiền khách.

Cô gái xinh đẹp ngay cả tức giận vẫn đều có phong tình, bộ ngực vì tức giận mà phập phồng, nếu là người đàn ông khác nhìn thấy chắc chắn sinh ra thương tiếc, nhưng bác sĩ Niép lại ý chí sắt đá, đôi mắt trước phong cảnh tươi đẹp đó hoàn toàn làm như không thấy.

Phụ nữ vĩnh viễn chịu không nổi người khác châm chọc dung mạo của mình, đặc biệt đến từ người đàn ông! Niép Duy Bình này lời nói không lưu tình chút nào, đối với cô gái tự phụ vì mỹ mạo được chiều chuộng mà nói, so với việc ở trước mặt mọi người tát cô ta một bạt tai còn trí mạng hơn, tức giận một lúc lâu sau cô ấy mới đứng dậy, trong cơn tức giận một câu cũng nói không nên lời, bùm mặt mà chạy ra ngoài.....

Na Na đang nghe ngóng liền biến thành trợn mắt há hốc mồm, hiện tại bộ dạng đã là một bộ không đành lòng nhìn thẳng.

Thần ơi, bác sĩ Niép lời nói ác độc còn có giới hạn sao?

“Làm sao vậy?” Niép Duy Bình khinh bỉ nhìn cô một cái, Na Na sợ tới mức nháy mắt liên căng thẳng, hai đầu gối khép lại thất lưng thẳng đứng, thành thành thật thật ngồi ở một chỗ mãnh liệt lắc đầu.

“Kêu kể tiếp!”

Na Na vội vàng vui vẻ chạy đến cửa, kêu bệnh nhân kể tiếp tiến vào.

Phòng khám bệnh của chuyên gia vĩnh viễn đông hơn rất nhiều so với phòng khám bệnh bình thường, Niép Duy Bình vừa làm liền không ngừng, giữa trưa tan tâm bên ngoài vẫn còn có rất nhiều bệnh nhân đau khổ chờ đợi.

Làm bác sĩ chính là như vậy, rất nhiều thời điểm anh cũng chưa thể đúng hạn ăn cơm, có bệnh nhân đang chờ anh xử lý, anh tổng không thể bỏ lại mà không để ý!

Niép Duy Bình bỏ thêm gần một giờ, trước đem bệnh nhân ngoại thương xử lý xong, còn lại để cho bọn họ buổi chiều sớm quay lại đây.

Niép Duy Bình không đi, Na Na đương nhiên ở cùng.

Cơm cần tin nếu đến quá muộn sẽ không còn cái gì ngon, Niép Duy Bình cuối cùng còn có lương tâm, mang theo con thỏ nhỏ đi ra bên ngoài tìm nhà hàng.

Niép Duy Bình rất phong độ đem thực đơn đưa đến trước mặt Na Na, cho cô gọi trước.

Na Na cười tủm tỉm thực vui vẻ, cũng không giả mù sa mưa mà khách khí, gọi hai món thích ăn.

Niép Duy Bình giống như lơ đãng quét mắt, yên lặng ghi nhớ món cô yêu thích.

Bất quá thực đáng tiếc, Niép Duy Bình khó có được chủ động làm việc tốt, Na Na lại không có lộc ăn, đồ ăn còn chưa mang lên, di động liền vang lên.

Là tiếng chuông điện thoại cài riêng cho nhà.

Na Na nhíu nhíu mày, liền nghe máy hỏi: “Alo, bà Trần?”

Bà Trần thanh âm có vẻ thập phần lo lắng: “Na na, cháu nhanh trở về đi, tiểu Viễn bị hóc xương cá, hiện tại khóc muốn tìm cháu.....”

Na Na kinh hãi vội vàng hỏi: “Hóc xương? Có nghiêm trọng không? Cho bé uống tí dấm chua trước cháu sẽ về nhanh thôi.....”

Na Na một bên nghe điện thoại một bên đứng lên đi ra ngoài, Niép Duy Bình nhướng mày giữ chặt tay cô, trầm giọng nói: “Đừng hoảng hốt, tôi lái xe đưa cô đi!”

Na Na cảm kích gật đầu, nói với bà Trần: “Vô dụng sao? Tốt cháu đã biết, bà đem điện thoại đưa cho tiểu Viễn, cháu nói với bé!”

Điện thoại đầu bên kia rối loạn, trong chốc lát giọng trẻ con quen thuộc khàn khàn nức nở nói: “Cô nhỏ, cháu thật là khó chịu.....”

“Không khóc không khóc!” Na Na đau lòng muốn chết, ngồi ở trong xe gấp đến độ đầu óc rối loạn, nhẹ giọng nói: “Tiểu Viễn đã sắp làm người đàn ông trưởng thành, không thể tùy tiện rơi nước mắt nha! Nói cho cô biết, làm sao khó chịu?”

Trẻ nhỏ năng lực biểu lộ hữu hạn, trên người không thoải mái thường thường không biết nói, hoặc là cho dù nói ra cũng không có cách nào làm cho người lớn hiểu được.

Tiểu Viễn một bên khó chịu nhỏ giọng khóc nức nở, một bên ủy khuất nói: “Mặt rất hồng, nóng nóng, đau đầu, cổ họng đau..... Cô nhỏ cháu nhớ cô, cháu nhớ ba ba ô ô ô.....”

Na Na chỉ cảm thấy tâm mình tâm đau nhói, ôn nhu nhỏ nhẹ không ngừng vỗ về bé, khuyên bé tắt điện thoại ở nhà chờ cô.

Niép Duy Bình đã gọi điện thoại về phòng xin phép, Trương chủ nhiệm giúp hẩn thay ca, để cho hẩn thật tốt giúp cô bé ngốc.

Niép Duy Bình một bên nắm tay lái, một bên rút khăn tay đưa cho cô: “Đừng lo lắng, không có việc gì.....”

Na Na áy náy không thôi, chỉ hận chính mình không thể sớm một chút đem tiểu Viễn giữ bên người.

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Rốt cục đến nơi, xe còn chưa dừng hẳn, Na Na liền khẩn cấp đẩy cửa xe nhảy xuống.

Niep Duy Bình xe cũng chưa tắt liền vội vàng đuổi kịp cô, theo cô cùng lên lầu.

Na Na thở hồng hộc về nhà, vừa vào cửa chợt nghe đến tiếng khóc Na Viễn, bà Trần ôm bé vào trong ngực, một bên nhẹ nhàng vỗ lưng bé, một bên liên miên nhỏ giọng an ủi bé.

Nghe được khóa cửa có tiếng vang, Na Viễn lập tức từ trong lòng bà Trần ngẩng đầu lên, khuôn mặt mướt mà nhỏ nhắn mang theo ửng hồng mắt tự nhiên, ánh mắt thật to mơ màng, nhìn thấy cô nhỏ thân ái trở về, nháy mắt lại bắt đầu sụt sịt khóc.

“Cô.....”

Na Na hai ba bước tiến tới, đem đứa nhỏ đang ủ khuất ôm vào trong ngực, cái trán dán lên trán bé, cảm thụ nhiệt độ cơ thể bé.

“Sao lại như vậy, như thế nào lại phát sốt?”

Bà Trần đầm đầm lưng, run rẩy đứng thẳng dậy, thở dài nói: “Đều do bà không chiều cổ bé tốt, không biết bé vì sao lại ốm..... Tiểu Viễn khó chịu như vậy, không muốn ăn cái gì, bà đã nghĩ nấu canh cá để bồi bổ, thế nào lại không có lưu ý..... Liền bị hóc xương cá!”

Na Na mở cái miệng nhỏ nhắn của bé nhìn kỹ xem, một mảng hồng hồng cái gì cũng thấy không rõ, đột nhiên nghĩ đến bác sĩ Niep đi theo mình, vội vàng xoay mặt thỉnh cầu: “Bác sĩ Niep anh nhìn tiểu Viễn một chút?”

Niep Duy Bình cuốn tay áo, đem miệng bạn nhỏ Na Viễn hướng ra chỗ ánh sáng, nhìn nhìn nói: “Ami đan nhiễm trùng, có chút sưng, nhìn không thấy xương cá, phải đi bệnh viện dùng dụng cụ soi thanh quản kiểm tra.....”

Niep Duy Bình vừa dứt lời, Na Viễn dùng lực vặn vẹo thân mình bé nhỏ mồm mím giãy ra, gắt gao ôm cánh tay cô nhỏ, mông béo đối diện với Niep Duy Bình, hoảng sợ ô ô kêu lên: “Không cần đi bệnh viện, không cần đi bệnh viện..... Chú bác sĩ thật hư ~”

Na Na xấu hổ vỗ tiểu Viễn hướng Niep Duy Bình xin lỗi cười cười.

Niep Duy Bình sắc mặt chuyển đen, không chút khách khí túm lấy cánh tay nhỏ mập mập, cũng không quản chân bé liều mạng đá đập lung tung, khiêng bé trên vai, lạnh giọng hạ mệnh lệnh: “Hiện tại thu thập chút đồ đến bệnh viện!”

Na Na nghẹn họng nhìn trần trời đứng sững sờ tại chỗ, thẳng đến khi Niep Duy Bình không kiên nhẫn lặp lại lần nữa mới làm cho cô phục hồi tinh thần lại, cố gắng không để ý tiểu Viễn đang khóc nháo hướng mình đáng thương cầu xin, hung hăng xoay người, vội vàng vào nhà thu thập đồ đạc.

Niep Duy Bình đem nhóc con chặt chẽ chế trụ, đi trước làm gương hướng dưới lầu đi, bị thằng nhóc làm ầm ĩ thiếu chút nữa không giữ được nó, tức giận đến thuận tay tát một cái vào mông nó (bạn để “nó” vì anh Niep chưa có thích tiểu Viễn nhà).

“Ngao ô ô- chú bại hoại! Tay thật hư, miệng thật hư, toàn thân đều thật hư..... Không cần chú ôm, cô nhỏ cứu cháu.....”

Bạn nhỏ Na Viễn nhất thời nổi giận, gương mặt nhỏ mập mập bởi vì giận mà càng thêm hồng, một bên gào khóc mắng to, một bên vùng cánh tay béo như cây củ hướng hằn mà đánh.

Niep Duy Bình tay mất lạnh lẽo bắt lấy cánh tay bé, âm thanh cười gian trá, trầm giọng uy hiếp nói: “Cô nhỏ cùng bà nội đau lòng cháu, chú cũng sẽ không mềm lòng! Nếu còn nháo, chú liền đem cháu vứt xuống!”

Bạn nhỏ Na Viễn vừa nhát vừa khéo, đột nhiên dừng lại khóc nháo.

Nhóc con chưa khi nào chịu đe dọa như vậy! Trước kia mặc kệ gây nhiều họa như thế nào, ba ba đều luyện tiếc làm như vậy với bé, nhiều nhất cũng chỉ không mặn không nhạt mắng vài câu, hoặc là để bé lại giả bộ nhíp nhíp vào mông bé, căn bản không giống như chú thật hư này, nói đánh là đánh ngược đãi bé!

Niep Duy Bình khi kê thuốc hay dùng để chuyên trị con trẻ với nụ cười âm hiểm như vậy thật vô cùng tốt, bạn nhỏ Na Viễn thành thật đầy ắp khuất ghé vào đầu vai hắn, nước mắt rơi như mưa, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy thương tâm nhăn như bánh bao nguội, nhưng vẫn chỉ cắn răng không dám sụt sịt một tiếng.....

Niep Duy Bình vừa lòng cười cười, Oắt con này chính là thiếu bị thu thập, đây không phải đã ngoan hơn sao!

Na Na căn bản không nghĩ muốn bảo bối mình đặt ở trong tim cũng đau bị bác sĩ Niep vuốt ve chịu khổ, vội vàng thu thập vài món quần áo của Na Viễn, cầm túi sách của bé, thu thập thật tốt mới nói với bà nội: “Bà nội, tiểu Viễn cháu trước hết mang đi, tạm thời để bé ở lại bên người cháu, cháu sẽ chăm sóc bé.....”

Bà Trần vẻ mặt đầy áy náy xin lỗi lôi kéo tay cô hỏi: “Đứa trẻ ngoan, cháu không phải oán bà nội không đem tiểu Viễn chiếu cố tốt chứ?”

Na Na vội vàng lắc lắc đầu, cười giải thích nói: “Bà nội, bà nói như vậy thì không coi cháu là người nhà! Bà là nhìn cháu cùng anh trai lớn lên, từ bé đã thương đã đau chúng cháu, cháu cùng anh trai vẫn đều coi bà là người thân, tiểu Viễn giao cho bà, cháu như thế nào lại lo lắng? Lần này chuyện tình cũng chỉ là chuyện ngoài ý muốn nho nhỏ, cháu sao có thể trách tội bà!”

Na Na cười khổ thở dài: “Chính là tiểu Viễn thật sự quá nhỏ, sau chuyện ngaofi ý muốn kia, bé tuy rằng không nói, cháu cũng biết bé sợ hãi cùng bất an..... Bà nội, bà cũng thấy tiểu Viễn căn bản không muốn rời cháu! Bé còn nhỏ như vậy, bà một mình chăm sóc bé là quá sức..... Bà nội, bà yên tâm, cháu sẽ dẫn tiểu Viễn thường xuyên trở về thăm bà!”

Bà Trần cũng biết mình tuổi đã cao, chiếu cố đứa nhỏ thường xuyên cảm thấy lực bất tòng tâm, đặc biệt bà mấy năm nay đi đứng khó khăn, cũng không thể bồi tiểu Viễn sau khi ăn xong đi tản bộ, làm đứa nhỏ hiếu động ghen muốn hồng ròi! Hơn nữa, tiểu Viễn đi theo bên người Na Na cũng có thể được giáo dục tốt hơn so với đi theo bà già mắt kém như bà rồi.

Bà Trần khuôn mặt nhăn nhoe chậm rãi thả lỏng, hai mắt đục ngầu toát ra thương tiếc cùng lo lắng đối với Na Na.

“Đứa ngốc, không có việc gì liền trở về nhiều với bà nội, bà nội ở chỗ này để ý nhà cửa chờ cháu về! Cháu cũng nên để ý mình một chút, vừa mới rồi chẳng nhóc đó cũng rất được a, cháu nên nắm thật chắc nha!”

Na Na vốn đang lo lắng cùng cảm động nhất thời trở nên quỳnh quáng, dở khóc dở cười lắc đầu nói: “Bà nội ~ Bác sĩ Niep hiện tại công tác cùng phòng với cháu, hôm nay vừa lúc đi cùng hắn cho nên hắn mới có thể có ý tốt đưa cháu trở về! Chúng cháu trong lúc đó căn bản là không có gì! Hơn nữa..... Người như bác sĩ Niep là chuyên gia y học rất có tiền đồ, như thế nào lại nhìn trúng cháu, một hộ lý nho nhỏ?”

“Đứa ngốc này!” Bà Trần không muốn nghe cô hạ thấp bản thân như vậy, mặt không cho là đúng vỗ tay cô nói: “Cháu nha, không biết mình có bao nhiêu điểm tốt, ai may mắn cưới được cháu hẳn là phúc khí mười tám đời nhà hắn..... Đừng suy nghĩ vớ vẩn, trên đời này không có người nào xem thường cháu! Con nghe bà nói đi, phải nắm thật chắc vào!”

Na Na tạm biệt bà Trần đi xuống lầu, Niep Duy Bình cùng tiểu Viễn một trước một sau ngồi ở trong xe, không khí có chút bất thường.

Na Viễn nhìn cô nhỏ ánh mắt đột nhiên sáng lên, miệng chuẩn bị cáo trạng, lại thấy ánh mắt lạnh như băng giấu sau cặp mắt kính của ông chú xấu đạo qua, liền ỷ khuất co rúm trở về.

Na Na bồi tiểu Viễn ngồi ở đằng sau, sờ sờ mái tóc mềm mại của bé, ôn thanh hỏi: “Cổ họng còn đau không? Muốn hay không uống nước?”

Na Viễn như con thú nhồi tiến vào vòng ôm ấm áp của cô nhỏ, thân thể nho nhỏ mập mập tìm kiếm an ủi, ỷ khuất tổ khổ: “Không uống..... Bà nội cho cháu uống dấm chua, ề ề thật khó uống, bà nội liền bóp mũi cháu.....”

Nói xong còn sờ sờ cái bụng tròn vo.

Bà lão cũng là gặp đến độ thật sự không còn biện pháp, sợ xương cá làm hỏng vết hầu đứa nhỏ, đành phải dùng biện pháp mạnh với ý đồ làm cho xương cá mềm đi, vừa đắp vừa xoa cho bé uống tám bát đắp chua, không nghĩ tới vẫn không tốt, sợ tới mức tiểu Viễn khóc nháo muốn tìm cô nhỏ.

Na Na mềm nhẹ xoa đầu bé, ôn nhu nói: “Bà nội là vì muốn tốt cho cháu, uống đắp chua có thể làm cho xương cá mềm đi, sau đó cổ họng sẽ không đau nữa!”

Na Viễn vẫn là rất hiểu chuyện, nghĩ nghĩ rồi nói: “Cháu về nhà phải đi cảm ơn bà nội!”

Vẫn là đến quân tổng bệnh viện xem bệnh sẽ yên tâm, Niếp Duy Bình tự nhiên mang theo bọn họ trở về, tự mình ôm nhóc con, ôm bé trong lòng mình, cùng Na Na đi đến khoa tai mũi họng.

Có Niếp Duy Bình ở đây, khám bệnh thuận lợi hơn rất nhiều.

Chủ nhiệm khoa tai mũi họng vừa lúc ở đấy, nghe nói là hóc xương cá, liền bảo Niếp Duy Bình ngồi xuống, sau đó bảo hán ôm chặt đứa nhỏ, giữ chặt lấy bé, mở đèn lấy dụng cụ nhìn xem.

Tiểu Viễn ngoan ngoãn há miệng lớn, không bao lâu, chợt nghe đến bác sĩ cười nói: “Không cần làm soi thanh quản, đứa nhỏ quá nhỏ, cho dù dùng dụng cụ điện tử soi thanh quản, đứa bé ngoan cũng sẽ rất khó chịu!”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Chủ nhiệm khoa tai mũi họng lấy ra một bình nhỏ thuốc tê nói: “Phun chút thuốc tê, làm cho cơ thể thả lỏng, sau đó dùng nhíp là có thể thực dễ dàng lấy ra!”

Na Na thả lỏng tâm tình, nếu chủ nhiệm nói dùng nhíp có thể lấy ra, liền cho thấy xương cá mắc không sâu.

Thuốc tê vừa ngấm có chút khó chịu, tiểu Viễn cau mày mở lớn miệng, cảm thấy thứ gì đó lạnh như băng trong mồm mình, cổ họng đau nhói một cái, chủ nhiệm liền tắt đèn nói: “Tốt lắm, bảo bối thực dũng cảm!”

Na Viễn mở to hai mắt nhìn cái xương nhỏ trên bàn, ngọt ngào cười nói: “Cảm ơn bác!”

“Ai, đứa bé thực ngoan!”

Na Na nhẹ nhàng thở ra, vội vàng cảm ơn sau đó lôi kéo tiểu Viễn rời đi.

Niếp Duy Bình không xa không gần theo phía sau cô, lắng nghe cô vừa đi vừa trả lời thằng nhóc con đó hàng loạt vấn đề kì quái, còn thật sự thỏa mãn quan tâm tốt đứa nhỏ, không hề thấy phiền, cẩn thận kiên nhẫn.....

Niếp Duy Bình không khỏi nghĩ tới, con nhỏ đối với đứa nhỏ cẩn thận như vậy, tương lai nếu có đứa nhỏ của mình, mặc kệ công tác nhiều thế nào cũng nhất định sẽ không bỏ qua nó, sẽ không làm cho nó giống như mình, cô độc khát cầu cha mẹ chậm rãi mà lớn lên.....

Niếp Duy Bình giật mình, đột nhiên cảm thấy mình sau khi trải qua nhiều năm như vậy, có lẽ đại khái là..... Đã tìm ra được thứ mình rất muốn rồi.

Na Na chỉ chỉ ngôi nhà cũ bất cách đó không xa: “Tiểu Viễn, nơi đó là nơi cô nhỏ đang ở, không được tốt cho lắm..... Tiểu Viễn có nguyện ý hay không chấp nhận cùng cô nhỏ trước ở tạm nơi đó? Đợi khi tìm được phòng ở, chúng ta liền chuyển ra ngoài được không?”

Tiểu Viễn kinh hỉ ngẩng đầu, miệng cười thật tươi: “Cô nhỏ cô nhỏ, ý của cô là về sau cháu đều có thể ở cùng cô sao?”

Na Na cười gật gật đầu: “Bên này cũng có nhà trẻ, về sau cô nhỏ ở đâu thì tiểu Viễn ở đó được không?”

Bạn nhỏ Na Viễn sáng lạn cười rộ lên, thật mạnh gật đầu: “Vâng ạ!”

Niếp Duy Bình yên lặng nghe đến đó, đột nhiên cất tiếng nói: “Tôi có một phòng ở gần đây, ngẫu nhiên mới ở lại một hai ngày, hai người có thể chuyển vào ở!”

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Niep Duy Binh yên lặng nghe đến đó, đột nhiên cất tiếng nói: “Tôi có một phòng ở gần đây, ngẫu nhiên mới ở lại một hai ngày, hai người có thể chuyển vào ở!”

Na Na ngẩn người, quay đầu nhìn về phía hẻm, Niep Duy Binh thản nhiên giải thích nói: “Gần bệnh viện phòng ở rất khó tìm, cô một người không có gì lại mang theo đứa nhỏ đừng nghĩ tìm được căn phòng vừa lòng đẹp ý! Không bằng trước ở chỗ tôi, phòng ở đủ lớn cho hai người

Na Na trù trừ nói: “Tôi như thế nào lại không biết xấu hổ? Bác sĩ Niep anh đã giúp tôi rất nhiều, tôi.....”

“Lời khách sáo liền miễn!” Niep Duy Binh lãnh đạm đánh gãy lời cô, không tha mà nói: “Liền định như vậy đi! Hiện tại liền mang mấy hai người qua đó!”

Rất, rất mạnh mẽ cương quyết đi?

Na Na có chút kinh ngạc đến ngơ ngác, tuy rằng biết lời Niep Duy Binh nói tất cả đều rất đúng, lấy tình trạng của mình trước mắt căn bản rất khó tìm được phòng ở hợp lý, nhưng tổng cảm thấy tùy tiện ở nhà bác sĩ Niep, thật sự mất tự nhiên khó nói.

“Như thế nào có thể..... Như vậy sẽ phiền toái anh?”

Na Na cảm thấy lẩn lộn, thật sự nghĩ không ra, đến tột cùng là bắt đầu từ khi nào thì cô cùng bác sĩ Niep quan hệ đã tốt đến mức này.....

Niep Duy Binh nhìn cô ngây ngốc đứng tại chỗ không đi, không khỏi nhíu mày, ghen tuông mưởi phần nói: “Cô không thể làm phiền tôi, nhưng lại muốn đi làm phiền Ngụy Triết?”

Lời này nói ra Na Na nhất thời ngạc nhiên : “A?”

Niep Duy Binh vẻ mặt khó chịu nói: “Cô cùng Ngụy Triết cũng chỉ mới gặp qua vài lần, liền muốn nhờ vả hẻm, cô cùng tôi sớm chiều ở chung lâu như vậy, còn đồng giường cộng chằm qua, tôi cô thì có cái gì không tốt ư?”

Na Na nghi hoặc nhìn chằm chằm người trước mắt, đột nhiên hoài nghi bác sĩ Niep trúng phải tà chú gì đó..... Nếu không thì như thế nào lại quý dị như vậy!

Na Na con mắt đen lúng liếng chuyển chuyển, trong lòng nghĩ cái gì tất cả đều hiện ra ở trên mặt, Niep Duy Binh nháy mắt phục hồi lại tinh thần, lúc này mới phát giác bản thân biểu hiện quá mức vội vàng.....

Niep Duy Binh nắm tay đặt ở bên môi vội ho một tiếng, lại khôi phục bộ dáng lạnh như băng cao ngạo khó tiếp cận, thản nhiên mở miệng nói: “Nói sau..... Cô cho là tôi để cô ở không chắc? Về sau vệ sinh dọn dẹp phòng giao cho cô, một ngày ba bữa phải cân đối dinh dưỡng! Về phần yêu cầu khác..... Chờ tôi nghĩ xong sẽ chậm rãi nói cho cô!”

Na Na nhẹ nhàng thở ra, hóa ra bác sĩ Niep thiếu một bảo mẫu giá rẻ.....

Bất quá có thể có căn phòng thích hợp cho trẻ nhỏ ở, cho dù làm bảo mẫu, Na Na cũng thập phần cảm kích !

“Thật sự rất cảm ơn anh bác sĩ Niep!” Na Na thành khẩn cảm tạ liên hồi, ngồi đối diện cùng tiểu Viễn, trưng cầu ý kiến nói: “Tiểu Viễn, ký túc bác sĩ thật quá nhỏ lại có nhiều gián với chuột..... Hiện tại chú ấy đồng ý cho chúng ta ở trong nhà chú ấy, chúng ta trước cứ ở cùng chú ấy được không?”

Na Viễn mở to mắt, bửu môi nhỏ giọng lại kiên quyết phản đối nói: “Không muốn!”

Niep Duy Binh ánh mắt lạnh lẽo thẳng tắp quét về phía nhóc con phá rối này.

Na Na không rõ vì sao mà tiểu Viễn đối với bác sĩ Niếp lại có mâu thuẫn lớn như vậy, tuy rằng lần trước ở văn phòng đã xảy chút chuyện không thoải mái, nhưng tiểu Viễn tính tình tuy ương bướng, nhưng lại quên rất nhanh ngủ một giấc dậy là quên hết!

Na Na nào biết rằng mới vừa rồi Niếp Duy Bình sau lưng cô lại hạ độc thủ với tiểu Viễn.....

Na Na sờ sờ đầu bé, hướng dẫn từng bước nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Viễn ngoan, nói cho cô, vì sao không muốn ở cùng với chú ấy?”

Bạn nhỏ Na Viễn ngẩng đầu, ánh mắt to đã ướt sũng đáng thương, tràn ngập bất an cùng thương tâm.

Na Viễn miết miết mặt, nắm tay thành quyền lớn tiếng nói: “Cháu không cần chú xấu xa đó làm dưỡng út của cháu đâu!”

Na Viễn lời này vừa thốt ra, Na Na liền choáng váng, trong đầu liền trống rỗng hoàn toàn mất đi năng lực phản ứng!

Na Viễn cầm giận vung nắm tay: “Cô út, cô bị người đàn ông xấu này nhúng chàm!”

Niếp Duy Bình đầu tiên là bị cái xưng hô “dưỡng út” làm ê mẩn, ngay cả việc bị thằng nhóc con hỗn láo coi thường cũng đều không so đo, yên lặng bình ổn tâm tư thật lâu mới nhớ tới nhìn phản ứng của con thỏ nhỏ.

Na Na sửng sốt nửa ngày, sắc mặt chậm rãi đỏ lên, ánh mắt không dám nhìn tới Niếp Duy Bình, nhỏ giọng ngập ngừng nói: “Lời trẻ con không nên coi là thật, lời trẻ con không nên coi là thật a.....”

Na Na đem tiểu Viễn lại gần bên người: “Cháu tại sao lại nghĩ như vậy? Ai nói ở cùng chú ấy chẳng khác nào cô cùng chú ấy..... có gì?”

Bạn nhỏ Na Viễn trong đầu lại nghĩ sai lệch vấn đề không rõ “có gì” là cái gì a.....

Na Na thở dài: “Tiểu Viễn, chúng ta chỉ là tạm thời ở nhờ nhà chú ấy, ở cùng chú ấy không có nghĩa chú ấy sẽ là dưỡng!”

Na Viễn trừng mắt nhìn, khó hiểu hỏi: “Nhưng là, trước kia cháu muốn mỗi ngày đều ở cùng với Linh Linh, ba ba nói với cháu chỉ cần cháu lớn lên sẽ lấy Linh Linh về ở cùng cháu..... Cô út, chú xấu xa không cưới cô vậy hai người như thế nào có thể ở cùng nhau a?”

Na Na đột nhiên không biết nên giải thích như thế nào!

Niếp Duy Bình thường thức khuôn mặt đỏ bừng của cô một lát, rốt cục có lòng từ bi chủ động giải vây: “Ý của ba ba cháu rất đúng, phải đợi cháu lớn lên mới có thể ở cùng cô bé khác! Chú và cô út của cháu cô đều đã là người lớn, người lớn thì có thể làm chuyện đó, chúng ta nghĩ có thể làm gì liền làm như thế đó.....”

Na Na: “.....”

Na Na sắc mặt hồng càng lợi hại hơn, như thế nào cũng đều cảm thấy bác sĩ Niếp nói chuyện cực kỳ quỷ dị.....

Bạn nhỏ Na Viễn hoàn toàn bị làm ù mịt, chớp chớp mắt vẻ mặt thuần khiết hỏi cô nhỏ: “Kia..... Cô cùng chú ấy muốn làm gì thì làm đi!”

Na Na: “.....”

Na Viễn ra vẻ người lớn vươn tay béo mập an ủi vỗ vỗ mặt cô nhỏ, giống như vỗ về đứa nhỏ nói: “Hai người ở cùng một chỗ đi, cháu chỉ đi theo cô út là được!”

Na Na: “.....”

Na Na khóc không ra nước mắt, đến tột cùng là cô rất không thuần khiết hay vẫn là đứa nhỏ nói năng không kiêng kị?

Cô hiện tại không biết nói gì, cũng thật sự không biết nên phản ứng như thế nào.

Niep Duy Binh vừa lòng cong khóe miệng, híp mắt hưởng thụ gật đầu: “Nhóc con đã đồng ý vậy theo tôi đi thôi!”

Na Na: “.....”

Niep Duy Binh nói phòng ở cách quân khu tổng viện rất gần, đi chưa đến mười phút là đến nơi.

Lúc trước trong viện vì muốn có được hần, cố ý tài trợ cho hần một chút phí an gia (lấy tiền mua người ý ạ), Niep Duy Binh cảm thấy để đó không dùng cũng là lãng phí, liền mua căn phòng này nghĩ để đầu tư qua vài năm nữa giá phòng đã tăng đáng kể.

Niep Duy Binh là người ở nơi này, ở cùng người nhà nhưng hơi xa một chút, liền coi phòng ở này là nơi nghỉ tạm thời, tỷ như thời điểm nghỉ trưa là có thể đến nơi đây an tĩnh ngủ một chút.

Na Na vẫn nghĩ bác sĩ Niep là người thanh ác bệnh khiết phích, nhất định sẽ đem phòng ở trang trí như phòng phẫu thuật không có một hạt bụi, nơi nơi đều là có khuynh hướng cảm xúc lạnh như băng, hoặc là biến thành gian phòng mẫu, một tia nhân khí cũng không có.

Nhưng đẩy cửa vào nhà mới phát hiện mình đã đoán sai, đánh giá ngắn gọn là phòng ở ấm áp làm Na Na bị kinh hách.

Vách tường sơn màu vàng ấm áp, làm cho phòng ở thoát nhìn sáng sủa hơn rất nhiều, chủ đạo là màu xanh nhạt, trang trí bằng đèn vệt ánh lên màu lục, làm cho người ta cảm thấy thập phần thoải mái.

Bạn nhỏ Na Viễn đã đem chông cự vừa rồi ném qua sau đầu, vui vẻ chạy vào nhà tò mò đánh giá chung quanh.

Niep Duy Binh vừa đi đến vừa nói: “Hai phòng này đều để không, cô cứ tùy ý sắp xếp..... Phòng của tôi ở trong cùng, bên này là phòng bếp!”

Hai phòng giành cho khách cũng chưa có cái gì, trừ bỏ giường còn lại chỉ là một số vật dụng cơ bản, ngay cả đồ trang trí bình thường đều không có, có chút trống rỗng, cũng may quét tước thật sạch sẽ, trực tiếp có người ở cũng không thành vấn đề.

Niep Duy Binh trong lòng yên lặng lên kế hoạch, đầu tiên phải đi mua chút đồ đạc, cho dù con thỏ nhỏ không ngại, còn phải lấy lòng oắt con khó chơi kia nữa.....

Niep Duy Binh mang theo Na Na đơn giản giới thiệu một phen, nhìn khắp trong phòng một lần, sau đó gỡ chìa khóa giao cho cô nói: “Chuyện nhà trẻ không giải quyết nhanh nhanh như vậy được, chỉ sợ phải đợi vài ngày!”

Na Na cũng biết không có khả năng thuận lợi như vậy, nghĩ nghĩ nói: “Không sao đã thực làm phiền anh..... Dù sao tiểu Viễn thân thể còn chưa tốt, tôi muốn hai ngày này ở nhà với bé.....”

Bạn nhỏ Na Viễn còn đang sốt, nhanh chóng mệt mỏi, sau khi đến hưng phấn được ở cùng cô nhỏ trong nhà mới qua đi, liền ủ rũ, híp mắt buồn ngủ.....

Niep Duy Binh trầm mặc một lát, trừ mấy việc đó ra cũng không có việc gì, chỉ phải gật đầu nói: “Cô dẫn bé đi nghỉ ngơi đi.”

Na Na ôm lấy tiểu Viễn, mới vừa đi hai bước đột nhiên quay đầu nói: “Bác sĩ Niep, anh yên tâm, tôi nhất định nấu cơm thật tốt!”

Niep Duy Binh bất thành linh làm hoảng sợ, sững sốt một lúc mới phản ứng lại, vội ho một tiếng gật gật đầu.

Na Na cười đến sáng lạn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn tràn đầy cảm kích, nghiêng răng ngậm miệng ôm đứa bé nặng trĩu tiến đến phòng khách.

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Na Na sắp xếp cho tiểu Viễn ngủ xong, liền vội vàng trở lại ký túc xá bệnh viện thu dọn đồ đạc.

Chỉ cầm theo một ít quần áo để tắm rửa cùng nhu yếu phẩm, Na Na cũng không biết là xuất phát từ loại tâm lý gì cũng không đem toàn bộ đồ đạc của mình đi, còn tính tiếp tục để lại trên giường ngủ của mình, phòng bị bất cứ tình huống nào.

Tuy rằng bản thân muốn cùng với tiểu Viễn sống trong nhà của Niếp Duy Bình, nhưng trong lòng Na Na vẫn cảm thấy bất an, quyết định rất qua loa làm cho cô nhất thời theo không kịp tình huống hiện tại, chỉ cảm thấy nơi đó của Niếp Duy Bình sẽ không thể ở lâu.

Na Na không cầm nhiều đồ lỉnh vặt, rất nhanh liền đóng gói xong, viết cho Mao Đan tờ giấy nhắn, nói cho cô ấy biết mình cùng cháu sẽ sống ở bên ngoài một thời gian, để cô ấy sống một mình phải chú ý an toàn hơn.

Mao Đan đại khái sau khi xem xong liền bị sock, thật lâu cũng không có hồi phục.

Thời điểm Na Na mang theo chút đồ đạc trở lại, Niếp Duy Bình đã không ở trong phòng.

Na Na nhẹ nhàng thở ra, nhất thời cảm thấy tự tại rất nhiều, động tác nhanh nhẹn bắt đầu dọn dẹp phòng ở.

Niếp Duy Bình đi bệnh viện.

Ngoại khoa tiêu hóa, Niếp Duy An ở văn phòng gõ máy tính viết bệnh án, vẻ mặt như bị áp bức khổ sở, khó trách nhiều người muốn đầu đến vỡ đầu để được làm chủ nhiệm như vậy, ít nhất chủ nhiệm không phải thực hiện “quyền lợi” viết bệnh án, mặc kệ có phải hay không bệnh nhân mình nhận nhập viện, không phải động não suy nghĩ lo lắng khám chữa chỉ cần cuối cùng ký vài cái tên là được, thoải mái tự tại hơn nhiều lắm!

Thời điểm Niếp Duy Bình bước vào, Niếp Duy An vừa mới chấm dứt một phần bệnh án, thả lỏng mình tựa vào trên ghế, bẻ ngón tay răng rắc.

Niếp Duy Bình vẫn là lần đầu tiên đến phòng công tác của em gái.

Anh em hai người ở cùng khoa ngoại đã lâu, chỉ cách nhau tầng trên tầng dưới nhưng còn chưa từng đi qua phòng của đối phương, trong lòng tự hiểu là cố ý tránh đi, thậm chí ngay cả hội chẩn cũng tận lực tránh cho ý kiến.

Cho nên Niếp Duy An đột nhiên nhìn thấy anh trai nhà mình đại giá quang lâm, thật lắp bắp kinh hãi.

Niếp Duy An vừa cao vừa gầy, làm cho người ta cảm thấy mạnh mẽ, bức khí kinh người, thậm chí ngay cả khi nói chuyện cũng nhanh hơn so với người bình thường.

Niếp Duy An nhú mi cười đến thập phần sung sướng: “Ai ôi, cơn gió nào lại đưa anh trai thân yêu đến đây vậy?”

Niếp Duy Bình gân xanh ở thái dương giãn giãn, mặt không chút thay đổi ngồi đối diện cô nói: “Anh đến là có việc nhờ em giúp.”

Niếp Duy An ngoài cười nhưng trong không cười mở miệng: “Em nói đúng đâu a, vô sự không đăng tam bảo điện..... Nói đi, anh em nhà mình không cần khách khí!”

Niếp Duy Bình cũng chưa bao giờ biết cái gì gọi là khách khí, đi thẳng vào vấn đề nói: “Em cùng Từ Thạc quan hệ cũng không sai đi, có thể hay không nhờ hần giúp một chút để một đứa nhỏ được vào nhà trẻ?”

Mẹ của Từ Thạc là cán bộ viên chức ở nhà trẻ của bệnh viện, hần cùng Niếp Duy An lại là bạn bè quan hệ phi thường tốt, có hần hỗ trợ bạn nhỏ Na Viễn nhập học ở nhà trẻ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Niếp Duy An “A” một tiếng, ánh mắt quỷ dị nhìn quét hần.

Niếp Duy Bình khoe mắt vừa nhếch, thản nhiên nói: “Không phải con của anh.”

Niep Duy An biểu tình nháy mắt trở nên thật mất mát, nhún vai hỏi: “Không phải của anh anh quan tâm làm gì? Em tại sao không biết anh từ khi nào lại có tâm làm việc thiện như vậy!”

Niep Duy Bình đối với người khác có xu hướng không chế gần như là biến thái, người có thể làm cho hắn để ý rất ít, hắn luôn ngăn cách với mọi người ở một khoảng cách nhất định, vì thế không thể nào làm người lo chuyện bao đồng.

Huống chi còn phá vỡ ước định ngầm mà chạy đến nhờ mình giúp đỡ.

Niep Duy An nhất thời thật tò mò.

Niep Duy Bình trầm mặc một lát, chậm rãi mở miệng nói: “Em nói..... Nếu ba biết em mới trở về từ bộ đội hai năm, lại dám lợi dụng chức vụ để sửa thông tin bệnh nhân.....”

Niep Duy An sắc mặt nháy mắt liền đổi.

Niep Duy Bình chậm rãi nhếch khóe môi, tươi cười ôn hòa nhìn cô hỏi: “Lấy tính tình của ba không biết sẽ làm ra những chuyện gì?”

Niep Duy An lạnh lùng theo dõi hắn, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Anh làm sao mà biết được?”

Niep Duy Bình nhìn nhìn một chút, ngữ khí bình thản nói: “Tốt xấu gì em cũng là em gái của anh, anh nếu không gặp em cũng sẽ không thể không quan tâm chút việc của em chứ!”

Niep Duy An khinh thường bĩu môi, lạnh lùng cười nói: “Thôi đi anh trai tốt của em! Anh không phải là sợ em mang rắc rối cho anh sao! Anh cùng Niep Hoài Nhơn đều giống nhau, sợ em bôi đen Niep gia mà thôi!”

“Niep Duy An.” Niep Duy Bình bình tĩnh nói, “Đừng quên, em cũng họ Niep.”

Niep Duy An nói không ra lời.

Niep Duy Bình thở dài: “Đứng trước sinh mệnh, mỗi người đều ngang hàng! Em là muốn cứu người nhưng lại vô ý hại một người khác.....”

“Đừng nói nữa!” Niep Duy An lạnh lùng đánh gãy lời hắn, không kiên nhẫn nói: “Chuyện của em không cần anh phải quản!”

Niep Duy Bình sắc mặt trầm xuống: “Anh mặc kệ, sự tình đã sớm nháo đến chỗ ba rồi! Niep Duy An, em nghĩ chỉ bị thu và hủy giấy phép bác sĩ thôi sao!”

Niep Duy An ánh mắt buồn bã, trầm mặc hồi lâu mới bình tĩnh trở lại, dường như không có việc gì nói: “Em còn có việc phải làm, không tiễn anh..... Đem thông tin đứa bé đó cho em, anh yên tâm tan tằm em sẽ đi tìm Từ Thạc, nhất định giúp anh giải quyết chuyện này thật tốt!”

Niep Duy Bình bất đắc dĩ nhắm mắt, nghiêm mặt đứng dậy rời đi.

Niep Duy An là em gái duy nhất của hắn, lại không thân thiết với hắn.

Niep Duy An lúc còn rất nhỏ đã bị nuôi ở bên bác, không giống tuổi thơ đơn điệu tịch mịch của Niep Duy Bình, Niep Duy An đi theo người bác ở Niep gia ở cùng các anh chị em, mỗi ngày đều trải qua phần khích vạ phần.

Niep Duy Bình khi đó kỳ thật rất ghen tị.

Có đôi khi tâm cũng sẽ sinh ra oán hận, vậy nên Niep Duy An về nhà ở mấy ngày sẽ nhịn không được khi dễ cô, giống như đứa nhỏ ác liệt một chút cũng không hiểu phải yêu thương em gái nhỏ.

Thế cho nên sau này Niep Duy An cùng hắn càng ngày càng không hợp nhau, mỗi lần gặp mặt đều phải đối chọi gay gắt một phen, mặc dù hiện tại Niep Duy Bình muốn làm tốt trách nhiệm của người anh đi quan tâm cô, cũng sẽ bị Niep Duy An không khách khí châm chọc trở về.

Niep Duy Bình thời điểm trở về, Na Na đã đem phòng ốc thu dọn thật tốt.

Phòng bếp có mấy bộ đồ ăn thú vị cho trẻ nhỏ, trong phòng vệ sinh có đồ dùng hình hoạt hình, vừa mới dọn qua nên vẫn còn thấy ướt, làm cho tâm Niep Duy Bình đột nhiên thấy thật yên ổn.

Na Na kỳ thật cũng không có thay đổi gì quá lớn, đem phòng của cô cùng tiểu Viễn sửa sang lại một chút, nơi khác cơ hồ cũng không động tới, nhưng chỉ có thay đổi rất nhỏ này cũng làm cho Niếp Duy Bình cảm thấy rõ ràng, vốn là căn nhà lạnh lẽo không có hơi người nhất thời để trở nên thật ấm áp.

“Bác sĩ Niếp anh đã trở lại?”

Na Na tựa ban công đi vào, trên tay còn đeo găng tay, đem chậu đặt lại buồng vệ sinh, lau nước trên tay hỏi: “Bác sĩ Niếp tôi vừa mới nhìn một chút phòng bếp cơ hồ cái gì cũng đều không có, mắm muối dầu ăn cũng là không, bên trong sữa đã hết hạn bị tôi vứt đi rồi..... Ngày mai tôi về nhà một chuyến, mang chút xoong nồi chảo thớt lại đây, về sau chúng ta nấu cơm ngay tại nhà đi, so với bên ngoài đều sạch sẽ lại dinh dưỡng!”

Nơi này Niếp Duy Bình cũng chỉ là nghỉ tạm, ngẫu nhiên tăng ca mới có thể ở đây mà nghỉ ngơi, cho nên phòng cũng chỉ là bài trí mà thôi nên bên trong thiếu rất nhiều thứ.

Niếp Duy Bình ngẩn người, mở miệng nói: “Không cần phiền toái như vậy, buổi tối đi ra ngoài mua, gần đây có siêu thị rất tiện!”

Na Na khoát tay: “Không cần tốn kém như vậy, dù sao tôi hiện tại ở nơi này mấy thứ trong nhà cũng sẽ vứt không.....”

“Tôi không có thói quen dùng đồ của người khác.”

Niếp Duy Bình vừa nói xong nhất thời làm Na Na cứng họng, xấu hổ cười cười nói: “Ngại quá tôi đã quên.....”

Niếp Duy Bình có chút ảo não nhíu mày, vốn ý hấn cũng không phải là như vậy, nhưng là không nghĩ để cho con thỏ nhỏ vất vả chạy tới chạy lui như vậy, ai ngờ lời nói vừa đến bên miệng lại không chịu mà mất không chừa.

Na Na lại không để ở trong lòng, bác sĩ Niếp tính tình vốn đã không tốt, cô cũng thành thói quen khi bị lời nói ác độc đó đâm chọc một hai nhát, xấu hổ đối với cô mà nói căn bản không tính là cái gì.

Na Na vừa mới đun chút nước sôi, nhìn Niếp Duy Bình thần sắc có chút cô đơn ngồi ở trên sofa liền rót cốc nước cho hấn.

Niếp Duy Bình đột nhiên hỏi: “Anh cô đối với cô như thế nào?”

Na Na không rõ hấn vì sao lại đột nhiên hỏi như vậy, gật gật đầu tự hào nói: “Đương nhiên tốt lắm, anh tôi từ nhỏ đã mang tôi đi khắp nơi, thật cẩn thận chăm sóc tôi!”

Niếp Duy Bình chỉ chỉ ghé đôi diện, ý bảo cô ngồi xuống chậm rãi mà nói.

Na Na bắt đầu mở miệng nói: “Nếu anh hỏi tôi anh tôi đối với tôi tốt như thế nào, nhất thời thật đúng là không biết nói sao nữa.....”

Niếp Duy Bình nhìn chăm chăm cốc nước trong tay, thản nhiên hỏi: “Hai người trong lúc đó có cãi nhau hay không?”

“Đương nhiên có!” Na Na cười nói, “Có đôi khi an tôi tức giận đến mức không buồn quan tâm tôi, nhưng chỉ cần tôi vừa khóc anh ấy liền mềm lòng!”

Niếp Duy Bình thở dài, khó trách con thỏ nhỏ coi đứa cháu là bảo bối như vậy.....

Niếp Duy Bình chưa từng hỏi qua cô, vì sao lại một mình vất vả chăm sóc đứa bé, nhưng hấn có thể cảm nhận được trong nhà Na Na nhất định là đã xảy biến cố gì đó, mới có thể làm cho cô sống gian nan như vậy.

Niếp Duy Bình không muốn chủ động nhắc tới, miễn làm cho cô thương tâm, liền nói sang chuyện khác nói: “Tôi vừa mới về bệnh viện giúp cô xin phép, Lưu y tá trưởng không ở đây, là Trương Vi Đồng đồng ý ký đơn!”

Na Na quả nhiên bị dời lực chú ý đi, cảm kích nói: “Lại làm phiền anh, thật sự là ngại quá.....”

Niếp Duy Bình không cho là đúng gật đầu, uống nước rồi đứng lên về phòng của mình.

Cơm chiều tự nhiên là ăn ở bên ngoài, Niếp Duy Bình cùng Na Na mang theo tiểu Viễn đơn giản ăn chút đồ, liền cùng nhau đi siêu thị mua đồ.

Tiểu Viễn trước khi ngủ đã dùng nước ấm lau người sạch sẽ, lúc tỉnh thì đã hạ sốt, tinh thần tỉnh táo lại trở về là đứa nhỏ hiếu động chạy tới chạy lui ở các phòng.

Siêu thị khá đông người, Niếp Duy Bình phụ giúp đẩy xe theo ở phía sau, Na Na một bên dắt tiểu Viễn một bên nhìn danh sách chọn đồ.

Nơi ồn ào nhiều người như vậy luôn luôn làm Niếp Duy Bình thấy khó chịu, trước đây hắn cũng rất ít khi đi siêu thị, mỗi lần đều là nhanh chóng lấy đồ rồi vội vàng đi tính tiền chạy lấy người, làm sao còn giống như người khác đi một vòng ngắm nghía chọn lựa.

Nhưng hiện tại, nhìn con thỏ nhỏ ở trong đám người ra sức tranh cướp đồ hại giá, khuôn mặt hứng thú phần khởi phiếm hồng, như hiến vật quý mang đến trước mặt mình..... Niếp Duy Bình đột nhiên cảm thấy như vậy cũng thật tốt, khó trách nhiều người thích đi siêu thị như vậy, cái loại thản nhiên vui sướng bình thường này trước đây khi hắn sống một mình rất ít khi cảm nhận được.

Mua đồ đã rất nhiều, bởi vì siêu thị rất gần nhà nên Niếp Duy Bình không có lái xe, hiện tại đối với đầy xe đồ đạc hắn bắt đầu dè dặt đi nhả mị.

Niếp Duy Bình thở dài nhận mệnh xách bao lớn bao nhỏ, túi nhựa nặng trĩu khiến tay cũng đau. Đồ đạc quá nhiều, ngay cả Na Na tay cũng cầm cái túi nhỏ.

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Cũng chưa thấy là nam nữ khác nhau lại ở dưới cùng một mái nhà mà xấu hổ, buổi tối mới liền cảm thấy.....

Niếp Duy Bình là người lạnh lùng cao ngạo, lời nói lại ác độc, tính tình khó chịu có thể dọa rất nhiều người bỏ chạy, cho nên mặc dù cũng có mấy người bạn tốt nhưng đều biết thói quen của hắn nên sẽ không giống anh em tốt tùy tiện bình thường, tùy tùy tiện tiện ở nhà đối phương vài ngày.

Vì thế Niếp Duy Bình thời điểm sửa chữa nhà cửa không chút do dự đem một phòng khác không có nhà vệ sinh sửa chữa một phen, chuẩn bị sau này làm thư phòng, nhưng hắn lại có thói quen ở phòng khách ngồi trên sofa thoải mái mà đọc sách, cho nên thư phòng kia cũng bị xếp xó, hiện tại vừa hay cho Na Na ở.

Trừ bỏ phòng ngủ của Niếp Duy Bình, phòng khách còn có phòng vệ sinh nhỏ nhỏ để khách sử dụng, kính cửa là loại mờ, ban ngày sử dụng không có trở ngại gì, nhưng đến buổi tối dưới ánh đèn chiếu..... Khụ khụ, như ẩn như hiện.....

Na Na mang tiểu Viễn tắm rửa xong, giám sát bé cẩn thận đánh răng, sau đó bảo bé ngoan ngoãn lên giường ngủ.

Na Na nghĩ nghĩ, Niếp Duy Bình tuy rằng sau khi ăn xong luôn ở trong phòng ngủ của mình không có đi ra, nhưng bảo không có cái gì đảm bảo hắn không xuất hiện ngoài ý muốn sẽ rất xấu hổ, cân nhắc một phen, quyết đoán tắt đèn phòng tắm mà tắm.

Dù sao đèn phòng khách cũng đủ sáng, ánh sáng xuyên qua cửa thủy tinh cũng có thể để cô nhìn rõ, Na Na liền thoải mái cởi sạch đứng tắm dưới vòi sen.

Nhưng người tỉnh không bằng trời tỉnh!

Mọi chuyện đều có khả năng xảy ra, mặc kệ khả năng này có nhỏ bao nhiêu nó cũng sẽ phát sinh.

Nói cách khác, người càng là lo lắng nào đó tình huống phát sinh, như vậy nó lại càng có khả năng phát sinh.

Niep Duy Binh ở phòng ngủ đóng cửa lên lút lên mạng, suy nghĩ rồi gõ “Bé trai năm tuổi thích nhất là cái gì”, “Làm thế nào để trẻ con nghe lời”, “Làm thế nào để sống hòa hợp với trẻ nhỏ” Mọi vấn đề đều nghĩ ra, sau đó không dám đăng nhập vào diễn đàn làm mẹ, chính là trang web hàng đầu.....

Niep Duy Binh nhứt chí đóng máy tính, đi ra rót nước uống, ra phòng khách phát hiện nhà tắm tối đen lại truyền ra tiếng nước ào ào.

Niep Duy Binh nhú nhú mày, không chút suy nghĩ liền đẩy cửa, bên trong bị khóa trái liền nâng tay gõ gõ.

Trong phòng tiếng nước thoáng chốc dừng lại, yên tĩnh quỷ dị tĩnh vài giây, thanh âm con thỏ nhỏ e lệ kích động vang lên: “Tôi, tôi đang tắm rửa..... Bác sĩ Niep anh có việc gì sao?”

Vốn không có việc gì, nhưng Na Na lại dùng ngữ khí thẹn thùng như vậy mà hỏi, nhất thời ngay cả Niep Duy Binh cũng không được tự nhiên.

Niep Duy Binh khụ một tiếng, ra vẻ bình thường hỏi: “Đèn phòng tắm hỏng rồi sao?”

Na Na vội vàng nói: “Không, không có hỏng.....”

“Vậy cô tại sao không bật đèn?” Niep Duy Binh không rõ hỏi: “Không tìm được công tắc?”

Na Na mặt bánh bao khổ sở, hai tay ôm ở trước ngực, rõ ràng biết Niep Duy Binh ở bên ngoài không nhìn thấy cái gì, nhưng là nhịn không được lui thân thể xấu hổ đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Na Na ấp úng không biết nên trả lời thế nào, sau một lúc lâu mới tìm được một cái cớ sứt sẹo: “Ách..... Tôi có thấy! Nhưng không sao..... Chỉ là sống tiết kiệm thôi Aha ha ha..... Không chỉ có tiết kiệm điện, còn bảo vệ môi trường.....”

Niep Duy Binh nhất thời mất hứng, lạnh lùng hừ nói: “Tôi nếu để cho ccoo ở cùng chẳng lẽ còn khất khe tính toán với cô! Tiền điện nước tôi vẫn có thể trả được!”

Na Na vội vàng giải thích: “Không phải, tôi không phải là ý này..... Chính là, chính là.....”

Na Na khóc không ra nước mắt, dùng sức lau mặt, một bộ thấy chết không sờn, nghĩ rằng dù sao đều đã bị nhìn qua, cũng không mất gì, hơn nữa như ẩn như hiện cũng không phải nhìn một cái là ra hết, không có gì không có gì, huống chi Niep Duy Binh là bác sĩ có kiến thức rộng rãi, là bác sĩ, là bác sĩ.....

Trong mắt bác sĩ đều không có tính là gì!

Na Na một bên tự mình an ủi, một bên gơ ngón trỏ bấm công tắc ở trên tường, tiếng tách rất nhỏ vang lên như một tiếng sấm giữa trời quang làm cho cô kinh hãi đến mức tim đập bùm bụp, ngọn đèn trong phòng tắm nháy mắt bừng sáng.

Kính mờ trên cửa rõ ràng hiện ra một dáng người, thân hình kiều nhỏ đang ôm lấy ngực, dù đã đưa lưng về phía cửa mà vẫn không nhúc nhích.....

Niep Duy Binh ngẩn người, hồi lâu mới bừng tỉnh đại ngộ, khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện vẻ xấu hổ, cặp mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng như băng tuyết chậm rãi ôn nhu như nước, hơi nước bốc lên mờ mờ, không khí dần dần nóng rực.

Lúc này tâm tư hẳn thật giống như con thuyền đang lênh đênh trên dòng sông ấm áp êm đềm, cảm giác ngất ngây say đắm!

Niep Duy Binh tầm mắt như xuyên thấu cánh cửa thủy tinh mờ ảo để ngắm nhìn làn da như bạch ngọc của Na Na vì hơi nước ấm mà ửng hồng.

Không biết qua bao lâu, Na Na trên người dần dần cảm thấy lạnh, không nhịn được hắt xì một cái, mới giũ mình tỉnh táo lại ánh mắt vội vã dời khỏi thân hình kiều diễm khiêu khích bản tính nam nhân kia nữa.

Niep Duy Binh không tự giác nuốt nuốt nước miếng, thanh âm đều trầm thấp hơn rất nhiều, không hề còn đều đều không cảm xúc nữa.

“Cô..... Tiếp tục tắm đi, đừng để bị cảm.....” Niep Duy Binh nói xong, lưu luyến nhìn chằm chằm cánh cửa, cố ý chậm chậm rời đi.

Chết tiệt!

Trên cánh cửa có thiết kế một tấm màn kéo để che chỗ kính mờ đi..... nhưng là để có thể ngắm nhìn một chút gì đó, hắn chỉ có thể làm như không biết!

Niép Duy Bình dùng hết ý chí tiến tới cửa phòng ngủ của mình, nhếch môi mỉm cười tà ác.

Hắn mới sẽ không ngốc đi nhắc nhở cô.

Liều Hạ Huệ cũng không phải là vô năng, chỉ là não tàn triệt để mà thôi!

Không vội, nóng vội sẽ không ăn được bánh bao nóng.....

Niép Duy Bình ánh mắt nặng nề, chậm rãi liếm liếm khoe miệng.

Na Na ngھnh tai nghe thấy Niép Duy Bình rời đi trở về phòng ngủ, nhất thời vội mở nước ăm, vội vàng tắm thật nhanh, lấy khăn tắm lau lung tung rồi mặc váy ngủ, sau đó ôm lấy quần áo vừa thay, tay chân quờ quạng nhanh chóng chạy vào phòng mình như trộm.

Na Na tựa vào cánh cửa phía sau nhẹ nhàng thở ra, rồi lại nhăn mi nhíu mày.

Về sau sẽ không còn bị xấu hổ như vậy nữa?

Niép Duy Bình đi ngủ mà cảm thấy thật mỹ mãn, trong mộng thấy bản thân đang cầm dao nĩa sắc bén, trên cái bàn trước mặt là bánh bao trắng tròn nóng hôi hổi, Niép Duy Bình một tay cầm đĩa giữ lấy một tay dùng dao tách bánh bao làm bốn năm phần lộ ra hương vị nóng hổi của loại thịt tươi ngon.....

Buổi sáng thức dậy cảm thấy bụng thật đói, Niép Duy Bình nằm ở trên giường lẳng lẳng chờ đợi hiện tượng “cột trụ trời” sụp xuống.

Rửa mặt xong đi ra, liền bị hương thơm từ phòng bếp làm cho bụng kêu rên.

Niép Duy Bình nhìn chằm chằm thân ảnh bận rộn mà vui vẻ trong bếp, cơn đói khát liền nổi lên vô thức liếm liếm khoe môi.

Bạn nhỏ Na Viễn dụi mắt tìm nhem chuẩn bị bước vào WC, liền bị ánh mắt đói khát của ông chú xấu xa kia làm cho sợ tới mức thiếu chút nữa tè ra quần, mắt hững bữ môi hỏi: “Chú, chú đang làm gì vậy?”

Na Na nghe thấy động tĩnh quay đầu, đang là mùa hè ánh nắng sớm chiếu rọi vào phòng, gương mặt phấn nộn phẳng phất như cánh đào hồng, ánh mắt đen thui đầy ý cười.

“Hai người nhanh lên a, mau mau đánh răng rửa mặt đi, đồ ăn sắp xong rồi!”

Bạn nhỏ Na Viễn hoan hô một tiếng, chân ngắn vội vàng chạy vọt vào WC.

Còn lại Niép Duy Bình, mặt không chút thay đổi xoay mặt đi, cố ý bày ra bộ dáng kiêu ngạo không để ý chút nào, chậm rãi ngồi ở bên cạnh bàn, giống như đại gia chờ người bưng trà đưa cơm.

Na Na một chút cũng không để ý thái độ của hắn, cười cười xoay người tiếp tục bận rộn.

Niép Duy Bình nhíu nhíu mày, lẳng lẽ vươn nắm tay đâm nhẹ vào cái nơi bên ngực trái đó.

aiz, giống như..... càng ngày càng không khống chế nổi!

Đồ ăn sáng là cháo nấu nhuyễn với trứng hương vị đậm đà. Lửa nhỏ ninh cháo mà không làm mất đi vị của nó mà còn rất tốt cho dạ dày, bột cọ sago sền sệt thơm ngát, bên trong còn có những lát khoai tím được cắt nhỏ hòa cùng một chút sữa với một chút đường, có chút giống với các loại thức ăn được chế biến từ bột cao lương của các cửa hàng đồ ngọt bên ngoài hay bán.

Bạn nhỏ Na Viễn yêu nhất ăn loại thức ăn ngọt ngọt này, Na Na bón bé một thìa lại một thìa còn chưa kịp ăn một miếng nào thì đôi mắt đen lúng liếng đã mở to nhìn cô ý muốn thêm một thìa nữa.

Niép Duy Bình không vui gõ nhẹ thành bát lạnh giọng nói: “Đã lớn còn phải có người bón? Vô dụng!”

Na Viễn nhất thời dựng lông mày trừng hắn.

Na Na đau đầu buông bát, xoa xoa đầu tiểu Viễn trấn an nói: “Tốt lắm tốt lắm, chú ấy cũng là hy vọng tiểu Viễn sớm ngày trở thành một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất thôi..... Nhanh ăn đi, nguội sẽ không ngon nha!”

Na Viễn thở phì phì nắm muống nhỏ hình hoạt hình, bủ môi thổi thổi, từng ngụm từng ngụm ăn vào.

Na Na rốt cục có thời gian ăn cơm, bắt đắc dĩ đối với Niếp Duy Bình cười cười, bưng cháo lên chậm rãi nuốt xuống.

Sau khi ăn xong Niếp Duy Bình thay quần áo đi làm, Na Na giống như tiểu tức phụ (cô vợ nhỏ) đưa hần ra đến cửa, lời nói thật khẩn thiết: “Chuyện xin phép phiền anh nói một tiếng với y tá trưởng!”

Niếp Duy Bình gật gật đầu, đi vào thang máy.

Buổi sáng vĩnh viễn vội vàng như vậy, Niếp Duy Bình đến phòng thay quần áo xong ngồi ở văn phòng chờ giao ban.

Lưu Mân vừa tiến đến liền nhìn Niếp Duy Bình vô ưu vô lo ngồi ở sau bàn lật xem báo chí, tuy rằng vẫn như cũ là sắc mặt thối không chút biểu tình tự cao tự đại, nhưng lại có chút gì đó không giống bình thường.

Lưu Mân ở trong lòng lấy làm kỳ lạ, ngồi đối diện hần nói chuyện phiếm: “Hôm nay buổi sáng có ca giải phẫu sao?”

Niếp Duy Bình gật gật đầu, liếc mắt nhìn cô một cái, đột nhiên bất ngờ mở miệng hỏi: “Trẻ con sẽ thích cái gì?”

Lưu Mân trừng mắt nhìn: “Vừa sao lại hỏi cái này?”

Niếp Duy Bình không có trả lời, thản nhiên nói: “Con trai Năm sáu tuổi, mua cái gì cho nó thì tốt?”

Lưu Mân nghĩ chắc là sinh nhật con cháu người thân gì đó, không nghĩ nhiều liền nói: “Mấy món xe đồ chơi, đồ chơi chiến đấu linh tinh gì đó..... Bé trai đều thích cái này đó!”

Niếp Duy Bình có chút dăm chiêu gật đầu, giống như lơ đãng nói: “Đúng rồi, sáng nay Na Na nhờ tôi giúp cô ấy nghỉ hai ngày.....”

“Na Na làm sao vậy?” Lưu Mân tâm liền động, khí thế bức người nhìn hần hỏi: “Cô ấy vì sao nhờ cậu xin phép hộ? Cô ấy xảy ra chuyện gì.....”

Niếp Duy Bình không có trả lời vấn đề trước đó của cô, làm bộ tự nhiên dùng ngữ khí mập mờ thản nhiên nói: “Không có việc gì, cô ấy ở nhà chăm đứa nhỏ thôi!”

Là thế giới này phát triển quá nhanh, hay vẫn là cô đã già không theo kịp tiết tấu của người trẻ tuổi? Ngày hôm qua mới giường cung bật kiếm châm chọc hai người, hôm nay lại ở cùng nhau chăm đứa nhỏ ?!

Tây Môn Khánh thông đồng với Phan Kim Liên cũng phải trải qua trù tính của Vương bà a! Không thể lặng yên không một tiếng động như vậy lại dám không cho cô cơ hội bát quái nữa!

Lưu Mân há to miệng, vẻ mặt kinh ngạc, nhất thời tròn mắt.....

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Bất quá Lưu Mân tốt xấu gì cũng đã làm y tá trưởng nhiều năm như vậy, cũng không phải ngốc nên hơi cân nhắc một chút liền nhận ra vấn đề không thích hợp a.

Lưu Mân hoài nghi nhìn Niếp Duy Bình: “Con bé ngốc kia hiện tại đang ở cùng cậu? Cậu làm thế nào mà lại lừa gạt được người hả?”

Niep Duy Binh mất hứng, nhẹ nhàng hừ một tiếng nói: “Lừa sao? Ký túc xá bệnh viện như thế nào chị lại không biết? Ngoắc ngoắc ngón tay cô ý liền theo thôi!”

Lưu Mân mới không tin lời nói của hắn, trào phúng cười rộ lên: “Tiểu Bình à, cậu vẫn là không thành thật như vậy a..... Nói đi, Na Na rốt cuộc vì sao đáp ứng ở chỗ cậu?”

Niep Duy Binh vốn muốn tránh nặng tìm nhẹ đem vấn đề giấu kỹ, không nghĩ tới Lưu y tá trưởng không thuận theo như vậy, chỉ phải nhẹ nhàng băng quơ mở miệng nói: “Cô ấy muốn mang đứa cháu về ở cùng để chăm sóc, ký túc xá lại không tốt để trẻ nhỏ ở, lại tìm không thấy nơi khác, tôi gợi ý thế là cô ấy mang đứa bé tới ở cùng thôi!”

Lưu Mân cũng hiểu, cô cũng đã gặp qua đứa bé đó, biết Na Na khẳng định có gì đó khó xử không muốn nói cho người khác biết, liền không hề hỏi nhiều tay ôm ngực mắt đánh giá Niep Duy Binh.

Khó trách cảm thấy có cái gì không đúng a!

Niep Duy Binh kia ngày ngày đều trưng cái bản mặt không đổi, tuy rằng trước sau như một mà cao ngạo lãnh đạm, nhưng đuôi mày khéo mắt đều ánh vẻ xuân tâm nhộn nhạo như vậy, ngay cả cái mắt kính thật chướng mắt kia cũng không thể che dấu nổi!

Lưu Mân cười không có ý tốt: “Tiểu Bình a, cậu đây là xuân tâm nảy mầm nha!”

Niep Duy Binh mi máy nhảy dựng, chậm rãi khép lại tờ báo, sau đó chậm rãi quay đầu, lạnh lùng nhìn cô: “Xuân tâm? Với ai?”

Lưu Mân ha ha cười đến thập phần sung sướng: “Còn có thể có ai, cậu nếu không thích con bé ngốc nghếch kia thì làm sao có thể cho nó ở nhà của cậu? Còn chạy tới hỏi tôi làm thế nào lấy lòng cháu của con bé?”

Lưu Mân khinh thường liếc mắt nhìn hắn, ra vẻ kỳ quái bổ sung: “Nếu không động tâm cậu làm sao lại giống như con cầu tè lên cột điện để đánh dấu lãnh thổ như vậy, sớm đã nhìn chăm chăm con gái nhà người ta rồi!”

Niep Duy Binh sắc mặt chuyển đen, liều chết mạnh miệng nói: “Cô ta? Tròn xoe lại ngốc nghếch! Tôi mắt không có lẹo, não không phẳng, như thế nào lại có thể để ý cô ta!”

Lưu Mân không cho là đúng nhún vai: “Cậu cũng đừng chối nữa! Đợi người khác cướp mất rồi, tôi xem cậu hướng chỗ nào mà khóc a!”

Ngoài cửa có tiếng bước chân truyền đến, Niep Duy Binh ngậm miệng, khuôn mặt lại lãnh đạm một lần nữa mở báo ra giả bộ đọc.

Họp giao ban xong, Niep Duy Binh rời đi đầu tiên.

Trương Vi Đồng đi cuối cùng, xoay mặt hỏi Lưu Mân: “Bác sĩ Niep làm sao vậy? Cô lại trêu chọc hắn?”

Thời điểm giao ban, Niep Duy Binh trưng cái khuôn mặt than làm ấy hộ lý trẻ sợ tới mức lắp bắp, văn phòng ầm ập đều nhanh chóng hạ nhiệt.

Lưu Mân nhú mày, ý vị thâm trường cười rộ lên: “Lúc này cũng không phải là tôi! Tôi nói chuyện tâm lý với bác sĩ Niep, cuối cùng chưa nói xong lại có người tới.”

Trương Vi Đồng nghe mà không hiểu ra sao, khó hiểu hỏi lại: “Có ý gì?”

Lưu Mân không kiên nhẫn phát phát tay, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Đi đi đi, làm việc của anh đi! Một chút suy nghĩ cũng không có, anh thì biết cái gì!”

Trương Vi Đồng bị mắng mà khó hiểu, vuốt cái mũi xám xịt rời đi.

Lưu Mân hừ ra tiếng, tâm tình tốt vô cùng, ngay cả khi tiêm cho bệnh nhân, đều hận không thể ở trên tay trên lưng chích ra hình hoa!

Bất quá Niep Duy Binh tâm tình không vui vẻ như vậy, cả ngày tâm tư luôn phạm phạm khó có thể bình tĩnh trở lại.

Hắn không phủ nhận đối với Na Na có hứng thú, cũng không thừa nhận mình đã động tâm, nhưng Lưu Mân từng bước ép sát làm cho hắn không thể không nhìn thẳng vào tình cảm của mình.

Niép Duy Bình có bệnh tự biết, rất rõ ràng chính mình không được bình thường, nếu không phải thật sự động tâm thì làm sao lại có thể cho phép người khác tùy tiện bước vào lãnh thổ riêng của mình, lại làm sao có thể vội vàng giữ người bên cạnh như vậy?

Niép Duy Bình không phải chưa yêu qua, nhưng lại chưa từng giống như bây giờ, cái tâm tư lãnh đạm sắt đá kia lần lượt bị trêu chọc mà có cảm xúc phập phồng, không chế không được sự hỗn loạn của tâm trí, mà dẫn đến là bộ dáng ngạo mạn, bình tĩnh, tự tin chỉ cần đứng trước con thỏ nhỏ không có gì đặc biệt kia liền sụp đổ.

Niép Duy Bình nhắm mắt.

Cái gì là tình yêu?

Thật lâu trước kia khi hắn nghiên cứu và đạt giải thưởng, tình yêu bất quá chỉ là một trình tự thông qua kích thích điều tiết mà sinh ra của sinh vật, là một loạt các phản ứng hoá học tác dụng trên cơ thể người tổng hợp lại thành biểu hiện. Mà kích thích lúc đầu có lượng phân bố lớn đồng đều nhưng chỉ qua một thời gian sẽ bắt đầu ít đi, dần dần tác dụng sẽ hoàn toàn mất đi!

Kích thích phân bố là có tính chu kỳ.

Ai có thể biết, thời điểm hắn gặp con thỏ nhỏ không phải trùng hợp là thời điểm chu kì kích thích của bản thân xuất hiện tràn đầy?

Niép Duy Bình chậm chậm cả một đoạn đường vừa đi vừa suy tư, thời điểm về đến nhà sắc trời đã tối đen.

Than nhẹ một tiếng, Niép Duy Bình vừa lấy ra chìa khóa, cửa đã mở ra từ bên trong, con thỏ nhỏ đeo tạp dề màu hồng nhạt thò đầu ra, gương mặt trắng noãn nộn đầy tươi cười, phía dưới cô là gương mặt tương tự của nhóc con đang cố vươn cái đầu nhỏ ra tò mò ngó xem.

Niép Duy Bình ngẩn người, chợt nghe Na Na ngọt ngào cười nói: “Anh đã về rồi? Cơm chiều đã sớm xong, rửa tay là có thể ăn cơm!”

Tiểu Viễn thanh âm non nớt mang theo khoe khoang: “Cô út hôm nay làm sườn chua ngọt nha ~ thật là ngon!”

Niép Duy Bình trầm mặc bước vào nhà, đứng trước cửa thay dép trong nhà đã chuẩn bị từ trước.

Vốn dĩ là căn phòng lạnh lẽo không chút hơi người lại tràn ngập hương vị thức ăn thơm ngon làm cho người ta an tâm, mùi đồ ăn làm cho hắn cảm nhận sự ấm áp của gia đình bình thường, bên tai là tiếng vui đùa của trẻ nhỏ, tiếng nói liên miên chuyện trò, rõ ràng là từng chán ghét sự ồn ào đến cực điểm ồn ào, giờ này khắc này lại cảm thấy có một loại vui vẻ khác thường.

Niép Duy Bình chậm rãi cảm thán một tiếng, thả lỏng mình đi đến bàn ăn ngồi xuống.

Cứ như vậy đi, mặc dù là trùng hợp gặp nhau tại thời điểm bản thân mình bị hoocmon kích thích, một loạt phản ứng hoá học cũng không thể làm ình sinh ra biến hoá thể chứ?

Mặc kệ nó là nhu cầu hoocmon sinh lý bình thường hay là phản ứng tâm lý động tâm, sao lại không thuận theo tự nhiên, giống như là kê thêm vitamin, mặc dù công dụng lớn nhất cũng chỉ là tiếp thêm chất dinh dưỡng cho cơ thể nhưng ít nhất nó có thể an ủi tâm lý người ta.

Niép Duy Bình cầm lấy đĩa, chờ hắn động tay trước tiểu Viễn liền vui vẻ hoan hô một tiếng, giơ lên muống nhỏ gõ vào bát nói: “Cô út cháu muốn ăn sườn”

Na Na vỗ nhẹ bé một cái: “Đừng vội đừng vội, ăn cẩn thận!”

Na Na giơ đĩa gấp một miếng sườn dưới ánh mắt chờ mong của bạn nhỏ Na Viễn, chậm rãi gấp tới.....trong bát của Niép Duy Bình.

Bạn nhỏ Na Viễn liền mất hứng, chu chu miệng.

Na Na cười cẩn thận lấy lòng: “Bác sĩ Niép anh mau nếm thử, không hợp khẩu vị thì nói ra tôi sẽ sửa!”

Niép Duy Bình chậm rãi gấp đến bên miệng, tao nhã khẽ cắn một miếng, sau đó buông xuống thản nhiên nói: “Còn nữa?”

Na Na mặt mày vui vẻ cười rộ lên: “Vây ăn nhiều một chút!”

Tiểu Viễn xụ mặt, tất cả lực chú ý của cô nhỏ đều đặt lên ông chú xấu kia, ánh mắt bé trừng qua trừng lại toàn bộ đều là địch ý.

Niép Duy Bình mặt không chút thay đổi nhìn bé một cái, một lần nữa gấp miếng sườn kia nhét vào miệng, cố ý tạo ra tiếng ngậm tỏ vẻ đang ăn mỹ vị.

Sau đó lại nhẹ nhàng gấp các món ăn khác nhau vào bát.

Ai bảo dám khoe cái chân gà đó!

Ai bảo tại thời điểm hần đói bụng mà lại dám ăn đến mức dầu mỡ đầy miệng!

Niép Duy Bình vừa lòng nhếch mắt lên một cách khiêu khích, cười đắc ý.

Bạn nhỏ Na Viễn nhất thời nổi giận, đôi mắt to dần dần mờ sương, ủy khuất méo miệng bộ dáng muốn khóc mà lại không dám khóc thật đáng thương.

Cô nhỏ lúc đó lại chỉ có chú ý đến ông chú xấu đó với vẻ mặt chờ mong nhìn chăm chú.....

Na Viễn bỏ thìa xuống, oa một tiếng gào khóc.

“Cô út thật xấu! Có đàn ông khác sẽ không để ý tiểu Viễn ~ ô ô ô, cháu muốn về nhà.....”

Na Na nhất thời ngây ngẩn cả người, không ngừng đem nhóc con ôm trên đùi, vừa ôm vừa nhẹ giọng dỗ dành: “Làm sao lại vậy, sao lại khóc a? Không phải đã sớm đói bụng sao, như thế nào lại không ăn nha.....”

Nhóc con kia cầm lấy vạt áo Na Na khóc thập phần thương tâm, thút thít lớn tiếng chỉ trích: “Cô út là cô gái xấu! Có mới liền bỏ người yêu cũ, có ông chú xấu cô út sẽ không thương tiểu Viễn.....”

Na Na lập quỳnh lên, xấu hổ ngẩng đầu nhìn Niép Duy Bình.

Niép Duy Bình lạnh lùng cười: “Lông cũng chưa mọc dài, tính là người yêu cũ cái gì?”

Oắt con tự coi mình là Dương Quá chắc, còn nghĩ rằng bản thân nó cùng cô của nó không có quan hệ huyết thống sao?

Niép Duy Bình lòng dạ hẹp hòi tà ác oán thăm.

Bé con kia nhất thời tiếng khóc càng thêm to hơn, cái miệng nhỏ nhắn cũng gào thét thật lớn.

Na Na đau đầu đối với Niép Duy Bình lắc đầu về mặt cầu xin, vỗ vỗ tiểu Viễn đang không ngừng gào: “Tốt lắm tốt lắm, đừng khóc! Bảo bối nhỏ thật ngoan, tiểu Viễn vĩnh viễn là tâm can bảo bối của cô út, cô út như thế nào lại có khả năng không cần cháu? Chú ấy chưa từng ăn qua đồ ăn cô út nấu, tiểu Viễn có phải hay không muốn cho chú ấy nếm thử trước? Đây là nhà của chú ấy, tiểu Viễn không thể không hiểu chuyện, đừng khóc a, ngoan.....”

Đồ ăn đầy bàn với hương vị mê người đột nhiên làm cho người ta mất đi khẩu vị.

Niép Duy Bình “ba” một tiếng, không nhẹ không nặng buông đũa, lãnh đạm mở miệng nói: “Hai người ăn đi, tôi mệt mỏi, đi nghỉ trước!”

Na Na vội vàng mở miệng: “Bác sĩ Niép.....”

“Phanh”

Tiếng đóng cửa đánh gãy lời Na Na chưa kịp nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời là hoảng loạn cùng lo lắng.

Rốt cuộc là làm sao vậy?

Một người đang khóc thương tâm muốn chết còn chưa đỡ xong, lại thêm một người khác nghiêm mặt lạnh đạm náo loạn a!

Này ngày..... Không biết phải làm sao bây giờ?

Bạn nhỏ Na Viễn dừng lại tiếng khóc, bàn tay béo mập sờ mặt Na Na.

“Cô út, cô không vui.....”

Na Na thu hồi sợ hãi cùng bất đắc dĩ trên mặt, miễn cưỡng cười lắc đầu: “Không có, cô út không có không vui!”

Na Viễn rướn người lên, khuôn mặt ướt sũng nước mắt dán lên mặt cô, tay nhỏ béo mập nhẹ nhàng vỗ đầu cô, mỗi lần dỗ bé cô nhỏ đều sẽ làm như vậy, mềm giọng nói: “Cháu biết cô út không vui..... Có phải do tiểu Viễn không hiểu chuyện làm cho cô út không vui?”

Na Na trong lòng ề ảm muốn chết, dùng sức lau đi chút nước ở hốc mắt, hôn gương mặt đáng yêu đầy nước mắt của bé: “Tiểu Viễn thực ngoan, cô không phải vì tiểu Viễn mà buồn..... Cô chỉ là lo lắng, nếu chú ấy không chịu thu lưu chúng ta nữa, chúng ta sẽ không chỗ ở.....”

Na Viễn trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ mê mang hoảng sợ, Na Na nhìn mà đau lòng không thôi, gương cười nói: “Tốt lắm tốt lắm, đừng khóc nữa chúng ta ăn cơm thôi!”

Vốn rất thích sườn chua ngọt lại không ăn được mấy miếng, đứa nhỏ trong lòng tràn ngập cảm giác không an toàn, ngay cả món ăn ngon cũng khờn làm cho bé vui vẻ lên.

Cơm nước xong, Na Na do dự nghĩ không biết có nên phần cho bác sĩ Niếp chút đồ ăn nóng, lại không dám tùy tiện quấy rầy hần, chỉ có thể thở dài từ bỏ.

Quên đi, một lát nữa nếu bác sĩ Niếp cảm thấy đói bụng thì làm chút đồ ăn khuya cho hần là được!

Na Na ở phòng bếp dọn dẹp, tiểu Viễn vừa đánh răng xong lén lút chuồn ra khỏi phòng, chạy nhanh đến cửa phòng Niếp Duy Bình.

Niếp Duy Bình không có khóa cửa, Na Viễn đẩy nhẹ liền mở, thật cẩn thận ngó đầu vào, liền nhìn thấy ông chú xấu ngồi thẳng tắp ở trước bàn, mặt không biểu tình nhìn chằm chằm vào mình.

Na Viễn sợ hãi rút đầu lại, cẩn thận đi vào rồi đóng cửa lại, cúi đầu chậm chậm bước đến trước mặt hần.

Niếp Duy Bình trầm mặc nhìn bé, nhóc con bụ bẫm này được nuôi dưỡng rất tốt, gương mặt mềm mại béo tròn như có thể véo ra nước!

Na Viễn nhìn chằm chằm mũi chân xoay xoay trên mặt đất, cúi đầu không lên tiếng.

Niếp Duy Bình rốt cục nhin không được, thản nhiên mở miệng hỏi: “Chuyện gì?”

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Bé con ngẩng đầu, cố lấy dũng khí từ trong túi lấy ra một vật gì đó đưa tới trước mặt hần, nói nhỏ: “Chú chưa ăn cơm ~ cho chú kẹo để ăn ~”

Tay nhỏ mập mập gắt gao nắm hai cây kẹo que, tạo hình đầu gấu mèo thè lưỡi đáng yêu, đúng là thứ kẹo mà trẻ con yêu thích nhất.

Hai cây kẹo que này là lần trước thời điểm răng đau Na Na đã mua cho bé, bé con vẫn coi là bảo bối nên luyện tiếu không ăn, thời gian đã lâu, đều hơi bị chảy nước, vỏ kẹo dính trên mặt kẹo, mắt con gấu mèo đều đã rớt.

Niep Duy Binh ghét bỏ nhìn thoáng qua, mặc kệ không lên tiếng chờ bé tiếp tục mở miệng.

Bạn nhỏ Na Viễn lưu luyến không rời tay, rồi hạ quyết tâm kiềng mũi chân đem kẹo que đặt ở trên bàn của Niep Duy Binh, chớp mắt to cầu xin nói: “Cháu chỉ có cái này để ăn ~ toàn bộ cho chú..... Chú à, thực xin lỗi ~ tiểu Viễn biết sai rồi! Chú đừng giận tiểu Viễn.....”

Khuôn mặt nhỏ nhắn nộn nộn nhón nhó đáng thương, ánh mắt đen bóng thuần khiết mở to, bé con cái gì cũng không hiểu lại còn thật sự nghiêm túc nhận sai, vẻ mặt hoảng loạn cùng bất an, thanh âm cũng đều mang theo hoảng sợ.

Na Viễn ánh mắt dần dần nổi lên nước mắt, giống một chú chó nhỏ sắp bị chủ nhân vứt bỏ, hai mắt ướt tràn đầy sự yếu ớt, nghẹn ngào nhỏ giọng cầu xin: “Cháu sẽ ngoan ngoãn sẽ nghe lời ~ Chú đừng đuổi chúng cháu đi a ~ đừng không cần cháu cùng cô út~”

Niep Duy Binh trái tim giống bị một bàn tay hung hăng nắm lấy, cổ họng như có gì đó chặn lại, ngay cả hô hấp đều mang theo đau đớn.

Cảm giác này..... So với khi hấn trên bàn giải phẫu mắc sai lầm khiến bệnh nhân mang nỗi đau không thể vãn hồi thật còn khó chịu hơn.....

Niep Duy Binh nhìn đứa nhỏ trước mặt mang đầy ủy khuất lấy lòng mình, thật giống như thấy được chính bản thân mình, đứa nhỏ đó tràn đầy sợ hãi với tiếng chuông điện thoại, một lần lại một lần bị bỏ lại, chậm rãi một mình lớn lên trong tịch mịch.

Niep Duy Binh yết hầu giật giật, lại không biết nên nói cái gì, đứa nhỏ trong ánh mắt là thiên chân vô tà, đối với mình đầy sự sợ hãi.

Sợ hãi không chỗ dung thân, sợ hãi không chỗ nào dựa vào, sợ hãi cuối cùng người thân cũng không cần mình.....

Niep Duy Binh chậm rãi vươn tay, ngón trỏ cùng ngón cái mở ra véo khuôn mặt mập mạp của nhóc con, sau đó dùng lực nhẹ kéo ra.

Na Viễn gương mặt bị kéo kéo đủ hình dáng, giận mà không dám nói gì, ủy khuất chịu đựng ông chú xấu chà đạp, bị nhéo đến nhe răng nhếch miệng, gương mặt nhỏ nhắn thành một đoàn.

Da thịt đứa nhỏ mềm mại co dãn, cảm xúc trơn mượt thật vô cùng tốt, Niep Duy Binh ung dung chơi nửa ngày,thời điểm nhóc mập bị kéo đến chảy ra nước miếng mới lưu luyến buông tay ra.

“Chú sẽ không đuổi cháu đi.”

Niep Duy Binh ngữ khí thản nhiên không cảm xúc lại tràn ngập hàm xúc trịnh trọng hứa hẹn.

Bạn nhỏ Na Viễn ánh mắt sáng ngời, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời sáng rọi nở rộ, còn không kịp hoan hô nhảy nhót, chợt nghe ông chú xấu lạnh lùng cảnh cáo nói: “Nhưng là, Na Na không phải của cháu!”

Tiểu Viễn rụt cổ, chớp ánh mắt gật gật đầu, nhu thuận vô cùng nói: “Ân ~ Không phải của tiểu Viễn ~”

Trẻ nhỏ dễ dạy!

Niep Duy Binh vui mừng khẽ gật đầu.

“Mà là cô út của tiểu Viễn a ~”

Niep Duy Binh tươi cười nhất thời cứng ngắc.

Đứa nhỏ sẽ không mang thù, Na Viễn dần dần không sợ hấn như vậy nữa, ghé vào trên đùi hấn, cười lộ hết cả chân răng hồng hồng, thiên chân vô tà nói: “Tiểu Viễn là tâm can bảo bối của cô út ~”

Phỏng chừng là Niep Duy Binh trên mặt biểu tình quá mức hung tàn, Na Viễn liền nhếch môi cười lấy lòng, tay béo an ủi vỗ vỗ hấn, vẻ mặt đồng tình mở miệng nói: “Chú à, chú không phải cũng nghĩ muốn làm tiểu thiếp tâm can bảo bối chứ ~ sau đó là có thể được cô út thương yêu sung sướng hạnh phúc a ~”

Niep Duy Binh hí mắt, trong mắt đầy thị huyết chợt lóe, hung tợn nghĩ hấn không muốn con thỏ nhỏ đau hấn, hấn là muốn thật tốt làm “đau” con thỏ nhỏ!

Ở phòng bếp bận rộn không ngừng, con thỏ nhỏ không biết chút gì lại hất xì một cái thật to.....

Niép Duy Bình đột nhiên vươn tay, một tay túm phía sau cổ áo của nhóc con trên đùi, ném bé lên trên giường.

Na Viễn kinh sợ thét chói tai, rơi thật mạnh lên chiếc giường rộng rãi mềm mại, sau đó thân thể cuộn tròn lăn lộn khanh khách cười rộ lên.

Niép Duy Bình lập tức nhảy lên trên giường, ngăn nhóc con lại, bàn tay to linh hoạt tiến tới nách bé nhẹ nhàng ngọ ngậy, nhóc con béo mập như bị điện giật mà cười đến toàn thân phát run.

“Nhóc thịt viên!” Niép Duy Bình một bên đè nặng giáo huấn, một bên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cho cháu chờa thôi nói hươu nói vượn!”

Na Viễn thân mình nho nhỏ nằm ở trên giường mềm mại giữa giữa, cười đến thấy rằng không thấy mắt, nước mắt đều chảy ra, đứt quãng cầu xin tha thứ: “Chú...ha ha.. chú.. ha.. cháu... sai rồi.. tha cho cháu.. đi ~”

Niép Duy Bình cù đủ liền nằm xuống giường, quả cầu nhỏ toàn thân thịt mềm, khí lực cũng không nhỏ, giáo huấn xong cũng thực lao lực nha.

Na Viễn chân tay bắt đầu hoạt động, bò bò lại gần đến bên người Niép Duy Bình, đặt mông ngồi ở trên bụng hân, sau đó rướn người về phía trước nằm úp sấp xuống, cùng Niép Duy Bình mắt to trừng mắt nhỏ.

Niép Duy Bình bị ép tới thở không ra hơi, thiếu chút nữa ngạt thở, cau mày liếc hân: “Oắt con, muốn làm gì?”

Na Viễn cười hì hì nhìn hân, đột nhiên tiến lên, quyết cái miệng nhỏ nhắn bẹp một cái lên cái cằm trơn bóng của Niép Duy Bình.

Cái miệng nhỏ nhắn mềm mại mang theo hương vị trẻ nhỏ ngọt ngào không chứa tạp chất, hoàn toàn làm theo bản năng để biểu đạt nội tâm vui sướng, thật sự thuần khiết đến cực điểm.....

Niép Duy Bình sửng sốt, mọi phản ứng nhanh chóng đầy bình tĩnh lý trí của vị chuyên gia ngoại khoa..... cư nhiên lại hoàn toàn chỉ làm đường cho xe chạy mà thôi, cả người chỉ bởi vì cái miệng thối của nhóc mập hôn xuống mà ngây ngẩn.

Na Viễn một chút cũng không có tự giác bản thân vừa bôi trét nước miếng lên mặt người khác, chỉ ghé vào người Niép Duy Bình lắc lắc mông nhỏ phì phì, chân tay tìm vị trí thoải mái sau đó cả người nằm bẹp trước ngực hân, nhẹ giọng thủ thỉ: “Chú không nổi cáu, tiểu Viễn liền thích chú ~”

Niép Duy Bình thoir điểm bản thân còn chưa khôi phục ý thức đã vươn tay ôm bé vào trong lòng.

Đứa nhỏ mang theo thân nhiệt ấm áp, giống như thứ ánh sáng nhu hòa ấm áp, lập tức thâm nhập vào đáy lòng đã bị đóng băng rất lâu của Niép Duy Bình.

Niép Duy Bình liền lẳng lặng ôm bé như vậy, hồi lâu cũng không biết nên đáp lại như thế nào.

Đợi đến thời điểm hân không được tự nhiên mà nghĩ ra được, thân thể mềm mại béo mập trong lòng đã thối nước miếng thở khò khè nhẹ nhẹ mà ngủ.

Bàn tay nhỏ bé mập mập nắm chặt quần áo của hân, mu bàn tay trẻ nhỏ thật đáng yêu, nhìn qua khiến cho người ta có cảm giác muốn cắn một cái.

Niép Duy Bình chậm rãi lộ ra nụ cười nhẹ, xoay người ôm bé vào trong lòng mình rồi nhắm mắt lại cùng nhau mà ngủ.

Na Na dọn dẹp phòng bếp xong, ghé vào cửa phòng Niép Duy Bình nghe ngóng, nghe không thấy động tĩnh nghĩ hân đã ngủ, cũng trở về phòng mình.

Ngày hôm sau Na Na sớm rời giường, rửa mặt xong bước nhẹ đi đến phòng tiểu Viễn, đẩy cửa ra liền choáng váng khi phát hiện trên giường không có người, thậm chí ngay cả giường ngủ cũng không có chút dấu vết nằm qua!

Na Na lúc này như rơi vào cơn ác mộng, vẻ mặt hoảng loạn hoang mang vội chạy tới phòng Niếp Duy Bình, ngay cả cửa cũng không có gõ, vội vịn tay cầm đẩy cửa xông vào.

“Niếp.....”

Trên giường lớn xa hoa rộng lớn mềm mại, một lớn một nhỏ hai người lần lượt đang ngủ say.

Na Viễn xoay mông béo ra cửa, cái đầu nhỏ chôn ở trước ngực Niếp Duy Bình, tay nắm chặt quần áo hần, miệng chảy nước miếng, ngủ thật an nhàn.

Mà Niếp Duy Bình..... Giống như là do quần áo trước ngực bị ướt dính mà ngủ không thoải mái vẫn cứ nhúu mảy, một cánh tay vẫn đặt trên người tiểu Viễn, một cánh tay khác đặt ở dưới cổ chính mình.

Ánh mặt trời vừa lúc chiếu đến, bức màn theo gió mà nhẹ nhàng bay bay.

Cảnh tượng bình an nhẹ nhàng như vậy, Na Na đã thật lâu không có gặp qua, từ khi trong nhà gặp chuyện không may, tiểu Viễn vẫn luôn bị bất an cùng khủng hoảng vây lấy, ngay cả khi đang ngủ gương mặt cũng đều nhăn nhú lại, còn thường xuyên bị ác mộng làm tỉnh, khóc suốt muốn tìm ba mẹ.

Na Na trong lòng giống nhau có cái gì đó lên men, rõ ràng thật trưởng đau, có cảm giác ê ẩm, làm cho cô đứng một bên mỉm cười, một bên lại nhịn không được đôi mắt nóng lên.

Na Na nhẹ nhàng rời khỏi, thật cẩn thận đóng cửa lại, xoay người đi đến phòng bếp chuẩn bị đồ ăn sáng cho bọn họ.

Niếp Duy Bình là bị đói mà tỉnh lại.

Tối hôm qua vì đói nên chưa ăn cơm, lại cùng nhóc béo mập đùa nghịch hồi lâu, mơ mơ màng màng ngủ thấy mùi cháo thơm, rất giống mới trước đây, ngẫu nhiên cha mẹ ở nhà, mẹ nấu cháo trên lửa nhỏ, hương thơm ngọt ngào, nuốt xuống một ngụm dạ dày liền cảm thấy thư sướng.

Niếp Duy Bình mở mắt ra, cảm thấy trước ngực nặng trĩu, không khỏi nhúu nhúu mảy, thân thủ liền sờ từ mặt béo của Na Viễn đàn xuống, kết quả là sờ một tay đầy nước miếng.

Niếp Duy Bình đây ghét bỏ mà lau tay lên người Na Viễn, chậm rãi dời khỏi nhóc thịt viên, nhẹ nhàng xuống giường đi vào phòng vệ sinh.

Niếp Duy Bình đứng ở trước bồn cầu vừa kéo quần xuống, vừa lấy ra chuẩn bị giải phóng nhu cầu, cửa liền bị đá ra.

Bạn nhỏ Na Viễn vừa tỉnh, xoa xoa hai mắt đi đến, nũng nịu kêu: “Chú ôm ~ tiểu Viễn muốn xuyt xuyt ~”

Na Viễn còn bé đứng không đủ đến bồn cầu, nơi này của Niếp Duy Bình lại không có bệ ngồi xổm, mỗi lần đi WC đều cần người bế lên để bé có thể đi tiểu.

Niếp Duy Bình bất đắc dĩ thở dài, đem nhét anh bạn nhỏ tiểu Niếp đã cương cứng vào lại trong quần, nhận mệnh ôm lấy quả cầu thịt để hai cái chân mập ngấn lên bệ bồn cầu: “Xuyt xuyt đi!”

Na Viễn ngẩng mặt béo, thanh âm non nớt thỏ thẻ nói: “Chú không thổi xuyt xuyt ~ tiểu Viễn xuyt xuyt không được ~”

Niếp Duy Bình sắc mặt thật khó coi, nhắm mắt gian nan thối ra tiếng xuyt xuyt.....

Ngay sau đó, tiếng suối nước vui vẻ róc rách.....

Niếp Duy Bình hầu hạ nhóc thịt viên đi tiểu xong, lại giúp bé rửa tay, vỗ mông béo của bé một cái liền đuổi người: “Đi ra ngoài tìm cô út nhà cháu đi!”

Na Viễn bủm môi chạy ra ngoài.

Niếp Duy Bình cuối cùng có thể thả lỏng cởi quần ra, vừa mới phóng thích nhu cầu một chút, liền nhìn thấy nhóc thịt viên lại thò cái đầu vào, nhìn chăm chăm vào anh bạn nhỏ của mình.

Niếp Duy Bình bị hoảng sợ, luống cuống tay chân đem quần kéo lên, tức giận trừng mắt nhìn bé một cái hỏi: “Lại làm sao vậy?”

Na Viễn chớp mắt nói: “Cô út cô kêu chú đi ăn cơm ~”

Niép Duy Bình đi theo tiểu Viễn ra đến bàn ăn, Na Na đã chiên ổi người một quả trứng.

Na Viễn cười hì hì vừa cắn trứng nuốt xuống liền cao giọng nói: “Cô út ~ Chim nhỏ của chú thật là lớn nhá ~”

Na Na biểu tình ngẩn ngơ, thìa trong tay rơi cách một cái xuống bàn.

Niép Duy Bình bị ghen miếng trứng, nhất thời ho sặc sụa.....

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Na Na ngơ ngác nhìn về phía Niép Duy Bình, khuôn mặt lạnh lùng ửng hồng không biết là vì xấu hổ hay là vì ho khan, hai gò má ửng hồng làm cho cái con người luôn lạnh lùng hờ hững này thêm ấm áp dễ gần.

Na Na còn chưa gặp qua bác sĩ Niép..... xấu hổ như thế, nhất thời đầu óc ngưng hoạt động, tầm mắt không tự chủ chậm rãi nhìn xuống.

Niép Duy Bình thật vất vả nuốt xuống miếng trứng mắc ở trong họng, vừa nhấc đầu liền chống lại ánh mắt quỷ dị của con thỏ nhỏ liền phản xạ có điều kiện kẹp chân lại, dưới ánh mắt của cô mà cảm thấy vô cùng kích động.

Na Na cũng không biết đầu óc mình làm sao cứ nhiên lại chú ý theo lời nói không suy nghĩ sâu xa của tiểu Viễn. Không nghĩ tới bác sĩ Niép bộ dạng gầy yếu, cái kia lại có thể lớn như vậy..... Bất quá cũng không thể chính xác được, có lẽ là kiến thức trẻ con không nhiều?

Na Na ánh mắt nhất thời tràn ngập hoài nghi cùng tìm tòi nghiên cứu.....

Niép Duy Bình vốn sẽ không định phát cáu, nhưng vừa thấy con thỏ nhỏ lại dám hoài nghi sự oai hùng đàn ông của hắn, nhất thời lửa giận tăng vọt, thẹn quá thành giận vỗ bàn lạnh lùng mở miệng hỏi: “Muốn hay không tôi cởi quần cho cô xem thật cẩn thận?”

Na Na đột nhiên bừng tỉnh, sợ tới mức đầu co rụt lại, thế này mới có phản ứng, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt đỏ bừng, cả người giống như tôm luộc, đỏ rực như có thể rán trứng!

Na Na như con thỏ nhỏ chần chừ, nhảy dựng lên, cúi đầu không dám nhìn người, lắp bắp nói: “Tôi tôi tôi..... Tôi đi phòng bếp..... Múc cho hai người chút cháo!”

Con thỏ nhỏ thất kinh như vậy, Niép Duy Bình tức giận liền tiêu tán, chậm rãi buông đũa đứng lên.

Na Viễn tỉnh tỉnh mê mê nhìn hai người lớn này, ăn đầy một miệng, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nghi hoặc hỏi: “Chú ~ hai người tò mò quái nha ~”

Niép Duy Bình từ trên cao nhìn xuống liếc bé, tức giận nói: “Ăn xong phần của cháu đi, thịt viên nhỏ!”

Na Viễn quyet quyet miệng, buồn mà không dám hé răng, cúi đầu tiếp tục ăn trứng.

Na Na ôm khuôn mặt nóng bỏng tránh ở phòng ăn, quần bách dậm chân, ở trong lòng đem lời nói hươu nói vượn của thằng nhóc kia ra rửa thắm.

Chỉ là đau khổ rồi rắc làm sao đi ra ngoài đối mặt bác sĩ Niép đây, Na Na đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, không nhanh không chậm, vững bước lại gần.

Na Na toàn thân cứng đờ, tay chân luống cuống với lấy một cái muôi, giả bộ nguẩy nguẩy trong nôi.

Niép Duy Bình từ từ đến gần, dán vào sau lưng cô mới chịu dừng lại, cánh tay dài với lấy hũ đường trên tủ bát, ghé vào bên tai cô thần nhiên nói: “Tôi thích cháo ngọt một chút.”

Hơi thở ấm nóng nam tính phả vào thùy tai mẫn cảm của cô, làm cho tâm tư đơn thuần của con thỏ nhỏ thiếu chút nữa rơi rụng!

Na Na đầu muốn vùi vào trong nôi, hơi nóng phả lên làm gương mặt cô càng nóng, nghe thấy vậy liền cười rõ lên: “Vậy sao? Tiểu Viên cũng thích ăn cháo ngọt một chút, ha ha..... Tôi cho thêm đường, không biết anh có thích hay không?”

Niép Duy Bình không nói một lời nào nhìn cô chăm chăm, tầm mắt như nhìn kĩ bộ dạng thực sự của cô, rồi cuộc cô không dám trốn tránh nữa ngẩng đầu nhìn hắn thật nhanh, hắn mới đắc nhếch môi cười.

Niép Duy Bình ngực dính sát vào lưng của cô, khom người từ phía sau ôm cô vào lòng, vươn tay nắm lấy bàn tay phải đang cầm muôi của cô, nhếch lại bên môi nhẹ nhàng thổi thổi sau đó nhấp miệng một miếng nhỏ.

Na Na cảm thấy cái muôi kia như nặng ngàn cân, nếu không phải bác sĩ Niép nắm chặt tay mình, cô không chừng đã sớm làm rơi rơi trên mặt đất.

Na Na liếc mạng xem nhẹ độ ấm trên mu bàn tay, ngẩng mặt khẩn trương hỏi: “Hương vị thế nào?”

Trên gương mặt nộn nộn của con thỏ nhỏ ửng hồng, càng có vẻ phần nộn động lòng người, thẹn thùng vô hạn.

“Muốn biết?” Niép Duy Bình nguy hiểm hí mắt, trong mắt chột lóe, chậm rãi gợi lên tươi cười không có ý tốt: “Tự mình nếm thử chẳng phải sẽ biết !”

Na Na ngây ngốc “A” một tiếng, câu tiếp theo lại biến mất ở trong miệng Niép Duy Bình.

Niép Duy Bình không nói lời nào liền hôn cô, cánh hoa mềm mại ngọt ngào sạch sẽ không chút son phấn, giông như hoa đào, ngọt mà không ngấy, ngây ngô chọc người triu mến.

Con thỏ nhỏ khung xương rất nhỏ, trên người sờ đâu cũng là thịt mềm, thực dễ dàng có thể hoàn toàn ôm vào trong ngực.

Niép Duy Bình đem cô vây ở trước người, tay giữ chặt gáy cô, cái lưỡi linh hoạt có lực cạy mở hàm răng cô không chút chần chờ tấn công cái miệng ngọt ngào đó, ôm chặt lấy cô khiến cô không thể trốn tránh lưỡi hắn, tinh tế ngọt ngào hôn càng sâu.

Na Na cả người đều ngốc tùy ý bác sĩ Niép công phá mãnh liệt, hơi thở của hắn như bao phủ lấy chính mình, cái lưỡi cẩn thận nhanh chóng xâm nhập, dây dưa không rời, trao đổi nước bọt, là rung động chưa từng có, là thân mật triền miên.....

Na Na toàn thân khí lực bị nụ hôn này rút sạch, hai chân mềm ra không thể chống đỡ cơ thể, nếu không phải hai tay Niép Duy Bình gắt gao ôm chặt thì cô đã sớm ngã ngổ trên đất.

Niép Duy Bình sợ con nhỏ nhỏ bị sợ hãi, cũng không có hung ác tiếp tục hôn cắn nữa, mặc dù trong lòng kêu gào đem cô nuốt sạch vào bụng, nhưng vẫn là rất nhanh lui dịch ra, lưu luyến liếm liếm khóe môi cô, hơi thở gấp gấp dần buông ra.

Na Na trừng lớn mắt, gương mặt ngốc nghếch có thể làm lòng người thương tiếc, hai mắt đen thui đều là không dám tin, hơi hé mở đôi môi sưng đỏ mang theo sự trơn bóng ướt át, thật kiểu diễm động lòng người.

Niép Duy Bình ngữ khí cố áp chế những vẫn lộ ra ý cười khó đề nén, ra vẻ đứng đắn hỏi: “Hương vị như thế nào?”

Na Na ngơ ngác nhìn hắn, hồi lâu mới phản ứng lại chuyện vừa mới xảy ra, đỏ mặt, con mắt loạn chuyển, chính là không dám nhìn hai mắt đầy trêu tức của Niép Duy Bình.

“Không. Không biết..... Anh cảm thấy tốt là được!”

Niép Duy Bình nhíu mi, ái muội liếm liếm môi, vừa lòng gật đầu nói: “Ừm, hương vị không sai!”

Niép Duy Bình ngữ khí quá mức mờ ám, Na Na nháy mắt xấu hổ đến mức tay chân luống cuống không biết làm sao, rõ ràng xoay người không nhìn hắn, làm bộ như không có việc gì nói: “Tôi múc cho anh một chén, nhanh đi làm đờng đến muộn.....”

Na Na vội nói, cổ không để ý ánh mắt phía sau, cúi đầu thật sâu, tay run rẩy thật vất vả mới múc được một chén cháo.

Niép Duy Bình cũng không nghĩ bức cô quá mức, miễn cưỡng áp chế chính mình không tiếp tục khiêu khích dục vọng của cô nữa, lòng đầy từ bi nên tạm thời buông tha cô, nhận bát cháo đi ra ngoài.

Bạn nhỏ Na Viễn đã ăn xong trứng của mình, đầy tay đầy mặt là dầu, dang lau lau đầu ngón tay chờ bạn hẳn, vừa thấy Niép Duy Bình cùng cô út mặt mày nhăn nhó ửng hồng đi theo phía sau hẳn đi ra thì bữu môi mất hứng hỏi: “Cô ~ cô không phải cùng chú ở trong đó ăn vụng nha?”

Thịt viên nhỏ..... Lại bắt được chân tướng sự việc!

Niép Duy Bình thâm ý cười cười, ngon stay thon dài khớp xương rõ ràng, tao nhã cầm cái muỗng từ từ quấy cháo đường, biểu tình có bao nhiêu là thích ý !

Na Na hận nghiêng răng, múc một thìa cháo đường nhét vào miệng của tiểu mập, tức giận mắng: “Nhóc con ít nói nhảm! Mau ăn cơm đi!”

Niép Duy Bình tâm tình thật tốt đi làm, tuy rằng vẫn là khuôn mặt lạnh như cũ nhưng đuôi mày khoe mắt đều lộ ra vui sướng, thậm chí khi gặp Niép Duy An cùng hỏi thăm hai câu.

Niép Duy An thực không thói quen, một bộ dạng chịu không nổi nói: “Cầu xin anh trai tốt! Đây là ở bệnh viện a, anh trăm ngàn đừng cười như vậy, rất dâm đó!”

Niép Duy Bình mím môi, cố gắng thu liễm tươi cười của mình, thản nhiên nhìn cô một cái hỏi: “Em tới để làm gì?”

Niép Duy An nhún vai: “Anh nghĩ rằng em và anh còn có việc gì nữa sao! Em cùng Từ Thạc nói chuyện rồi, anh cứ đem đứa nhỏ qua đi, đi xem thử một chút, chỉ cần không có vấn đề gì nhà trẻ sẽ nhận!”

Niép Duy Bình gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, tùy ý xua tay ý bảo cô có thể đi.

Niép Duy An vui vẻ nói: “Ai, Anh lại bắt đầu đuổi người! Tuy nói anh em nhà mình không cần khách khí, nhưng cũng nên nói tiếng cảm ơn a!”

Niép Duy Bình trào phúng tà nghệ liếc mắt nhìn cô một cái, trầm giọng nói: “Em gái tốt thuốc không thể dừng! Nhìn xem, bệnh tình lại tăng thêm không ít!”

Niép Duy An: “.....”

Ai có bệnh a! Ai sáng sớm đã cười đến xuân ý, tình ý đều tràn ra, là ai có bệnh đây!

Niép Duy An lười cùng hẳn tiến hành chiến tranh bằng võ mồm, cũng đấu từ nhỏ đến lớn mà chưa từng có thắng qua, yên lặng oán thầm hai câu rồi mở miệng nói: “Nhớ kỹ a, anh thiếu em một cái nợ ân tình! Sự việc kia coi như anh không biết, cũng đừng quẩn em làm cái gì..... Vậy nhé, tất cả là anh nói, em còn có việc, đi trước !”

Niép Duy Bình cười lạnh một tiếng, căn bản không đem cầu xin kiểu vừa đâm vừa xoa của em gái để trong mắt!

Buổi sáng có một cuộc giải phẫu, Niép Duy Bình làm xong mới hơn mười một giờ, gọi một cuộc điện thoại về nhà báo cho Na Na giữa trưa sẽ về nhà ăn cơm, để cho cô sớm chuẩn bị.

Niép Duy Bình thật muốn ăn mấy món mỹ vị đó, cầm theo khăn mặt đi tắm rửa, nước ấm ào ào chảy xuống rửa trôi đi mùi thuốc khử trùng, làm cho hẳn thoải mái đến mức hận không thể hát thành tiếng!

Cảm giác này..... Thật sự là quá tuyệt diệu !

Thời điểm Niép Duy Bình sang gian cách vách khoe miệng vẫn đầy tươi cười, làm hộ lý chịu trách nhiệm sát khuẩn sợ tới mức thiếu chút nữa ngã sấp trên đất.

Buổi chiều khó có được không phải giải phẫu, Niép Duy Bình chỉ cần giao ban là có thể cùng Na Na mang thịt viên tròn đi nhà trẻ.

Có Niếp Duy Bình ở đó, hơn nữa trước đó đã có lời nhờ giúp toàn bộ quá trình coi như thuận lợi, chỉ đơn giản hỏi mấy vấn đề liên chấp thuận Na Viễn nhập học.

Na Na thật cao hứng, thủ tục nhập học xong xuôi, về mặt cảm kích đầy sùng bái với Niếp Duy Bình cúi mình cảm ơn: “Bác sĩ Niếp, cảm ơn anh! Anh thật lợi hại, nếu không có anh tôi cũng không biết nên làm cái gì bây giờ!”

Loại cảm giác được con thỏ nhỏ tán dương sùng bái này thật rất tốt, làm Niếp Duy Bình thích đến mức từ đầu đến chân đều thư sướng vô cùng.

Niếp Duy Bình một phen ôm lấy thịt viên nhỏ, tay kia thì thực tự nhiên nắm tay Na Na, sắc mặt điềm tĩnh nói: “Đi mua tôm thôi, buổi tối sẽ ăn!”

Na Na đang đắm chìm trong sự vui vẻ, một chút cũng không phát hiện tay mình bị nắm kéo đi, nghe vậy cật lực gật đầu cười nói: “Tốt, Tôm tươi, còn có thể gỡ thịt nấu lại thành cháo ăn sáng, chúc mừng tiểu Viễn thuận lợi chuyển trường!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Khụ khụ, hôn môi đã có , đồng giường còn có thể xa sao?

Nói..... Hai người đã sớm đồng giường cộng chằm qua! Cho nên ngủ tiếp cùng nhau cũng không phải là chuyện gì lớn đúng không đúng không

~

Yên lặng nhìn xuống, đột nhiên phát hiện đây là truyện Đại Miêu viết hot chậm nhất a, đã đến mười vạn chữ mới có hôn a!

Bác sĩ Niếp..... Cậu cũng quá bất lực!

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Niếp Duy Bình ôm thịt viên nhỏ trên tay còn cầm túi đựng tôm một cách thích thú, thời điểm về nhà cánh tay đã muốn gãy, đem thịt viên nhỏ trong lòng ném lên trên sofa, lắc lắc cánh tay nhũn mỳ nói: “Ngày mai lần đi nhà trẻ! Cứ mỗi ngày ở trong nhà ăn no chờ đói không vận động như vậy sớm muộn gì cũng ăn thành quả bóng nhỏ!”

Na Viễn quyết mộng nhỏ phì, từ sofa thượng gian nan tuột xuống, hai chân vội vã chạy tới phòng bếp, kêu: “Cô út ~ cho cháu xem con tôm~”

Cái thằng oắt này! Cư nhiên dám lơ đẹp hần!

Niếp Duy Bình nhất thời tức giận đến cắn răng!

Bạn nhỏ Na Viễn toàn bộ tâm tư đều bị mấy con tôm trong chậu kia hấp dẫn, ngồi xổm bên cạnh nhìn chăm chú, thỉnh thoảng sợ hãi kêu lên, vùng tay nhỏ béo mập chỉ chỉ rồi cười không ngừng.

Na Na tùy ý bé ở bên cạnh nghịch, vừa đặt đồ lên bàn, một bên nghe bé thanh âm mềm nhẹ nói chuyện với mấy con tôm, một bên bắt đầu thò tay vào chậu, linh hoạt bắt lấy bé một cái cho nó chết, sau đó lấy một cái rổ đựng rửa sạch đặt qua một bên.

Na Na dễ dàng chuẩn bị nguyên liệu xong, động tác thập phần thuần thục.

Na Viễn ngồi bên cạnh quan sát hồi lâu, cánh tay bé mập như cây củ cải vươn ra chỉ chỉ thích thú nghịch ngợm, chỉ là không dám động vào mấy con tôm nhỏ kia, sau khi thấy cô út đơn giản xử lý bọn chúng như vậy, không khỏi lả gan cũng lớn hơn, ngón tay liền chọc vào người con tôm.

“A a a a a....”

Na Na bị dọa giật mình, thiếu chút nữa bị cào tôm trong tay kẹp phải, vội vút xuống đứng lên hỏi: “Làm sao vậy? Làm sao vậy?”

Niếp Duy Bình cũng nghe thấy thiếp viên nhỏ kêu khóc thê thảm, sải bước nhanh chân đi vào, nhíu mày khẩn trương hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Na Viễn miệng la hét, ngón tay béo mập mồm mồm bị một con tôm lớn cắn chặt, cố gắng vẫy ra mấy lần đều không được, vừa vội lại vừa đau, nước mắt sợ hãi chảy ròng.

Niếp Duy Bình cầm chặt cánh tay bé, nắm lấy con tôm định dùng sức mạnh mà kéo nó ra liền bị Na Na vội vàng ngăn lại.

“Không thể dứt ra như vậy, sẽ bị thương !” Na Na nắm cổ tay tiểu Viễn, đưa tay bế đặt trong chậu nước, chỉ chốc lát sau con tôm liền thả còng ra, ở trong nước chầm chậm bơi.

Thiếp viên nhoe khóc đến mặt mũi toàn là nước, gờ ngón tay sưng đỏ, cái đầu cúi sâu, toàn thân cọ vào người Niest Duy Bình đang ôm lấy bé.

Niếp Duy Bình sắc mặt chuyển đen, hai tay túm vào dưới nách bé, vẻ mặt ghét bỏ mà kéo ra.

Na Viễn giãy giụa thân mình, khóc lóc xin sự an ủi: “Cô út ~ ngón tay đau ~ vù vù ~ vù vù ~”

Na Na vội vàng lau khô tay, nắm tay béo của bé ghé bên miệng vừa thổi vừa an ủi nhẹ nhàng: “Ngoan, không khóc không khóc! Cô thổi sẽ không đau !”

Niếp Duy Bình nhìn cô gái nhỏ ôn nhu thật cẩn thận dỗ đứa bé trong lòng mình, liền có một loại xúc động kì lạ cảm thấy một nhà ba người hoà thuận vui vẻ ấm áp biết bao.

Thậm chí ngay cả chính mình, người chứng kiến nhiều ly biệt cũng cảm thấy thật xúc động, thật ấm áp..... Thật giống như, trái tim được ngâm trong suối nước ấm, cảm thấy lưỡi biếng thoải mái, cả người đều nhanh hòa tan.....

Trẻ nhỏ làn da mềm mại, bị cào tôm sắc nhọn kẹp chặt như vậy, tất nhiên sẽ rách da.

Na Na ngẩng đầu hỏi: “Trong nhà có thuốc để sát trùng?”

Niếp Duy Bình ôm bé con khóc sụt sùi nói: “Em cứ làm việc của mình đi, anh dẫn nó đi xử lý vết thương!”

Sắc trời đã không còn sớm, đừng nói cả một ngày bác sĩ Niest phải trực ban, ngay cả cô cùng tiểu Viễn cũng đã sớm đói bụng đến kêu ra tiếng.

Na Na thật tự nhiên màn yên tâm đem người giao cho bác sĩ Niest, vỗ vỗ cái mông nhỏ của nhóc con nhẹ nhàng nói: “Đừng khóc, để chú ấy băng bó miệng vết thương cho cháu! Cô út sẽ tắm ướp gia vị rồi hấp chín mấy con tôm xấu này, sau đó cho cháu ăn bảo thù được không?”

Bạn nhỏ Na Viễn sụt sịt nước mũi, ủy khuất nói: “Dạ ~”

Niếp Duy Bình đem tiểu Viễn ôm vào phòng mình, đem bé đặt ở trên giường, lấy hộp thuốc cá nhân, lấy chút thuốc sát trùng thấm lên bông nhẹ nhàng bôi lên miệng vết thương.

Rửa sạch sẽ xong, Niest Duy Bình bôi chút thuốc giảm sưng rồi dán miếng băng cá nhân, sau đó không chút khách khí khinh bỉ nói: “Mới như vậy đã bị thương, ngay cả máu cũng chưa chảy, cháu cũng khóc thật tốt nha!”

Na Viễn đã muốn ngừng khóc, ánh mắt sưng nước đầy ủy khuất, thút thít mà than thở: “Rất đau, rất đau nha~”

“Đau! Đau! Đau! Vậy mà cháu đòi là nam tử hán đại trượng phu? Mới như vậy đã kêu đau oai oái!” Niest Duy Bình thu dọn hộp thuốc, tức giận giáo huấn: “Khóc có thể không đau sao!”

Thiếp viên tròn không lên tiếng, cúi đầu không thêm để ý.

Niếp Duy Bình chịu không nổi bộ dáng ủ rũ này của thằng nhóc, tuy rằng vẫn là khuôn mặt sắt, nhưng lại giống như ảo thuật gia lấy ra một viên kẹo đưa tới trước mặt bé thản nhiên nói: “Nhanh lên ăn đi! Bằng không bị cô út cháu thấy tịch thu thì không được ăn !”

Thịt viên tròn nhất thời tròn tròn mắt, thập phần không có cốt khí giờ tay qua lấy viên kẹo vội nhét vào miệng, mặt mày hớn hờ muốn vượt môn ngựa: “Chú thật tốt ~”

Niếp Duy Bình hừ một tiếng, nhin không được gõ nhẹ vào đầu bé mắng: “Tiểu hồn đản!”

Tiểu hồn đản đó lại tỏ vẻ kẹo ăn ngon lắm nên quên luôn cái đau, vui vẻ ở trên giường lăn qua lăn lại.

Niếp Duy Bình nhìn chăm chăm, mắt nheo lại quý dị cười rộ lên.

“Tiểu Viễn!” Niest Duy Bình thân thiết cười ngồi bên người bé, biểu tình nhìn thế nào cũng thấy giống như con sói đang dụ dỗ con thỏ nhỏ: “Giường chú nằm không thoải mái sao?”

Na Viễn liếc mọng gật đầu, vẻ mặt chờ đợi hỏi: “Chú ~ đêm nay cháu còn có thể cùng ngủ với chú trên giường lớn sao?”

Niếp Duy Bình đạt được mục đích, cố ra vẻ trầm ngâm gật đầu, một bộ biểu tình miễn cưỡng đáp ứng: “Được rồi.....”

Thịt viên nhỏ hoan hô một tiếng, tay thịt béo ôm cổ Niest Duy Bình, khuôn mặt nhỏ tiến lên cọ cọ, phát ra thanh âm mềm nhũn làm nũng.

Niếp Duy Bình sờ sờ cái đầu xù của bé, ân cần dụ dỗ mở miệng nói: “Chú có giường lớn rất mềm nằm thực thoải mái, có phải nên cho cô út cùng đến đây để hưởng thụ? Đứa trẻ ngoan phải biết chia sẻ!”

Ráp tâm khó lường như vậy cũng có thể dùng lý do đường hoàng như thế mà ngụy biện..... Niest Duy Bình không thể không biết lừa gạt lợi dụng trẻ nhỏ là xấu xa, là vô sỉ mười phần nha.

Na Viễn lại là đứa bé ngoan, tuy rằng nghịch ngợm nhưng lại biết nghe lời, cắn ngón tay cái nghĩ nghĩ một chút rồi trịnh trọng gật đầu: “Chú nói thật đúng ~ tiểu Viễn cùng chia sẻ với cô út~ Chú, chúng ta gọi cô út cùng ngủ đi!”

Niếp Duy Bình nhẹ gật đầu, trêu mếu xoa bóp cánh tay của nhóc béo mập, khoe miệng sung sướng gọi lên.

Cơm chiều là tôm tẩm gia vị hấp thơm nức, lo lắng Na Viễn còn quá nhỏ không thể ăn rất cay, Na Na một mình chuẩn bị thật công phu, biến ra hương vị thực thơm ngon bên trên còn có chút dấm chua, ăn ngon nhưng không quá cay.

Na Na đem đĩa tôm đặt lên bàn, đĩa trắng đựng thịt tôm tươi ngon mà mùi vị lại thật mê người, tiểu Viễn thêm ăn đến mức nước miếng chảy ròng, ngay cả Niest Duy Bình cũng dứt bỏ hình tượng mà ra tay gấp lia lịa.

Hoàn mỹ ăn cơm nước xong, Na Na bắt đầu dọn dẹp một bàn hỗn độn, Niest Duy Bình chủ động gánh vác nhiệm vụ tắm rửa cho nhóc con.

Một đĩa tôm lớn bị ăn sạch sẽ.

Đây là đối với trù nghệ của cô tán dương!

Na Na thỏa mãn một bên rửa bát, một bên cân nhắc ngày mai nên nấu cái gì để phục vụ hai vị này cho no bụng.

Thu thập xong phòng bếp, Na Na nhìn nhìn đồng hồ trên tường, đến lúc tiểu Viễn phải đi ngủ rồi, liền cời tạp dề, nhẹ nhàng gõ cửa phòng Niest Duy Bình.

Thịt viên tròn đang ghé vào trước ngực Niest Duy Bình nằm chơi, cười lộ cả chân răng, nghe thấy cửa phòng mở ra liền cười tùm tùm vậy vậy cô: “Cô út cô út ~ mau tới nằm nha ~ chờ cô mãi ~”

Na Na tươi cười cứng đờ, cười gượng hai tiếng nói: “Tiểu Viễn đừng hồ nháo! Chú ấy đi làm thực vất vả, chúng ta trở về phòng đi, không cần quấy rầy chú ấy nghỉ ngơi!”

“Không cần đâu ~ giường của chú rất lớn lại thực thoải mái ~ tiểu Viễn cùng với chú ngủ cơ, cũng muốn ngủ cùng cô nhỏ nữa ~”

“Tiểu Viễn nghe lời!” Na Na xấu hổ quần bách không dám nhìn tới bác sĩ Niếp, phụng phịu nghiêm khắc nói: “Về phòng của mình ngủ!”

Thịt viên nhỏ bĩu môi, cầm đặt trên cánh tay nhỏ giống như thỏ dài, ưu thương nhỏ giọng nói: “Chú nguyện ý cùng cháu ngủ thôi ~ đã lâu không được ở với ba mẹ~ ngay cả cô út cùng chú cũng không được sao?”

Na Na nghĩ một năm này tiểu Viễn đều là một mình ngủ, không có người nào kể cho bé những câu chuyện cổ tích trước khi ngủ, cũng không có người ở cùng bé khi nửa đêm giật mình bừng tỉnh mà vỗ về trấn an bé..... Ngay cả một số đêm khi Na Na ngủ cùng bé, đứa nhỏ cũng là gắt gao lôi kéo góc áo cô, nhúm mày mà ngủ cực không an ổn.

Na Na không khỏi nghĩ đến cái buổi sáng ảm áp kia, đứa nhỏ tròn vo nằm ghé vào trước ngực người đàn ông, chảy nước miếng mà ngủ, mặt mày giãn ra, trầm tĩnh lại an ổn.....

Mặc dù chính mình có làm nhiều thứ nhưng cũng không thể thay thế được.

Tiểu Viễn là đứa bé trai, bản năng sẽ luôn tìm kiếm mục tiêu mà sùng bái, trước kia là sủng ái ba ba không gì làm không được của bé, hiện tại là người chú xấu xa nghiêm khắc lãnh khốc.....

Na Na trong lòng đau xót, lời cự tuyệt cũng nói không ra.

Dù sao cũng không phải chưa từng cùng bác sĩ Niếp ngủ qua..... Huống chi ở giữa còn có cách đứa nhỏ nữa, hẳn là không có gì..... đi?

Na Na trông mong nhìn về phía bác sĩ Niếp, khuôn mặt nhỏ nhắn phấp phồng ngập ngừng nói: “Anh xem, tiểu Viễn không hiểu chuyện như vậy, có thể hay không.....”

Niếp Duy Bình không chút để ý khoát tay chặn lại, ngạo nghễ liếc cô một cái, thản nhiên nói: “Cùng nhau ngủ thì có thể, cô chỉ cần kiềm chế đừng xâm phạm tôi là được!”

Na Na: “.....”

Rốt cuộc ai là phái yếu đây?!

“Quái thú” to lớn thế nào cũng không phải là cô chứ?

Cô làm sao lại kiềm chế không được ?

Na Na giật gật khòe miệng, hận không thể hung hăng phun nước miếng về phía hắn, thẹn quá thành giận trừng mắt nhìn hắn một cái, xoay người chạy đi tắm rửa. Cửa vừa đóng, thịt viên tròn liền phá ra cười thật to.

Niếp Duy Bình búng tay vào trán bé, tức giận hừ hừ.

Tiểu béo mập tắc tắc lưỡi, biểu tình thần thần bí bí nhìn lại, ánh mắt lấp lánh nhỏ giọng nói: “Cháu biết nha ~ chú kỳ thật cũng muốn ngủ cùng cô út đúng không?”

Niếp Duy Bình khòe mắt vừa kéo, mặt không chút thay đổi thân thủ nhanh chóng khép trụ đứa nhỏ, không chút lưu tình nào mà sờ mà véo.

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Trước đó từng đồng giường cộng chằm qua nhưng là sau khi uống rượu không biết gì, mà lần này không giống như vậy, Na Na trong lòng không được tự nhiên đến đòi mạng, đồng thời lại ản ản sinh ra một chút chờ mong nho nhỏ cùng hưng phấn khó hiểu.

Thật giống như..... tâm tình ngày đầu tiên cô học đại học, nghĩ kiểu tóc thật đẹp, mặc một bộ đồng phục mới tinh cùng bạn học lưu lại ấn tượng tốt.

Nhưng so với lúc đó là có thêm chút ngưỡng ngưỡng khác thường.

Na Na tắm thật lâu, từ đầu đến chân toàn bộ đều cẩn thận chà xát qua một lần, không buông tha bộ vị nào, thậm chí còn ngồi ở trên bồn cầu cắt móng chân.

Na Na đem chính mình tẩy rửa thật thơm tho, ngón tay đều đã nhăn nhúm lại mới dừng, lau khô người rồi mặc áo ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Áo ngủ kẻ caro mềm mại, tay áo dài cùng quần dài, làm do Na Na nhìn qua thật bảo thủ nhưng lại mang nét phần nộn ngây thơ giống như học sinh trung học.

Niép Duy Bình chờ lâu đến độ sắp ngủ gật, vừa nghe tiếng gõ cửa tinh thần liền hưng phấn mở mắt ra, xoa mặt trấn định mở miệng: “Vào đi!”

Na Na thật cẩn thận đẩy cửa ra, ôm gối đầu về mặt co quắp đi vào.

Con thỏ nhỏ trắng noãn nộn nộn..... Mềm mềm, thơm thơm, mới nhìn thì bình thường, nhưng tựa hồ còn mang theo không khí nóng ấm áp..... Niép Duy Bình chỉ thấy râm một tiếng, không tự giác nuốt nuốt nước miếng.

Nhìn qua thật sự là..... Ngon miệng a!

Dưới ánh đèn mờ ảo, một người lười nhác dựa ở đầu giường, một người xinh đẹp thẹn thùng đứng ở cửa, cả hai đều ở trong một phòng liên sinh ra bao nhiêu ái muội, ngay cả độ ẩm bên trong cũng đều dần dần nóng hơn.

Bạn nhỏ Na Viễn đã sớm buồn ngủ, nghe được động tĩnh miễn cưỡng ngồi dậy, xoa mắt lảm bảm nói: “Cô út ~ ôm một cái ~”

Niép Duy Bình: “.....”

Vừa mới rồi kiểu diễm phong tình thoáng chốc bị thăng nhóc bày phá hoại hầu như không còn.

Niép Duy Bình mặt không chút thay đổi đem thịt viên nhỏ ôm trong lòng.

Na Na đứng ở cửa xấu hổ trong chốc lát, chỉ cảm thấy ngây ngốc lại xấu hổ, nghe được thanh âm cháu mình hàm hồ nói ra, vội mượn cơ hội tiến lên, tự nhiên mà đứng trước giường bác sĩ Niép.....

Thịt viên tròn quệt mộng béo đem đầu vùi trong lòng Niép Duy Bình, mềm mại làm nũng nói: “Cô út vỗ vỗ ~”

Na Na ôn nhu cười cười, tiến towisbeen cạnh bé nằm xuống, nghiêng thân mình đem bé con ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng mà vỗ về sau lưng bé, dỗ dành bé đi vào giấc ngủ.

Bạn nhỏ Na Viễn xoay xoay thân mình tìm tư thế thoải mái râm rì, biểu tình đều là thỏa mãn say mê, Niép Duy Bình nhìn mà ghen ghét dữ dội, nhịn lại nhăn, ghen tuông mười phần mở miệng nói: “Lớn như vậy còn muốn người ru..... Đúng là phụ nữ chứ không phải đàn ông!”

Na Na ngạc nhiên ngẩng đầu, nhỏ giọng phản bác nói: “Nó mới 5 tuổi, vốn không dĩ chưa là đàn ông a.....”

Niép Duy Bình trong lòng càng ghen khuấy, ghen tị trừng mắt nhìn cái bóng đèn trong lòng cô, tức giận nói: “Năm tuổi cũng là sống khá lâu rồi, như thế nào lại không phải là đàn ông!”

Lời vừa ra khỏi miệng, Niép Duy Bình liền cảm thấy không đúng.

Quả nhiên, con thỏ nhỏ mặt liền đỏ bừng, ánh mắt bối rối đảo vòng quanh, rõ ràng là nhớ đến cảnh tượng buổi sáng.

Niép Duy Bình biểu tình hòa hoãn hơn, vừa muốn nói chút chuyện thú vị gì đó để điều tiết không khí, chợt nghe thấy trong lòng con thỏ nhỏ truyền ra tiếng ngáy hạnh phúc an nhàn.....

Thằng nhóc tinh lực tràn đầy cũng không chịu nổi ép buộc như vậy, ở trong vòng tay quen thuộc đầy ôn nhu ấm áp rất nhanh liền tiến vào giấc mộng.

Đứa nhỏ mập mạp vẻ mặt hồn nhiên giương miệng, giống như con heo nhỏ đang thổi nước miếng, vừa vô tội vừa đáng yêu.

Niép Duy Bình oán hận liếc mắt nhìn tiểu hồn đản kia một cái, thằng nhóc béo ngủ say sưa kia làm cho hắn thật chướng mắt, nếu không phải Na Na ngay tại bên cạnh, hắn cũng thật muốn sờ sờ véo véo nó cho đến khi tỉnh lại.

Ai muốn cùng với nó chung chăn chung gối chứ.....

Không tự giác nằm im trên giường chân thành làm tiểu trong suốt, thế nhưng còn dám chiếm lấy khoảng giữa hai người!

Cái này thật rất tốt! Cưng nhiên đã khò khò!

Na Na tri độn không phát hiện bác sĩ Niép ánh mắt hung ác, nhẹ nhàng vén gọn góc chăn cho tiểu Viễn, hôn hôn hai má bé, sau đó liền nằm thẳng tắp ở mép giường, chăn kéo đến bắp vai, hai tay giao nhau đặt trên bụng, quy củ mà ngủ.

Niép Duy Bình: “.....”

Cưng nhiên liền như vậy ngủ?!

Niép Duy Bình nghiêm trọng bất mãn, nằm ở bên kia bắt đầu trần trọc.

Động tĩnh lớn như vậy, quả nhiên, Na Na chuyển người tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía hắn.

Niép Duy Bình cảm thấy mỹ mãn nhếch khóe môi, nhẹ nhàng khụ một tiếng che dấu vẻ không được tự nhiên của mình, giọng nói trầm thấp ả ả áp lực mà không che dấu ái muội khiêu khích: “Cứ ngủ như vậy?”

Mọi cử chỉ lời nói ám chỉ đối với phản ứng tri độn thuần lương như nước của con thỏ nhỏ hoàn toàn là đàn gậy tai trâu.

Na Na không rõ cho nên cau mày, nghĩ nghĩ chần chờ mở miệng: “Ách..... Ngủ ngon?”

Niép Duy Bình biểu tình cứng đờ, hai mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng giờ phút này như dấy lên hai ngọn lửa hùng hực phần uất.

Ngủ ngon cháu cô ý! Ai muốn chờ cô chúc ngủ ngon a!

Quả nhiên là con thỏ nhỏ, một chút phong tình cũng đều không hiểu!

Ngay cả thằng nhóc con này đều có nụ hôn chúc ngủ ngon, tiếp đó sẽ là thân cận với hắn sao?

Niép Duy Bình yên lặng đưa lưng về phía cô, cắn áo gối buồn bực nằm trên giường.

Na Na tắm giặt lâu như vậy, đầu óc có điểm chậm chạp, buồn ngủ ngáp một cái, hàm hồ nói: “Đi ngủ sớm một chút, sáng mai còn đi làm.....”

Trong phòng thoáng chốc trở nên yên tĩnh, phòng ở này rất cao, thành thị ồn ào náo động đều bị ngăn cách bên ngoài.

Niép Duy Bình một người độc chiếm một bên giường, không cảm thấy rộng rãi thoải mái, ngược lại phá lệ hư không tịch mịch lãnh lẽo.....

Nhìn xem một lớn một nhỏ kia ngủ thật an ổn a, hắn cũng thật giống như người ngoài bị xa lánh a!

Ban đêm yên tĩnh liền cảm thấy thật dài, người đàn ông ngủ không yên trằn trọc mắt mà nghĩ ngợi, càng nghĩ càng thấy không đúng.

Nhẹ nhàng xoay người, Niép Duy Bình ngẩng đầu nhìn xem, phát hiện hai người đều ngủ thật sự ngoan, kéo thật viên tròn ra một góc mà không ảnh hưởng gì đến việc ngủ của nó, sau đó là đến Na Na ở bên cạnh, nhẹ nhàng kéo cô vào vòng tay.

Con nhỏ phần nộn, hương vị ngọt ngào, ôm vào trong ngực nóng hầm hập, mềm nhũn, Niếp Duy Bình không tự giác buộc chặt cánh tay đem người ôm thật chặt ở trước ngực, thích ý chậm rãi thở dài.

Không dám quá mức siết chặt cánh tay, sợ đem người đánh thức, Niếp Duy Bình lẳng lặng ôm trong chốc lát cảm thấy không quá vừa lòng, nghĩ nghĩ, đem cánh tay Na Na kéo đến đặt lên thắt lưng của mình, để chân cô gác lên người mình, cẩn thận đỡ đầu cô gối lên trước ngực mình, đùa nghịch ra tư thế hai người ôm nhau hạnh phúc.

Niếp Duy Bình thế này mới miễn cưỡng vừa lòng, cùng Na Na tứ chi dây dưa ngủ.

Ngày hôm sau người đầu tiên tỉnh lại lại là thịt viên tròn bị ghét bỏ.

Bạn nhỏ Na Viễn buồn tiểu mà tỉnh, u u mê mê mà mở mắt ra, phát hiện chính mình cứ nhiên bị ghét bỏ mà bị ném tới một góc cả một đêm liền mất hứng.

Đặc biệt cô út thân ái thể nhưng cùng chú xấu thân thiết ôm nhau!

Trước kia cô út đều thích ôm bé ngủ nha!

Tiểu tử kia vừa ủy khuất vừa tức giận, nháy mắt vũ trụ nhỏ liền bùng nổ, quyết mộng đứng lên, lắc lư đi đến bên cạnh hai người, nâng lên cái chân béo cười lên người ông chú xấu.

Niếp Duy Bình bị ép tới bừng tỉnh, thét lớn một tiếng rồi mở mắt.

Cùng lúc đó..... Na Na cũng từ từ tỉnh lại.

Chóp mũi chạm nhau, hai người đồng thời giật mình.

Niếp Duy Bình nhìn thật sâu người gần trong gang tấc, gương mặt phỉếm hồng, một đôi mắt ngập nước đáng thương, còn chưa có hoàn toàn tỉnh táo lại ngay thơ, vẻ thiên chân thuần khiết lại có vẻ kiều mỹ phong tình.

Hô hấp trở nên nặng hơn, dưới nắng sớm cảnh tượng này đẹp đến động lòng người.

Ôm nhau mà ngủ, ôm nhau mà tỉnh.....

Niếp Duy Bình cảm thấy lòng mình mềm nhũn, quanh năm suốt tháng sinh trưởng trong giá lạnh cũng bị ôn nhu ấm áp này làm tan chảy, lý trí bình tĩnh thường ngày lúc này bị cảm tính làm cho rối tinh rối mù.

Niếp Duy Bình nhìn chằm chằm đôi môi trước mắt hé mở, kim lòng không dẫu chậm rãi để sát vào.....

“A a a a a –”

Tiếng thét thất kinh chói tai nháy mắt đánh nát sự ái muội.

Niếp Duy Bình hung hăng nhắm mắt lại, màng tai bị chấn động đến phát đau, nghiêng răng nghiêng thốt ra hai từ: “Câm, miệng!”

Na Na sáng sớm mở mắt liền phát hiện mình cùng bác sĩ Niếp mặt dán mặt, nhất thời sợ tới mức thét chói tai, vung cánh tay giãy lui về phía sau, không chút suy nghĩ, một cước đạp qua.

Niếp Duy Bình bị đá trên lưng một phát, thân thể không chịu nổi chế run rẩy, thẳng oắt con đang ngồi trên ngực vì một phát này mà lăn xuống, cái mộng nện thật mạnh nên khuôn mặt tỉnh tể như tạc tượng của Niếp Duy Bình.....

Niếp Duy Bình: “.....”

Niếp Duy Bình gian nan kéo cái mộng béo kia ra, cẩu giận véo thật mạnh vào nó.

Thịt viên nhỏ không có chút tự giác, hét lên một tiếng ôm mộng, tròng mắt đen lúng liếng, đôi mắt tràn đầy sự lên án.

“Chú xấu đáng ghét ~ không cho chú chiếm lấy cô út ~”

Niếp Duy Bình ôm cái mũi, kiên cường nhắc người dậy, vừa ngồi dậy liền cảm thấy một cổ ấm áp dọc theo mũi chậm rãi chảy xuống.....

Niep Duy Binh cái mũi vừa chua xót lại vừa đau, khó chịu đến mức nước mắt đều chảy ra, mở tay ra thì thấy lòng bàn tay một mảnh đỏ tươi!

“Nha ~ Chú chảy máu !”

Bạn nhỏ Na Viễn kinh hô, âm thanh mang theo sự kinh ngạc hiểu kì.

Niep Duy Binh tức giận trừng mắt nhìn đầu sỏ gây nên một cái, hận nghiền răng, hấn đời trước nhất định thiếu nợ hai cô cháu nhà này, đời này mới phải chịu tra tấn của bọn họ nhiều như vậy!

Niep Duy Binh ngẩng đầu lên, rút mấy tờ giấy chặn cái mũi, chờ máu không chảy mới quay mặt nhìn về phía con thỏ nhỏ không nói được một lời.

Na Na diễm đạm đáng yêu cuộn mình ở mép giường, đem chân kéo đến cổ giữ thật chặt, giống như cô gái nhỏ ngây thơ bị ông chú đáng khinh chà đạp qua, về mặt con thỏ nhỏ chán kinh sợ hãi.

Niep Duy Binh còn chưa có hé miệng phun ra lời độc, con hổ nhỏ đã làm biểu tình sụt sướt, khóc không ra nước mắt nhu nhược nói: “Này, thực xin lỗi..... Em, em cam đoan..... Nhất định đem, đem..... chân gổ giặt sạch!”

Niep Duy Binh ngăn người, cau mày không rõ.

Na Na bị phần về mặt đau khổ, trong mắt đầy xấu hổ và giận dữ, nắm chặt chân, thanh âm như ruồi kêu: “Em..... Cái kia..... Đến đây.....”

Niep Duy Binh: “.....”

Niep Duy Binh nhất thời bưng tỉnh đại ngộ, biểu tình phức tạp nhìn cô, ánh mắt nhìn xuống, quả thực nhìn thấy dấu vết kia.

Tối hôm qua quả nhiên không thích hợp phát sinh chuyện gì.....

Na Na cảm thấy mặt mình nóng như lửa, xấu hổ và giận dữ gục đầu xuống, cảm thấy chính mình thật sự là không hay ho mà!

Ai biết ngày đầu tiên ngủ ở trên giường bác sĩ Niep liền làm bẩn ga giường trắng nõn như tuyết của người ta làm dơ !

Kì sinh lý của cô vẫn đều có quy luật, mỗi lần cũng không có cảm giác gì, cũng cực ít đau bụng, thường xuyên không hề có dấu hiệu mà đã tới rồi, thường thường khiến cho cô trở tay không kịp.

Vừa sợ tới mức kích động, nhất thời cảm thấy bụng có cảm giác ầm ập quen thuộc chảy ra, hơi chút giật mình, phía dưới khác thường làm cho cô trước mắt tối đen, nháy mắt tâm đều lạnh.

Bác sĩ..... Đều có bệnh khiết phích đi?

Na Na bụm mặt ở trong lòng kêu rên.

Niep Duy Binh yên lặng lau đi máu trên mặt, nhìn chằm chằm giấy trong tay dính máu mà ngăn người.

Như thế nào cái gì đều không có phát sinh lại xảy ra thảm thiết như vậy?

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Bạn nhỏ Na Viễn đối với chuyện này không thể lí giải, chỉ biết là chính mình bị xa lánh, mờ mịt nhìn xem bên này lại nhìn xem bên kia, lông mi vừa nhú, phiết miệng làm nũng hô: “Cô út ~ cháu muốn hư hư ~”

Na Na khó xử cau cái mũi, về mặt cầu xin trông mong nhìn Niep Duy Binh.

Niep Duy Binh âm thầm thở dài, xốc lên chăn xuống giường, một phen ôm lấy thịt viên tròn hướng WC đi đến.

Bạn nhỏ Na Viễn ra sức giãy chân, vừa giãy dựa vừa gào khóc cả giọng kháng nghị: “Không cần chú xấu ~ cháu muốn cô út~”

Niep Duy Binh vốn buồn bực trong lòng đột nhiên cơn tức, nhắm ngay móng bé nâng tay ột cái tát, tức giận mắng: “Lông cũng chưa dài, không biết giữ ý tứ trước mặt người khác phải lộ ra quái thú sao!”

Na Na: “.....”

Bạn nhỏ thuần khiết nghe không hiểu rõ ngôn ngữ thâm ảo của người lớn, theo bản năng biết đó đại khái là tôn nghiêm đàn ông, ủy khuất quyết miệng không lên tiếng.

Na Na không đành lòng, lo lắng mở miệng uyển chuyển nhắc nhở: “Bác sĩ Niep..... Tiểu Viễn còn nhỏ, đừng làm cho nó..... Học xấu.....”

Niep Duy Binh cước bộ không thay đổi, đầu cũng không quay thân nhiên nói: “Giáo dục phải từ khi còn nhỏ.”

Na Na bị nói mà không có lời nào để phản bác, đợi cho cửa WC đóng lại, lập tức đứng dậy, quả nhiên, ga giường trắng tinh điểm một vệt máu đỏ tươi, nhìn rõ rõ ghê người.

Na Na động tác nhanh chóng đem chăn cuốn lên một bên, rút ra ga giường, dép cũng không đi liền vội vàng chạy về phòng mình.

Đợi thu thập xong, thay đổi quần áo sạch sẽ đi ra, Niep Duy Binh cùng tiểu Viễn đã rửa mặt xong.

Niep Duy Binh đưa tay mang theo túi sách nhỏ đưa cho cô: “Hôm nay đưa tiểu Viễn đi nhà trẻ, còn có chút thủ tục phải làm xong, không có thời gian làm điểm tâm, trên đường mua chút đồ ăn đi!”

Na Na gật gật đầu, ngồi xuống giúp tiểu Viễn đi giày.

Niep Duy Binh yên lặng nhìn con nhỏ cẩn thận ôn nhu, khụ một tiếng, giống như lơ đãng mở miệng nói: “Đúng rồi, tan tầm chờ anh, cùng đi siêu thị mua sắm, trong nhà rất nhiều thứ cần mua mới, tỷ như..... Khụ, ga giường..... Vừa lúc, bản rồi cũng không cần lãng phí nước, trực tiếp vứt bỏ là được!”

Na Na ngẩng đầu, theo góc độ chỉ có thể nhìn thấy cái cằm cương nghị của Niep Duy Binh, giờ phút này lại lộ ra một loại ôn nhu không được tự nhiên.

Niep Duy Binh nhíu mi, xuyên qua mắt kính tròng mắt nhìn cô một cái, ngữ khí không kiên nhẫn nói: “Lại phát gốc cái gì! Còn không mau muộn sẽ trừ lương của em!”

Na Na đột nhiên cười rộ lên, khuôn mặt trắng noãn giống như hoa đào, tiên diễm tốt đẹp.

“Bác sĩ Niep.....” Na Na đứng lên kéo tay tiểu Viễn, cúi đầu hỏi: “Hôm nay muốn ăn cái gì nha, em sẽ làm!”

Cô không đủ thông minh, nhưng cũng không có nghĩa cô thực trì hoãn đến một chút cảm giác đều không có.

Niep Duy Binh lời nói ác độc, lòng dạ hẹp hòi, ngay cả đứa bé cũng đều phải so đo, cùng mình nói chuyện chưa từng có ôn tồn..... Ngay từ đầu cô nghĩ đến mình bị người ta chướng mắt, nghĩ bác sĩ Niep chướng mắt mình, nhưng lại phát hiện tất cả đều không phải là như thế.

Tuy rằng bác sĩ Niep tính tình táo bạo, thường thường trêu chọc cô, nhưng sau khi say rượu lại chiếu cố mình cũng là hẳn.

Thời điểm đi làm luôn bị hấn tì các loại lý do sai sử nô dịch, nhưng đến kì sinh lý kì không đành lòng để cô vất vả cũng là hẳn.

Thậm chí khi mình lâm vào khốn cảnh không có lối thoát, hẳn chủ động vươn tay khẳng khái cho phép mình mang theo tiểu Viễn tiến dần từng bước, hẳn rõ ràng chán ghét trẻ nhỏ làm âm ỉ nhưng lại ôn nhu dỗ tiểu Viễn ngủ, hẳn lại đứng lên ác thanh ác khí làm trẻ nhỏ sợ tới mức oa oa khóc lớn.

Na Na hiểu được, sau lưng bác sĩ Niep hung tàn lãnh khốc ôn nhu như thế nào.

Cô cảm kích lại vô lực hồi báo, nói lời cảm tạ thì nói dễ lắm, ngay cả cô đều cảm thấy không có ý nghĩa.

Na Na biết chính mình rất vô dụng, không giúp được bác sĩ Niếp cái gì, chỉ có thể cố gắng thật nhiều trong phạm vi khả năng của mình, một chút báo đáp ôn nhu của hắn.

Niếp Duy Bình cũng không biết Na Na trong lòng nghĩ gì, buổi sáng máu me làm cho tâm tình của hắn thật không tốt.

Mới bước vào thang máy liền nhìn đến mấy hộ lý đang nhỏ nhẹ buôn chuyện về Ngụy Triết, Niếp Duy Bình tâm tình nhất thời từ thật không tốt chuyển sang giông bão đầy trời, độ ẩm quanh thân giảm đến cực điểm chuyển sang chế độ băng hóa.

Cười cũng thật dối trá a!

Niếp Duy Bình trong lòng cười lạnh, nhìn xem năm ba người tụ tập bình luận bộ dáng Ngụy Triết, một đám mê trai đầu óc choáng váng không kiến thức, đứng vây quanh hắn cười khanh khách run rẩy hết cả người.

Na Na theo tầm mắt hắn nhìn qua, kinh hãi bật thốt lên hô: “Ngụy Triết!”

Ngụy Triết quay đầu nhìn qua, cùng mấy hộ lý chung quanh nói hai câu, cười hướng bên này đi tới.

“Na na!” Ngụy Triết ôn nhu cười sung sướng, nhìn đến bên người cô giống như môn thần canh cửa ánh mắt hung ác, tươi cười dừng một chút, gật đầu hô, “..... Tiểu Bình cũng đến đây!”

Na Na cười hỏi: “Ngụy Triết, anh tìm tôi có việc?”

Ngụy Triết lắc lắc đầu: “Cô sao vậy? Trước đó cô không phải nói có việc muốn tìm tôi sao, đợi cô vài ngày thế nào lại một chút động tĩnh đều không có !”

Na Na thế này mới giật mình nhớ tới, mấy ngày hôm trước cô là muốn nhờ Ngụy Triết giúp đỡ, không nghĩ tới sau đó lại lo việc dọn tới ở cùng bác sĩ Niếp, hai ngày nay lại quên cùng hắn giải thích.

Na Na vỗ vỗ đầu chính mình, áy náy xin lỗi nói: “Thật sự là thực xin lỗi, tôi đã quên.....”

Ngụy Triết ôn nhu cười cười: “Không có việc gì! Vấn đề giải quyết sao?”

Na Na gật gật đầu, cảm kích nhìn người đàn ông bên cạnh không nói được một lời, mỉm cười nói: “Đã không có việc gì nữa, cảm ơn anh Ngụy Triết!”

Niếp Duy Bình mắt lạnh nhìn bọn họ vui vẻ tán gẫu càng ngày càng nhiệt tình, trong lòng một trận tiếp một trận không được tự nhiên.

Con thỏ nhỏ thật đúng là một chút kiến thức cũng đều không có, mới nói mấy câu liền u u mê mê phân không rõ đông tây nam bắc!

Nhìn bộ dáng cười ngây ngô không ngừng kia, thật sự là..... Mắt mặt xấu hổ!

Ngụy Triết đứng ở trên hành lang, dẫn dắt đề tài liên tục, tươi cười như xuân phong, từ từ thổi ra gương mặt tươi cười như hoa của Na Na.

Niếp Duy Bình ánh mắt sau cặp kính chợt lóe, đột nhiên ôn nhu cười rộ lên.

Na Na trong lòng giật mình, nhất thời cảm thấy da gà nổi lên.....

Niếp Duy Bình không chút để ý nhìn Ngụy Triết một cái, thâm âm nhẹ nhàng nói: “Buổi sáng anh có giải phẫu, khả năng sẽ muộn một chút mới tan tầm, em chờ anh một lát, cùng đi nhà trẻ đón đứa nhỏ!”

Na Na đột nhiên tròng lớn mắt, không dám tin nhìn hắn.

Niếp Duy Bình biểu tình tự nhiên, tựa như một người chồng đã thành hôn nhiều năm, không coi ai ra gì nâng tay lên ôn nhu thân thiết xoa tóc cô.

Na Na kinh ngạc cương cứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Ngụy Triết tươi cười chậm rãi phai nhạt đi.

Niếp Duy Bình ánh mắt liếc qua, trong lòng cười đắc ý, hai tay nhét túi chậm rãi hướng văn phòng mà đi.

Na Na xấu hổ không biết nói cái gì cho phải, trong lòng sinh ra một chút chột dạ quái dị, ấp úng mở miệng nói: “Ngụy Triết, tôi.....”

Ngụy Triết ôn nhu đánh gãy lời cô: “Không có việc gì, tôi tin tưởng cô không hề có lý do..... Bác sĩ Niếp không xấu, chính là tính tình quá lớn, ủy khuất cô cùng tiểu Viễn !”

Ngụy Triết cũng không ngốc, hơi suy nghĩ liền đoán ra mọi chuyện. Tuy rằng hắn cho tới bây giờ cũng không tìm hiểu qua, nhưng theo vài cô nói của Na Na cũng hiểu biết một chút, chắc là cô gặp khó khăn gì đó không thể không một mình chăm sóc cháu nhỏ, vì vậy mới chỉ tạm thời ở nhờ nhà Niếp Duy Bình.

Na Na nhẹ nhàng thở ra, mắt nhìn bảng điện tử trên tường nói: “Không có việc gì thì tôi đi trước đây.”

Ngụy Triết thu hồi suy nghĩ như không có việc gì cười gật đầu: “Đi đi, tôi cũng đi làm!”

Na Na thay đổi đồ hộ lý, vừa mở cửa ra liền nhìn thấy Niếp Duy Bình sắc mặt không tốt đứng ở bên ngoài.

Na Na hoảng sợ, ôm ngực, không hiểu sao lại có chút chột dạ, lúng ta lúng túng mở miệng hỏi: “Làm sao vậy.....”

Niếp Duy Bình không nói một lời nhìn chăm chăm cô thật lâu, trên mặt biểu tình biến ảo như là đang ẩn nhẫn cái gì đó, ngay cả thái dương gân xanh đều nhảy cả lên.

Hồi lâu, Niếp Duy Bình mới không được tự nhiên mở miệng, ác thanh ác khí ra mệnh lệnh: “Thừa lúc còn nóng, uống!”

Nói xong, động tác thô bạo nhét bình giữ ấm vào trong lòng Na Na.

Na Na sửng sốt, vừa muốn nói cái gì đó, Niếp Duy Bình đã không quay đầu lại mà rời khỏi, thất lực thẳng đứng cứng ngắc, đi lại vội vàng, giống đang trốn tránh cái gì, hơi có chút cảm giác hoảng loạn.

Na Na mở bình, hơi nóng hơi hơi nháy mắt tỏa ra, đập vào mặt là hương thuốc làm cho lòng cô nhất ngọt ngào, si ngốc mà cười ngây ngốc.

Bất quá rất nhanh, Na Na liền cười không nổi.

Lưu y tá trưởng xuất quỷ nhập thần tiến lại gần, để sát lại nhìn chăm chú, ánh mắt không có ý tốt xem xét cô.

Na Na khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, ngượng ngùng thấp giọng nói: “Y tá trưởng tốt!”

Lưu Mân ra vẻ phiền muộn thở dài: “Chị tuyệt không tốt..... Nào có người đàn ông nào chuẩn bị cho chị thuốc đông y khi đến kì sinh lí đâu a!”

Na Na trong lòng hèn nhát bỉ ổi mà vui sướng, sắc mặt đỏ bừng oán trách nói: “Y tá trưởng, chị cứ trêu em hoài! Em cùng bác sĩ Niếp..... Không phải như chị nghĩ đâu!”

“Sao?” Lưu Mân cười xấu xa, “Em biết chị nghĩ gì sao?”

Na Na đỏ hồng mặt, còn thật sự giải thích: “Bác sĩ Niếp là người thật tốt, giúp đỡ em quá nhiều..... Anh ấy chính là có ý tốt, chị không cần hiểu lầm!”

Lưu Mân khinh thường bĩu môi.

Hảo tâm? Như thế nào không thấy thẳng nhóc Niếp Duy Bình kia đối với những người khác tốt như vậy a!

Đây rõ ràng là tâm tư Tư Mã Chiêu mà, người qua đường ai cũng đều biết!

Chỉ có nha đầu ngốc này vẫn chưa hay biết gì thôi!

Na Na nhìn biểu tình của cô ấy nghĩ cô ấy không tin, vội vàng mở miệng nói: “Thật sự, em cùng bác sĩ Niếp thực không có gì..... Chị trăm ngàn đừng nói lung tung, em không muốn gây rắc rối cho bác sĩ Niếp, đã làm phiền hắn rất nhiều.....”

Lưu Mân khoát tay không cho là đúng nói: “Được rồi được rồi, em nói nhiều như vậy làm gì chứ! Với tính cách đòi mạng kia của Niếp Duy Bình hắn nào làm việc phiền phức này, đã sớm không khách khí đuổi người thế nào còn có thể đến phòng thuốc hộ lý chuẩn bị thuốc đông y điều kinh hâm nóng rồi mang cho em!”

Na Na bị nói đến vô lực phản bác, trầm mặc hạ mắt.

Lưu Mân nhìn cô trong lòng rất vui, cái nha đầu ngốc này nên thông suốt đi thôi!

Thời điểm giao ban không thấy Niếp Duy Bình tới, sáng sớm có một ca khám gấp, hẩn vội vàng bị đi.

Na Na trong lòng buồn lòng, lập tức chính là không hiểu vì sao như vậy, có điểm mờ mịt lo sợ nghi hoặc, có điểm mừng thầm kì lạ..... Tinh thần không khỏi hoảng hốt.

Phòng cấp cứu đang rối ren, nhân viên cấp cứu sắc mặt nôn nóng vội vàng làm việc. Niếp Duy Bình vừa tiến vào phòng cấp cứu, lập tức có hộ lý tiến lên giúp hẩn mặc vào y phục giải phẫu.

“Bệnh nhân danh tính và tuổi không rõ, tầm hai mươi tuổi, là nam, nửa giờ trước đi xe điện đụng vào vòng bảo vệ ven đường, đầu có hai miệng vết thương.....”

Niếp Duy Bình đeo găng tay bắt đầu kiểm tra, nghe xong báo cáo hỏi: “MR thế nào?”

“Đã làm, nhưng là tạm thời chưa có kết quả.....”

“Gọi điện thoại đến phòng chụp, nói cho bọn họ nếu không nhanh mang kết quả đến đây!” Niếp Duy Bình lãnh đạm nói: “Chúng ta có thể trực tiếp tuyên bố tử vong!”

Thanh niên trẻ tuổi im lặng nằm ở trên bàn giải phẫu, vì để tiện trị liệu tóc bị cắt tọc một mảng nhìn đến là buồn cười.

Miệng vết thương đã được bác sĩ cấp cứu rửa sạch, không hề chảy máu ra bên ngoài.

Niếp Duy Bình nhăn mi, chậm rãi cởi bỏ băng gạc thật dày trên đầu bệnh nhân, sắc mặt hơi đổi.

“Chuẩn bị khoan!” Niếp Duy Bình âm thanh lạnh lùng nói, “Tiểu Ngô lại đây giúp tôi! Mặt khác, mau đi mang ảnh chụp lại đây!”

Niếp Duy Bình tiếp nhận khoa hộ lý đã chuẩn bị, không chút do dự mở hộp sọ bệnh nhân, bụp một tiếng thật nhỏ, từ miệng vết khoan chất lỏng phía trong bắt đầu trào ra.

“Xả nước!”

Tiểu Ngô lập tức giơ ống hướng miệng vết thương phun nước muối sinh lí, do dự hỏi: “Còn cứu được sao?”

Niếp Duy Bình cũng không thèm nhìn tới hẩn, động tác hai tay nhanh chóng, thần nhiên trả lời: “Không cứu được cũng phải liều mạng mà cứu, bệnh nhân tim vẫn còn đập!”

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Niếp Duy Bình tiếp nhận khoa hộ lý đã chuẩn bị, không chút do dự bắt đầu mở hộp sọ bệnh nhân, bụp một tiếng thật nhỏ, từ miệng vết khoan chất lỏng phía trong bắt đầu trào ra.

“Xả nước!”

Tiểu Ngô lập tức giơ ống hướng miệng vết thương phun nước muối sinh lí, do dự hỏi: “Còn cứu được sao?”

Niếp Duy Bình cũng không thèm nhìn tới hẩn, động tác hai tay nhanh chóng, thần nhiên trả lời: “Không cứu được cũng phải liều mạng mà cứu, bệnh nhân tim vẫn còn đập!”

Ca cấp cứu này mấy tới bốn năm tiếng đồng hồ, bác sĩ Niếp mệt mỏi tháo khẩu trang đi ra khỏi phòng giải phẫu, ngay cả phòng tắm cũng không đi, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Đứng trước sinh mệnh sức lực con người có đôi khi quá mức nhỏ bé, mặc dù hẩn dùng hết khả năng của mình nhưng không thể cứu được.....

Sinh mệnh trẻ tuổi như vậy..... Bác sĩ Niếp thở dài mặc quần áo, điều khó chịu nhất không phải đứng trước sinh tử lại bất lực, mà là sự tàn nhẫn khi đứng trước thân nhân bệnh nhân đang cực kỳ bi ai tuyệt vọng cầu xin lại phải lãnh đạm tuyên bố với bọn họ kết quả không thể thừa nhận này.

Na Na chờ không kịp đã sớm đi trước, Niếp Duy Bình tắm rửa xong đi ra, liền nhìn thấy di động có tin nhắn cô gửi tới.

Niếp Duy Bình về nhà, trong phòng vốn im ắng nay lại tràn ngập hương vị ấm áp của gia đình.

Niếp Duy Bình thay giày vào nhà, phát hiện trên cửa phòng mình có dán một tờ giấy nhỏ.

“Em bồi tiểu Viễn nghỉ trưa, cơm trưa ở giữ ấm trong bếp!”

Niếp Duy Bình kéo xuống vớt vào thùng rác, rửa sạch tay đi đến phòng bếp, phát hiện con thỏ nhỏ coi như có tâm, để lại hai món ăn cho hắn còn có một chén canh trứng thật lớn.

Niếp Duy Bình ăn mấy món đồ ăn vốn bình thường này, trong lòng vốn luôn lo lắng buồn bã cuối cùng cũng tiêu tán.

Buổi chiều hai giờ sẽ đi làm, Niếp Duy Bình ăn cơm chiều nghỉ ngơi không được bao lâu lại phải xuất môn.

Trước cùng Na Na đưa nhóc thịt viên tròn đi nhà trẻ, tiểu tử kia rời giường cũng thật làm người khác mệt mỏi, vẻ mặt tràn đầy mất hứng.

Nhìn theo tiểu Viễn vào nhà trẻ, Na Na lúc này mới hỏi: “Buổi sáng giải phẫu thuận lợi sao?”

Niếp Duy Bình chậm lại cước bộ cùng cô sóng vai đi, thần nhiên nói: “Người là đã cứu nhưng không biết tình huống như thế nào, trong vòng bốn mươi tám giờ mà vẫn không tỉnh lại, về sau sẽ rất khó tỉnh lại.”

Đến nơi liền có hộ lý lại đây báo cáo, bệnh nhân đã chuyển qua đây, sắp xếp ở phòng hậu phẫu.

Niếp Duy Bình gật gật đầu ý bảo đã biết.

Không đợi Niếp Duy Bình mở miệng, nghe thấy bác sĩ chính tới người nhà bệnh nhân đã xông tới trước vây kín lấy hắn muôn miệng hỏi han.

“Niếp chủ nhiệm, con tôi khi nào thì tỉnh a?”

“Bác sĩ Niếp, thằng bé về sau có thể có di chứng gì không? Tôi nghe nói giải phẫu không quá thuận lợi.....”

“Van cầu anh bác sĩ Niếp, nhất định phải cứu nó.....”

“Bác sĩ, vì sao nó còn chưa tỉnh lại?”

“.....”

Niếp Duy Bình nhéo nhéo mi tâm, thảm than một tiếng, bắt đầu bình tĩnh ứng phó người nhà bệnh nhân đang rối loạn.

“Thực xin lỗi, tôi cũng không biết, hy vọng cậu ấy trong hai ngày này tỉnh lại.”

“Giải phẫu coi như thuận lợi, nhưng là bệnh nhân chưa có tỉnh, có hay không có di chứng tôi cũng không dám nói!”

“Ngài yên tâm, tôi sẽ đem hết toàn lực!”

“Thật có lỗi, tôi cũng hy vọng cậu ấy có thể mau chóng tỉnh lại, nhưng là cậu ấy dù sao cũng bị thương khá nặng ở đầu.....”

Niếp Duy Bình sợ nhất thân nhân bệnh nhân đuổi theo hắn cầu xin hỏi han, tuy rằng lý giải được tâm tình bọn họ nhưng vẫn không thể thần nhiên đối mặt, chỉ có thể làm gương mặt lãnh đạm làm cho người ta không dám dây dưa hơn nữa.

“Thực xin lỗi, các vị, xin đừng quấy rầy bác sĩ Niếp công tác!” Na Na xuất hiện mỉm cười khuyên giải an ủi mọi người: “Bệnh nhân trước mắt coi như ổn định, mọi người yên tâm, cậu ấy nhất định có thể tỉnh lại! Có bác sĩ Niếp ở.....”

Niep Duy Binh sắc mặt khê biến, lạnh lùng nhìn cô một cái, ngăn lại lời nói sắp ra khỏi miệng của cô.

Nhưng là đã không còn kịp rồi, thân nhân bệnh nhân đều cảm động đến rơi nước mắt rồi rít cảm ơn hẳn.

Niep Duy Binh nhắm mắt lãnh đạm mời bọn họ rời đi.

Niep Duy Binh bước ra ban công, ánh mắt lạnh như băng trừng Na Na, trong đó tràn ngập mưa gió bão bùng.

Na Na trong lòng sợ hãi hạ mắt, không biết bản thân làm sao lại chọc tới hẳn, khúm núm nhỏ giọng hỏi: “Bác sĩ Niep, làm sao vậy.....”

Niep Duy Binh trầm mặc không nói, từ trên bàn lấy ra một quyển bệnh án, mở ra để trước mặt cô, âm thanh lạnh lùng nói: “Trợn to mắt mà nhìn cho rõ ràng, ICP là bao nhiêu!”

Na Na bị lửa giận của hẳn thành làm cho hoảng sợ, lắp bắp đọc mấy con số.

Niep Duy Binh cười lạnh: “Em học năm năm, đều bị chó ăn hết rồi sao? Không có người nói cho em sao, nói chuyện phải dùng đến đầu óc, họa là từ miệng mà ra em có biết hay không!”

Na Na mờ mịt nhìn hẳn: “A?”

Niep Duy Binh tới gần cô: “Anh cũng không dám cam đoan bệnh nhân nhất định có thể tỉnh! Em làm sao lại tin tưởng, dám làm cho người ta hy vọng! Hai ngày nữa vẫn chưa tỉnh lại, bệnh nhân sẽ không cứu được nữa, đến lúc đó anh xem em như thế nào đối mặt với người nhà người ta!”

Niep Duy Binh nhìn cô chăm chăm quan sát kỹ khuôn mặt cô từ từ trở nên trắng bệch, tàn nhẫn cười lạnh: “Cho bọn họ hy vọng rồi làm cho bọn họ tuyệt vọng, không bằng ngay từ đầu nửa phần hy vọng cũng đừng cho!”

Na Na sợ tới mức ngây ngẩn cả người, hồi lâu mới có thể mở miệng: “..... Nhưng là, bọn họ lo lắng sợ hãi như vậy, không nên nói chút chuyện tích cực.....an ủi bọn họ sao?”

Niep Duy Binh hết nói nổi trừng mắt nhìn cô, nở nụ cười lạnh.

“Bạn học Na Na, em sửa sang lại bệnh án như vậy, không có phát hiện vấn đề gì trong báo cáo chẩn đoán kết luận ư, cho tới bây giờ đều là cái nào cũng đúng cũng được sao?” Niep Duy Binh thản nhiên nói: “‘Điều bình thường’ hay là ‘Không thấy dị thường’, kết luận cuối cùng đều là viết ‘Trừ cái bệnh đó ra, sẽ không phát hiện rõ ràng thêm bệnh của người đó’..... Em có biết là vì cái gì sao? Bởi vì không có người nào có thể cam đoan chính mình không sai sót, em phải tạo inh đường lui, tránh cho tranh cãi trong chữa bệnh đồng thời cũng là chịu trách nhiệm với lời nói của mình!”

Na Na đương nhiên hiểu được. Điều mà bác sĩ sẽ không nói với bệnh nhân là nhất định sẽ chữa khỏi, mặc dù đã khôi phục cũng không dám cam đoan ngày sau sẽ không tái phát.

Tựa như trước khi giải phẫu phải ký tên đồng ý, trên đó liệt kê đầy đủ các khả năng sẽ xuất hiện, đem trách nhiệm giao cho bệnh nhân tự mình gánh vác.

“Nhưng là.....” Na Na mê man nhìn về phía hẳn: “Như vậy không phải ở lừa gạt người khác sao?”

Niep Duy Binh giật mình lập tức lặng im.

Văn phòng thoáng chốc trở nên an tĩnh vô cùng, ngoài hành lang vọng tiếng bước chân, tiếng chuông ở phòng hộ lý..... Điều rõ ràng truyền tới.

Hồi lâu sau Niep Duy Binh mới bình tĩnh mở miệng: “Không phải lừa gạt! Chúng ta không nói chính xác kết luận nhưng cũng không có nói dối lừa gạt bọn họ..... Đây là một loại bảo hộ, em phải học được nếu còn muốn tiếp tục làm ở bệnh viện!”

Na Na lắc lắc đầu: “Đây là đang trốn tránh trách nhiệm.....”

“Đây là chịu trách nhiệm!” Niep Duy Binh nhìn cô gần từng tiếng: “Đối với lời nói của em mà chịu trách nhiệm, đối bệnh nhân chịu trách nhiệm, cũng là chịu trách nhiệm đối với bản thân em!”

Đây mới không phải là có trách nhiệm!

Na Na trong lòng yên lặng phản bác, có thể nói đường hoàng như vậy sao? Còn không phải ích kỷ chối bỏ trách nhiệm sao?

Na Na trên mặt rõ ràng viết mấy chữ không đồng ý.

Niép Duy Bình thở dài, chậm rãi nói: “Thời điểm anh làm thực tập sinh, cũng không thể lý giải..... Đối với y thuật của bản thân đánh giá cao quá mức, lời thề son sắt rồi cam đoan, sau lại xảy ra chuyện..... Anh vĩnh viễn cũng quên không được ánh mắt bọn họ tràn đầy không dám tin cùng tuyệt vọng! Đối mặt với phần nộ dây dưa chất vấn của bọn họ, anh một chút biện pháp cũng không có, vẫn là giáo sư hướng dẫn giúp anh thu thập cục diện rối rắm!”

Niép Duy Bình ngữ khí thực bình thản, giống như đang nói chút chuyện vớ vẩn nào đó, lại lộ ra áp lực cùng bất đắc dĩ nói không nên lời.

“Sau đó giáo sư đó nói cho anh biết, trị bệnh cứu người là trách nhiệm của chúng ta, lý tưởng muốn cứu hết cứu thật tốt không có sai, đối với chúng ta đầu tiên là phải bảo vệ tốt chính mình dùng tài năng cứu trị thật nhiều người! Na Na, y đức nhân tâm, có đôi khi cũng phải theo quy tắc tuần hoàn..... Ngay cả chính mình đều bảo toàn không được, em thế nào đi giúp được nhiều người?”

Na Na kinh ngạc nhìn hẩn, trực giác nhìn kĩ đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của bác sĩ Niép, ánh mắt đó toát ra vô lực đối với thế sự tang thương, cùng hoài niệm lý tưởng đơn thuần.

Niép Duy Bình này lời nói trắng ra là quá phận, lại một đao chém ra đem sự thật tàn khốc hiện ra toàn bộ trước mặt cô.

Na Na vẫn luôn kiên trì với tinh thần của Florence Nightigale, mặc dù bản thân không được vĩ đại vô tư như vậy, nhưng ít nhất không thẹn với tâm.

Nhưng Niép Duy Bình lại làm cho cô hiểu biết một số chuyện, vốn là điều bản thân luôn luôn tin tưởng không hề nghi ngờ nay đều là không đúng.

Na Na đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, trong lòng dần dần xuất hiện bi ai, hai mắt đen thui yên lặng nhìn Niép Duy Bình, thì thào hỏi: “..... Là em sai lầm rồi sao?”

Niép Duy Bình đáy lòng mềm nhũn, ánh mắt lợi hại chậm rãi trở nên nhu hòa, tay giúp cô chỉnh mũ hộ lý trên đầu, mang theo một tia thương tiếc không dễ phát hiện, nhẹ giọng lại kiên định nói: “Không, em đúng..... Chỉ là thời đại luôn có biến, những điều này đã không còn thích hợp với hiện tại.”

Na Na im lặng không nói gì, hồi lâu mới gật gật đầu nói: “Em hiểu được..... Thực xin lỗi, bác sĩ Niép, em lại cho anh thêm phiền toái !”

Niép Duy Bình nhẹ nhàng gợn khóe môi, không hề còn là độ cong trào phúng lạnh lùng, mà là mỉm cười chân chính phát ra từ nội tâm, thoáng chốc như băng tuyết tan rã, ngay cả căn phòng trắng toát đến ghê người đều trở nên ấm áp hơn.

Như là nụ cười mở ra hoà thuận vui vẻ xuân tình mọi lo lắng bất an liền tan thành mây khói.

“Biết chính mình phiền toái thì lần sau nên mang theo thông minh thôi! Cái đầu không phải chỉ để cho em dùng đi so sánh với mực nước biển đâu, trước khi nói chuyện làm việc cần dùng đầu óc!”

Na Na: “.....”

Na Na yên lặng xoay mặt, ôm lấy mấy câu đả kích không chút thương xót đẩy vội vàng chạy thoát thân...

Sáng mưa chiều đổi gió, bạn thấy đau đầu quá nhưng vẫn cố lết đặng ọi người. Khen bạn đi để bạn tiếp tục phát huy tinh thần này

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

“Có thể là ba của tiểu Viễn đón nó đi rồi?” Niếp Duy Bình nhú mày, thẳng nhóc kia còn nhỏ nhưng là một con quỷ con, rất thông minh cũng sẽ không tùy tiện đi cùng người lạ.

Na Na ánh mắt buồn bã, trầm mặc lắc lắc đầu.

Na Na khởi động lại máy, vừa mở ra liền có mấy tin nhắn đến, toàn bộ đều đến từ Ngụy Triết.

Na Na nhẹ nhàng thở ra: “Là Ngụy Triết đưa đi rồi..... Bác sĩ Niếp anh cho tôi mượn di động gọi một cuộc điện thoại!”

Niếp Duy Bình sắc mặt lạnh lùng lấy ra điện thoại nhưng không có đưa cho cô, thản nhiên mở miệng nói: “Đọc số.”

Na Na cũng không có nghĩ nhiều, trực tiếp đọc số của Ngụy Triết cho hắn.

Cuộc gọi vừa thông đã nghe thấy tiếng trẻ con ồn ào cười đùa từ đầu dây bên kia truyền đến, Niếp Duy Bình ngửi khí trầm thấp hỏi: “Ngụy Triết?”

Ngụy Triết hiển nhiên không nghĩ là Niếp Duy Bình gọi tới, dừng một chút mới hỏi lại: “Là tôi, Na Na ở bên cạnh cậu?”

Niếp Duy Bình ánh mắt lạnh như băng quét về phía con thỏ nhỏ bên cạnh đang nôn nóng bất an, thản nhiên “Àn” một tiếng.

Ngụy Triết thanh âm trước sau như một vẫn ấm áp như gió, cũng trước sau như một..... làm cho Niếp Duy Bình cảm giác chán ghét sâu sắc.

“Tiểu Bình, có thể đem điện thoại đưa cho Na Na không? Tôi muốn nói với cô ấy mấy câu?”

Niếp Duy Bình không chút do dự mà cự tuyệt: “Không thể!”

Bên kia Ngụy Triết rõ ràng cũng không dự đoán được hắn lại trả lời như vậy, trực tiếp bị hắn không chút khách khí cự tuyệt, sau một lúc lâu vẫn nói không ra lời.

Na Na nghe hắn còn chưa hỏi vào chuyện chính, gấp đến độ không chịu được, ở bên cạnh không ngừng kéo cánh tay Niếp Duy Bình, ý bảo hắn nhanh hỏi chuyện tiểu Viễn.

Niếp Duy Bình biết cô sốt ruột, trong lòng cũng không lỡ, đành phải không tình nguyện hỏi: “Na Viễn có phải bị cậu mang đi ?”

Ngụy Triết đã bình tĩnh lại, ngửi khí không thay đổi cười nói: “Mới tan tầm trở về vừa lúc qua nhà trẻ, nhìn thấy tiểu Viễn một mình tội nghiệp ngồi xổm ở cửa, tôi nghĩ Na Na có tình huống khẩn cấp gì đó..... Điện thoại của cô ấy gọi mới không nghe, tiểu tử kia đói nên bụng kêu gào, tôi nghĩ trước hết dẫn nó đi ăn một chút gì.....”

Niếp Duy Bình không kiên nhẫn nghe hắn thao thao bất tuyệt giải thích, lạnh lùng đánh gãy lời hắn, ngửi khí không tốt hỏi: “Ngụy Triết, đứa bé nhà tôi cậu quan tâm làm gì?”

Na Na vốn ánh mắt đang vội vàng lo lắng nghe vậy không khỏi ngẩn ngơ, vẻ mặt khiếp sợ ngây ngốc ở tại chỗ.

Niếp Duy Bình cũng không thèm nhìn tới cô một cái, không có một chút không được tự nhiên, đúng lý hợp tình nói: “Cậu nếu thật sự nhàn rỗi quá mức, nam khoa cách văn phòng cậu cũng không xa!”

Dù Ngụy Triết tính tình có tốt đến mấy cũng chịu không nổi vô duyên vô cớ bị mắng, huống chi hắn đã nhiều lần nhường nhịn lại đối lấy Niếp Duy Bình được một tác lại muốn tiến thêm một bước!

Ngụy Triết nhịn không được tức giận nhắc nhở hắn: “Niếp Duy Bình! Cậu nói lời này là có ý gì! Tôi cũng chỉ là có ý tốt.....”

“Ý tốt?” Niếp Duy Bình khinh thường cười nhạo, lạnh lùng châm chọc nói: “Là ý tốt hay là dụng tâm kín đáo? Mỗi ngày có nhiều đứa trẻ bị cha mẹ quên chưa kịp đi đón như vậy, tại sao không thấy cậu đối với bọn họ có ‘ý tốt’?”

Mấy đứa trẻ đó từ hần lại không biết a!

Ngụy Triết cảm giác vô lực sâu sắc, Niếp Duy Bình nói lời ác độc đúng là không có ai chống đỡ được, căn bản một chút ý thức cũng không chịu hiểu!

Cùng hần tranh luận..... Quả thực chính là ở tự ngược!

Ngụy Triết thở dài một tiếng bất đắc dĩ nói: “Tôi cùng tiểu Viễn ở ngã ba Tân Hoa Xã ăn gà.....”

Niếp Duy Bình lúc này liền tắt điện thoại, nói với Na Na: “Thằng nhóc bị Ngụy Triết mang đi rồi, chúng ta đi đón nó!”

Na Na nghe xong cũng nhẹ lòng, cười thuận miệng nói: “Có Ngụy Triết em cũng an tâm hơn.....”

Nói còn chưa xong, Na Na liền cảm thấy một hơi thở bén nhọn lạnh lẽo, giống như băng nghìn năm trên đỉnh Viễn Sơn, sắc bén nguy hiểm, hàn khí bức người.

Na Na kinh ngạc ngẩng đầu, liền chống lại gương mặt Niếp Duy Bình dằng dằng sát khí, cô sợ tới mức vội vàng lao đảo lui ra phía sau hai bước.

“Sao... Làm sao vậy.....”

Niếp Duy Bình sắc mặt khó coi đến cực điểm, ánh mắt thay đổi, thật lâu sau đột nhiên gọi lên khoe môi lộ ra tươi cười xốt xa.

Na Na chân mềm nhũn, thiếu chút nữa chống đỡ không được ngã xuống đất.

Niếp Duy Bình hai mắt nặng nề, chậm rãi cười nói: “Tốt lắm..... Đi thôi!”

Nói xong, duỗi ra tay kéo cô, không khỏi thất thần mà siết chặt bàn tay đang nắm cái cổ tay nhỏ nhắn kia.

Na Na cố tránh nhưng không thể rút tay ra, liền bị hần hung hăng trừng mắt nhìn một cái không dám giãy dụa nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút phỉếm hồng, cúi đầu thành thành thật thật đi theo phía sau hần.

Bàn tay khô ráo lại có những vết chai thô ráp dán trên cổ tay mẫn cảm của cô, Na Na tim đập thật nhanh, lại sợ nó đập quá nhanh sẽ tiết lộ cảm xúc của mình.

Rõ ràng nhìn qua là một người lạnh lùng như vậy, lại có bàn tay ôn hoà hiền hậu như thế.....

Na Na không khỏi nghĩ đến thời điểm vừa mới rồi, khi hoang mang lo sợ là bàn tay này đã truyền sự tin cậy ấm áp, làm cho cô bình tĩnh hơn.....

Na Na kinh ngạc nhìn bóng dáng phía trước như trúc cao ngất, đột nhiên cảm thấy, nếu có thể cứ nắm lấy một đôi tay kiên định ấm áp như vậy đi hết cuộc đời..... Cô sẽ không bao giờ còn sợ hãi bàng hoàng, sẽ không bao giờ có loại cảm giác lang bạt tiêu điều lạnh lẽo này nữa.

Bàn tay được nắm chặt lấy thon dài tái nhợt, gân xanh nổi rõ, làm cho người ta an tâm, kiên định, tựa như vĩnh viễn cũng sẽ không buông ra.

Tân Hoa Xã cách quân tổng bệnh viện cũng không xa, không bao lâu đã tới.

Phía xa là trong quán gà có khá nhiều khách, Niếp Duy Bình cau mày tránh khỏi mấy đứa trẻ chạy nhảy đùa giỡn, gian nan xuyên qua đám người tìm thấy nhóc thịt viên ở bàn bên cửa sổ tầng hai.

Tuy rằng tiểu Viễn ở cùng Ngụy Triết nhất định không có việc gì, nhưng không tận mắt nhìn vẫn sẽ lo lắng, lúc này rốt cục nhìn thấy bé hoàn hảo không tổn hao gì, Na Na không khỏi vui vẻ gọi một tiếng: “Tiểu Viễn!”

Bạn nhỏ Na Viễn hai tay đang cầm chân gà cắn ngon lành, nghe tiếng liền ngẩng đầu, cái miệng nhỏ nhắn đầy dầu mỡ cười hì hì gọi: “Cô út cô út ~ mau tới nha ~ Chú Ngụy mua thật nhiều thật nhiều đồ ăn ngon ~”

Ngụy Triết cười xoa xoa đầu bé, khi quay đầu nhìn về phía Na Na, tầm mắt dừng ở trên bàn tay Niếp Duy Bình đang nắm chặt lấy tay của cô một chút, sau đó dường như không có việc gì đời.

“Na Na, tiểu Bình! Còn chưa ăn cơm đi? Mau tới cùng nhau ăn một chút!”

Na Na cao hứng gật đầu, vừa muốn tiến lên liền cảm thấy trên tay bị siết chặt, “Ai” một tiếng, bên tai truyền đến tiếng hừ lạnh đầy tức giận của Niếp Duy Bình.

Na Na ngẩn người, thế này mới phát hiện không biết khi nào thì..... vốn là bàn tay đang nắm cổ tay của mình đã biến thành mười ngón đan vào nhau cùng mình, thân mật gắt gao giao nắm.....

Niếp Duy Bình kéo cô tiến lên, cùng nhau ngồi ở bên cạnh bàn, khinh thường liếc mắt nhìn đồ ăn trên bàn, trào phúng hỏi: “Cậu cho đứa nhỏ nhà tôi ăn mấy cái thứ này để kích thích cái bệnh cúm gà?”

Bạn nhỏ Na Viễn đang vui vẻ gặm thịt, nghe nói như thế, miếng thịt gà thơm ngon thật lớn vừa mới ra sức cắn đột nhiên liền nuốt không nổi nữa.....

Na Viễn mặt nhăn mày nhú, tiếc nhìn nhìn mấy cái chân gà trên đĩa, ngẩng đầu quyết cái miệng nhỏ nhắn, mắt húng mở miệng: “Chú xấu xa~ chú thật đáng ghét!”

Niếp Duy Bình trong lòng nhất thời nổi cơn tức, lòng bàn tay ngứa ngứa nghĩ muốn dè thằng nhóc thối này ra mà tét dít!

Tốt!

Dám kêu hấn một câu lại một câu “Chú xấu xa”, kêu người khác lại là ngoan ngoãn ngọt ngào “chú Ngụy”!

Con sói nhỏ không lương tâm! Mấy loại thức ăn đầy chất bảo quản cũng có thể thu mua nó, thằng oắt con nhà người lại còn dám hỗn láo sao?

Sự thật chứng minh..... thật sự còn dám!

Na Viễn hưng phấn mà xoa xoa bàn tay béo dính đầy mỡ, sung sướng báo cáo với cô út: “Cô út~ Chú Ngụy thật tốt, chú còn đáp ứng cuối tuần mang cháu đi trượt băng ~”

Bạn nhỏ Na Viễn yêu nhất là trượt băng, trước kia mỗi cuối tuần đều đi chơi cả buổi sáng.

Na Na thương tiếc giúp bé lau miệng, quay sang Ngụy Triết xin lỗi cười nói: “Thật sự là ngại quá, tiểu Viễn có phải làm ầm ĩ làm cho anh thêm không ít phiền toái?”

Ngụy Triết cười cười: “Ai, cô lời này nói là sao chứ! Tôi thực thích tiểu Viễn a, bảo bảo thực ngoan, tôi thương nó còn không kịp, như thế nào lại ngại nó phiền?”

Thịt viên nhỏ ở bên cạnh dùng sức gật đầu, gương mặt còn thật nghiêm túc: “Cô út, cô nói bậy ~ cháu mới không có nháo chú Ngụy! Cháu thực nghe lời ~ là chú Ngụy cảm thấy cháu đáng yêu, cho nên mới muốn dẫn cháu đi ~”

Ngụy Triết nhéo nhéo cái mũi nhỏ của bé: “Đúng! Bảo bối nhỏ đáng yêu nhất!”

Niếp Duy Bình thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng không rõ tư vị gì..... Miễn bàn có bao nhiêu tức giận!

Tiểu vương bát đản!

Về sau không bao giờ đem người đi tiểu !

Cũng đừng mơ tưởng nằm trên giường hấn!

Ngụy Triết đưa tay cầm đồ uống đưa cho Na Na, nhiệt tình mời: “Cô cũng cùng nhau đến đi, tôi không dám một mình đi cùng đứa bé, sợ có sơ sẩy gì..... Cuối tuần chúng ta cùng nhau mang tiểu Viễn đi chơi thôi!”

Na Na vốn cảm thấy thiếu tiểu Viễn rất nhiều, cô sẵn dĩ mang đứa nhỏ theo bên người vì muốn chăm sóc nó thật tốt, cũng không thể chỉ để nó suốt ngày ghen ở trong phòng đi!

Bất quá.....

Na Na do dự nghiêng mặt, thật cẩn thận nhìn về phía Niếp Duy Bình.

Niep Duy Binh nhận thấy được ánh mắt cô, cư nhiên lại tốt tính không có dùng lưỡi độc, ngược lại đối với cô mỉm cười ôn nhu hỏi: “Như thế nào? Muốn anh đi cùng sao?”

Na Na “A” một tiếng, vội vàng giải thích: “Không.....”

“Đi a!” Niep Duy Binh cắt đứt lời của cô: “Cuối tuần dù sao cũng không có việc gì, chúng ta mang đứa nhỏ đi chơi..... Cũng nên mang theo nó để rèn luyện !”

Niep Duy Binh tròng mắt nhìn về phía vẻ mặt mất hứng của Na Viễn, ưu sầu mà thở dài nói: “Ăn như vậy, nếu không vận động..... thật sẽ mau chết a!”

Na Na: “.....”

Na Viễn: “.....”

Lời nói dọa đến nhóc thịt viên, liền ném chân gà trong tay, ủy khuất méo miệng hỏi: “Cô út ~ vì sao chúng ta không được ở nhà chú Ngụy? Chú xấu xa thật đáng chán ghét ~”

Na Na trong lòng nhảy dựng, sợ tới mức tay chân luống cuống bịt mồm bé nhưng là đã không còn kịp rồi.....

Niep Duy Binh ánh mắt lạnh như băng, thần nhiên mở miệng: “Bởi vì cô út cháu đã ngủ trên giường của chú.....”

Ngụy Triết tay liền run lên, không cẩn thận làm nghiêng cốc cola, chất lỏng màu nâu chảy đầy bàn, nổi bọt khí nhỏ rung động, trong hoàn cảnh tranh cãi âm ỉ ồn ào cư nhiên thật rõ ràng nổi bật.

Ngụy Triết tươi cười trên mặt rồi cuộc duy trì không nổi nữa, tùy ý lau đi cola trên quần áo, mặt không chút thay đổi chống lại ánh mắt khiêu khích của Niep Duy Binh.

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Hai người ai cũng không lùi bước, ánh mắt giao nhau như nước với lửa, ngay cả xung quanh huyền não tựa hồ đều trở thành không khí.

Na Na vẻ mặt quỳnh lên, nhất thời cảm thấy bản thân hôm nay quá xui xẻo.

Mới sáng sớm đã là một trận huyết tinh mà màn, cả ngày mọi việc đều không thuận..... Nhất định là di cả của cô phương thức đến không đúng cho nên mới xảy ra mấy chuyện cầu huyết như thế này!

Na Viễn chớp mắt to, xoa xoa bàn tay bóng nhẫy, vẻ mặt nhăn nhó hỏi: “Vì sao cháu cùng cô út ngủ trên giường của chú rồi thì không thể cùng chú Ngụy ở chung một chỗ được?”

“.....” Niep Duy Binh khóe môi tươi cười cứng đờ, hung hăng liếc mắt nhìn bé một cái.

Ngụy Triết đột nhiên bật cười ôn hòa như xuân phong quét vào, khuôn mặt tươi cười mang theo sung sướng, vươn tay véo véo khuôn mặt phấn nộn non nớt, vui vẻ nói: “Bảo bối ngoan muốn ở cùng với ai thì mau mau đến ở cùng thôi, chú Ngụy cho cháu làm chủ!”

Na Viễn thực còn thật sự nghĩ nghĩ, do dự nhìn hần, lại nhìn nhìn sắc mặt xanh mét của chú xấu, phiền muộn thở dài, tiếc nuối mở miệng nói: “Cháu thấy vẫn là ở cùng ông chú xấu là tốt nhất.....”

Niep Duy Binh sắc mặt thoáng chốc như băng tuyết tan rã, mặt mày nhất thời sáng sủa hẳn lên, vui mừng hí mắt.

Cuối cùng không phải nuôi vô ích nha, thằng oắt này cũng có chút lương tâm!

Ngụy Triết khó hiểu hỏi: “Vì sao nha? Bảo bối ngoan không phải là không muốn ở cùng chú Niep sao?”

Bạn nhỏ Na Viễn hai mắt trong suốt toát ra đồng tình: “Chú xấu xa ấy không tốt giống như chú, khẳng định tìm không thấy người nguyện ý ở cùng chú ấy..... Một người ngu thì thật đáng thương nga ~”

Niep Duy Bình: “.....”

Trận này còn chưa bắt đầu đâu đã bị nhãi con này hủy đi toàn bộ!

Niep Duy Bình cơ thể hung hăng run rẩy, hắn quyết định không đánh không nên thân, dưới cơn bồng mới ra hiếu..... Giỏi! Thằng oắt con không giáo dục sẽ không biết họa, do, miệng, mà ,ra!

Ngụy Triết trên mặt tươi cười vắn vẹo, ánh mắt cổ quái nhìn nhìn Niep Duy Bình, ánh mắt kia..... Không thể nói rõ là thương hại hay là vui sướng khi người khác gặp họa, làm cho trong lòng Niep Duy Bình lửa giận hừng hực thiêu đốt.

Na Na mắt thấy không khí càng ngày càng quỷ dị, vội ho một tiếng gian nan nói: “Tiểu Viễn ăn no rồi, chúng ta cũng nên trở về.....”

“Cô út~”

Bạn nhỏ Na Viễn vẻ mặt hồn nhiên mở miệng: “Cháu còn chưa ăn no ~”

“Không, Cháu đã ăn no !”

“.....”

Thịt viên tròn muốn nói lại thôi, dưới ánh mắt tràn đầy uy hiếp của cô út đành phải không tình nguyện gật đầu, ủy ủy khuất khuất nói: “Được rồi, cháu ăn no ~”

Na Na vừa lòng hôn nhẹ bé, đối với Ngụy Triết thành khẩn cảm kích nói: “Hôm nay thật sự là cảm ơn anh! Sắc trời không còn sớm, chúng tôi cũng nên trở về.....”

Ngụy Triết mỉm cười, ôn hòa nói: “Với tôi cũng không cần phải khách khí như vậy! Cô hiện tại một thân một mình mang theo đứa nhỏ như vậy khó tránh khỏi có lúc có việc bất khả kháng..... Về sau có việc trực tiếp tìm tôi!”

Niep Duy Bình lạnh lùng hừ một tiếng, khinh thường quay mặt qua chỗ khác.

Cái gì kêu là “Một thân một mình mang theo đứa nhỏ”? Hắn không phải người sao?

Ngụy Triết thản nhiên liếc hắn một cái, tươi cười không thay đổi tiếp tục nói: “Được rồi, cô cũng mệt mỏi một ngày, sớm một chút trở về nghỉ ngơi đi! Cuối tuần buổi sáng tôi ở đây chờ mấy người!”

Na Na gật gật đầu, vui vẻ đồng ý: “Được!”

Niep Duy Bình không thể nhịn thêm được nữa, mặt lãnh đạm nghiêm túc một tay bế thịt viên nhỏ, một tay thì lôi kéo Na Na, một lời chào cũng không nói vội bước đi ra ngoài.

Bạn nhỏ Na Viễn ghé vào đầu vai hắn, lưu luyến hưởng Ngụy Triết vẫy tay nhỏ: “Chú Ngụy gặp lại..... Á –”

Niep Duy Bình mặt không chút thay đổi đưa tay véo vào mũi nhỏ béo kia, đối với ánh mắt nhỏ tràn đầy lên án của nhóc con trong lòng hắn hoàn toàn làm như không thấy.

Trẻ nhỏ tuy rằng thiên chân đơn thuần, đã có cảm nhận nhạy cảm sâu sắc, đối với người chung quanh bản năng cảm nhận đều nhạy bén.

Na Viễn cũng rất tinh tường biết lúc này người đang ôm mình phi thường không dễ chọc, vô cùng nhu thuận nằm trong lòng hắn không lên tiếng.

Một đường trầm mặc sẽ có điểm xấu hổ, Na Na cười gượng hai tiếng tìm chủ đề hỏi: “Bác sĩ Niep có đói bụng không? Buổi tối muốn ăn cái gì em trở về làm cho anh?”

Na Viễn lăm lăm nhìn cô, vụng trộm bĩu môi.

Na Na ánh mắt trừng bé rồi quay lại cười tủm tỉm lấy lòng hắn: “Bác sĩ Niep thích mì trộn sao? Về nhà em làm mì trộn cho anh ăn được không?”

Haizz! Ăn! Chỉ biết có ăn thôi!

Niep Duy Binh cao quý lãnh diễm đồng thời khinh bỉ hai thùng nước gạo kia, nhưng cái bụng mình lại không không chịu thua kém cô lỗ một tiếng.

Na Na mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, bày ra một bộ dáng “tôi cái gì cũng không có nghe thấy” đứng đần, nhưng bạn nhỏ Na Viễn sẽ không có tầm mắt như vậy, ghé vào trong lòng bác sĩ Niep cười ha hả, cười đến một thân béo mập run bần bật.

Niep Duy Binh khuôn mặt tuần tú ửng đỏ, then quá thành giận liền cho tiểu hồn đản trong lòng một cái tét mông, trừng mắt hướng con thỏ nhỏ bất mãn nói: “Biết rõ anh chưa ăn cơm chiều còn nói nhiều lời vô nghĩa như vậy!”

Na Na vội vàng cười lấy lòng: “Vâng! Vâng! Vâng là em sai..... Tối nay chúng ta sẽ ăn mì trộn”

Niep Duy Binh lạnh lùng hừ một tiếng, bí hiểm nhìn chằm chằm cô, ý vị thâm trường chậm rãi nói: “Không! Anh nghĩ ăn..... Bánh bao!”

Na Na nhất thời ngây ngẩn cả người, khó xử nhìn hần: “Nhưng bánh bao rất khó làm..... Muốn mua nguyên liệu trộn nhân, còn có vỏ bánh, nặn bánh nữa, chờ hấp xong cũng đã khuya.....”

Na Na vẽ mặt đau khổ nghĩ nghĩ, một ý nghĩ vừa lóe ra: “Như vậy được không, chúng ta đi siêu thị mua chút bánh bao đông lạnh trở về..... Có một loại bánh sữa, hương thơm lại mềm mềm ăn ngon lắm!”

Hương thơm lại mềm mềm.....

Niep Duy Binh cười cười, sung sướng gật đầu.

“Được!”

Cũng không biết là do Niep Duy Binh rất đói hay vẫn là bánh bao sữa thơm thơm mềm mềm thật sự ăn thật ngon..... Tóm lại, Niep Duy Binh buổi tối ăn bảy tám cái, còn uống một cốc sữa lớn.

Cách Niep Duy Binh ăn bánh bao thật là khiêu khích người mà.

Ngón tay thon dài với khớp xương rõ ràng tạo nhả cầm dao nĩa, rất nhanh và chính xác cắt thành những khối nhỏ dễ ăn..... Niep Duy Binh hung hăng cắn một miếng bánh bao, khoe môi nhếch lên như có chút ý cười tà ác, chậm rãi mở miệng ăn từng miếng từng miếng, ánh mắt nhìn chằm chằm cô gái nhỏ đối diện tinh tế mà nhắm nuốt.

Na Na không biết vì sao dưới ánh mắt bác sĩ Niep lại thấy toàn thân không được tự nhiên.

Luôn luôn cảm thấy..... Thứ nằm trên đĩa bị hần nhai nuốt lại là chính mình!

Na Na nhanh chóng ăn xong bánh bao, vội vàng chập vật thoát khỏi bàn ăn.

Buổi sáng, khoa giải phẫu thần kinh trước sau như một mà thật bận rộn.

Bên ngoài có người nhà ở phòng hộ lý cầm danh sách chi phí kiểm tra, một bên tính toán một bên oán giận giá thuốc cao ngất ngưỡng.

Văn phòng không ngừng có người ra vào, hỏi han bệnh tình, cò kè mặc cả, tranh chấp nháo loạn..... Âm ỉ không thôi.

Niep Duy Binh mày mặt nhăn nhó, ngón tay gõ bàn phím cũng dùng nhiều sức hơn, hung hăng gõ lại nguyên nhân lí do tử vong.

Bác sĩ sợ nhất là bệnh nhân chết trên tay mình, không chỉ bởi vì có khả năng sẽ gặp phải tranh cãi kiện cáo, còn bởi vì mỗi ca tử vong đều phải viết báo cáo nhiều vô kể.

Cứu chữa ghi lại, tử vong báo cáo..... Tuy rằng đều giống như bệnh án điện tử đều có sẵn khuôn mẫu để trực tiếp dùng, nhưng cũng làm cho các bác sĩ đau đầu không thôi.

Niep Duy Binh càng ngày càng muốn bạo phát, quanh thân phát ra lãnh ý làm cho người nhà bệnh nhân đang ở trong văn phòng đang ồn ào tranh cãi âm ỉ không ngớt rung mình, thanh âm đều thấp xuống.

Lưu Mân liếc mắt thăm dò xem xét, nhìn thấy Niếp Duy Bình lại trưng gương mặt lạnh lẽo thối đó ra, lúc này liền sáng suốt ôm đầu chạy lấy người, cô ôm mấy bản bệnh án đi tìm Na Na.

“Mau!” Lưu Mân không khách khí đem toàn bộ bệnh án đưa cho cô: “Đây là mấy bệnh án của bệnh nhân xuất viện chuẩn bị mang đi phòng lưu trữ, cần bác sĩ Niếp ký tên, em mau đưa cho hấn ký đi!”

Na Na đang dán nhả thuốc, luống cuống tay chân ôm bệnh án hỏi: “Bây giờ?”

Lưu Mân vội ho một tiếng, nghiêm trang gật đầu: “Chị đang cần, em mau đưa cho bác sĩ Niếp ký đi.....”

Na Na không nói hai lời ngoan ngoãn dựa theo chỉ thị chạy hướng văn phòng.

Bác sĩ Niếp đã muốn bùng nổ.

Na Na đem bệnh án đặt ở trên bàn hấn: “Y tá trưởng muốn anh kí bệnh án này đó.....”

Niếp Duy Bình cũng không thèm nhìn, không kiên nhẫn đánh gãy lời cô: “Đã biết, anh đang bận, cứ để cô ấy chờ đi!”

Na Na nhìn nhìn một cái: “Bác sĩ Niếp đang bận a..... Như vậy đi, em giúp anh đem cái cần ký tên trước lọc ra, anh trực tiếp kí tên là được.”

Niếp Duy Bình vừa muốn châm chọc khiêu khích vài câu, bên tai hơi thở ấm áp phả tới, lời tới miệng lại nuốt trở vào.

Niếp Duy Bình toàn thân cứng đờ, mười ngón khựng lại, không được tự nhiên nghiêng người, không chút khách khí ra mệnh lệnh: “Cà phê!”

Na Na bị sai sử đã quen cũng không cảm thấy có việc gì, thuận thực pha cho hấn một ly cà phê hòa tan, còn không quên cho thêm thật nhiều đường vào.

Hương thơm tỏa ra làm cho Niếp Duy Bình đang bạo phát chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Na Na kéo ghế lại gần chỗ hấn rồi ngồi xuống, mở đóng bệnh án ra xếp các chỗ cần kí.

Tác tách tách...âm thanh gõ bàn phím dần dần biến mất.

Niếp Duy Bình không tự chủ nhìn chăm chăm người bên cạnh, con thỏ nhỏ mặc bộ đồng phục hộ lý màu hồng làm cả người càng thêm trắng noãn. Cái mũi khê nhẵn, chu chu cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng, khuôn mặt thật sự toát ra vẻ đẹp khó tả.

Kỳ thật, chỉ cần nhu thuận an tĩnh bên cạnh mình như vậy là được.....

Niếp Duy Bình nhìn nhìn, đột nhiên ma xui quỷ khiến nói ra: “Em về sau liền đi theo anh đi.”

Na Na sững sốt, ngẩng đầu mờ mịt nhìn hấn: “Hả?”

Niếp Duy Bình chuyển tầm mắt, nhìn chăm chăm màn hình máy tính thần nhiên nói: “Đi theo anh làm việc..... Thời điểm anh làm giải phẫu em cũng theo luôn, thời điểm ở phòng khám bệnh em hỗ trợ, đi ra ngoài khám em cũng đi theo.....”

“Nhưng là..... Em còn có mấy khoa phải thay đổi liên tục a!” Na Na uyển chuyển nhắc nhở nói: “Hơn nữa tương lai em sẽ đi tới khoa nào cũng là bệnh viện quyết định.....”

Niếp Duy Bình sắc mặt trầm xuống: “Em không muốn?”

Na Na không biết nên nói như thế nào, đành nhỏ giọng nói: “Không phải vấn đề em có muốn hay không mà là như vậy là không được a.....”

“Em đồng ý là được!” Niếp Duy Bình không chút để ý cắt đứt lời cô: “Chuyện này không cần em lo lắng!”

Na Na nghĩ nghĩ, dù sao bệnh viện cũng không có người nào là hộ lý lại chuyên môn đi theo một bác sĩ, nghĩ thấy chắc là bác sĩ Niếp cảm thấy mình làm tốt, nhất thời phần khởi nhưng cũng không để tâm lắm.

Lưu Mân đợi không bao lâu, Na Na liền ôm đóng bệnh án trở lại, không chỉ có hoàn thành nhiệm vụ mà ngay cả bệnh án tử vong tối hôm qua cũng đều mang đến.

Lưu Mân kiểm tra cả đồng giấy tờ thật dày một chút rồi quay sang Trần Tiếp bên cạnh chặc chặc lấy làm kỳ lạ nói: “Na na cô nương thật đúng là báu vật của tầng mười bảy a! Có con bé ở đây, ngay cả từ ngữ kết luận tử vong bác sĩ Niếp dùng đều thật sinh động khác thường nha!”

Trần Tiếp tò mò liếc mắt một cái, cười nói: “Thật là, bác sĩ Niếp với cái tính tình kia cũng chỉ có Na Na không chế được..... Bất quá, ai bảo quan hệ của họ không giống với chúng ta a!”

Chuyện của Niếp Duy Bình với Na Na đã đồn đãi tám năm truyền ra từ lâu, mọi người đều yên lặng kính ngưỡng người đã thu phục bác sĩ Niếp là Na Na, sau đó không chút khách khí lần lượt đẩy cô gái nhỏ đi ngăn cản lửa đạn của bác sĩ Niếp.

Từ khi có Na Na, tầng mười bảy liền hài hòa thuận khí, ngay cả người luôn luôn làm thần long thấy đầu không thấy đuôi chủ nhiệm vĩ đại cũng thấy được cuộc sống tốt đẹp hơn.

Mấy chuyện này Na Na hoàn toàn không biết, vẫn là con ong mật nhỏ cù lao động, vui vẻ hoạt bát chăm chỉ làm việc, một chút cũng không phát hiện bản thân đã bị coi là bảo vật trấn ma thú, được mọi người sử dụng để điều hòa không khí bên người Niếp Duy Bình.

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Khoa giải phẫu thần kinh là nơi phiêu lưu nhất trong bệnh viện, não bộ cùng tuỷ sống là hệ thần kinh trung ương điều khiển mọi hành động suy nghĩ của con người, chúng không chỉ phức tạp tinh tế mà chúng còn không có khả năng phục hồi như cũ, cho nên phần lớn tổn thương đều không thể nghịch tính, một khi đã sinh ra liền gây cho người bệnh thống khổ không thể vãn hồi.

Bình thường khi làm phẫu thuật một ca nào đó, nếu các bác sĩ ngoại khoa có một sai lầm nho nhỏ nhưng cơ quan bị tổn thương đó không có dấu hiệu bất thường gì thì sẽ không bị tính toán truy cứu điểm gì. Nhưng nếu chẳng may động chạm hay làm đứt một dây thần kinh nào đó thì vĩnh viễn không thể sửa sai nối khớp hoàn hảo lại được.....

Cho nên, bác sĩ khoa giải phẫu thần kinh đều gánh vác trách nhiệm cùng áp lực tính thần rất lớn, dù chỉ một cái sơ sẩy rất nhỏ đều sẽ tạo thành thương tổn vĩnh viễn không thể cứu chữa.

Đây là phòng có nhiều phiêu lưu nhất cũng có nghĩa là tỉ lệ tử vong cũng cao nhất.

Ở vị trí hiện tại của Niếp Duy Bình dù hẳn có thông minh hơn người, thiên phú cực cao nhưng mỗi ngày vẫn có những sinh mệnh từ trên tay hắn mà trôi đi.

Ngày lâu, Niếp Duy Bình tâm địa dần trở nên cứng rắn lạnh lùng như băng, ngữ điệu cùng với tâm tư luôn có sự cảnh báo bén nhọn, khi tuyên cáo bệnh nhân tử vong hắn luôn làm cho người ta khó có thể nghe ra cảm xúc dao động nào.

Hai ngày quan sát, bệnh nhân hôn mê bất tỉnh nằm ở phòng theo dõi đặc biệt không có chút chuyển biến tốt nào, người thanh niên trẻ kia được hân cứu trở về còn chưa kịp bắt đầu khám phá cuộc sống này đã vội kết thúc cuộc đời mình bằng một cuộc đua xe hoang đường.

Niếp Duy Bình lắc đầu thở dài, trên chỗ chữ kí của bác sĩ kí một chữ thật nhanh.

Na Na bị tiếng tranh cãi kêu khóc âm ỉ làm kinh sợ, ở bệnh viện mỗi ngày đều diễn ra cảnh sinh ly tử biệt mà dần dần tập mãi thành thói quen, nhưng là vì hộ lý ở khoa giải phẫu thần kinh, vẫn là tận tâm tận trách đi ra ngoài chuẩn bị khuyên giải an ủi một phen.

Na Na theo tiếng ồn mà đi vào phòng chăm sóc đặc biệt, sắc mặt nháy mắt trở nên khó coi.

“Sao lại thế này?”

Trần Tiệp đang sút đầu mề trán, thời điểm rút thiết bị đột nhiên thân nhân liền nháo loạn, nói gì cũng không đồng ý ngừng trị liệu, khi bị hỏi tới nhất thời đành thở dài một tiếng nói: “Mẹ của bệnh nhân không chấp nhận được.....”

“Vừa mới kiểm tra phòng không phải đều tốt sao?” Na Na vội vàng đánh gãy lời cô ấy: “Tại sao đột nhiên lại không qua khỏi?”

Trần Tiệp thở dài: “Không phải không được..... Không phải là đã qua ba ngày sao, bệnh nhân vẫn chưa tỉnh lại nghĩa là sẽ không qua khỏi, bác sĩ Niếp đã cho ngừng theo dõi.....”

Nói còn chưa xong, Na Na liền xoay người chạy mất, để lại Trần Tiệp không hiểu ra sao mà than thở: “Đây là làm sao vậy?”

Cửa bị một lực mạnh đẩy tung ra, Niếp Duy Bình bất mãn nhíu mày: “Chuyện gì? Mèo truy chó rượt hay sao mà chạy gấp như vậy?”

Na Na thở phì phò cảm giận hỏi: “Vì sao lại ngừng trị liệu ở phòng theo dõi đặc biệt?”

Niếp Duy Bình không cho là đúng đáp: “Đã qua bốn mươi tám giờ đồng hồ rồi, cậu ta còn không tỉnh, không nên tiếp tục chiếm giường bệnh.”

“Nhưng cậu ấy còn chưa có chết!” Nghe thấy âm thanh đậm mạc lạnh lùng trả lời làm cho Na Na đột nhiên trở nên kích động: “Cậu ấy còn sống, còn có người nhà..... Anh vì sao lại buông tay chứ?”

Niếp Duy Bình bị cô làm cho hoảng sợ, ôm ngực cười lạnh nói: “Em sáng nay xuất môn không uống thuốc? Đây là lại nổi cơn điên gì!”

Na Na khuôn mặt nhỏ nhắn trướng đỏ bừng, ánh mắt trừng thật lớn, con ngươi đen bóng giống như có ngọn lửa thiêu đốt, có một loại cảm xúc không biết tên.

“Không thể buông tay! Rõ ràng các số liệu kiểm tra đã ổn định..... Mới qua hai ngày, vì sao lại không cố gắng thêm một chút?”

Niếp Duy Bình tiếp tục vội vàng làm việc của mình, lạnh lùng nói: “Dựa theo quy định, với tình huống này của cậu ta có rất ít khả năng tỉnh lại, người nhà cũng đã đồng ý kí tên, có thể sắp xếp đến nơi an dưỡng hoặc là trực tiếp buông tay.....”

“Em biết!” Na Na lớn tiếng nói, “Nơi an dưỡng..... Đến nơi đó thì còn có hy vọng gì? Nói cho cùng cũng chỉ là trạm trung chuyển tuyên cáo tử vong!”

Người bị bố trí tới nơi an dưỡng kỳ thật đã cam chịu buông tha trị liệu, không còn có thể đi ra, qua không bao lâu sẽ bị trực tiếp đưa tới nhà tang lễ.

Niếp Duy Bình quay sang nhìn cô, thân nhiên hỏi: “Vậy em nói nên làm sao bây giờ? Cậu ta có lẽ sẽ hôn mê tám năm mười năm cũng đều chưa chắc tỉnh lại, anh có thể bố trí cho cậu ta một giường bệnh trị liệu nhưng nhà cậu ta gánh vác được viện phí cao ngất ngưỡng đó không?”

Một câu đã làm Na Na không thể phản bác.

Niếp Duy Bình trong lòng than nhỏ, người trẻ tuổi mới vào xã hội rốt cuộc vẫn là quá mức thiên chân!

Qua hồi lâu, Na Na ngẩng mặt lên, đôi mắt ửng đỏ nhẹ giọng hỏi: “Anh có cái quyền gì mà quyết định sinh tử của người khác?”

Niếp Duy Bình nao nao kinh ngạc nhìn về phía cô.

Na Na nhìn chăm chăm vào hắn, ánh mắt mơ hồ như nhìn về xa xưa, giống như xuyên thấu qua hắn mà chất vấn bác sĩ trong thiên hạ, ngữ khí thì thảo mang theo áp bách cùng tuyệt vọng.

“Cậu ấy từ lúc tai nạn giao thông tới đây, cũng không có chết ở trên bàn giải phẫu..... Cậu ấy cố gắng kiên trì như vậy, các người có lý do gì mà lại buông tay cậu ấy?”

Na Na càng nói càng kích động, hai mắt xuất hiện nước mắt mông lung nhưng cũng không che mờ được đôi con ngươi đen bóng mà ngược lại giọt nước đó lại làm nó thêm lấp lánh.

“Cậu ấy còn có người nhà! Cậu ấy làm sao có thể buông tay để lại người nhà nổi thống khổ như vậy? Cậu ấy còn trẻ tuổi như vậy làm sao lại cam tâm chết đi như vậy.....”

“Bình tĩnh một chút!” Niếp Duy Bình nắm bả vai cô quát: “Anh là bác sĩ, không phải thần! Trị bệnh trị không được mệnh!”

“Nhưng cậu ấy còn sống!”

“Cậu ta có tỉnh lại sao?” Niếp Duy Bình sắc mặt cực lạnh, khí thế bức người hỏi: “Cậu ta như vậy cùng đã chết có cái gì khác nhau? Như vậy sẽ không là gánh nặng đè lên người nhà của cậu ta, cũng có thể để cậu ấy ra đi an tâm hơn!”

“Nói vậy!” Na Na cố sức cạy tay hấn ra, từng bước từng bước lui ra phía sau tức giận nói: “Đây chỉ là cái cơ của anh! Uống công tôi nghĩ anh là bác sĩ tốt..... Không nghĩ tới anh lại là loại lang băm vì duy trì lợi ích mà làm hại mạng người! Anh! Anh..... Anh không xứng với tấm áo blue trắng mặc trên người này!”

Sự chỉ trích chửi rủa không chút khách khí như vậy Niếp Duy Bình lại không hề tức giận, ngược lại hấn chậm rãi tỉnh táo lại, ánh mắt nhìn cô bằng trầm ổn lý trí như một chậu nước lạnh, dần dần gọi lại Na Na đang chìm trong bi phần oán hận.

Niếp Duy Bình chờ cô yên tĩnh mới bình tĩnh mở miệng: “Mỗi một người mới vừa ra trường đều giống em, lòng mang chí khí mang giấc mộng trở thành người hành y tế thế. Không ai không muốn làm một bác sĩ tốt được người người tôn kính sùng bái, nhưng sự thật thì như thế nào, chỉ khi tình huống đáng chán ghét nhất là chuyển xấu em cũng không thể không cúi đầu! Anh không có vĩ đại vô tư như vậy, làm không được cái việc quên mình vì người, nhưng anh có thể không thẹn với lương tâm, nhiều người chết trên tay anh như vậy anh lại chưa bao giờ ngủ không yên!”

Niếp Duy Bình ngữ khí thản nhiên hỏi: “Em nói anh không xứng với cái bộ quần áo này..... Như vậy, em nói cho anh biết làm như thế nào mới xứng với cái áo blue trắng này?”

Na Na bị hỏi liền trầm mặc gắt gao cắn môi, đột nhiên nước mắt rớt xuống.

Niếp Duy Bình trong lòng hoảng hốt, trước kia cũng không phải không mắng qua người ta đến phát khóc, nhưng bộ dạng tuyệt vọng lại cực kỳ bi ai mà không tiếng động rơi lệ, hấn còn chưa từng gặp qua.

Niếp Duy Bình mày nhăn lại, chân tay có chút luống cuống bối rối, muốn an ủi lại không biết nên nói như thế nào cho tốt, hấn căng thẳng khẩn trương liền há mồm quát hỏi: “Khóc cái gì?”

Na Na thương tâm đến cực điểm nhìn hấn, trong ánh mắt kia hàm chứa thống khổ đã xâm nhập đến cốt tủy, thật giống như..... khi sắp chết đuối mà cố gắng dấy dựa có túm lấy cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, cái ánh mắt tuyệt vọng nhìn trời đất, trong ánh mắt đó là sự hi vọng cuối cùng cũng tiêu tan.

Niếp Duy Bình trái tim đau đớn dữ dội, giống như có thứ gì đó đâm thật sâu vào nơi mềm yếu nhất của trái tim mình, ngay cả hô hấp cũng đều thật đau đớn.

Niếp Duy Bình hít vào một hơi, cố gắng hòa hoãn ngữ khí, không được tự nhiên nhẹ giọng dỗ dành: “Đừng khóc..... Vì cái gì mà khổ sở, nói cho anh biết được không?”

Nói xong, Niếp Duy Bình vươn tay, đầu ngón tay vừa mới chạm vào mặt cô đã bị hất mạnh ra.

Na Na dùng sức hất mạnh tay hấn ra tựa như hấn là rắn rết quấy nhiễu rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

Niếp Duy Bình gương mặt lạnh lẽo, trên mu bàn tay nhứt nhứt mà run rẩy, đầu ngón tay lạnh lẽo, dấu sau cặp kính là đôi mắt u sầu tràn ngập thê lương.

Na Na suy nghĩ hỗn loạn, tránh ánh mắt kinh ngạc của người khác, bùm mặt vội vàng chạy xuống tầng.

Kỳ thật..... lời bác sĩ Niếp nói là có đạo lý, nhưng cô chính là không có cách nào chấp nhận!

Làm sao lại có thể chấp nhận?

Người còn đang nằm ở nơi an dưỡng kia, còn cần cô cứu mà.....

Na Na từ ngoại khoa đi ra chạy không mục đích, tinh thần hoảng hốt đột ngột bị người ta bắt lấy cánh tay, theo đà liền rơi vào một cái ôm ấm áp.

Na Na trừng hai mắt không có tiêu điểm nhìn hồi lâu, mới chậm rãi nhìn rõ gương mặt Ngụy Triết đang tràn đầy lo lắng.

“Na Na, cô làm sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Na Na thì thào mở miệng: “Ngụy Triết?”

“Là tôi! Cô có khỏe không? Chỗ nào không thoải mái?”

Ngụy Triết ôm cô đi đến cái ghế dưới một tàng cây râm mát rồi ngồi xuống, sờ sờ cái trán của cô thân thiết hỏi.

Na Na chậm rãi bình tĩnh trở lại, lắc lắc đầu nói: “Tôi không sao.....”

Ngụy Triết cẩn thận xem xét cô, làm sao mà lại nhìn không ra cô vừa mới khóc, nhưng cũng không nói ra mà ôn hòa cười nói: “Không có việc gì là tốt rồi..... Đừng sợ, có vấn đề gì thì cứ tìm tôi, không có gì là giải quyết không được!”

Na Na chần chờ nhìn hắn: “Nếu..... Anh có một người rất quan trọng đang hôn mê bất tỉnh, bác sĩ đề nghị từ bỏ trị liệu để người đó tự sinh tự diệt, anh có thể lựa chọn kiên trì hay không?”

Ngụy Triết cười cười, không đáp hồi lại: “Có phải hôm nay có bệnh nhân bị từ bỏ trị liệu hay không?”

Na Na trầm mặc một lát, gật gật đầu, đơn giản kể lại tình huống bệnh nhân giường số 3.

Ngụy Triết an tĩnh nghe xong, ánh mắt ôn nhu nhìn cô, thở dài nói: “Nếu là tôi, chỉ sợ cũng làm không được chuyện từ bỏ..... Sống chết là chuyện thường tình, có ai lại muốn không còn được gặp lại người thân bạn bè của mình đâu!”

Na Na cảm động lây cười khổ: “Không ai có thể ngoan độc hạ quyết tâm làm theo ý mình mà quyết định cái chết cho người khác..... Chẳng sợ không có hi vọng, nếu có dù chỉ là một chút hy vọng cũng sẽ dùng hết sức mình mà giữ lại!”

Ngụy Triết gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nhẹ giọng khuyên giải nói: “Cho nên Niếp Duy Bình làm như vậy là không có tình người, nhưng theo góc độ của một bác sĩ, cậu ấy làm như vậy cũng là không có gì đáng trách..... Trước mắt tình thế xã hội chính là như thế, Niếp Duy Bình mặc dù có tâm cũng vô lực thay đổi, chỉ có thể khuất phục trước sự thật, cậu ấy cũng không có làm sai cái gì.”

Na Na mê mang nhìn hắn: “Như vậy được sao? Nếu như không tốt..... Vì sao mọi người đều không thay đổi?”

Ngụy Triết sững sốt, không khỏi rơi vào trầm tư.

Đúng vậy, chế độ này rõ ràng đã sớm bị người ta lên án như vậy, cơ hồ mọi người bệnh đều bất mãn với thể chế chữa bệnh hiện nay, nhưng vì sao người nhà bệnh nhân lại không tìm biện pháp thay đổi?

Ngụy Triết trong đầu mơ hồ hiện lên một cái ý tưởng, giống như cách hắn vẫn tìm mục tiêu muốn tiếp cận rất xa.....

Na Na đột nhiên thở dài nặng nề, rầu rĩ mở miệng hỏi: “Có phải các bác sĩ đều máu lạnh như thế?”

Ngay cả bác sĩ Niếp cũng không ngoại lệ.....

Ngụy Triết phục hồi lại tinh thần, cười ôn nhu nhẹ nhàng xoa đầu cô: “Nếu như không làm cho bản thân sắt đá hơn vậy những bác sĩ kia làm thế nào có thể ra tay với bệnh nhân đây? Không ai trời sinh mà lạnh lùng vô tình, bọn họ cũng là đã thấy qua quá nhiều sinh tử bệnh tật nên chết lặng mà thôi.”

Chết lặng là có thể bắt nạt sao!

Na Na rồi rầm nhú mày, cô cũng biết là mình đang có chút cổ tình gây sự, nhưng cô chính là không thể trở mặt nhìn một người trẻ tuổi như vậy mà sinh mạng lại dễ dàng bị buông tha..... Đặc biệt, người buông tay lại là bác sĩ Niếp người mà cô luôn tin tưởng kì vọng nhất!

Na Na đột nhiên cảm thấy, cô có thể chấp nhận khuyết điểm của bất kì người nào, nhưng không cách nào chịu được bác sĩ Niếp làm cho cô thất vọng.....

“Đừng để tâm vào chuyện vụn vặt !” Ngụy Triết nhìn khuôn mặt cô nhăn nhó đau khổ suy tư, không khỏi cười cười vỗ vỗ vai cô, thuận miệng an ủi nói: “Về sau gặp chuyện như vậy nhiều thì từ từ cô sẽ hiểu được !”

Na Na nghe nói như thế trong lòng lại có chút không thoải mái, lại vẫn miễn cưỡng cười trừ một cái: “Cám ơn anh đã khai đạo cho tôi..... Tôi còn phải đi làm, đi về trước !”

Thời điểm Na Na trở lại phòng, bệnh nhân giường số 3 đã mất.

Giường bệnh nhỏ hẹp đã sạch sẽ, dụng cụ theo dõi đã sửa sang lại xếp gọn một bên, tùy thời có thể có bệnh nhân mới vào dùng, trong phòng bệnh những người khác đang làm việc của mình, thật giống như trước đó chưa từng có người ở tại đây trên giường này đau khổ giãy dụa giữa sự sống và cái chết.

Na Na trong nháy mắt cảm thấy trái tim như treo ở giữa không trung, sau xúc động là sự sợ hãi tương lai mịt mờ không thôi, cô thất thần xoay người lại đối diện là đôi mắt lạnh lùng của Niếp Duy Bình.

Niếp Duy Bình không nhanh không chậm bước đến, trong tay cầm cái gì đó đưa tới trước mặt cô, thanh âm bình bình nói: “Đây là giấy tờ xác nhận tự nguyện, trước khi giải phẫu cũng đã ký qua..... Đây là do người nhà bệnh nhân giường số 3 tự tay viết và kí tên, đồng ý dừng hoạt động thiết bị, từ bỏ mọi trị liệu!”

Na Na yên lặng nhìn hồi lâu, khó khăn mở miệng nói: “..... Thực xin lỗi, em không nên chỉ trích anh.....”

Niếp Duy Bình nhướng mày, thản nhiên nhắc nhở: “Chú ý cảm xúc của em, nơi này là bệnh viện không nên ảnh hưởng đến công việc của mình!”

Na Na ngẩng đầu, ánh mắt ướt sũng đều là thuần khiết, khẩn cấp túm lấy tay hắn hỏi: “Bác sĩ Niếp, nói cho em biết anh làm như thế nào?”

Na Na dù không nói rõ ràng nhưng Niếp Duy Bình vẫn hiểu được.

“Rất đơn giản..... Em đem thời gian cùng tinh lực lãng phí trên sinh mệnh không thể cứu được, chẳng thà khởi động lại tinh thần đi cứu chữa nhiều người khác.” Niếp Duy Bình dừng một chút, khuôn mặt tuấn đạt đột nhiên lộ ra một nỗi cười, ngữ khí đậm đặc tiếp tục nói: “Anh từng nghe qua một câu ngạn ngữ: Người người khóc tại đám tang, đám tang không nên tiến tới ngành công nghiệp.”

Na Na giật mình thật sự suy nghĩ về lời nói này.

Niếp Duy Bình nhìn bộ dáng của cô, có tâm an ủi lại biết đây là một trở ngại mà mỗi một người trong nghề y đều phải trải qua.

Chẳng qua người khác không có bướng bỉnh như vậy, không giống như con thỏ nhỏ ngốc nghếch si đần này, cô sự thật có quá nhiều lí tưởng tốt đẹp, những nhận định như vậy sẽ khó mà thay đổi được.

Niếp Duy Bình trong lòng thở dài, quyết tâm ngoan tuyệt, sắc mặt đông lạnh bước qua bên cạnh cô.

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Bạn nhỏ Na Viễn mãi cảm nhận thấy được sự bất thường.

Cô út cùng chú thời điểm ăn cơm thật an tĩnh cũng không nói chuyện, ngay cả không khí cũng trở nên là lạ.

Na Viễn nuốt vào miệng một thìa cơm với trứng cút kho thật đầy, chớp đôi mắt to nhìn xem người này lại xem xét người kia, ngẩng đầu tò mò hỏi: “Cô út ~ chú ~ các người cãi nhau sao?”

Na Na động tác dừng lại một chút, ngẩng đầu vụng trộm nhìn người đàn ông đối diện vẻ mặt thờ ơ một cái, miễn cưỡng cười cười trấn an bé nói: “Không thể nào! Nhanh lên ăn đi, cơm đều đã nguội!”

Na Viễn quyết miệng xúc đầy thìa cơm há mồm nhét vào, nghi hoặc vươn tay béo chỉ chỉ nói: “Nhưng là..... Không có cãi nhau vì sao hai người lại không nói chuyện nha?”

“Ăn không nói, ngủ không nói.”

Niép Duy Bình ngón tay thon dài cầm chiếc thìa trắng, đầu cũng không nâng lên lạnh lùng nói.

Na Viễn trừng mắt nhìn xoay qua hỏi cô út: “Có nghĩa là gì ạ?”

Na Na nhìn xem thường, nhỏ giọng “Hừ” lại hạ nói: “Nghĩa là khi ăn cơm cùng khi ngủ không thể nói chuyện.”

Na Viễn nào nhỏ nghĩa mãi vẫn không rõ vì sao khi ăn cơm không thể nói chuyện, xem xét chú hư gương mặt thật đáng sợ liền thành thật ngậm miệng, sau đó thật cẩn thận cầm thìa xúc quả trứng kho run rẩy đưa tới trước mặt hần, bộ dạng lấy lòng mở miệng: “Chú ăn ~”

Niép Duy Bình nhú nhú mày, vẻ mặt ghét bỏ nhưng vẫn há mồm nuốt vào, tức giận mắng: “Ăn phần của cháu đi!”

Cơm chiều xong, Na Na đi dọn dẹp phòng bếp, đứa nhỏ sau khi tắm thơm tho kia lăm la lăm lét bước vào phòng nhào vào bên rìa cái giường lớn mềm mại của Niép Duy Bình, cái chân nhỏ đập đập hỏi: “Chú chú ~ chú không phải lại tức giận chứ ~”

Niép Duy Bình ôm nó lên trên giường xoa xoa, không để ý tới nó.

Thịt viên nhỏ ghé vào trên người hần nghịch ngợm, cánh tay mũm mĩm đâm đâm vào người hần, một bộ dạng lão luyện thành thực, giọng nói ra vẻ người lớn giáo huấn hần: “Chú, chú thật nhỏ mọn ~ ba ba nói người đàn ông tốt không nên so đo cùng mấy cô bé gái! Cô út là cô bé gái, chúng ta không thêm để ý ~”

Niép Duy Bình tát một cái vào cái mông béo, lạnh lùng hừ một tiếng: “Dù sao chú đã là ‘lang băm vì lợi mà tổn hại mạng người’, cho dù keo kiệt thêm một chút cũng chả có vấn đề gì!”

Tiểu hài tử đều không hiểu hết những lời nói chứa ẩn ý, không rõ lời giận dữ của Niép Duy Bình nói là có ý gì, nghĩ nghĩ một chút rồi nói: “Nhưng là cô út rất buồn nha ~”

Niép Duy Bình nhất thời cả giận nói: “Cô ấy mà khổ sở?! Người bị mắng là chú! Chú mới là người phải thương tâm!”

Niép Duy Bình ngay từ bé đã là thiên chi kiêu tử (con giời), thuận buồm xuôi gió trở thành tân binh của khoa ngoại khó tránh khỏi cao ngạo tự phụ, đối với những người khác thường thô lỗ không để trong mắt nên làm sao có thể suy nghĩ đến ý kiến của người khác!

Nhưng người duy nhất hần để ở trong lòng lại có thể chỉ trích hần như vậy..... Đến bây giờ cũng chưa có ai dám đối với hần như vậy đâu.

Niép Duy Bình “thương tâm” không phải do bị nói là đạo đức giả, không phải do bị khiêu nại dẫn đến tức giận mà là do người đã nói ra làm cho hần cảm thấy bản thân bị tổn thương sâu sắc.

Trong tính toán lâu dài của hần là muốn đưa người nào đó tới dưới sự áp ủ bảo hộ của mình nhằm tránh một số thời điểm không thể đoán ra trong tương lai, nhưng nào ngờ cô ấy lại có thể nói lời làm bản thân hần khó chịu như thế.....

Niép Duy Bình tràn đầy nhiệt huyết lại bị một chậu nước lạnh đổ xuống lạnh thấu tâm can.

Hần đã đi cả một quãng đường thật dài mới phát hiện ra bản thân muốn được tay trong tay với người đó, nhưng mà hần đã lang thang qua nhiều ngã ba ngã tư đầy hỗn loạn mà vẫn chưa thấy đích đến của con đường này, nó giống như dòng sông dài chảy xiết mà không ai chỉ đường dẫn lối cho hần.

Niép Duy Bình hiếm khi u buồn, cảm xúc sâu nào còn chưa bộc phát toàn diện liền cảm thấy trên mặt ươn ướt mềm mại làm hần nhanh chóng phục hồi tinh thần lại.

Thằng nhóc này đang ngồi trên người hần, cái miệng nó vẫn áp trên mặt hần tiến hành nụ hôn an ủi thân thiết, cái mặt nộn nộn đáng yêu cứ dụi dụi vào cổ hần thể hiện sự thân thiết khó nói nên lời.

“Chú chú đừng thương tâm ~ cháu có biện pháp làm cho chú cùng cô út hòa hảo ~”

Niếp Duy Bình toàn bộ tâm từ mềm mại, thịt viên nhỏ ấm áp trong lòng như tỏa ra hơi sữa, thật hồn nhiên thật tinh khiết.

Niếp Duy Bình nhéo nhéo hai má bé, không nghiêm túc cười nói: “Tiểu hồn đản, cháu có thể có biện pháp gì!”

Bạn nhỏ Na Viễn liền mắt húng, tay mân mê khoe miệng nhỏ kháng nghị: “Cô út hiểu rõ cháu nhất ~ cô sẽ đồng ý với cháu là cùng cháu hòa hảo ~”

Na Na thu dọn xong lại tìm không được tiểu Viễn, biết là bé nhất định lại dính với bác sĩ Niếp.

Nói cũng lạ, tiểu tử kia cùng bác sĩ Niếp giống như trời sinh đối nghịch, hai người thường thường khi ở cùng nhau sẽ gây thơ mà tranh chấp. Đứa nhỏ vô luận thế nào thì cái lưỡi cùng thể lực vẫn đều kém xa bác sĩ Niếp, thường thường bị khi dễ đến mức nước mắt lưng tròng, ủy khuất chạy đến bên cạnh cô muốn được an ủi.

Nhưng là mặc kệ hai người đối chọi như thế nào đi chăng nữa, đứa bé vẫn luôn nhớ ăn không nhớ đánh, chỉ chớp mắt liền mặt mày hớn hở dính vào bác sĩ Niếp, chơi đùa âm ỉ không ngắt.

Na Na do dự mãi, thẳng đến khi nghe thấy tiểu Viễn gọi mình mới cố lấy dũng khí đẩy cửa ra.

Niếp Duy Bình sắc mặt nhìn không ra cái gì, tựa vào đầu giường một bàn tay bị Na Viễn ôm nghịch, một bàn tay ung dung cầm tạp chí.

Na Na khụ một tiếng: “Tiểu Viễn nên đi ngủ thôi, chúng ta trở về phòng đi!”

Bánh bao mồm mồm đang nắm bàn tay to của Niếp Duy Bình chơi đùa húng khởi, lắc lắc đầu nói: “Không cần đâu ~ cô út, chú..... Chúng ta ba người không phải vẫn cùng ngủ trên giường lớn sao?”

Na Na xấu hổ đứng ở cửa, đối mặt hai mắt thuần khiết khẩn cầu của tiểu Viễn, tiến cũng không được thoái cũng không xong.

Niếp Duy Bình chậm rãi buông tạp chí, cời kính mắt nằm xuống trước đột nhiên mở miệng nói: “Lần trước đã mua hai bộ ga giường.”

Na Na sửng sốt, khó hiểu nhìn về phía hắn.

Niếp Duy Bình thản nhiên nói: “Không cần lo lắng xuất huyết đâu.”

Na Na: “.....”

Na Na đỏ mặt đến bên giường, nằm xuống bên kia, tiểu Viễn lập tức vươn cánh tay trắng ôm chặt lấy cô, vui vẻ đá đá chân ngắn cười khanh khách.

Ban đêm yên tĩnh thanh bình làm cho người ta tâm tư không khỏi trở nên mềm mại hơn vậy nên dễ dàng bộc lộ cảm xúc.

Ba người nằm thẳng, đứa bé đáng yêu nằm ở giữa, mỗi tay kéo tay một người, giống như một nhà ba người thân mật hài hòa mỹ mãn an bình.

Bạn nhỏ Na Viễn cũng không quên mình gánh vác sứ mệnh quan trọng, thanh âm trẻ con non nớt trong đêm càng trong trẻo đánh vỡ sự yên tĩnh khó có được.

“Cô út ~ chú biết sai rồi, cô tha thứ cho chú đi ~”

Cái thằng nhóc này!

Niếp Duy Bình oán hận nghiêng răng nhưng lại không phản bác.

Na Na nhẹ nhàng thở dài, sâu kín mở miệng: “Thực xin lỗi bác sĩ Niếp, là em sai rồi..... Anh có lập trường của anh, em không nên đem ý nghĩ của mình áp đặt cho anh, lại càng không nên giận chó đánh mèo đến anh.....”

Niếp Duy Bình trầm mặc không nói, trong bóng đêm không khí dần dần ngưng trệ.

Na Viễn không nhận được, lặng lẽ vươn tay dùng sức trọc trọc.

Niếp Duy Bình toàn thân đột nhiên run lên, cảm giác bên hông tê dại làm cho hắn thiếu chút nữa bật dậy.

Tức giận bắt lấy cái tay béo quấy rối kia, vừa muốn giáo huấn lại nghe thằng nhóc đó nóng lòng hỏi: “Chú ~ cô út tha thứ cho chú ! Chú không cần lại tức giận nga ~”

Niếp Duy Bình dùng sức nhéo nhéo lòng bàn tay của tiểu Viễn, khinh thường hừ nhẹ một tiếng, sau một lúc lâu mới không được tự nhiên mở miệng: “Chỉ số IQ thấp là thiếu sót..... Tôi còn so đo cái gì cùng kẻ ngu ngốc!”

Na Na bị châm chọc khiêu khích hai câu ngược lại lại cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm vui vẻ cười rộ lên.

Bác sĩ Niest không buồn phí công đấu võ mồm với cô, khuôn mặt lạnh đậm một cái liếc mắt cũng không thêm cho cô!

Người lớn thật là phiền toái, một chút cũng không hiểu chuyện, náo loạn cả lên đáng vẻ không được tự nhiên còn phải đợi bé ra tay!

Bạn nhỏ Na Viễn một bên tỏ vẻ lạnh lùng cao quý ghét bỏ một bên lại vui mừng rạo rực hưởng thụ cảm giác hãnh diện đạt thành tựu.

Dễ dàng bị chính mình hòa giải như vậy..... Tâm hồn bé nhỏ của Na Viễn nhất thời hùng hực khí thế, gương mặt trắng noãn nộn nộn cười đến không thấy mắt, kiêu ngạo mà đòi khen ngợi: “Chú chú chú ~ cháu không phải rất lợi hại sao ~ cô út đồng ý với chú hòa hảo nha ~”

Niếp Duy Bình không vừa mắt cái vẻ tự mãn của thằng nhóc cười nhạo một tiếng: “Cháu có lợi hại sao quả bóng nhỏ! Cháu nói cháu đã làm cái gì?”

Trừ bỏ việc đá một cước vung về ra thì thằng oắt này có cái lực gì!

Na Viễn mắt húng xoáy người tặng cho hắn cái mông, ôm lấy cổ cô út làm nũng: “Cô út cô út ~ cháu thật lợi không thật lợi hại không.....”

Na Na đỏ khốc đỏ cười hôn bé một cái: “Tiểu Viễn lợi hại nhất!”

Tiểu Viễn cảm thấy mỹ mãn vui vẻ cười đắc ý đá đá tứ chi nghịch ngợm không ngớt, còn không quên giả vờ khiêm tốn: “Tiểu Viễn không phải lợi hại nhất ~ lợi hại nhất phải là cô Từ ~”

Cô Từ là giáo viên ở nhà trẻ của Na Viễn.

Na Na tò mò hỏi: “Cô Từ lợi hại như thế nào?”

Thịt viên tròn cười rộ lên, một thân béo mập loạn chiến, thanh âm nhịp điệu lớn tiếng nói: “Cô Từ nói, bạn trai bạn gái cãi nhau thì đầu giường đầu cuối giường hòa ~ cô út cùng chú cãi nhau vừa lên giường không phải cũng hòa hảo sao ~”

Na Na: “.....”

Trên giường, trên giường, trên giường.....

Na Na khoe miệng run rẩy yên lặng ôm mặt.

Bóng đêm lại trở nên yên tĩnh, trong phòng quanh quẩn tiếng cười đắc ý của trẻ nhỏ càng tôn lên vẻ trầm mặc quỷ dị của hai người lớn bên cạnh.

Đứa nhỏ cười đến hụt hơi không bao lâu liền thở phì phò ngừng lại, thân mình tròn tròn nằm nghỉ chốc lát.

Trong bóng đêm yên tĩnh, Niest Duy Bình đột nhiên cười một tiếng khó hiểu, thanh âm mềm nhẹ lại như âm phong thổi qua làm cho Na Na nháy mắt lơ đãng đứng đững.

Niếp Duy Bình từ từ mở miệng, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng mà trong đêm khuya thanh vắng lại có thể làm cho lòng người yên ổn nhu hòa điềm đạm, giọng nói bình tĩnh hàm chứa niềm vui khó kìm nén.

“Quả nhiên lợi hại nha.....” Niest Duy Bình cố ý dừng một chút rồi thản nhiên tiếp tục nói: “Về sau nếu cãi nhau, chúng ta liền ‘lên, giường’ điều hòa!”

Na Na: “.....”

May mắn là trong bóng đêm nhìn không rõ được gương mặt cô nóng như thiêu đốt.

Na Na nằm thẳng tắp một cử động cũng không dám, cổ găng cứng vàng hô hấp làm bộ mình đã ngủ. Trái tim nhỏ cứ đập bình bịch đè ép lên làm cho xương ngực cô ần ần đau, làm cho cô không thể tiếp tục xem nhẹ cảm xúc này, không thể không cảm thụ được bản thân đã động tâm.

Niep Duy Bình đột nhiên ngồi dậy, ôm thịt viên nhỏ thay đổi vị trí, đem một lớn một nhỏ hai người ôm vào trong ngực.

Na Na hô hấp cứng lại, tay chân cứng ngắc không biết để đâu.

Thịt viên nhỏ nằm trong lòng, mái tóc mềm chọc vào người thật khó chịu, đôi mắt đen to sáng trong suốt cong cong, hạ giọng bộ dáng như tiểu quỷ hỏi: “Chú ~ đây không phải là trái ôm phải ấp sao?”

Na Na: “.....”

Thằng nhóc này lại bắt đầu nói hươu nói vượn!

Na Na khóc không ra nước mắt, không biết hiện tại có nên đổi nhà trẻ lần nữa không.....

Niep Duy Bình khinh bỉ nhéo nhéo mặt bé, đây đều là do ai dạy a? Dừng từ đặt câu đều cực phẩm như vậy!

Bất quá lúc này ôn hương nhuyễn ngọc ôm trong ngực, Niep Duy Bình tâm tình thật tốt hào phóng không có mở miệng, cánh tay dài buộc chặt đem cả người cứng nhắc của con thả lỏng về kéo lại càng gần, tức giận ra mệnh lệnh: “Câm miệng! Ngủ”

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Đảo mất đến cuối tuần, bạn nhỏ Na Viễn sáng sớm đã tỉnh dậy kích động nhảy nhót chuẩn bị trang bị bảo hộ của mình, mũ bảo vệ, miếng bảo vệ đầu gối toàn bộ nhét vào ba lô nhỏ, sau đó khẩn cấp thúc giục cô út đi.

Na Na biết bé thật lâu không được đi chơi trượt băng sớm đã muốn ghen hổng rồi, cười cười sờ sờ đầu bé, ngồi xổm xuống bên tai bé nhỏ giọng nói: “Tiểu Viễn ngoan mau đi hỏi chú xem có cùng chúng ta đi chơi không?”

Niep Duy Bình từ ngày hôm qua đã bắt đầu lông mày không phải lông mày ánh mắt không phải ánh mắt, trương cái gương mặt thối đời đối đãi mọi người.

Na Na theo bản năng cảm thấy một cỗ oán khí chết chóc hướng tới mình, không dám bước tới mà thử vận may, nên thực không có tiền đồ phái tiểu Viễn đi hỏi hán.

Tiểu quỷ này lại chưa hiểu chuyện, mà không hiểu chuyện lại là chuyện tốt, bé không vui vẻ quyết quyết miệng nhưng lại sợ mấy người lớn này vì giận dữ mà làm chậm trễ thời gian, chỉ đành phải miễn cưỡng đồng ý.

Niep Duy Bình sắc mặt đen đến dọa người.

Đi! Đương nhiên muốn đi!

Con thả lỏng về là đồ nào phẳng, hán sao có thể yên tâm để cho cô rời khỏi tầm mắt của mình mà ở cùng một gã đàn ông thối đời dám can đảm mơ ước cô?

Niep Duy Bình cảm thấy nếu bản thân hán không đi để trông chừng chỉ sợ trên đầu hán sẽ xuất hiện thêm cái nón xanh chướng mắt!

Na Na chuẩn bị xong xuôi Niếp Duy Bình đã đứng ở cửa chờ cô, nhìn thấy cô đi ra cũng không thèm quay đầu lại mà ôm lấy thịt viên nhỏ đi trước.

Na Na vội vàng đổi giày khóa cửa, mang theo ba lô nhỏ của tiểu Viễn vội vàng đuổi theo phía sau.

Tân hoa xã ngay gần nơi bọn họ ở chỉ cần đi bộ một chút. Ngụy Triết sớm đã chờ ở ven đường, nhìn thấy bọn họ đi tới vội vàng vẫy tay.

“Chờ lâu chưa?”

Ngụy Triết ga lăng giúp cô mở cửa xe cười nói: “Không có, tôi cũng vừa mới đến thôi.”

Na Na vừa muốn ngồi vào, Niếp Duy Bình đã nhanh tay lẹ mắt đem thịt viên nhỏ trong tay nhét vào ghế phụ lái.

Ngụy Triết hạ tầm mắt trầm ngâm quan sát hắn.

Niếp Duy Bình sắc mặt không thay đổi, bộ dạng như một vị thần mở cửa sau xe, sau đó cánh tay đặt lên trên cửa ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía con thỏ nhỏ vụng về về mặt đang quỳnh lên.

Na Na xấu hổ cười cười, thành thành thật thật ngồi vào ghế sau.

Niếp Duy Bình nhếch khóe môi một cái, khiêu khích liếc mắt nhìn Ngụy Triết một cái.

Ngụy Triết không để ý cười cười, chuyển hương lên xe bắt đầu đi đến sân trượt.

Bạn nhỏ Na Viễn hưng phấn mà ngồi không yên xoay tới xoay lui, chốc lát quỳ gối trên ghế cùng cô út nói giỡn chốc lát lại lú lú quẩn quít lấy Ngụy Triết hỏi đông hỏi tây.

Ngụy Triết tính tình rất tốt có hỏi có đáp, thái độ ôn hòa thỏa mãn tính tò mò của trẻ nhỏ.

So sánh với ghế trước nóng nực, ghế sau hai người lại an tĩnh quá mức.

Niếp Duy Bình tâm tình vốn khó chịu, một đường liền lãnh lùng nghiêm mặt nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Na Na cùng hắn ngồi song song ngồi không thể tránh khỏi có chút va chạm, trong lòng cô liền có điểm ngượng ngùng, tay chân cũng không được tự nhiên khỏi phải nói nếu chủ động bắt chuyện thì sẽ ngượng ngùng đến mức nào.

Sân trượt cách bệnh viện khá xa, may mà giao thông khá thông thoáng không bao lâu cũng đến nơi.

Xe dừng lại, Na Viễn giống như đạn pháo nổ tung vui vẻ hoan hô rồi xông ra ngoài.

Ngụy Triết vội vàng ở phía sau kêu lên: “Cẩn thận kéo ngã!”

Ngụy Triết đi mở xe, Na Na cùng Niếp Duy Bình mang theo tiểu Viễn đi vào trước.

Niếp Duy Bình xếp hàng mua vé, sau đó cầm bốn vé phát ọi người.

Thay giày xong Na Na giúp tiểu Viễn đeo đồ bảo hộ, buộc kín người bé sợ bé té bị thương.

Ba người lớn lại không phiền toái như vậy, Ngụy Triết rất nhanh thay giày xong thoải mái lôi kéo tiểu Viễn vào sân trượt.

Niếp Duy Bình ngồi bất động ở chỗ kia, Na Na nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy, giày không vừa?”

Niếp Duy Bình lãnh đạm nhìn cô một cái sắc mặt mang theo tức giận.

Na Na không rõ cho nên ngồi xổm xuống trước mặt hắn giúp hắn đi giày, sau đó ngẩng đầu nhìn hắn: “Thử xem đi?”

Niếp Duy Bình từ trên cao nhìn xuống nhìn cô, ánh mắt đen láy đơn thuần lại động lòng người, sắc mặt tự nhiên đi giày ình.

Niếp Duy Bình trái tim đột nhiên đập thật nhanh, tư tưởng đại nam nhân trong hắn thấy thật thỏa mãn, mặc dù hắn không có quan niệm nam tôn nữ ti nhưng giờ phút này hắn cũng không thấy có ác cảm gì mà lại cảm thấy thật tốt khi có người dịu dàng ngoan ngoãn hầu hạ mình.

Nếu có thể cứ mãi ngoan như vậy thật tốt a!

Niep Duy Binh mới chỉ thoáng nghĩ đến vấn đề này thì cô đã thay xong giày cho hắn.....

Na Na vỗ vỗ tay đứng lên, đứng trên giày trượt băng mà như đứng trên đất bằng.

“Được rồi vào đi thôi!”

Niep Duy Binh sắc mặt cứng đờ, bàn tay đang bám vào lan can bởi vì dùng sức mà đầu ngón tay đều xanh trắng.

Niep Duy Binh hít sâu một hơi tứ chi cứng ngắc chậm rãi đứng lên.....

Sau đó dưới chân không chịu nổi chế mà trượt một điệu nhảy clacket, hai chân trơn trượt lao đảo run run tiếp đó là đặt mạnh mông xuống ghế.

Na Na: “.....”

Na Na ánh mắt trừng thật to rồi vội xoay mặt đi, cô ghen cười đến mức thiếu chút nữa đứng không vững.

Phản ứng của con thỏ nhỏ vụng về đều bị Niep Duy Binh thu hết vào mắt, bả vai không ngừng run run làm cho Niep Duy Binh sắc mặt ửng đỏ, thẹn quá thành giận mắng: “Cười cái gì! Biết trượt băng là rất giỏi sao? Có bản lĩnh đi sang bên kia thử bơi coi!”

Niep Duy Binh vốn thích an tĩnh mà khi trượt băng thì tiếng nhạc quá lớn, thanh niên thì mặc áo quần lố lăng gào thét to tiếng chung quanh tán loạn, loại vận động này khẳng định không vừa mắt hắn.

Huống chi..... Học y đều bề bộn nhiều việc, thời điểm học thì học trình nặng nề, sau đó đi làm lại càng thêm bận rộn, làm sao có thời giờ chơi bởi vì đó?

Na Na còn chưa từng gặp qua bác sĩ Niep quần bách như thế, trong lòng vui vẻ dù míu môi vẫn là không nhịn được bật cười ra tiếng.

Niep Duy Binh sắc mặt biến thành màu đen, tóc đều dựng thẳng lên, âm thanh âm trầm ai oán uy hiếp: “Còn cười..... Em liền bay nhanh ra ngoài như ngôi máy bay phản lực đó!”

Na Na tin tưởng bác sĩ Niep tuyệt đối làm được ra chuyện hung tàn như vậy, vội vàng căng cứng da mặt, tay nhỏ bé đưa đến trước mặt hắn thân thiết nịnh nọt lấy lòng hắn nói: “Em giúp anh đi vào, yên tâm, đi chậm một chút đi sẽ không ngã sắp xuống.....”

Bàn tay trắng nõn nhỏ bé ngay tại trước mắt, trên mu bàn tay ónh nhuận mập mạp non mịn như trẻ nhỏ thật là động lòng người mà.

Niep Duy Binh không tự chủ được mà nắm lấy nương lực chậm rãi đứng lên.

Na Na ánh mắt sáng trong suốt cổ vũ nói: “Đúng vậy, chính là như vậy..... Trọng tâm ổn định, không phải sợ, giống như đi xe đạp thôi, nếu cử động thì không bị ngã nữa!”

Niep Duy Binh chưa từng chạm vật qua như vậy.

Hắn rất sùng bái Cushing, ngài là người tài năng, là cha đẻ của ngành giải phẫu thần kinh, tác phong làm việc phong lưu phóng khoáng, cao quý ngang ngược, đầy chất quý tộc làm cho ngài trở nên điên đảo chúng sinh. Niep Duy Binh không tự giác mà học tập theo phong cách của thần tượng, giờ tay nhắc chân đều cao ngạo tao nhã, lạnh lùng quý phái, chưa từng giống như bây giờ tứ chi cứng ngắc, động tác buồn cười lại tùy ý người khác kéo đi.

Nhưng bàn tay mềm mại nắm chặt tay mình như vậy lại vô cùng kiên định chống đỡ ỳnh, khiến cho người luôn luôn không được tự nhiên lại thiếu kiên nhẫn như Niep Duy Binh cam tâm tình nguyện tự hủy đi hình tượng.

Niep Duy Binh thật cẩn thận theo Na Na tiến vào sân, phía trước là những tiếng cười đùa ồn ào của mấy cái đứa trẻ ranh, chúng còn đang trượt đi với tốc độ nhanh kinh người, làm cho Niep Duy Binh vội nắm chặt lan can bên sân, mặc Na Na khuyên như thế nào cũng đều kiên quyết không buông tay.

Nói dù sao, nếu như bị đụng vào té bị thương là chuyện nhỏ, mất mặt là việc lớn!

Huống chi..... Còn có tên Ngụy Triết ở bên cạnh chờ hấn bị xấu mặt nữa!

Bạn nhỏ Na Viễn cùng Ngụy Triết đều trượt quanh sân được hai vòng, rốt cục mới nhìn đến Niếp Duy Bình cùng Na Na chậm chậm đi ra.

Tiểu tử kia kỹ thuật rất tốt, tốc độ tuy rằng chậm nhưng là ổn định, cái mông nộn nộn xoay xoay nhìn thật giống như con chim cánh cụt nhỏ, chậm rì rì tới gần Niếp Duy Bình, trừng mắt đen to lúng liếng xem xét nửa ngày sau đó không khách khí nhếch miệng cười to.

“Chú ổn ha ~”

Niếp Duy Bình thật muốn tiến tới véo lên gương mặt béo của nó, tiểu tử kia vội trượt ra xa khỏi tầm tay hấn, đắc ý dào dạt vươn tay ra lắc lắc làm mặt quỷ với hấn.

“Bắt không được bắt không được bắt không được nha ~”

Niếp Duy Bình nào dám buông tay khỏi lan can, thấy tình trạng của mình đúng là hổ xuống đồng bằng chó cũng dám khinh, trừng mắt nhìn chăm chăm thằng oắt đang không ngừng nhả mặt cười nhạo mình, tức giận đến mức có thể phun ra lửa đến nơi, nếu không phải chân tay không thuận tiện hấn đã sớm ra tay tóm lấy thằng oắt đó hung hăng dạy dỗ một trận!

Na Na đã không dám nhìn sắc mặt bác sĩ Niếp, chỉ sợ lửa giận của hấn lại mang tai họa đổ lên ao cá bé nhỏ của mình, vội vàng dời đi lực chú ý của hấn: “Tiểu Viễn, cùng cô thi một lần, xem ai nhanh hơn thế nào?”

Na Viễn ánh mắt sáng ngời, vỗ vỗ bàn tay béo cao hứng hoan hô: “Tốt tốt ~ Chú Ngụy cũng đến thi một lần nha ~”

Ngụy Triết nhìn Niếp Duy Bình trong ánh mắt tràn đầy vui sướng khi người gặp họa, ngữ điệu nhẹ nhàng đáp ứng: “Tốt!”

Ngụy Triết tươi cười so với ngày xuân còn muốn sáng lạn, ôn nhu hơn, trực tiếp bổ thêm một đao: “Nếu bác sĩ Niếp không tham gia vừa lúc có thể ở bên cạnh giúp chúng tôi làm trọng tài!”

Niếp Duy Bình ánh mắt âm hàn, thật sự muốn đâm một phát vào cái gương mặt kia mà.

Ngụy Triết không chút nào sợ hãi sung sướng cười phát phát tay: “Cám ơn a!”

Nói xong liền linh hoạt chuồn đi, mang theo đứa bé nhảy nhót không ngừng cùng với Na Na đang sợ tới mức sắp tè ra quần không chút lưu tình nào bỏ lại Niếp Duy Bình một mình.

Niếp Duy Bình nhờ sự giúp đỡ của lan can mà chậm rãi di chuyển, từng bước từng bước nhỏ tiến tới chỗ ghế nghỉ chân ở bên ngoài sân, sau đó ngồi xuống ghen ghét nhìn chăm chăm vào bên trong.

Thịt viên nhỏ vẽ mặt cực hưng phấn, mồm nhỏ há thật to, dường như có thể nghe thấy bé kinh ngạc hô thật to.

Trên sân trượt có rất nhiều người, đủ loại kỹ thuật cao siêu, các động tác yêu cầu độ khó cao của người trẻ tuổi, nhưng Niếp Duy Bình ánh mắt đều keo kiệt cho bọn họ, chỉ thẳng tắp nhìn chăm chăm ba người kia, ánh mắt tràn đầy sự ghen tuông..... Thật giống như đang nhìn vợ mình hồng hạnh ra tường, thật sự tràn ngập oán khí.

Người đàn ông anh tuấn ôn nhuận cùng cô gái thanh tú dịu dàng, một tả một hữu nắm chặt tay đứa nhỏ đáng yêu, ngẫu nhiên lại nhìn nhau mà cười làm toát lên sự ăn ý khó nói thành lời.

Cũng thật giống một nhà ba người a.....

Đôi vợ chồng son mang theo đứa nhỏ, tay nắm tay hình ảnh thật hài hòa, đập vào mắt Niếp Duy Bình làm hấn đau lòng chua xót.

Còn có cái gì có thể bi thảm hơn chuyện này sao?

Người phụ nữ của mình lại mang theo đứa nhỏ nhà mình cùng người đàn ông khác vui vẻ hòa hợp..... Niếp Duy Bình hận không thể xông lên tách bọn họ ra, lại chỉ phải ghen ghét ngồi một bên nhìn bọn họ xằng bậy!

Đỉnh đầu toàn một màu xanh a.....

Thật sự là uất ức đến cực điểm!

Niep Duy Bình bực mình, nhìn con thỏ nhỏ vụng về cùng tiểu hổ dẫn kia bị mê hoặc đến thất điên bát đảo mà trong lòng chua chát mất mát.

Nửa ngày này trôi qua trong gian nan, may mắn thể lực đứa bé không nhiều, không bao lâu liền mệt không muốn chơi nữa, nũng nịu ngồi xồm xuống rồi bị người khác lôi kéo đến bên rìa sân.

Na Na ngồi ở trên ghế, vội lấy nước đưa cho tiểu Viễn uống, cởi bỏ mũ cho bé rồi giúp bé lau mồ hôi.

Đứa nhỏ còn đang đắm chìm trong hưng phấn, hoa chân múa tay vui sướng ca ngợi: “Chú Ngụy thật giỏi nga ~ làm được thật nhiều thật nhiều động tác ~ đặc biệt đặc biệt soái ~ Chú Ngụy về sau có thể mang cháu đến đây chơi nữa không?”

Ngụy Triết cười đến híp cả mắt, nhéo nhéo mặt bé, quét mắt nhìn người nào đó gương mặt đen sì bên cạnh, sung sướng nói: “Đương nhiên là có thể! Về sau chú thường xuyên mang cháu tới đây, chú cũng không xấu đến mức không cho cháu đi chơi được nha.”

Na Viễn đương nhiên gật đầu, cao hứng phấn khởi chụp lấy tay Ngụy Triết, sau đó tay béo chỉ Niep Duy Bình, chớp mắt chờ mong hỏi: “Có thể thuận tiện dạy cho chú xấu không ạ? Chú ý thật đáng thương nga ~ cũng không biết trượt băng ~”

Cái chủ ý thật vô liêm sỉ khiếm nhã!

Hắn một chút cũng không có đáng thương!

Ai mà thèm học mấy cái trò này a!

Niep Duy Bình khinh thường hừ lạnh.

Ngụy Triết liếc mắt nhìn hắn, mang theo ngữ khí hào phóng nói: “Được, chỉ cần bác sĩ Niep nguyện ý, chú rất vui làm thầy giáo của cậu ấy!”

Thầy giáo..... Nghĩ đến thật tuyệt!

Niep Duy Bình lạnh lùng gợi lên nụ cười trào phúng, ánh mắt rõ ràng tỏ vẻ khinh thường đối với hắn không đổi.

Ngụy Triết lơ đãng cười cười, tâm tình thư sướng lòng dạ tự nhiên cũng sẽ rộng lớn.

Hắn thực có thể thông cảm với Niep Duy Bình bị đè nén, tự nhiên sẽ không theo hắn chấp nhận.

Na Na ngồi không yên, bên người ba cái giống đực bàn vấn đề quá mức đáng sợ, vạn nhất không ổn thì người không hay ho khẳng định lại là mình!

Na Na lúc này đứng lên nói: “Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta nên đi thôi.....”

Nói xong liền chạy nhanh đi ra ngoài.

Ngụy Triết như nghĩ đến cái gì đó, ha ha nở nụ cười, vỗ vỗ bả vai Niep Duy Bình, thâm ý cười nói: “Này, đừng xem thường điểm kỹ năng ấy, sự thật chứng minh biết trượt băng..... Vẫn là rất hữu dụng !”

Nói xong liền chủ động đỡ tiểu Viễn lôi kéo bé cùng nhau đi ra.

Niep Duy Bình nhú nhú mày, rất nhanh hiểu được ý của Ngụy Triết.

Toàn bộ đều đi hết, ai tới giúp đỡ hắn thay giày lại đây!

Một đám không có lương tâm, tất cả đều xem thường sự uy vũ của sói mà!

Niep Duy Bình ngồi ở chỗ kia vẫn không nhúc nhích, xung quanh náo nhiệt ồn ào mà một chút ảm áp hắn cũng không cảm nhận được, cả người như rơi vào hầm băng, tâm thật lạnh thật cô đơn

“Này!”

Niep Duy Binh không khỏi sửng sốt, trước mắt là đôi tay nộn nộn nhỏ bé cầm giày của hắn, quơ quơ ý bảo hắn cầm lấy.

“Hắn là không cởi được đi, trước tiên cởi nút thắt ở cổ chân.”

Niep Duy Binh trong mắt là vui mừng, mím môi nhìn về phía Na Na, trong ánh mắt chỉ có ôn nhu lưu động.

Na Na cẩn thận lo lắng bác sĩ Niep rất sĩ diện, tất nhiên không vui vẻ mà ở trước mắt bao nhiêu người chịu mất mặt, cho nên giúp hắn lấy giày đến đây, giúp hắn thay xong rồi lại đi ra, miễn để cho hắn không được tự nhiên.

Sự cẩn thận săn sóc này làm cho Niep Duy Binh lúc trước đang chìm ngập trong lửa giận liền tắt ngấm, mà trái tim lại như có dòng nước ấm gột rửa, tràn ngập ngọt ngào.....

Niep Duy Binh chậm rãi thay giày lại, cảm thấy thoải mái, sự lạnh lùng của bản thân cũng liền theo trở lại.

“Đi thôi, thời gian không sai biệt lắm, đừng để cho người ta phải chờ lâu!”

Niep Duy Binh không phải nói tới Ngụy Triết, mà là đồng nghiệp khoa giải phẫu thần kinh.

Mỗi phòng cách một thời gian sẽ tụ họp một lần, không những thả lỏng bản thân một chút mà còn có thể tăng cường cảm tình với nhau.

Lần này Na Na vừa vận tới, liền bị Lưu Mân cường ngạnh ra mệnh lệnh tới trình diện.

Sau khi cùng Ngụy Triết nói lời từ biệt, Na Na cùng Niep Duy Binh liền mang theo tiểu Viễn vội vàng tới nơi đã hẹn trước.

Lần này hoạt động là Lưu y tá trưởng sắp xếp, ở một câu lạc bộ giải trí ở thành phố L, bên trong có rất nhiều trò giải trí, cơm nước xong xuôi mọi người còn có thể ca hát hoạt động đủ trò.

Lưu Mân tính tình nóng vội, đợi nửa ngày mà người còn chưa tới, sớm đã gọi điện thoại thúc dục.

Na Na cùng Niep Duy Binh đồng thời xuất hiện, còn mang theo đứa bé đáng yêu, đồng nghiệp lại một chút kinh ngạc cũng không có, giống như bọn họ cùng nhau tới là đương nhiên, ngay cả vài hộ lý chuyên bát quái cũng đều không có hỏi thêm một câu.

Rất quý dị !

Na Na bất tri bất giác phát hiện..... Giống như có chuyện gì đó mà nàng không biết đã xảy ra.

Tiểu Viễn tinh lực có hạn, nửa đường thượng liền nằm ở trong lòng Niep Duy Binh mơ mơ màng màng mà ngủ, khi bị đánh thức liền thực mất hứng, vươn cái mặt bánh bao kia ra, ánh mắt mơ màng cùng bộ dáng siêu đáng yêu làm cho đám hộ lý thét chói tai, hai mắt như tỏa ánh sáng xúm lại người sau tiếp bước người trước vuốt ve bé.

Niep Duy Binh cười lạnh một tiếng, không chút do dự đem thịt viên nhỏ ném cho các cô ấy.

Hừ!

Cho mi chê cười ta!

Cho mi vui sướng khi người gặp họa!!

Đáng đời!

Nhìn xem chú Ngụy của mi có thể đem mi cứu ra được hay không!

Bạn nhỏ Na Viễn giống như con thỏ nhu nhược rơi vào tay bầy sói, bị một đám a di quái lạ đáng sợ vuốt ve mà nước mắt lưng tròng đáng thương nhìn về phía chú cầu cứu, lại chỉ nhận được một ánh mắt đầy ý cười vui sướng ác liệt.

Tiểu tử kia miết miết miệng, đôi mắt ai oán lại đốn không biết bao nhiêu cảm xúc tình thương của mẹ của mấy người phụ nữ đó, một bộ dạng sắp khóc càng dẫn tới những người đó “yêu thích không buông tay” tiếp tục vuốt ve.

Cũng may cô út còn thương xót, biết đau lòng bé, đúng lúc giải cứu bé ra, ôm bé ở trên đùi bón bé ăn chút đồ.

Chơi cả sáng sớm đã đói bụng đến mức kêu vang, Na Viễn một bên ăn như lang như hổ, một bên trừng trừng ánh mắt đầy tức giận nhìn Niếp Duy Bình một cái.

Bác sĩ Niếp miệng rất độc, thật vất vả mới ăn một bữa cơm no đủ, không có người nghĩ muốn không thể tiêu hóa được, vì thế vị trí bên người Na Na liền dành cho hắn.

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

Na Na kinh hách há hốc mồm, Niếp Duy Bình trong mắt chợt lóe hung quan, đôi đũa trong tay giương lên đem miếng thức ăn kia nhét thẳng vào trong miệng cô.

Na Na: “.....”

Vì bất ngờ nên không kịp đề phòng, Na Na bị nghẹn tới nước mắt lưng tròng, lại không dám trực tiếp nhổ ra, đành phải nhăn nhó mặt mày gắng sức nuốt vào.

Một bàn mọi người ái muội cười rộ lên, đều kéo dài thanh âm đồng loạt “A” lên.

Na Na cũng không biết là do xấu hổ hay là bị nghẹn miếng đồ ăn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bộ dáng đáng thương hề hề làm cho người ta muốn khi dễ.

“Ăn ngon sao?” Niếp Duy Bình lộ ra ý cười ôn nhu hỏi.

Na Na dưới dâm uy, đánh nghẹn khuất mà gật đầu.

Khuôn mặt Niếp Duy Bình khi đối diện với người khác luôn lạnh lùng không cảm xúc, lại thêm việc chuyên nói lời ác độc khó nghe khiến người ta bị ngăn trở ở bên ngoài, nay đột nhiên lại lộ ra bộ dáng ôn nhu cười nhẹ nhàng thâm tình như vậy, một phòng mọi người đồng loạt run rẩy đầu óc tê dại, đối với đây một bàn món ngon mỹ vị đột nhiên khẩu vị hoàn toàn biến mất.

Thịt viên nhỏ thềm ăn đến mức nước miếng chảy ròng đã bị bỏ qua, nhất thời bất mãn mân mê miệng: “Cô út cô út ~ cháu muốn ăn ~”

Thực là không hiểu chuyện mà.....

Ngồi ở bên cạnh Na Na, Trần Tiệp cười tủm tỉm vươn tay: “Đứa bé ngoan đói bụng rồi à, lại đây a di bón cho cháu có được không?”

Tiểu tử kia kiêu ngạo lắc lắc đầu, dùng sức chui vào trong lòng Na Na.

Niếp Duy Bình đối với cái bóng đèn nhỏ này cũng không có nửa điểm thương tiếc, không lưu tình chút nào túm sau cổ đưa bé từ trong lòng Na Na ra ném cho Trần Tiệp.

Bạn nhỏ Na Viễn phần nộ vừa giương nanh múa vuốt vừa nhếch miệng gào thét, Trần Tiệp vội vàng ôm bé dỗ: “Bé ngoan ăn chân gà nha, a di giúp cháu gấp một cái thật lớn!”

Nói đùa sao, sắc mặt tốt này của bác sĩ Niếp loại người nào có thể có may mắn nhìn thấy sao? Tiểu tử kia đáng yêu mềm mại như vậy làm sao chịu nổi lời nói ác độc của bác sĩ Niếp đầu độc đây!

Mỹ thực ở phía trước, lại đói bụng nửa ngày thịt viên nhỏ liền bị dời đi lực chú ý, vội cầm món chân gà kho lên cắn.

Không có tiểu Viễn, Na Na đột nhiên lại có cảm giác xấu hổ khi cùng bác sĩ Niếp cô nam quả nữ mặt đối mặt, ánh mắt không dám nhìn hắn, cũng không dám nhìn những người khác đang tươi cười thâm ý ái muội.

“Mấy ngày hôm trước..... ừm,thời kì đặc thù, ăn chút đồ bồi bổ huyết khí này đi!”

Niep Duy Bình giật mình chút trước kháng cự bất giác của cô, tay cầm đôi đũa nhanh chóng ổn định, không ngừng gấp tận miệng cho cô mấy món ăn.

“Phốc.....”

Lưu Mân phun ra một ngụm canh, một bên ho khụ khụ một bên cười đứt quãng nói: “Niep Tiểu Bình cũng....cũng có..... thời điểm cẩn thận tỉ mỉ như vậy! Ha ha ha..... Thực làm cho người ta cảm thấy kinh sợ!”

Lời nói như vậy là muốn làm người ta phải suy nghĩ nhiều nha!

Na Na khóc không ra nước mắt, cô có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch được nha!

Tú sắc khả cơm.(Nghĩa là mỹ nữ giống như mỹ vị, làm cho người ta thêm muốn)

Niep Duy Bình trong lòng thập phần thỏa mãn, chỉ nghĩ thôi cũng thấy bụng đã no rồi, sung sướng tiếp tục bón đồ ăn, cái cử chỉ suýt chút ghê tởm kia làm cả một bàn ai ai cũng đều hận không thể ra ngoài mà phun.

Na Na thấy thật đau khổ, mấy cái món bác sĩ Niep bón cho cô ăn mấy miếng liền no rồi!

Cố tình bác sĩ Niep lại làm không biết mệt, cùng nhồi như đang cho vịt ăn cứ không ngừng nhét vào miệng cô.

Na Na cảm thấy chính mình nếu ăn no quá sẽ không chịu nổi, vội vàng cầm đũa lên gấp lung tung một miếng thịt cười nịnh nọt mà nóng lòng đưa tới bên miệng Niep Duy Bình: “Bác sĩ Niep anh cũng ăn đi, đừng để ý em.....”

Niep Duy Bình ánh mắt nhìn chằm chằm miếng đồ ăn bên miệng, sau đó nâng mắt nhìn chằm chằm cô, chậm rãi..... Nở nụ cười.

Na Na bị nhìn mà kinh hãi, hành động này của cô chẳng phải là chứng thực hiểu lầm của mọi người?

Na Na vội vàng thu tay lại, những đã không còn kịp nữa rồi, Niep Duy Bình khẽ mở miệng cắn xuống, hàm răng trắng đều tăm tắp nhanh chuẩn cắn lên chiếc đũa, đầu lưỡi đầy sắc tình khê liếm..... Khiêu khích đến cực điểm.

“A di ~ di vì sao che mắt cháu a? Chau nhìn không gì cả ~”

Thanh âm đứa trẻ mềm mại truyền đến, lại như ngư lôi phát nổ bên tai của Na Na, sau đó oành một cái mặt cô đỏ ửng, xấu hổ đến mức vùi cả mặt vào bát cơm.

Rõ ràng hành vi cử chỉ phóng đãng không đứng đắn kia là của Niep Duy Bình, cô vì cái gì mà lại thẹn thùng như vậy a a a –

“Hừ hừ hừ –” Trần Tiệp vội vàng ngăn lại, tự nghĩ là nhỏ giọng mà mở miệng nói: “Ngoan ~ hiện tại có cảnh thiếu nhi không nên xem, chút nữa dì sẽ bỏ tay ra a!”

Thịt viên tròn liếm liếm cái miệng bóng nhẫy, lúc này liền gật đầu: “Àn! Cô út cùng chú có phải đang chơi trò hôn hôn hay không ?”

Na Na: “.....”

Trần Tiệp đầu đầy hắc tuyến vùng trộm liếc mắt nhìn bên kia một cái, lại phát hiện bác sĩ Niep cũng không có điểm khó chịu, đuôi mày khoe mắt đều nhộn nhạo xuân tình, quả thực là tràn hết cả ra mà.

Hôn hôn cái đầu mi! Cái miệng chỉ biết nói linh tinh, oắt con!

Na Na xấu hổ và giận dữ đến cực điểm, hung hăng trừng mắt nhìn đầu sỏ gây nên một cái. Trên gương mặt trắng noãn nộn liền đỏ ửng, ánh mắt to tròn ngập nước, bộ dáng xấu hổ như vậy lại còn liếc mắt một cái ở trong mắt người khác quả thật là đang liếc mắt đưa tình a!

Niep Duy Bình tỏ vẻ tươi cười hưởng thụ, hơi nhúu mày sung sướng đáp trả cô bằng một cái nháy mắt khiêu khích.

Đây là vị băng sơn ngàn năm luôn luôn muốn đông lạnh người ta, làm cho người ta sống không bằng chết ư, đột nhiên lại trở thành thứ nước nóng bỏng tay như vậy..... Một bàn người toàn nhìn quen chuyện sinh tử có chút không thể chấp nhận nổi, bị cảm giác buồn nôn chấn động làm rớt xuống bao nhiêu là da gà!

Lưu Mân cơm cũng không ăn, vội hạ đôi đũa xuống phùng mặt mà nói: “No rồi.....”

Trương Vi Đồng lúc này cũng nhìn ra, a một tiếng rồi nhấp một ngụm rượu, cười trêu ghẹo nói: “Cũng đúng thôi, vợ chồng son chính là thật dính..... Ai, cô gái nhỏ thật không đơn giản! Tôi cũng là lần đầu phát hiện, bác sĩ Niếp cũng có thể có thời điểm ôn nhu như vậy nha!”

Na Na quần bách đến mức cổ cũng đều đỏ, muốn giải thích gì cũng đều nói không được, cầm chặt đôi đũa không dám ngắt đầu, ngượng ngùng cúi đầu mà cắn chặt đầu đũa.

Từ bé cô đã có tật xấu này, trước kia lúc còn đến trường, nếu quá căng thẳng khẩn trương sẽ thích cắn đầu bút, hiện tại cũng không có sửa đổi.

Niếp Duy Bình ánh mắt đột nhiên trở nên thâm thúy, nhìn chằm chằm ẩn sau đôi môi hồng cùng răng trắng là đầu lưỡi như ẩn như hiện, cổ họng hần không tự chủ mà lên xuống.

Lưu Mân nhin lại nhần, thật sự không nhin xuống được, cười nói: “Mau, La chủ nhiệm, chạy nhanh mang cho bác sĩ Niếp cốc nước đá để dập hỏa đi, hôm nay nắng nóng cẩn thận khỏi nóng quá mà chảy máu mũi !”

Niếp Duy Bình lạnh lùng liếc mắt nhìn cô ấy một cái, lơ đãng hừ một tiếng, ôn nhu hỏi con thỏ nhỏ đang phát hỏa bên người: “Ăn no chưa?”

Na Na liềm mạng gật đầu, đầu chỉ đã no nếu ăn nữa thì sẽ nôn ra mất!

Lưu Mân hai tay tạo thành hình chữ thập, vẽ mặt tự cầu may mấn rồi thở dài: “Phải ăn no a, bằng không chị cùng một bàn toàn người đang thoi thóp này thế nào cũng sẽ lãng phí rất nhiều đồ ăn như vậy nha!”

Niếp Duy Bình không thềm để ý cô ấy, mỉm cười cánh tay khoát lên lưng ghế dựa của Na Na, nhẹ giọng nói: “Nếu ăn no..... em cũng nên bón cho anh!”

Na Na: “.....”

Lưu Mân: “.....”

Trước công chúng lại dám không kiêng kị chút nào như vậy.....

Trần Tiệp khóc không ra nước mắt, đứa nhỏ đáng yêu mềm mại lại thuần khiết giống như tiểu thiên sứ..... Tại đây lại bị dạng người đó hun đúc, thật sự có thể khỏe mạnh vui vẻ lớn lên sao?

Một bữa cơm, trừ bỏ đứa bé ngây thơ không hiểu chuyện, cũng chỉ có Na Na cùng Niếp Duy Bình ăn no.

Những người khác sau khi chứng kiến hận không thể đem toàn bộ cơm ăn hôm qua nôn ra, làm sao có thể nuốt trôi được nữa!

Đây mới là thật sự kinh khủng, so với lời nói ác độc còn đáng sợ hơn.....

Lập tức có thể đồn gục người cả một bàn, Niếp Duy Bình lực sát thương quả nhiên kinh người!

Sau khi ăn xong còn có hoạt động, Lưu Mân trực tiếp dẫn đến phòng lớn nhất, nghĩ ca hát có thể tạo không khí, những người khác còn có thể đánh bài, còn có thể tụ họp uống rượu.

Bạn nhỏ Na Viễn lần đầu tiên biết đến phương thức giải trí này, vui vẻ túm góc áo cô út, vội vàng đòi hát.

Đứa nhỏ là lớn nhất, mọi người chủ động đưa microphone. Vì thế tiếng nhạc thiếu nhi liền vang lên, một bài lại tiếp một bài.

Một đám người nghĩ muốn hát lên để phát tiết cảm xúc lại chỉ vì một vị đại lão gia nhỏ nhắn mà buồn bực không thôi, không hổ là đứa nhỏ nhà Niếp Duy Bình, công lực tra tấn người khác cũng thật kinh người.

Bạn nhỏ Na Viễn ôm microphone hát đến say mê, đứng ở trên bàn vừa hát vừa múa, cái mông nhỏ mập mập lắc qua lắc lại lôi kéo bản năng người mẹ của mấy cô gái đang ngồi ở đó đồng loạt vỗ tay hò hét cổ vũ.

Thịt viên nhỏ kích động đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, nhảy xuống nhào vào trong lòng Na Na: “Cô út ~ cô cũng hát một bài đi a ~”

“Đúng đúng đúng, Na Na cũng đến hát đi! Một cái mic nữa đâu? Đưa cho bác sĩ Niếp!”

“Ai nha, bác sĩ Niếp tất nhiên là cùng Na Na hát tình ca nha!”

Không biết vì sao lại ra thế này, Na Na cùng Niếp Duy Bình đã bị mọi người kéo tới phía trước, trong tay cầm mic.

Trong phòng, dưới ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt đối phương trở nên mờ lung kì ảo, lại làm cho tình ý trong mắt cả hai càng thêm biểu lộ rõ ràng.

Trần Tiếp một bên chọn bài một bên hỏi: “Hát cái gì a?” “Tình yêu Quảng Đảo”? (Các bạn có thể nghe tại zing mp3, bài này của Mạc Văn Úy ft Trương Hồng Lượng)

Lưu Mân liền phản đối: “Không hát “Tình Yêu Quảng Đảo”, đó là mối quan hệ bất ổn! Không bằng.....” Hôm nay em phải gả cho anh?” (Thái Y Lâm nhé mọi người)

Trần Tiếp ánh mắt sáng ngời, lập tức chọn bài này.

Giai điệu nhẹ nhàng vang lên, mọi người không hên mà cùng nhau yên tĩnh, ngay cả đứa nhỏ phấn khởi kia cũng không có làm âm ỉ, thành thành thật thật ngồi ở trên sofa.

Na Na nhìn trộm người đàn ông bên người một cái, trái tim như nai con chạy tán loạn đập thật nhanh, may mắn âm nhạc đủ to bằng không trái tim cô kịch liệt đập nhanh như vậy tuyệt đối có thể bị những người khác nghe được.

Trước kia lúc còn ở trường, cô cũng thường xuyên cùng bạn học đi KTV ca hát, với tình ca hát đối gì đó Na Na đều có biết cũng có thể tự nhiên cũng nam sinh ca hát.

Nhưng lúc này đây, Na Na đột nhiên trở nên hồi hộp, không chỉ có ngượng ngùng mà còn có một chút vui sướng kì lạ.

Na Na mím môi, bắt đầu hát theo nhạc, thanh âm bởi vì kích động khẩn trương mà có chút run nhẹ.

Giọng nữ ngọt, giọng nam cũng thấp phần dễ nghe.

Niếp Duy Bình tiếng nói vốn trầm thấp, ngày thường ngữ điệu lạnh lùng vậy nên thanh âm cũng đều có chút lạnh ý, không nghĩ tới khi tâm tình sung sướng thanh âm từ microphone ra lại thật nhu hòa, khuyến khích hướng tạo cảm xúc mười phần.

Một đoạn tiếp một đoạn, lời hát từ miệng Niếp Duy Bình lưu loát tuôn ra, Na Na lại vô luận như thế nào cũng đều nói không ra cái câu “Yes, I do!” kia.....

Niếp Duy Bình hai mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cô, thẳng đến hát xong bài.

Na Na ngẩng đầu chống lại ánh mắt hắn, chỉ cảm thấy trái tim của cô dưới ánh mắt nóng cháy đó xao động không thôi.

Thâm tình ngóng nhìn rất nhanh bị đánh gãy, thịt viên tròn không có mắt nhìn liền lắc lắc xúc xắc hò hát cổ vũ trầm trồ khen ngợi.....

Thanh âm chói tai làm cho Na Na phục hồi tinh thần lại, chỉ cảm thấy trong phòng oi bức muốn chết, vội đem microphone tùy tiện đặt xuống cúi đầu vội vàng chạy ra ngoài.

Bạn nhỏ Na Viễn chớp mắt to, nghiêng đầu tò mò hỏi: “A di ~ cô út đi ra ngoài làm gì nha?”

Niếp Duy Bình trong mắt chợt lóe sáng, khóe môi cong lên cười cười.

“Cô út của cháu..... Là mời chú đi ra ngoài cùng cô làm việc thiếu nhi không nên xem đâu!”

Nói xong, Niếp Duy Bình liền lãnh đạm hùng hổ ra cửa tìm người.

Na Na cũng không có chạy xa, trốn vào trong toilet mà phát giác một lát, kinh ngạc nhìn gương mặt đỏ bừng trong gương của mình, tinh thần không khỏi càng chạy càng xa.

Bác sĩ Niếp vốn không có việc gì là ép buộc cô, nô dịch cô, bắt lấy hết thấy cơ hội châm chọc khiêu khích cô. Nhưng mỗi lần cô có việc, an ủi cổ vũ cũng là hẳn, thời điểm cùng đường lại đem cô mang về nhà.

Bác sĩ Niếp cao cao tại thượng, tiền đồ vô lượng sáng lấp lánh, cao ngạo không đem bất luận kẻ nào để vào mắt.

Mà chính mình, vốn chỉ là hộ lý nhỏ bình thường trên lưng còn đeo trách nhiệm nặng nề.....

Na Na thật mạnh thở dài, cái đầu nóng như nồi nước sôi, vội rửa mặt bằng nước lạnh để hạ nhiệt, đợi cho đến khi tâm tình bình phục một chút mới sửa soạn chỉnh tề đi ra khỏi cửa.

Hành lang dài đèn đuốc huy hoàng, Na Na đang có tâm sự cần suy nghĩ, đi đến nửa đường đột nhiên bị người ta túm lấy cánh tay, bất ngờ không kịp đề phòng bị lôi vào trong phòng.

Na Na sợ tới mức tâm đều nhanh thoát đi, thét chói tai lại bị bịt mồm, cả người bị lực lớn đặt ở phía sau cửa, giam cầm bản thân trong hai cánh tay rắn chắc hữu lực.

“Là anh!”

Thanh âm quen thuộc làm cho Na Na ngừng giây dựa, trong bóng tối miễn cưỡng nhận ra dung mạo đối phương.

“Bác sĩ Niếp?”

Niếp Duy Bình thả lỏng lực đạo, hô hấp nóng hổi phun ở trên mặt cô, nhiệt độ vừa mới bị nước lạnh gạt đi lại nhanh chóng xuất hiện.....

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

Trong bóng tối làm cho giác quan trở nên mẫn cảm sâu sắc, Na Na phía sau lưng dính sát trên cửa, phía trước bị Niếp Duy Bình chặt chẽ áp chế, dưới chóp mũi là hơi thở đàn ông trẻ tuổi dương cương đặc trưng, làm cho cô càng thêm khẩn trương bất an.

Tim đập rất kịch liệt, quả thực giống như có ngọn lửa đang cháy bùng bùng ở đó.

Na Na nuốt nuốt nước miếng, cười gượng hai tiếng, vì để giảm bớt loại không khí ái muội này, vội vàng thì chủ đề để hỏi: “Niếp, Bác sĩ Niếp làm sao lại ở trong này?”

Niếp Duy Bình không nói, ngược lại càng thêm tới gần, chóp mũi chạm nhau, nghe thấy tiếng hô hấp, bàn tay đang nắm bả vai dần dần siết chặt.

Na Na không được tự nhiên tránh đi, xoay mặt qua chỗ khác ra vẻ thoải mái mà hỏi: “A, anh không phải còn đang, ách..... tức giận? Thực xin lỗi, em không biết anh không biết trượt băng, hại anh mất mặt..... Không, bất quá anh vừa mới cố ý làm ọi người hiểu lầm, hiểu lầm chúng ta..... Như vậy không tốt lắm đâu.....”

Niếp Duy Bình ý tứ hàm xúc tự nhiên khẽ cười một tiếng, dán môi lên lỗ tai của cô thấp giọng mê hoặc hỏi: “Hiểu lầm cái gì?”

Theo lời nói, dòng khí nóng phất qua vành tai mẫn cảm ngứa ngứa, làm cho người ta toàn thân không khỏi căng thẳng.

Na Na không được tự nhiên rụt cổ, lúng ta lúng túng nhỏ giọng nói: “Hiểu, hiểu lầm chúng ta..... Là cái loại quan hệ này.....”

Niếp Duy Bình càng tiến lại gần, ngữ điệu bình tĩnh mang theo hương vị của sự đương nhiên.

“Chúng ta vốn không phải là cái loại quan hệ này sao?”

“A?” Na Na trừng lớn mắt, ngốc nghếch hỏi lại: “Chúng ta như thế nào là.....”

Niép Duy Bình từ lỗ mũi phát ra tiếng hừ: “Em ở tại nhà của anh, ngủ ở trên giường của anh, mặc kệ là nắm tay hay hôn môi..... Chúng ta đều đã làm, em nói xem chúng ta có phải là cái loại quan hệ này hay không?”

Sao lại có thể như vậy !

Na Na kích động đến mức thanh âm liền cao lên : “Nhưng là.....”

“Hay là em cảm thấy.....” Niép Duy Bình không cho cô cơ hội phản bác, không nhanh không chậm bình tĩnh cắt đứt lời cô, bàn tay nắm chặt bả vai cô mờ ám di chuyển tới thắt lưng của cô, thần nhiên uy hiếp: “Làm xong nội dung của bước cuối cùng mới tính là có mối quan hệ này?”

Đây “Nội dung của bước cuối cùng”, Na Na có ngốc đến mấy cũng hiểu được đó là ý tứ gì, xấu hổ và giận dữ nhắm mắt lại, sắc mặt càng đỏ.

Cô gái nhỏ thuần lương làm sao gặp qua trận địa phúc hắc này, Niép Duy Bình lại đúng lý hợp tình càng ép sát cùng với thủ đoạn lão luyện tán tỉnh rất nhanh đã khiến quân lính tan rã, cả người trở nên hồ đồ trầm luân trong cơn lốc xoáy đối phương cố ý tạo ra, trong đầu có cái gì đó chợt lóe qua đâm vào trong lòng cô khiến nó tê rần.

Na Na đột nhiên lắc lắc đầu yếu ớt muốn xua tan đi cái suy nghĩ không bình thường nào đó, trong bóng đêm thấy nên không thể nhìn rõ vẻ mặt bàng hoàng không yên cùng thương tâm do dự của cô.

“Bác sĩ Niép.....” Na Na cảm thấy cổ họng của mình giống như bị cái gì đó nghẹn lại, khàn khàn nói: “Thực xin lỗi, em sai rồi..... Anh không cần trêu chọc em được không?”

Na Na tiếng nói vừa dứt, hơi thở vốn nóng hổi đột ngột hạ nhiệt độ, cảm giác bén nhọn lạnh như băng nhanh chóng lan tỏa, rõ ràng là căn phòng kín lại giống như đang nổi gió lạnh sắc bén như dao hung hăng đâm vào xương cốt.

Niép Duy Bình ôm lấy vòng eo tinh tế mềm mại của cô, vốn là ngón tay ái muội vuốt ve đột nhiên siết chặt, làm cho Na Na đau đến toàn thân cứng đờ, cố tình lại thêm khí thế kinh người áp bách khiến cô một chút cũng không dám lộn xộn.

Im lặng hồi lâu, lại giống như chỉ một cái chớp mắt, Niép Duy Bình chậm rãi buông cô ra, sau đó chậm rãi lui về phía sau.

Na Na thực không dám xoay người, đáng thương hoảng sợ sờ lần ra tới cửa chuẩn bị chạy trốn, lại bị hắt lạnh lòng quắt khẽ một tiếng mà đứng im tại chỗ.

“Đứng lại!”

Na Na như con thỏ nhỏ bị chắn kinh, một bộ dạng tùy thời muốn chạy trốn, làm cho Niép Duy Bình càng thêm bức mình không thôi.

“Không được trở lại đó!”

Na Na ủy khuất cắn cắn môi, nhu nhược hỏi: “Vì sao nha? Không quay về thì muốn đi đâu đây.....”

Niép Duy Bình lạnh lùng nhìn cô, mặc dù trong bóng đêm nhìn không thấy vẻ mặt của hắn nhưng Na Na cũng có thể cảm nhận được ánh mắt âm hàn kia.

“Tôi đi mát xa, em muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó, tóm lại không được trở lại bàn ăn!” Niép Duy Bình thô lỗ đem cô kéo sang một bên mở khóa cửa rồi bước đi ra ngoài.

Bên ngoài bị ánh sáng đâm vào làm cho Na Na hí mắt, nước mắt không nhận được liền trào ra, cố gắng bước đi đuổi kịp Niép Duy Bình.

“Không đi cùng mọi người sao.....” Na Na nói liên miên cần nhắc: “Chờ mọi người ăn xong, hoạt động tập thể thật tốt nha.....”

“Câm miệng!” Niếp Duy Bình tâm tình kém đến cực điểm, đột nhiên dừng lại, quay người lại hung tợn trừng mắt nhìn cô: “Nhanh như vậy quay trở về, em là muốn cho người khác hoài nghi năng lực của tôi sao!”

Một câu nói này liền làm cho Na Na đầu đầy mồ hôi, đôi mắt kinh ngạc mở to như con nai nhỏ, cặp mắt ướt sũng làm cho người ta mềm lòng, Niếp Duy Bình nhìn thấy mà tức cũng không được hận cũng không xong, ngực bị đè nén ầm ầm đau, trừng mắt nhìn cô hồi lâu, rồi chỉ có thể bất đắc dĩ thở hắt ra, mắt không thấy tâm không phiền xoay người rời đi.

Na Na không có tới qua những nơi như thế này, hoàn cảnh xa lạ làm cho cô có chút không biết làm sao, nghĩ nghĩ một chút vẫn là đuổi theo bác sĩ Niếp.

Niếp Duy Bình biết cô ở phía sau cũng không thèm quan tâm cô, dưới hướng dẫn của nhân viên tiến vào phòng.

“Thực xin lỗi tiểu thư, đây là phòng của nam, tiểu thư ở phía bên phải.”

Lưu Mân an bài thật sự chu toàn, ngay cả người mát xa đều đã chuẩn bị tốt.

Na Na ngồi xổm ở cửa, thấy một cô gái mặc đồng phục màu phấn hồng xinh đẹp đang đẩy xe đi vào, vội vàng đứng lên ngăn cô ấy lại, lắp bắp hỏi: “Cô cô cô..... Cô là người mát xa trong phòng này?”

Cô gái trẻ cười ngọt ngào, dáng người dưới bộ đồng phục càng thêm thướt tha yêu kiều, hai tay đẩy xe trắng nõn tinh tế, thực làm không phụ bốn chữ làn da như sữa.

Không biết vì cái gì, Na Na trong lòng liền như có cảnh báo xuất hiện nhân vật với dòng chữ to đỏ tươi nhìn thấy mà ghê người, một dòng chữ đáng sợ “Tiểu yêu tinh”.....

Lễ phép nhìn Na Na một cái, cô gái trẻ tuổi cười nói: “Đúng vậy, xin hỏi tiểu thư có cần cái gì?”

Na Na sắc mặt khó coi, xấu hổ cúi đầu, sau một lúc lâu rốt cục hạ quyết tâm, cắn chặt răng ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc hỏi: “Chỗ này của mấy người..... Có nam mát xa sư không?”

Cô gái trẻ xinh đẹp mát xa sư tươi cười vắn vẹo, sững sốt một lát, trong mắt chậm rãi hiện vẻ giật mình lộ ý cười.

“Có, cô cần sao?”

“Cần!” Na Na nắm chặt quyền, trảm đinh chặt sắt nói: “Làm ơn đổi phòng này thành một nam mát xa sư!”

Cô gái trẻ nháy mắt liền cứng đờ lại, rồi tươi cười nhìn chằm chằm cô hồi lâu, mới hiểu rõ cười cười gật đầu nói: “Tốt, cô chờ một chút!”

Nơi này phục vụ thực tốt, không lâu sau liền có một người đàn ông trẻ tuổi mặc đồng phục màu đen vội vàng đi tới, ánh mắt cổ quái xem xét Na Na, sau đó đẩy xe vào phòng.

Niếp Duy Bình đã tắm xong, lười biếng ghé vào trên giường, toàn thân thả lỏng chờ người đến mát xa, không nghĩ tới bước vào không phải cô gái trẻ mềm mại mà ngược lại là thằng nhóc dương cương.

Nơi hội sở này Niếp Duy Bình không phải lần đầu tiên đến, cũng không phải là chưa từng thấy qua nhân viên nam mát xa, nhưng đều là yêu cầu riêng hoặc trường hợp đặc biệt còn lại đa phần phục vụ đều là nữ.

Niếp Duy Bình nhíu nhíu mày, nhịn không được mở miệng hỏi: “Hôm nay khách rất nhiều sao?”

Nhân viên này một bên chuẩn bị một bên ý vị cười nói: “Không nhiều lắm, bất quá..... Tiên sinh bạn gái anh thực lo lắng, mãnh liệt yêu cầu đổi thành nhân viên mát xa nam cho anh.”

Niếp Duy Bình kinh ngạc xoay người: “Bạn gái?”

“Đúng vậy!” Nhân viên này bộ dạng đồng cảm nói, “Ai, đầu năm nay, phụ nữ càng ngày càng lợi hại, nhìn qua thì yếu ớt đáng yêu kỳ thật một người so với một người càng bư hân hơn! Anh không phải chỉ là tới đây làm mát xa sao, cũng có thể ngồi ở cửa trông chừng, thật sự là.....”

Niếp Duy Bình lạnh lùng liếc mắt một cái làm cho lời cậu ta chưa kịp nói ra khỏi miệng đành nuốt trở vào.

Không cần nghĩ cũng biết là ai!

Niếp Duy Bình trong lòng vui vẻ không thôi, vừa mới bực mình và cảm thấy thất bại bây giờ tất cả đều tan thành mây khói, cũng không để ý bản thân trần truồng cái gì cũng chưa mặc, vội vớ lấy một cái khăn tắm quần lung tung rồi chạy ra cửa.

Na Na không có đi, tự thấy mình hưởng thụ không nổi loại tiêu khiển này, liền vẫn ngồi ở ngoài cửa không đi, cứ nhìn chăm chăm vào cánh cửa phong đóng kín trước mặt, không khỏi có chút lo lắng khó chịu.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra trong nháy mắt, Niếp Duy Bình như vị thần Hy Lạp xuất hiện, lồng ngực trần tình trắng, đang nhìn chăm chăm Na Na cảm thấy cái mũi ngứa ngáy thiếu chút nữa là chảy máu cam!

“Niếp, bác sĩ Niếp.....”

Niếp Duy Bình không nói hai lời bước nhanh tới, túm lấy cánh tay cô đem cô kéo đến sau đó mang vào trong phòng, lãnh đạm quét mắt xử lý cái bóng đèn trong phòng: “Đi ra ngoài!”

Nhân viên dó kinh ngạc nhìn bọn họ, vẻ mặt vụn vụn buông mấy thứ trong tay, vội vàng rời đi còn thập phần thức thời vì bọn họ mà đóng cửa phòng.

“Sao lại..... Ngộ –” Na Na vừa ngẩng đầu liền đón nhận cái hôn điên cuồng của Niếp Duy Bình, kịch liệt dây dưa mang theo khăn cấp vội vàng, không tha cho kháng cự đánh thẳng vào phòng tuyến yếu ớt nhất của cô, cái lưỡi có lực linh hoạt phá hủy ý thức nhu nhược của cô.

Na Na chưa bao giờ trải qua nụ hôn như vậy, gắt gao ôm chặt lấy thân thể người đàn ông của mình vẫn còn lưu lại theo hơi nước nóng mới tắm xong, trận bão táp cuồng phong mót vào cắn khuấy làm cho cô vừa đau lại vừa tê dại lại bị kích thích đến run rẩy.

Na Na khấn trương đến mức hai cái xúc tua cũng không biết nên để chỗ nào, tất cả đều là da thịt quang lỏa, hô hấp bị đoạt mất làm cho cô toàn thân vô lực, chỉ có thể dựa ở trên người hắn, trong đầu giống có ngàn hoa nở rộ ánh sáng lung linh huyền ảo.

Đây không phải lần đầu tiên bị Niếp Duy Bình hôn, trước kia là lướt qua hay lưu luyến khó rời, mà nay..... Na Na mới rõ ràng cảm nhận được sức lực nam nữ khác biệt, đừng nhìn bác sĩ Niếp gầy yếu cao ngất, cũng có thể đem cô hoàn toàn bao phủ lấy cô. Người đàn ông xâm lược cường thế, làm cho trái tim của cô đập bang bang mạnh mẽ, theo bản năng cảm thấy nguy hiểm nhưng không phải là sợ hãi, ngược lại lại có loại hưng phấn mạo hiểm khó nói nên lời.

Trong căn phòng nhỏ đều là thở dốc ái muội, còn có âm thanh của nước thấm ướt tình sắc, gợi ra khung cảnh kiều diễm.

Na Na há miệng thở dốc, phục hồi tinh thần lại phát hiện không biết khi nào chính mình đã bị Niếp Duy Bình đưa đến bên giường quần áo hỗn độn nằm ở dưới thân hắn.

“Đừng.....” Na Na bối rối chặn hấn lại, thân thể cao lớn ép tới làm cô không thể động đậy, cần cổ mềm mại bị cái lưỡi nóng ẩm liếm liếm làm cho cô mềm nhũn không có một chút khí lực.

“Không cần.....Bác sĩ Niếp đừng.....”

Niếp Duy Bình dừng lại bàn tay thâm nhập vào trong vạt áo cô, chớp mũi vô cùng thân thiết cọ cọ cái cổ trắng ngần, thỉnh thoảng liếm một chút, nói không nên lời vui mừng quyến luyến.

Niếp Duy Bình thoáng bình phục một chút, từ tai cô hôn dần lên trán lên mắt cô, mềm nhẹ trấn an cô rồi cúi đầu nặng nề cười ra tiếng.

Na Na khuôn mặt đỏ ửng mang theo vẻ mờ mịt, mở mắt ra nhìn về phía người đàn ông đang ở trên người mình.

Tóc mai ướt nước dính ở khóe mắt, không có cặp kính kia che khuất là cặp mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đậm đặc, ánh mắt thật sâu dừng trên mặt cô, ôn nhu mang theo thật nhiều vui sướng, làm cho Na Na bối rối chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Niếp Duy Bình hôn hôn khóe mắt cô, tiếng nói trầm thấp nhu hòa khi tình nùng mật ý khi thì thảo nức nở thâm ý vô hạn.

“Em có biết..... Em đã sớm biết.....”

“Biết cái gì?” Na Na khó hiểu hỏi.

Niep Duy Binh nhẹ nhàng cắn chóp mũi thanh tú của cô, trong giọng nói mang theo sự bình tĩnh không dễ phát hiện: “Em có biết là anh không phải đang trêu chọc em, em không phải là không có cảm giác..... Anh thực vui vẻ!”

Na Na sắc mặt như bị thiêu cháy, ngay cả người cũng dần chuyển sang màu hồng, đầu vai để lộ ra ngoài dưới ngọn đèn càng thêm óng ánh nhuận.

Niep Duy Binh ánh mắt đột nhiên sâu thẳm, si mê hôn lên đầu vai cô, dọc theo xương quai xanh tinh tế mà cắn mút, chậm rãi dịch chuyển xuống phía dưới.

Na Na bối rối di chuyển thân mình: “Không cần, bác sĩ Niep đừng ở chỗ này.....”

Niep Duy Binh khó có khi nghe lời mà dừng lại, cười cười hôn cô một cái, ôn nhu nói: “Được!”

Na Na nhẹ nhàng thở ra, chỉnh lại quần áo.

Niep Duy Binh thản nhiên mở miệng nói: “Nơi này giường quá nhỏ vô cùng không thích hợp, chúng ta về nhà tiếp tục!”

Na Na: “.....”

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

(17+)

Niep Duy Binh động tác rất nhanh, Na Na còn chưa kịp sửa sang lại bộ dạng hỗn độn của mình xong, hần cũng đã mặc quần áo, tiếp đó cũng không nói một tiếng liền lôi kéo cô ra cửa, ngay cả tóc cũng chưa tới kịp sấy khô vừa túm được người liền vội vàng chuồn ra khỏi hội sở.

Cũng may hội sở ở khu buôn bán phồn hoa, trước nhà hàng luôn có taxi chờ khách.

Niep Duy Binh khí thế bức người lôi kéo trấn áp một chút phản đối cũng không cho Na Na, chờ đến khi cô phản ứng lại thì đã bị nhét vào trong xe taxi.

Niep Duy Binh khẩn cấp khó nhịn nổi báo địa chỉ, còn không quên dặn một câu: “Phiền nhanh một chút!”

Na Na xấu hổ và giận dữ đưa tay đẩy hần ra, căn bản là không dám ngẩng đầu nhìn người ta.

Niep Duy Binh không thèm che dấu ham muốn của mình như vậy..... Ách, thật háo sắc, làm cho Na Na hạ mi e lệ lại mờ mịt tùy ý hần ôm chặt mình trong ngực, cọ một chút, hôn một cái, sờ sờ một phen, giống như con chó nhỏ dụi mũi liếm liếm làm nũng.

Na Na e lệ đồng thời trong lòng cũng thấy buồn cười không thôi, lời nói ác độc hung tàn như bác sĩ Niep, ngày thường tựa như tuyết ngàn năm trên núi cao, lạnh lùng như đá sen trắng cao quý không thể chạm tới, mà khi động tình lại có thể có hành vi ngây thơ như vậy cứ theo bản năng biểu đạt sự thân cận như thế, nhưng lại làm cho lòng cô mềm nhũn nổi lên một tia vui vẻ.

Trong chốc lát sẽ phát sinh ra những chuyện gì Na Na không phải không hiểu rõ ràng.

Cô tuy rằng thành thật thuần lương, có thể nói lời thẳng lời thật lại là một người truyền thống nhưng vẫn là người học y a !

Cô chưa kể nói ra trình độ hiểu biết của mình về các khía cạnh khác của bộ phận con người, lúc bình thường cũng cùng bạn học nói chút chuyện phiếm, đề tài cũng là không kiêng kỵ gì, các loại đùa vui trêu ghẹo gì

đó cũng đùa thàn thói quen, vậy nên mấy chuyện nam nữ trong lúc đó như thế nào dù rằng cô chưa từng làm qua nhưng vẫn không có quá mức ngỡ ngàng!

Huống chi thời điểm cô làm ở phòng thủ thuật, có đôi khi thiếu người cô cũng sẽ giúp đỡ một tay, giúp đỡ bác sĩ mổ chính, giúp đỡ mấy người đàm ông kia đi giải quyết vài lần, vốn thật sự chỉ là trách nhiệm công việc, cô làm sao có thể đi đặt ống thông tiểu cho bệnh nhân được?

Cho nên Niếp Duy Bình biểu hiện thẳng thắn thành khẩn sự thèm muốn cô, Na Na đã khẩn trương đến tìm đập như trống gỗ đồng thời còn có một chút chờ mong cùng vui mừng.

Niếp Duy Bình tính tình thật xấu, lời nói ác độc, lòng dạ hẹp hòi, còn thường thường tìm cô gây phiền toái, ép buộc cô, bắt nạt cô, một chút cũng không phù hợp hình tượng bạn trai lí tưởng trong mắt cô.

Nhưng có lẽ vì những điều này nên khi Niếp Duy Bình ngẫu nhiên để lộ ra sự sẵn sàng dịu dàng, liền phá lệ có thể dẫn động tâm tư của cô, lần lượt ra tay giúp đỡ khi cô gặp khó khăn cũng làm cho cô không thể không tự mình trầm luân trong đó.

Mặc dù tự ti, mặc dù băn khoăn thật nhiều, nhưng khi Niếp Duy Bình công khai thổ lộ lại làm cho cô kinh hãi đồng thời không tự chủ đi theo hắn.

Không biết có phải bởi vì bên trong xe ấm áp hay không mà không khí dần dần trở nên thật ái muội, cả đêm đen cũng đều trở nên mờ lung huyền ảo hơn.

Xe đi nhanh trên cầu vượt, Na Na nhìn ánh đèn ngoài cửa sổ, tâm tình thế nhưng lại bình tĩnh trở lại.

Sau đó trong đầu có cái gì đó chợt lóe qua, tổng cảm thấy có điểm gì đó không thích hợp nha.....

Niếp Duy Bình nhìn thấy cô nhú mi, ngón tay trở thon dài xoa nhẹ lên mi tâm của cô, thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Na Na lắc lắc đầu, chần chờ nói: “Anh có cảm thấy có cái gì đó không đúng hay không?”

“Cái gì không đúng?” Niếp Duy Bình lúc này trong lòng tràn đầy ý nghĩ cân nhắc nên ăn như thế nào nên trả lời có chút qua loa đại khái.

Na Na nhú mày trầm tư: “Tổng cảm thấy là lạ làm sao ấy, giống như có chuyện gì đó rất quan trọng mà lại quên mất?”

Niếp Duy Bình nhìn gương mặt trắng nõn của cô nhăn thành một đoàn, làn da ónh nhuận còn chưa tan hết sắc ửng đỏ, hàm răng trắng chỉnh tề cắn cắn làn môi nhỏ hồng hồng, cái vẻ thiên chân ngây thơ lại đầy quyến rũ phong tình tạo nên dung mạo hài hòa kinh người làm hắn cảm thấy thật oi bức, đầy lòng ngứa ngáy như là bị bàn tay mềm mại nhẹ nhàng cọ cọ gãi gãi, nhất thời cả người nóng lên làm sao còn tâm trí lo lắng có cái gì không đúng.

Niếp Duy Bình nắm lấy cánh tay của cô thật chặt, đem cả người cô kéo tới trước ngực mình, cúi đầu hôn trụ môi cô thành công đem làn môi đang bị cắn phá kia giải cứu, đầy vẻ thương tiếc mà tình tứ hôn liếm.

Ôn nhu triền miên như vậy, trong nháy mắt Na Na liền đem thắc mắc trong lòng ném qua đầu kìm lòng không đậu trúc trắc đáp lại.

Mà trong phòng ở câu lạc bộ, bạn nhỏ Na Viễn dưới sự âm ỉ của nhạc thiếu nhi đang gấp đến độ xoay quanh, tội nghiệp túm lấy quần áo của Trần Tiệp hỏi thăm tin tức cô út.

Trần Tiệp hai mắt trừng lớn đầu cũng muốn to ra, ánh mắt muốn bảo Lưu Mân nhanh tìm chút nhạc thiếu nhi vui vui, phải nhanh dời lực chú ý của đứa nhỏ a!

Đùa sao?

Bác sĩ Niếp đã nói là cảnh thiếu nhi không nên xem, ai còn không muốn sống mà tiến tới làm mục tiêu!

Sớm đã ném thịt viên tròn qua sau đầu từ lâu rồi, hai người nam nữ trẻ tuổi thực dễ dàng sát sủng phóng hỏa nha, mặc dù Niếp Duy Bình cực lực áp chế cũng khó mà khống chế được, độ ấm bên trong xe nhanh chóng trở lên nóng rực.

Ông chú lái xe ở phía trước qua kính chiếu hậu chỉ liếc mắt một cái liền vội chuyển tầm mắt, nhìn chăm chăm không chớp về phía trước.

Ông trời, người trẻ tuổi hiện tại thật là! Thế này là đã muốn nhìn không được rồi, nhìn ánh mắt của tiểu tử kia có vẻ như sắp chịu không nổi mà làm luôn trên xe a!

Chú lái xe nét mặt già nua khổ sở, dưới chân liều mạng thả chân ga, một đường nhanh như điện chớp đem người đưa đến đúng địa điểm.

Niếp Duy Bình tùy tay lôi tiền ra trả, chờ không kịp mà nửa ôm nửa kéo dẫn dắt Na Na vội vàng lên lầu.

Tiến vào phòng, Niếp Duy Bình liền không kiêng nể gì đem người đặt ở phía sau cửa, đèn cũng không mở, chỉ có ánh đèn bên ngoài theo cửa sổ chiếu vào, bầu không khí mờ mờ lung lung như vậy lộ ra một sự dục hoặc thần bí, càng gia tăng thêm nhiều kích thích.

Na Na đã có chút không chịu nổi, hai tay chống ở trước ngực hấn, miễn cưỡng nghiêng đầu nghẹn ngào nói: “Chờ, chờ một chút.....”

Tại sao bác sĩ Niếp lại thích đem người áp phía sau cửa như vậy a?

Na Na phía sau lưng bị ấn có điểm đau, lần đầu tiên ở ngoài giường..... Thật sự làm cho cô có chút không chấp nhận được!

Niếp Duy Bình không để ý tới, một tay gắt gao nắm thắt lưng của cô, một tay đặt tại sau gáy cô, một bên hôn thật sâu không có chút cố kỵ nào, cái lưỡi có lực dây dưa làm cho cô tránh cũng không thể tránh, quân lính đã hạ chỉ tan rã tùy ý hấn hôn lấy cái lưỡi của mình, bị mót đến mức khó chịu. Đầu lưỡi linh hoạt thường xuyên xẹt qua vách tường mềm mại bên trong khoang miệng mang lại cảm giác tê dại quái dị đến cực điểm, làm cho cô muốn né tránh nhưng trong lòng lại đối với loại khiêu khích này si mê không thôi, ẩn ẩn sinh ra một tia khát vọng.

Na Na mềm nhũn Niếp Duy Bình tự nhiên cũng chú ý tới, khoe miệng chứa ý cười, vốn là người lạnh lùng mà giờ phút này lại toát ra hơi thở nóng rực như vậy, trực tiếp làm cháy sạch lý trí của cô.

Con thỏ nhỏ hiển nhiên chưa từng trải qua sự kịch liệt như vậy, mềm nhuyễn như một vũng nước mơ hồ bị Niếp Duy Bình kéo đi.

Niếp Duy Bình cảm thấy như vậy không đủ tận hứng, một phen ôm lấy cô, tách hai chân của cô ra quấn lấy thắt lưng của mình, một tay nâng mông của cô lên tình sắc mà vuốt ve, một tay giữ chặt thắt lưng của cô áp chặt vào mình, hơi thở gấp gáp vội vàng ra mệnh lệnh: “Hôn anh!”

Na Na bất ngờ không kịp đề phòng nên sợ tới mức tứ chi gắt gao dây dưa ôm chặt lấy hấn, vốn chỉ là sợ bị ngã mà ôm chặt lấy cổ hấn nhưng khi nghe được âm thanh khàn khàn không cho cự tuyệt của hấn, liền bị mê hoặc mà ngoan ngoãn cúi đầu chủ động hôn lên đôi môi mỏng kia.

Cô gái nhỏ trời sinh tính thận trọng, giờ phút này đối mặt với người mình thích lại sinh ra dũng khí rất lớn, mặc dù trúc trắc như cũ nhưng lại thật sự bước bình học tập động tác trước đó của Niếp Duy Bình mà mót vào liếm liếm.

Niếp Duy Bình bị cô không hề có kinh nghiệm cắn cắn liếm liếm bôi nước miếng, mà người đàn ông mắc bệnh khiết phích này lại không có đến nửa điểm ghét bỏ mà ngược lại vì hành động non nớt ngây ngô của cô mừng thầm, tâm tình kia thật giống như đột nhiên phát hiện trân bảo, nói không nên lời cảm giác mừng như điên.

Niếp Duy Bình một bên cùng cô hôn sâu, một bên bế cô rất nhanh đi vào phòng, đè nặng lên cô cùng nhau ngã vào chiếc giường rộng rãi mềm mại.

Cửa sổ phòng ngủ vừa lúc đối diện với một biển quảng cáo cỡ lớn, ánh đèn nê ông lóe sáng đem cô gái nhỏ e lệ kiều mỹ dưới thân chiếu rõ làm lộ ra vài phần minh diễm kinh tâm động phách.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mướt mà hồng nhuận nộn nộn như thể bóp ra nước, cái mũi nhỏ cái miệng nhỏ lung linh thanh tú, lại thêm một đôi mắt ngập nước to tròn, dưới ánh trăng giống như hắc ngọc thạch nằm trong làn nước trong mát, thật sự trong suốt động lòng người mà!

Niép Duy Bình trong lòng run rẩy, cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên.

Na Na theo phản xạ có điều kiện nhắm mắt lại, trong lúc đó hành động của Niép Duy Bình thiếu đi hai phần tình dục lại hơn vài phần nhu tình say đắm, làm cho không khí này giống như đêm động phòng hoa chúc trang nghiêm trịnh trọng, càng giống như nghi thức linh thể giao hòa thần thánh.

Bởi vì kinh ngạc bất an, con mắt Na Na xoay tròn, hàng mi run rẩy phất qua mặt Niép Duy Bình, chạm lên ngòai nổ dục vọng bị hấn áp chế cất lực đã lâu, theo máu rất nhanh lan đi toàn thân, làm ối một lỗ chân lông đều kêu gào khát cầu.

Tay của Niép Duy Bình là bàn tay chuyên cầm dao mổ khó có ai địch lại, nay chỉ phải đối phó với mấy cái cúc cài tự nhiên không thể làm khó cho hấn, Na Na thậm chí một chút cảm giác cũng không có đã bị mười đầu ngón tay linh hoạt lột ra sạch sẽ.

Bị khiêu khích đến mức khô da nóng thịt đột nhiên tiếp xúc với không khí hơi lạnh lạnh, Na Na không tự giác co rúm người lại, lý trí theo đó là thanh minh vài phần.

Na Na lấy tay che mặt hấn lại, ngăn cản hành động càng ngày càng mút đi xuống của hấn, ánh mắt mờ sương nhấp nháy, thật sâu nhìn vào đôi mắt vốn lạnh lùng nay bị sự nóng bỏng thay thế, nhẹ giọng cảnh thận mở miệng hỏi: “Bác sĩ Niép, anh thích em sao?”

Niép Duy Bình dừng lại, hai mắt đen kịt như có mạch nước ngầm lưu chuyển.

Na Na không chút lui bước cùng hấn đối mắt, do nhớ rõ lần đầu gặp mặt, đôi mắt này ẩn giấu sự lạnh lùng như băng tuyết sau đôi mắt kính, lãnh đạm như một con dao giải phẫu sắc bén tản ra hàn khí dày đặc.

Mà bắt đầu từ khi nào mà..... Đôi mắt này không hề còn sự lạnh lùng bén nhọn, chúng nó giống như chủ nhân dùng bộ pháp ôn nhu mà mạnh mẽ lặng yên không một tiếng động đi vào lòng cô.

Loại vấn đề vốn đã rõ ràng này nói thêm nữa không phải muốn chết sao, Niép Duy Bình căn bản khinh thường trả lời, không được tự nhiên như hấn ngay cả cảm xúc chân thật cũng không chịu dễ dàng bộc lộ ra ngoài, làm sao có thể dễ dàng công khai thể hiện nội tâm.

Niép Duy Bình trực tiếp cúi đầu, thâm tình mà hôn xuống, trực tiếp dùng hành động thức tế thay cho câu trả lời.

Na Na chậm rãi nhắm mắt lại, hoàn toàn trầm luân nhưng rốt cuộc vẫn nhin không được ở trong lòng cảm thấy hơi chút mất mát.

Niép Duy Bình một bên bá đạo dây dưa cái lưỡi của cô, một bên nhanh chóng thoát đi quần áo của mình, thời điểm mật mật ngọt ngọt tăng cao nhin không được siết chặt cánh tay làm cho hai người càng thêm thân mật khăng khít.

Con thỏ nhỏ khung xương rất nhỏ, bình thường nhìn không ra, đến khi cởi hết rồi sờ, cảm giác thân thể ôn nhuận nhẵn nhụi mềm mềm mại mại thật là vô cùng tốt, quả thực làm cho người ta yêu thích không buông tay, từ trên xuống dưới vuốt ve không ngừng.

Làm bác sĩ tự nhiên đối thân thể người sẽ có hiểu biết hơn người bình thường, Niép Duy Bình không uống phí một chút nào đã đem những điểm mẫn cảm của con thỏ nhỏ ra trêu chọc một lần, hướng chỉ hấn là chuyên gia khoa giải phẫu thần kinh học, những chỗ nào tập trung nhiều dây thần kinh nhất hấn đều nắm rõ, không chút nào cố sức đã đem Na Na hoàn toàn nắm trong lòng bàn tay.

Na Na từ từ nhắm hai mắt tinh tế thanh âm, khó nhin cắn môi cực lực nhin xuống thanh âm thẹn thùng không chịu nổi kia, nhưng vẫn như cũ không chế không được, theo từng động tác trêu chọc của người đàn ông trên người kia, từ yết hầu cô tràn ra ngậm nga nhỏ nhẹ.

Niép Duy Bình thập phần vừa lòng phản ứng của cô, chôn mặt ở đầu vai cô nhẹ nhàng cắn mút, đầu lưỡi giống như dẫn theo hỏa, một đường đi qua làm Na Na sợ run không thôi.

Quả nhiên là..... bánh bao nhỏ a!

Niép Duy Bình nương nhờ ánh sáng ngoài cửa sổ mà từ trên cao nhìn xuống thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, cô gái nhỏ với làn da trắng như tuyết ónh nhuận nhẵn nhụi, trước ngực là đôi thỏ bạch mềm mại đàn

hồi tốt đẹp, đỉnh màu hồng nhạt như hoa đào nở lúc đầu xuân, vì kích thích mà cương cứng dựng thẳng, cũng thật kiều diễm động lòng người.

Niep Duy Binh đột nhiên sinh ra một chút thương tiếc, tuy rằng vì nhần nhin hồi lâu mà hần đã muốn khẩn cấp hung hăng đem cô nuốt vào bụng nhưng lại vẫn như cũ trấn an nắm lấy đôi bông đảo trắng mịn ôn nhu, ngón cái nhu nhu ấn xuống quả anh đào phấn nộn kia, kiên nhẫn đến cực điểm để khai phá đôi bảo vật chỉ thuộc về riêng mình hần này, chậm rãi đem cô dẫn vào lốc xoáy tình dục.....

41. Chương 41

CHƯƠNG 41 (18+)

Kiến thức lý luận rất nhiều nhưng cũng chưa từng trải qua một lần thiết thân.

Na Na cảm thấy chính mình giống như một cây đàn, ngón tay Niep Duy Binh linh hoạt không nhanh không chậm di chuyển, ngay tại trên người cô biểu diễn ra một bản nhạc tùy ý lả lướt.

Niep Duy Binh vừa lòng nhìn cô ửng hồng nhờ làn môi ướt át và hàm răng của hần, càng thêm vội vàng xâm chiếm xuống dưới, đầu lưỡi nóng ẩm liếm láp dừng lại ở bụng mềm mại, một vòng lại một vòng lưu luyến đảo quanh.

Vòng eo tinh tế mềm mại, trên da thịt ónh nhuận có một vết màu xanh tím làm cho Niep Duy Binh dừng lại, sau đó nhớ tới đây là chính hần không cần thận làm ra, vừa kinh sợ vừa bực mình cái tay không biết nặng nhẹ, ừ thanh đến bây giờ vẫn chưa có tiêu, con thỏ nhỏ lúc ấy khẳng định sợ hãi.

Niep Duy Binh có chút áy náy hôn lên, da thịt mẫn cảm ôn nhu lập tức căng thẳng, bụng có chút co rút lại, cô gái nhỏ không chịu nổi cần mu bàn tay khó nhìn ngâm ra tiếng ô ô.

Niep Duy Binh trong lòng đáng tràn ngập lời xin lỗi liền bị tình dục nồng đậm thay thế, một bên càng thêm ra sức liếm lộng mút vào, một bên mở hai đầu gối của cô ra, đem chính mình tiến vào giữa hai chân.

Na Na hai chân đang siết chặt bị thất lưng tinh trắng chen vào giữa, không có lựa chọn nào khác phải nằm trên người hần, tư thế tự nhiên không hề phòng bị như thế làm cho cô cảm thấy thẹn thùng bất an đến cực điểm, hai chân trắng nõn càng siết chặt, bắp đùi trong trắng mịn không tự giác vuốt ve thất lưng Niep Duy Binh, làm cho hần thêm phần hưng trí.

Niep Duy Binh đem chính mình áp chặt trên người cô, bá đạo hôn sâu mà đoạt lấy, dùng bộ ngực cứng rắn tình sắc đến cực điểm mà đè ép đôi bầu ngực ôn nhu của cô, một tay ở trên lưng cô lưu luyến vuốt ve, một tay dọc theo bụng dần xuống phía dưới, thâm nhập vào mảnh đất thần thánh dự hoặc.

Nơi mềm mại ẩm ướt nóng ẩm theo động tác ngón tay thon dài của hần ra ra vào vào mà tự động vây kín hút chặt.

Tình dục bị khơi mào, càng tích càng nhiều trong thân thể giống như có cái gì đó không chịu khống chế cứ theo động tác của ngón tay mà trào ra, Na Na khó nhin ngẩng đầu lên lộ ra cái cổ mảnh khảnh yếu ớt, cảm giác hư không khó nhin làm cho cô khóe mắt ướt, tiếng khóc yếu ớt mỏng manh đứt quãng tràn ra.

“Không..... Đừng, đừng như vậy.....”

Na Na cũng không biết chính mình đến tột cùng muốn nói gì, thân thể cao thấp hỗn loạn nói không nên lời khát cầu, mang theo ủy khuất đáng thương chờ mong người đàn ông trên người có thể giải thoát an ủi cô.

Niep Duy Binh nhần thật vất vả trên trán mồ hôi chảy ra, cảm thấy không sai biệt lắm liền giữ chặt vòng eo mảnh mai vội vàng tiến vào.

“A —”

Thứ thô cứng nóng rực đó hoàn toàn khác với ngón tay thon dài. To lớn, cứng rắn hung hãn như muốn xé rách cô, khí thể như chẻ tre hoàn toàn xâm nhập.

Không nghĩ lại có thể đau tê tâm liệt phế như vậy, nơi mềm mại lại bị hung hăng ma sát qua đầu đến hô hấp của cô cũng cứng lại. Thể nghiệm xa lạ làm cho cô sợ hãi đến cực điểm, cảm giác trống rỗng làm cho cô liều mạng dựa trên người hấn như ôm lấy cọc gỗ cứu mạng, tay chân cuộn chặt lấy hấn.

Dồn dập thở dốc, tim đập kịch liệt, thân thể như có lửa nóng thiêu đốt. Mạch đập như phình to hơn, tim đập kịch liệt như nhịp trống muốn làm cô đình tại nhức óc.

Kích thích khác thường từ nơi liên kết nhanh chóng truyền khắp toàn thân, vừa đau vừa ngứa. Na Na nhẹ nhàng thở ra, trong đầu chỉ còn một ý từ “Rốt cục”.

Rốt cục..... Hoàn toàn triệt để đem mình giao cho người mình thích.

Như là hoàn thành một nghi thức quan trọng trong đời người, nhện không được sinh ra một chút cảm thán, thậm chí buồn buồn nói lời tạm biệt với thứ luôn gìn giữ đó.

Na Na tuy rằng cảm thấy mọi chuyện phát sinh quá mức xúc động, nhưng giờ phút này, mặc dù khó chịu đến mức chảy nước mắt nhưng vẫn như cũ tuyệt không hối hận.

Vì người đàn ông này là Niếp Duy Bình, cô nguyện ý để hấn làm đau, tùy ý hấn quyết định. Thứ nóng rực hung hăng xâm phạm sau vào nơi mềm mại nhất, tựa như cô cam tâm tình nguyện tùy ý hấn dùng châm sắc nhọn ở chỗ mềm mại sâu kín trong nội tâm của cô mà khắc tên của hấn.....

Niếp Duy Bình trong lòng lại không nhiều suy nghĩ như vậy, chỉ lo cắn chặt răng ẩn nhẫn, lý trí nói cho hấn biết nên yên lặng bất động chờ cô chậm rãi thích ứng, nhưng thân thể lại không chịu khống chế cứ như vậy mà nhanh chóng xâm nhập. Lý trí đứng trước nơi ôn nhu tiêu hồn đó liền tiêu tán, hấn chỉ biết theo bản năng mà tiến tới. Ý nghĩ vừa chuyển, thân thể chậm rãi hoạt động.

Lần đầu tiên đối với Na Na mà nói thật sự không có cảm giác khoái cảm gì. Nhưng cảm giác thỏa mãn khi giao hòa lại phù hợp với nhau, mặc dù đau đớn nhưng nhìn người đàn ông trên người mình toàn thân toàn ý vì mình mà trầm mê, ánh mắt vốn bình tĩnh lãnh tĩnh bây giờ lại tràn ngập cuồng loạn, lửa tình hừng hực thiêu đốt nóng chảy làm cho cô được an ủi thật nhiều.

Bất quá..... Một lần bị đâm sâu vào thật sự là rất khó chịu a.....

Trướng đau, tê dại, gân mạch trên thứ thô cứng đó quá mức nóng bỏng..... kích thích thần kinh yếu ớt của cô quá mức.

Tiểu Viễn không nói sai.

Tiểu đệ đệ của bác sĩ Niếp..... Quả nhiên rất lớn a!

Như tiếng sét giữa trời quang, xé rách ý thức trầm luân hỗn độn.

Na Na đột nhiên mở to mắt, hét lên thật lớn, thở phì phò vội vàng kêu: “Chờ, chờ đã! Tiểu, tiểu Viễn..... Chúng ta để quên tiểu Viễn ở đó rồi!”

Tiếng thét chói tai, mỗi chữ như muốn phá vỡ màng nhĩ vang vọng trong khắp phòng, ở trong bóng tối kiêu diễm càng thêm vang vọng.

Niếp Duy Bình dừng lại luật động thất lưng, cơ thể buộc chặt cứng đờ bất động, sắc mặt khó coi đến cực điểm, không biết là lửa giận hay vẫn là dục hỏa, đôi mắt đen bóng của hấn đỏ bừng, lộ ra sát khí làm cho người ta tim đập nhanh.

Na Na lo lắng giúp hấn: “Mau đứng lên, trước gọi điện thoại để y tá trưởng..... Đều do em. Tiểu Viễn tìm không thấy em nhất định sẽ sợ hãi.....”

“Này! Na Na!” Niếp Duy Bình nghiêng răng nghiêng lợi cắt đứt lời cô, tiếng nói từ hai hàm răng nghiêng chặt thoát ra mang theo tức giận khó có thể tha thứ.

“Em, có, phải, muốn, giết, người, không, hả?!”

Na Na bị hấn rống mà ngẩn ngơ, vừa muốn nói cái gì đó thì trên lưng chợt căng thẳng, thứ cứng rắn như sắt nóng rực hung ác tiến nhanh vào nơi sâu nhất, làm cho tiếng nói phát ra lại chuyển thành tiếng thét chói tai: “A –”

Niép Duy Bình đem nhu tình mật ý trong lòng toàn bộ đặt sang một bên, giữ chặt thắt lưng của cô mãnh liệt ra vào, một chút thương hương tiếc ngọc ôn nhu cũng không cho, cắn cắn cổ của cô, nhanh chóng ra vào.

“Dừng, dừng lại..... Không cần...”

Không cần? Hừ hừ, cũng không phải do em quyết định!

Đúng thời điểm hoan hảo tình nung mật ý, em đột nhiên hét to như vậy.....

Niép Duy Bình cảm thấy chính mình không bị dọa đến nhuyển ra đã thật sự là do hấn sinh ra đã có thiên phú dị bẩm!

Khuôn mặt Niép Duy Bình vốn luôn lãnh đạm cao ngạo cô tịch như thần tiên thế nhưng bây giờ biểu tình lại vạn vẹo dữ tợn, không chút nào thương tiếc mà hung hăng xâm chiếm mặc cô khóc cầu xin tha thứ cũng không buông tha.

Sâu kín trong đó ẩn chứa chút tâm tư ý nghĩ khác!

Niép Duy Bình tôn nghiêm cao ngạo đã bị xâm phạm nghiêm trọng.....

Con thỏ nhỏ không biết sống chết cũng dám khiêu chiến quyền uy nam tính của hấn?

Đây rõ ràng là coi thường công sức hoạt động của hấn mà!

Niép Duy Bình tàn nhẫn cười, động tác lại vừa nhanh vừa mạnh, mở rộng cặp đùi trắng như tuyết của cô, nhanh chóng rút vào rút ra.

Na Na tiếng khóc đứt quãng, động tác điên cuồng mà kịch liệt như vậy cô vốn chưa trải qua bao giờ liền nhanh chóng đầu hàng. Cảm giác hỗn loạn lại có chút đau đớn dễ dàng đem tình dục đẩy lên cao điểm.

Ôm chặt lấy thắt lưng thon gầy rắn chắc của người đàn ông, Na Na cơ hồ cả người như ôm lấy tảng đá, nơi đó không tự chủ mà theo động tác ra vào của hấn mà co rút mạnh mót sâu vào, tầng tầng lớp lớp mềm mại như tơ lụa làm cho da đầu Niép Duy Bình run lên, càng thêm khó khống chế một bên đẩy mạnh vào, một bên nâng mông cô lên để dễ dàng tiến vào sâu hơn.

Va chạm thật sâu làm cho tâm hồn cô run rẩy, một chút lý trí mới khôi phục đã hoàn toàn biến mất, Na Na từ từ nhắm hai mắt hoàn toàn trầm luân trong đó, đầu óc trống rỗng, gắt gao siết lấy thứ cứng rắn. Bị siết chặt thứ cứng rắn đó tưởng thật to, kịch liệt nảy lên rồi phun ra tinh hoa nóng rực.

Na Na thật sự có cảm giác linh hồn bị rút mất, trước mắt một mảnh sáng lạn, thật lâu đắm chìm trong dư vị cao triêu.

Niép Duy Bình đầm đìa mồ hôi nằm trên người cô, thoả mãn lau nước mắt đọng ở khóe mắt cô, lười biếng không muốn lui ra ngoài.

Na Na chậm rãi phục hồi lại tinh thần, phía dưới cảm thấy trướng trướng vừa thẹn lại vừa khó chịu, nhẹn không được dịch chuyển, thanh âm khàn khàn nồng đậm thỏa mãn nói: “Ra, đi ra ngoài..... Không thoải mái nha!”

Nhưng chưa kịp nghe câu trả lời, Na Na đột nhiên cảm thấy thứ đó ở bên trong lại cứng lên.

Cậu nhỏ sau khi phát tiết chưa có rút ra lại rục rịch đứng lên.....

Na Na kinh hoàng trừng mắt nhìn hấn, âm thanh ai oán kêu: “Anh, anh như thế nào lại..... lại?!”

Vừa mới ép buộc lâu như vậy ngay cả một chút mềm ra cũng không có, lại có phản ứng lại nhanh như vậy..... Như vậy thật không có khoa học!

Niép Duy Bình đắc ý nhướn mi, sáng khoái thẳng lưng vừa lòng khi thấy cô mềm mại ngâm khê, hừ một tiếng nói: “Đây là chỗ không bằng của mấy người trượt băng!”

Na Na không rõ loại sự tình này liên quan gì đến trượt băng, vừa lộ ra biểu tình hoang mang, Niếp Duy Bình lại đặc ý dào dạt khoe khoang: “Em đi bơi cùng anh sẽ tốt hơn! Không phải sao, bơi lội không những được rèn luyện hô hấp lại còn có thể tăng cường lực thất lưng!”

Na Na: “.....”

Người này sao lại có thể nhỏ nhen như vậy a..... Ông trời vì cái gì lại có thể cho con người nhỏ nhen này tiền huynh đệ hùng tráng như vậy!

Na Na khóc không ra nước mắt.....

Niép Duy Bình nặng nề nhìn chằm chằm cô thâm ý nói: “Huống chi..... Bánh bao có hấp nướng chiên vàng rất nhiều cách ăn, anh khổ đợi lâu như vậy sao có thể chỉ ăn một lần được!”

Na Na còn chưa kịp cân nhắc ý tứ của lời nói này, Niép Duy Bình đã kéo cô lại tiếp tục đè nặng lên cô thân đối vô số tư thế mà ép buộc.....

Bên này xuân ý hoà thuận vui vẻ trình diễn xuân cung đồ không ngừng nghỉ, bên kia một đám phụ nữ dạt dào tình mẹ lại sầu đến sắp hỏng rồi!

Bạn nhỏ Na Viễn đau khổ đợi hồi lâu, không chỉ không thấy cô út không có trở về, ngay cả chú hươu cũng không thấy.

Thịt viên tròn nhất thời lửa giận hùng hực! Lập tức không thèm quan tâm mà chạy đi, đôi chân ngắn mập mập hướng thẳng về phía trước đi tìm hai người không có lương tâm kia.

Tiểu tử kia tìm một vòng lại một vòng, Lưu Mân thật sự xem không nổi, lôi kéo bé đi tới quầy phục vụ hỏi thăm, sau khi nghe ngóng mới biết được hai người kia đã sớm chờ không kịp mà chạy trước.

Tâm tư của Na Viễn bé nhỏ đã bị đả kích nghiêm trọng, nước mắt lã lã, cái miệng méo xệch thút tha thút thít gào khóc rất thương tâm.

Trần Tiệp cảm thấy tâm mình như muốn nát, vội vàng ôm bé như tâm can bảo bối mà dỗ dành.

Tiểu tử kia cảm thấy mình chính là bắp cải vàng kia, bị mọi người ghét bỏ, ngay cả người hiểu rõ bé nhất cô út cũng không cần bé, nhất thời thương tâm ôm chặt cổ a di, méo miệng nhỏ giọng nức nở.

“Tốt lắm tốt lắm, đừng khóc ! Đứa bé ngoan, không khóc không khóc.....”

“Ô ô ô ô..... Cô không cần cháu, không có người cần tiểu Viễn.....”

Oán giận như vậy vốn làm cho người ta dễ khóc dễ cười, nhưng lại làm cho Trần Tiệp đau lòng vô cùng, đứa bé này về mặt thấp thỏm lo âu, ánh mắt to tròn nhấp nháy, nước mắt liên tục chảy ra.

Trần Tiệp không rõ đứa nhỏ vì sao lại không có cảm giác an toàn đến vậy, một bên nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng bé trấn an, một bên nhìn về phía Lưu Mân, ánh mắt hỏi cô ấy nên làm cái gì bây giờ.

Lưu Mân nhú nhú mày, lấy điện thoại cầm tay ra định gọi cho hai người, miệng bất mãn than thở một câu: “Thật là, chỉ lo chính mình phong lưu khoái hoạt, cũng không thèm để ý đứa nhỏ !”

Trần Tiệp thở dài: “Chị Lưu, chị muốn gọi điện thoại cho bọn họ sao?”

“Bằng không làm sao bây giờ?”

Trần Tiệp lắc lắc đầu: “Tuy rằng trong phòng chúng ta chị không sợ bác sĩ Niép, hẳn ngày thường đối với chị cũng là nhường nhịn ba phần..... Nhưng rốt cuộc vẫn là chưa chạm vào điểm mấu chốt của hắn! Nếu bây giờ phá hỏng chuyện tốt của hắn..... Chị Lưu, chị cảm thấy lấy tính tình của bác sĩ Niép, hẳn có thể không trả đũa sao?”

Lưu Mân ngón tay dừng một chút, dường như không có việc gì cắt điện thoại, gật gật đầu nói: “Em nói đúng! Người xấu cũng không thể bị phá hư chuyện tốt..... Lúc này cũng không thể quấy rầy họ!”

Trần Tiệp nhíu mi sầu khổ nhìn đứa bé trong lòng đang thương tâm đến cực điểm, đành thở dài.

Lưu Mân liếc nhìn đem tiểu Viễn ôm ra, ngồi đối diện với bé còn thật sự nghiêm túc nói: “Bạn nhỏ Na Viễn, cháu là nam tử hán không thể cứ nhu nhược yếu đuối như vậy, phải biết dũng cảm độc lập!”

Na Viễn tiếng khóc dần dần nhỏ đi, lau nước mắt hỏi: “A di ~ cô út có phải hay không sẽ có dưỡng út rồi không muốn cháu?”

Lưu Mân kinh ngạc hỏi: “Như thế nào nói như vậy? Cô út của cháu sớm muộn gì cũng sẽ tìm cho cháu một dưỡng út a!”

Na Viễn lắc đầu, thanh âm nức nở nói: “Bà Trần nói..... Cô út sẽ có gia đình của mình, cùng dưỡng út sinh hạ bảo bối không thể ở bên tiểu Viễn.....”

“Nói vậy!” Lưu Mân sờ sờ đầu bé, kiên định nhẹ giọng nói: “Tiểu Viễn còn nhỏ như vậy vừa thông minh vừa đáng yêu, ai có thể bỏ không cần cháu nha! Cô út của cháu sẽ tìm cho cháu dưỡng út..... Nghĩa là sẽ có thêm người thương yêu cháu nha! Về sau cô út cùng dưỡng út sinh cục cưng, tiểu Viễn sẽ có em trai em gái chơi cùng!”

Na Viễn không dám tin kinh ngạc hỏi lại: “Thật vậy không? Bọn họ sẽ không phải không cần cháu lại còn có thể sinh em trai em gái để chơi với cháu?”

“Đương nhiên!” Lưu Mân nhìn bé cuối cùng cũng không còn đau buồn nữa, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nhéo nhéo gương mặt nộn nộn của bé, thuận miệng cười nói: “Bọn họ hiện tại chính là đi sinh em trai em gái cho cháu.....”

“Cho nên mới không mang tiểu Viễn cùng đi?” Tiểu tử kia gật gật đầu, cao hứng nói: “Cháu đã biết ~ a di ~ cháu sẽ ngoan ngoãn chờ cô út đón cháu về nhà ~”

Trần Tiệp yên lặng ôm mặt.

Mẹ ơi, sao có thể bực hân đến không có mức độ như vậy!

Y tá trưởng, chị đây là đang giáo dục giới tính có sớm quá đi!

Hai người đang tích cực nghiên cứu giáo dục giới tính cuối cùng cũng đình chỉ mây mưa.

Na Na mệt đến mức tay chân không nhấc lên được, híp mắt sống chết nằm trên người Niếp Duy Bình, hai đùi mở rộng quần lầy thối lưng hấn.....

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

Niếp Duy Bình một bộ dạng ăn uống no đủ thích ý, lười biếng dựa ở đầu giường, híp mắt vẻ mặt thoải mái, còn thiếu “Sau một liều thuốc”, nhìn thế nào cũng giống như muốn ăn đòn.

Na Na đơn giản là mắt không thấy tâm không phiền, ghé vào trước ngực hấn gian nan vòng vo xoay chuyển hướng suy nghĩ.

Lúc này Niếp Duy Bình tâm tình tự nhiên là rất vui sướng, sẵn sàng giúp cô điều chỉnh tư thế thoải mái hơn, rồi vuốt ve vỗ về sau lưng cô.

Tấm lưng trần trắng nõn, đường cong eo lưng mê người, da thịt nhẵn nhụi ôn nhu sờ lên có xúc cảm thật tốt làm cho Niếp Duy Bình có chút yêu thích không buông tay.

Na Na ngại ngần không được tự nhiên co rút thân mình. Cả đêm bị ép buộc đến chết đi sống lại, lúc này di động chân tay đều khó khăn.

“Làm sao vậy?”

Giữa đêm khuya, thanh âm Niếp Duy Bình không hề cứng rắn lãnh liệt mà tiếng nói trở nên trầm thấp nhu hòa còn mang theo một chút khàn khàn, thật là gợi cảm đến rối tinh rối mù mà.

Nhưng mà Na Na cũng không tâm tư thương thức sự ôn nhu hiếm khi có được của hắn, cô còn nhớ rõ mới vừa rồi mình bị ép buộc trình diễn ra bao nhiêu tư thế kì lạ như thế nào..... Hiện tại bắp đùi còn rất đau cứ như bị rút gân vậy, động một chút chính là đau đến mức muốn chết! Chỉ hận không thể nâng móng vuốt vẽ vài nét hoa trên bản mặt của bác sĩ Niếp!

Na Na không thèm quan tâm hắn, Niếp Duy Bình nghĩ nghĩ, vẻ mặt như bình hiểu hỏi: “Có phải nơi đó còn đau hay không?”

Na Na cắn giận nhắm mắt lại.

Niếp Duy Bình không yên lòng, ngồi dậy, vươn tay mở hai chân của cô ra, Na Na sợ tới mức toàn thân run rẩy liều mạng siết chặt chân lại.

“Đừng nhúc nhích! Anh xem thế nào.....” Niếp Duy Bình vươn tay vỗ vỗ mông của cô, rồi từ từ mở chân cô ra cau mày nghiêm túc xem xét: “A, có chút sưng..... Rất đau sao? Vừa mới rồi nhìn em cũng rất hưởng thụ, anh còn nghĩ em không có đau.....”

Na Na đem đầu vùi sâu vào trong gối, xấu hổ và giận dữ đập giường mắng: “Hỗn đản, ai nói không đau! Anh thử bị chọc như vậy xem!”

Niếp Duy Bình gật gật đầu: “Ừm, xem ra là đau..... bằng không cũng sẽ không có gan nói loại lời nói này!”

Na Na rõ ràng nằm úp sấp trên giường giả chết.

Niếp Duy Bình đứng dậy rời giường đem cô bế lên, Na Na sợ tới mức trợn tròn mắt: “Làm gì vậy?”

Niếp Duy Bình không chút để ý nhìn cô một cái, con thỏ nhỏ thịt mềm vùi sâu ở trong lòng hắn, nho nhỏ đáng yêu chọc người triu mến.

“Mang em đi tắm rửa!” Niếp Duy Bình khẽ cười, nhíu mi nói: “Nước ấm sẽ bớt đau cũng miễn cho buổi sáng ngày mai em không thể đứng dậy!”

Na Na sắc mặt đỏ bừng, không buồn hé răng tùy ý sự chăm sóc ôn nhu khó có của Niếp Duy Bình.

Nước ấm làm dần da trắng nõn của con thỏ nhỏ chuyển sang hồng hồng, Niếp Duy Bình săn sóc giúp cô xoa bóp thắt lưng khiến cô thỏa mái đến mức không muốn đứng dậy.

Niếp Duy Bình đem cô tắm rửa sạch sẽ, thời điểm ôm tới trên giường ý thức của Na Na đã trở nên mơ hồ.

Na Na mơ mơ màng màng mở mắt ra, than thở nói: “Tiểu Viễn làm sao bây giờ.....”

Niếp Duy Bình thở dài, hôn hôn cái trán của cô, nhẹ giọng dỗ dành: “Đã quá muộn, y tá trưởng các người đó sẽ không mặc kệ nó đâu, khẳng định là đã mang về nhà họ..... Ngày mai trước khi đi làm anh với em đi đón nó, bây giờ cứ yên tâm ngủ đi!”

Na Na thả lỏng tâm tư, nhắm mắt lại liền nặng nề ngủ.

Niếp Duy Bình vươn tay tắt đèn, vô cùng cao hứng đem cô ôm vào trong ngực, trước khi ngủ trong lòng không khỏi cảm thán: Thằng nhóc con không ở đây, giường này nằm ngủ thật sự quá rộng a!

Một đêm tốt đẹp, ngày hôm sau là thứ hai, mới sáng sớm đồng hồ báo thức kêu vang chấn thiên, mới sáu giờ đã đem hai người gọi dậy.

“Ai, ờn muốn chết.....” Na Na thống khổ ôm tai, vẫn còn buồn ngủ mà than thở: “Không muốn dậy.....”

Niếp Duy Bình bị làm ờn đến đau đầu, duỗi tay ra tắt đồng hồ báo thức, ôm người tiếp tục ngủ: “Ngủ tiếp một lát.....”

Na Na đột nhiên mở mắt ra, buồn ngủ hoàn toàn biến mất, hình ảnh tối hôm qua mây mưa thất thường râm râm xuất hiện trước mắt, lúc này mới nhớ tới đã xảy ra chuyện gì!

Na Na ngồi bật dậy: “A” một tiếng lại ngã trở về, toàn thân xương cốt giống bị xe nghiền qua, xương sống thắt lưng và chân đều đau, so với sau khi chạy tám trăm mét còn thống khổ hơn.

Niép Duy Bình không kiên nhẫn ôm lấy người cô: “Mới sáng sớm nào loạn cái gì a!”

Na Na vừa mới thức dậy, bây giờ đang nằm trên giường u mê chìm đắm trong suy nghĩ riêng, nghe thấy hần nói như vậy không hiểu sao liền cảm thấy thật ủy khuất.

Quả nhiên..... Thái độ trước và sau khi ăn xong sẽ không giống nhau a!

Ăn được liền trở mặt..... Đàn ông đều không phải thứ tốt đẹp gì!

Đêm qua bao nhiêu ôn nhu toàn bộ liền biến mất, thời điểm dỗ dành mình bao nhiêu lời ngon tiếng ngọt gì đều có thể nói, thế nào mới qua một đêm thái độ liền thiếu kiên nhẫn rồi !

Na Na càng nghĩ càng khổ sở, yên lặng gỡ cánh tay đang ôm lấy thắt lưng mình, gian nan đứng lên.

Tối hôm qua rốt cuộc là có quá nhiều kịch liệt a, nhìn xem quần áo tán loạn trên mặt đất..... Nhìn thế nào cũng tràn đầy vẻ dâm tà!

Na Na ngượng ngùng nhìn cơ thể trần trụi bước xuống giường, che ngực với lấy quần áo từ từ mặc vào, động tĩnh của cô quá lớn làm Niép Duy Bình rốt cục cũng tỉnh táo lại.

“Em đang làm gì vậy?” Niép Duy Bình đem cô kéo lại vào trong ổ chăn, gấp một cái đầu tóc lộn xộn bước xuống giường.

“Em ngủ tiếp một lát đi, anh làm xong điểm tâm sẽ kêu em!”

Niép Duy Bình cứ tự nhiên quan tâm như vậy lại tuyệt không ôn nhu, nhưng không hiểu sao lại làm cho Na Na cảm thấy được hần đang đau lòng sưng nịnh cô cơ chứ.

Na Na đem chăn kéo đến mặt, hai tròng mắt quay tròn loạn chuyển ngắm nhìn những đường cong tinh trắng của bác sĩ Niép mà đỏ mặt tim đập thật mạnh.

Chắc chắn, bình thường nhìn bộ dạng khi mặc quần áo nhìn qua có vẻ gầy gò, không nghĩ tới dáng người lại có thể đẹp mắt như vậy!

Dáng người cao ngất, tấm lưng rắn chắc, eo thon có lực, hai bắp chân thon dài lại thẳng.....

Thật sự là mặc quần áo thì gầy, thoát y thì có thịt!

Nếu đã tỉnh, Na Na cũng không muốn nằm lại trên giường nữa, thừa dịp Niép Duy Bình ở trong buồng vệ sinh đánh vệ sinh cá nhân vội vàng chụp lấy cái áo sơ mi, cùng quần áo trong của mình chạy thẳng về phòng mình.

Rửa mặt xong thay đổi quần áo sạch sẽ quay trở ra, Niép Duy Bình cũng vừa đem bánh mì nướng xong đặt lên bàn.

Na Na còn có chút ngượng ngùng đối mặt với hần, thẹn thùng mà liếc mắt nhìn hần một cái rồi đỏ mặt cúi đầu.

Niép Duy Bình nhếch khóe môi, mặt không chút thay đổi mở miệng nói: “Em có đồ để ở phòng khách.”

Na Na “A” một tiếng ngẩng đầu, lông mi mấp máy không dám nhìn thẳng vào hần: “Cái gì vậy?”

Niép Duy Bình cười trong mắt không có ý tốt chợt lóe, thản nhiên nói: “Quần lót.”

Na Na: “.....”

Na Na vội vàng bật dậy, đẩy ghế ngồi ra sau, hét chói tai rồi chạy thẳng ra phòng khách.

“Đừng đi!” Niép Duy Bình ngăn cô lại như không có việc gì nói: “Anh đã nhặt đem tới phòng giặt rồi.”

Na Na vẻ mặt đỏ bừng, lắp bắp nói: “A, ha ha, thật không..... Thật sự là cảm ơn anh.....”

Niép Duy Bình tự thể tao nhã cầm lấy miếng bánh mì, từ từ xé ra sau đó đưa cho cô, nhếch miệng lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp.

“Không cần khách khứa!”

Na Na hận không thể nắm thẳng miếng bánh mì vào mặt hắn.

Cười cái gì mà cười! Mới sáng sớm ra không sợ làm cho người ta kinh sợ sao!

Niep Duy Bình không trêu cô nữa, ăn xong điểm tâm nói với Na Na: “Em nhanh sắp xếp chút đồ cho thằng bé tí nữa chúng ta tới bệnh viện đón nó.”

Nhắc tới cháu nhỏ, Na Na liền gật gật đầu: “Cũng không biết bé ở nhà ai nữa.”

Niep Duy Bình vừa mặc áo khoác vừa nói: “Mới gọi cho Lưu y tá trưởng rồi, thằng bé bị Trần Tiệp mang về nhà, cô ấy hôm nay đi làm sẽ đưa nó đến bệnh viện, chúng ta vừa lúc đón nó đưa đến nhà trẻ luôn.”

Thời gian có vẻ gấp, cũng may Trần Tiệp tới sớm, Na Na vừa tới bệnh viện vội vàng vào phòng hộ lý, tiểu tử kia đang ngoan ngoãn ngồi ở ghế trên.

“Tiểu Viễn.....” Na Na áy náy sờ sờ đầu bé, vừa muốn đem chuyện đêm qua bỏ bé lại mà giải thích thì chỉ thấy bé ngẩng đầu tròn mắt nhìn cô, ánh mắt mở thật to sáng long lanh không chút ủy khuất lên án.

Thịt viên nhỏ hai mắt tỏa sáng, vội vàng túm góc áo Na Na, thanh âm trẻ con non nớt tràn ngập chờ mong, thanh âm trong trẻo vang vọng khắp phòng.

“Cô út cô út ~ cô cùng chú sinh em gái cho cháu đâu ~”

Na Na: “.....”

Bạn nhỏ Na Viễn không phát giác ra cô út của mình đang rối loạn, trong lòng tràn đầy hi vọng về em gái nhỏ đáng yêu, vội vàng thúc giục nói: “Nhanh lên a ~ đem em gái cho cháu chơi.....”

Na Na chớp mắt phản ứng lại, nhanh chóng bịt mồm bé lại ngăn không ở miệng, vẻ mặt sắp hỏng mất hỏi: “Ai nói cho cháu là có em gái nhỏ!”

Tiểu tử kia nghiêng đầu ra sức đem miệng tránh đi, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: “Chẳng lẽ là em trai nhỏ?”

Nói xong còn kèm theo vẻ mặt thất vọng, không tình nguyện mà chấp nhận nói: “Được rồi được rồi, tuy rằng cháu thích em gái nhỏ xinh đẹp ~ nhưng mà em trai nhỏ nếu nghe lời cháu cũng sẽ thích nha ~”

“Chú muốn biết.....” Trầm mặc hồi lâu Niep Duy Bình rốt cục mở miệng, vẻ mặt đứng đắn chậm rãi hỏi: “Con chú dựa vào cái gì phải nghe lời cháu?”

Na Na: “.....”

Đây là trọng điểm sao? Đây mà là trọng điểm sao?? Phải không?! phải không?!!

Bác sĩ Niep anh học nhiều về y thể chẳng lẽ lại không biết mới một đêm làm sao có thể sinh ra ngay một đứa nhỏ!

Thần a, mau bảo thiên lôi trực tiếp đánh chết cô đi!

Na Na sắp bị hai người làm cho phát điên rồi, sợ hãi khi lời nói sau còn kinh khủng hơn lời nói trước, phát điên dậm chân nói: “Thời gian sắp muộn tới nơi rồi, tiểu Viễn nhanh lên chút, cô đưa cháu đi nhà trẻ!”

“Nhưng là.....”

“Không có nhưng nhị gì cả!” Na Na trảo đình chém sắt đánh gãy lời bé, lôi kéo bé nói: “Nhanh không sẽ đến muộn!”

Na Viễn mắt hừng măn mê miệng.

Niep Duy Bình mỉm cười, khó có ôn nhu vỗ vỗ đầu bé, an ủi nói: “Đừng có gấp, em trai em gái đều đã có!”

Na Na: “.....”

“Chú thật tốt ~” Tiểu tử kia cười tủm tỉm thân thiết ôm cổ hắn, ở trên mặt Niep Duy Bình hơn một cái vang dội, sau đó đôi mắt nhỏ mang theo vài phần khinh thường đắc ý tà nghệ liếc nhìn Na Na, cái mũi nhỏ kiêu ngạo hừ một tiếng.

Niep Duy Binh thập phần hưởng thụ cười rộ lên.

Na Na chỉ cảm thấy thật đau đầu, không khỏi nói hỏi ông trời cô rốt cuộc là đã tạo nghiệt gì mới có thể bị ép buộc muốn mất nửa cái mạng thể này, mới sáng sớm đã bị hai con người gây thơ này độc hại!

Hôm nay..... Làm sao có thể trôi qua đây!

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

Na Na đưa tiểu Viễn đi nhà trẻ rồi vội vàng trở về đúng lúc giao ban kết thúc.

Niep Duy Binh hướng ra cửa không chút để ý mà liếc mắt một cái, mày khê nhúc nhích, cử chỉ vốn luôn chậm rãi lại nhanh chóng đứng lên ôm lấy bệnh án bước nhanh ra ngoài.

“Không phải bảo em chậm chậm một chút sao? Tại sao lại không nghe lời hả?” Niep Duy Binh ngữ khí mang chút oán trách lại ôn nhu làm cho Na Na tóc gáy dựng thẳng, đầu đầy mờ mịt trừng mắt nhìn hắn.

Niep Duy Binh ánh mắt chợt lóe, khóe môi đầy ý cười phát ra nhu tình như nước: “Tôi hôm qua có chút không chế không được, vất vả cho em..... Là anh không tốt!”

Na Na sắc mặt nhanh chóng đỏ lên, xấu hổ ảo não hung hăng ai oan liếc mắt nhìn hắn, đã không có thật sự hoài thai đứa nhỏ mà vẫn còn làm bộ làm tịch như vậy sao! Còn diễn đến ghê tởm !

Na Na mặc kệ hắn xoay người bước đi, vừa quay đầu lại nhìn thấy Ngụy Triết đang cầm túi đồ.

Ngụy Triết hiển nhiên không phải mới đứng đây trong chốc lát, đối thoại mới vừa rồi cũng đều nghe được, sắc mặt có chút khó coi miễn cưỡng nở nụ cười, đưa đồ trong tay cho Na Na.

“Đây là đồ cô ngày hôm qua để quên trên xe tôi.....”

Na Na ngược ngờ gật đầu, cần lấy túi cười nói: “Thật sự là cảm ơn anh, anh không cần khách khí như vậy cứ trực tiếp gọi điện thoại cho tôi để tôi đi tìm anh lấy thì tốt rồi, anh còn mất công đi một chuyến..... Cứ làm phiền anh như vậy tôi thấy thật áy náy!”

Ngụy Triết tươi cười có chút khổ sở, hắn thật sự không phải khách khí chẳng qua chỉ là muốn lấy cớ để đến tìm cô mà thôi..... Khách khí rõ ràng là cô mà!

Niep Duy Binh tự nhiên cầm lấy đồ trên tay Na Na, giúp cô chỉnh là cái mũ cho ngay ngắn, bộ dạng vô cùng thân thiết không coi ai ra gì kia làm cho Ngụy Triết nhẹ nhàng đảo mắt nhìn qua.

Niep Duy Binh trong mắt tràn đầy ý cười đắc ý, ngữ khí thản nhiên nói: “Anh đi trước kiểm tra phòng, em cũng đừng để quá mệt mỏi.....”

“Được rồi được rồi, anh mau đi đi!” Na Na ước gì hắn biến mất thật nhanh, miễn bày ra cái tư thái ôn nhu đối trá đến mức ghê tởm ra..... Không phải Na Na không có việc gì mà tự tìm ngược nhưng thật sự là bộ dạng này của bác sĩ Niep so với bộ mặt thối nghiêm túc mắng chửi người còn đáng sợ hơn rất nhiều!

Niep Duy Binh ánh mắt không tốt trừng cô một chút, ôm bệnh án tao nhã chậm rãi rời đi.

“Thật sự là đòi mạng mà, mỗi ngày công tác mệt chết khiếp còn phải lo ứng phó hắn.....” Na Na ngoài miệng mặc dù là oán giận nhưng nét mặt hạnh phúc vui sướng Ngụy Triết làm sao lại không nhìn ra.

Trầm mặc một lát, Ngụy Triết thở dài hỏi: “Na na, cô có nghĩ tới.....”

“Hả?” Na Na nghe hắn nói một nửa lại đột nhiên dừng lại, tò mò hỏi: “Nghĩ tới cái gì?”

Ngụy Triết gian nan cười lắc đầu: “Không có gì..... Tôi còn có việc, đi trước!”

Ngụy Triết vội vàng xoay người bước đi, đã bỏ qua rất nhiều cơ hội nên cảm thấy cũng khó nói nên lời, nói ra cũng chỉ tăng thêm khổ sở.

Na Na không rõ cho nên chỉ nhún vai cũng không nghĩ nhiều, hôm nay là ngày Trương chủ nhiệm khám bệnh, người đăng kí để ông ấy khám rất đông, bệnh nhân đăng kí nằm viện cũng nhiều, một lát nữa khẳng định sẽ rất bận rộn.

Na Na mới vừa đi đến phòng hộ lý đã bị Lưu Mân kéo vào phòng thuốc.

“Làm sao vậy y tá trưởng?”

Lưu Mân đóng cửa, cười cười vẻ bất quá lời kéo cô ngồi xuống, hòa ái dễ gần cười hỏi: “Na na à, tối hôm qua bác sĩ Niếp..... thành công ?”

Đáng thương cho cô gái nhỏ thành thật liền đứng ngồi không yên, đỏ mặt ấp úng nửa ngày nghẹn không ra được một chữ.

Nhìn bộ dạng thẹn thùng vô hạn này của cô, hơn nữa sáng nay tinh thần của bác sĩ Niếp lại tốt đến khác thường, Lưu Mân còn không đoán ra được sao, nhất thời cười đến không có ý tốt.

Na Na nóng nảy, thẹn quá thành giận hô lên: “Y tá trưởng!”

Lưu Mân vỗ vỗ người cô, nhin cười nói: “Được rồi được rồi, mọi người đều là người lớn, có cái gì mà thẹn thùng..... Đúng rồi, Niếp Tiểu Bình kỹ thuật thế nào?”

Na Na nghe cô ấy nói câu trước thập phần đứng đắn sắc mặt cũng dịu đi, nhưng câu sau lại làm cho gương mặt cô cứng đờ hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Lưu Mân lấy khủy tay đẩy đẩy cô: “Đừng có nhỏ nhen như vậy, nói xem nào! Ai nha chúng ta còn cái gì chưa thấy qua, huống chi chị đây là người từng trải, con cũng đều lớn rồi.....”

“Đúng vậy, y tá trưởng con chị cũng đã lớn như vậy, còn có cái gì không biết đâu, sao còn hỏi gì nữa!” Na Na nhìn một cái xem thường, nhin không được phun ra câu trào phúng.

“Ôi!” Lưu Mân vui vẻ: “Mới qua một đêm, miệng liền lưu loét nha! Quả nhiên gần mực thì đen, rất có phong phạm của Niếp Tiểu Bình!”

Na Na bất đắc dĩ nhìn cô ấy: “Y tá trưởng, chị không vội à?”

“Đương nhiên vội nha, cho nên em đừng trì hoãn nữa mau nói ra, tối hôm qua cảm giác thế nào?” Lưu Mân sờ sờ cằm, cảm khái nói: “Niếp Tiểu Bình nhàm chán như vậy, suốt ngày lỗ mũi hướng lên trời..... Chị thực hoài nghi thời điểm hắn ở trên giường cũng có cái bộ dạng mặt thanh như vậy a!”

Vừa mới nghĩ đến đó Lưu Mân hung hăng run rẩy vẻ mặt chán ghét nói: “Vừa thấy bộ dạng của Niếp Tiểu Bình kia, chị liền hận không thể đâm cho nó một phát!”

Na Na quả thực muốn bạo phát rồi, ở trong lòng như muốn phát điên lao tới đập đầu xuống đất.

Kỳ thật tăng mười bảy mới là trung tâm thần kinh nha! Cô ngay từ đầu đã vào sai phòng đúng không? đúng không???

Na Na tuyệt vọng ôm mặt, đứng trước Lưu y tá trưởng không ngừng bất quái đành bất đắc dĩ thuận theo, mất một lúc lâu mới nghẹn ra được một câu: “Còn có thể thế nào nữa? Cũng chỉ như vậy! Cũng không có gì đặc biệt.....”

Lưu Mân không hài lòng: “Như vậy là loại nào a? Rốt cuộc là dục tiên dục tử hay là sống không bằng chết a?”

Na Na đỏ mặt nghĩ nghĩ, vắt hết óc mới tìm được một câu có vẻ chuẩn xác để hình dung: “Nhất châm kiến huyết.....” (kim khâu á)

Rất hoang đường, rất tà ác, rất hỗn độn !

Na Na cũng không phải không biết xấu hổ mà cẩn thận hồi tưởng lại, liền nhớ tới buổi sáng nhìn trên ga giường nhăn nhúm là vài vết máu loang lổ cùng dấu vết hoan ái..... Hình ảnh dâm tà làm cho người ta không dám nhìn thẳng!

Đừng coi thường trí tưởng tượng của phụ nữ, chỉ vồn vện có một câu như vậy Lưu Mân đã miên man suy nghĩ rất nhiều, hai mắt hưng phấn tỏa sáng, bật ra tiếng cười rộn gai ốc sau đó vừa lòng mở cửa đi ra.

Na Na không rõ đây là làm sao nhưng mà với các đồng nghiệp ở khoa giải phẫu thần kinh thường thường sẽ có hành vi cùng tinh thần thác loạn cô cũng đã tập thành thói quen, vội vàng bước đi làm công việc của mình.

Niép Duy Bình kiểm tra phòng xong trực tiếp đi phòng giải phẫu, khi đang đăng kí ghi chép hẩn cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Y tá phụ trách ghi chép cùng y tá trưởng ánh mắt quỷ dị theo dõi hẩn, vẻ mặt tươi cười đáng khinh lại ái muội.

Niép Duy Bình bắt động thanh sắc, lãnh đạm buông bút bước vào phòng giải phẫu.

Thời điểm thay quần áo gặp bác sĩ ở khoa gây mê, Niép Duy Bình gật gật đầu chào hỏi.

Sau đó lại cảm thấy có ánh mắt thường thường ngó chính mình.

Niép Duy Bình gương mặt băng giá, lạnh lùng hỏi: “Có vấn đề?”

Bác sĩ gây mê vội vàng lắc đầu, tươi cười lộ ra sự kỳ quái..... Niép Duy Bình nhú nhú mày cảm thấy sự thương hại?

Niép Duy Bình mặc kệ mấy người đó, đeo khẩu trang và mũ liền đi vào.

Phòng phẫu thuật chuẩn bị rất tốt, dụng cụ đã được hộ lý kiểm tra chuẩn bị, Bác sĩ gây mê giúp điều chỉnh hô hấp cùng túi truyền..... Một phòng người đang làm việc của mình thấy hẩn đến đều ngừng tay bắt đầu làm việc chính, sau đó không hẹn mà cùng nhìn về phía..... hạ thể của hẩn.

Niép Duy Bình bước chậm lại một chút, không hiểu sao lại có loại xúc động muốn bạo phát.....

Niép Duy Bình hí mắt, bình tĩnh đi vào.

Dường như không có việc gì làm xong giải phẫu, tháo găng tay kí giấy, gật gật đầu dần dần rời đi.

Ánh mắt cổ quái, thời điểm giải phẫu không khí lại quỷ dị..... Niép Duy Bình không phải đùa ngốc tự nhiên sẽ phát hiện ra vấn đề.

Hộ lý chuẩn bị dụng cụ bình thường đều là người mới hoặc là thực tập sinh hay chỉ là hộ lý vừa tốt nghiệp.

Sau khi kiểm kê xong dụng cụ, hộ lý sẽ dựa theo yêu cầu mà sắp xếp đem cất trả lại phòng sát khuẩn.

Cô gái nhỏ trực ca đem đồ thả vào bồn nước, vừa cầm lấy bàn chải chợt nghe từ phía sau truyền đến một tiếng ho khan.

Niép Duy Bình u ám ôm ngực mà đứng đó, cô gái nhỏ sợ tới mức thiếu chút nữa thét chói tai.

“Niép, Niép, bác sĩ Niép!” Hộ lý nhỏ lấp bắp hỏi: “Anh, anh còn chưa đi ạ.....”

Niép Duy Bình mỉm cười: “Đúng vậy, đột nhiên nhớ tới còn có việc nên chưa đi.”

Niép Duy Bình không biết từ nơi nào lấy ra một cái dao phẫu thuật, con dao sắc bén giữa những ngón tay thon dài linh hoạt chuyển động, ánh sáng chiếu vào lóe ra hàn ý đáng sợ.

Chưa kể đến một thân mặc đồ giải phẫu đội mũ đeo khẩu trang, người đàn ông từ đầu đến chân trang bị kín mít lại không chút để ý đem dao ra nghịch, ánh mắt lại vô tình đậm mạc. Khí thể lãnh khốc nguy hiểm giống như sát thủ thần bí.

Hộ lý nhỏ sợ hãi lại sùng bái nhìn bàn tay hẩn di chuyển con dao, run sợ mở miệng nói: “Bác sĩ Niép thật lợi hại!”

“Quá khen!” Niếp Duy Bình uy hiếp nhìn cô ấy, thâm ý cười nói: “Nếu không cẩn thận có thể trượt tay bay đi..... cầm thẳng vào yết hầu người khác!”

Cô gái nhỏ rút cổ cười gượng nói: “Bác sĩ Niếp lại nói đùa, ha ha.....”

Niếp Duy Bình ngón tay dùng sức bắn ra, dao nhỏ xoay tròn bay lên sau đó chuẩn xác dùng ngón trỏ cùng ngón giữa kẹp lấy chuôi dao.

“Có vấn đề nghĩ không ra nên tinh thần tôi sẽ không thể tập trung.....” Niếp Duy Bình chậm rãi cười, nhẹ giọng trấn an nói: “Cô yên tâm, mặc dù nếu cô có bị cắt yết hầu, tôi cũng có thể kịp thời đặt ống khí quản cho cô..... Cam đoan cứu sống cô!”

Cô gái nhỏ thức thời cầu xin tha thứ: “Bác sĩ Niếp anh có vấn đề gì cứ nói đi!”

Niếp Duy Bình vừa lòng cười rộ lên: “Thật sự là cô gái tốt! Như vậy..... Hiện tại là đang có lời đồn gì sao, làm ọi người lại đột nhiên chú ý đến tôi như vậy?”

Hộ lý nhỏ thành thật trả lời: “Cũng không có gì, chỉ là nghe mọi người nói rằng bác sĩ Niếp anh..... nhất châm kiến huyết.....”

“Nhất châm kiến huyết?” Niếp Duy Bình nhăn mi.

Cô gái nhỏ liếc nhìn hạ thân hẩn mọi cái rồi vội vàng mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, thành khẩn vuốt mông ngựa: “Bác sĩ Niếp, nói thật tôi cảm thấy với khí lực này của anh..... Dù thế nào cũng không thể thật sự nhỏ như châm! Đây khẳng định là ai đó ghen tị với anh, cố ý bịa đặt để bôi đen hình tượng cao lớn vĩ đại của anh.....”

Niếp Duy Bình đen mặt xoay người, độ ẩm trong mắt chợt thấp đến cực độ, trên tay sức lực vừa chuyển con dao nhỏ tinh chuẩn bắn vào trong bồn phát ra tiếng bụp nước bắn tung tóe.

Hộ lý nhỏ ôm ngực, trong lòng còn sợ hãi thì thào tự nói: “Đáng sợ, xem ra đồn đãi là thật, bằng không sao lại co thể thẹn quá hóa giận đâu.....”

Na Na mới hết bận rộn, vừa ngồi xuống chưa kịp thở một hơi đã bị một người đàn ông ở đâu xông đến kéo đi.

Na Na tứ chi giãy giụa kêu lên đầy sợ hãi: “Làm sao a, còn chưa có tan tầm đâu.....”

Niếp Duy Bình cũng không để ý đến cô, đem người kéo vào phòng trực ban, sau đó đóng cửa lại nghe tiếng tách một cái koas cửa phòng.

Trong phòng không bật đèn, mặc dù vẫn đang là ban ngày nhưng vì đang ở bệnh viện nên có vẻ u ám hơn.

Niếp Duy Bình vẽ mặt bình tĩnh chậm rãi tới gần, Na Na cuối cùng nhìn ra vẻ không thích hợp, bộ dạng thâm trầm như sắp tính sổ, đây rõ ràng không phải chuyện tốt!

Na Na sợ hãi lui về sau hai bước, nghĩ nghĩ chính mình lại không có làm chuyện gì có lỗi với hắn, liền thua người không thua thể ưỡn ngực tròn mắt hỏi: “Anh muốn làm gì?”

“Làm gì?” Niếp Duy Bình cười lạnh: “Củng cố cho em kiến thức về uy lực của định, hải, thần, châm!” (gây như ý của Tôn Ngộ Không nha)

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Bác sĩ Niếp bắt tay vào làm việc, lạnh lùng uy hiếp: “Nói! Hải lòng hay không?”

Con thỏ nhỏ chịu khổ vì bị chà đạp nước mắt giàn giụa: “Thỏa mãn thỏa mãn! Bác sĩ Niếp uy vũ hùng tráng!”

Niếp Duy Bình thanh âm xấu xa: “Thỏa mãn của em là cái gì?”

Con thỏ nhỏ lệ rơi đầy mặt: “Định hải thần châm.....”

“Nói to nữa lên! Bên ngoài người ta nghe không được!”

Na Na ủy khuất che mặt, bị thương mà hét lên: “Định, hải, thần, châm”

Nhược nhược nhấc nhở bác sĩ Niếp, định hải thần châm là gậy như ý, có thể to lớn đến mức chống trời từ đáy biển, cũng có thể nhỏ như một cái lông nhét vào lỗ tai..... Bác sĩ Niếp xin tha mạng ta sai lầm rồi a a a a ~

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

Na Na mở miệng “A” một tiếng: “Định hải thần châm là cái gì?”

Niếp Duy Bình lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, chậm rãi cởi bỏ cúc áo động tác tiêu sái đem áo blue trắng cởi ra.

Na Na cảnh giác lui ra phía sau: “Anh cởi quần áo để làm chi?”

Niếp Duy Bình hừ một tiếng rồi tiến lại gần, con thỏ nhỏ thật nhiều sở nấn thật tốt mà đầu óc rõ ràng là không đủ dùng, trong phòng trực ban nhỏ nhỏ còn cố tình tìm chỗ mà trốn, nhưng chỉ mới lui lại hai bước đã đến bên mép giường vừa đúng lúc làm nơi để hắt thực thi giáo dục!

Niếp Duy Bình động tác nhanh chóng rút dây lưng, hai tay cởi áo thun trên người tùy tiện vứt sang một bên, lồng ngực tinh trắng thiếu chút nữa làm con thỏ nhỏ hoa mắt chóng mặt.

Bụng thon gầy cơ bụng cũng không quá khoa trương. Không hổ là người thường xuyên tập luyện bơi lội..... Cái eo thon này nhìn thật dẻo dai nha!

Chỉ tiếc..... Dịch xuống phía dưới cái bộ vị tinh trắng mê người kia lại bị quần dài che mất.

Na Na nuốt nuốt nước miếng, thập phần tiếc nuối thở dài.

Niếp Duy Bình lạnh lùng mở miệng: “Đừng nóng vội, sẽ để em thưởng thức!”

Na Na sợ hãi mà hoàn hồn, thăm mắng chính mình lại ở chỗ này mà háo sắc, cười cười nịnh nọt: “Bác sĩ Niếp giải phẫu vất vả không bằng em đi về trước chuẩn bị đồ ăn cho anh?”

“Không vội!” Niếp Duy Bình nắm lấy bả vai cô, cười lạnh nói: “Trước để cho anh ăn no em đã!”

Na Na kinh sợ trừng lớn mắt: “Anh sẽ không phải muốn ở trong này chứ?”

Vừa mới rồi ở trước mắt bao người bị hắt kéo vào đây, mọi người chẳng phải đều sẽ biết sao?!

Niếp Duy Bình cõng mủ trên đầu cô xuống, nhe răng cười tiến tới gần: “Không ở nơi này..... Làm sao có thể xóa tan lời đồn?”

Nói xong, Niếp Duy Bình ôm bả vai cô nhẹ đẩy, Na Na đang suy nghĩ về câu nói kia của hắn, không đề phòng mà lão đảo lui về phía sau, chân cô va vào mép giường ngã thẳng xuống giường.....

“A”

Tiếng thét thảm thiết kinh thiên động địa thiếu chút nữa đem Niếp Duy Bình mềm ra.

Sự thật chứng minh..... Mặc dù là con thỏ nhỏ mềm mại ngoan ngoãn cũng không phải dễ dàng bị đẩy ngã như vậy!

Phòng trực ban điều kiện không sai, có bàn có giường có điều hòa, nhưng giường kia là giường tầng kiểu cũ, Na Na sau khi ngã về đằng sau, gáy trực tiếp va vào tường bụm một tiếng vang dội.

Niếp Duy Bình sắc mặt cứng đờ thần sắc kích động tiến về phía trước đem cô kéo lại ôm vào trong ngực.

“Để anh nhìn xem thế nào rồi.....”

Na Na ôm đầu, hai mắt đầm lệ nước mắt không chịu buông tay.

Niep Duy Binh nóng nảy kéo tay cô ra nhẹ nhàng sờ sờ gáy của cô, quả nhiên đập đến sưng u một cục thật to.

“A, đau –”

Na Na khóc thút thít âm thanh ủy khuất kêu lên: “Đừng nhúc nhích, đau.....”

Niep Duy Binh buông tay ra, không thể xoa nếu không sẽ càng lúc càng sưng lớn.

Niep Duy Binh nghĩ nghĩ để miệng sát vào nhẹ nhàng thổi khí: “Rất đau sao? Có cảm giác buồn nôn choáng váng hay không?”

Na Na ngằm liếc mắt xem thường, tiếp tục ô ô không ngừng.

Đau là thật, vừa mới bị đập trước mắt đều trở nên mơ hồ, nhưng mà cũng chỉ có đau thôi, nhưng nếu không giả bộ thực nghiêm trọng với trình độ phát rồ của bác sĩ Niep một hồi ép buộc khẳng định là chạy không thoát!

Niep Duy Binh không thấy cô trả lời trong lòng không khỏi càng sốt ruột, đẩy bả vai cô ra muốn nhìn một chút sắc mặt cô như thế nào.

Na Na nước mắt lưng tròng mặt mày nhăn nhó, ghen nửa ngày mới làm cho nước mắt chảy ra nữa.

Niep Duy Binh nhẹ giọng hỏi: “Còn nhớ rõ vừa rồi xảy ra chuyện gì không?”

Não chấn động sẽ xuất hiện hiện tượng mất ý thức có thời hạn, còn có thể có triệu chứng buồn nôn, choáng váng.

Niep Duy Binh đây là quan tâm nhiều ắt sẽ loạn nên không nhìn thấy bàn tay Na Na vụng trộm véo đùi.

Na Na liều mạng giả bộ đáng thương cắn môi ô ô lắc đầu.

Hành động quá kém, cứ nhiên còn dám lắc đầu.....

Niep Duy Binh hí mắt, thản nhiên nói: “Em vừa đang lột quần áo muốn bá vương ngạnh thượng cung, anh phản kháng quá mạnh nên mới không cẩn thận làm em bị thương.”

“Nói vậy!” Na Na mạnh mẽ ngẩng đầu, nộ khí đằng đằng lên án: “Rõ ràng là anh muốn..... Cứng rắn làm, còn hại em bị đập đầu đau điếng!”

“A” Niep Duy Binh mỉm cười: “Nhớ ra rồi?”

Na Na vội ngậm mồm giống như con thỏ nhỏ bị chấn kinh lui vào trong góc giường, trong lòng run sợ mà cầu xin tha thứ: “Bác sĩ Niep em sai rồi..... Nhưng là đầu thật sự đau quá.....”

Niep Duy Binh hừ lạnh một tiếng, rời khỏi giường.

Trong phòng có một số loại thuốc dùng khi khẩn cấp luôn phải ướp lạnh, bệnh viện liền cấp một cái tủ lạnh đặt trong phòng trực ban.

Niep Duy Binh từ bên trong lấy ra một cái túi chườm, bỏ mấy viên đá lạnh vào rồi áp vào phía sau đầu cho Na Na.

Na Na bị tư thế vây trong lòng của Niep Duy làm cho không được tự nhiên, hai má dán lên bộ ngực trần của hắn, lồng ngực ấm áp tinh tế truyền đến tiếng tim đập mạnh mẽ làm cho cô thấy thật an tâm.

Sau gáy chỗ bị sưng đã không còn quá đau, cảm giác nóng rát bị đá lạnh thay thế xóa tan nỗi thống khổ. Cách một lớp túi chườm truyền đến cảm giác mát lạnh lại mang theo ôn nhu, cực kỳ giống bác sĩ Niep lơ đãng toát ra tình ý.

Na Na cắn ngón tay đột nhiên bật cười, híp mắt giống như con mèo nhỏ cọ cọ làm nũng, ngây ngô cười nói: “Bác sĩ Niep anh thật ra rất tốt.....”

Đây là muốn nói cái gì!

Hắn vốn là rất tốt nha!

Niep Duy Binh bắt mãi hừ một tiếng, đổi tay tiếp tục giúp cô chườm đá.

Na Na khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trái tim như được rót đầy mật, ngọt ngào đến mức quay cuồng, quyết miệng ở trước lồng ngực trần trụi mê người của bác sĩ Niep mà hôn một cái.

Na Na có thể rõ ràng cảm nhận được cơ thể đó căng cứng run rẩy liên tục dai vươt đầu lưỡi ra liếm liếm, quả nhiên càng run rẩy kịch liệt hơn nữa!

Niep Duy Binh toàn thân cứng đờ, ánh mắt đột nhiên u ám, trầm giọng mở miệng: “Còn đau không?”

Na Na toàn bộ tâm tư đều đặt ở thứ mới mẻ vừa phát hiện ra không chút suy nghĩ, cười hì hì trả lời: “Tốt hơn nhiều!”

Niep Duy Binh thanh âm thấp phần trầm thấp, chậm rãi nói: “Vây là tốt rồi.....”

Na Na cảm thấy trên lưng căng thẳng, còn chưa kịp phản ứng đã bị người đè nặng ngã vào trên giường.

Niep Duy Binh lần này cẩn thận chú ý che chở cô, sau khi đè nặng lên cô liền như cuồng phong vũ bão mà hôn xuống, ra sức mút lấy đầu lưỡi của cô mà phát ra tiếng chùn chụt.

Chiếc giường đơn không chịu nổi tải trọng mà kêu lên kêu kệt cùng với tiếng thở dốc ồ ồ hợp tấu thành một bản nhạc khiến cho người ta mặt đỏ tim đập nhanh.

Niep Duy Binh vừa lòng liếm liếm đôi môi bị mình chà đạp đến sưng đỏ, từ cảm hôn xuống cổ, da thịt trắng nõn tỏa ra hương thơm tự nhiên dụ hoặc hân hỉ lòng không đậu mút vào.

Na Na ưm một tiếng, da thịt bên gáy mãi cảm bị cắn mút ần ần đau, lần này cô thật sự cảm thấy choáng váng đầu óc.....

Niep Duy Binh đem người nắn bóp một hồi mới lưu luyến đứng dậy, từ ngăn tủ lấy ra quần áo sạch sẽ mặc vào.

Na Na nằm ở trên giường bình phục một lát, khó hiểu ngồi dậy nhìn hân: “Tại sao lại không.....”

Tuy rằng cảm thấy ở trong phòng trực ban của bệnh viện mà lẫn lộn thật sự là chuyện rất kinh thế hãi tục, nhưng đã làm một nửa lại đột nhiên dừng lại làm cho Na Na nhẹ nhàng thở ra nhưng đồng thời không khỏi cảm thấy bất an.

Niep Duy Binh một bên chỉnh lại dây lưng, một bên liếc mắt nhìn cô một cái: “Em muốn tiếp tục?”

Na Na vôi ngậm miệng.

“Giường quá nhỏ, thời gian nghỉ trưa lại ngắn như vậy dù anh có vô cùng hưng phấn nhưng em chưa ăn cơm làm sao có thể lực mà làm!” Niep Duy Binh hừ một tiếng, ngữ khí không tốt mở miệng nói: “Còn không đi ra ngoài? Chờ làm hoàn toàn sao?!”

Na Na không dám tranh cãi, sợ bác sĩ Niep đột nhiên nổi thú tính vôi vàng lăn xuống giường chạy trốn.

Niep Duy Binh thực hiện được ý đồ cười cười, tâm tình thật tốt..... Dem giường chỉnh càng thêm hỗn độn.

Na Na vừa ra khỏi cửa, còn chưa kịp thở lấy một hơi đã bị vài người bao vây xung quanh, y tá trưởng đi trước làm gương xoa thắt lưng bất mãn chất vấn: “Đồng chí Na Na, em cũng thật là không thành thật nha!”

Na Na thực không hiểu: “Em sao lại không thành thật?”

Lưu Mân vươn tay chỉ chỉ đầu cô: “Kêu lớn tiếng như vậy, cả tầng một mọi người đều nghe thấy được..... Bác sĩ Niep rõ ràng là khí lớn lực mạnh vì sao em dám gạt chị nói hân ‘Nhất châm kiến huyết?’”

Na Na bị “Khí lớn lực mạnh” làm cho nghẹn họng nhìn cô ấy trân trối, lắp bắp nói không ra lời.

Lưu Mân thật vất vả mới bắt quái ra tin tức nóng hổi như vậy, không nghĩ tới lại là hàng giả, không nói đến có bao nhiêu buồn bực, tức giận trừng mắt nhìn cô một cái: “Về sau không cho nói dối !”

Cô căn bản không có nói dối!

Nhất châm kiến huyết trọng điểm không phải ở châm, mà là ở huyết!

Cô rõ ràng là biểu đạt bác sĩ Niếp nhanh chuẩn sắc bén, tại sao lại là nói sai a?

Khó trách bác sĩ Niếp muốn cho cô biết kiến thức về uy lực của “Định hải thần châm”, còn không tiếc hạ độc thủ để cô kêu ra gọi nhiều người tới giải thích hiểu lầm.....

Na Na khóc không ra nước mắt: “Y tá trưởng, chị hiểu lầm a, vừa rồi cái gì cũng không có phát sinh.....”

Lưu Mân nhìn một cái xem thường: “Em cái nha đầu này, tại sao lại không chịu nghe lời? Còn dám trợn mắt nói dối!”

Hộ lý nhỏ bên cạnh âm thầm đưa cho cô một tấm gương.

Na Na không rõ cho nên nhận lấy mà soi, trong gương khuôn mặt đầy xuân sắc, tóc tai tán loạn, đôi môi sưng đỏ ướm ất, nhìn thế nào cũng giống bộ dạng vừa bị chà đạp qua! Huống chi..... bên gáy còn có ấn ký xanh tím, mới mẻ rõ ràng, đây rõ ràng là kiệt tác sau một trận kịch liệt vừa rồi!

Hóa ra, đây mới là mục đích chân chính của bác sĩ Niếp.....

Na Na không còn biết nói gì để chống đỡ, dưới ánh mắt mọi người tràn đầy đồng tình cùng khinh bỉ vội ôm mặt đào tẩu.....

Ngắn ngủn thời gian nghỉ trưa, lời đồn đãi lại tiếp tục ồn ào huyên náo truyền đi.

Ở bệnh viện quân khu tổng trước mắt có ba bác sĩ họ Niếp, một người đã từ chức ở nhà tĩnh dưỡng, còn hai người còn lại đều là bác sĩ trẻ ở khoa ngoại tiềm lực vô hạn.

Trước kia mọi người vì muốn phân biệt hai anh em này đều trực tiếp gọi tên hoặc là dùng “Bác sĩ Niếp lớn”, “Bác sĩ Niếp nhỏ”. Nhưng hiện tại, khi nhắc tới Niếp Duy Bình, mọi người đều nói thẳng “Bác sĩ Niếp khí lớn lực mạnh”, phân biệt đơn giản dễ hiểu thật tiện lợi!

Mà em gái duy nhất của bác sĩ Niếp khí lớn lực mạnh, Niếp Duy An khi nghe được danh hiệu này mà kinh hãi đến mức phun cả nước vào màn hình máy tính.

Đuổi đồng nghiệp đến bát quái đi, Niếp Duy An nghĩ nghĩ một chút rồi vội lấy điện thoại di động ra gọi điện.

“Cực chủ nhiệm Niếp!” Niếp Duy An cố ý nhấn mạnh ở chữ “Cực”, nhẹ nhàng cười nói: “Ngài ở nhà tĩnh dưỡng thế nào?”

Niếp Duy An một tay cầm điện thoại, một tay rút ra khăn tay chậm rãi lau màn hình, khó có khi chịu nhẫn nại lắng nghe đối phương lải nhải.

“Nếu lão tử ngài gân cốt còn cường tráng như vậy không bằng chia ra một chút thời gian mà quan tâm đến con trai của ngài?” Niếp Duy An ác ý cười lộ lên: “Con trai “khí lớn lực mạnh” của ngài đang hùng bá tổng viện..... Chắc chắn, cũng không làm cho ngài mất mặt nha!”

Niếp Duy Bình đường quan mở rộng thành công hùng phong đại chấn, đang lúc tâm tình sung sướng đùa giỡn con thỏ nhỏ giận dữ đột nhiên nhận được điện thoại ở nhà, còn chưa kịp mở miệng đã nghe một tràng mắng chửi xối xả.

Niếp Duy Bình đưa mắt nhìn con thỏ nhỏ thỏ hồng học chạy về phòng, vô tình nói: “Được rồi được rồi! Ba, ngài không phải muốn gặp người sao? Lúc nào rảnh rồi con sẽ đưa cô ấy về nhà!”

“Cái đồ vô liêm sỉ này! Chỉ nói cho có lệ với ta! Ta hỏi qua lão Trương rồi, anh buổi chiều hôm nay căn bản không có việc gì, vậy liền mang theo người trở về mau, bằng không ta đánh chết anh!”

Niếp Duy Bình nhú mày: “Không có việc gì con tắt máy?”

“Anh dám.....” Bên kia dừng một chút, thái độ rất cực diệu xuống: “Con bé kiêng ăn món gì không? Để ta chuẩn bị đồ ăn trước!”

Niếp Duy Bình có chút tự đắc: “Con tìm cô gái nhỏ tự nhiên lại hiền lành rất dễ nuôi, ngài cũng đừng quá quan tâm!”

Niếp Duy Bình tắt điện thoại vuốt cằm trầm tư.

Ai,cũng đến thời điểm dẫn người về nhà..... Gặp mặt cũng tốt đem ngày định ra thôi!

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

Thời tiết càng ngày càng nóng, mùa xuân đến người nào cũng cảm thấy dễ dàng mệt mỏi rã rời, tuy rằng bệnh viện có thời gian co giãn ba mươi phút sau khi tam tâm nhưng nhà trẻ thì không thể như vậy.

Rất nhiều bác sĩ đều luôn đợi lệnh hai tư trên hai tư giờ, mặc dù thời gian nghỉ trưa dài hơn nhưng cũng có khả năng không có cơ hội để nghỉ ngơi, cho nên thời gian của nhà trẻ cũng phải sắp xếp theo, cơm trưa cơm tối đều cung cấp, sau khi ăn xong sẽ có giáo viên cho bọn nhỏ ngủ trưa.

Niép Duy Bình cùng Na Na hai người ăn đơn giản xong, Niép Duy Bình vẫn tự cân nhắc làm sao mở miệng nói với Na Na rằng muốn cô buổi tối này trở về cùng hắn gặp cha mẹ, thời gian để nghỉ trưa liền bị cuộc gọi cấp báo phá hỏng.

Nhà trẻ gọi điện tới báo, bạn nhỏ Na Viễn đã xảy ra chuyện hiện tại đang ở bệnh viện.

Niép Duy Bình sắc mặt lúc ấy liền thay đổi, thanh âm lãnh đạm hỏi vài câu rồi tắt điện thoại chuẩn bị ra cửa.

Na Na từ phòng bếp đi ra, hai tay đang lau nước lên tạp dề hỏi: “Bệnh viện có việc?”

Niép Duy Bình lắc lắc đầu, cố gắng nói nhẹ nhàng: “Nhà trẻ gọi tới, tiểu tử kia giữa trưa cùng bạn đánh nhau.....”

Na Na liền ngây ra, trong đầu có vô số ý niệm đáng sợ xuất hiện, sau một lúc lâu mới phản ứng lại, lo lắng hỏi: “Tiểu Viễn bị thương?”

“Đừng lo lắng!” Niép Duy Bình giúp cô cởi bỏ tạp dề: “Đã đưa tới bệnh viện, chúng ta mau đi qua nhìn xem, trẻ nhỏ cãi nhau ầm ĩ thôi sẽ không xảy ra vấn đề lớn gì đâu!”

Na Na vội vã thay giày chạy ra bên ngoài, một đường chạy thẳng đến bệnh viện, thời tiết cuối mùa xuân tuy rằng chưa phải quá ấm áp nhưng ánh mặt trời vẫn khá mạnh, mới chỉ chốc lát Na Na đã cảm thấy da bỏng rát.

Niép Duy Bình túm lấy cánh tay của cô dùng sức kéo lại, đem người ôm vào trong ngực, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng phá lệ trầm ồm: “Đừng sợ, có anh ở đây, chuyện gì cũng không thể xảy ra!”

Na Na gật gật đầu, như tìm chỗ để dựa vào toàn thân cô như bị mất đi khí lực, tay chân như nhũn ra dựa vào trên người Niép Duy Bình, đôi mắt phiếm hồng cúi đầu tự trách: “Đều là do em! Là em không chăm sóc nó thật tốt.....”

Trong khoảng thời gian này công tác quả thật bận rộn, nhưng tâm tư của cô cũng chia một phần lớn đặt trên người Niép Duy Bình, đối với Tiểu Viễn tự nhiên quan tâm chăm sóc so ra kém hơn trước.

Nếu như..... Tiểu Viễn ra chuyện gì, cô làm sao còn mặt mũi mà đối diện với anh trai!

Niép Duy Bình ôm cô bước nhanh tới khu cấp cứu, ở nơi tiếp đón có hộ lý quen biết với hắn vừa nhìn thấy hắn đến liền tiến lại hỏi thăm.

“Trẻ nhỏ đánh nhau? Hình như là có..... Ai nha đừng ra vẻ ngưng trọng như vậy, không có nghe nói cần làm loại cấp cứu gì, khẳng định là không có vấn đề gì! Đi thôi, tôi mang hai người đi!”

Niép Duy Bình cùng Na Na rất nhanh tìm được người.

Tiểu tử kia không biết lăn lộn ở đâu mà một thân bùn đất, tóc tai lộn xộn ngồi ở trên ghế lắc lư đôi chân ngắn, tuy rằng nhìn chật vật nhưng là sắc mặt hồng nhuận, hiển nhiên là không có vấn đề gì lớn.

Na Na cùng Niếp Duy Bình nhất thời nhẹ nhàng thở ra.

Bạn nhỏ Na Viễn đang ngậm kẹo mút, tròn mắt quay tròn chuyển chuyển nhìn ra cửa thấy người quen liền cười tủm tỉm vẫy tay: “Cô út ~ chú ~”

Niếp Duy Bình cau mày ôm bé đứng lên sờ nắn xem xét một lượt từ đầu đến chân, cuối cùng phát hiện đầu gối bên phải có một vết thương.

Na Na nâng cái chân bị thương của bé lên đau lòng mà sờ miếng gạc băng bó, nhẹ giọng hỏi: “Bảo bối có đau hay không?”

Na Viễn ưỡn ngực kiêu ngạo lớn tiếng trả lời: “Không đau ~ Tiểu Viễn là nam tử hán, không sợ đau!”

“Hừ!” Niếp Duy Bình không thêm tin, quay sang nhìn về phía bác sĩ trong phòng: “Nó bị thương thế nào?”

Bác sĩ trực cấp cứu buồn cười nói: “Bác sĩ Niếp cậu yên tâm, bạn nhỏ này chỉ bị xước da ngay cả máu cũng chưa kịp chảy! Quần băng gạc là phòng ngừa miệng vết thương ma sát với quần sẽ bị đau, không có việc gì nha!”

Niếp Duy Bình nói lời cảm ơn sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Na Viễn một cái, làm bé sợ tới mức vội vùi đầu vào trong lòng cô út.

Trong phòng còn có hai giáo viên nhà trẻ, Niếp Duy Bình khách khí hỏi: “Là cô giáo đã gọi điện thoại cho chúng tôi? Thật sự là làm phiền mọi người.....”

Niếp Duy Bình rất nhanh liền từ trong miệng cô giáo biết được chân tướng sự việc.

Ăn cơm xong cô giáo dẫn bọn trẻ đi ngủ trưa tập thể, vừa mới ngủ được một chút thì bạn nhỏ bên cạnh liền ngồi dậy, làm bé tỉnh ngủ vì thế hai bé cùng nhau đi WC xì xì. Bạn học nhỏ làm trò đùa dai hắt nước tiểu lên người bé, đứa nhỏ lúc mới rời giường tính khí khó chiều liền nhất thời phẫn nộ giương nanh múa vuốt đánh một phát, đem đối phương đánh cho tè ra quần.....

Niếp Duy Bình càng nghe sắc mặt càng đen, hận không thể đem tự mình ra tay xử lý tiểu hỗn đản đó!

Na Na yên lặng lắng nghe, khó trách a hóa ra là do bạn học không đúng a!

“Vậy bạn nhỏ kia đâu? Có bị thương hay không?” Na Na nhớ tới còn có một đứa bé nữa không khỏi có chút nóng nảy, đừng nói là đem người đánh hỏng rồi a!

Cô giáo cười an ủi nói: “Đình Hiểu Kiệt cũng không có việc gì, trên tay bị thương một vết, không sâu! Nhưng mà.....”

Cô giáo sắc mặt đột nhiên trở nên cổ quái, nhìn nhìn Na Viễn một chút rồi thở dài tiếp tục nói: “Na Viễn đem bạn học ả vào bồn nước tiểu, Đình Hiểu Kiệt đã được ba mẹ mang về thay quần áo !”

Na Na: “.....”

Lời này vừa nói ra, một phòng tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía đầu sở gây nên.

Thịt viên nhỏ híp mắt, vẻ mặt thật hưởng thụ liếm kẹo mút, cảm thấy tầm mắt mọi người chung quanh liền nghi hoặc mở to mắt chớp chớp, biểu tình muốn bao nhiêu vô tội thì có bấy nhiêu vô tội.

Na Na áy náy nói: “Thật sự là rất xin lỗi, làm phiền mọi người..... Ngày mai tôi sẽ đưa nó tới xin lỗi Đình Hiểu Kiệt!”

Bạn nhỏ Na Viễn không vừa ý quyết miệng kêu lên: “Dựa vào cái gì nha ~ là nó hắt nước tiểu lên người cháu trước!”

“Câm miệng!” Na Na tái mặt, nghiêm khắc giáo huấn bé: “Mặc kệ thế nào nhưng đánh người là không đúng ! Bạn ấy có lỗi thì cháu phải đi tìm cô giáo chứ, cô cũng đã nói với cháu bạn học phải hòa đồng thân ái! Cháu đem bạn ấy đánh bị thương chẳng lẽ không nên đi xin lỗi sao!”

Tiểu tử kia không phục tức giận trừng mắt nhìn cô, đôi mắt ủy khuất đều đỏ lên, nước mắt ầng ậng bộ dạng thật đáng thương.

Na Na nhìn thấy bộ dạng này của bé tâm đã mềm nhũn, nhưng lại không thể để bé đánh nhau như vậy, đành quyết tâm nghiêm mặt hỏi bé: “Biết sai chưa?”

Tiểu tử kia “Oa” một tiếng khóc lớn bi phẫn kêu to: “Chau không sai ~ cô út thật xấu ~”

Niép Duy Bình ôm lấy bé, Na Viễn ủy khuất ôm lấy cổ hần, ghé vào trên vai hần thương tâm mà khóc.

Niép Duy Bình nhẹ nhàng vỗ lưng bé, thản nhiên nói: “Đứa nhỏ là nên giải thích rõ ràng, nhưng gây chuyện trước không phải nó, đối phương còn chưa xin lỗi trước dựa vào cái gì lại ủy khuất đứa nhỏ nhà mình. Nếu muốn thì tự em đi mà xin lỗi đi!”

Nói xong, Niép Duy Bình gật đầu với hai cô giáo kia coi như chào hỏi rồi ôm đứa nhỏ lập tức rời đi.

Na Na trợn mắt há mồm hoàn toàn không thể tin tưởng được, bản thân mình thật vất vả mới hạ được quyết tâm cứng rắn dạy dỗ đứa nhỏ, Niép Duy Bình cứ như vậy phá hỏng việc của cô!

Na Na miễn cưỡng cười trừ, đối với mấy giáo viên liên tục xin lỗi khách khí đem tiễn bước họ, lúc này mới nổi giận đùng đùng vào phòng tìm người tính sổ.

Na Viễn hôm nay vốn cũng bị thương lại không nghĩ tới cô út thân thiết nhất không chỉ có không an ủi bé, không ra mặt giúp bé mà lại quay lại mắng bé làm bé thấy thật ủy khuất thương tâm, khóc rầm rức hồi lâu.

Niép Duy Bình đem người ôm về phòng, tắm rửa cho bé một chút, sau đó lấy quần áo của mình mặc cho bé rồi ôm bé vào phòng trực ban, đặt bé trên giường sau đó cùng bé mặt đối mặt nói chuyện.

“Khóc sụt sùi cũng chỉ là vô dụng! Chịu ủy khuất liền tự mình đòi lại, khóc thì có ích lợi gì!”

“Cô út mắng cháu.....”

“Cô ấy mắng cháu là đúng! Mắng đúng cháu phải nhớ kỹ, mắng không đúng cháu cứ vào tai này ra tai kia.” Niép Duy Bình véo má phúng phính của bé một cái: “Chuyện này cũng đáng để cháu khóc!”

Hai người vừa mới bắt đầu Na Na liền đẩy mạnh cửa tiến vào, giận không thể nhịn nói: “Anh đừng có dạy hư đứa nhỏ!”

Niép Duy Bình kỳ quái liếc nhìn cô một cái: “Anh làm sao lại dạy hư nó chứ?”

Na Na tức giận chỉ vào hần: “Em vừa mới mắng nó hai câu anh liền phá, bé trai nghịch ngợm gây sự trước không dạy thật tốt sau này sẽ dễ dàng biến thành du côn đầu đường xó chợ suốt ngày đánh đập! Anh như vậy là không phân biệt tốt xấu dung túng nó, nó chẳng phải là càng thêm không hiểu chuyện?”

“Em cứ như vậy không phân biệt tốt xấu mà mắng nó sẽ không lo lắng đem nó dạy thành phế vật không có chủ kiến của mình?” Niép Duy Bình không chút khách khí phản bác: “Nhìn nó đi mới một chút chuyện là chảy nước mắt cứ như bé gái yếu ớt, đều là do em dạy ra!”

Na Na tức giận đến mặt cũng đỏ lên, không chút suy nghĩ mà mở mồm mắng: “Anh đừng có mĩa mai! Dù sao cũng không phải là cháu anh đương nhiên là vui vẻ cổ vũ! Anh đây là ở xúi giục.....”

Niép Duy Bình sắc mặt trầm xuống, trong ánh mắt như có bi thương chột lóe rồi biến mất.

Na Na vừa nói ra miệng liền biết là không đúng, cô hoàn toàn là do lo lắng sợ hãi quá mức sau đó là quá mức tức giận mới có thể nói lời thiếu suy nghĩ như vậy.

Niép Duy Bình đứng dậy lãnh đạm mở miệng nói: “Xem ra, anh là người ngoài lại cố tình xen vào việc của người khác.”

Na Na há mồm muốn giải thích nhưng Niép Duy Bình đã đi ra ngoài đầu cũng không quay lại.

Na Na cắn cắn môi ảo não thở dài, toàn thân vô lực tới bên giường ngồi xuống.

Bạn nhỏ Na Viễn bị bác sĩ Niép bọc trong chiếc áo thun màu đen rộng thùng thình, bả vai nhỏ nộn nộn lộ ra ngoài, mở to hai mắt đen thui không dám lên tiếng, gương mặt trắng nõn mập mập tràn đầy kinh ngạc cùng sợ hãi.

Na Na trong lòng có chút không đành lòng, sờ sờ đầu bé nói: “Thực xin lỗi, là cô út không tốt, tiểu Viễn đừng có giận cô!”

Bàn tay nhỏ mấp máy đặt lên trên đùi Na Na, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng vỗ vỗ cô giống như muốn an ủi nói: “Cô út cô đừng giận mà ~ Tiểu Viễn ngày mai đi xin lỗi Đinh Hiểu Kiệt a!”

Na Na vươn tay ôm bé vào trong ngực, đứa bé này đã như vậy ngay từ khi còn nhỏ, làm cho lòng cô thấy êm khổ sở, tức giận tiêu tan chỉ còn lại đau lòng cùng yêu chiều đối với bé.

Đôi môi mềm mại cọ cọ trên mặt mình mang theo sự ngọt ngào thơ ngây tốt đẹp.

Na Na đem người ôm càng chặt, thằng bé trong lòng thực ngoan, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc nói: “Cô út đừng buồn ~ là chú xấu, sau này chúng ta đi chơi không cho chú ấy đi cùng nữa!”

Na Na bật cười, bị bé chọc cười vui vẻ: “Tiểu Viễn không giận cô út sao? Chú là muốn giúp cháu nha!”

Bạn nhỏ Na Viễn khó xử cổ sức tự hỏi hồi lâu, do dự nói: “Kia..... Chúng ta vẫn là mang theo chú ấy đi ~ cháu biết là cô út thực thích chú nha!”

Na Na khoe miệng co rút: “Xú tiểu tử!”

Tiểu tử kia mắt húng rầu rĩ không vui nói: “Cháu không thôi ~ chú đã tắm cho cháu rồi ~”

Na Na cười cười hôn bé một ngụm tỏ vẻ tuyệt đối sẽ không ghét bỏ bé, ánh mắt chuyển động nhẹ giọng dụ dỗ bé: “Tiểu Viễn ngoan, cháu đi tìm chú đi..... Cô út về nhà lấy quần áo cho cháu được không?”

Na Viễn xem xét cô một chút, biểu tình thật miễn cưỡng bất đắc dĩ ra vẻ người lớn thở dài: “Người lớn hai người thật là phiền toái! Mỗi lần cãi nhau đều phải là cháu ra tay ~”

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

Na Na cho bé mặc quần áo bệnh nhi, cũng may hiện tại thời tiết đã nóng không sợ tiểu tử kia bị cảm lạnh, đem dây buộc chặt lại vạt áo miễn cho bé nghịch ngợm mà tuột ra.

Tiểu Viễn thực không tình nguyện mặc như vậy đi ra khỏi cửa, nhưng không chịu nổi cô út vừa dỗ vừa ép chỉ có thể vừa đi vừa đá xuống tầng tìm người.

Niếp Duy Bình ở văn phòng cầm trong tay bệnh án giở đi giở lại cái gì cũng đều không vào, khuôn mặt ủ rũ thì tiếng gõ cửa vang lên làm hắn cảm thấy thật phiền toái.

Na Viễn thò cái đầu nhỏ vào trong xem xét, sau đó nhanh chóng lùi về sau lén lút xoay mặt nhìn cô út cách đó không xa.

Na Na cười giơ ngón tay cái lên, lúc này mới yên tâm về nhà lấy quần áo.

Niếp Duy Bình lạnh lùng hừ một tiếng, cầm bút viết viết không thèm để ý đến bé.

Ai, mấy cái người lớn này lại không được tự nhiên như vậy, thật sự là làm lãng phí tâm tư của bé mà!

Bạn nhỏ Na Viễn rất thất vọng thở dài, sau đó lộ vẻ tươi cười chạy vào, nịnh nọt cười hỏi: “Chú, chú đang làm cái gì nha?”

Gương mặt tròn với đôi mắt như nước trong veo, bộ dáng trong sáng đáng yêu cực kỳ giống cái người không lương tâm kia đập vào mắt làm cho Niếp Duy Bình ghét bỏ trừng mắt nhìn bé một cái rồi mặc kệ.

Thịt viên tròn không có tức giận, chu chu miệng tiến lên lay hấn đòi ôm.

Niếp Duy Bình thở dài, đem đứa bé đặt lên trên đùi, tức giận hỏi: “Chuyện gì?”

Tiểu tử kia dịch mông, tìm thể thoải mái ngồi trong lòng hấn, ngẩng mặt lên cười hì hì nói: “Chú không cần tức giận nha ~ cô út đã biết sai rồi!”

Niep Duy Bình từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, biết sai rồi còn không tự mình đến xin lỗi lại dám sai phải thẳng oắt con như vậy tới, không có thành ý!

Na Viễn nghĩ nghĩ rồi đề nghị: “Chú nếu còn tức giận thì liền cùng cô út lên giường đi ~ đầu giường gây gổ cuối giường hòa, sẽ không còn giận dữ nữa ~”

Niep Duy Bình ánh mắt khẽ nhúc nhích: “Cô út của cháu nói ?”

“Đúng vậy đúng vậy ~” Thệt viên tròn nghiêm túc gật đầu, còn thật sự nói: “Cô út bảo cháu nói giúp cô út rằng ‘Rất xin lỗi’.....”

Niep Duy Bình tỏ vẻ chính nhân quân tử mà khinh thường, vẻ mặt khăng khải khinh bỉ nói: “Với tư sắc của cô ấy tự tin như vậy cũng là làm khó cho cô ấy, chẳng nhẽ chú còn chưa thấy sao? Cho dù cô ấy có tắm rửa sạch sẽ nằm ở trên giường, cũng đừng nghĩ có thể bỏ qua!”

Niep Duy Bình ngoài miệng kiên cường, trong lòng lại cân nhắc, con thỏ nhỏ nếu thật sự có thái độ nhận sai thật tốt, tắm rửa ngoan ngoãn nằm trên giường mặc hấn làm..... Hấn muốn cắn chỗ nào, dùng phương thức gì ăn, ăn mấy lần thì có vẻ thích hợp đây?

Thệt viên tròn nghiêng đầu, không rõ làm sao để nói với hấn tiếng “xin lỗi” hộ cô út, chú vì sao lại nói nhiều lời kì quái như vậy.

Không đợi bạn nhỏ Na Viễn mở miệng hỏi, có người nhà bệnh nhân phát hiện bác sĩ Niep ở đây liền gào khóc cầu xin.

“Niep chủ nhiệm, cầu xin cậu tìm biện pháp khác..... Tiền không là vấn đề, thuốc có đắt cũng không sao! Cầu xin cậu thử tìm cách.....”

Niep Duy Bình nhú nhú mày, đem đứa nhỏ ôm chặt vào trong lòng giận dữ nói: “Thực xin lỗi, tôi đã nói qua cùng mọi người, không phải tôi không tìm cách nhưng là đã không có biện pháp khác..... Sớm một chút chuyển đi Lâm Hải, bệnh nhân cũng có thể bớt chịu tội một chút.”

Niep Duy Bình cũng thực đồng tình với người phụ nữ này, đứa con duy nhất bị ngã giàn giáo, thật vất vả cứu được nhưng lại thành người thực vật.

Nhà bọn họ là hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau, bởi vì là người nhà quân nhân mới có thể hưởng chế độ chăm sóc đặc biệt, nên Niep Duy Bình mới đề nghị bà ấy đem con chuyển tiến tuyến dưới của quân tổng bệnh viện là trại an dưỡng Lâm Hải, ở đó có nhân viên chuyên nghiệp chiếu cố, bà ấy cũng bớt một phần vất vả.

Người nhà bệnh nhân mái tóc xám trắng, khuôn mặt tiêu tụy làm cho người ta không đành lòng mà bi ai: “Niep chủ nhiệm, tôi chỉ có một đứa con này, cậu nói xem làm sao tôi có thể buông tay..... Nó còn trẻ như vậy.....”

Tầm mắt người nhà bệnh nhân chuyển qua trên người tiểu Viễn trong lòng hấn, thương tâm muốn chết cầu xin: “Niep chủ nhiệm, cậu cũng là có đứa nhỏ..... Người đầu bạc tiễn người đầu xanh, đây không phải là muốn mạng của tôi sao! Cầu xin cậu tìm biện pháp khác.....”

Na Viễn ánh mắt trừng lớn lôi kéo góc áo Niep Duy Bình, nhỏ giọng hỏi: “Chú ~ bà ấy thật đáng thương, con của bà ấy cũng muốn đến Lâm Hải ở sao?”

Niep Duy Bình sờ sờ đầu bé: “Đúng vậy.”

Tiểu Viễn quay đầu vươn cánh tay nhỏ mập mạp, mềm nhẹ giúp bà ấy lau nước mắt, vẻ mặt đồng tình an ủi nói: “Bà, bà đừng khóc nha ~ ba ba của cháu cũng ở tại Lâm Hải, hai người có thể làm bạn nha! Chờ khi bọn họ nghỉ ngơi tốt có thể về nhà rồi ~”

Thanh âm trẻ nhỏ cùng bàn tay mềm mại làm cho nước mắt bi thương của người nhà bệnh nhân rơi như mưa, khóc càng thêm xé lòng.

Người phụ nữ ấy còn khóc cầu cái gì Niếp Duy Bình hoàn toàn không chú ý tới, lý trí đều đang cực kì kinh hãi, trái tim không chịu được chế mà thắt chặt lại.

Niếp Duy Bình mặt không chút thay đổi đứng lên ôm chặt viên nhỏ hốt hoảng đi ra văn phòng.

Na Viễn ghé vào đầu vai hắn, vung tay nhỏ bé tạm biệt người phụ nữ kia.

Niếp Duy Bình đem người mang đến phòng trực ban, ánh mắt phức tạp theo dõi bé trầm mặc không nói.

Tiểu tử kia hẳn cảm nhận thấy được tâm tình hắn không tốt, thật cẩn thận hỏi: “Chú làm sao vậy?”

Niếp Duy Bình trầm mặc thật lâu sau mới mở miệng, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Ba ba của cháu..... Vì sao lại ở Lâm Hải?”

Nhắc tới ba ba, tiểu tử kia tâm tư bị tổn thương ảm đạm nói: “Ba ba lái xe đưa mẹ cùng ông bà nội đi đến một nơi thật xa ~ cô út nói ba ba đi đường rất xa nên quá mệt mỏi, bây giờ phải ngủ thật lâu mới có thể tỉnh lại.....”

Niếp Duy Bình tâm như bị véo thật mạnh nói không rõ là nam kham, là phần nộ hay vẫn là thương cảm, đau lòng.

“Ba ba cháu khi nào thì..... Bắt đầu ngủ ?”

Na Viễn buồn rầu nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Đã thật lâu a, không nhớ rõ..... Ba ba hư rất lười, cũng không chịu dậy mang tiểu Viễn đi chơi!”

Niếp Duy Bình hạ mắt, tự giễu cười rộ lên.

Thì ra là thế.....

Hắn đã nói rồi, trên đời này làm sao có thể vô duyên vô cớ bao dung?

Hóa ra ngay từ đầu đối với hắn là có mục đích !

Niếp Duy Bình cảm thấy có một cái động không đáy âm u đáng sợ, bị lừa gạt bị hãm hại cũng không phải chưa từng có..... Nhưng cho tới bây giờ lại chưa một lần nào làm cho hắn phần nộ như thế!

Trước đây không phải là không có nghi hoặc, hắn chỉ nghĩ rằng trong nhà cô xảy ra biến cố gì đó mới có thể để cô một mình vất vả mang theo đứa nhỏ sinh sống, vì không muốn để cô nhớ lại chuyện thương tâm nên đối với chuyện này hắn không hề muốn đề cập tới.

Hắn nghĩ rằng rốt cục cũng tìm được một người nguyện ý chịu sự xấu tính của mình, có thể thông cảm với sự phòng bị cùng bất lực của mình, có thể hiểu được tâm tư không thể không cứng rắn của mình, tương lai dù ngắn ngủi hay dài dài đẳng đều có một người ngày đêm làm bạn sẽ không để hắn rơi vào bóng đêm vô tận.

Nhưng hết thảy cũng chỉ là một mình hắn hy vọng xa vời thôi.....

Kỳ thật sớm nên phát hiện cho tới nay đều là hắn tự mình đa tình, cho dù hiện tại đã thân mật khăng khít, hắn tính mang cô về nhà nhưng cô lại vẫn như cũ coi hắn là người ngoài!

Na Na mang theo bọc nhỏ trở lại, nhìn thấy gương mặt lãnh nghiêm của Niếp Duy Bình thì có chút ngượng ngùng, nghĩ đến hắn còn tức giận liền chủ động mở miệng nói: “Còn hơn hai mươi phút nữa là đến giờ làm, anh muốn nghỉ ngơi một chút hay không?”

Tiểu Viễn lấy quần áo của bản thân ra, riu ra riu rít làm nũng: “Cô út ~ nhanh lên giúp cháu thay quần áo ~”

Na Na cười nheo nheo mặt bé, đưa bé đến một góc khuất cởi ra mặc lại quần áo của bé, ở sau lưng Niếp Duy Bình nhỏ giọng hỏi: “Có nói hay chưa?”

Tiểu tử kia vỗ ngực gật đầu.

Na Na nhẹ nhàng thở ra, giúp bé đi giày, ôm lên vỗ mông bé nói: “Đừng chạy xa, ở bên ngoài chơi một chút, lát nữa cô út đưa cháu về nhà trẻ!”

Na Viễn ngoan ngoãn đáp ứng, vui vẻ chạy ra ngoài chơi.

Na Na nhìn nhìn sắc mặt của bác sĩ Niếp lại phát hiện hai mắt hấn nặng nề nhìn chằm chằm mình, trong lòng nhảy dựng cổ lấy dũng khí mở miệng nói: “Bác sĩ Niếp, thực xin lỗi..... Vừa rồi đầu óc em bị ùng rồi mới có thể nói hươu nói vượn! Em biết anh đối với chúng em tốt lắm, thiệt tình yêu thương tiểu Viễn.....”

“Cho tới bây giờ không có thấy đề cập qua.....” Niếp Duy Bình thần nhiên đánh gãy lời cô: “Cha mẹ đứa nhỏ ở đâu?”

Na Na ngẩn người, sau đó sắc mặt nhanh chóng khó coi như là ẩn nhẫn thống khổ thật lớn, thanh âm nghẹn ngào nói: “Trong nhà xảy ra chuyện ngoài ý muốn.....”

“Ba ba của bé ở trại an dưỡng Lâm Hải có phải hay không?”

Na Na mặt trắng bệch, cắn răng gật gật đầu.

“Hơn một năm trước, anh trai em và chị dâu lái xe mang theo cha mẹ cùng đi, ngày hôm đó trời mưa xe trượt..... Chỉ có anh trai em được một người cứu giúp....”

Đây là một đoạn hồi ức tối tăm tuyệt vọng hắc ám nhất, là ác mộng thống khổ, chưa bao giờ cô dám hồi tưởng lại, giờ phút này lại bị người ta chạm vào miệng vết thương, nó liền bại lộ ở trước mắt.....

Na Na lưng lay sấp đổ ngã ngồi ở bên giường, khuôn mặt tái nhợt vô tận đau xót.

Niếp Duy Bình tâm cũng hung hăng đau xót, nhắm mắt không nhìn tới cô, bình tĩnh mở miệng nói: “Cho nên em đã sớm biết tôi ? Tiếp cận tôi, lấy lòng tôi cũng vì muốn tôi cứu anh em?”

Na Na tâm thần đại loạn, giờ phút này khổ sở tràn ngập tất cả đều là thân nhân mất đi, nghe vậy gật gật đầu, thần nhiên nói: “Khi tai nạn xe cộ, anh em ôm chặt lấy chị dâu mà bảo vệ..... Cột điện gây đổ nên trên xe, có một cái đinh đâm vào đầu anh ấy, rất nhiều bác sĩ đều nói rằng không có biện pháp lấy ra..... Em biết Niếp lão chuyên gia là bác sĩ ngoại khoa não tốt nhất trong nước, nhưng là ông ấy thân thể không tốt nên về hưu trước khi.....”

“Sau đó em đã nghĩ đến con ông ấy?” Niếp Duy Bình đã hiểu được, cúi đầu cười khan, cảm thán nói: “Em cũng chỉ như vậy.....”

“Anh là hy vọng duy nhất..... Tiểu Viễn không thể không có ba ba.....”

Niếp Duy Bình ngữ khí chợt lãnh đến băng điểm, giận tím mặt nói: “Cô vì sao không nói ngay từ đầu?!”

Kiên nhẫn của cô, sẵn sàng của cô, cô đối với hắn luôn bao dung vô điều kiện..... Bất quá là vì hắn về điểm này đứng hàng đầu!

Nếu ngay cả cô đều không thể tin..... Trên đời này còn có ai đáng giá để hắn tin tưởng đây?

Na Na ngạc nhiên ngẩng đầu, ngay từ đầu vốn không quen làm sao có thể cầu người cứu mạng?

Niếp Duy Bình hai mắt sắc lạnh như là muốn đâm thủng cô, mang theo vô hạn phần nộ lạnh lùng trào phúng nói: “Cô vì anh mình thật đúng là cái gì cũng đều dám làm! Cô hẳn là sớm một chút nói ra, có thể tôi còn cân nhắc có giúp cô hay không..... Nhưng cô lại cố tình dùng phương thức này! Ngụy trang vô tội thiện lương lâu như vậy, ngay cả tôi cũng đều bị cô lừa! Cô cũng thật có khả năng chịu đựng a, vì anh mình mà cái gì cũng đều có thể bán đứng! Cô có biết hay không như vậy sẽ chỉ làm tôi cảm thấy ghê tởm? Cứ nghĩ đến tôi cư nhiên với cô đã da thịt thân cận qua, tôi đều hận không thể nhảy vào Glutaraldehyde* ngâm ra một lớp da! Cô dựa vào cái gì để tôi còn có thể đi giúp cô?”

Na Na vẻ mặt lo sợ nghi hoặc, sau khi nghe xong từng chữ từng chữ bén nhọn của Niếp Duy Bình sắc mặt cô trở nên xanh trắng, không thể tin nhìn hắn: “Anh, anh.....”

Niếp Duy Bình ngoan tuyệt quyết tâm không nhìn tới cô xoay người đi, thanh âm lạnh lùng nói: “Từ giờ trở đi, tôi với cô không còn quan hệ gì cả, mau chóng biến mất khỏi trước mặt tôi!”

Na Na thương tâm hoảng sợ đứng lên muốn giữ chặt hắn lại quên vừa rồi ngã ngồi xuống giường hiện tại vội vàng đứng dậy không để ý đập đầu vào thành giường, phanh một tiếng đau điếng làm nước mắt cô đều chảy ra.....

Niep Duy Binh bước chân khê dềnh những cđng khđng quay đầu lại mà tiến ra cửa rồi đi.

Na Na ngồi xđm òm đầu khđs sđ khđng thđi, thậ sđ khđng rđ tại sao lại thành ra như vậy!

Cửa bị nhẹ nhàng đẩ ra, Na Na vđi vàng ngắ đầu lên lại chỉ nhìn thấy Lưu y tá trưởng chậm rãi đi vào.

Na Na mắt mát hạ ánh mắt, lau nước mắt đđng lên bộ dạng giống như trẻ nhỏ khđng biết phải làm sao, cúi đầu hđ: “Y tá trưởng.....”

Lưu Mân sờ sờ đầu cô, thở dài: “Nha đầu ngđc, em vì sao cái gì cđng khđng nói..... Sđm nói em có khđ khăn như vậy, chúng ta đđu có thể giúp đđ em!”

Na Na cái mũi đau xđt, nước mắt rơi xuđng.

Lưu Mân nhẹ giọng an ủi: “Đềng lo lắng, mọi chuyện sẽ tđt thđi!”

Nghĩ đđn chuyện vừa mới nghe đđc, Lưu Mân nhđn khđng đđc hừ lạnh, cằ giận mắg: “Niep Duy Binh đầu óc bị úng nước mà, em đềng quan tâm hắ nữa! Tên hđn đắ đđ sđm bị bệnh viện tràn ngắ màu trắng tuyết vọng đau thương tạo thành tâm lý âm u là đđng vật máu lạnh mà! Loại người như hắ sđm đđ siêu thoát khỏi chuyện sinh tử, hắ thì biết cái gì chứ!”

Na Na khựt khựt, nhỏ giọng nói: “Chị đềng nói anh ấy như vậy, anh ấy chỉ là hiểu lầm.....”

Lưu Mân tức giận vđ lưng cô: “Hắ mở miệng nói em như vậy em còn che chở cho hắ! Chị nói cho em biết, đầu ông khđng thể chiều quá, cho hắ sắc mặt là khđng coi mình ra cái gì!”

Na Na lắ lắ đầu: “Bác sĩ Niep là người tđt, em cùng anh ấy giải thích rđ ràng là đđc.....”

Lưu Mân nhìn cô, quả thực là sằ muốn chết.

Thiên chân như vậy sao lại có thể dễ dàng bị Niep Duy Binh thu phục như vậy a!

Na Na lau khô nước mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắ lại chậm rãi toả sáng hy vọng: “Y tá trưởng, chị yên tâm đi! Em hiện tại trước đđra tiêu Viê đi nhà trẻ, trở về tìm cơ hội cùng bác sĩ Niep nói rđ!”

Lưu Mân sằ khđ nhìn nha đầu ngđc đđ chạy đi bắt đắ dĩ thở dài.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bác sĩ Niep sau khi biết chân tướng muốn bạo phát rồi..... Hắ hiện tại có bao nhiêu bạo ngược, về sau sẽ bị ngược lại bấy nhiêu thắ! Đềng quên con thỏ nhỏ khđng chỉ có một người vây quanh, còn có y tá trưởng bư hắ cùng chuyên gia mổ bụng Niep Duy An, Ngự Triết, Niep lão, đặ BOSS cuối cùng.....

Như vậy mà nói, đđt nhiên cảm thấy bác sĩ Niep thậ đáng thương, nhân khí rất thắp..... Quả nhiên lời ác đđc khđng có nhân duyên tđt a.....

*Glutaraldehyde (C₅H₈O₂), với công thức cấu tạo là OHC-CH₂-CH₂-CH₂-CHO, một hợp chất di-dehyde 5 carbon bão hòa, khđng màu, có mùi cay nồng, tan trong dung môi như là nước, ether, cồn, benzen. Glutaraldehyde có nhiều tên gọi khác nhau như: 1,5-pentanedial, glutaral, glutardialdehyde. Glutaraldehyde bắt đầu đđc giới thiệu sử dụng rộng rãi trong nền công nghiệp ướp xác vào những năm 1960. Trên thị trường, sản phẩm glutaraldehyde có nồng độ rất thay đđi từ 4 – 50% tùy theo nhà sản xuất.

Glutaraldehyde thì thường bị nhầm lẫn với formaldehyde (formol) vì chúng có chung gốc dehyde (-CHO). Đặ tính của chúng rất khác nhau, glutaraldehyde khđng chứa formaldehyde cđng như khđng phóng thích ra formaldehyde trong quá trình lưu trữ lâu dài. Glutaraldehyde có tính hoạt đđng cao. Khi ở dạng dung dịch, glutaraldehyde tồn tại giữa các dạng glutaraldehyde tự do (non-hydrated), hoặc ngắ nước (hydrated).

Gluataraldehyde có khả năng giết chết tế bào rất nhanh, có khả năng diệt khuẩn phổ rộng. Do đó, dung dịch glutaraldehyde 0,1–2% là có thể đđc sử dụng trong khử trùng hoặc đđng trong việc bảo quản. Glutaraldehyde đđc sử dụng rất rộng rãi trong nhiều lĩnh vực khác nhau như khử trùng dụng cụ y tế, công nghệ ướp xác, xử lý nước, chăn nuôi, công nghiệp giấy, thuộc da, mô bệnh học, thủy sản...

47. Chương 47

CHƯƠNG 47

Na Na đem thịt viên nhỏ về nhà trẻ, dùng mọi cách dẫn dò bé phải nghe lời cô giáo, phải cùng các bạn học đoàn kết tương ái, không được đánh nhau, lúc này mới vội vàng chạy về bệnh viện.

Nếu bình thường buổi chiều trong phòng cũng không có nhiều bác sĩ lắm, có giải phẫu thì đi tới phòng giải phẫu, người nào viết bệnh án thì tới văn phòng công tác, không có gì việc thì hoặc là về nhà hoặc là ở ngay tại phòng trực ban nghỉ ngơi.

Niép Duy Bình buổi chiều không có giải phẫu, Na Na có biết nhưng là tìm một vòng cũng chưa nhìn thấy người.

Vẫn là Lưu y tá trưởng chỉ cho cô phương hướng mới ở phòng thí nghiệm tìm được hân.

Niép Duy Bình đang đối chiếu DSA của bệnh nhân ngã giàn giáo, dùng máy tính nghĩ ra mô hình ba chiều, sau đó thử các loại biện pháp ý đồ tìm phương án có thể dùng làm giải phẫu.

Công việc có thể làm cho hân hoàn toàn bình tĩnh, mặc kệ bên ngoài có bao nhiêu hỗn loạn chỉ cần nhập tâm vào công việc liền không có thứ gì có thể làm nhiễu loạn.

Hân cũng không biết vì sao lại đột nhiên cảm thấy canh cánh trong lòng việc bản thân buông tay với bệnh nhân này, chỉ là hiện tại nếu như không tìm chút việc phân tán lực chú ý thì sợ chính mình sẽ bị cái người không lương tâm kia làm cho tức chết.

Theo các góc độ tay vào, tiến hành đến cảnh kia vẫn là không có gì đột phá, Niép Duy Bình phiền muộn tháo kính mắt xuống tùy tiện đặt trên bàn, sau đó xoa châm mày đau khổ suy tư.

Sau lưng đột nhiên truyền đến thanh âm ngập ngừng: “Bác sĩ Niép.....”

Phòng thí nghiệm an tĩnh như vậy Niép Duy Bình thiếu chút nữa bị dọa đứng tim, quay đầu hung hăng nhìn chằm chằm người vừa tới, tức giận hỏi: “Cô tới để làm gì?”

Na Na ủy khuất cắn cắn môi, thật cẩn thận hỏi: “Bác sĩ Niép, anh còn giận em sao?”

Niép Duy Bình cười lạnh: “Cô cảm thấy sao?”

Không đề cập tới thì không sao, Niép Duy Bình vừa nghĩ tới chính mình đầy ngập nhiệt tình lại bị người ta lợi dụng liền tức giận đến ngực phát đau.

Na Na chân tay luống cuống đứng trước mặt hân, cúi đầu giống trẻ nhỏ phạm lỗi, trù trù mở miệng nói: “Thực xin lỗi, em biết sai rồi..... Anh muốn thế nào để nguôi giận?”

Niép Duy Bình nhìn chằm chằm cô, lạnh đạm nói: “Tôi đã nguôi giận.....”

Na Na nhất thời nhẹ nhàng thở ra, trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng khó che dấu.

Niép Duy Bình thản nhiên tiếp tục nói: “Tôi sẽ không đối với người râu ria mà tức giận, tôi đã làm theo như cô nói nên không cần xuất hiện ở trước mặt tôi, chúng ta trong lúc đó không có quan hệ gì nữa!”

Na Na sắc mặt trắng nhợt, vội vàng hỏi: “Nhưng là em.....”

“Đừng nói nữa!” Niép Duy Bình phiền muộn đánh gãy lời của cô, cầm lấy kính mắt đeo lên lại khôi phục thành cái bộ dạng lãnh duệ hờ hững kia: “Tôi không muốn nghe giải thích gì cả!”

Đàn ông luôn sợ nhất là mấy lời giải thích nhảm chán? Cô vĩnh viễn sẽ không biết trong não bọn họ có cái gì, căn bản ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho cứ luôn dựa theo tưởng tượng của bản thân mà phán xét.

Na Na cố lấy dũng khí khấn trương nắm bàn tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là quyết tâm bằng bất cứ giá nào: “Hai người cùng với nhau quan trọng nhất là tín nhiệm, em không có nói cho anh biết là em không đúng! Nhưng là em không có cố ý giấu diếm, em là bởi vì sợ hãi..... Thực xin lỗi em sai rồi, không nên gạt anh, em, em thích anh là thật sự.....”

Không nói cho hẳn biết bất hạnh là vì sợ hãi, sợ hãi nghĩ lại đoạn thời gian đen tối kia, sợ hãi hy vọng còn sót sẽ tan biến.....

Càng là chờ mong lại càng là khiếp sợ.

Niép Duy Bình tâm tư nhảy dựng, trái tim không chịu khống chế đập thật nhanh làm cho hẳn càng thêm cảm tức, cổ trắn trắn nói: “Phải không, thật đúng là thật có lỗi! Tôi không thích cô, cũng không tính ở cùng với cô!”

Na Na đột nhiên ngẩng đầu, không thể tin trờng lớn hai mắt, cả người hoàn toàn u mê, đầu óc ông một tiếng nổ vang trắng xóa một mảng, lúng ta lúng túng thấp giọng nói: “Nhưng là, chúng ta.....”

“À.” Niép Duy Bình nhìn chằm chằm màn hình máy tính không chút để ý trả lời: “Mọi người đều đã là người trưởng thành rồi, nam nữ hoan ái theo như nhu cầu..... Cô cũng nghĩ dùng thân thể hối lộ tôi để chữa bệnh cho anh trai, có thể thấy được cô cũng không phải quá đề ý như vậy!”

Trầm mặc hồi lâu, Na Na ngơ ngác gật đầu, nghẹn ngào nói nhỏ: “Em hiểu rồi, bác sĩ Niép..... Là em không biết điều, thực xin lỗi! Anh yên tâm, em về sau sẽ không quấy rầy anh nữa.....”

Na Na nói xong, thương tâm hoảng sợ xoay người chạy đi, không cẩn thận va vào xe đẩy nhưng không để ý nhà nhanh chóng chạy trốn khỏi phòng thí nghiệm.

Niép Duy Bình lẳng lặng ngồi ở trước máy tính, hồi lâu đột nhiên nâng tay cầm chuột ném thật mạnh vào vách tường đối diện, phanh một tiếng chuột liền vỡ nát.

Đây là thích của cô?

Đây là thích của cô!

Niép Duy Bình tự giễu cười ra tiếng, hẳn chỉ có được một câu thổ lộ tình cảm không mấy chân thành, nhưng cái thích của cô cũng chỉ có như thế!

Hắn lòng dạ hẹp hòi mới trả thù một chút, cô có thể nói đi là đi nửa điểm lưu luyến cũng không có!

Niép Duy Bình tức giận đem tư liệu trên bàn vo thành một đoàn, đá văng bàn ghế phát tiết cảm xúc rồi bỏ đi.

Cha Niép trước khi còn làm ở quân tổng bệnh viện không có nhiều thời gian, cha Niép là bác sĩ vì để tiện đi làm nên mua một căn phòng ở, vừa ở cũng là ở liền hai mươi năm.

Niép Phụ Phong hơn mười tuổi liền vào bộ đội, sau khi lăn lộn vài năm vượt qua khảo hạch khi giải phóng liền tới bệnh viện quân đội, bởi vì thành tích vĩ đại nên được đảng ủy bồi dưỡng đưa đi nước ngoài học tập, sau khi về nước trực tiếp công tác ở bệnh viện quân tổng rồi quen biết mẹ của Niép Duy Bình.

Bởi vì học y, Niép Phụ Phong ba mươi mấy tuổi vẫn chưa có kết hôn, thời kì đó, ba mươi tuổi còn chưa kết hôn đã là ế. Mẹ của Niép Duy Bình cũng thuộc hàng ngũ nữ thanh niên lớn tuổi chưa kết hôn, ở bệnh viện trong hội có bác gái nhiệt tình tác hợp vậy nên hai người liền nhanh chóng coi mắt.

Niép Phụ Phong nửa đời gắn liền với bệnh viện nên bị viêm dạ dày cấp tính, hiện tại ở nhà tĩnh dưỡng liên quan tâm chuyện tìm vợ cho con.

Lúc Niép Duy Bình về nhà, Niép Phụ Phong tự mình ra cửa đón, con dâu tương lai tới cửa trong nhà đã quét tước dọn dẹp lại một phen.

Niép Phụ Phong sau khi thăm dò con mình một hồi mới buồn bực hỏi: “Con bé đâu?”

Niép Duy Bình sắc mặt chuyển đen, tức giận trả lời: “Ai cái gì chứ, vừa quen không tới vài ngày, con cảm thấy không thích hợp nên.....”

Niép Duy Bình nói còn chưa xong một miếng giẻ lau nhà đen thui liền bay đến trước mặt hẳn, nhanh nhẹn tránh thoát lại vẫn bị dính đầy đầu nước bẩn.

Niếp Phụ Phong chống tay tức giận đến trợn tròn mắt, chỉ vào mũi hần tức giận mắng: “Vừa quen không tới vài ngày có thể đem con bé nhà người ta lôi lên giường sao? Cái đồ vô liêm sỉ nhà anh! Đừng cho là tôi không biết! Với cái đứa hạnh thối tha nhà anh nào có người nào chịu được!”

Niếp Duy Bình lau nước bắn đang tức giận muốn đòi mạng vừa nghe vậy liền nhìn một cái xem thường, cười nhạo ra tiếng: “Bây giờ là thời đại nào chứ, nếu trước khi lên giường phải kết hôn, con đây không phải đã cưới cả một hậu cung?”

“Câm miệng, mày còn dám nói!” Niest Phụ Phong khinh miệt đánh giá hần một cái, đem giẻ lau ném vào thùng nước không chút khách khí chế nhạo: “Chỉ bằng anh? Còn vọng tưởng ba ngàn người đẹp? Anh chống đỡ nổi không? Trong đó còn bao gồm cả tay phải của anh sao?”

Niếp Duy Bình tức giận đến sắc mặt xanh mét, khinh thường con mình như vậy có phải là người cha tốt sao!

Niếp Phụ Phong thần nhiên tà nghệ liếc mắt nhìn hần một cái, tự đắc cười cười, vênh mặt hất hàm sai khiến nói: “Lau rửa sạch sẽ rồi mang ra ban công phơi nắng..... Nếu con bé không xem anh vừa mắt.....”

“Cái gì là không xem con vừa mắt?” Niest Duy Bình diện mạnh miệng nói: “Là con không vừa mắt cô ấy!”

Niếp Phụ Phong cũng không có phản bác, chính là ánh mắt kia đều là không chút tin tưởng, thần nhiên tiếp tục nói: “..... Buổi tối anh tự lấy đồ ăn thừa trong tủ lạnh ra mà ăn đi!”

Niếp Duy Bình tức giận đến phổi cũng đau, Đây mà mà cha đẻ sao, hần rõ ràng là bị nhặt về mà!

Hần đây không phải là vội vàng tìm ngược a!

Niếp Duy Bình không khỏi cảm hận chính mình chân quá dài, cứ nhiên đầu óc vừa mới chuyển thì đã về đến nhà, trong lòng đối với đầu sở gây nên con thỏ nhỏ kia, không khỏi càng tức giận!

Na Na hốt hoảng đến lúc tan tầm, mặc cho Lưu y tá trưởng nói bóng nói gió thế nào đều một chữ cũng không nói.

Thời tiết càng ngày càng nóng, thời điểm tan tầm mặt trời còn thiêu đốt. Na Na đi tới nhà trẻ đón tiểu Viễn, tiểu tử kia nghi hoặc hỏi: “Chú đâu ạ?”

Trước nay khi Na Na tới đón đều là cùng Niest Duy Bình tới đón bé.

Na Na miễn cưỡng cười khổ, sờ sờ đầu bé nói: “Chú còn có việc của mình..... Đi thôi, chúng ta trở về!”

Bạn nhỏ Na Viễn lôi kéo tay cô lắc lắc: “Cô út có phải lại cùng chú cãi nhau sao ạ?”

Na Na thở dài, không hé răng.

Tiểu tử kia quyết miệng bất mãn than thở: “Chú ấy cũng thật nhỏ mọn! Cháu cùng Đình Hiểu Kiệt đều đã làm hòa ~”

Na Na nhéo nhéo tay bé khen ngợi: “Tiểu Viễn thật sự là đứa trẻ ngoan!”

Na Viễn kiêu ngạo mà ưỡn ưỡn bộ ngực.

Làm xong cơm chiều Niest Duy Bình còn chưa có trở về, Na Na nhìn nhìn một chút, do dự mà quyết định vẫn nên là chờ một chút.

Bây giờ hơn, bạn nhỏ Na Viễn đối liên ngao ngao kêu gào, Na Na không thể làm gì khác đành phải cho tiểu Viễn ăn cơm trước.

Tiểu tử kia nắm thìa hương miệng nhét cơm, nhai nhai nuốt xuống, sau đó đòi cô út bón ỉnh ăn, cảm thấy mỹ mãn ăn thật là no.

Ăn uống no đủ xong, tiểu tử kia nuốt bụng hỏi: “Cô út ~ cô không vui?”

Na Na thu dọn xong, lắc đầu cười nói: “Cô út không có không vui nha!”

Na Viễn mất hứng quyết quyết miệng: “Cháu biết cô út không vui ~ đều là chú không tốt, khi dễ cô út~”

Na Na cảm thấy đầu óc nóng như đun sôi nước vội đem bát thìa đi rửa sạch, yết hầu như bị cái gì đó chặn lại làm cho cô một chữ cũng nói không nên lời.

Đến mười giờ bác sĩ Niếp còn chưa có trở về, Na Na liền hiểu được ý tứ của hân.

Đứa nhỏ không chịu nổi đã sớm gật gù ngã trái ngã phải, ánh mắt mơ màng được Na Na ôm trở về phòng ngủ.

Tiểu tử kia nằm ở trên giường miễn cưỡng trợn mắt, hàm hàm hồ hồ oán giận: “Tại sao lại không ngủ giường lớn nha ~ không nên một người ngủ.....”

Na Na đôi mắt đỏ lên, cúi người hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, nhẹ giọng nỉ non nói: “Thực xin lỗi, tiểu Viễn..... Cô út vô dụng, chúng ta vừa mới chuyển nhà, về sau..... lại ủy khuất cháu.....”

Tiểu tử kia ngủ thật sự ngoan, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bủ môi, khò khè phun ra một chút nước miếng.

Căn nhà to như vậy bởi vì thiếu một người mà trở nên trống rỗng, Na Na ở bên cạnh bàn ăn ngồi hồi lâu, mới đưa đồ ăn lạnh như băng mang vào phòng bếp đổ đi.

Kỳ thật sau khi hai người ở chung một chỗ bởi vì trong nhà có trẻ nhỏ, Niếp Duy Bình đã sửa lại lịch công tác của hai người, cố ý chỉnh thời gian lệch với lịch của cô để tránh cho cả hai đồng thời trực ca đêm không có người chiếu cố tiểu Viễn. Na Na không phải lần đầu tiên một mình ở nhà nhưng cho tới bây giờ cũng không có khổ sở giống như thế này.

Ở trong này được một thời gian ngắn, đây là quãng thời gian vui vẻ hạnh phúc nhất của Na Na sau khi xảy ra tai nạn xe cộ đó, mặc dù cùng Niếp Duy Bình cãi nhau, mỗi ngày bị hân khi dễ đến tâm tình buồn bực nhưng lại vẫn là vui vẻ thoải mái.

Na Na nằm ở trên giường của Niếp Duy Bình, trong bóng đêm nước mắt không ngừng chảy ra, ngày vui lại quá ngắn như vậy nhưng nhớ lại lại cảm thấy thật dài, Đây là hạnh phúc nhỏ bé không đáng kể nhưng giờ phút này toàn bộ đều đang gào thét nảy lên trong lòng, muốn không nhớ cũng không thể được.

Cô dùng hết dũng khí mới nói ra được lời thổ lộ lại bị dập nát hoàn toàn như vậy, hóa ra vốn là không nên hy vọng xa vời nhiều như thế!

Niếp Duy Bình tuổi trẻ anh tuấn, tiền đồ vô lượng..... Là cô tự mình đa tình mới có thể nghĩ hân đối tốt như vậy là yêu mình.

Nhưng là..... Cô thật sự là rất thích a!

Không thể tự kèm chế mà thích hân.

Na Na tuy nói hiện tại cuộc sống quẩn bách nhưng cô cũng là sống trong một gia đình hạnh phúc được nuông chiều mà lớn lên, cha mẹ ân ái, anh trai đối với chị dâu cũng là săn sóc yêu thương. Cô gái nào không ôm ấp tình cảm chứ, cô cũng từng tưởng tượng qua tình yêu trong tương lai, đối phương nhất định phải giống ba ba cùng anh trai ôn nhu cẩn thận như vậy, đối với chính mình sủng cưng chăm sóc.

Cho nên ngay từ đầu, Niếp Duy Bình ngẫu nhiên đối tốt với cô mà nói là hoàn toàn không đủ.

Người đàn ông lòng dạ hẹp hòi lại nói lời độc ác như vậy, tính tình cũng xấu như vậy, không tiếng động liền khi dễ mình đến nước mắt lưng tròng..... Nửa điểm cũng không phù hợp với tiêu chuẩn lý tưởng của cô.

Nhưng cô vẫn là bất tri bất giác thích hân, tiếp xúc càng nhiều lại càng thích, dần dần cảm thấy không thể thoát ra, mặc dù không thể tin được tâm ý của hân đối với mình nhưng vẫn là không chế không được bị hân hấp dẫn.

Niếp Duy Bình không ôn nhu không săn sóc, còn thường xuyên khi dễ mình..... Nhưng có quan hệ gì đâu?

Chỉ có cô biết, Niếp Duy Bình giấu đằng sau vẻ ngoài lạnh như băng là tâm tư ám áp biết bao nhiêu!

Thậm chí ngay cả lời nói ác độc không được tự nhiên của hân khi hân lần lượt mềm lòng thỏa hiệp đều làm cho Na Na không thể ức chế tìm đập thành thịch.

Na Na đem mặt vùi vào gối, chung quanh tất cả đều là hơi thở thơm mát của Niếp Duy Bình, nhưng người kia cũng sẽ không nhân lúc nửa đêm lặng lẽ ôm lấy cô vào lòng nữa.....

Na Na nhỏ giọng nức nở, không biết khi nào thì sắc trời tờ mờ sáng, nắng sớm chiếu rọi, một đoạn trí nhớ khắc cốt ghi tâm cũng như một hồi mộng đẹp, đột nhiên bừng tỉnh.

Na Na nhẹ nhàng đứng lên thu dọn đồ đạc.

Lúc mới đến mới chỉ có hai túi nhỏ thời điểm ra đi mới phát hiện bất tri bất giác đồ đạc đã tích lũy nhiều như vậy.

Tựa như rất nhiều chi tiết vụn vặt tốt đẹp chưa từng để ý tới, hồi tưởng lại mới bỗng dưng phát hiện hóa ra hạnh phúc lại có nhiều như vậy.....

Trong phòng vệ sinh là hai chiếc bàn chải và khăn mặt đặt song song nhau, tiểu Viễn dùng đều là đồ hoạt hình dễ thương..... Một đồng hồ linh tinh cũng chiếm đầy một túi.

Na Na mệt mỏi ngồi ở trên sofa, lấy di động ra gọi điện thoại cho Lưu y tá trưởng xin phép.

Hiện tại cô đã cố không được nhiều như vậy, cuối tuần sẽ hết đợt luân chuyển này..... Cùng Niếp Duy Bình sẽ thật sự ít gặp mặt, cũng coi như như hân mong muốn không bao giờ quấy rầy hân nữa.

Lưu Mân không nói thêm gì nhiều liên đồng ý làm cho cô yên tâm nghỉ, nói với cô không có vấn đề gì sau đó lại dặn dò vài câu mới tắt điện thoại.

Na Na đối với đồng hành lý mà phát sầu, nghĩ tới sau này sẽ ở nơi nào đây?

Về nhà thì đi làm thật sự không tiện, tiểu Viễn cũng chuyển tới nhà trẻ ở nơi này rồi, mà mình cô cũng khó đưa đón cô làm sao có thể yên tâm?

Nhưng mà kí túc xá hoàn cảnh lại quá kém, thật sự không thích hợp để trẻ nhỏ ở.....

Nhất thời cũng không nghĩ ra nơi để đi, nghĩ nghĩ Na Na vẫn là quyết định về ký túc xá trước ở tạm hai ngày, sau đó mau chóng tìm phòng trọ thích hợp chuyển ra ngoài.

Lúc này cũng chỉ có thể trước ủy khuất tiểu Viễn.....

48. Chương 48

CHƯƠNG 48

Niếp Duy Bình mới sáng sớm đã bị ba Niếp gọi tỉnh.

Người già giấc ngủ ngắn nên tờ mờ sáng Niếp Phụ Phong đã tinh thần phấn chấn rời giường, rửa mặt xong liền ho hào gọi con dậy cùng ông đi tập quyền, thuận tiện ở bên ngoài giải quyết luôn bữa sáng.

Niếp Duy Bình rời giường nghẹn khí mà không có chỗ phát, sắc mặt khó coi tới cực điểm nên đối mặt với món cháo ngoài cửa hàng cũng thấy khó chịu, không khỏi bắt đầu hoài niệm khi được con thổi ngốc nghếch kia ôn nhu đánh thức phục vụ cẩn thận, cùng bữa sáng đa dạng phong phú..... Quả nhiên, trong nhà vẫn là nên có bàn tay phụ nữ mới tốt!

Ăn xong điểm tâm, Niếp Duy Bình về nhà tắm rửa thay quần áo rồi chuẩn bị đi làm.

Niếp Phụ Phong gọi người lại: “Hãy cùng con bé nói chuyện cho tốt đừng sĩ diện mà khổ thân, mày cũng đã trưởng thành khó có con bé nào không chê mày ác khí.....”

Niếp Duy Bình lúc này bước nhanh rời đi, phanh một tiếng đóng sầm cửa thay câu trả lời.

Đến phòng ban chuyện thứ nhất chính là phải uống một cốc cà phê, Niếp Duy Bình bổ thêm rất nhiều đường uống một ngụm liền nhăn mi lại.

Cầm lên vỏ bao giấy nhìn nhìn, cùng một thương hiệu, cũng không hết hạn, nhưng vì sao lại không giống với hương vị mà con thỏ ngốc nghếch kia mang tới?

Niep Duy Binh ghét bỏ đem cả phê đồ vào bồn nước rửa tay, bưng cái cốc không bước đi ra ngoài, ung dung bước tới cửa phòng hộ trực lý để xem lịch trình.

Lưu Mân thay quần áo xong vừa ra tới thì thấy Niep Duy Binh, một bên lấy trong túi bằng tên cài lên ngực một bên châm chọc khiêu khích nói: “Ai ui, bác sĩ Niep, chân của cậu nếu còn hoạt động thì phiền đi một chút! Đây chính phòng thay đồ của mấy cô gái trẻ a, đại lão gia như cậu mà cũng ở đây rình coi như vậy không sợ bị người ta kêu là biến thái a!”

Niep Duy Binh mắt nhìn lên đồng hồ trên tường, lạnh mặt nói: “Giao ban , mọi người đến đông đủ sao?”

“Đến đông đủ !” Lưu Mân nhíu mày, cười như không cười nhìn hắn: “Cậu muốn nói tất cả ư!”

Niep Duy Binh vội ho một tiếng, ánh mắt hướng trong phòng nhìn lại nhìn, không thấy được người nào đó mới hừ một tiếng bưng cái cốc rời đi.

Lưu Mân cười cười đầy ẩn ý, trong đầu rõ như gương sáng chỉ là không chủ động mở miệng!

Đúng!

Cho cậu khó chịu!

Niep Duy Binh đến khi chấm dứt hội chuẩn cũng không thấy Na Na.

Gọi điện thoại về nhà vô số cuộc cũng không có người nghe, Niep Duy Binh rốt cục nóng nảy, không ngại mất mặt tìm Lưu Mân lạnh giọng hỏi: “Cô ấy đang ở đâu!”

Lưu Mân vẻ mặt vô tội: “Cô ấy? Bác sĩ Niep cậu đây là muốn tìm ai a?”

Niep Duy Binh cắn chặt răng, áp chế tức giận trong lòng tận lực kiềm chế mở miệng nói: “Na Na ở đâu, tại sao không tới đi làm?”

Lưu Mân ôm ngực cười lạnh: “Niep Tiểu Binh cậu cứ luôn mang cái bộ dáng như người chết này! Càng là thích ai lại càng là khi dễ người ta, suốt ngày vác cái mặt thối, lại mồm miệng xấu xa xem ai cũng không không vừa mắt, biểu tình kia ai gặp đều muốn đánh chết cậu! Cậu cho là phụ nữ khắp thiên hạ đều là mẹ cậu sao lúc nào cũng phải nhường nhịn lo lắng cho cậu? Cậu nói xem cậu thể nào hả? Con gái nhà người ta tốt như vậy chỗ nào có lỗi với cậu mà phải ủy khuất bản thân chịu đựng cậu đây! Không cảm động đến rơi nước mắt đem con bé yêu thương trân trọng như Phật sống còn chưa tính, lại còn dám lãng phí tâm ý của người ta như vậy, xứng đáng bị người ta bỏ rơi mà!”

Niep Duy Binh tức giận đến mức trước mắt chỉ còn màu đen, trước đây chỉ có có hắn nói lời ác độc công kích người khác nhưng hiện tại là sao đây? Hắn bị cha già ở nhà dạy dỗ còn chưa tính, mà mới sáng sớm đã bị Lưu Mân mắng ột chữ đều nói không được!

Lưu Mân giống như biết hắn đang suy nghĩ cái gì, nhíu mi trào phúng nói: “Cậu còn muốn không phục! Biết lúc này vì sao không thể phản bác không, đuối lý a! Hừ, tìm không thấy người thì bắt đầu sốt ruột ? Tôi nói cho cậu, về sau a, chỉ có mình cậu khó khăn thôi!”

Lưu Mân lưu loát đem Niep Duy Binh sụp đổ hoàn toàn, sau nhiều năm áp bách rốt cục nông nô cũng có thể xoay người ca xướng, rất là hân diện vui vẻ a!

Niep Duy Binh nắm chặt cái cốc đến mức các khớp ngón tay đều trắng bệch, mu bàn tay nổi gân xanh, có thể thấy được sự tức giận đến cực điểm.

Nhưng cố tình..... Thật sự giống như lời Lưu Mân nói, bởi vì đuối lý cho nên mấy lời thôi thúc đều ngạnh ở cổ họng không thoát ra được.....

Thiếu chút nữa tự độc chết chính mình!

Niep Duy Binh thở ra một ngụm ức khí thật dài, lạnh đạm quay đầu bước đi, đi ngang qua thùng rác hung hăng ném cái cốc vào rầm một tiếng vỡ nát.

Lưu Mân không khách khí cười nhạo ra tiếng sắc nhọn lại chói tai, lớn tiếng châm chọc nói: “Ai nha, bác sĩ Niếp cậu nên kiềm chế chút! Có tiền cũng không nên đập phá như vậy, đừng làm mấy cô lao công tăng thêm lượng công việc.....”

Niếp Duy Bình đen mặt mở cửa văn phòng chủ nhiệm, hung thần ác sát vọt tới trước bàn Trương Vi Đồng, làm cho vị đại chủ nhiệm đang uống trà sợ đến mức phun nước ra bằng cả hai lỗ mũi.

Trương Vi Đồng cái mũi vừa chua xót lại vừa đau, nước mắt tự động trào ra, luống cuống tay chân rút giấy lau, hàm hồ hỏi: “Tiểu Bình cháu có chuyện gì a?”

Niếp Duy Bình bộ dạng ghét bỏ, đem mông trên ghế dịch ra xa một chút, lạnh lùng nói: “Bệnh nhân giường số 5 tạm thời không cần chuyển tới Lâm Hải, hôm nay cháu làm giải phẫu đã xong, ngày mai đừng xếp lịch khám gấp cho cháu, cháu muốn phẫu thuật cho anh ta lần nữa!”

Trương Vi Đồng vừa nghe lúc này là thật sự muốn khóc, cầm khăn giấy lau hai mắt dầm lệ lưng tròng khuyên nhủ: “Tiểu Bình à, có chí tiến thủ muốn khiêu chiến là chuyện tốt..... Nhưng là hiện tại ở trong nước giá cả hiện tại không cho phép làm xằng làm bậy như vậy a! Tình huống bệnh nhân kia chú cũng hiểu biết, căn bản không có cách nào khác phẫu thuật lần nữa, tiếp tục trị liệu cũng chỉ là tăng thêm thống khổ làm cho người nhà tăng thêm gánh nặng nữa? Hơn nữa một khi có tranh cãi sẽ rất phiền toái.....”

Niếp Duy Bình sắc mặt thản nhiên nói: “Có vấn đề gì, chỉ mình cháu gánh vác!”

Trương Vi Đồng đem giấy đang lau mũi đặt lên trên bàn, tận tình khuyên bảo: “Cháu một mình gánh vác, cháu gánh vác nổi sao! Đến lúc đó nháo loạn lên, thì không phải chỉ có mình cháu, mà chính là chú, là toàn bộ bệnh viện!”

Niếp Duy Bình trầm mặc một lát, bình tĩnh mở miệng nói: “Chủ nhiệm, cháu nhớ rõ chuyện trước đây chú còn nói quá, bác sĩ có chức trách là cứu sống người bệnh, không thể vì ham lợi nhỏ trước mắt mà tổn hại tánh mạng!”

Trương Vi Đồng nét mặt già nua có chút không nhịn được, thở dài nói: “Vậy cháu cũng có biết, bác sĩ trị bệnh nhưng không chống lại được mệnh.....”

Niếp Duy Bình lắc lắc đầu: “Người nhà bệnh nhân đã nói chuyện xong, giấy cam kết giải phẫu cũng đã ký..... Chú Trương, cháu còn nhớ rõ mới trước đây đi theo ba cháu, chú khi đó là trợ thủ đắc lực của ba cháu, lúc ấy chú cũng khiêu chiến với ca phẫu thuật không có khả năng hoàn thành, ba cháu đối chú là toàn lực giúp đỡ!”

Trương Vi Đồng nhớ tới dĩ vãng cũng không khỏi thổn thức: “Khi đó Niếp chủ nhiệm quả thật cho chú rất nhiều cơ hội luyện tập..... Nhưng là khi đó thân nhân bệnh nhân không dây dưa lằng nhằng như bây giờ, quan hệ giữa bác sĩ bệnh nhân cũng không rắc rối như vậy!”

Trương Vi Đồng nhìn sắc mặt hần trầm xuống, ha ha cười vuốt cái bụng nói: “Bất quá cháu nói đúng, khi đó ba cháu toàn lực duy trì giúp đỡ chú, hiện tại chú nể không đồng ý với cháu..... Chú còn thực sợ ba cháu trở về tìm chú tính sổ!”

Niếp Duy Bình sắc mặt vui vẻ: “Chú đồng ý ?”

Trương Vi Đồng bắt đắc dĩ khoát tay áo: “Có thể không đồng ý sao? Thủ tục trước phẫu thuật cháu đều chuẩn bị rồi, còn đem lão Niếp nguyên chủ nhiệm ra, chú không đồng ý cũng không được a!”

Niếp Duy Bình đứng lên mỉm cười: “Cám ơn chú Trương!”

Trương Vi Đồng phát phát tay đuổi người, cầm lên bát tiếp tục ăn điểm tâm.

Niếp Duy Bình thức thời xoay người rời đi, trước khi bước ra khỏi cửa đột nhiên quay đầu giống như lơ đãng nhắc nhở: “Đúng rồi chú Trương, chú vừa mới từ lỗ mũi phun ra đều bắn vào trong bát đó, hiện tại chú ăn vào trong miệng có hơi.....”

Trương Vi Đồng vội bịt miệng tìm thùng rác.

Văn phòng khôi phục yên lặng, Trương Vi Đồng nôn khan nửa ngày một bên sầu khổ một bên dở khóc dở cười, trong lòng thầm than có người như Niếp Duy Bình ở đây cũng không uống công bọn họ lúc trước hao tổn tâm cơ như vậy.....

Thời điểm Niếp Duy Bình toàn tâm nghiên cứu phương án giải phẫu, Na Na đang ở dưới ánh nắng mặt trời dọn đồ chuyển nhà.

Tuy rằng đồ đạc không nặng nhưng là mỗi bao đều rất cồng kềnh vác leo cầu thang thực muốn đòi mạng, Na Na cảm thấy mệt mỏi đầu đầy mồ hôi ngồi ở ven đường nhìn tới hai túi hành lý mà thở dài.

Định đầu một bóng người che phủ, Na Na hí hóp mắt ngẩng đầu nhìn người mới tới mà không khỏi xấu hổ cười cười, vẫy cánh tay hữu khí vô lực chào hỏi: “Khỏe, Ngụy Triết anh tại sao lại không đi làm a?”

Ngụy Triết không có trả lời, cau mày đánh giá cô, ngữ khí trầm thấp hỏi: “Cô chuyển nơi ở?”

Na Na gật gật đầu, vắt hết óc tìm một cái cớ: “À, cứ ở lại nhà người khác thật sự không tốt lắm.....”

Ngụy Triết lạnh lùng đánh gãy lời cô hỏi: “Niếp Duy Bình kia khi dễ cô?”

Na Na liếc mắt lắc đầu nhưng Ngụy Triết làm sao lại nhìn không ra ủy khuất của cô, thở dài ngồi xổm xuống sờ sờ đầu cô nói: “Đừng lo lắng, Niếp Duy Bình kia thế nào cũng sẽ có người thu thập hắn!”

Na Na không nghĩ nhiều miễn cưỡng cười cười nói sang chuyện khác: “Tôi sắp chết rồi, Ngụy Triết anh có thể giúp tôi đem hai cái túi này lên tầng được không?”

Ngụy Triết đương nhiên vui vẻ thoải mái đồng ý cầm đồ đi lên trên tầng.

Cầu thang âm u bắn thủ tử ra mùi vị mục thối cùng hỗn hợp khí từ WC làm cho Ngụy Triết nhin không được nhíu mày.

Ký túc xá đặt hành lý loạn xạ ngay cả chỗ đặt chân cũng không có, Ngụy Triết đem túi đồ tùy tiện đặt trên bàn, bình tĩnh ngồi lên trên giường khiến nó lắc lư không ngừng, nhất thời sợ hãi mà đứng bật dậy.

“Cô muốn dẫn tiểu Viễn ở tại chỗ này?”

Na Na không ngừng dọn dẹp đồ đạc lấy chỗ cho hắn ngồi, nghe vậy thì bất đắc dĩ nói: “Không có biện pháp, trước tạm chấp nhận ở hai ngày, chờ tôi tìm được phòng trọ thích hợp liền mang theo tiểu Viễn chuyển ra ngoài!”

Ngụy Triết ngồi ở trên tấm ván giường ọt ẹt, ánh mắt quét khắp mọi nơi, lúc này mới nói: “Không được! Đây đâu phải là nơi cho người ở? Cô không có chỗ thì đến chỗ tôi ở trước! Bệnh viện có phân phòng ở tuy rằng không lớn, nhưng hai người vẫn có thể ở được, hơn nữa cách bệnh viện rất gần.....”

Na Na lắc lắc đầu, cười nói: “Không nên làm phiền anh, dù sao cũng chỉ ở mấy ngày này thôi.....”

“Na Na!” Ngụy Triết giận tái mặt, nhìn cô nói: “Tôi là thiết tình muốn giúp cô, cô vì sao cứ luôn cự tuyệt ý tốt của tôi? Cô nếu là bạn của tôi sẽ không khách khí như vậy! Nếu tôi để cho cô ở trong nhà của ta sẽ không ngại phiền gì cả!”

Na Na trầm mặc không nói, hồi lâu mới cúi đầu hít một hơi thành khẩn nói: “Ngụy Triết, anh là người tốt, thật sự! Tôi thực cảm kích anh, tôi biết anh là thiết tình muốn giúp tôi..... Nhưng là, tôi thật sự không muốn lại tiếp tục ăn nhờ ở đậu ý lại người khác nữa! Ngụy Triết, tôi biết anh sẽ không đem tôi đột nhiên đuổi đi nhưng đối với anh vẫn là có lo lắng sợ hãi, anh không biết..... Bị đuổi ra khỏi nhà không chỗ ở là cái cảm giác gì, cái loại cảm giác này tôi thật sự chịu đủ.....”

Na Na nói xong, nhớ tới Niếp Duy Bình lạnh lùng tuyệt tình, nhin không được trong lòng lại chua xót, hít mũi đem nước mắt nhin lại, cười khổ nói: “Cho dù tôi không vì chính mình lo lắng cũng không nhẫn tâm làm cho tiểu Viễn sinh hoạt trong hoàn cảnh bất an đâu!”

Ngụy Triết đau lòng sự kiên cường của cô, sau một lúc lâu mới cúi đầu hít sâu nói một câu: “Là tôi chậm một bước.....”

49. Chương 49

CHƯƠNG 49

Ngụy Triết đau lòng sự kiên cường của cô, sau một lúc lâu mới cúi đầu thở dài: “Là tôi chậm một bước.....”

Rất nhiều chuyện thật sự không thể vãn hồi, về chuyện này hẳn quả thật thua Niếp Duy Bình một phần quyết đoán.

Nếu là sớm ra tay, mặt dày theo đuổi có lẽ hiện tại sẽ không là như thế này.

Đáng tiếc, chậm một bước, liền khó có thể cơ hội theo đuổi.....

Na Na mở mắt trừng mắt nhìn, có chút hoang mang “A” một tiếng, khó hiểu hỏi: “Anh nói cái gì?”

Ngụy Triết cười khổ lắc đầu, đứng lên nói: “Tôi giúp cô xem xét xung quanh có phòng trốn thích hợp hay không, có chuyện gì thì gọi cho tôi!”

Na Na cảm kích cười nói: “Thật đúng là cảm ơn anh! Anh mau đi đi, tôi chốc lát dọn dẹp một chút là được!”

Ngụy Triết còn có việc, dặn hai câu mới lo lắng rời đi.

Sáng sớm có gió còn chút mát mẻ, nhưng khi mặt trời hoàn toàn lộ dạng cảm thấy thật nóng.

Ký túc xá vừa nhỏ lại vừa nóng, có một ô cửa sổ nhỏ hộ lại còn không thông gió, chỉ có một quạt trần cách một năm không dùng đã tích rất nhiều tro bụi đen đen một mảnh. Hiện tại Na Na không nghĩ nhiều như vậy, trèo lên quét bụi đơn giản rồi mở quạt.

Có chút gió cuối cùng cũng không còn khó chịu như vậy nữa, Na Na xắn tay áo bắt đầu dọn dẹp phòng, đem quần áo cùng chăn của tiểu Viễn ra bên ngoài phơi nắng, bưng nước sạch tới cái bàn sát giường.

Thật sự phải làm nhanh một chút để đi ra ngoài, thời tiết càng ngày càng nóng, mấy loại côn trùng đều bò ra cô có thể chịu đựng được khó khăn nhưng sẽ dọa đến đứa nhỏ thì không tốt lắm.

Na Na làm cả ngày, giữa trưa ngay cả cơm cũng chưa ăn đem phòng ký túc xá dọn dẹp sạch sẽ đã hơn ba giờ chiều, toàn thân vừa hôi lại vừa bẩn, lại mệt mỏi đến mức một chút cũng không muốn động.

Tiếng đập cửa vang lên, Na Na lúc đầu sửng sốt, kinh ngạc hỏi: “Bác sĩ Niếp? Cô tại sao lại đến đây?”

Cửa không đóng, Niếp Duy An gõ hai cái rồi tự nhiên đi vào không dấu vết đánh giá khắp phòng, cười nói: “Tôi tới tìm cô!”

Na Na trái tim đập liên hồi miễn cưỡng áp chế cảm xúc kích động hỏi: “Bác sĩ Niếp mời ngồi, tìm tôi có chuyện gì?”

Niếp Duy An cũng không khách khí, sau khi ngồi xuống liền đi thẳng vào vấn đề: “Có người muốn gặp cô liền nhờ đến tôi đến nói giúp! Tuy rằng tôi cũng không vui vẻ chịu đựng bị sai phái, nhưng mà có thể khiến tôi thấy kinh ngạc nên tôi cũng chỉ có thể chạy tới một chuyến này!”

Na Na hạ mắt dấu đi mắt mát, buồn bã ỉu xìu nói: “Nga, ai muốn gặp tôi a?”

“Đi thì sẽ biết!” Niếp Duy An mạnh mẽ đứng lên nói: “Hiện tại đi thôi!”

Na Na gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói: “Thực xin lỗi, Niếp Duy An cô chờ một chút..... Tôi phải tắm rửa thay quần áo sạch sẽ đã!”

Niếp Duy An cao thấp nhìn cô một chút, trầm ngâm nói: “Cũng tốt, lần đầu tiên gặp mặt dù sao cũng phải lưu tốt ấn tượng!”

Na Na để cô ấy ngồi đó lại lấy cái cốc sạch rót nước mời cô ấy rồi vội vàng mang bình đun nước ấm.

Ổ ký tức xá tắm rửa thực phiền toái, chỉ có hai bình nước ấm đặt ở cầu thang gần WC, muốn tắm rửa hay làm gì đó thì chỉ có thể đặt quần áo ở cái bàn nhỏ tránh bị dính nước.

Na Na động tác rất nhanh, tắm giặt rồi thu dọn xong liền đi theo Niếp Duy An ra cửa.

Niếp Duy An mở cửa một chiếc xe quân đội thập phần bừa bãi bừa, một đường đi thẳng về phía trước, rất nhanh đến nơi.

Na Na khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch xuống xe, đi đường liêu xiêu lẹo vẹo.

Niếp Duy An ăn kẹo cao su, ngượng ngùng cười nói: “Thực xin lỗi a, tôi lái xe đã thành thói quen nhất thời quên mất cô chịu không nổi.....”

Na Na suy yếu khoát tay áo ý bảo chính mình không có việc gì, buồn bực hỏi: “Đây là chỗ nào a?”

Niếp Duy An mang theo cô vào nhà: “Nhà của tôi!”

Na Na chân mềm nhũn, thanh âm yếu ớt vọng đến: “Cái gì? Nhà cô?”

Niếp Duy An nhún vai, túm cô bước vào nhà, sau đó phanh một tiếng đóng cửa.

Na Na lắp bắp kéo góc áo cô ấy hỏi: “Vì vì vì sao đến nhà cô a?”

Niếp Duy An bật cười, vỗ vỗ tay cô nói: “Đừng sợ, lão đầu tử tuy rằng không phải người tốt gì nhưng đối với cô khẳng định là khá tốt !”

“Hừ!” Niếp Phụ Phong chống quả trứng đi ra, nghe vậy tức giận mắng: “Mày nhìn cái bộ dạng của mày đi, con gái có học mà một chút quy củ cũng không có!”

Niếp Duy An chẳng hề để ý cười cười, lãnh đạm nói: “Người con đã đưa tới, con còn có việc, đi trước a!”

Nói xong cũng không quản đôi mắt đầy vẻ cầu xin của Na Na bước nhanh rời đi.

Niếp Phụ Phong vẫy vẫy tay, hòa ái dễ gần cười tủm tỉm nói: “Đến, nha đầu! Ta là cha của Niếp Duy Bình, đã sớm muốn gặp con, lại đây ngồi xuống!”

Na Na nhu thuận ngồi lên sofa ở bên cạnh, kinh sợ nhận lấy cốc nước ông ấy đưa cho, bất an hỏi: “Nguyên bác sĩ Niếp, ngài tìm cháu có chuyện gì?”

Niếp Phụ Phong oán trách nói: “Còn khách khí làm cái gì! Ta thực già sao? Đừng kêu ta nguyên bác sĩ Niếp, ta không thích nghe!”

Na Na xấu hổ nhấp nước miếng.

Niếp Phụ Phong thân thiết tiếp tục nói: “Chúng ta cũng không là người ngoài, con cùng thằng nhóc Duy Bình kia cùng gọi ta là ba là được!”

Na Na đang uống một ngụm nước mà ghen hòng nhìn ông trân trối.

Niếp Phụ Phong một chút cũng không có ý thức chuyện mình đề nghị có bao nhiêu..... không thích hợp, cười ha ha nói: “Tình huống của con ta đều biết hết! Duy Bình thật láo toét đã ủy khuất con rồi! Bất quá con yên tâm, có ta ở đây nhất định không tha cho nó!”

Na Na không có nghe ông oán niệm, sau một lúc lâu mới nhịn không được đánh gãy lời ông: “Thực xin lỗi Niếp..... bá, bác sĩ Niếp cùng cháu không có quan hệ gì.....”

“Ai nói !” Niếp Phụ Phong vỗ tay vịn, khí thế kinh người nói: “Nha đầu đừng thẹn thùng! Hai người đến bước này cũng không có gì hay mà gạt ta! Tìm thời gian đem ngày định ra, xem ai dám cãi! Con là cô gái nhỏ lại mang theo đứa nhỏ kia, thật là quá vô liêm sỉ mà, dám không chịu trách nhiệm ta liền lột da nó!”

Na Na thật sự không biết nói cái gì cho phải, chỉ phải nói sang chuyện khác: “Niếp bá chân bác làm sao vậy?”

Niếp Phụ Phong vỗ vỗ đầu gối thở dài: “Bệnh cũ ! Khi trẻ ở bộ đội bị thương, không chăm sóc tốt nên thường bị đau tê rần..... Trước đó không phải thời tiết thay đổi sao, nên bây giờ lại bắt đầu đi không được!”

Na Na vừa nghe, ngồi xổm trước mặt ông nói: “Niếp bá cháu có thể nhìn xem không? Ba cháu trước kia cũng có bệnh này, cháu thường xuyên giúp ông ấy mát xa có thể giảm bớt đau đớn!”

Niếp Phụ Phong cảm thấy được an ủi, con gái cũng không hiểu thuận, con dâu này thật đúng là nhìn thế nào cũng thấy thật thuận mắt a!

“Đứa bé ngoan, về sau Duy Bình khi dễ con trăm ngàn đừng chịu ủy khuất, chỉ cần nói với ta, ta giúp con giáo huấn nó!”

Na Na cúi đầu không nói, cuộn ống quần ông lên nhìn nhìn, sau đó cười nói: “Cháu giúp bác pha bồn nước ấm ngâm chân, sau đó mát xa cho bác, bảo đảm sẽ thoải mái hơn!”

Niếp Phụ Phong nhất thời nở nụ cười: “Sao có thể được? Nha đầu đứng lên đi, con có hiểu tâm như vậy là ta thật vui vẻ !”

Na Na không gì, cô thà rằng giúp ông ấy mát xa cũng không muốn nghe ông ấy nhắc đi nhắc lại chuyện kia nữa.

Bên này cha già nhà mình cùng con thỏ nhỏ của hần hoà thuận vui vẻ, bên kia Niếp Duy Bình khổ tâm tìm phương án giải phẫu mà vẫn không có kết quả, phiền muộn trở lại nhà trọ lại kinh sợ phát hiện người đi nhà trống, nhất thời tức giận đến mức nắm cốc cà phê vừa mua trên đường về xuống đất.

Tốt, con thỏ nhỏ thật sự có năng lực! Khẩn cấp rời đi như vậy, người này không được liền thay đổi mục tiêu sao?!

Niếp Duy Bình cảm giận trong phòng ngoài phòng dạo qua một vòng, đồ đạc Na Na mang vào tất cả đều không có, chìa khóa phòng đặt trên bàn khôi phục nguyên trạng bộ dáng, nhà trọ nhất thời trở nên trống trải lạnh lẽo.

Niếp Duy Bình tức giận đến đau ngực, ngồi trước bàn buồn bực thấp giọng mắng: “Con thỏ ngu ngốc, chạy trốn thực mau!”

Không hiểu sao lại cảm thấy thật khổ sở, đây là lần đầu tiên hần coi trọng một đoạn cảm tình như vậy, đối với tương lai đã lên kế hoạch thật tốt, thậm chí lặng lẽ chạy tới sửa lại người hưởng bảo hiểm ngoài ý muốn..... Nhưng con thỏ nhỏ trong cái kế hoạch bạch đầu giai lão kia lại ra đi mà nửa điểm lưu luyến cũng không có, cứ thế tặng cho hần một cái tát thật vang dội.

Niếp Duy Bình chống trán trong lòng càng chua xót lại không thể tức giận được, khí đến khí đi không khỏi nhớ tới lời nói kia của Lưu y tá trưởng, đến cuối cùng cũng không biết là tức chính mình hay là tức Na Na.

Niếp Duy Bình phiền loạn tựa lưng vào ghế ngồi, ngửa đầu nhìn trần nhà, thâm nghĩ, thật tốt, rất cục lại giống như trước đây, không có con thỏ nhỏ ngốc nghếch kia cũng không có thằng oắt béo mập kia quấy rối hần..... Hần có thể khôi phục sinh hoạt tự do tự tại trước kia!

Có thể muốn làm gì làm gì, sau khi tan tằm còn có thể đi ra ngoài uống hai chén thả lỏng, không cần nghĩ đến trong nhà có đứa nhỏ sẽ ảnh hưởng không tốt nếu toàn thân đầy mùi rượu trở về.

Không bao giờ phải lên lút giải quyết nữa, hiện tại hần một mình hoàn toàn có thể quang minh chính đại giải tỏa dục vọng!

Niếp Duy Bình vắt hết óc nghĩ ra rất nhiều điểm tốt của người độc thân, còn mở nhạc đến mức lớn nhất.

Nhưng thời gian sau khi tam tâm lại trở nên thật dài.....

Trước kia sau khi tan tằm, con thỏ nhỏ khẳng định đang đeo tạp dề ở phòng bếp lạch cạch không ngừng, nhóc mập lúu riu dính bên người, hần còn không thèm trả lời mấy câu hỏi bậy bạ cứ nhàn nhàn ngồi trên sofa chờ cơm chiều phong phú.

Niếp Duy Bình vô mục đích ở trong phòng đi tới đi lui, cuối cùng duỗi tứ chi nằm ở trên giường của mình, nghĩ đến nhóc con mỗi đêm đều chán ghét chen chân, sau đó nửa đêm lại bị chính mình lặng lẽ ôm ra ném giường, nhịn không được cười ra tiếng.

Bỗng nhiên lại dừng lại, mệt mỏi nằm trên chiếc giường rộng rãi nặng nề mà thở dài.

Niep Duy Binh thập phần không muốn thừa nhận, đối mặt căn phòng trống rỗng lạnh lùng hắn đã bắt đầu hối hận.

Ngày hôm qua con thỏ nhỏ nói câu nói kia cỡ nào êm tai a, mặc dù có vài phần giả dối nhưng rốt cuộc vẫn là dùng tâm !

Nhưng mà rốt cuộc không thể tiếp cận cô.....

Rốt cuộc cũng chỉ có một mình hắn cảm nhận căn phòng lạnh lùng này!

Bụng vang lên một trận, Niep Duy Binh ấn bụng, trong tủ lạnh còn có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn nhưng hắn thật sự lười đi lộng.

Nghĩ nghĩ, Niep Duy Binh quyết đoán đứng dậy, quyết định vẫn là về nhà với lão ba một chút, tuy rằng không thể không ăn một ít cơm thừa nhưng vẫn khá hơn ăn đồ ăn đầy dầu mỡ bên ngoài!

Bởi vì là trước giờ tan tầm, lúc này còn chưa có dòng người đông đúc, Niep Duy Binh một đường lái xe coi như thuận lợi rất nhanh về đến nhà.

Vừa mới bước vào cửa chợt nghe thấy tiếng cười khoái trá của lão ba trung khí mười phần, trong đó còn kèm theo tiếng nói nhỏ nhẹ quen thuộc, Niep Duy Binh nhíu nhíu mày, giầy đều không đổi liền vội vàng bước vào.

Trong phòng khách, lão ba vẽ mặt hưởng thụ ngồi trên sofa, Na Na tay áo cuộn thật cao ngồi xổm trước sofa xoa bóp bàn chân cho Niep Phụ Phong, bên cạnh còn có một chậu nước ấm chưa kịp đổ đi còn kèm theo hương vị rượu thuốc.

Niep Duy Binh tức giận đến suýt nữa xông tới, sắc mặt bùng một cái đen sì.

50. Chương 50

CHƯƠNG 50

Niep Phụ Phong nhìn thấy con đã trở lại, thu lại tươi cười lạnh mặt nói: “Aiz, mày còn có mặt mũi mà trở về?”

Niep Duy Binh cũng không để ý đến ông, đi nhanh lên phía trước trực tiếp kéo con thỏ nhỏ đang thấp thỏm lo âu đứng lên, trong cơn giận dữ chỉ vào mũi à rống: “Tôi còn thật sự là coi thường cô a! Con đường này không thông liền lập tức xuống tay trên người lão ba nhà tôi, tôi có nên bội phục sự linh hoạt thiện biến của cô hay không?”

Na Na sắc mặt trắng nhợt, gắt gao cắn môi, ánh mắt ngập nước trừng lớn không thể tin kinh ngạc nhìn hắn.

Niep Duy Binh cũng kinh sợ lời mình nói ra, vừa vào cửa liền thấy người mà mình tâm tâm niệm niệm lại đang lấy lòng người khác, mặc dù người kia là cha của mình nhưng cũng không thể để cô nương nhịn khúm núm nịnh bợ ông ấy!

Niep Duy Binh càng đau lòng thì lửa giận càng thêm hùng hực, cũng không quản Niep Phụ Phong ngồi trên sofa hỗn hển ngăn cản, từng chữ từng chữ ác độc cứ như pháo đạn thốt ra: “Cô cho là cô như vậy thật vĩ đại sao? Mang theo đứa nhỏ sống cuộc sống gian nan tranh thủ sự đồng tình của người xung quanh? Tôi nói cho cô, bộ dáng cô một lòng vì anh trai mà sẵn sàng hi sinh thân thể và tinh thần đều không thể khiến chúng tôi đồng cảm đâu!”

Na Na lung lay sắp đổ, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy cả người nhìn qua đáng thương cực điểm.

Niếp Phụ Phong nghe xong vỗ sô pha phẫn nộ quát: “Mày là loại khốn nạn vô sỉ! Câm miệng mày vào! Đầu óc mày là bị hỏng sao? Hả? Cô gái tốt như vậy mày còn không biết quý trọng lại còn dám lăng nhục người ta! Mày ày là ai, mày dựa vào cái gì chứ!”

Niếp Duy Bình giận tím mặt: “Ba biết cái gì chứ? Ba cho là cô ta đối với ba tốt như vậy là vì hiếu thuận? Cô ta là vì ba có thể giúp cô ta làm một ca giải phẫu chữa bệnh!”

Niếp Duy Bình ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Na Na: “Ngay cả rửa chân mát xa loại chuyện này cô đều làm được..... Cô có thể không cần thể diện cũng đừng coi rẻ như vậy? Cô.....”

Niếp Phụ Phong mắt xem xét đứa con vô liêm sỉ, miệng chó phun không ra ngà voi, trong lúc nhất thời không ngăn cản được miệng nó phun lung tung, chỉ hận bên người không có cái gì đó tiện tay có thể ném chết nó.

Bất quá đối với đứa con hỗn đản hồ đồ, Niest Phụ Phong tự nhiên cũng có đối sách, mắt thấy không có cách nào khác khiến nó câm miệng, liền che ngực hai mắt vừa nhắm, phịch một tiếng ngã xuống.

Niếp Duy Bình thanh âm im bặt, vội vàng xông lên lo lắng hô: “Ba, ba làm sao vậy?”

Na Na cũng bị hoảng sợ, cổ nén thương tâm của bản thân lo lắng hỏi: “Bác Niest, bác Niest bác làm sao vậy, bác tỉnh.....”

Niếp Phụ Phong mặc kệ hai người này lo lắng sợ hãi như thế nào, chỉ nhắm chặt hai mắt giả chết.

Na Na sợ hãi lay lay ông, giờ phút này cũng bất chấp xoay mặt hỏi Niest Duy Bình: “Bác Niest có phải tim không tốt lắm không? Có cần gọi cấp cứu hay không?”

“Không cần cô lo!” Niest Duy Bình tức giận nói: “Nếu không phải co, nhà chúng tôi có thể gà bay chó sủa như vậy sao!”

Nói là nói như vậy, Niest Duy Bình cũng vươn tay ấn nhân trung của ba hắn còn sợ không dám dùng sức sợ làm đau ông, Niest Phụ Phong liền run rẩy tỉnh dậy.

Niếp Duy Bình: “.....”

Niếp Duy Bình đen mặt bỏ tay ra, nhin không được trào phúng một câu: “Lão ba nhiều sao lại chỉ ngất trong chốc lát, con còn chưa kịp gọi cấp cứu đâu!”

Niếp Phụ Phong xoa ngực nghe vậy thì thổ rầu tròng mắt mắng: “Đồ bất hiếu!”

Na Na yên lặng đứng ở một bên, tiếng nói nghẹn ngào: “Bác Niest, bác nghỉ ngơi đi..... Thực xin lỗi làm phiền bác thêm! Cháu còn có việc đi trước.....”

Na Na nói xong, rút cuộc nhin không được nước mắt đảo quanh, bất chấp Niest Phụ Phong giữ lại xoay người chạy trốn chết.

Niếp Phụ Phong lúc này thật sự cảm thấy tức ngực, không chút khách khí một cái tát giáng xuống, Niest Duy Bình quay đầu đi lại không thể né tránh một cái tát sắc bén này, khuôn mặt tuần tú nhất thời sưng đỏ lên.

Niếp Phụ Phong xuất thân bộ đội, tuy rằng đã gia nhập hàng ngũ lão niên, nhưng oai hùng vẫn còn, một tát này không lưu tình chút nào đánh cho Niest Duy Bình trước mắt tối sầm, lỗ tai thoáng chốc ù cả lên.

“Một tát này là vì mày mở miệng đả thương người!”

Niếp Phụ Phong gian nan đứng lên, đi vài bước lấy cây gậy dựng ở góc nâng lên, hung hăng quật xuống.

“Ba”

Niếp Duy Bình muốn tránh lại không dám, một gậy quật lên người, đau đớn làm hấn thét lớn một tiếng, trên trán gân xanh nổi lên.

Niếp Phụ Phong tin tưởng vững chắc rằng không đánh không nên thân, dưới cơn bồng ra hiếu tử, tuy rằng con gái từ nhỏ đến lớn đều là nuôi thả, nhưng cấp trên tức giận cũng không quản con nhiều, đổ xuống chính là gậy gộc.

“Mày là đồ ngu muội! Lão tử còn nói chưa rõ sao?!” Niếp Phụ Phong một bên hung hăng đánh hấn, một bên giận không thể át giáo huấn: “Ta còn không tin ta quản không được mày!”

Niếp Phụ Phong xuống tay không lưu tình chút nào, quất thẳng tay khiến Niếp Duy Bình sắc mặt xanh trắng toàn thân đau đến mồ hôi lạnh đầm đìa.

“Cho mày miệng thôi!”

“Cho mày khi dễ con bé!”

“Cho mày khốn nạn làm thương tổn người ta!”

Niếp Duy Bình mím môi, thẳng người mặc ông đánh vẫn gắt gao cắn răng trừ bỏ lúc đau tới cực điểm kêu rên tuyệt đối không mở miệng cầu xin tha thứ.

Con trai tính tình cứng cỏi ương ngạnh như vậy làm cho Niếp Phụ Phong càng thêm lửa giận ngập trời, đánh hấn một lúc mệt thở hồng hộc mới dừng lại, chống tay ghé lạnh giọng quát: “Biết sai chưa?”

Niếp Duy Bình lau mồ hôi trên mặt, khước miệng nhếch lên nụ cười châm chọc: “Vì sao mới lần đầu tiên gặp mặt, ba liền giáo huấn bản thân con như vậy..... Sớm biết như vậy, con cũng sẽ lấy chục chậu nước giúp ba rửa chân thật tốt!”

Niếp Phụ Phong bị lời này của con làm bị tức giận không nhẹ, một cái tát mạnh khiến hấn lão đảo lù hai bước.

“Nếu mày không nhớ thương con bé thì ta còn cần lo lắng cố sức như thế sao!”

Niếp Duy Bình không nói.

Miệng ba hấn ba còn nói dữ nhưng kỳ thật đã sớm đau lòng muốn chết..... Hấn tức là tức chính mình, tức mình không có chăm sóc Na Na thật tốt lại làm cho cô vì nhân nhượng lợi ích toàn cục mà đi lấy lòng người khác!

Niếp Duy Bình lời vừa ra khỏi miệng liền hối hận, bộ dáng con thỏ nhỏ kia khóc lóc có bao nhiêu đáng thương làm lòng hấn cũng quặn đau.

Na Na là bảo bối của hấn, tuy rằng hấn mỗi ngày đều soi mói, đối với cô trào phúng ức hiếp, kêu cô là con thỏ ngốc nhưng bản thân mình khi dễ là một chuyện, người khác khi dễ chính là một chuyện khác!

Mặc dù thỏ nhỏ vừa ngây vừa ngốc nhưng cũng là con thỏ ngốc của hấn, hấn không chấp nhận được người khác có nửa điểm khi dễ cô!

Cho nên vừa rồi, rõ ràng có thể né tránh mấy gây kia, có thể dễ dàng làm “Kẻ thức thời là trang tuần kiệt” nhưng không biết xuất phát từ tâm lý gì mà Niếp Duy Bình vẫn cắn răng nhịn xuống.

Niếp Phụ Phong thở dài, mệt mỏi ngồi ở trên sofa, chỉ chỉ vị trí trước mặt ra mệnh lệnh nói: “Ngồi xuống!”

Niếp Duy Bình không buồn hé răng ngồi đối diện ông, nhịn không được rên một tiếng, lão ba xuống tay cũng thật đủ ngoan làm mông hấn vừa sưng lại vừa đau!

Niếp Phụ Phong chậm rãi xoa cánh tay đau nhức, trầm ngâm hồi lâu mới thản nhiên mở miệng: “Cha Na Na cùng ta là nhóm binh sĩ đầu tiên.....”

Niếp Duy Bình kinh ngạc nhìn về phía ông, thật không nghĩ tới lão ba lại quen biết người nhà Na Na.

Niếp Phụ Phong lâm vào hồi ức, lời nói không tự giác liền có chút đáng tiếc: “Bác Siêu tuy rằng không phải là binh sĩ mũi nhọn nhưng mọi người đối với ông ấy ấn tượng thập phần khắc sâu..... Ông ấy nhân duyên rất tốt, lạc quan rộng rãi, thấu hiểu quả cảm, phi thường khó có được! Sau này ta lại theo y, hấn đi làm ảnh cảnh(dân quân ở xã, phường thị trấn), vài chục năm rồi cũng chưa có liên hệ!”

Không thể tưởng được còn có mối quan hệ này, Niếp Duy Bình nhú nhú mày nhịn không được hỏi: “Ba liền vì vậy cho nên mới phá lệ che chở cô ấy?”

Niep Phụ Phong lắc lắc đầu, có chút áy náy nói: “Chúng ta mười năm không có liên hệ, ta cũng sau này mới biết được hẳn làm ảnh cảnh..... Con còn nhớ rõ hơn một năm trước, có ca bệnh nhân cấp cứu do động mạch phình bị vỡ không?”

Niep Duy Bình tự nhiên nhớ rõ.

Ngày đó hẳn không trực ban, lão ba còn chưa có về hưu, đi theo xe cứu thương đi đón người, ai biết hôm đó trời mưa trên đường có xảy ra tai nạn xe cộ, không nói bệnh nhân thiếu chút nữa trực tiếp mất mạng, mà mọi người trên xe cũng suýt nữa cùng đi theo.

Niep Phụ Phong ở tai nạn xe cộ còn bị thương, lúc ấy cha của Ngụy Triết cũng ở đó, ông ấy có việc gấp nên đi nhờ xe, không nghĩ tới thiếu chút nữa trả lại bằng tính mệnh của mình.

Niep Phụ Phong thương cảm tiếp tục nói: “Ngày đó thời tiết rất xấu, trên đường có vài nơi xảy ra sự cố..... Người gây ra họa do điều khiển xe quá mệt nhọc, cùng một chiếc xe khác va chạm. Lái xe chiếc xe bị đâm phản ứng cũng thật rất nhanh, đúng lúc đánh tay lái, đáng tiếc hôm đó trời mưa đường trơn trượt, xe mất lái trực tiếp đâm vào cột điện, cái xe đâm đến biến dạng! Chiếc xe gây chuyện mất lái hoàn toàn tiếp đó va chạm với xe cứu thương.....”

Niep Duy Bình nghe “hôm đó trời mưa đường trơn trượt” trong lòng liền lộp bộp một chút, lại nghe từ “cột điện” liền đột nhiên có phản ứng lại.

“Ba là nói.....”

Niep Phụ Phong gật gật đầu, đau đớn nói: “Lúc ấy bác Siêu còn có thể cứu..... Nhưng là trên xe chúng ta còn có bệnh nhân! Bác Ngụy cùng ta đều đang bị thương..... Bệnh nhân đang nguy kịch, vì danh dự cùng ích lợi bệnh viện, chúng ta chỉ có thể trước cứu bệnh nhân của mình. Chờ lúc sau quay lại cứu người khác, bác Siêu đã không cố được, lôi kéo ta cầu ta trước cứu vợ con ông ấy nhưng là nhân lực không đủ, đem người từ trong xe đưa ra toàn bộ, trừ bỏ Na Hác còn thở, ba người còn lại đã không thể cứu chữa!”

Chuyện này trở thành cái gai trong lòng Niep Phụ Phong.

Vì danh dự bệnh viện, vì bệnh nhân của mình, ông đã lựa chọn ích kỷ.

Giữ một mạng người đổi bằng ba mạng người khác.

Niep Phụ Phong mặc dù là trải qua hơn nửa cuộc đời trước sinh tử đã sớm luyện ra ý chí sắt đá nhưng lương tâm ông cũng không thể nào có thể thản nhiên.

Niep Duy Bình ngỡ ngàng, cho dù hẳn gặp qua nhiều thảm kịch nhưng vừa nghe xong tình huống đó cũng không khỏi sợ hãi.

Khó trách sau đó lão ba liền xin nghỉ hưu.....

“Na Na biết không?”

Niep Phụ Phong lắc lắc đầu: “Con bé cái gì cũng không biết..... Bởi vì áy náy, ta cố ý nhờ phòng công tác thực tập nhờ chiếu cố con bé, sau đó nghĩ biện pháp để con bé vào làm ở tổng viện! Nhưng con bé quả thật không tồi, chăm chỉ cố gắng, lạc quan dũng cảm giống như ba của con bé..... Ai ngờ lại bị mày chiếm tiện nghi lại còn bị khi dễ thành như vậy!”

Niep Phụ Phong nhớ tới liền tức giận nhin không được chỉ vào mũi hẳn mắng: “Nếu ta biết mày lại ủy khuất người ta, xem ta có đánh chết mày hay không!”

Niep Duy Bình bị mắng không ngừng đầu lên được, lỗ tai bị chấn động vang ong ong, da thịt lại bắt đầu đau như cắt, cau mày không kiên nhẫn nói: “Được rồi được rồi, con đã biết! Ba sai con đền, con về sau sẽ đối xử thật tốt với cô ấy!”

“Mày biết là tốt rồi!” Niep Phụ Phong chướng mắt thẳng con chết vì sĩ diện khẩu thị tâm phi lúc nào cũng tỏ vẻ xa lạ, phất phất tay đuổi người: “Lăn đi lăn đi, mau đem bản thân dọn sạch sẽ đi, đừng để ra cửa làm ta mất mặt xấu hổ!”

Niep Duy Bình cầu còn không được vội vàng rời đi.

Trở lại phòng, Niếp Duy Bình nhú mào cởi quần áo, vừa soi gương thì thấy sau cánh tay lưng mông tất cả đều là xanh tím ứ ngấn, đây còn không tính là cái gì cả, làm cho hắn giận dữ là..... Vốn là khuôn mặt tuần tú hoàn mỹ không tỳ vết cao quý lãnh diễm mà giờ phút này sưng như cái đầu heo, khóe miệng còn có chút máu nhìn rất mất tự nhiên!

Niếp Duy Bình tức giận đến suýt nữa đập vỡ gương, hé miệng muốn rống giận lại chạm vào chỗ bị thương đầu đến hút khí, thiếu chút nữa nước mắt chảy ra!

Lão ba, xem như người lợi hại!

51. Chương 51

CHƯƠNG 51

Na Na lần đầu tiên đến tiểu khu này, cứ chạy không mục đích hồi lâu mới dừng lại.

Nhìn xe người đi lại trên đường cái, Na Na lần đầu tiên cảm thấy mờ mịt.

Cô cũng không tin tưởng trên đời này chỉ có người tốt không có kẻ xấu, vẫn tích cực sống cuộc sống khoái hoạt khoan dung đối với mọi người, nhưng cô được cái gì đây, cũng chỉ có những lưỡi dao sắc luôn nhắm vào cô.

Còn nhớ rõ ba ba thường xuyên nói một câu: “Ưu thương, bi ai, cừ hận sẽ chỉ là cảm giác ngắn ngủi mà thiện lương, trí nhớ cùng yêu thương mới là vĩnh cửu.”

Từ nhỏ đến lớn, cô luôn ghi nhớ những lời này ở trong lòng, tin tưởng sự tốt đẹp có tồn tại, nhưng hiện tại một mảnh tình cảm thật tâm bị hiểu lầm thật sự làm cho cô sinh ra hoài nghi.

Na Na luôn luôn cho rằng, trên đời này nào có nhiều người xấu như vậy, mọi người bất quá là vì chính mình lo lắng nhiều hơn một chút thôi. Nhân chi thường tình, có thể lý giải!

Cho nên Niếp Duy Bình hoài nghi cô, cô tuy rằng thương tâm nhưng lại có thể thông cảm. Thậm chí cảm thương hoảng sợ khi bane thân không có nơi để đi nhưng cũng chưa từng ghi hận hắn.

Nhưng hiện tại, Niếp Duy Bình không lưu tình chút nào chỉ trích cô giống như giáng một cái tát đánh nát ảo tưởng tốt đẹp của cô.

Thật khó để thể thừa nhận nhưng từng chữ vẫn còn đang vang vọng bên tai như châm nhọn đâm thật sâu vào trong trái tim.

Cô thật sự không biết những điều cô vẫn luôn kiên trì đó có thật sự chính xác.....

Na Na đi dọc theo đường cái trong chốc lát, chung quanh ồn ào náo động tương phản với cô, đám đông chật chội còn cô lại cô đơn bất lực, tâm thần hoảng hốt chặn một chiếc taxi, theo bản năng nói địa chỉ Lâm Hải.

Trại an dưỡng nhóm họ lý đều biết cô, nhìn thấy cô đến đều khách khí chào hỏi cô.

Hộ lý chăm sóc Na Hác vừa bừng nước đi ra, chuẩn bị lau rửa cho cậu ấy, Na Na đến liền nhận lấy việc này cho cô ấy trở về nghỉ ngơi.

Phòng bệnh không lớn nhưng lấy ánh sáng thông gió đều rất tốt. Thiết bị đơn giản đến cực điểm, trên chiếc giường đơn nhỏ hẹp là người đàn ông trẻ tuổi lẳng lặng nằm đó, mào rậm như mực, lông mi thật dài an tĩnh nhắm mắt, khuôn mặt tuần láng mang theo sự tái nhợt bệnh tật. Trên mũi cao thẳng cắm ống thông levin để truyền thức ăn, chiếc cầm gậy yếu vương vức, chỉ liếc mắt một cái có thể thấy sự kiên nghị cùng ôn nhu dung hợp cùng một chỗ, nhưng lại làm cho người ta không hiểu sao thấy lòng chua xót.

Na Na sờ sờ mặt hắn, lau rửa thực tận tâm, Na Hác trên mặt râu được cạo sạch sẽ, mặc dù mỗi ngày nằm ở nơi này không biết không thấy nhưng cũng không bị người ta đối đãi không tốt.

Na Na dùng khăn mặt ẩm cẩn thận lau cho hần, một bên mỉm cười nói liên miên: “Anh, gần bệnh viện chỗ em làm có nhà trẻ điều kiện tốt lắm, tiểu Viễn hiện tại chuyển tới đó a, em có thể ở bên nó nhiều hơn!”

Na Na nói xong thanh âm liền nghẹn ngào: “Anh, em thật vô dụng..... Mới trước đây anh mỗi ngày đều mang theo em, dù cho bị mấy đứa trẻ khác cười nhạo anh mang theo nha đầu lừa đảo chơi, xa lánh anh, châm chọc anh nhưng anh chưa bao giờ để ý tới, đi đến chỗ nào cũng đều mang theo em sợ ta bị khi dễ..... Nhưng hiện tại, anh chỉ có một đứa con em lại không có thể giống như anh trước kia đối với em cẩn thận chiều cố nó! Anh, thực xin lỗi, em không thể cho tiểu Viễn cuộc sống yên ổn..... Nó hiểu chuyện lắm, cái gì cũng không oán giận nhưng em biết nó thực không có cảm giác an toàn..... Em lừa nó nói ba mẹ cùng chị dâu đi đến nơi rất xa, nói cho nó anh nhất định sẽ rất nhanh trở về chăm sóc nó..... Nhưng là đã hơn một năm, anh cũng không nguyện ý tỉnh lại, anh có biết hay không em thực rất sợ? Anh, anh vì sao lại có thể để em thất tín với tiểu Viễn lần nữa? Nó sẽ chán ghét người cô này.....”

Na Na nước mắt không ngừng chảy xuống, ôm chặt anh trai dựa vào vai hần òa khóc nức nở tựa như trước kia mỗi lần bị ủy khuất vậy, nhưng không giống trước là không còn có bàn tay ấm áp vỗ sau lưng mình sủng nịch dỗ dành, vẫn là bả vai kiên định tin cậy như cũ nhưng không còn dày rộng, nằm trên giường đã lâu làm tiêu hao thân thể hần, làm cho vóc người đàn ông cao lớn cường tráng trở nên từ từ gầy gò ốm yếu.

Mới trước đây khi cha mẹ còn sống, tuy rằng ba chỉ là một ảnh cảnh nhưng cũng thường thường tặng ca, có đôi khi còn có trắng đêm không trở về nhà.

Mấy lưu manh gần đó bị tạm giam sau khi được thả ra thì thường đến nhà bọn họ ném đá đập cửa sổ trả thù, nửa đêm Na Na thường bị dọa đến thét chói tai, khi đó trong nhà chỉ có anh trai hơn mười tuổi ôm cô dỗ cô, thiếu niên đang vỡ giọng tiếng nói ồ ồ như vịt thật khó nghe, ban đêm yên tĩnh thanh âm thô to đó lại liệu mạng dè dặt, tinh tế hòa hoãn trấn an cô khi còn nhỏ đi vào giấc ngủ.

Na Na như là muốn phát tiết mọi ủy khuất một bên khóc một bên đứt quãng tổ khổ: “Anh anh mau tỉnh lại a..... Em thật sự rất nhớ anh, tiểu Viễn cũng rất nhớ anh..... Anh, em có thích một người, anh ấy là bác sĩ rất lợi hại, em không biết vì sao lại thích anh ấy..... Anh ấy tính tình thật xấu nhưng là người rất tốt còn đặc biệt dễ mềm lòng, anh ấy ở ngay bên cạnh em em không có cách nào để không thích anh ấy..... Nhưng là anh ấy lại không thích em..... Anh, anh tỉnh lại giúp em đi, nói cho em biết phải làm sao bây giờ? Em là thật sự rất thích anh ấy, không muốn anh ấy chán ghét em.....”

“..... Anh vì sao còn không tỉnh, anh trước kia không phải như thế.....” Na Na càng khóc càng thương tâm, thậm chí sinh ra oán giận, vừa ủy khuất vừa oán giận nói: “Anh trước kia cái gì cũng đều thương em, không để em phải khóc..... Nhưng hiện tại em khóc cầu xin anh như vậy mà anh cũng không chịu tỉnh..... Ô ô ô, anh em ghét anh.....”

Na Na nghẹn ngào khóc và oán giận, bản thân cũng không biết đang nói gì cứ lảm bảm tâm sự mọi chuyện một cách linh tinh, khóc đến mức đầu vai Na Hác ướt một mảng lớn.

Sắc trời đã không còn sớm, Na Na thật vất vả ngừng nước mắt nhìn nhìn thời gian, một lần nữa đổi nước ấm sạch giúp anh trai lau xong, sau đó khịt khịt ra vẻ thoải mái mà nói: “Anh an tâm dưỡng bệnh đi! Em phát tiết xong thì tốt rồi..... Em không sao, tiểu Viễn cũng không có việc gì, chúng em đều rất tốt chờ anh tỉnh lại, anh đừng lo lắng a.....”

Lưu luyến không rời còn muốn nói chút chuyện nhưng Na Na nhìn bầu trời đã không còn sớm chỉ có thể vội vàng rời đi.

Tới nhà trẻ, các bạn nhỏ chờ ở cửa đã được đón về khá đông, Na Viễn kiễng chân đứng ở ven đường nhìn xung quanh, mở to hai mắt gương mặt lo lắng, Na Na nhìn thấy lại cảm thấy lòng chua xót.

“Cô út” bạn nhỏ Na Viễn ánh mắt sáng ngời nhếch môi cười rộ lên, hai cái chân ngắn béo mập chạy thật nhanh về phía trước, kéo tay Na Na nói: “Cô út chúng ta buổi tối ăn cái gì nha ~ thật đói bụng quá cơ ~”

Na Na cười sờ sờ cái bụng mềm mại của bé, còn thật sự suy nghĩ trong chốc lát mới véo mũi bé cười nói: “Tối nay cô út mang cháu ra bên ngoài ăn đại tiệc được không?”

Tiểu tử kia cao hứng hoan hô, vươn cái đầu nhìn ngó xung quanh hỏi: “A ~ chú không đi cùng chúng ta sao?”

Na Na tươi cười chợt cứng đờ, ánh mắt ảm đạm miễn cưỡng nở nụ cười đồ bé: “Chú ấy có việc bận, về sau chúng ta không thể lại quấy rầy chú ấy được!”

Tiểu tử kia vẻ mặt mất hứng chu miệng, miệng chu dài quả thực có thể treo cái túi nhỏ, rầu rĩ than thở: “Nhưng là..... Chúng ta vẫn luôn ở cùng nhau a ~”

Na Na thở dài, sờ sờ đầu bé nói: “Tiểu Viễn không phải cử chán ghét chú ấy sao? ừm, như vậy đi..... Nếu tiểu Viễn muốn có chú chơi cùng cháu về sau cô út mời chú Ngụy đến được không?”

Vốn tưởng rằng đứa nhỏ đối với Ngụy Triết rất có hảo cảm nghe thấy sẽ vui vẻ, lại không nghĩ rằng bạn nhỏ Na Viễn nhăn mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn nhịu thành một khối, nghiêm túc nói: “Cô út ~ cô không phải có mối nối cũ chứ?”

Na Na sắc mặt quýnh lên, dở khóc dở cười gõ vào trán bé một cái: “Xú tiểu tử, cháu học được nhiều mấy thứ linh tinh như vậy ở đâu hả!”

Tiểu tử kia xoa xoa gáy còn thật sự làm bộ khuyên nhủ: “Cô út như vậy thật không tốt nha ~ không thể tùy tiện vứt bỏ chú ấy ~”

Nghĩ nghĩ, bạn nhỏ Na Viễn nghiêm trang bổ sung nói: “Chú ấy cùng chú Ngụy..... Cháu còn hy vọng chú ấy có thể làm dưỡng út ~”

Na Na thật ngạc nhiên khó hiểu hỏi lại: “Vì sao a, tiểu Viễn không phải thực thích chú Ngụy sao?”

Tiểu tử kia làm bộ vỗ vỗ tay cô, nài thanh nài khí trả lời: “Ba ba nói qua, dưỡng út là người nhà ~”

“Ừm?”

Na Viễn vươn ngón tay mập mập ấn mũi cô, ra vẻ người lớn giải thích: “Chú Ngụy rất tốt ~ đối với cháu rất tốt! Mang cháu đi ăn ~ chơi với cháu, còn dạy cháu trượt băng ~ không giống chú mỗi ngày mắng cháu nhóc béo, có đôi khi còn đánh mông cháu! Một chút cũng không khách khí! Nhưng là..... Chỉ có người nhà mới sẽ không khách khí a ~”

Thịt viên nhỏ nhiệt tình nói: “Chú Ngụy thực khách khí ~ cho nên chú Ngụy không phải người nhà ~”

Na Na ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không nghĩ tới tiểu Viễn sẽ nói như vậy.

Đứa nhỏ thuần khiết ngây thơ đã có trực giác chuẩn xác, bọn chúng có thể cảm nhận được ai là thiệt tình đối tốt với mình.

Đó không phải nói Ngụy Triết đối với tiểu Viễn không tốt, chính là..... Cùng so sánh với Niếp Duy Bình, Ngụy Triết đối với tiểu Viễn không đủ thẳng thắn thành khẩn tự nhiên thật giống như có sự xa cách không giống như sự thân thiết của người nhà nên có.

Niếp Duy Bình cùng đứa nhỏ đều tính toán chi li thường mở miệng chế nhạo, ngẫu nhiên tức giận còn có thể động thủ đánh vào mông bằng tay, thường thường khi dễ tiểu Viễn đến kêu cha gọi mẹ.

Nhưng bé con kia bên ngoài đánh nhau chịu ủy khuất..... Không để ý cái nhìn người khác đã đứng ra bá đạo bảo vệ bên vực cũng là hẳn!

Niếp Duy Bình là thật sự coi tiểu Viễn là đứa bé nhà mình mà đau.

Hắn cho tới bây giờ không coi mình là người ngoài, là thật tâm đau bé thương bé!

Na Na giật mình ngây ngốc trong mắt đột nhiên toát ra sự vui sướng nhin không được mặt mày hớn hở ôm tiểu tử kia, hung hăng hôn bé một cái.

Một chút cũng không có quan hệ với việc đứa nhỏ thiên vị người đàn ông mình thương yêu..... Thật sự giống như miệng hắn nói là không thích cô sao?

Nghĩ đến bác sĩ Niếp ngại ngùng không được tự nhiên, Na Na trong lòng nặng nề đau khổ đột nhiên tan thành mây khói, như là bầu trời âm u chỉ một thoáng được ánh mặt trời chiếu rọi nói không nên lời sự vui sướng ầm ập!

“Tiểu Viễn.....” Na Na ngồi xổm xuống, giữ vai bé cùng be đỗi diện, trịnh trọng nói chuyện: “Cháu yên tâm, chú Ngụy chỉ là bạn tốt của cô út thôi!”

Na Viễn gật đầu không kiên nhẫn mở miệng thúc giục: “Được rồi cô út chúng ta mau nhanh đi ăn cơm đi ~”

Na Na ôm lấy bé, đem nhóc con mềm mại ôm vào trong ngực sung sướng cười nói: “Đi! Chúng ta đi ăn đại tiệc!”

Cái gọi là đại tiệc bắt quá cũng chỉ là mấy món đồ ăn nhanh trẻ con thích ăn, Na Na tâm tình rất tốt còn ngoại lệ mua một cái bánh ngọt chocolate cho bé đỡ thèm.

Ăn uống no đủ, tiểu tử kia vuốt bụng tròn trịa, còn chưa hết thèm liền bắt tay vào ăn bánh chocolate.

“Cô út. chúng ta đêm nay không ngủ cùng chú sao?”

Buổi sáng Na Na thu dọn đồ đạc đã nói cho bé, tiểu Viễn biết buổi tối sẽ đến nơi khác ở.

Na Na lấy giấy lau cái miệng của bé, áy náy nói: “Thực xin lỗi bảo bối, cô út cam đoan, cháu chỉ ủy khuất vài ngày! Đợi khi tìm được căn phòng lớn xinh đẹp liền dọn đi!”

Na Viễn gật đầu, cánh tay béo an ủi sờ sờ mặt cô, thanh âm mềm nói: “Cháu không sao ~ tiểu Viễn chỉ cần cùng cô ở một chỗ sẽ thực vui vẻ!”

Na Na hôn tay bé, lời kéo cánh tay nhỏ bé chậm rãi đi tới ký túc xá.

52. Chương 52

CHƯƠNG 52

Ký túc xá quá nhỏ, Mao Đan đối với việc Na Na dắt theo cháu đến ở thật ra không có ý kiến gì còn vui mừng nhéo nhéo chơi đùa cùng thịt viên nhỏ rồi mới đi trực đêm.

Ký túc xá không thể so với nhà trọ, ngay cả nơi tắm rửa cũng đều không có, cũng may hiện tại thời tiết nóng cũng không lo lắng bị lạnh mà làm khổ đứa nhỏ.

Bạn nhỏ Na Viễn tuy rằng mới năm tuổi nhưng khá là chú ý, về mặt trịnh trọng cự tuyệt đi WC nữ tắm rửa, lớn tiếng bảo mình là có tôn nghiêm nam tử hán.

Na Na dở khóc dở cười, chỉ phải đóng cửa ở phòng ký túc xá cho bé tắm rửa đơn giản, trẻ nhỏ ngoan thế nào cũng tránh không được làm cả phòng bị ướt, Na Na đem người ôm đến bên chậu rồi nhận mệnh cầm giẻ lau nhà.

Na Na bên này không quá tốt Niếp Duy Bình tự nhiên cũng không ổn.

Nổi giận đùng đùng vì bị đánh thành cái đầu heo, xắn tay áo muốn đi tìm Niếp Phụ Phong tính sổ lại bị lão ba cầm gậy đánh ra khỏi cửa.

Niếp Duy Bình rất sĩ diện a, lần trước bị Na Na cắn vào cằm lưu lại hai hàm răng đã tức giận đến đòi mạng, lần này trực tiếp bị đánh thành đầu heo thì hận có chết cũng không chịu ra khỏi cửa.

Trở lại nhà trọ, trong phòng vẫn một mảng lạnh lùng như cũ, Niếp Duy Bình bị ép buộc lâu như vậy còn chưa có ăn cơm bụng trống trơn chỉ phải tự mình động thủ nấu bát mì ăn liền.

Sau khi ăn mì lại không tự chủ được nhớ tới lần đi bệnh viện huyện giải phẫu lần đó, con thỏ nhỏ ngốc nghếch mang tới hai bát mì ăn liền, còn coi như là báu vật đưa cho hắn..... Cái bộ dạng như con thỏ trộm được cà rốt, bộ dạng cũng không xinh đẹp mỹ miều như vậy rồi cuộc là làm sao lại có thể hấp dẫn mình chứ?

Ngũ quan thường thường nhiều nhất là có thể coi như là thanh tú, chỉ có một đôi mắt to tròn ngập nước giống như con chó nhỏ làm cho người ta nhìn thấy không nhịn được muốn yêu thương. Làn da cũng thật sự rất được mềm mịn đàn hồi như chỉ cần nhéo một cái là có thể chảy ra nước.

Đương nhiên quan trọng nhất là cái xúc cảm tuyệt vời đó.

Thân mình nho nhỏ nhìn qua gầy như vậy nhưng ôm vào trong ngực thì thấy thật ấm áp dễ chịu.....

Niếp Duy Bình không tự giác liếm liếm khoe miệng vừa mới ăn xong lại cảm thấy đói bụng.....

Không phải đói bụng mà là trong cơ thể toát ra sự thèm khát, ham muốn đem con thỏ nhỏ không ngoan đó dạy dỗ cho thật tốt để giải tỏa sự bức thiết trong cơ thể.

Niếp Duy Bình nằm một mình trên chiếc giường rộng mềm mại lăn qua lộn lại, đêm thật dài trong lòng lại tràn đầy một nỗi cô đơn.

Thiếu đi một lớn một nhỏ hai, Niếp Duy Bình cảm thấy thật hư không tịch mịch!

Trần trọc nửa đêm mới mơ mơ màng màng ngủ.

Ngày hôm sau bị đánh thức, Niếp Duy Bình vươn ta tất đồng hồ báo thức, từ từ nhắm hai mắt sờ soạng xung quanh một phen, đột nhiên giật mình cả kinh mới nhớ lại Na Na cùng đứa nhỏ tất cả đều không ở đây.

Mới sáng sớm mà tâm tình đã không tốt, Niếp Duy Bình nhìn gương cẩn thận cạo râu, tránh đi vết thương ở khoe miệng, mày nhíu thật chặt.

Sau khi súc miệng, Niếp Duy Bình hạ quyết tâm, hôm nay vô luận như thế nào đều phải đem con thỏ ngọc trở về!

Niếp Duy Bình nghĩ thật tốt ai biết đi đến phòng ban lại không thấy người.

Niếp Duy Bình sắc mặt khó coi chặn Lưu Mân lại, thái độ không tốt truy vấn: “Na Na lại không có tới?”

Lưu y tá trưởng cười hì hì nhìn hắn, không đáp hỏi ngược lại: “Cậu đeo khẩu trang làm gì?”

Niếp Duy Bình đeo khẩu trang che kín vết thương trên mặt, nghe thấy vậy trong mắt ánh sáng lạnh chợt lóe thản nhiên nói: “Có chút cảm mạo.”

Lưu y tá trưởng nhún vai: “Na Na có đến đi làm nhưng mà vừa mới bị Ngụy Triết kêu đi rồi, nói là muốn đi xem phòng ở..... Ai nha, Ngụy Triết này thật đúng là không tồi, bộ dạng soái không nói còn ôn nhu sẵn sốc, hào hoa phong nhã, không giống ai kia, miệng thoỉ chỉ nói lời ác độc lại còn tự tình là đúng!”

Miệng thoỉ chỉ nói lời ác độc còn tự tình là đúng cái người nào đó từ đầu đến chân đã tức giận đến mức trong mắt có thể phóng ra dao sắc rồi!

Tốt, mới từ bên này của hắn rời đi đã vội chạy tới bên cạnh người đàn ông khác!

Niếp Duy Bình ghen tuông ngập trời, nếu không phải còn có ca giải phẫu đã chuẩn bị xong, hắn thật sự sẽ nhanh chóng thay quần áo đi bắt kẻ thông dâm!

“Ai, hối hận hả?” Lưu Mân vừa lòng nhìn đầy Niếp Duy Bình như oán phụ một cái, khinh miệt cười cười xoay người từ từ tránh ra.

“Không nhanh tay thì tới khi chết sẽ không có ai khác cho đâu!”

Niếp Duy Bình cười lạnh một tiếng tỏ vẻ mình không thèm để ý. Sau đó quay người vội lấy điện thoại ra gọi cho người nào đó.

Lần này rất nhanh liền bắt máy.

Niếp Duy Bình không đợi đối phương nói chuyện, lãnh đạm mở miệng nói: “Bệnh nhân giường số năm giải phẫu, tám giờ rưỡi bắt đầu!”

Niếp Duy Bình nói xong liền trực tiếp tắt máy.

Na Na buông di động ấy náy nói với Ngụy Triết bên cạnh: “Thực xin lỗi a, trong khoa có chút việc, tôi phải trở về đi làm..... Nếu được thì để hôm khác tới xem?”

Ngụy Triết tuy rằng không có nghe được tiếng nói trong điện thoại nhưng mà Na Na là một hộ lý mới vẫn còn đang luân chuyển có việc gì mà lại không thể không có cô, tại sao phải gọi cô trở về đi làm gấp như thế?

Ngụy Triết trong lòng biết rõ lại không có nói gì, cười gật gật đầu: “Là tôi không sắp xếp tốt đã vội vàng mang cô đi..... Lần sau hẳn là nên hẹn thời gian trước!”

Na Na vội vàng xua tay: “Ai, anh trăm ngàn đừng nói như vậy bằng không tôi càng áy náy ! Đã làm phiền anh rất nhiều rồi, tôi vốn cảm thấy anh nhanh chóng tìm được như vậy đều là vì muốn tốt cho chúng tôi thôi!”

Ngụy Triết xoay người đi trở về: “Tôi đưa cô đi, vừa lúc cũng muốn trở lại bệnh viện!”

Na Na một đường chạy chậm trở về phòng hộ lý vội vàng thay quần áo liền chạy hướng phòng giải phẫu.

Phòng vô khuẩn cũng không phải tùy tiện để người nào cũng có thể đi vào, Na Na lo lắng tùy tiện gọi người ta sẽ quấy rầy bác sĩ Niếp nên đành phải ngồi ở bên ngoài lo lắng chờ đợi.

Người nhà bệnh nhân giường số năm đã chờ ở bên ngoài, trên khuôn mặt bà lão đầy vẻ tang thương tiêu tụy, hai bàn tay gầy gò cả xương gắt gao nắm chặt, đôi môi khô nẻ khê mấp máy giống như đang cầu nguyện.

Na Na trước đó có phụ trách chăm sóc phòng bệnh đặc biệt tự nhiên sẽ quen bà, cô liền an ủi nhẹ vỗ trán an bà lão: “Bác đừng lo lắng, bác sĩ Niếp y thuật rất cao sẽ hết sức cứu con bác!”

“Đúng vậy, bà nội!” Bên cạnh là bé trai mười sáu mười bảy tuổi đang dựa lưng vào tường, trên người còn mặc đồng phục trung học bên chân là cặp sách cũ nát, nghe thấy vậy liền phụ họa nói: “Ba sẽ không có việc gì !”

Bà lão cảm kích gật đầu, thở dài nói: “Bác sĩ Niếp là người thật tốt..... Bà già như tôi cái gì cũng không biết nhưng cũng hiểu bác sĩ mấy người cũng thật khó làm! Tôi cầu xin cậu ấy cứu con trai tôi như vậy quả thật làm hẳn khó xử! Nhưng là thật sự không có biện pháp, tôi chỉ có một đứa con, cháu trai lớn còn phải đến trường trong nhà thực sự là không thể không có nó.....”

Bà lão lau nước mắt nức nở nói: “Tôi sao có thể để mặc kệ con chờ chết chứ? So với người thực vật qua ngày..... thì chẳng bằng cố thử một lần! Bác sĩ Niếp tâm tính thiện lương nguyện ý giúp tôi, tôi tin hẳn.....”

Na Na trấn an vài câu trong lòng nhất thời không biết có vị gì.

Cô còn nhớ rõ có một lần vì một bệnh nhân tai nạn xe cộ mà cùng bác sĩ Niếp khắc khẩu, bởi vì hẳn từ bỏ trị liệu để người nhà bệnh nhân an trí tại trại an dưỡng mà mắng hẳn lãnh huyết tàn nhẫn tư lợi..... Khi đó bác sĩ Niếp đã nói như thế nào?

Hắn nói hẳn chữa bệnh không trị mệnh, tuyệt không sẽ không lãng phí thời gian với một bệnh nhân đã không còn hi vọng, hẳn thà rằng đem cơ hội lưu cho nhiều người khác.

Mà lần này, bác sĩ Niếp chẳng những không để ý áp lực mà làm lại giải phẫu, trong đó có bao nhiêu là vì cô đây?

Na Na không thể nói rõ trong lòng là cái cảm giác gì, kinh hỉ vui mừng đều có, thương cảm cùng khổ sở cũng có.....

Trong phòng giải phẫu, máy theo dõi hô hấp đang chạy, trên vách tường đồng hồ chỉ thời gian đã qua hơn mười một tiếng.

Niếp Duy Bình tay nắm dụng cụ vẫn ổn định như cũ, hai mắt nhìn chăm chăm kính hiển vi trầm tĩnh như nước không thấy chút gợn sóng.

Hộ lý chuẩn bị dụng cụ đã chịu không nổi mà thay đổi vài người, người gây tê cũng ra vào mấy lượt lúc này cũng không chịu nổi mà ngồi xuống.

Y tá trưởng lưu động trước kia là trợ thủ đắc lực của cựu bác sĩ Niếp vốn không tới phiên cô ấy phụ trách nhưng Niếp Duy Bình cố ý tìm tới nhờ cô ấy hỗ trợ, y tá trưởng tự nhiên thoải mái đáp ứng.

Mắt thấy Niếp Duy Bình vẫn đứng không nhúc nhích hồi lâu, y tá trưởng đeo bao tay, bỏ đi đồ đã dùng lấy ra khăn lau giải phẫu mới, sau đó nhẹ nhàng nhét vào dưới cánh tay của Niếp Duy Bình.

“Đã có thể thả lỏng một chút, bác sĩ Niếp cậu cần nghỉ ngơi một lát không?”

Niếp Duy Bình tay không ngừng nghỉ vô ý thức lẩm bẩm nói: “Không cần.”

Y tá trưởng thở dài, tận lực không làm phiền động tác của hắn, giúp hắn xoa xoa cái trán đầy mồ hôi.

Na Na ở căn tin mua hai phần cơm đưa cho bà lão cùng cháu của bà, khuyên bọn họ ăn một chút gì rồi nghỉ ngơi.

Nhìn nhìn thời gian, Na Na gọi cho Mao Đan nhờ cô ấy đi đón tiểu Viễn về rồi tiếp tục ngồi bên ngoài chờ.

Bệnh viện người càng đến thưa thớt, bên ngoài chỉ còn lại có vài người, hành lang trống rỗng làm nói không nên lời sự nặng nề áp lực này.

Giải phẫu tiến hành hơn mười ba tiếng mới chấm dứt.

Bác sĩ Niếp dựa tường mà đi ra, người đàn ông cao lớn trẻ tuổi vẻ mặt xanh xao, ngay cả khí lực cởi mũ giải phẫu cũng đều không có.

Na Na vội vàng xông lên lo lắng hỏi: “Thế nào?”

Vị bác sĩ chỉ còn lại có nửa cái mạng lác lác đầu, tiếng nói khàn khàn đối với thân nhân: “Thực xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức.....”

Bà lão nhất thời gào khóc, trong lúc nhất thời khí huyết không thông liền ôm ngực mà ngất.

Na Na không hỏi hắn thêm gì nữa luống cuống tay chân đỡ lấy bà lão, tiểu tử kia vừa nghe thấy cha không thể cứu được đã muốn hổng mắt, đâm đá vách tường như muốn phát tiết.

Na Na đành phải một người cố gắng chống đỡ đem bà lão đến bên cạnh xe đẩy sau đó vội vàng đem bà đưa đến phòng cấp cứu dưới tầng.

Bà lão tuổi đã cao lại gặp đả kích nghiêm trọng nhất thời không chịu nổi, bác sĩ cấp cứu kiểm tra rồi sắp xếp truyền nước nghỉ ngơi.

Niếp Duy Bình có chút mất nước cơ thể co rút, hai cánh tay giống như không phải của mình, khó chịu đến mức ngay cả quần áo cũng không có khí lực mà thay.

Tựa vào ghế bên ngoài nghỉ ngơi một lát lại nhớ tới Na Na ở bên ngoài, Niếp Duy Bình cắn răng đứng lên gian nan bước đi ra ngoài.

Ngoài cửa một người cũng đều không có, ngay cả hộ lý phụ trách đăng ký cũng đều đã tan tầm về nhà.

Niếp Duy Bình thể xác và tinh thần đều mệt mỏi đột nhiên cảm thấy mất mát không thôi.

Có thể chấm dứt giải phẫu nhanh như vậy là vì bệnh nhân đã chết.

Không chỉ có là đầu bị thương nặng mà ngay cả cột sống cũng có tổn thương nghiêm trọng.

Niếp Duy Bình cố gắng chữa trị nhưng vẫn không thể cứu được sinh mạng của bệnh nhân, tuy sống cùng động mạch trước đã vỡ, hắn chỉ biết bệnh nhân chống đỡ không nổi.

Không phải chưa từng có bệnh nhân khi đang phẫu thuật mà chết đi nhưng chưa bao giờ có trường hợp làm cho hắn khó có thể chấp nhận như vậy.

Nếu..... chết ở trên bàn giải phẫu là Na Hác?

Niếp Duy Bình nhắm mắt thở dài, không đành lòng tưởng tượng đến phản ứng của Na Na.

53. Chương 53

CHƯƠNG 53

Bà lão bên người không có thân nhân khác chỉ còn lại một đứa cháu còn nhỏ như vậy, hiện tại ngồi bên ngoài khóc khàn cả giọng hoàn toàn không thể chăm sóc! Na Na có chút đau đầu lại bất đắc dĩ, muốn giúp đỡ nhưng cái gì cũng làm không được.

Thân nhân mất đi, thống khổ đó không phải điều mà ngôn ngữ có thể trấn an.

Na Na đầy tâm trạng đứng ở phía sau rồi cũng chỉ có thở dài một tiếng, lấy chút nước cho cậu bé, vỗ vỗ bờ vai của cậu rồi cũng không có nhiều lời.

Cùng bác sĩ cấp cứu nói vài câu, Na Na chờ không kịp bà lão tỉnh lại liền vội vàng chạy lên phòng giải phẫu trên lầu.

Niếp Duy Bình đã sớm rời đi.

Na Na nghĩ muốn hỏi thăm một ít chi tiết, cũng biết làm giải phẫu lâu như vậy ngay cả mấy người trợ giúp đều mệt không muốn động hướng chỉ là Niếp Duy Bình mổ chính?

Mặc dù rất lo lắng Na Na cũng đành nhịn xuống không có chủ động đi quấy rầy hẳn.

Ngày hôm sau Na Na rất sớm đã đến phòng, Niếp Duy Bình nghỉ ban không có mặt.

Sớm sớm thường hay buồn chút chuyện, bệnh nhân trong ca phẫu thuật tử vong tuy rằng không phải do sự cố về chữa bệnh nhưng là bác sĩ giải phẫu vẫn tránh không được tranh cãi.

La Hưng Lập khuôn mặt nghiêm túc nhưng mà miệng lại phun ra lời nói cực kỳ chói tai: “Phương án trị liệu tốt nhất vốn là dựa theo quy định là tốt rồi vì sao lại muốn sửa? Vốn cũng không có nhiều phiền toái như vậy còn không phải do bác sĩ Niếp, người trẻ tuổi đúng là không biết trời cao đất rộng! Còn muốn tạo ra kỳ tích tạo thành tựu mới ư? Thật đúng là tự coi mình là hoa đà Biển Thước tái thế à? Cho dù là Biển Thước cũng là trị bệnh không trị mệnh, không phải vẫn không thoát khỏi số mệnh đã định sao!”

“Bây giờ thì sao, tuy rằng Niếp chủ nhiệm là có ý tốt nhưng người đáng thương vẫn là mẹ già và con trai nhỏ không có chỗ nương tựa a, dù sao cũng là hẳn cường cầu giải phẫu lại, hiện tại xảy ra chuyện bác sĩ Niếp không thể trốn tránh trách nhiệm!” Mấy bác sĩ trong tổ của La Hưng Lập kia ngượng ngùng cười cười, uyển chuyển nói với Trương chủ nhiệm: “Cũng không thể làm cho cả phòng cùng hẳn gánh vác chứ?”

Trương Vi Đồng sắc mặt bất động, vuốt ve chén trà trong tay cũng không uống, lẳng lặng nghe mọi người tranh chấp.

Na Na nghe không nổi nữa, mặc dù cô hiền lành và chuyện này cũng không có chỗ ột hộ lý nho nhỏ có phần nói chuyện nhưng lúc này cũng nhịn không được đứng ra nói vài lời.

“Bác sĩ Niếp là có trách nhiệm nhưng không thể đem toàn bộ trách nhiệm đều giao cho bác sĩ Niếp chứ!” Na Na sắc mặt ửng đỏ, cố ý xem nhẹ La Hưng Lập đang cười trào phúng, cô cố lấy dũng khí nói: “Lúc ấy trên giấy cam kết đã viết rất rõ ràng..... Người nhà bệnh nhân cũng hiểu tình huống, bọn họ ký lên là đại biểu bọn họ nguyện ý gánh vác cuộc giải phẫu phiêu lưu, hơn nữa bác sĩ Niếp trong phẫu thuật cũng không mắc sai lầm cùng thao tác sai gì, theo góc độ y học mà nhìn, bác sĩ Niếp cũng không có trách nhiệm, anh ấy đã làm hết sức!”

“Không sai!” Lưu Mân thản nhiên cười cười, không chút để ý ngẩng ngẩng móng tay: “Nếu bác sĩ Niếp bởi vì một lòng cứu người liền đeo trên lưng xử phạt gì đó, tôi đây khuyên các người cũng đừng đi làm bác sĩ nữa! Làm làm gì chứ? Cứu người là sai, không cứu cũng là sai..... Khổ cực như vậy còn không bằng nhanh chóng về mà ăn cơm của mình đi! Tự đứng phải chịu cơn giận không đầu này không phải tiếc sống dài vài năm chứ, có đáng không a? Tôi đều muốn thay mấy người ghen khuất!”

Lưu Mân ánh mắt sắc bén híp lại chậm rãi đảo qua gương mặt xấu hổ của La Hưng Lập, mỉm cười chậm rãi thả ra chuỗi ca thán: “Mấy người đều đã có tuổi rồi mà mắt nhìn lại không bằng cô gái nhỏ này a!”

La Hưng Lập cùng nhóm bác sĩ đối với Niếp Duy Bình phê bình kín đáo tất cả đều ngượng ngùng ngậm miệng.

Trương Vi Đồng cúi đầu nhấp ngụm trà, nhai nhai lá trà trong chén nghĩ tới đầu năm nay nữ nhân quả nhiên không thể trêu chọc!

La Hưng Lập ở bệnh viện lăn lộn dốc sức làm nửa đời người, bao nhiêu thân nhân không có việc gì tìm tới náo loạn cũng chưa có thể nào được hẳn, còn hai vị bác sĩ trẻ kia, mồm mép cũng coi như lưu loát nhưng đối với hai người phụ nữ kia lại có rắm cũng không dám phóng!

Trương Vi Đồng gõ gõ mặt bàn cười ha ha làm người hoà giải: “Được rồi được rồi, mới sáng sớm nói ồn ào làm cái gì! Muốn cãi nhau không bằng đi thăm người nhà bệnh nhân a! Bác sĩ Niếp làm giải phẫu này là người nhà bệnh nhân kịch liệt yêu cầu, phiêu lưu cùng hậu quả đều cùng người nhà nói thật sự rõ ràng nhưng người ta vẫn như cũ kiên trì giải phẫu..... Trong viện họp không phải đã nói sao, nếu tiện cho dân, lợi dân, lấy lợi ích bệnh nhân cùng ý nguyện làm chủ! Cho nên bác sĩ Niếp làm như vậy cũng không bị chỉ trích nặng! Huống chi hiện tại người nhà bệnh nhân còn chưa có đến nháo, không có việc gì mấy người lại đi kiếm chuyện trước.....”

Trương Vi Đồng nhìn bọn họ thở dài: “Tôi biết tâm tư mấy người.....Nhưng chẳng lẽ mấy người có thể cam đoan bản thân vĩnh viễn không sai sót? Mấy người tự mình ngẫm lại xem bệnh nhân chết trên tay mấy người là bao nhiêu?”

“Thất bại có đôi khi so với thành công càng có ý nghĩa! Có đôi khi, một bệnh án tử vong nhưng so với một trăm lần thành công cứu chữa càng có thể xúc tiến bác sĩ trưởng thành hơn!” Trương Vi Đồng âm thanh lạnh lùng nói: “Không nghĩ tới lần này giải phẫu học tập được kinh nghiệm, ngược lại lại nói chuyện không đầu rồi cần nhân kêu than, mấy người cũng thật có đạo đức nghề nghiệp a!”

Trương Vi Đồng phát phát tay, không kiên nhẫn đuổi người: “Một đám cũng không ai làm việc a? Mấy giờ rồi còn không mau đi làm đi!”

Thời gian kiểm tra phòng đã đến, đại chủ nhiệm cũng đã nói như vậy những người khác tự nhiên cũng không có gì để nói, đều cầm đồ đi ra ngoài.

“Tiểu La, cậu ở lại tôi có việc muốn nói với cậu!” Trương Vi Đồng từ từ uống ngụm trà, gọi lại La Hưng Lập người rõ ràng không phục ở lại.

La Hưng Lập động tác chậm lại sắc mặt khó coi quay trở lại: “Chủ nhiệm, có chuyện gì?”

Văn phòng không còn ai khác chỉ có hai người.

Trương Vi Đồng chỉ chỉ ghế trước mặt, sắc mặt bình thường nói: “Ngồi xuống tâm sự!”

La Hưng Lập đại khái có thể đoán được ông muốn nói gì, sắc mặt không khỏi càng thêm khó coi, trong lòng ẩn chứa phần nộ bị đè nén, trong mắt rốt cuộc khó có thể che dấu ghen tị bất mãn của mình.

Rõ ràng là hấn vào trước, lí lịch so với Niếp Duy Bình kia cao hơn rất nhiều, nhưng hấn cẩn thận liều mạng như vậy, lại không được sự coi trọng của viện bằng thằng oắt kia! Ngay cả chủ nhiệm hấn coi trọng cũng xem trọng thằng oắt đó, khắp nơi thiên vị không nói bây giờ còn muốn bao che cho nó!

La Hưng Lập làm sao có thể phục?

Trương Vi Đồng hiểu rõ cười cười, thần nhiên hỏi: “Tiểu La a, cậu không phải là cảm thấy tôi cố ý thiên vị bác sĩ Niếp?”

La Hưng Lập nghẹn miệng trầm mặc không nói, hiển nhiên là cam chịu.

Trương Vi Đồng thở dài: “Cậu cũng xem như là do tôi nâng đỡ, nhiều năm như vậy, trong lòng cậu nghĩ cái gì tôi cũng có thể đoán ra không sai biệt lắm! Bác sĩ Niếp vừa tới đã nổi bật, trong viện còn có ý bồi dưỡng người tài.....”

La Hưng Lập bực mình mở miệng: “Không phải là ở nước ngoài học vài năm sao?”

Trương Vi Đồng nhìn hấn, đột nhiên hỏi: “Cậu có biết Niếp Phụ Phong là ba cậu ấy không?”

La Hưng Lập đột nhiên ngẩng đầu, hiển nhiên giật mình há hốc mồm: “Cái gì? Niếp chủ nhiệm là.....”

Niếp Phụ Phong không muốn con mình dễ dàng được hưởng danh thu lợi, Niếp Duy Bình cũng không muốn dính dáng gì đến cái bóng của ông ấy.

Cha con hai người tuy rằng cùng tồn tại ở một bệnh viện, làm việc trong cùng một phòng nhưng lại không có người nghĩ tới bọn họ là cha con!

La Hưng Lập đầu óc vừa chuyển, nháy mắt cười lạnh hèn mọn nói: “Khó trách..... Hóa ra là được dựa bóng cây đại thụ, có Niếp chủ nhiệm trợ giúp hẳn có cái gì là không chiếm được đâu!”

La Hưng Lập ngoài miệng nói vẻ khinh thường nhưng trong lòng lại ghen tuông cùng buồn khổ chỉ có mình hằn rõ.

Đây là do hẳn không có bối cảnh chỉ là dân thường tóc húi cua, đối với quan lại phú hào nên mới có tâm tình như thế.

Không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh.

Lại luôn có ý nghĩ có tài nhưng không gặp thời tích tụ đã lâu.

La Hưng Lập biết mình muốn làm chủ nhiệm sợ là không có hy vọng, trong lòng mất mát làm cho hẳn càng thêm cực đoan.

“Cậu nói như vậy chính là đang vũ nhục bọn họ!” Trương Vi Đồng lắc lắc đầu: “Niếp chủ nhiệm cả đời đều kính dâng cho bệnh viện, cùng mẹ của tiểu Bình vẫn luôn mang công tác, bỏ qua gia đình của mình..... Cậu không biết, tiểu Bình cùng An An hai đứa nhỏ này từ bé đã không cùng cha mẹ thân cận qua, có đôi khi ngay cả chúng ta cũng đều băn khoăn lo lắng thay bọn chúng!”

Trương Vi Đồng nhớ lại, trong giọng nói tràn đầy tôn sùng đối với vị thầy: “Bọn họ thật toàn tâm toàn ý vì bệnh nhân!”

La Hưng Lập nhú nhú mày, không rõ chủ nhiệm đột nhiên nói như vậy là muốn nói cái gì.

Trương Vi Đồng thở dài: “Tiểu La, cậu rất tốt, công tác cố gắng có tâm vươn lên! Đối với bệnh nhân cũng thực có trách nhiệm..... Nhưng cậu có điểm không thể so với Niếp Duy Bình!”

La Hưng Lập hạ mắt, trong lòng suy nghĩ không rõ vấn đề.

Trương Vi Đồng lời nói thâm thúy: “Bác sĩ Niếp từ sớm đã đề cập với tôi, cậu ấy sẽ không tiếp nhận vị trí của tôi, cậu ấy nói rằng tính tình bản thân không thích hợp làm chủ nhiệm, cậu ấy thích toàn tâm toàn ý làm nghiên cứu cho nên khi đó thực nghiệm đầu đề tôi cho cậu ấy làm!”

La Hưng Lập kinh ngạc hỏi: “Hắn chủ động nói hẳn không muốn?”

Trương Vi Đồng gật gật đầu: “Tôi cũng hiểu được..... Tâm tư của cậu không bằng cậu ấy, nhưng làm chủ nhiệm đúng là cần phải biết ứng biến cùng báo cáo! Theo cá nhân tôi mà nói tôi càng tình nguyện để cậu nhận vị trí này!”

La Hưng Lập không biết nên nói tiếp như thế nào.

Trương Vi Đồng cười một tiếng nói: “Cậu cũng đừng cảm thấy khó chịu gì, tôi không phải ở phê bình chỉ trích cậu..... Nói ra không phải tôi với cậu đều giống nhau sao! Tiểu La, đem nghiên cứu thực nghiệm giao cho bác sĩ Niếp mang tài năng cứu trị càng nhiều người, nhưng đem phòng giao cho cậu là mang tài năng sáng tạo hiệu quả và lợi ích rất tốt!”

“Hai người ai cũng có sở trường riêng, ở trong mắt tôi đều quan trọng như nhau!”

La Hưng Lập cảm xúc kịch liệt phập phồng, tư vị khôn kể có chút xấu hổ cúi đầu.

Trương Vi Đồng nói một lúc mới thôi, bưng chén trà lên, trước khi đi vỗ vỗ bờ vai của hẳn, chậm rãi nói: “Nhớ kỹ, thời điểm hướng về phía trước nên đối với người chung quanh cậu tốt một chút, bởi vì nếu ngày nào đó có rơi xuống cậu vẫn còn có thể gặp bọn họ!”

Vẫn phòng to như vậy mà chỉ còn một mình La Hưng Lập.

Bên ngoài âm thanh ồn ào trước sau như một, phòng hộ lý không ngừng có tiếng chuông, tiếng bước chân lui tới dồn dập..... Hết thấy mọi thứ đều quen thuộc như vậy, hiện tại lại làm cho La Hưng Lập cảm thấy thật an tâm.

Là hần sai lầm rồi, lòng dạ hẹp không nói còn tự hạ thấp mình!

La Hưng Lập thật lâu chưa có bị ai nói ra suy nghĩ trong lòng như thế, mặc dù người kia là thầy của hần, cuộc nói chuyện này làm cho hần vừa thông suốt lại vừa tâm phục khẩu phục, đồng thời cũng làm lộ nét mặt già nua đỏ bừng.

Là hần..... Tâm tư tiểu nhân, mất hết mặt mũi!

Niếp Duy Bình không có đi làm là chính xác, bằng không buổi họp sáng nay người chịu nhục trở thành vật hi sinh liền là hần rồi.

Làm bác sĩ ngoại khoa, Niếp Duy Bình sớm đã thành thói quen nhanh chóng nhập tâm, trong thời gian ngắn điều chỉnh tốt trạng thái của mình cho nên mặc dù cả một ngày giải phẫu mệt mỏi mất nước, sáng sớm hôm nay vẫn ra khỏi cửa.

Niếp Duy Bình lái xe đến Lâm Hải, nhờ người quen cho xem toàn bộ bệnh án của Na Hác.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hổ mới báo trước:

Truyện thứ nhất vẫn như cũ là chuyện cũ về bác sĩ, văn án sơ định: “Bác sĩ tâm lý lừa gạt toàn dựa vào miệng.

Từ Thạc nghiên cứu tâm lý học, chính mình khó tránh khỏi có chút âm u vẩn vơ.

Đồng sự bác sĩ Niếp đường làm quan rộng mở lời kéo con thỏ nhỏ ân ân ái ái, Từ Thạc trên mặt tỏ vẻ coi thường nhưng trong lòng thập phần ghen tị, quyết tâm nhất định tìm được miếng bánh ngọt phong cách tây tinh xảo để hãnh diện!

Không nghĩ tới, phí hết tâm huyết tìm kiếm, hóa ra lại chỉ là một cái bánh bao lớn từ bột lên men.....”

Truyện thứ hai là thanh sắc dấy, linh hồn chuyển hoá từ nhu nhược tiểu Bạch biến thân thành nữ lính đánh thuê bình tĩnh, tổ chức chủ lực đặc biệt, thành viên trong tổ đều là người kì tài, vài cái án kiện nhỏ nhỏ cuối cùng là một bộ án lớn.....

54. Chương 54

CHƯƠNG 54

Niếp Duy Bình nhanh chóng xem xét bệnh án điều trị của Na Hác rồi rút hình ảnh CT hướng ra ánh sáng cẩn thận nghiên cứu.

Hồi lâu sau, Niếp Duy Bình vuốt mi tâm thở dài.

Khó trách con thỏ ngốc kia nhất định phải bám trụ ở quân tổng bệnh viện! Trước mắt thì ở trong nước, sở nghiên cứu của khoa giải phẫu thần kinh ở quân tổng bệnh viện là tiên tiến nhất..... Lúc trước tham gia cấp cứu là có ba hần cùng đội ngũ bác sĩ tinh anh, nhưng dù vậy Na Hác vẫn bị an trí vào trại an dưỡng, có thể thấy được đây là một ca khó giải quyết.

Niếp Duy Bình cảm thấy đau đầu rất nhiều, cũng không thể không cảm khái số mệnh của Na Hác, đinh sắt dài mười phân đâm sâu vào xương sọ thể nhưng lại có thể chống được tới hiện tại!

Niếp Duy Bình đem toàn bộ tư liệu phim chụp cất lại, trước khi đi còn qua phòng bệnh nhìn chút.

Người đàn ông tái nhợt gầy yếu nằm ở trên giường, mặc dù ốm yếu nhưng thân hình cao lớn cũng có thể làm cho người ta có cảm giác tin cậy.

Không phải là loại cường hân mà là một loại ôn nhu dịu dàng, cảm giác này thật giống như..... Chỉ cần có hân ở đó thì mặc kệ gian khó bao nhiêu cũng đều có thể kiên trì an tâm.

Khuôn mặt Na Hác rất bình tĩnh như là đang ngủ say, tóc bị cọc sạch quần bằng gạc thật dày, mặc dù vậy vẫn có thể nhìn ra hân tuần lẳng.

Mày rậm dài, mũi cao anh tuấn, thần sắc lộ ra tái nhợt, bởi vì hơi khô mà hơi tróc da.

Người này..... Cũng không giống thổ ngục a!

Niép Duy Bình quan sát hồi lâu, nhìn thế nào cũng cảm thấy hai người này không giống anh em.

Thổ ngục thật đáng yêu mượt mà như nước, mềm mại vô hại..... Đương nhiên, cũng có khả năng do Na Hác hôn mê quá lâu lại không được vận động hơn nữa dùng ống thông thực quản qua mũi nên bộ dáng mới gây trở ngại có vẻ khô quắt.

Niép Duy Bình mày vừa động, quỷ thần xui khiến hân vươn tay, niết đi niết lại khuôn mặt của cậu ấy, trên cái cằm trắng nõn liền lưu lại dấu tay.

Niép Duy Bình thập phần tiếc nuối thở dài, lẩm bẩm: “Thật đúng là đứa nhỏ thân cha a, nhìn qua cũng thật giống.....”

Niép Duy Bình chỉ tò mò trong chốc lát, không có nhiều hứng thú đối với người hôn mê bất tỉnh liền nhàm chán giúp cậu ấy mở cửa sổ cho thông gió, sau đó vỗ vỗ mông chạy lấy người.

Về nhà, gặp Niép Duy An khó có khi ở nhà.

“Ai, đây là từ đâu tới á?”

Niép Duy Bình không quan tâm cô ấy, trực tiếp tắt kênh đang chiếu bộ phim điện ảnh mà cô ấy đang xem đi sau đó nói với mấy chiếc xem xét các tấm phim X-quang.

Niép Duy An vừa định kháng nghị liếc mắt lại thấy hình ảnh mở ra của hộp sọ, lập tức hưng trí dạt dào hỏi: “Anh ở chỗ nào tìm được bệnh nhân này? Em đã rất nhiều năm chưa thấy qua..... Thời điểm du học có một lần gặp được ca bệnh loại này đáng tiếc là không có cơ hội bắt đầu, lúc ấy vây quanh đều là vài bác sĩ chủ nhiệm em gần như muốn phát điên lên ý! Em vốn tưởng rằng cuối cùng cũng có thể tự mình khâu lại nhưng đáng tiếc là cuối cùng bệnh nhân đã chết.....”

Niép Duy Bình sắc mặt u tối, hai mắt yên lặng nhìn màn hình.

“Đúng rồi, người này còn sống sao?”

“Còn sống, trừ bỏ hôn mê bất tỉnh thì các số liệu sự sống đều ở phạm vi bình thường..... Em cảm thấy có nên giải phẫu hay không?”

Niép Duy An nhìn nhìn hân mở miệng nói: “Đứng ở lập trường là em gái anh mà nói, em không muốn anh liên lụy đến mấy chuyện tranh cãi về chữa bệnh nữa, giải phẫu này ít có khả năng thành công, vị trí cái đinh nằm hiểm nha vậy, cho dù anh đem người cứu được thì nửa đời sau cũng có khả năng toàn thân tê liệt nằm trên giường, anh thật sự không nên đi mạo hiểm!”

Niép Duy Bình im lặng không nói, vẻ mặt trầm tĩnh.

Niép Duy An mỉm cười, quay sang nhìn chằm chằm hình ảnh đen trắng phức tạp kia, trong ánh mắt toát ra một chút si mê cùng hưng phấn nóng lòng muốn thử, thần nhiên tiếp tục nói: “Nhưng là dưới góc độ là đồng nghiệp của anh, em cảm thấy..... anh không nên bỏ lỡ! Anh xem cái đinh sắt này, đâm vào sâu như vậy lại không có làm tổn thương đến não, cũng bỏ qua động mạch chủ, tránh được tuỷ sống..... Cái đinh này chính thành tựu của anh để ọi người chiêm ngưỡng! Anh nếu dễ dàng bỏ qua cẩn thận thiên lôi đánh chết!”

Lời tuy không êm tai nhưng trấn an trong đó vẫn là làm cho Niép Duy Bình cảm thấy trấn định, khuôn mặt cũng dịu xuống, từ mũi khinh thường hừ một tiếng, không được tự nhiên trào phúng nói: “Nói gì cũng là vô dụng, mấu chốt là tìm được phương pháp lấy cái đinh ra! Thật sự là đứng nói chuyện lưng không đau!”

Niép Duy An nhún vai biết hân có tật xấu khẩu thị tâm phi nên cũng không cùng hân so đo.

“Đinh sắt đâm khá sâu và bởi vì không phải còn mới, thực sự không có biện pháp trực tiếp lấy ra, bên trên bị rỉ sét khá rõ nếu không cẩn thận có thể làm tổn thương các mô xung quanh! Bất cứ chuyển động nhỏ nào chỉ cần chệch đi một chút đều ảnh hưởng đến động mạch..... Hơn nữa không thể dùng dao điện, cửa xương cũng không được, cái đinh dẫn nhiệt dẫn điện mấy chỗ đó đều rất đặc thù, nếu không cẩn thận làm tổn thương thì sau này nếu hồi phục không liệt cũng sẽ thành kẻ ngốc!”

Niếp Phụ Phong không biết từ khi nào thì đi ra, chống gậy đứng ở phía sau bọn họ híp mắt, trong mắt có ánh sáng cùng thương cảm.

Niếp Duy Bình làm sao lại không biết mấy vấn đề này, nghe vậy trầm giọng hỏi: “Không có biện pháp giúp hẳn sao?”

Niếp Phụ Phong cười cười, đi lên vỗ vỗ bờ vai của hắn, ý vị thâm trường nói: “Mày nếu cảm thấy không có biện pháp giúp sẽ không đem mấy phim chụp về đây!”

Niếp Duy Bình nháy mắt trầm mặc.

Niếp Phụ Phong lão ba cười rộ lên: “Duy Bình, không cần lo lắng nhiều như vậy, cứ làm theo ý tưởng lúc đầu của con là được!”

Niếp Duy An nhíu nhíu mày, nhận không được nói chen vào: “Uy, Niếp Duy Bình anh sẽ không phải bởi vì làm giải phẫu thất bại cho nên sợ hãi đi?”

Niếp Duy Bình không chút suy nghĩ phản bác: “Làm sao có khả năng!”

Niếp Duy An nhíu mày: “Đây là muốn lừa đảo là ai chứ? Bệnh nhân với anh có quan hệ gì mà anh lại lo lắng đến vậy!”

Niếp Duy Bình liếc mắt nhìn cô ấy một cái, thản nhiên nói: “Anh vợ của mình tất nhiên phải cẩn thận hầu hạ !”

Niếp Duy An: “.....”

Niếp Duy An bĩu môi, vài ngày không gặp mà anh cô da mặt lại dày thêm một tầng! Thế này mới nói làm sao có thể tự nhận định người ta là anh vợ cơ chứ, thật sự không coi mình là người ngoài nha!

Niếp Phụ Phong gật gù đầu, vẻ mặt thấu hiểu: “Người trong nhà khó tránh khỏi sẽ cảm thấy áp lực lớn, nhưng mà cũng không nên quá mức lo lắng, sẽ có biện pháp thôi!”

Niếp Duy An: “.....”

Niếp Duy An nhất thời xoay người bước liêu xiêu, thật sự là chịu không nổi cặp cha con mặt dày này nữa! Quả nhiên cô không phải là do lão ba sinh ra a!

Niếp Duy Bình vẫn ngồi không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào đó suốt một ngày, trong đầu hỗn loạn suy nghĩ cứ lẩn qua lộn lại, mô tả vô số bộ phương án, lại rất nhanh tự mình phủ định.

Xoa bóp thái dương, Niếp Duy Bình lấy di động ra gọi điện thoại.

“Nửa giờ sau đến dưới nhà trọ chờ anh, về chuyện giải phẫu cho anh trai em anh muốn nói rõ ràng với em!”

Thời điểm Niếp Duy Bình đứng dậy mới phát hiện nửa người của mình đều đã tê rần, cắn răng hoạt động tay chân cơ cũng không ăn liền vội vàng ra khỏi cửa về phòng trọ.

Mới hai ba ngày không gặp, Niếp Duy Bình lại cảm thấy giống như đã qua thật lâu, một đường đi nhanh như điện chớp, đáy lòng cuộn cuộn tình cảm như muốn tràn ra.

Trước kia cảm thấy “Không gặp như cách ba thu” như muốn đòi mạng, đây là mấy căn bệnh vớ vẩn của giới văn sĩ, thật sự muốn làm cho người khác buồn nôn mà chết, lại không nghĩ rằng có một ngày, bản thân hắn lại cảm nhận sâu sắc cái cảm giác này!

Thở ngốc hình như có chút gầy đi.....

Niếp Duy Bình không biết có phải do lỗi của hắn hay không chỉ cảm thấy cầm Na Na nhơn hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn trắng nõn nộn nộn như trẻ con đã có chút hốc hác.

Na Na không được tự nhiên né tránh ánh mắt của hắn khẩn trương chà xát hai tay nóng vội nhìn hắn, do dự mở miệng: “Anh ăn chưa?”

Niếp Duy Bình ánh mắt bình tĩnh nhìn cô một lát, nhắc chân bước lên trên tầng: “Không có.”

Na Na ngượng ngùng đi theo hắn vào phòng, ngập ngừng hỏi: “Kia..... Anh muốn ăn cái gì, em làm cho anh?”

Niếp Duy Bình nhất thời cảm thấy giống như quay trở lại lúc trước, thở ngốc luôn hỏi hắn muốn ăn cái gì, thích ăn cái gì, sau đó mặc kệ hắn đưa ra yêu cầu quá đáng thế nào đi nữa cô đều cười tủm tỉm cố gắng thỏa mãn hắn.

Ngực như cứng lại, Niest Duy Bình rầu rĩ trả lời: “Trong nhà còn có cái gì không lẽ em không biết.....”

Na Na: “.....”

Na Na hiển nhiên cũng xấu hổ, không khí đột nhiên trở nên có chút ngượng ngập liền vội vàng chạy tới phòng bếp để che dấu cảm xúc của bản thân.

“Được rồi em sẽ chuẩn bị, anh trước nghỉ ngơi một lát.....”

Trong phòng rất cục không hề còn sự lạnh lẽo trống trải cô đơn mình hắn nữa.

Tiếng nước xả vào bồn, hơi nước từ bình lượn lờ như sương khói, đây là hơi thở của gia đình bình thường..... Làm cho Niest Duy Bình nháy mắt cảm thấy thật mỹ mãn, toàn thân giống như được ngâm trong nước ấm thật lười biếng thoải mái!

Trong ngăn đá còn một túi sủi cảo chưa mở.

Na Na một bên đun nước sôi, một bên lấy hạt tiêu cùng dấm chua chế một bát nước chấm, chờ nước sôi đem sủi cảo thả vào, rất nhanh liền nấu xong một bát.

Niếp Duy Bình cầm đũa, không chút để ý hỏi: “Em không ăn?”

“Không cần!” Na Na lắc đầu, đem nước chấm đặt trước mặt hắn: “Em đã ăn cơm chiều !”

Hương vị nóng hôi hổi quen thuộc ấm áp, hương vị gia đình như tràn ra từ đầu lưỡi.

Làm cho hắn cảm thấy thỏa mãn sung sướng.

Niếp Duy Bình ăn uống no đủ, mấy ngày này mọi việc cứ tích tụ nhiều làm hắn ăn cũng không ngon.

Na Na thu dọn bát đũa, cẩn thận nhìn hắn một cái, trù trừ nói: “Bác sĩ Niest, anh nói ca giải phẫu của anh trai..... Anh nguyện ý làm phẫu thuật cho anh ấy?”

Niếp Duy Bình bị hỏi đột ngột mà hoàn hồn, khụ một tiếng, bình tĩnh nói: “Bệnh án Na Hác anh đã nghiên cứu qua, giải phẫu phức tạp rất lớn, tình huống cụ thể còn chưa rõ ràng! Anh không thể cho em cam đoan gì, em hiểu rõ..... Dù sao ngày hôm qua vừa mới có bệnh nhân chết trên tay anh, rốt cuộc còn muốn anh làm phẫu thuật cho anh em hay không thì tự em quyết định!”

Na Na ngẩng đầu, mở thật to hai mắt, đáy mắt là tín nhiệm hoàn toàn.

“Bác sĩ Niest!” Na Na giống như đang nhìn thấy thần thánh, tràn ngập thành kính cùng tin tưởng mù quáng kiên định nói: “Em tin anh!”

Niếp Duy Bình tim run lên, ngày hôm qua giải phẫu thảm bại gây cho hắn do dự cùng hoài nghi trong khoảnh khắc liền tan thành mây khói, ba chữ kia giống như thổi vào tim hắn như khí bùng bùng, mỗi lần đập đều là mãnh liệt sôi trào!

Niếp Duy Bình yết hầu không tự giác giật giật, làm bộ như không có việc gì quay đi cố gắng che dấu nội tâm cảm động, ngữ khí không được tự nhiên: “Mấy lời này, chờ giải phẫu kết thúc em hãy nói.....”

Na Na nghĩ hắn không tin liền vội nắm tay nói: “Thật sự, bác sĩ Niép em tin tưởng anh! Nếu ngay cả anh cũng không thể tin..... Trên đời này sẽ chẳng có bác sĩ nào có thể làm em tin được nữa!”

“Tốt lắm tốt lắm!” Niép Duy Bình đắc ý phất phất tay, ra vẻ vô tình nói: “Chờ anh giải phẫu xong em lại đến vuốt mông ngựa!”

Na Na khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nhếch môi cười cười.

Niép Duy Bình không dấu vết nhìn nhìn bóng đêm đen kịt bên ngoài giống như lơ đãng hỏi: “Muộn như vậy không quay về không sao chứ? Nhóc con kia đâu, nó ở một mình không sao chứ?”

Na Na ngượng ngùng gãi gãi đầu, ngây ngô cười nói: “Đừng lo, tiểu Viễn có Ngụy Triết trông chừng, tối nay không trở về cũng không có việc gì!”

Niép Duy Bình: “.....”

Không có việc gì? Hừ, không có việc gì!

Không có việc gì thì mới đáng trách!

Niép Duy Bình vừa mới vui vẻ tươi cười chỉ một thoáng đã lại như muốn đóng băng vạn dặm, hoàn toàn cứng đờ.....

55. Chương 55

CHƯƠNG 55

Niép Duy Bình chuyển sang nhiều mây chuẩn bị nổi giông bão.

Na Na không biết gì túm góc áo còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nhin không được lo lắng hỏi: “Ca giải phẫu của anh em..... Ngay cả anh cũng không nắm chắc sao?”

Niép Duy Bình đen mặt, ngữ khí đã trở nên không tốt: “Không có!”

Na Na hạ mắt, sự khổ sở cùng lo âu làm cho cô mặt nhăn mày nhíu, vẻ mặt ưu sầu kết hợp với gương mặt nộn nộn thập phần không hợp.

Niép Duy Bình trong lòng thở dài, áp chế ghen tuông nồng đậm đang cuộn cuộn dâng lên, không lạnh không đậm hỏi: “Em không phải còn mới nói tin tưởng anh sao?”

Na Na trong lòng cả kinh vội vàng lắc đầu giải thích: “Em không phải không tin anh.....Tình huống của anh em em rất rõ ràng, vì em hiểu nên mới có thể nhin không được lo lắng! Em thật sự không phải không tin tưởng anh, em chỉ là có điểm sợ hãi, nếu, nếu..... anh em thật sự không qua khỏi thì em nên làm cái gì bây giờ?”

Na Na mở to đôi mắt ngập nước nhìn hắn chằm chằm, trong mắt tràn đầy vẻ khẩn cầu chờ đợi làm cho Niép Duy Bình trong lòng mềm nhũn, không tự giác vươn tay xoa xoa đầu an ủi cô.

Na Na phản xạ có điều kiện tránh đi, động tác tránh né theo bản năng làm cho tay Niép Duy Bình vươn ra giữa không khí.

Niép Duy Bình nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn cô, Na Na xấu hổ cười cười, dưới ánh mắt càng ngày càng hung ác của hắn đành ngượng ngùng dịch đầu lại gần tay Niép Duy Bình để cho hắn sờ.

Niép Duy Bình hừ lạnh một tiếng, không chút nào ôn nhu vò vò mấy cái làm tóc cô rối tung mà vẫn chưa hết giận.

Hai người lại trầm mặc, Na Na bắt lấy bàn tay đang giầy vò tóc mình lúng ta lúng túng hỏi: “Em phải làm chuyện gì sao? Ngày mai em đi hẹn trước, trước làm kiểm tra tổng thể cho anh em?”

Nói đến chuyện chính, Niếp Duy Bình thu lại cảm xúc, cau mày thản nhiên nói: “Cái đình ở đầu dù sao cũng thuộc loại dị vật, thời gian lâu sẽ gây ra một số di chứng, đến lúc đó khả năng sẽ càng phiền toái..... Hơn nữa thân thể anh trai em cũng không thích hợp để lâu hơn nữa, thời gian càng kéo dài thì thể chất sẽ càng ngày càng kém!”

Đó cũng là điều Na Na vẫn lo lắng, bằng không cô cũng sẽ không gấp gáp tìm cách trị liệu như vậy.

“Anh ngày mai phải đi Lâm Hải làm thủ tục!”

“Liên lạc với phòng điều hành tiếp đón, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người sắp xếp cho anh trai em!”

Na Na vội vàng hỏi: “Còn em? Em phải làm cái gì?”

“Em?” Niếp Duy Bình nhú mi nhìn cô một cái, bình thản nói: “Em phải làm một việc rất quan trọng.....”

Na Na vỗ tai về mặt ngưng trọng lắng nghe.

“Em phải làm chính là đừng làm cho anh phân tâm!”

Na Na sửng sốt: “Là sao?”

Niếp Duy Bình ánh mắt tròn tròn, trừng mắt nhìn cô gần từng chữ: “Như..... Giữ, khoảng, cách, cùng, toàn, bộ, giống, được!”

Na Na: “.....”

Na Na đỏ mặt gãi gãi đầu, ngập ngừng chuyển đề tài: “Sắc trời không còn sớm.....”

“Ừ, sắc trời không còn sớm em mau đi tắm rồi đi ngủ đi!”

Na Na: “.....”

Niếp Duy Bình bình tĩnh đẩy kính mắt nói: “Nếu không muốn ngủ, anh có thể tiếp tục bàn chi tiết giải phẫu với em!”

Na Na: “.....”

Niếp Duy Bình trong lời nói ý tứ ám chỉ rất rõ ràng, Na Na sắc mặt càng đỏ dùng sức lắc lắc đầu, lắp bắp nói: “Không không không..... Không được! Em còn phải trở về, tiểu Viễn ở một mình em sẽ lo lắng.....”

“Không phải có Ngụy Triết trông sao!” Niếp Duy Bình bàn tay to vung lên không kiên nhẫn nói: “Em rốt cuộc còn muốn nghiên cứu việc giải phẫu của anh trai không?”

Đây căn bản chính là hai chuyện khác nhau cơ mà.....

Na Na có chút không biết nói gì, hóa ra người sĩ diện cũng có lúc da mặt dày đến như vậy.....

Na Na đỏ khốc đỏ cười cự tuyệt: “Cám ơn anh bác sĩ Niếp, nhưng mà em phải đi rồi! Tiểu Viễn còn chờ em trở về, quá muộn nó lại làm ầm ĩ!”

Niếp Duy Bình vẻ mặt không tình nguyện, nghĩ nghĩ một chút rồi miễn cưỡng gật đầu: “Vậy được rồi, anh đưa em về.....”

Na Na há mồm không nói ra tiếng, ánh mắt Niếp Duy Bình hung thần ác sát làm cho lời cô sắp nói ra đến miệng đành phải nuốt vào, bộ dáng như em dám nói không thử xem.

Na Na rút cổ không cốt khí đồng ý.

Đường cũng không xa, đứng ở cửa sổ có thể nhìn thấy bảng hiệu bệnh viện Trung tâm cấp cứu to màu đỏ, Niếp Duy Bình cũng không lái xe bộ dạng tản bộ sau khi ăn xong tản bộ.

Cuối mùa xuân gió đêm ẩm áp thực thích ý, vườn hoa nhỏ xanh hoá vừa chớm nở hương thơm gió bay tới làm cho người ta cảm thấy thể xác và tinh thần thư sướng.

Niếp Duy Bình đi ở phía trước, Na Na giống như cô dâu nhỏ bước chân hơn nửa bước.

Con đường này xe cũng không nhiều, đường cũng không giống khu phố trung tâm, có rất nhiều người sau khi ăn xong đi ra tản bộ, được một lúc Niếp Duy Bình liền cảm thấy có gì không thích hợp.

Người đi qua đều là song song tại sao bọn họ lại là một trước một sau bước đi chứ?

Niếp Duy Bình mắt lạnh hướng bên cạnh xem xét, phát hiện một trước một sau đi tản bộ đều là một người một chó!

Vô thức bước đi Niếp Duy Bình cảm thấy thật khó chịu liền quay đầu lạnh lùng hỏi: “Tại sao lại cứ đi đằng sau như thế?”

Na Na sắc mặt nhất quỷ, vội bước nhanh đuổi kịp đằng trước.

Niếp Duy Bình vừa lòng vênh khéo miệng hai mắt nhìn thẳng, tay trái thò ra nắm lấy bàn tay trơn mềm tay nhỏ bé của cô, chặt chẽ nắm trong lòng bàn tay mà nhéo nhéo.

Na Na cả kinh cước bộ hỗn loạn, khẩn trương đến thiếu chút nữa chân trái dậm lên chân phải.

Niếp Duy Bình tay mát lạnh lệ dùng một chút lực, thuận lý thành chương tạo cảnh cầu huyết đem người kéo vào trong lòng.

Na Na: “.....”

Na Na không được tự nhiên tránh né, bên tai truyền đến một tiếng trầm thấp: “Đi đường cẩn thận!”

Niếp Duy Bình cảm thấy vui sướng mỹ mãn khi được ôm người giống như những đôi tình nhân trẻ trên đường thể hiện tình cảm.

Không tới vài bước đã đến bệnh viện, Na Na mắt thấy hần còn không có ý buông tay mình ra liền nhỏ giọng nhắc nhở: “Em đến nơi rồi, không cần.....”

Niếp Duy Bình không để ý cô, nắm thật chặt bàn tay cô cước bộ càng không ngừng bước tới bệnh viện.

Na Na nhụt nhụt mở miệng: “....Bị người thấy sẽ ảnh hưởng không tốt.....”

Bệnh viện chuyện bát quái lưu truyền tốc độ như thế nào Na Na đã được chứng kiến qua, tuy rằng là buổi tối chưa chắc có người quen gặp phải bọn họ nhưng có lời đồn gì thì sẽ không tốt lắm.

Niếp Duy Bình hừ nhẹ một tiếng, ngữ khí nguy hiểm hỏi: “Anh không thể gặp người sao?”

Na Na không ngừng lắc đầu: “Em là sợ anh bị hiểu lầm, ảnh hưởng anh.....”

Niếp Duy Bình khinh thường cười lạnh, thần nhiên trào phúng nói: “Em cứ giấu đầu hở đuôi như vậy mới khiến người khác hiểu lầm! Chúng ta cũng không phải yêu đương vụng trộm, là quan hệ quang minh chính đại không có gì không dám để cho người khác biết!”

Na Na không dám hé răng, yên lặng ở trong lòng mà mắng: “Quan hệ quang minh chính đại”, bọn họ có quan hệ cái rắm! Lúc trước hần hoài nghi cô có dụng tâm kín đáo bảo đảm bao giờ xuất hiện trước mặt hần nữa, lúc này lại đứng lý hợp tình nói ra như vậy..... Dù là Na Na không mang thù không so đo cũng nhận không được âm thầm oán hận một phen.

Niếp Duy Bình đem người đưa đến dưới lầu ký túc xá còn không chịu buông tay, nghênh ngang kéo cô lên lầu.

Cầu thang tối om, hai bên đều đặt túi rác cùng các loại đồ linh tinh toát ra mùi hôi thối khiến người ta khó chịu.

Niếp Duy Bình sắc mặt nháy mắt khó coi đến cực điểm, không lên tiếng hướng thẳng lên trên mà đi.

Cũng may tầng này có đèn, hành lang không hề tối như vậy nhưng cũng không tốt hơn là bao nhiêu, thùng rác ở cầu thang đầy đến mức tràn cả ra, mặt đất bẩn thỉu, còn quần áo sau khi giặt giũ thì phơi bên trên làm nước nhỏ xuống đầu.

Niếp Duy Bình hối hận đến cực điểm, đau lòng đồng thời hận không thể đánh chết bản thân!

“Đến.....” Na Na hơi giãy dụa, đã đứng ở cửa phòng ký túc xá nên buông tay chứ!

Niep Duy Binh ánh mắt nặng nề nhìn cô một cái, sắc mặt không rõ vui buồn, nâng tay mở cửa phòng.

Na Na mặt muốn tái đi, không ngừng cúi đầu như muốn lẫn trốn!

Cửa vừa mở ra, Mao Đan nhất thời kinh ngạc hô lên: “Niep Niep Niep..... bác sĩ Niep?”

Niep Duy Binh mày vừa nhướn.

Mao Đan vội cười như hoa nở, thẹn thùng vô hạn hắng giọng nũng nịu hỏi: “Bác sĩ Niep, đã muộn như vậy anh..... có chuyện gì sao?”

Niep Duy Binh bất động thanh sắc néo néo bả vai Na Na.

Na Na khóc không ra nước mắt, rốt cuộc không có cách nào giả bộ như không tồn tại, nhu nhược vươn tay vậy vậy cười gượng nói: “Anh ấy là đưa tớ.....”

Mao Đan thế này mới kinh ngạc phát hiện Niep Duy Binh trong lòng ôm người, trông mắt đều nhanh trừng lớn.

Niep Duy Binh im lặng nhìn thoáng trong phòng, mỉm cười nghiêng đầu, miệng ái muội tiến gần đến bên tai hồng hồng của cô hơi thở ấm nóng phả ra theo câu hỏi: “Làm sao vậy, còn không giới thiệu bạn cùng phòng của em cho anh biết?”

Na Na cười xấu hổ giới thiệu: “Đây là Mao Đan, hộ lý khoa phụ sản..... Mao Đan, bác sĩ Niep cậu có biết sẽ không cần tớ nhiều lời chứ?”

Mao Đan hung hăng trừng mắt nhìn cô một cái, xoay mặt lại cười tủm tỉm vươn tay: “Bác sĩ Niep xin chào, em là Mao Đan*!” (* nguyên văn là “ -Máo dân”)

“..... Miêu Dân**?” Niep Duy Binh chậm rãi thốt ra, híp mắt cười cười: “Thật thú vị!” (**Nguyên văn “ - Mảo dân” theo bác gác gỗ có nghĩa là mèo trứng, còn bọn thì chịu chết nên giữ nguyên của bản convert)

Mao Đan: “.....”

Mao Đan nhất thời lung lay trong gió, nghiêm mặt giải thích: “Không, là ‘Mao’ trong từ ‘tóc’, ‘Đan’ trong ‘Đan khẩu’***!” (nguyên văn ‘ , , , , , , – Shì’máofǎ’de’máo’, ‘dān kǒu’de’dān)

Niep Duy Binh hào hoa phong nhã vươn tay ra để bắt tay, miệng khẽ cười lộ ra hàm răng trắng đều đặn.

“Xin chào, Na Na nhà tôi nhờ cô chăm sóc!”

Mao Đan: “.....”

Na Na: “.....”

“Cô út ~ cô đã về rồi ~”

Bạn nhỏ Na Viễn đang nằm trên giường trên giường nghe Ngụy Triết kể truyện cho bé, nghe thấy tiếng động liền ngồi dậy cố sức bò xuống giường, đi vội đôi dép lê nhỏ chạy tới.

Na Na nhẹ nhàng thở ra, vừa định nhân cơ hội mở miệng điều hòa không khí quỷ dị này thì tiểu tử kia mắt thấy Niep Duy Binh, nhất thời như tiểu vũ trụ phát nổ, ánh mắt căm ghét nhìn hấn, bàn tay nhỏ giơ lên cao, lớn tiếng nói: “Chú thối! Nói chuyện không giữ lời! Đưa kẹo trả cháu ~”

Na Na: “.....”

Niep Duy Binh co rút khóe miệng, trấn định hỏi: “Chú nói không giữ lời lúc nào?”

56. Chương 56

CHƯƠNG 56

Niep Duy Binh không có bộ dạng bối rối làm cho bạn nhỏ Na Viễn cảm thấy không được coi trọng!

Thịt viên nhỏ hùng hổ đến trước nhất hấn, lớn tiếng hô lên: “Đại lừa đảo! Chú ăn kẹo của cháu nói vĩnh viễn sẽ không đuổi cô và cháu đi ~ nhưng chú vẫn là không cần cô và cháu!”

Vốn đang khí thế tràn đầy nhưng nói đến câu cuối cùng giọng nói trong trẻo lại bao hàm bao nhiêu ủy khuất, dần dần trở nên nghẹn ngào.

Niep Duy Binh nghe thấy trong lòng liền đau xót, lại nhìn quanh bốn phía âm u ẩm ướt này, là người miệng nói hùng hồn..... Thế nhưng một chữ cũng nói không nên lời!

Tiểu tử kia ánh mắt trừng thật to, nước mắt dần dần tràn ngập, không thuận theo đứng chắn trước mặt cô út, bộ ngực nhỏ ưỡn lên, giang hai cánh tay nhỏ mập mập bộ dạng che chắn làm cho người ta vừa đau lòng vừa buồn cười.

Niep Duy Binh cổ họng nghẹn nghẹn, ngồi xổm xuống. Tầm mắt nhìn thẳng vào thân mình bé nhỏ trước mặt, chậm rãi vươn tay, dùng giọng điệu chân thành nhất nói: “Thực xin lỗi, chú chưa từng không cần hai người..... Chú, chú hiện tại chính là tới đón hai người trở về ! Chúng ta về nhà được không?”

Niep Duy Binh đang nói lời xin lỗi, hấn đang hỏi một đứa trẻ năm tuổi về nhà được không.....

Na Na cũng không biết vì cái gì mà cúi đầu nước mắt liền rơi xuống.

Đứa nhỏ nước mắt lưng tròng ánh mắt hung ác nhìn hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ nghiêm túc, ngẩng đầu suy nghĩ hồi lâu rồi quay đầu nhìn cô út đôi mắt đỏ hồng liền xoay mặt lại nói: “Chú khi để cô út, cháu biết chú làm cho cô út thương tâm..... Chú cam đoan về sau ngoan ngoãn không bao giờ bắt nạt cô út nữa thì cháu sẽ đồng ý theo chú về nhà!”

Bắt đầu từ khi nào mà ngay cả tiểu Viễn cũng đều đem nhà của bác sĩ Niep trở thành nhà?

Thậm chí không hề nửa đêm bừng tỉnh khóc gào đòi ba ba.....

Na Na kinh ngạc nhìn Niep Duy Binh, là hấn, người bá đạo lại lòng dạ hẹp hòi nhưng lại dùng tâm tư của mình bao dung cho tiểu Viễn tùy hứng hồ nháo, cho bé gia đình ấm áp để dựa vào.

Niep Duy Binh trịnh trọng gật đầu: “Chú cam đoan!”

Bạn nhỏ Na Viễn trừng mắt nhìn, giống như viên đạn pháo vọt vào trong lòng hấn, cánh tay trắng nhỏ gắt gao ôm cổ hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vô hạn ủy khuất quyết miệng, thanh âm nghẹn ngào mắng: “Chú xấu xa! Đại lừa đảo! Cháu ghét nhất là chú ! Ô ô ô..... Chú về sau còn có thể đuổi chúng ta đi sao?”

Niep Duy Binh gắt gao ôm thân mình nho nhỏ mềm mại của bé, sờ sờ cái đầu xù trên vai nhẹ giọng lại kiên định nói: “Sẽ không, không bao giờ có nữa..... Đó cũng là nhà của cháu, về sau nếu chú làm cho hai người tức giận hai người liền đuổi chú ra ngoài!”

Tiểu tử kia nhất thời nín khóc mỉm cười, làm nũng hôn mặt hấn, mắt to ánh lệ, nháy mắt nước mắt liền chảy xuống thanh âm mang theo ủy khuất nghẹn ngào cùng khổ sở nhỏ giọng nói: “Chú ~ cháu muốn cùng chú về nhà..... Cháu không muốn ngủ cùng dì ấy, cháu muốn ôm chú ngủ ~”

Niep Duy Binh ôm bé đứng lên, trên cánh tay là cái mông nhỏ đang ngồi, cảm giác nặng nề đó làm cho hấn an tâm. Một tay kia lau nước mắt cho bé, giọng nói kiên quyết: “Được, chúng ta trở về nhà!”

Na Na đột nhiên cả kinh, nhất thời nóng nảy lắc đầu phản đối: “Không được! Nghe lời..... Tiểu Viễn ngoan, chúng ta trước tiên ở đây hai ngày, rất nhanh sẽ tìm được căn phòng xinh đẹp rồi mang cháu tới ở!”

Niep Duy Binh ánh mắt lạnh lùng mím môi không nói gì.

Mao Đan nhìn tình huống phức tạp này mà cái này cũng không hiểu.

Trước đó một thời gian Na Na đột nhiên chuyển ra, nói vậy chính là ở cùng với Niep Duy Binh sau đó lại u ám xám xịt quay lại ký túc xá, sợ là hai người này đang náo loạn không thoải mái cái gì đó!

Mao Đan nhất thời bất mãn, ngón tay không chút khách khí hung hăng đánh Na Na, tức giận mắng: “Cậu ở đâu tìm được chỗ ở tiện nghi lại xinh đẹp được chứ! Đứa nhỏ quan trọng hơn, cậu còn nói lằng nhằng cái gì nữa!”

Bác sĩ Niếp tính tình cao ngạo lạnh lùng như vậy, một đóa hoa cô độc trên đỉnh Viễn Sơn, nay cực phẩm này lại cúi đầu nhận sai..... Làm bộ làm tịch là muốn bị sét đánh a a!

Na Na thoáng do dự nhưng vẫn là dùng sức lắc đầu: “Không được, thật sự không thể lại làm phiền anh, bác sĩ Niếp.....”

Niếp Duy Bình không chút dấu vết nghiêng người, không ai chú ý liền dùng sức nhéo vào mông đứa nhỏ trong lòng.

Bạn nhỏ Na Viễn nhất thời tâm linh tương thông, cái miệng nhỏ nhắn méo xệch, mặt nhăn mày nhíu làm bộ dạng sắp khóc đến nơi khiến cho người khác đau lòng muốn chết!

Na Na: “.....”

Na Na thở dài, trầm ngâm nói: “Như vậy đi, tiểu Viễn cháu trước cùng chú về đó ở, cô út ở đây chậm rãi tìm phòng ở được không?”

Tiểu tử kia nóng nảy, nước mắt lăn chã chực khóc nhìn cô: “Cô út ~ cô không cần tiểu Viễn sao?”

Na Na nhẹ giọng dỗ: “Không có, cô út không thể không thương cháu nha! Cháu xem, cô út ở đây ngay cả nơi tắm rửa đều không có..... Tiểu Viễn trước hết cùng chú trở về, chờ thêm vài ngày tìm được phòng ở cô út sẽ đi đón cháu về?”

Mặc kệ Na Na ôn tồn dỗ dành lừa gạt như thế nào đi nữa, bạn nhỏ Na Viễn chính là không nghe, nước mắt liên tục chảy ra, rốt cục oa một tiếng gào khóc, cái đầu nhỏ thương tâm muốn chết chôn ở hõm vai Niếp Duy Bình, bả vai còn run lên nhè nhẹ.

Na Na vội vàng tiến lên nhẹ nhàng vỗ sau lưng bé, vừa khó xử vừa sốt ruột thở dài: “Cháu tại sao lại không nghe lời như thế? Tốt lắm tốt lắm, đừng khóc! Ngoan nha tiểu Viễn, đừng khóc..... Cô đồng ý trở về cùng cháu là được rồi đi!”

Tiểu tử kia kinh hỉ quay đầu, hai má trắng mềm mại đỏ bừng đáng yêu làm gì có giọt nước mắt nào!

Na Na: “.....”

Bạn nhỏ Na Viễn mặt mày hớn hở vươn tay, bàn tay mập mập túm chặt quần áo của cô, ánh mắt vui vẻ, cao hứng hoan hô: “Thật tốt quá ~ chúng ta ba người lại có thể ở cùng một chỗ ~”

Na Na đỏ khóc đỏ cười nhéo nhéo mặt bé, trừng mắt bộ dạng tức giận mắng: “Xú tiểu tử!”

Niếp Duy Bình cảm thán về nhóc con trong lòng, nghĩ rằng hẳn thật sự rất là may mắn! Ôm thằng bé chặt hơn, nội tâm vui sướng đắc ý nhưng lại ra vẻ bình thản mở miệng: “Nếu đã đồng ý thì dọn dẹp một chút chúng ta đi thôi!”

Na Na nhìn hẳn một cái, gật gật đầu nói: “Anh trước mang tiểu Viễn xuống lầu, em thu dọn một chút lập tức sẽ xuống!”

Niếp Duy Bình bất mãn liếc mắt nhìn trong phòng một cái, biết cô là muốn cùng người nào đó nói đôi lời, hừ lạnh một tiếng tạm biệt Mao Đan liền ôm thịt viên tròn đang lú rú xuống lầu.

Na Na áy náy xoay người thấp giọng giải thích: “Đan Đan, thực xin lỗi..... Tớ không phải cố ý gạt cậu, tớ cũng không biết vì sao lại cùng bác sĩ Niếp..... biến thành như bây giờ! Đan Đan, tớ không với cậu là vì tớ không biết mở miệng như thế nào.....”

Mao Đan hào phóng phát tay: “Cậu thôi đi, còn nói xin lỗi cái gì a! Cậu lại chả làm gì có lỗi với tớ!”

“Nhưng là bác sĩ Niếp.....”

“Bác sĩ Niếp là đóa hoa nằm trên núi băng vạn dặm chỉ có thể từ xa xem không thể lại gần hái!” Mao Đan hình như thở dài tiếc nuối, vô vô tay cô phiền muộn vô hạn nói: “Tớ kỳ thật đã sớm suy nghĩ cẩn thận.....”

Nam thần cái gì chứ, không phải người phạm như tớ có thể hy vọng xa vời được! Huống chi đóa sen trắng này thật độc..... Tuy rằng nhìn qua sẽ làm cho người ta động tâm, nhưng cùng người đó sinh đứa nhỏ thì làm sao có thể đáng yêu biết nói ngọt được đây, thật sự là làm khùng hoảng thần kinh mà, thật lãng phí cái vóc dáng trời cho đó!”

Na Na trong lòng đồng tình, vẻ mặt đau khổ mà kịch liệt gật đầu.

Mao Đan con người chuyển động, lặng lẽ tiến gần lại cô đề thấp thanh âm hỏi: “Cậu cùng bác sĩ Niếp tăng tị với nhau như vậy, trong phòng còn thừa ra người kia thì làm sao bây giờ?”

Na Na lúc này mới sợ hãi cả kinh, nhớ tới Ngụy Triết bị cô bỏ quên!

“Ai nha! Tớ sao lại có thể quên mất Ngụy Triết.....”

“Nhỏ giọng chút!”

Mao Đan vội che miệng cô lại, trừng mắt nhìn cái người ngu ngốc này, trong lòng lại vạn phần đồng tình với Ngụy Triết.

Mao Đan vừa hâm mộ vừa ghen tị nhìn chằm chằm cô từ trên xuống dưới nửa ngày, không khỏi cảm thán ông trời quả nhiên cưng người ngu ngốc, khó trách có câu cửa miệng nói “Người ngốc có phúc của người ngốc”! Cô là một viên minh châu thông minh tỏa sáng như vậy lại xuân xanh vừa lúc, tại sao một người đàn ông cũng không có!

Mao Đan càng nghĩ càng tức, cắn giận véo cô một cái nhưng vẫn là hảo tâm nhắc nhở cô: “Cùng người ta nói chuyện cho tốt, tớ sang tiểu Nặc phòng bên chơi một lát!”

Na Na còn thật sự ngờ ngốc gật đầu “A” một tiếng, trong lòng nghĩ quả thật nên cùng Ngụy Triết nói vài câu, dù sao người ta vì tìm phòng giúp giúp mình mà chạy đi chạy lại cả ngày trời, tốt nhất là nên cùng hắn giải thích mới đúng.

Ngụy Triết ngồi ở bên giường, trong tay không chút để ý cầm cuốn truyện của tiểu Viễn, nhìn thấy cô tiến vào miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng, tươi cười thân thiết nhưng lại lộ ra vẻ cô đơn tiều tụy.

Na Na rất ngượng ngùng, thời điểm bị người ta đuổi ra khỏi nhà còn thề son sắt với Ngụy Triết sẽ không ăn nhờ ở đậu, mới chưa qua vài ngày lại không có tiền đồ ngoan ngoãn muốn trở về.

“Cô chắc chắn rồi chứ?”

Ngụy Triết thanh âm có chút chua xót, cúi đầu thở dài: “Cô cứ như vậy tha thứ cho hắn?”

Na Na sững sốt, nghĩ nghĩ một chút rồi nói: “Tiểu Viễn thực thích bác sĩ Niếp, nơi này cũng quả thật là ủy khuất nó.....”

Ngụy Triết cười khổ một tiếng, khẽ thở dài: “Hóa ra tôi thua bởi một đứa bé sao?”

“A?” Na Na không hiểu gì cả, đột nhiên cảm thấy có cái gì đó đã bị mình xem nhẹ.

Ngụy Triết nhắm mắt hít sâu một hơi, ôn nhu nhìn cô nói: “Na Na, em thật sự một chút cũng không cảm giác được gì sao, tôi thích em thật lâu.....”

Na Na không thể tin tưởng lớn mắt, lắp bắp mở miệng: “Ngụy, Ngụy Triết..... Đừng nói giỡn.....”

Ngụy Triết ánh mắt ôn nhu như nước nhưng rất nghiêm túc.

Na Na nhất thời trầm mặc.

Ngụy Triết khẽ cười cười, nhẹ giọng nói: “Tôi sợ làm em sợ cho nên muốn nước chảy đá mòn, từ từ tiếp cận em..... Không nghĩ tới nửa đường lại nhảy ra một Niếp Duy Bình nâng tay trên!”

“Thực xin lỗi.....”

“Em không cần phải nói xin lỗi!” Ngụy Triết bất đắc dĩ cười cười: “Từ khi chúng ta quen biết tới nay, lời em nói nhiều nhất với tôi là ‘Cám ơn anh’, ‘xin lỗi anh’..... Cho dù em không thích tôi cũng đừng khách sáo với tôi như thế!”

Na Na há mồm lại phát hiện lời muốn nói vẫn là “xin lỗi”, không khỏi ngậm miệng lại.

Ngụy Triết hiểu rõ thì cười, trầm mặc một lát, thản nhiên hỏi: “Em có thích Niếp Duy Bình không? Tôi nghĩ không thông tính tình hần thối như vậy, em vì sao lại nguyện ý ủy khuất chính mình!”

57. Chương 57

CHƯƠNG 57

Ngụy Triết hiểu rõ thì cười, trầm mặc một lát, thản nhiên hỏi: “Em có thích Niếp Duy Bình không? Tôi nghĩ không thông tính tình hần thối như vậy, em vì sao lại nguyện ý ủy khuất chính mình!”

Na Na nhẹ nhàng nói: “Ngụy Triết, thật xin lỗi tôi không thể đáp lại cảm tình của anh..... Anh là người rất tốt, dù thế nào tôi vẫn luôn coi anh là bạn! Về phần bác sĩ Niếp.....”

Na Na vừa nhớ tới hần, trên gương mặt liền nở nụ cười ôn nhu hạnh phúc, làm cho người ta cảm thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô có một loại mị lực khó nói.

“Niếp Y Sinh kỳ thật nhìn qua không giống người tốt như thế, anh không biết anh ấy kỳ thật là..... Người dễ mềm lòng! Đừng nhìn anh ấy mỗi ngày đều lạnh như băng bất cận nhân tình, kỳ thật mỗi lần có bệnh nhân chết đi thân nhân khóc lóc cầu xin ông trời, anh ấy đều thương tâm khó chịu không kém! Tôi trước kia không hiểu anh ấy, hiện tại có thể hiểu một chút suy nghĩ của anh ấy, anh ấy chính là có chút..... Ách, thận thủng. Cho nên mới không được tự nhiên như vậy, cố ý dùng sự lạnh lẽo để che dấu bản thân.....”

Ngụy Triết trong lòng tư vị buồn khổ ghen tỵ đều có, nhin không được trào phúng nói: “Em là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi đi! Tôi làm sao lại không biết, tôi cùng tiểu tử đó cũng đã quen biết hơn hai mươi năm..... Em có biết hay không, tôi đưa ra phương án đối với thân nhân và bác sĩ đều tốt, nhưng người đầu tiên đứng ra phản đối lại là hần!”

Na Na kinh ngạc nhìn hần: “Phương án gì cơ? Hóa ra hai người đã biết nhau lâu như vậy.....”

“Em lần trước cho tôi nảy ra suy nghĩ, kỳ thật tôi cũng rất chán ghét tình trạng chữa bệnh hiện tại cho nên mất rất nhiều công sức nghĩ ra một điều khoản chữa bệnh mới.” Ngụy Triết bất đắc dĩ thở dài, “Lúc ấy Niếp Duy Bình bác bỏ mọi thứ, một chút mặt mũi cũng không cho rồi mới ngênh ngang rời đi!”

Na Na cùng Ngụy Triết tán gẫu một chút, biết hần một lòng muốn cải cách nhưng mà cô không biết tình huống cụ thể cho nên cũng không có nhiều lời.

“Bác sĩ Niếp có lẽ có ý nghĩ của chính mình.....”

Ngụy Triết buồn cười nhìn cô, ánh mắt kia làm cho Na Na sắc mặt đỏ lên.

“Đi thôi!” Ngụy Triết gõ lên trán cô: “Tôi chỉ là muốn cùng em nói chuyện một chút, tôi cảm thấy nếu ngay cả nói tôi cũng chưa nói thì bản thân tôi thật quá đáng thương..... Em nghe một chút rồi quên đi không cần suy nghĩ cái gì! Tôi hy vọng anh vẫn thoải mái vui vẻ..... Na Na, tôi là người thực tế, tôi thích em, nguyện ý chăm sóc em, nhưng mà nếu tôi không thể có được và được đáp lại thì sẽ không có quá kéo dài đoạn tình cảm này nữa! Em không cần phải cảm thấy nợ tôi cái gì, nhưng mà tôi hy vọng em có thể nhớ kỹ, nếu cảm thấy Niếp Duy Bình không thích hợp, nếu khi đó tôi còn đang đợi em, em nhất định phải cho tôi cơ hội bắt đầu với em!”

Na Na cảm động không biết nói cái gì cho phải, hồi lâu sau mới thở dài nói: “Ngụy Triết, anh vì sao phải vậy.....”

Ngụy Triết đứng lên, xoa xoa tóc cô ra vẻ thoải mái nói: “Tốt lắm, tôi phải đi! Em cũng nhanh lên dọn dẹp một chút rồi xuống lầu đi, bằng không Niếp Duy Bình lòng dạ hẹp hòi kia lại ghi hận tôi!”

Na Na bật cười, trong lòng đột nhiên cảm thấy thương cảm, cúi đầu lặng im lặng.

Ngụy Triết cái gì cũng không nói, cười cười xoay người rời đi.

Người đàn ông này hoàn toàn tương phản với bác sĩ Niếp, ôn nhu săn sóc như gió xuân, là mẫu tình nhân hoàn mỹ lý tưởng của cô.

Vốn nên thích Ngụy Triết nhưng lại không nghĩ rằng sẽ động tâm với bác sĩ Niếp.

Cô lớn lên ở một gia đình hòa thuận mỹ mãn, mưa dầm thấm đất tất cả cảm nhận đều là ba che chở chăm lo ẹ. Lúc lớn hơn một chút lại nhìn thấy anh trai cẩn thận sủng nịnh cưng chiều bảo hộ chị dâu. Cô nghĩ chính mình cũng có thể tìm được người đàn ông như vậy, không cần có có gia đình hiển hách ra sao, cũng không cần quyền cao chức trọng, chỉ cần hẩn nguyện ý an trí cho cô, dụng tâm bảo hộ cô cả đời vô lo.

Đã từng, đó mới là tình yêu tươi đẹp trong tưởng tượng của cô.

Không có huyết thống nhưng lại rất thân mật lại có thể xây dựng một gia đình ấm áp không có gì có thể chia rẽ, bọn họ tin cậy lẫn nhau, cùng chăm sóc nuôi dạy kết tinh tình yêu.

Đến một ngày kia mới biết được ảo tưởng tốt đẹp cũng chỉ là tình yêu của người khác.

Niếp Duy Bình nói lời ác độc, lòng dạ hẹp hòi, luôn trêu cợt mình, không hiểu sự lãng mạn cũng sẽ không thương hương tiếc ngọc.

Nhưng ở thời điểm khó khăn nhất, hẩn liền đứng ở nơi đó cho dù trưng ra khuôn mặt thối, cho dù hung hăng mắng mỏ không ngừng, Na Na cũng không chế không được tiến về phía hẩn.

Kỳ thật, nào có cái gì là tình yêu hoàn mỹ chứ?

Tình yêu tốt nhất kỳ thật vĩnh viễn chỉ đơn giản như vậy! Không có vĩnh viễn sánh cùng thiên địa cũng không có thể non hẹn biển, chỉ là muốn ở cùng một chỗ, không hơn.

Ngụy Triết dù có tốt đến mấy cũng không phải là người cô muốn sống cùng đến hết đời.

Có rất nhiều chuyện không thể làm theo ước muốn của bản thân, Na Na sợ Niếp Duy Bình không có kiên nhẫn chờ đợi vội vàng dọn chút đồ đạc vào một cái túi rồi đi xuống lầu.

Niếp Duy Bình sắc mặt không rõ cảm xúc, đặc biệt lúc vừa mới nhìn thấy Ngụy Triết đi xuống trước, hẩn liền vênh vào tự đắc muốn tới châm chọc khiêu khích, kết quả lại bị người ta không mận không nhạt lơ đi!

Niếp Duy Bình cảm thấy như đắm vào bịch bông nhất thời cảm thấy bị đè nén!

Nhóc con dựa vào bả vai Niếp Duy Bình ngáp một cái, dụi mắt than thở: “Cô út, cháu buồn ngủ”

Na Na sờ sờ đầu bé: “Được rồi cháu cứ ngủ đi!”

Niếp Duy Bình lại không bước đi, mắt sắc nhìn đến túi nhỏ trong tay cô, nhất thời như bị sét đánh kinh hoảng nhìn cô.

Na Na cúi đầu, ngón tay nắm chặt cái túi lúng ta lúng túng nói: “Vừa rồi đã làm phiền anh, bác sĩ Niếp thực ngại quá.....”

“Thực xin lỗi, anh sai rồi!” Niếp Duy Bình ôm đứa nhỏ, tiếng nói như thiên lôi oanh tạc khiến cô cả người đều ngây ngẩn đứng tại chỗ bất động, hẩn nhẹ nhàng nhận sai: “Anh không nghĩ tới đuổi hai người đi, lòng anh thực sự rất khó chịu! Em cũng biết..... tính tình anh không tốt lắm, anh sợ anh không chế không được nói ra càng nhiều lời tổn thương em cho nên mới đi ra ngoài để bình tĩnh hai ngày..... Anh sai rồi, anh không nên hoài nghi em! Em quay trở về đi.....”

“Em đang quay về đấy thôi!” Na Na không nghĩ nhiều buồn bực hỏi: “Anh tại sao còn không đi? Tiểu Viễn đã không mở nổi mắt, chúng ta đi về trước đi, có cái gì thì nói sau!”

Niếp Duy Bình nghe lời này biết cô không hiểu ý mình lại nhìn nhìn cái túi nhỏ kia đựng chả được bao nhiêu đồ, nhất thời cảm thấy bất an cứ cố chấp đứng ở nơi đó không chịu đi, kiên trì nói: “Không, em trước hết nghe anh nói! Anh thật sự sai rồi, nếu em còn không yên tâm..... Ngày mai anh liền sang tên căn nhà đó sang tên em! Về sau nhà đó chính là của em, chỉ có em mới có theerr đuổi anh đi sẽ không bao giờ phải lo lắng anh đuổi em đi!”

Na Na vội vàng xua tay: “Bác sĩ Niếp anh nói cái gì nha, anh đừng làm vậy, em sẽ không nhận nhà của anh!”

Lời này không khác gì “Em sẽ không nhận anh”, Niếp Duy Bình vừa hồi hận vừa sợ hoảng, thật sự giống như Lưu y tá trưởng nói tìm đứa nhỏ khóc tang đi là vừa!

Na Na vừa mới bị lời nói của Ngụy Triết làm cho tâm loạn như ma nên không nhận thấy được nội tâm Niếp Duy Bình rối rắm, tinh thần không ổn định xoay người đi phía trước, mơ hồ nói: “Đi nhanh thôi, đã khuya.....”

Niếp Duy Bình vừa áy náy lại lo lắng, thế nhưng nhất thời lại không để ý được nhiều chuyện như thế, thật sự không có cách chỉ có thể ngoan ngoãn ôm thật viên nhỏ đang ngủ đi phía sau, gió đêm thổi qua, hần đột nhiên cảm thấy thê lương vô cùng.

Quả nhiên..... Vừa về đến nhà, Na Na đón đứa nhỏ trong lòng hần ôm bé đến phòng ngủ của khách!

Niếp Duy Bình đi theo giúp đỡ cô gỡ chần, cởi giày cho bé, sự ân cần này làm cho Na Na cảm thấy không được tự nhiên.

“Ách..... ngày mai còn phải đi làm, bác sĩ Niếp anh đi nghỉ sớm một chút đi!”

Niếp Duy Bình cẩn thận hỏi: “VẬY CÒN EM?”

Na Na còn nghĩ rằng hần muốn ám chỉ chuyện gì đó nữa, ngượng ngùng bối xoay người, sắc mặt ửng đỏ chỉnh lại chần cho tiểu Viễn rồi ra vẻ bình tĩnh nói: “Em..... Cũng mệt mỏi, đêm nay trước hết sẽ cùng tiểu Viễn ngủ!”

Xong rồi xong rồi, ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn mình !

Niếp Duy Bình há mồm trong lòng tràn đầy oán niệm, buồn bã ỉu xìu xoay người mỗi bước đi đều cẩn thận trở lại phòng mình.

Na Na thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu bác sĩ Niếp thực sự đưa ra..... yêu cầu gì gì đó mà bọn họ đều đã làm qua, cô chỉ là đang rụt rè hoặc sẽ giả bộ rụt rè một chút là tốt rồi?

Na Na miên man suy nghĩ thông suốt, lại thấy Niếp Duy Bình đi mà không có quay lại liền buồn bực ra khỏi phòng tắm rửa.

Trở lại nơi quen thuộc, giường rộng rãi mềm mại, phòng thông gió sáng sủa, Na Na tự nhiên một đêm ngủ thật ngon hơn nữa trong lòng phiền não đã được giải quyết liền không cẩn thận ngủ quên.

Đã sắp đến bảy giờ, Na Na vội vàng đánh thức tiểu Viễn đưa cho bé quần áo để thay liền vội vàng chạy vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Điểm tâm có thể ăn ở ngoài.

Na Na mặc quần áo ra khỏi phòng thì kinh ngạc phát hiện trên bàn cơm đã dọn xong, đồ ăn trung tây kết hợp phong phú vô cùng!

Trước bàn cơm bác sĩ Niếp mở đôi mắt hắc bạch phân minh, chỉ là sắc mặt nặng nề mà chờ mình.

Na Na trong lòng nhất lộn bộp, không được tự nhiên cười trừ: “Bác sĩ Niếp sớm a, thực xin lỗi em dậy trễ không kịp làm điểm tâm.....”

“Không sao cả!” Niếp Duy Bình hạ quyết tâm đập nổi dìm thuyền nói: “Về sau em cứ ngủ thêm một chút, điểm tâm cứ để anh làm!”

“..... A?” Na Na tròn tròn mắt.

Niếp Duy Bình liếc nhìn cô một cái, trầm giọng nói: “Cơm tối cũng sẽ do tôi làm hết!”

Na Na nhú nhú mày: “Bác sĩ Niếp anh có phải..... Chưa tỉnh ngủ hay không?”

Niếp Duy Bình khê cần môi, bộ dạng giống như đứa trẻ hạ quyết tâm nói: “Việc nhà sau này anh cũng sẽ lo toàn bộ!”

Na Na: “.....”

Niep Duy Binh vừa thấy biểu tình hoài nghi của cô liền đẩy một tờ giấy về phía trước, vội vàng nói: “Em không tin? Đây là giấy cam đoan anh viết! Anh nói được thì sẽ làm được! Em, em tha thứ cho anh đi.....”

“Em tha thứ cho anh nha!” Na Na tiếp nhận giấy cam đoan, liếc mắt xem xét một cái gương mặt liền trở nên vụn vẹo.

Niep Duy Binh không thể tin mình có thể dễ dàng có được sự tha thứ như thế, hoài nghi hỏi lại: “Thật sự?”

Sau đó đột nhiên nhớ tới gì đó vội cuống quýt bổ sung: “Em sẽ không cảm thấy anh là người qua đường cho nên mới tha thứ cho anh chứ?”

Na Na sững sốt, nhớ tới lần trước cô cố lấy dũng khí đi thổ lộ, Niep Duy Binh cũng đã nói câu nói này.

Niep Duy Binh sắc mặt trắng nhợt: “Quả thật là thế sao..... Là anh không tốt, anh biết anh nói như vậy căn bản không đáng để em tha thứ.....”

Na Na thở dài: “Bác sĩ Niep, anh rốt cuộc là làm sao vậy?”

Niep Duy Binh mày nhíu lại, đột nhiên cảm thấy giống như có cái gì đó không đúng.....

“Em..... Thật sự sẽ ở lại nơi này với anh chứ?”

Na Na ngạc nhiên mà gật đầu: “Đồ đạc em cũng đã mang tới đây.....”

“Vì sao lại chỉ có ít như thế?” Niep Duy Binh cảm thấy bị phần ỷ khuất rống to: “Em không phải là chỉ chuẩn bị ở hai ngày, tìm được phòng ở liền chuyển đi?”

Na Na cuối cùng cũng hiểu được nhất thời dễ khóc dễ cười, đành thở dài: “Bác sĩ Niep anh suy nghĩ nhiều rồi! Tối hôm qua quá vội vàng, còn ôm tiểu Viễn, căn bản dọn đồ không được, em chỉ lấy mấy thứ quan trọng mang theo..... Anh không đuổi chúng em đi, chúng em tạm thời cũng sẽ không đi.....”

Niep Duy Binh cảnh giác trừng mắt nhìn cô: “Tạm thời?”

“.....” Na Na cứng họng, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, anh không đuổi chúng em đi, cho dù em muốn mang theo tiểu Viễn rồi đi cũng sẽ chờ anh đồng ý!”

Niep Duy Binh biết cô sẽ không đi nhất thời thở dài nhẹ nhàng, ánh mắt thoáng nhìn thấy cô đang xem xét giấy cam đoan hần vất óc suy nghĩ cả một đêm mới viết ra, nhất thời mặt đen lại!

Niep Duy Binh then quá thành giận vỗ bàn, đứng lên ý đồ đoạt lại để hủy thi diệt tích lại bị Na Na nhanh nhẹn né tránh.

“Trả lại cho anh!”

Na Na chạy đi nhét vội vào trong túi coi như bảo bối mà vỗ vỗ, cười hì hì nói: “Không đưa! Đây vốn chính là anh viết cho em! Em nhất định sẽ giữ, gìn, thật, cẩn, thận!”

Niep Duy Binh tức giận đến thở phì phò không nói nên lời, lỗ tai ửng đỏ, thở ngốc đứng đó dưới ánh nắng ban mai tươi cười, hết thấy đều tốt đẹp lại ấm áp như vậy liền làm cho cơn giận của hần tiêu tán.

Niep Duy Binh kiêu ngạo hừ một tiếng, bưng cái cốc ngồi trở lại trước bàn, dường như không có việc gì mở miệng nói: “Thời gian không còn sớm nhanh ăn cơm đi!”

58. Chương 58

CHƯƠNG 58

Niep Duy Binh buổi sáng cùng Na Na đi làm lập tức làm Lưu Mân chú ý.

Niép Duy Bình mua một cốc cà phê mới đưa cho Na Na, vẻ mặt tràn đầy sự đặc ý khó kiềm chế.

Na Na mỗi ngày thường uống một cốc cà phê đã sớm tập thành thói quen, cần lấy cái cốc ngoan ngoãn rời đi.

Lưu y tá trưởng liền đi qua, thăm dò xem xét gương mặt lạnh lùng của bác sĩ Niép, nhất thời bật cười nhạo một tiếng: “Đừng giả bộ, xem cái biểu tình này của cậu! Mắt trái viết ‘Dâm’, mắt phải viết ‘Đãng’! Cũng chỉ có Na Na mắt bị mù mới có thể coi trọng cậu!”

Niép Duy Bình vênh váo tự đắc nhìn cô ấy một cái, không nhanh không chậm mở bệnh án ra.

Lưu Mân không quen nhìn vẻ mặt tự cho là mình rất cao giá của hắn, lập tức nhướn mày châm chọc: “Cậu cũng đừng đắc ý quá! Cẩn thận con bé một cước đá đi! Lần này ăn chút đau khổ đi, nói cho cậu biết phụ nữ không phải là dễ chọc nhá, lần sau sẽ không dễ dàng để cho cậu dễ dàng trở lại như thế!”

Niép Duy Bình trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng, chết vì sĩ mà mạnh miệng nói: “Đau khổ cái gì? Ai dễ cô ấy? Không thừa hơi!”

Lưu Mân “A” một tiếng: “Vậy cậu thật sự là có năng lực!”

“Cũng không phải là như vậy!” Niép Duy Bình đồng dạc nói: “Tôi chỉ đứng đây, cô ấy biết tôi rất tốt tự biết sai lầm của mình, liền ngoan ngoãn tự mình trở lại!”

Lưu Mân mặc kệ hắn, ôm lấy tư liệu khinh thường rời đi.

Có Niép Duy Bình cùng Niép lão chủ nhiệm ra mặt, bệnh viện rất nhanh đã an bài phòng giải phẫu thật tốt, cũng đã phân phó với tất cả nhân viên.

Na Na tự mình đi sắp xếp một phòng chẩn sóc đặc biệt, buổi sáng trại an dưỡng đã đưa người chuyển vào.

Na Hác thần sắc bình tĩnh vô lo vô nghĩ nằm ở trên giường, tùy ý để hộ lý tiến hành các bước kiểm tra ban đầu cho hắn, tuy rằng hôn mê bất tỉnh nhưng các chỉ số kiểm tra các triệu chứng bệnh tật cũng rất tốt.

Niép Duy Bình mở tập kiểm tra thật dày ra xem xét mười loại xét nghiệm kiểm tra không thể thiếu, giao cho Na Na nói: “Anh tới phòng chụp chiếu xem một chút, vào buổi chiều bọn họ không có chi phí sẽ không sắp xếp giường làm phẫu thuật lồng ngực. Phí giải phẫu em không cần lo, anh đã muốn thay em xin giúp đỡ từ nơi từ thiện của bệnh viện, xin miễn phí giải phẫu!”

Na Na gãi gãi đầu nói: “Không cần dùng quỹ từ thiện, tiền bồi thường còn khá nhiều, hắn là đủ.....”

“Sao chứ?” Niép Duy Bình cười lạnh: “Đừng tự tin quá mức mà bị đánh cho bầm dập! Chi phí giải phẫu lên đến mấy chục vạn, sau này còn có trị liệu hồi phục, có thể còn có di chứng cũng không chừng..... Trước đó ở Lâm Hải đã dùng quá nhiều tiền rồi bằng không em cũng không cần phải hỏi thăm phòng cho thuê giá rẻ chung quanh!”

Na Na sắc mặt ửng đỏ, lúng ta lúng túng cúi đầu: “Nhưng là, bệnh viện sẽ không vô duyên vô cớ mang quỹ từ thiện ra giúp em đâu!”

Niép Duy Bình thở dài, sờ sờ đầu cô, đem mũ hộ lý trên đầu cô lệch sang một bên, bình thần nói: “Em không cần lo lắng, anh nếu giúp em xin thì nhất định có thể miễn chi phí giải phẫu!”

Lại nói..... Đây là bệnh viện nợ em!

Niép Duy Bình ánh mắt phức tạp nhìn cô, cho dù hắn không có mặt mũi lớn như vậy nhưng bệnh viện cũng sẽ tôn trọng ý kiến của Niép Phụ Phong.

Na Na tâm sinh cảm động, hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn hắn: “Cám ơn anh bác sĩ Niép.....”

Niép Duy Bình thu tay lại nắm thành quyền đặt ở bên môi khụ một tiếng, không được tự nhiên quay đi, thần sắc lại tỏ vẻ thần nhiên nói: “Đừng vội nói lời cảm ơn! Tuy rằng có thể miễn chi phí giải phẫu nhưng mấy phí kiểm tra trước phẫu thuật đều phải tự xuất tiền túi..... Sau khi giải phẫu có thể thành công hay không còn không chắc, chờ anh trai em không có việc gì thì hãy cảm ơn anh a!”

Bởi vì có mặt Niép Duy Bình nên kết quả kiểm tra rất nhanh đã có.

Niép Duy Bình so sánh phim chụp với một năm trước phát hiện tình huống xấu hơn rất nhiều, chỗ cấm sâu nhất của cái đình đã lệch đi, thậm chí còn nhiều máu tụ hơn nữa.

Giải phẫu không thể chậm trễ, tình huống rất nguy hiểm, không biết khi nào thì cái đình sẽ chạm tới động mạch, một khi mạch máu vỡ hoặc là tụ máu não, hậu quả sẽ thật khó lường.

Niép Duy Bình gọi điện thoại cùng Niép Phụ Phong thảo luận thật lâu, dưới trợ giúp của Niép Phụ Phong rất nhanh đã sắp xếp được phòng giải phẫu và đội ngũ tốt nhất.

Đó là một ca giải phẫu độ khó cao ít có khả năng thành công, có thể sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng không ai có thể đoán trước được, Niép Duy Bình đành phải mời hết các bác sĩ có thể để phòng bất trắc.

Ngày giải phẫu, Na Hác sớm đã bị đưa tới phòng giải phẫu để tiến hành chuẩn bị trước phẫu thuật, Na Na cả một đêm không ngủ hoàn thành mọi công việc rồi theo Niép Duy Bình tới phòng giải phẫu.

Niép Duy Bình cau mày đuổi cô đi ra ngoài: “Không được, em không thể theo vào đó!”

“Vì sao chứ?” Na Na nóng nảy: “Em có thể làm hộ lý chuẩn bị đồ hoặc là hộ lý lưu động cũng được..... Bác sĩ Niép anh yên tâm em nhất định sẽ không quấy nhiễu giải phẫu!”

Niép Duy Bình lạnh mặt: “Không được! Em là thân nhân của bệnh nhân, dựa theo quy định phải ở bên ngoài!”

“Việc này..... Em không làm cái gì hết chỉ đứng ở một góc quan sát là được rồi?” Na Na cầm lấy tay hấn cầu xin: “Em thật sự là chờ không được, em không thể chỉ ngồi chờ ở bên ngoài như vậy..... Xin anh, bác sĩ Niép Y Sinh! Làm ơn cho em đi vào, em phải ở bên cạnh anh trai em.....”

“Na Na, hãy nghe anh nói!” Niép Duy Bình ngữ khí nhẹ nhàng hơn, nắm lấy bả vai của cô nhìn thẳng vào mắt: “Anh sẽ cố gắng hết sức! Nhưng nếu em ở bên cạnh anh sẽ phân tâm, anh không muốn em nhìn thấy anh trai mình máu chảy đầm đìa bị mở hộp sọ ra, nếu có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn em ở sẽ ảnh hưởng đến mọi người..... Cho nên việc em cần phải làm là ngoan ngoãn ở bên ngoài chờ anh, được không?”

Na Na vẫn nhìn hấn: “Nhưng mà.....”

“Nghe lời, ở bên ngoài chờ anh!” Niép Duy Bình ôn nhu trấn an cô: “Em không phải đã nói tin tưởng anh sao, vậy hãy ở bên ngoài ngoan ngoãn chờ tin tức tốt của anh!”

Na Na cắn cắn môi, chậm rãi gật đầu: “Em, em sẽ ở ngay bên ngoài chờ.....”

Niép Duy Bình mỉm cười, hôn trán cô rồi lập tức đi vào phòng rửa tay sát trùng.

Niép Phụ Phong cũng đến bệnh viện, cách gần một năm lại mặc vào áo blue, Niép Phụ Phong cảm thấy mình như chưa từng rời khỏi cương vị, không khỏi tâm sinh cảm khái.

Có ông ở đây lại còn có lãnh đạo viện đối với chuyện này lòng mang áy náy ít nhất có thể cam đoan sẽ tham dự giải phẫu và còn thật sự tấn trách.

Niép Duy Bình mặt không chút thay đổi đứng ở nơi rửa tay, xà phòng khử trùng theo kẽ tay chảy xuống, cảm giác đau xót đã sớm thói quen, đã nhiều lần tiến vào phòng giải phẫu như vậy nên đã sớm không còn kích động lúc ban đầu, tâm tư cũng sớm bị vô số cảnh sinh ly tử biệt làm cho chai cứng, trước mọi trường hợp bệnh tình của bệnh nhân đã mất đi cảm xúc.

Nhưng một khắc này, khi nước chảy qua hai tay lại làm cho hấn nôn nóng bất an, trong ánh mắt lợi hại toát ra sự không bình tĩnh.

Niép Phụ Phong đội mũ giải phẫu đeo khẩu trang xong, từ gương liếc mắt nhìn hấn một cái, cười hỏi: “Chuẩn bị tốt chưa?”

Đây là cau cửa miệng của Niép Phụ Phong, làm giáo sư mỗi lần dẫn học trò vào phòng giải phẫu, Niép Phụ Phong luôn hỏi bọn họ như thế, nhưng mà Niép Duy Bình ở bệnh viện nước ngoài học tập, không phải học dưới sự rèn dũa của ông cho nên đây vẫn là lần đầu tiên ông nói với con trai mình.

Niép Duy Bình hiển nhiên không có tâm tình để ý, nhú nhú mày hỏi: “Ba không rửa tay?”

Niép Phụ Phong cười lắc đầu: “Ta đến..... là muốn nhìn con trai mình hoàn thành một ca giải phẫu vĩ đại!”

Niép Duy Bình mày mặt nhăn càng chặt, trầm mặc một lát rồi giận dữ nói: “Con không nghĩ như thế..... Ba, con muốn ba làm trợ thủ cho con, nếu một khi con làm gì không đúng ba liền đứng lúc tiếp nhận lấy!”

Niép Duy Bình ở bệnh viện chưa từng gọi ông là “Ba”, Niép Phụ Phong biết đây là hấn dùng thân phận người con thỉnh cầu.

Niép Phụ Phong vỗ vỗ vai hấn, nhìn hấn nói: “Con nếu quyết định giải phẫu, thì chứng minh con đã có ý tưởng thật tốt, ta sẽ không làm ảnh hưởng đến phán đoán của con! Bác sĩ Niép, cậu nên trước sau như một coi tôi là đồng sự của cậu, ở trong phòng phẫu thuật, tôi không phải ba cậu!”

Niép Duy Bình trầm mặc không nói, ánh mắt rõ ràng thể hiện sự quyết tâm không chùn.

Niép Phụ Phong sang sảng cười, vỗ vỗ bờ vai của hấn, bàn tay dày rộng kiên cố như tăng thêm dũng khí cho hấn.

Niép Phụ Phong cảm thấy ngày hôm qua, trước mặt vẫn là thằng nhóc con oán hận cha mẹ vì cô đơn lạnh lẽo, khi nào thì con trai của ông đã trưởng thành rồi, thế nhưng so với ông còn cao hơn nữa, không khỏi cảm thán: “Con không cần cố kị nhiều như thế.....Y thuật của con cũng không kém hơn ta, ta nhiều lắm là kinh nghiệm so với con thì nhiều hơn, thuần thực hơn một ít! Ta tin tưởng cho dù không có ta, con cũng thành công!”

Niép Phụ Phong ánh mắt híp lại, lạnh giọng hỏi: “Như vậy hiện tại, bác sĩ Niép cậu chuẩn bị tốt chưa?”

“Không.” Niép Duy Bình thản nhiên nói, tháo khẩu trang xoay người bước ra bên ngoài.

Niép Phụ Phong ngạc nhiên, vội vàng hô: “Con hiện tại đi đâu? Bác sĩ gây mê đã chuẩn bị xong.....”

“Lập tức quay lại!”

Niép Duy Bình không để ý đã tiêu độc xong, vội vàng xuyên qua phòng thay quần áo chạy ra ngoài, trên hành lang Na Na nhu thuận ngồi ở ghế trên cúi đầu, thần sắc mang theo sự lo lắng.

“Bác sĩ Niép?” Na Na nghe thấy động tĩnh vội ngẩng đầu, không khỏi kinh ngạc bất an hỏi: “Làm sao vậy, có phải anh trai em.....”

“Không, anh em không có việc gì!” Niép Duy Bình vội vàng trấn an nói: “Giải phẫu còn chưa có bắt đầu!”

Na Na nhẹ nhàng thở ra, nghi hoặc hỏi: “Vậy anh đi ra làm.....”

Niép Duy Bình đỡ lấy cô, hai mắt nhìn chăm chú vào cô, trầm giọng nói: “Na na, anh muốn em đồng ý với anh!”

Na Na trừng lớn hai mắt nhìn hấn.

Niép Duy Bình nhấp mím môi, có vẻ khẩn trương lại bất an, trong mắt quyết tuyệt chột lóe, nặng nề nói: “Em trước hết đáp ứng anh, giải phẫu mặc kệ thành công hay không, em cũng không được rời bỏ anh! Mặc kệ anh em có thể tỉnh lại hay không cũng không được ảnh hưởng đến quan hệ của chúng ta!”

Đây là vấn đề mà Niép Duy Bình không thể bỏ xuống được, tỏ ngốc quan tâm anh trai như thế nếu vạn nhất giải phẫu thất bại, không chỉ có việc cô không thể chấp nhận thống khổ như vậy mà ngay cả hấn cũng sẽ áy náy không thôi.

Hấn luôn luôn lo lắng, lo lắng không có biện pháp thành công, lo lắng tỏ ngốc nhìn thì ôn nhu mềm mại nhưng thực chất là người búng bình muôn đời mạng, nếu lại chui vào trong mai rùa, đối với hấn lại xa lạ.....

Cho nên mặc dù sáng sớm quyết định giúp cô nhưng cũng muốn trước khi phẫu thuật thì dỗ dành cô trước, vô luận như thế nào cũng muốn có được lời hứa hẹn từ cô!

Na Na yên lặng nhìn hấn, thần sắc bất an dần dần dịu đi, ôn nhu vuốt ve hai má hấn nói: “Thực xin lỗi, bác sĩ Niép em không thể đáp ứng anh.....”

Niép Duy Bình sắc mặt cứng đờ, gắt gao mím đôi môi, biểu hiện ra nội tâm hấn sóng trào dữ dội.

“Anh nhất định sẽ thành công, bác sĩ Niép em cho tới bây giờ không có hoài nghi qua điểm này, anh cũng không muốn làm em thất vọng vì đã tin tưởng anh!” Na Na hai mắt trước nay chưa từng có kiên định như thể giống như ngọc đen ngăm trong nước, thấu triệt trong suốt.

“Bác sĩ Niép em tin tưởng anh sẽ không làm cho em thất vọng! Cho nên em không thể đáp ứng anh!”

Niép Duy Bình lắc lắc đầu, trên mặt lần đầu tiên toát ra vẻ mặt tinh thần suy sụp, thất bại thở dài: “Lòng anh không ổn, anh..... không chuẩn bị tốt!”

Na Na cười cười: “Anh là bác sĩ tốt nhất mà em từng biết, tận tâm tận trách..... Em lần đầu tiên đi theo anh đã bắt đầu hiểu, chỉ biết anh có trách nhiệm biết bao nhiêu! Cho nên trừ phi anh chuẩn bị tốt bằng không anh sẽ không tiến vào phòng giải phẫu !”

Na Na thoáng có chút chần chờ, sau đó có lấy dũng khí kiễng mũi chân, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi của Niép Duy Bình, kiên định nói: “Em biết anh đã chuẩn bị tốt !”

Cảm xúc mềm mại như chuồn chuồn lướt nước lại khiến cho lòng Niép Duy Bình nhận nhạo gợn sóng.

“Vào đi thôi!” Na Na lẳng lặng nhìn hắn: “Em sẽ luôn ở đây chờ anh!”

Niép Duy Bình hít sâu một hơi, cúi đầu hung hăng cắn cô một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sau khi anh đi ra em hãy cảm tạ anh thật tốt!”

Na Na dùng sức gật đầu: “Được!”

“Tắm táp sạch sẽ nằm trên giường cảm tạ anh!”

Na Na tươi cười cứng đờ: “..... Được.....”

Niép Duy Bình vừa lòng vĩnh viễn miệng, thở ra một hơi xoay người kiên định rời đi.

Niép Duy Bình một lần nữa tiêu độc, bình tĩnh đi vào phòng giải phẫu, căn phòng nho nhỏ đã sớm đứng đầy người, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng mà chuẩn bị thật tốt, chờ hắn bắt đầu.

Niép Phụ Phong ngồi bên cạnh người gây mê, xa xa hướng hắn gật gật đầu.

Ngay cả Niép Duy An đều đã đến đây, đi theo chủ nhiệm ngoại khoa tiêu hóa đến hỗ trợ.

Niép Duy Bình chậm rãi hít sâu, bình tĩnh vươn tay, thanh âm mát lạnh, mang theo cảm xúc quyết tâm.

“Khoan điện!”

59. Chương 59

CHƯƠNG 59

Niép Duy Bình thật cẩn thận chui mở xương sọ, đem xung quanh đỉnh sắt rửa sạch sẽ, tay nhanh chóng và ổn định, loại bỏ từng mảnh xương nhỏ đều phải nín thở hồi lâu, chẳng được bao lâu sau cái trán đã đầy mồ hôi.

Niép Duy Bình dừng lại động tác, hộ lý bên cạnh vội vàng lau mồ hôi cho hắn, sau đó chạy đến hệ thống ở gần cửa ầm vài cái, độ ẩm bên trong dần giảm xuống.

Niép Duy Bình nhẹ nhàng thở ra, tiếp nhận dao giải phẫu cùng nhíp, chậm rãi tách từng tổ chức xung quanh, cái đỉnh ở trong đầu một thời gian quá dài, sớm cùng tổ chức chung quanh dính liền, mỗi lần bóc tách ra một mạch máu, bác sĩ chung quanh so với Niép Duy Bình còn khấn trương nín thở, mắt cũng không dám chớp.

Thời gian trôi qua thật nhanh, các nhân viên tham dự giải phẫu đều ra vào liên tục, còn có người chờ không kịp dẫn đầu đi ra ngoài ăn cơm trưa.

Niép Duy Bình hai chân tê mõi, ngừng tay ngừng đầu lên hoạt động cổ, khớp xương phát ra tiếng rảng rắc làm cho Niép Phụ Phong không khỏi nhíu mày.

“Bác sĩ Niép, cậu đã làm giải phẫu gần mười mấy giờ, tôi phải nhắc nhở cậu nên nghỉ ngơi một chút.”

Niép Duy Bình đầu cũng không nâng, tiếp tục nói: “Dao số hai.”

Niép Duy Bình cẩn thận cắt bỏ một số tế bào đã hoại tử xung quanh, sau đó ngừng đầu thản nhiên trả lời: “Tôi không sao.”

Lại tiếp tục cúi xuống hết sức chăm chú, thời gian trôi thật sự quá mau, Niép Duy Bình đã nhìn thấy gần hết cái đinh, còn lại là phần đầu nhọn sắc bén, quần quanh là mấy mạch máu, vách mạch tiếp xúc thời gian dài với dị vật trở nên rất mỏng, không thể chịu được một chút va chạm.

Niép Duy An vẫn đứng ở bên cạnh nhìn chăm chăm giải phẫu, lúc này cũng không phải do thiếu tự tin nhưng nhìn hấn vẫn gờ cái nhíp mà không nhúc nhích thật lâu, nhin không được hỏi: “Làm sao vậy?”

Niép Duy Bình lăm bầm lâu bầu: “Từ chỗ này tiến vào khằng định sẽ tổn thương tổ chức não, có khả năng sau khi tỉnh lại sẽ mất năng lực về ngôn ngữ, nhưng từ góc độ này lại có khả năng làm tổn thương động mạch chủ..... nó đã cuốn lấy thật chặt không có biện pháp tách ra.”

Niép Duy An nhíu mày, lo lắng hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Niép Duy Bình ngừng đầu nhìn cô, trong ánh mắt tràn đầy mờ mịt, cẩn thận suy tư hồi lâu như hạ quyết tâm bình tĩnh nói: “Tôi muốn nghỉ chút!”

Niép Duy An kinh ngạc mở trừng mắt: “Nhưng..... Bệnh nhân hôn mê lâu như vậy, trái tim cực kỳ yếu ớt, cần bản không chịu nổi.....”

Niép Duy Bình lạnh giọng đánh gãy lời cô: “Vẫn phải làm..... Chỉ có thể để tim ngừng đập, máu sẽ lưu thông chậm lại, như vậy mới có thể giảm thiểu khả năng vỡ động mạch, bằng không dù tôi có làm thế nào cũng không thể cứu được cậu ấy!”

Niép Duy An bất an đem tầm mắt hướng về Niép Phụ Phong, Niép Phụ Phong lão thần ngồi ở chỗ đó, thấy vậy liền nhẹ nhàng gạt đầu.

Niép Duy An hít sâu một hơi, quay sang nói: “Chủ nhiệm, tôi làm trợ thủ của anh.....”

Chủ nhiệm ngoại khoa tim mạch bất đắc dĩ gạt đầu, chỉ cảm thấy người tuổi trẻ này đều đã điên rồi.

Giải phẫu mà tim ngừng đập toàn thế giới đều rất ít người tiến hành, mặc dù đã có tiền lệ thành công nhưng phiêu lưu thật sự quá lớn!

Đặc biệt bệnh nhân trước mắt này, bị tai nạn xe cộ còn có nhiều chỗ bị thương, lúc trước tham dự cứu giúp còn có hấn, vài lần thiếu chút nữa cứu không nổi, sau này bởi vì Niép Phụ Phong kiên trì nên mới ổn định lại bệnh tình, nhưng người cũng khó có thể tỉnh lại..... Đã hơn một năm hôn mê, trái tim tất nhiên có tổn thương khá nhiều, làm sao chịu nổi giải phẫu lớn như thế a!

Nhưng hiện tại hấn không có quyền lên tiếng, trong viện nói thật dễ hiểu là giải phẫu hoàn toàn giao cho Niép Duy Bình, bọn họ chỉ là bị điều lại đây hỗ trợ, mọi chuyện đều nghe hấn !

Cái gọi là giải phẫu ngừng tim chính là làm giảm nhiệt độ cơ thể bệnh nhân khiến cho tim tạm ngừng đập, đồng thời ngừng lại máu tuần hoàn trong cơ thể, trong khoảng thời gian ngắn hoàn thành giải phẫu mục tiêu khôi phục nhịp tim cho bệnh nhân.

Trong thực tế, trong những hoàn cảnh bình thường, giảm nhiệt độ cơ thể chỉ ở mức độ cho phép để các mô tế bào khi tim đập bơm máu lại thì vẫn có thể hoạt động bình thường, bình thường cũng thường được ứng dụng trong trường hợp tại vị trí nguy hiểm của não bộ cắt đi động mạch bị phình, chặn máu lưu thông mạnh có thể giảm bớt khả năng động mạch phình bị vỡ, nhưng rất ít khi dùng trong giải phẫu vì dù sao cũng không có mấy bác sĩ nguyện ý phiêu lưu mạo lớn như vậy.

Niép Duy Bình không nghe khuyên bảo kiên trì phải làm, những người khác cũng chỉ có làm theo.

Nhóm hộ lý mang tới một chậu lại một chậu túi chườm đá, đặt ở trên bàn phẫu thuật, nhiệt độ cơ thể rất nhanh giảm xuống, Niếp Duy Bình nhìn chăm chăm theo dõi huyết áp, trầm giọng nói: “Đóng tất cả các máy phụ trợ!”

Niếp Duy An đem máy móc tắt đi, không quên nhắc nhở nói: “Bác sĩ Niếp, anh phải chú ý thời gian, nhiều nhất chỉ có nửa giờ..... Chúng ta còn cần phải mười phút để tiếp máu!”

“Được!”

Niếp Duy Bình không nhanh không chậm cầm lấy cái nhíp, hai tay vững vàng nhanh chóng, gắt gao giữ lấy nơi quần lấy đinh sắt từng chút gỡ ra.

Sau đó một tiếng đinh thật nhỏ vang lên, cuối cùng cái đinh đã được lấy ra hoàn toàn.

Mọi người nhẹ nhàng thở ra, nhin không được cao hứng cười rộ lên.

“Có thể chưa?”

Niếp Duy Bình lắc lắc đầu: “Cho tôi hai phút.....”

Niếp Duy Bình chờ không kịp hộ lý lấy cho hần nhíp hơi điện từ, trực tiếp vươn tay lấy trên xe cắt điện đốt bộ phận hoại tử xung quanh.

“Có thể !”

Niếp Duy An ấn dụng cụ, mọi người vội vàng đem túi chườm nước đá chuyển đi, huyết áp dần dần khôi phục.

Niếp Phụ Phong nhìn hình ảnh trước mắt, lạnh lùng nói: “Bác sĩ Niếp, cậu đã giải phẫu mười lăm giờ liền, tôi đề nghị cậu nghỉ ngơi một lát lại tiếp tục!”

Niếp Duy Bình lần này trả lời cũng không thềm, cứ đứng đó tay hoạt động không ngừng.

Bên ngoài phòng giải phẫu, Na Na cũng lo lắng không thôi, một bước cũng không rời luôn canh giữ ở bên ngoài, ngay cả cơm cũng không ăn.

Ngụy Triết mang theo túi đựng đồ ăn đi tới, mở bình nước nhét vào tay cô, ôn thanh khuyên nhủ: “Cho dù không ăn gì thì cũng nên uống chút nước đi!”

Na Na biết hần có ý tốt nên miễn cưỡng uống mấy ngụm rồi dứt xuống.

“Ngụy Triết anh nói xem..... Hiện tại là tình huống gì a?”

Ngụy Triết thở dài: “Em yên tâm, bác sĩ tốt nhất toàn viện đều tập trung ở bên trong, ngay cả chú Niếp cũng ở đó, em còn lo lắng cái gì nữa! Giải phẫu nhất định sẽ thành công!”

Na Na đương nhiên gật đầu: “Em biết nhất định sẽ thành công..... Em chính là muốn biết hiện tại là tiến hành đến bước nào!”

Na Na quan tâm tiến độ giải phẫu, không chỉ có lo lắng cho anh trai mà còn sốt ruột thay Niếp Duy Bình.

Thời gian dài như vậy, tinh thần phải tập trung cao độ..... Không biết bác sĩ Niếp có thể chống đỡ được hay không.

Sắc trời đều đã tối rồi, đợi từ sáng sớm cho tới tối.

Ngụy Triết biết khuyên cũng vô dụng nên không khỏi thở dài đứng lên đặt túi đồ bên cạnh cô nói: “Em nên ăn một chút đi, giải phẫu xong còn có rất nhiều việc em phải làm..... Anh đi xem tiểu Viễn một chút, bé được Mao Đan đón hả?”

Na Na không yên lòng gật đầu: “Cám ơn anh Ngụy Triết.....”

Ngụy Triết an ủi vỗ vỗ vai cô rồi xoay người đi xuống lầu.

Niếp Duy Bình sắc mặt xanh trắng, mồ hôi thấm ướt quần áo vô khuẩn nhưng vẫn cắn răng kiên trì như cũ, ngay cả công việc cuối cùng là khâu lại cũng không muốn người khác động tay.

“Kết thúc!”

Niếp Duy Bình nói xong câu đó rồi cuộc kiên trì không nổi liền lão đảo hai bước ngồi xuống đất, kéo cái xô nhựa trên mặt đất lại ới liên tục.

60. Chương 60

CHƯƠNG 60

Niếp Duy Bình là thật mệt mỏi lắm, bị mất nước làm cho hần ngồi trên ghế không buồn nhúc nhích, thở ngắn ngoan ngoãn để hần dựa vào, một bên còn không ngừng bón nước cho hần.

Niếp Duy Bình trên người sức cùng lực kiệt, trong lòng đã thỏa mãn rất lớn nói không nên lời!

Không phải bởi vì hần tạo nên thành tựu y học mà là bởi vì hần rốt cục cũng không có cô phụ tín nhiệm của Na Na.

Niếp Duy An tắm giặt sạch sẽ đi ra, thấy Niest Duy Bình như không có xương cốt dựa vào trên người cô gái nhỏ, kính nể sùng bái vừa mới xuất hiện liền tan thành mây khói, khinh bỉ tiến lên đạp cho hần một cước hảo tâm nhắc nhở: “Lão ba lập tức sẽ đi ra, nếu để ông ấy thấy anh có cái bộ dạng này cẩn thận ông ấy một gậy đập chết anh!”

Niếp Duy Bình nghe vậy da đầu không tự giác run lên, trên người vẫn còn mấy vệt xanh tím chưa tan lại ần ần đau.

Niếp Duy An trời sinh đối với kẻ yếu thì khoan dung, hiền lành cười nói với Na Na: “Cô đã lo lắng hải hùng cả ngày, cũng mệt mỏi rồi, trở về nghỉ ngơi thật tốt đi thôi!”

Na Na cảm động gật đầu, ngưỡng ngung nói: “Tôi cái gì cũng không có làm, là mọi người vất vả mới đúng..... Bác sĩ Niest muốn uống nước không? Nơi này còn có chút đồ ăn !”

Niếp Duy Bình nhăn trán, yên lặng đem đầu chôn thật sâu vào hõm vai của Na Na.

Niếp Duy An cũng không khách khí, cười ha ha tiếp nhận nước cô đưa, thuận tay lấy một thanh chocolate: “Cảm ơn! Tôi còn có việc đi trước..... Hai người thừa dịp lão gia đại đại nhân còn chưa đi ra mà nhanh chóng đi đi!”

Na Na vẫy tay tạm biệt cô ấy, chờ cô ấy đi xuống lầu mới lay người đàn ông đang dính trên người hỏi: “Đã tốt hơn chưa? Chúng ta cần phải đi.....”

Niếp Duy Bình nghĩ nghĩ, đánh giá nếu hần chờ lão ba đi ra xác định chắc chắn sẽ lôi kéo bọn họ về nhà, đến lúc đó chỉ sợ sẽ không thể dễ dàng đòi phần thưởng được.

Niếp Duy Bình quyết định thật nhanh vội gật đầu: “Đỡ anh đứng lên, đi mau!”

Niếp Duy Bình chân đã có cảm giác một chút lại được Na Na đỡ lấy liền vội vàng rời đi.

Về nhà, Niest Duy Bình tứ chi duỗi thẳng ngồi phịch ở trên sofa, lúc này mới nhớ tới hỏi: “Đứa nhỏ đang ở cùng ai vậy?”

Na Na chạy đến buồng vệ sinh giúp hần pha nước ấm, cao giọng đáp: “Em nhờ Mao Đan trông chừng giúp, tí nữa em sẽ quay lại bệnh viện đón thằng bé trở về!”

Niếp Duy Bình uống một bụng nước rồi rốt cục cũng hơi chút dễ chịu một chút, mệt mỏi tới cực điểm ngược lại lại không có khẩu vị, nước ấm pha xong liền thích ý nằm vào bồn tắm lớn, tùy ý để nước ấm thư giãn cơ thể.

Na Na giống tiểu nha hoàn vén cao tay áo, đổ mặt ngồi xổm bên cạnh dùng khăn tắm chà sát cho hần, cũng không biết là do khăn trương hay là do phòng tắm độ ẩm rất cao, trên cái mũi thanh tú có một lớp mồ hôi mỏng, hai gò má hồng như phát sốt.

Đang nhắm hai mắt hưởng thụ Niếp Duy Bình bỗng nhướn mày bất mãn hỏi: “Em là đang giặt quần áo sao? Không biết là làn da mềm mại này không chịu nổi chà đạp như vậy sao? Nhìn xem này, đều đỏ cả lên rồi!”

Được rồi..... Na Na vội vàng thối thối, đúng là không cẩn thận sức lực, không chỉ có đỏ một mảng lớn mà có nơi còn bị xước da bầm máu.

Na Na không hề tức giận vì bị sai sử mà còn thật sự lo lắng lực tay quá nhẹ sẽ làm cho Niếp Duy Bình không được thoải mái..... Dù sao đối với thân thể trần truồng của một người đàn ông trẻ tuổi ở trước mặt mình lại vừa sờ vừa chà thật sự rất dễ dàng lửa cháy đổ thêm dầu!

Na Na cũng không muốn bị hiểu lầm là có ý đồ bất lương vì thế mà bàn tay nhỏ nhắn lại càng dùng sức chà, không nghĩ tới..... Khí lực mạnh quá mức!

Phòng tắm là nơi hơi nước xông lung lộn lờ..... Thật sự rất dễ dàng làm cho người ta tâm sinh thoải mái.

Na Na vì muốn dời đi lực chú ý của bản thân mà vội vàng mở miệng tìm đề tài để nói.

“Bác sĩ Niếp trên người anh sao lại bị thương như thế?”

Niếp Duy Bình mất hứng mở mắt ra, thật sự là muốn hỏi đồ thể nào là đồ thể đó mà, trừng mắt nhìn cô bày ra bộ dạng vân đạm phong khinh thần nhiên trả lời: “Không có gì, mấy ngày hôm trước ở trên đường gặp cướp, cùng kẻ đó đánh một trận.”

Thở ngực thuần lương thiên chân vôi mở to mắt, vẻ mặt sùng bái tán thưởng: “Không nghĩ tới bác sĩ Niếp cũng có nhiệt huyết anh dũng như thế.....”

Niếp Duy Bình chậm rãi nhả mi, chậm rãi lặp lại: “..... Không nghĩ tới?”

Na Na tươi cười cứng đờ, cười gượng nói: “Không không không, anh bình thường cũng thực anh dũng! Chỉ là..... Em vẫn cảm thấy bác sĩ Niếp anh rất lạnh lùng cơ trí, am hiểu lý trí, không nghĩ tới cũng sẽ gặp chuyện bất bình nhiệt huyết dâng trào mà rút đao.....”

Niếp Duy Bình thoáng vừa lòng, nhắm mắt lại nâng chân lên, hừ hừ ra mệnh lệnh nói: “Phía dưới cũng chà xát qua đi!”

Na Na: “.....”

Na Na khóc không ra nước mắt, bác sĩ Niếp anh dám nâng chân chân như thế sao? Cái thứ như ẩn như hiện..... Thật sự không biết là quá phóng túng sao!

Na Na nội tâm giao chiến hồi lâu chỉ là không có hạ thủ, vứt tấm khăn đứng lên bối rối nói: “Em, em nên đi đón tiểu Viễn, sắc trời đã khuya Mao Đan cũng phải ngủ.....”

Nói xong không đợi Niếp Duy Bình mở miệng, vội bỏ chạy lấy người.

Niếp Duy Bình bị khăn tắm ướt ném thẳng vào mặt, lau mặt rồi nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Thằng oắt con sẽ phá hư chuyện tốt của mình!”

Ở bệnh viện bạn nhỏ Na Viễn thật sự là đang nằm trong hòng súng, cái mông béo lắc lư nằm úp sấp trên giường mà vẽ, bút sấp màu dấy ra cả ga giường, may mắn giường này không phải là của Mao Đan, bằng không phỏng chừng mặt cô ấy đã tái xanh rồi.

Phải biết rằng, nơi này không có chỗ để giặt giũ, ga giường và vỏ chăn tất cả đều phải ra quán để giặt rồi còn phải mang lên mái nhà phơi nắng, miễn bàn tốn nhiều sức thế nào!

Tiểu tử kia vẽ mấy linh tinh mấy thứ liền có chút buồn ngủ.

“Di Mao, cô út vì sao còn chưa tới đón cháu?”

“Gọi ta là chị!” Mao Đan ngáp một cái: “Bảo bối ngoan, cô út của em còn phải lo cho ba em, rất nhanh sẽ tới thôi!”

Nhắc tới Tào Tháo Tào Tháo liền xuất hiện, Na Na mở cửa tiến vào mới vừa đi đến bên giường, bạn nhỏ Na Viễn đã phần khởi từ trên giường quần lấy cô.

Na Na luống cuống tay chân đỡ bé, bị ép tới hô hấp cũng cứng lại, cánh tay vừa chua xót lại vừa đau, cắn răng dẫn đo sức nặng trong lòng nói: “Tiểu Viễn, cháu lại béo hơn, cô về sau buổi tối không thể cho cháu ăn quà vặt !”

Tiểu tử kia hừ một tiếng, bất mãn chu mỏ, quyết miệng rầu rĩ phản bác: “Co út xấu xa! Người ta mới không có béo ~ là đáng yêu nha ~”

“Ừa là cháu đáng yêu a!” Na Na thả bé lại trên giường, ngồi xổm xuống đi giày cho bé: “Đi thôi, Di Mao của cháu đã buồn ngủ rồi, chào dì ấy đi!”

Mao Đan rút trườ khoe miệng, tức giận kháng nghị: “Là chị! Chị!”

Thịt viên nhỏ nhảy xuống cười hì hì phát tay nói: “Mao ~ a ~ di ~ Gặp lại kiến!”

Mao Đan giận dữ, tiểu tử kia liền cười xấu xa chạy trốn.

“Giải phẫu thế nào?” Mao Đan quan tâm hỏi: “Anh cậu tỉnh chưa?”

“Bác sĩ Niếp nói rất thành công, sau bốn mươi tám giờ có thể tỉnh lại sẽ không có vấn đề gì lớn!”

Na Na đau đầu đem đồ đạc trên giường dọn sạch, cất dọn một chút đồ rồi cầm túi xách của Na Viễn, nói với Mao Đan: “Hôm nay đã làm phiền cậu, cảm ơn nhé! Cậu cũng sớm một chút nghỉ ngơi đi, gặp lại!”

Mao Đan gật gật đầu: “Àn, trên đường cẩn thận một chút, cậu trở về cũng đi ngủ sớm một chút đi!”

Na Na lôi kéo tiểu Viễn về nhà, Niếp Duy Bình chờ không kịp đã sớm nằm ở trên giường ngủ như bất tỉnh.

Na Na dắt nhóc con ra nhà tắm bên ngoài tắm rửa cho bé xong, vỗ mông bé bảo bé nhỏ miệng rồi lặng lẽ trở về phòng đi ngủ.

Bạn nhỏ Na Viễn lúc đầu còn ngoan ngoãn gật đầu, ra cửa đi mũi chân, lập tức hướng tới phòng Niếp Duy Bình mà đi.

Niếp Duy Bình ngâm nước ấm mệt mỏi toàn thân như được giãn mở, toàn thân càng thêm vô lực lung tung lau khô người ngay cả quần áo cũng đều lười mặc, buồn ngủ mà bỏ nhào lên trên giường mắt nhắm liền nặng nề ngủ.

Na Viễn bước chân cố sức nhẹ nhàng lên giường, sau đó kinh ngạc phát hiện chú ngủ mà trống trơn, nhất thời cái miệng nhỏ nhắn há thành hình chữ o, trừng lớn mắt tò mò đánh giá hần.

Tiểu tử kia nhất thời hưng phấn hét lên một tiếng, tay béo hướng thẳng đến cái thứ đang ngủ say giữa hai chân hần mà nhéo, không biết nặng biết nhẹ mà dùng sức túm chặt, Niếp Duy Bình như bị điện giật ngồi dậy vẻ mặt sợ hãi đau đớn.

“A –”

Na Na sợ tới mức vội vàng đẩy cửa tiến vào, khẩn trương liên thanh hỏi: “Làm sao vậy làm sao vậy.....”

Na Na nhất thời đơ ngay tại chỗ, bộ dạng như bị sét đánh sau đó quỳnh quáng trừng mắt trước một màn quỷ dị này.

Bạn nhỏ Na Viễn thuần lương chớp mắt bộ dạng như bị kinh hách sau đó cười hì hì nói: “Cô út mau đến xem nha ~ Anh bạn nhỏ của chú vừa đen vừa xấu nha

Na Na: “.....”

Mệnh tử bị nhéo khiến Niếp Duy Bình toát mồ hôi, hai mắt phun hỏa trừng bé, bàn chân to co ra rụt lại, đem thịt viên tròn không biết tốt xấu ngả chống vó.

Cuối cùng cũng giải cứu được bảo bối đệ đệ, Niếp Duy Bình đen mặt, động tác máy móc cuốn tròn chăn lại.

Tiểu tử kia lắc lắc thân mình ngồi xuống, đối với hành động vừa rồi cũng không để ý chỉ nghịch nghịch cục thịt nhỏ giữa hai chân mình, ngây ngô nói: “Dì Mao nói, anh bạn nhỏ vừa xấu vừa lớn sẽ là tiểu công còn nhỏ nhắn đáng yêu sẽ là tiểu thụ ~ anh bạn nhỏ của tiểu Viễn so với của chú nhỏ nhắn đáng yêu hơn ~ tiểu Viễn là tiểu thụ! Đúng hay không cô út?”

Na Na: “.....”

Na Na khóc không ra nước mắt, giận dữ quát: “Mao Đan chết tiệt! Tớ muốn giết cậu!”

Niếp Duy Bình lạnh lùng cười: “Đã sớm bảo là tiến hành giáo dục giới tính cho nó! Xem đi, giai đoạn này đã bắt đầu tìm tòi rồi sẽ ảnh hưởng tâm sinh lý đứa nhỏ sau này! Về sau nó có biến thái thì em sẽ phải hối hận !”

Na Na bị hù dọa hoang mang không ngừng hỏi: “Sao, làm sao bây giờ?”

Niếp Duy Bình đem thịt viên nhỏ kéo lại gần, âm thanh nhẹ nhàng mà giáo dục: “Ngoan ngoan nhớ kỹ lời nói của chú! Làm người phải biết thẹn thùng, đàn ông không thể dựa vào cái thứ này để phân loại.....”

Bạn nhỏ Na Viễn nghe một loạt từ khó hiểu mà bối rối choáng váng, căn bản không hiểu thuyết giáo này của người lớn, trừng mắt nhìn lại cảm thấy không khí không đúng liền thành thành thật thật gật đầu nói: “Cháu nhớ kỹ ~”

Niếp Duy Bình ném bé cho thỏ ngọc rồi ngáp một cái: “Nhìn thấy chưa? Giáo dục giới tính cần chính xác hợp lý thì là ổn thôi!”

Na Na yên lặng đem thịt viên nhỏ nhét vào trong ổ chăn, bản thân cũng nằm xuống, vươn tay tắt đèn không nói chuyện.

An tĩnh trong chốc lát, Niếp Duy Bình không kiên nhẫn xoay người, hàm hàm hồ hồ than thở câu gì đó rồi đem Na Na ôm vào trong lòng, tứ chi chặt chẽ cuốn lấy ôm thân mình nhuyển ngọc ôn hương, rốt cục cảm thấy mỹ mãn nặng nề ngủ.

61. Chương 61

CHƯƠNG 61

Một đêm ngủ thật ngon, Niếp Duy Bình lười nhác mơ mơ màng màng mở mắt ra, nắng sớm nhu hòa xuyên qua khe hở bức màn mang đến cảm giác ấm áp.

Niếp Duy Bình vươn tay sờ chạm đến cánh tay béo mềm nhất thời thanh tỉnh không ít.

Bánh bao nhỏ nằm ở bên người hần ngủ chảy nước miếng, cái miệng nhỏ khê nhếch, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bàn tay nhỏ nắm thành cái quyền đặt gần đầu, không thể tả nổi vẻ ngọt ngào đáng yêu này được.

Niếp Duy Bình nhìn ngó quanh phòng, sớm như vậy Na Na đã đi rồi!

Niếp Duy Bình miễn cưỡng nằm lại trên giường, nhàn nhã liền nảy sinh hứng thú trêu chọc thịt viên nhỏ, bàn tay nghịch nghịch ấn ấn cánh tay mềm mại của bé, sau đó lại nghĩ đến tối hôm qua trước khi ngủ cái móng vuốt béo mập này dám sờ qua tiểu huynh đệ của hắn, nhất thời ghét bỏ mà bỏ qua không trêu chọc nữa.

Niếp Duy Bình ngủ no rồi thật sự nhàm chán, ngáp một cái ngồi dậy, vểnh tai nghe ngóng liền phát hiện trong nhà đặc biệt an tĩnh, bình thường sẽ có âm thanh thỏ ngọc cặm cũi ở phòng bếp chuẩn bị điểm tâm mà giờ phút này lại im ắng lạ thường.

Niếp Duy Bình vẽ mặt sợ hãi cả kinh, vội xốc chăn lên nhảy xuống giường, bị trượt chân thiếu chút nữa là không cẩn thận ngã đập trúng*, thân mình quang lỏa chạy ra ngoài. (*Nguyên văn tác giả đây ㅤㅤㅤ=.=)

Phòng khách không có người, phòng bếp cũng không có người.

Niép Duy Bình tìm quanh nhà mà vẫn không thấy ai, nhất thời kinh sợ vội vàng lấy di động tìm người.

Điện thoại rất nhanh thông máy, Niép Duy Bình nhất thời cảm thấy ủy khuất quát: “Em lại đi đâu vậy?”

Na Na ngậy người một chút rồi ôm di động đi ra bên ngoài, nhỏ giọng nói: “Em đến bệnh viện a, không phải đã để lại giấy nhắn cho anh sao? Điểm tâm giữ ấm trong phòng bếp đó, anh tỉnh lại nhớ cho tiểu Viễn mặc thêm áo khoác bên ngoài gió lớn lắm.....”

Niép Duy Bình nhẹ nhàng thở ra, chạy đến phòng bếp quả nhiên nhìn thấy tờ giấy dán trên tủ lạnh.

Niép Duy Bình mất hứng hỏi: “Em đi sớm như vậy làm gì chứ, hôm nay không phải trực ca đêm sao?”

“Em muốn tới xem anh trai một chút.....” Na Na vội vàng giải thích: “Em lo lắng, liền dậy sớm đến xem! Không nói nữa em tắt máy!”

Niép Duy Bình đặt điện thoại di động sang một bên, chậm chậm trở lại phòng ngủ.

Tiểu tử kia đã tỉnh, đôi mắt đen thui mở to, biểu tình mờ mịt ngồi ở trên giường nhìn thấy Niép Duy Bình liền bĩu miệng không vui oán giận: “Chú thật đáng chán ghét ~”

Niép Duy Bình biết mình đánh thức bé, một chút áy náy đều không có liền mặc mặc quần áo, lôi bé từ trong ổ chăn ra cầm lấy quần áo ở đầu giường mặc vào cho bé.

“Cô út đâu ạ?”

Bạn nhỏ Na Viễn vừa đi theo hắt vào phòng vệ sinh vừa hỏi.

“Đi làm! Cháu tự cầm bàn chải đánh răng sạch sẽ, sau đó rửa sạch mặt rồi đi ra ăn cơm!”

Na Na cần hồ sơ bệnh án, các số liệu kiểm tra của Na Hác sau phẫu thuật đều ổn định tâm tình cho như được thả lỏng.

Đem nước điều chỉnh chậm lại, lại giúp hắt xoa bóp tay chân, Na Na ngồi yên bên cạnh hắt.

Nhiều nhất là trong bốn mươi tám giờ, anh trai có thể sẽ tỉnh lại.

Na Na đôi mắt hồng hồng cười rộ lên, nắm bàn tay Na Hác bởi vì truyền nước biển mà có chút lạnh lẽo, làm nũng ghé vào bên giường hắt, tư thế này vô tình thể hiện sự ỷ lại giống như con thú nhỏ dính lấy chủ nhân cọ cọ làm nũng.

Niép Duy Bình tiến vào liền nhìn thấy cảnh tượng này, cảm thấy thật chói mắt nhất thời bất mãn tiến lên.

“Anh đã đến rồi, kiểm tra phòng sao?”

Na Na sung sướng tươi cười làm cho Niép Duy Bình trong lòng thả lỏng, cầm lấy bệnh án đặt trên giường vừa nhìn vừa hỏi: “Tình huống có tốt không?”

Na Na gật gật đầu hỏi lại: “Tiểu Viễn đâu?”

Tiểu tử kia hôm nay không đi nhà trẻ, Na Na để Niép Duy Bình đưa bé tới bệnh viện.

“Lưu ý tá trưởng mấy người đó đang chơi cùng nó!” Niép Duy Bình không chút để ý trả lời, buông bệnh án ra đi đến bên giường cầm ống nghe bắt đầu kiểm tra.

“Có tạp âm, trái tim có khả năng bị tổn thương, nhưng mà vấn đề hắt là không lớn, tí nữa gọi Niép Duy An lại đây kiểm tra!”

Na Na nhớ rõ, sờ sờ gương mặt gầy yếu tái nhợt của Na Hác vui vẻ nói: “Em cuối cùng cũng có thể giữ lời hứa với tiểu Viễn.....”

Niép Duy Bình trầm mặc một lát, đem cô nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, thản nhiên nói: “Em đã làm rất tốt.”

Na Na cảm thấy được an ủi, cười ngửa đầu nhìn hắt: “Đã làm anh mệt mỏi rồi..... Cảm ơn anh bác sĩ Niép! Anh đã cứu mạng anh trai em, anh cho tiểu Viễn người ba, cho anh trai em, trừ bỏ nói cảm ơn em cũng không biết nên làm sao để báo đáp anh.....”

Niep Duy Binh cười như không cười nhìn cô: “Lấy thân báo đáp a!”

Cảm xúc thương cảm vừa ngập tràn liền tiêu tan.

Niep Duy Binh nhú mày, ý vị thâm trường trêu ghẹo nói: “Em đã đáp ứng là sẽ ‘Hảo, hảo, cảm, ơn, anh’ ! Tối hôm qua cũng chưa có tắm rửa sạch sẽ nằm lên trên giường ‘Báo đáp’ anh đâu, lẽ anh thì mũi em sẽ dài ra đó!”

Na Na trừng mắt nhìn hắn, sau một lúc lâu mới sâu kín nói: “Em tắm nhưng ngày hôm qua anh không phải mềm nhũn sao.....”

Niep Duy Binh tươi cười cứng đờ, hung tợn cắn răng nói: “Anh làm phẫu thuật mười mấy mấy giờ đồng hồ, thu thập em cũng dư dả!”

Na Na thức thời không có phản bác, con mắt quay tròn vừa chuyển hoài nghi ngấm phía dưới của hắn.

Niep Duy Binh âm thanh âm trầm uy hiếp: “Đừng để anh phải làm em trước mặt anh trai em!”

Na Na vội vàng bày ra vẻ mặt đứng đắn tỏ vẻ mình thực thuần khiết.

Niep Duy Binh cười lạnh, bất mãn gõ vào trán cô mắng: “Ân cứu mạng lấy thân báo đáp! Em là cái vong ân phụ nghĩa sói mất trắng!”

Na Na xoa xoa cái trán, ngây ngô cười hai tiếng ánh mắt vui vẻ, ra vẻ bình tĩnh nhẹ giọng nói: “Ai nói em không biết báo ân..... Đêm nay trở về em liền tạ lễ với anh, tùy tiện anh muốn thế nào.....”

Na Na vô hạn thẹn thùng cúi đầu, không phát hiện Niep Duy Binh nháy mắt hừng hực tỏa sáng, hận không thể đem cô lúc này ăn sạch bách!

Na Na hé mắt vụng trộm liếc mắt nhìn hắn một cái, cái bộ dạng này trong mắt của Niep Duy Binh làm cho hắn thấy thật quá khiêu khích!

Niep Duy Binh trong lòng nóng lên, khó nhịn cảm xúc mãnh liệt đang dâng trào, cánh tay ôm chặt cô vào trong lòng, một tay kia dọc theo cột sống di chuyển từ thắt lưng dò xét đi vào.

Na Na trong lòng hoảng hốt, sắc mặt đỏ bừng đè lại bàn tay không thành thật kia, vội vàng đưa thoáng đẩy hắn ra, ngập ngừng cự tuyệt nói: “Đừng, anh em ở đây.....”

“Dù sao hắn còn chưa có tỉnh.....” Niep Duy Binh cúi đầu hàm trụ vành tai cô, hàm hàm hồ hồ dỗ dành.

Na Na lại không chấp nhận nổi, đang cố tránh đi, vừa muốn nói cái gì đó thì cửa phòng bệnh đã bị đẩy ra.

“Cô út ~ buổi sáng sao cô không có chờ cháu rời giường nha ~”

Niep Duy Binh: “.....”

Na Na đỏ mặt xoay người, luống cuống tay chân chỉnh lại quần áo, làm như không có việc gì cười nói: “Bởi vì cô vội đi xem ba cháu nha!”

Niep Duy Binh đen mặt vò góc áo blue, che trụ bộ vị đang cương cứng dưới thắt lưng, hừ lạnh một tiếng hướng ngoài cửa đi ra, tiểu tử này còn không có quên báo thù hắn nha.

Bạn nhỏ Na Viễn trừng mắt nhìn, sau đó hạ giọng hỏi: “Ba ba có biết sao?”

“Đúng vậy!” Na Na vẫy vẫy tay gọi bé lại, ôn nhu nói: “Tiểu Viễn, ba ba sẽ tỉnh ngủ..... Tiểu Viễn cùng ba ba trò chuyện được không?”

Tiểu tử kia ngoan ngoãn dựa vào trong lòng cô, nhỏ nhẹ hỏi: “Nhưng là ba ba còn chưa có tỉnh a ~ cháu nói chuyện ba ba có thể nghe thấy sao?”

“Có thể !” Na Na nhẹ giọng khẳng định: “Chúng ta nói chuyện, ba ba đều có thể nghe thấy!”

Bạn nhỏ Na Viễn ghé vào bên giường tò mò ấn ấn vào mặt ba ba, nói liên miên mọi chuyện, toàn nói những thứ không đâu mặc dù không có nửa tiếng đáp lại nhưng đứa nhỏ đã sớm học được tự chơi một mình, cũng có thể vui vẻ nói đùa thật lâu.

Na Na trù mền sờ sờ đầu tiểu Viễn, nhẹ nhàng dẫn hai câu liền rời khỏi phòng bệnh.

Mới vừa đi đến cửa văn phòng chỉ thấy Ngụy Triết vội vàng đi tới.

“Na Na, đây là tài liệu em cần điền một chút, trong viện đã phê duyệt đơn xin miễn viện phí của anh trai em!”

Na Na vui sướng cầm lấy xem: “Nhanh như vậy? Thật sự là thật cảm ơn anh!”

Ngụy Triết nhìn Niếp Duy Bình từ xa đi tới, vừa thấy bộ dáng hẩn như hùng hổ tới khỏi bình vẫn tội không khỏi nở nụ cười.

“Na Na.....”

“Ân” Na Na ngẩng đầu nhìn về phía hẩn.

Ánh mắt Ngụy Triết có chút thần bí, lại gần bên tai cô thấp giọng nói: “Muốn cảm ơn anh thì phối hợp với anh một chút!”

Na Na còn chưa kịp phản ứng lại, Ngụy Triết liền giữ chặt tay cô, ái muội lại gần cô cười nói: “Niếp Duy Bình thẳng nhóc con kia tự đắc lâu như vậy, dù thế nào cũng phải nhường anh thẳng một chút!”

Na Na khó hiểu nâng mắt lên nhìn lại, Niếp Duy Bình vẻ mặt phần nộ bước đến, hai mắt lạnh như băng tràn đầy ghen tuông nồng đậm, khí thế kia..... giống như nhìn thấy vợ mình ra tường không bằng.

Na Na nháy mắt liền hiểu được ý của Ngụy Triết, trong lòng không khỏi có chút vui vẻ.

Ngụy Triết nghênh ngang nắm tay cô, cười đến thập phần sung sướng không có chút sợ hãi nào mà nghênh đón.

Mới vừa đi đến phòng hộ lý, trước mắt đột nhiên nhảy ra một cái bóng đen, giống như tên rồi cung âm lãnh hàn ý hướng thẳng đến mình mà vọt tới.

“Tiện nhân! Tao muốn báo thù cho ba tao!”

Tiếng rống phần nộ tuyệt vọng giống như đến từ địa ngục, mang theo sát ý làm cho người ta kinh hãi không tự chủ được sợ sệt.

Ngụy Triết đồng tử hơi co lại, lúc này buông lỏng tay ra, thân mình tránh qua một bên hướng nhưng Na Na không biết có phải bị dọa đến choáng váng hay không, mà không tránh né sang bên phải như hẩn đoán trước mà cứ đứng im tại chỗ.

Ngụy Triết trong lòng kinh hoàng, mắt thấy con dao tới gần kinh sợ lao về phía trước.

Nhưng Niếp Duy Bình đã nhanh hơn hẩn.

Chỉ trong chớp mắt đó, Niếp Duy Bình cả người lao về phía trước không chút do dự đem Na Na bảo vệ chặt chẽ, dùng lưng chặn con dao kia.

Niếp Duy Bình sắc mặt trắng nhợt đau đến mức toàn thân cứng đờ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Khụ khụ..... Ta đã nói rồi, nhất định làm cho bác sĩ Niếp nhận một bài học bằng máu a! Cái này là tốt nhất đi, quả nhiên bị một dao thống khổ

~

Bất quá bác sĩ Niếp hiểu được bắt lấy cơ hội như vậy..... Nhất định có cơ hội trình diễn khổ nhục kế để đạt tới mục đích của mình!

62. Chương 62

CHƯƠNG 62

Chỉ trong chớp mắt đó, Niếp Duy Bình cả người lao về phía trước không chút do dự đem Na Na bảo vệ chặt chẽ, dùng lưng chặn con dao kia.

Niếp Duy Bình sắc mặt trắng nhợt đau đến mức toàn thân cứng đờ.

Thiếu niên điên cuồng nắm dao nhỏ đâm tới, còn chưa kịp rút ra đâm tiếp thì đã bị một cước đá vào mặt, cả người không chịu nổi và ngã về sau vài bước không thể đứng dậy nổi.

Niếp Duy An xuất hiện như một vị nữ vương, vạt áo blue chậm rãi hạ xuống, làm cho người ta có cảm giác như là vô lâm cao thủ, gương mặt lãnh đạm cũng không thèm nhìn tới thiếu niên kia một cái, vội vàng giúp đỡ kiểm tra miệng vết thương của Niếp Duy Bình.

Cũng may Niếp Duy Bình xoay người quá nhanh, cùng Na Na lảo đảo lùi hai bước về phía sau, con dao khá nhỏ vì thế đâm vào cũng không quá sâu.

Niếp Duy An ánh mắt phát lạnh, gầm lên một tiếng: “Đều thất thần làm cái gì? Ngụy Triết anh đem người này đến phòng an ninh đi, dùng dao hành hung phải mau báo án! Chị Lưu giúp anh trai tôi xử lý miệng vết thương!”

Mọi người nháy mắt liền phản ứng lại, Ngụy Triết ý cười ôn nhu trên mặt hàng năm không tiêu tan rốt cục cũng duy trì không được, sắc mặt thâm trầm gập đầu đem thiếu niên bị một cước đá ngã kia kéo dậy.

Có người nhanh chóng gọi đến phòng an ninh, không bao lâu có bảo an đi lên đem thiếu niên kia đi.

Niếp Duy An cùng Na Na không có tinh lực để ý tới hắn, đem Niếp Duy Bình đưa đi phòng khám, Niếp Duy An lúc này dùng kéo cắt quần áo hắn, cũng may miệng vết thương không sâu tuy rằng chảy không ít máu nhưng cũng không ảnh hưởng đến hoạt động về sau của cánh tay.

Niếp Duy An nhìn chung quanh, nhẹ nhàng thở ra nói: “Không thương đến động mạch chủ cùng dây thần kinh.....Chị Lưu cho tôi kim khâu, Na Na, đem bông băng cùng cồn sát trùng lại đây!”

Niếp Duy An đeo bao tay, nhíu mày nhìn nhìn quần áo bị máu nhuộm đỏ, hỏi: “Thế nào? Cánh tay có thể nâng lên được không? Quần áo đều bẩn phải thay thôi, băng không máu dính bên trên sẽ không thoải mái!”

Niếp Duy Bình sợ nhất là đau, khuôn mặt tuấn tú trở nên trắng nhợt gập đầu, nhịn không được phát ra âm thanh hít khí.

Na Na nước mắt lưng tròng giúp hắn cởi cúc, nghẹn ngào nói: “Thực xin lỗi, đều do em.....”

“Không liên quan tới em!” Niếp Duy Bình miễn cưỡng cười cười nói: “Anh không sao..... Thằng bé đồ thật sự là hướng về phía anh.....”

Niếp Duy An ở bên cạnh giúp hắn bỏ đi quần áo không khỏi tò mò hỏi: “Người đó là ai? Tại sao lại hận hai người như vậy chứ, dám dùng dao giết người!”

Na Na cũng hoang mang nhưng vẫn trả lời: “Là con Lý Chí Siêu..... Bác sĩ Niếp anh còn nhớ rõ sao, Lý Chí Siêu bị ngã giàn giáo, mẹ hắn cầu xin anh giải phẫu cho hắn, sau đó giải phẫu thất bại.....”

Niếp Duy Bình tự nhiên nhớ rõ: “Không biết hắn là nghĩ như thế nào nữa, cho dù trong lòng có luẩn quẩn cũng không nên hướng về phía em a!”

Đang nói, Lưu Mân cầm dụng cụ tiến vào, nhất thời đứng ở cửa nghẹn họng nhìn trần trời sững sờ.

Niếp Duy Bình kỳ quái nhìn cô ấy một cái hỏi: “Y tá trưởng, xảy ra chuyện gì?”

Lưu Mân vẻ mặt sợ hãi trừng mắt nhìn hắn, mắt cũng không chớp quét một vòng trên thân trên để trần của hắn rồi cảm khái nói: “Tiểu Bình à, không nghĩ tới cậu thể nhưng lại có sở thích như vậy a!”

Na Na mờ mịt nhìn về phía Niếp Duy Bình, chỉ thấy hắn nhướng mày, sắc mặt nháy mắt đen xuống.

Niép Duy An đột nhiên bật cười ra tiếng, tay cầm cái nhíp run run dựa vào đầu vai màu rám nắng của Niép Duy Bình.

“Ha ha ha..... Chị Lưu không biết, anh trai tôi cực kì yêu thích như vậy nha!”

Lưu Mân chắc chắn thưởng thức nửa ngày, nhìn đến mấy vết ứ ngân xanh tím chưa tan hết trên người hẳn vẫn cảm thấy không thể tin nổi, hai mắt tỏa sáng sợ hãi than: “Nhìn không ra a..... Na Na ngày thường như con thỏ nhỏ không nghĩ tới xuống tay ác như vậy! Vợ chồng son hai người cũng kiềm chế chút đi, tuy rằng tình thú rất quan trọng nhưng đừng thật sự làm ra chuyện gì nguy hiểm quá!”

Lưu Mân giương mắt nhìn về phía Na Na, vẻ mặt đứng đắn trịnh trọng giáo huấn: “hị nói bác sĩ Niép da mềm thịt yếu thân kiều thể quý, cho dù muốn tìm ngược em cũng phải ra tay đúng mực!”

Na Na: “.....”

Na Na còn thật sự ngây ngô giải thích: “Y tá trưởng chị hiểu lầm, bác sĩ Niép không phải cuồng chịu ngược đâu, trên người anh ấy bị thương là do gặp chuyện bất bình cùng kẻ cướp đánh nhau mà lưu lại !”

Niép Duy An nhất thời cười nhạo một tiếng: “Tất cả chỉ là ngụy biện! Anh ấy là kẻ sợ đau thật sự có thể cùng kẻ cướp đánh nhau sao, nếu thế cũng không thể bị một thằng nhóc con đâm một dao mà nhăn nhó khổ sở rồi!”

Lưu Mân khinh bỉ gật đầu: “Đúng vậy! Na Na em tại sao lại càng ngày càng không thành thật chứ, thật sự là gần mực thì đen, đi theo Niép Tiểu Bình cái tốt không học! Vết thương trên người như thế chỉ có thể là do dùng roi đánh thôi!”

Na Na: “.....”

Na Na đồng tình nhìn Niép Duy Bình một cái, biểu tình đáng thương tỏ vẻ mình vô năng vô lực.

Niép Duy Bình trong lòng lộp bộp một chút, không khỏi nhớ tới lời đồn “Khí lớn lực khỏe” về mình, nhất thời sắc mặt xám trắng, tâm như tro tàn.....

Quả nhiên, giữa trưa khi ăn cơm, toàn bệnh viện từ trên xuống dưới đều biết Bác sĩ Niép khoa giải phẫu thần kinh, là người có sở thích bị ngược đãi!

Bề ngoài thì thanh tâm quả dục nhưng bên trong lại ham mê ngược đãi..... Lại tiếp tục nảy sinh lời nói kinh thiên động địa mới trong quân khu tổng viện, ngày xưa trên Viễn Sơn có một đóa sen trắng cao cao tại thượng, mà nay đã trở thành kẻ “ngoài lạnh nhưng trong cuồng ngược” ở trong mắt mọi người!

Niép Duy Bình muốn khóc, hẳn đời này sao lại toàn thêm mấy cái uế danh như vậy!

Quả nhiên là linh vật.....

Thật sự là cảm ơn sự giúp đỡ của thổ ốc!

Niép Duy An tay nghề rất tốt, chỉ một lúc đã khâu vết thương xong, đường khâu chỉnh tề hoàn mỹ, ngay cả kẻ chuyên xoi mói là Niép Duy Bình cũng tìm không ra khuyết điểm.

Niép Duy An tháo bao tay nói với Na Na: “Miệng vết thương có tụ máu, tiêm cho anh ấy mũi uốn ván, chú ý miệng vết thương đừng để dính nước..... Được rồi hai người cũng đều biết cả không cần em phải nói nhiều nữa!”

Niép Duy An dừng một chút lại quỵ dị cười cười, ý vị thâm trường nói: “Bất quá có một chuyện, em phải nhắc nhở một chút..... Mấy ngày nay tốt nhất là đừng kịch liệt như vậy, miễn iệng vết thương rách ra!”

Na Na: “.....”

Niép Duy Bình không thèm để ý bình tĩnh tự nhiên nhìn cô ấy, ánh mắt bất mãn lạnh giọng nói: “Nhiều chuyện!”

Niép Duy An bộ dạng khinh bỉ nhưng nghĩ đến đã đùa cợt đủ rồi cũng nên cho anh trai nhà mình một chút mặt mũi, sau khi thỏa mãn liền rời đi

Na Na sau khi qua nhà thuốc liền đến phòng an ninh, thiếu niên hành hung người kia đang uể oải ở trong góc, cúi đầu ai cũng không để ý.

Ngụy Triết vẫn ở đó nhìn cô lắc lắc đầu nói: “Cái gì cũng không chịu nói.....”

Na Na yên lặng tiến lên, nhẹ giọng hỏi: “Bà nội em có khỏe không?”

Thiếu niên thân mình cứng đờ, bỗng nhiên ngẩng đầu hai mắt phun hỏa nhìn cô, vẻ mặt bi thống cùng phần hận.

Na Na thật sự không rõ, khó hiểu mở miệng: “Em vì sao lại làm chuyện ngu ngốc như vậy? Bà nội em phải làm sao bây giờ?”

Thiếu niên đứng bật dậy muốn lao đến nhưng bị Ngụy Triết ngăn lại, vươn tay chỉ vào cô quát: “Không cần cô lo! Tiện nhân! Co cùng Niếp Duy Bình kia là lằng bằng đều thối nát như nhau...”

Ngụy Triết sắc mặt trầm xuống, đẩy hẳn lên ghế lạnh lùng thốt: “Miệng nói sạch sẽ một chút!”

Na Na thở dài: “Em là bởi vì bác sĩ Niếp giải phẫu không thành công cho nên mới giận chó đánh mèo lên anh ấy sao? Bác sĩ Niếp đã làm hết sức, lúc trước đã giải thích giải phẫu phẫu lưu rất lớn, là bà nội em kiên trì muốn thử một lần, cho nên bác sĩ Niếp mới đáp ứng giải phẫu.....”

“Không phải!” Thiếu niên đánh gãy lời cô, oán hận nói: “Là các người! Tôi đã biết mà, cô cùng Niếp Duy Bình là một đôi! Anh cô hôn mê một năm cũng chưa chết, dựa vào cái gì ba tôi phải chết! Liền bởi vì cô..... Cho nên Niếp Duy Bình mới có thể toàn lực cứu trị anh cô! Đều là cô! Nếu không cô làm cho Niếp Duy Bình phân tâm, ba tôi cũng sẽ không chết! Là các người hại chết ba tôi!”

Na Na đối với tư duy của hắc quả thực không thể lý giải, bệnh tình không giống nhau, thân thể mỗi người cũng không giống..... Huống chi cho dù giải phẫu có giống nhau nhưng trong lúc phẫu thuật sẽ xuất hiện việc ngoài ý gì thì ai cũng không dám cam đoan, như thế nào lại trách bác sĩ Niếp Y Sinh với cô cơ chứ?

Người bác sĩ nào lại không hy vọng bệnh nhân sống sót?

Ngụy Triết cười lạnh: “Đáng tiếc cho việc cậu được học hành tử tế, thế nhưng lại không hiểu được bằng bà nội cậu! Cậu muốn trả thù vì sao lại không hận chính ba cậu, ai bảo ông ấy không mang nón bảo hộ lại còn không cẩn thận ngã giàn giáo chứ? Hoặc là cậu có thể đi truy cứu trách nhiệm công trường, làm việc không an toàn mới có thể tạo ra thương vong ngoài ý muốn!”

Thiếu niên sắc mặt xanh trắng, tức giận muốn giãy dụa đứng lên.

Ngụy Triết không khách khí chế trụ hẳn, tiếp tục nói: “Cậu thật ra rất thông minh! Biết nắn quả hồng mềm! Cho nên chọn tối nay để uy hiếp hộ lý nhỏ phải không? Tốt xấu gì cậu cũng là một người đàn ông đối với phụ nữ mà lại dùng dao, cậu thật sự là làm bề mặt người cha đã chết của mình!”

Thiếu niên bị mắng mà một chữ phản bác cũng không thể, đầy ngập phần hận lại cực kỳ bi ai nhất thời làm ngực hẳn phập phều, tuyệt vọng hét lên một tiếng ồm ồm khóc rống lên.

Na Na tức giận chuyện hẳn làm bị thương bác sĩ Niếp, lại thấy hẳn còn nhỏ mà mất đi cha nhện không được tâm sinh đồng tình.

Na Na tiến lên hai bước, vẫy tay với Ngụy Triết ý bảo không có việc gì, trấn an sờ sờ đầu thiếu niên ôn thanh khuyên nhủ: “Cậu như vậy..... làm sao có thể ba cậu yên tâm đây? Cậu đã không còn là trẻ con, trước đây là trách nhiệm của ba cậu, nhưng giờ cậu đã lớn ông ấy lại đi rồi cậu nên thay ông ấy chăm sóc bà nội!”

Na Na thở dài: “Tôi biết cậu không phải cố ý..... Thực xin lỗi, tôi thấy thật đáng tiếc ba cậu không thể qua khỏi, nhưng là chúng tôi thật sự đã làm hết sức! Cậu oán hận trả thù không bằng học tập thật tốt, tương lai mới không cô phụ sự vất vả và trả giá của ba cậu giành cho cậu!”

“Dù sao, nếu không phải vì cậu cùng bà nội..... Ông ấy không đến mức liều mạng như vậy, cũng sẽ không xuất hiện tai nạn lao động ngoài ý muốn!”

Thiếu niên rốt cục gào khóc tê tâm liệt phế hô “Ba ba”, làm cho người ta nghe thấy không khỏi động dung.

Na Na cùng Ngụy Triết rời khỏi phòng an ninh, vụng trộm nhìn sắc mặt của hấn, tò mò hỏi: “Ngụy Triết, anh không vui?”

Ngụy Triết lắc đầu cười khổ nói: “Không, anh chỉ là..... Rốt cục hiểu được mình thua ở chỗ nào.”

Ngụy Triết nhớ tới một màn vừa rồi, bản thân theo bản năng buông lỏng tay ra nhưng Niếp Duy Bình lại không chút nghĩ ngợi lao đến giữ chặt lấy.

Con người trong lúc nguy hiểm, thân thể sẽ theo bản năng mà làm ra phản ứng xu lợi tị hại.

Kỳ thật lúc ấy, tốt nhất chính là buông tay, hấn cùng Na Na đều tự biết là tránh sang hai bên như vậy ai cũng không bị dao nhỏ đâm trúng.

Nhưng Niếp Duy Bình không có ngăn con dao đó mà là trực tiếp dùng thân thể cản lại.

Loại hành vi này thực ngu ngốc nhưng lại có thể bảo vệ được Na Na an toàn.

Cho tới nay, hấn vẫn nghĩ bản thân so với Niếp Duy Bình thì càng thích hợp với Na Na hơn, hấn hơn hấn Niếp Duy Bình không kiên nhẫn hiền lành, không ôn nhu săn sóc kia, hấn có thể chăm sóc Na Na thật tốt, làm cho cô hạnh phúc yên vui vô ưu vô lự.

Nhưng hiện tại, Ngụy Triết không khỏi hoài nghi, bản thân thật sự có làm được như thế không, so ra Niếp Duy Bình đối với Na Na tình cảm càng sâu hơn.

Ngụy Triết đem ý nghĩ trong lòng nói ra.

Na Na cười lắc đầu: “Ngụy Triết, em cho tới bây giờ không có hoài nghi chuyện anh thích em..... Chỉ là chúng ta cũng không vô tư như bác sĩ Niếp. Tuy rằng anh ấy ở mặt ngoài cự tuyệt người xa ngàn dặm, không thềm liếc mắt tới mọi người xung quanh, nhưng trên thực tế, bác sĩ Niếp so với chúng ta vô tư nhiều hơn rất nhiều!”

Ngụy Triết giận dữ công nhận: “Anh hiện tại mới tin tưởng lời nói của em..... Niếp Duy Bình quả nhiên không phải là kẻ tiểu nhân tư lợi!”

Ngụy Triết nghĩ lại, Niếp Duy Bình người như vậy, sao có thể vì bản thân tư lợi mà phản đối ý tưởng hấn đưa ra chứ?

Buồn cười hấn tự cho là đúng lâu như vậy, còn không bằng Na Na chỉ thoáng nhìn qua.

Ngụy Triết giờ phút này rất có vài phần hổ thẹn.

Na Na hiểu ý an ủi: “Ngụy Triết anh thật sự rất tốt, chính là người với người không giống nhau..... Có người sẽ vì bản thân lo lắng nhiều hơn một chút, đây đều là nhân chi thường tình, không có gì đâu!”

Ngụy Triết đỡ khóc đỡ cười gõ trán cô một cái: “Em nói như vậy anh càng cảm thấy xấu hổ vô cùng ! Anh chính là loại người sẽ vì chính mình mà lo lắng nhiều hơn một chút!”

Na Na nóng nảy, vội vàng giải thích: “Em không có ý chỉ trích anh..... Kỳ thật em cũng không như bác sĩ Niếp, em đối với bệnh nhân dù cho có tận tâm rất nhiều đi nữa nhưng phần lớn cũng là vì công tác! Kỳ thật em cũng không tốt đến thế đâu!”

Ngụy Triết cười cười nói: “Được rồi, anh hay nói giỡn ! Em đi ra cũng đã lâu, mau trở về đi thôi bằng không Niếp Duy Bình sẽ nóng nảy!”

Na Na nhớ tới còn chưa tiêm cho hấn vội vàng gật gật đầu chạy đi.

Niếp Duy Bình đối với việc bản thân còn chưa kịp thu cái lễ tạ ơn của thổ tộc hiện tại lại bị cô tiêm ột mũi đau nhói vẫn luôn canh cánh trong lòng, liền đem thanh danh của mình hủy tron tay Na Na mà khó chịu.

Na Na tỏ vẻ thực vô tội, nhưng dưới dâm uy của bác sĩ Niếp lại không thể không giống như nha hoàn hầu hạ hấn, bưng trà đổ nước không nói, ngay cả đi xem anh trai cũng phải xem sắc mặt hấn.

Na Na bận đến sứt đầu mẻ trán, một mặt để ý cháu trai, một mặt lo lắng anh trai vẫn chưa tỉnh lại, một mặt còn phải bận tâm đến Niếp Duy Bình sau khi bị thương càng thêm mất cảm.

Đồng dạng khăn trương còn có Niếp Duy Bình.

Thời gian càng lâu, trong lòng hắn lại càng lo lắng, tuy rằng giải phẫu thực thành công nhưng là cụ thể có di chứng gì thì còn phải chờ người tỉnh lại mới biết được.

Mà quan trọng nhất..... Là người có thể tỉnh lại!

Niếp Duy Bình cũng không thể xác định, quả thực so với Na Na còn muốn khăn trương lo lắng bệnh tình của Na Hác hơn.

Anh vợ sau phẫu thuật không có dấu hiệu tỉnh dậy, quả thực trở thành quả bom hẹn giờ cho nhân duyên tốt đẹp của hắn mà!

Niếp Duy Bình càng lo âu bất an, vạn nhất anh vợ không qua khỏi, thỏ ngọc đang lúc cực kỳ bi thương mà có thể mang theo đứa nhỏ bỏ rơi hắn hay không.....

Niếp Duy Bình nhìn chằm chằm hai mắt nhắm nghiền của người nằm trên giường bệnh, hận không thể tiêm một mũi adrenalin, anh vợ có thể nhanh chóng vui vẻ chủ trì hôn lễ cho bọn họ!

63. Chương 63

CHƯƠNG 63

Nhà trẻ nghỉ, Na Na cũng không bắt buộc tiểu Viễn một mình ở lại trong nhà, ở phòng bệnh có chiếc giường nhỏ nên cho bé tới bệnh viện.

Tiểu tử kia cùng ba mình tâm sự hồi lâu, mặc dù cậu ấy không có đáp lại nhưng bé ở bên cạnh lại càng phấn khởi hơn so với ngày xưa.

Bạn nhỏ Na Viễn bắt đầu không thể mở nổi mắt, cái đầu nhỏ gật gù một chút, Na Na nhìn thấy liền đưa bé tới bên giường dỗ bé ngủ.

Na Na ngồi ở giường bệnh bên cạnh, nhìn các đường ống nối với máy móc liền không tự chủ mê man suy nghĩ.

Đã bước sang ngày thứ năm sau giải phẫu, Niếp Duy Bình mỗi ngày đều làm một lần kiểm tra toàn diện, còn thường xuyên kiểm tra phòng, chặt chẽ theo dõi các chỉ số kiểm tra vẫn luôn ở trong phạm vi cho phép, cũng không có biến hóa bệnh trạng, miệng vết thương đang dần khép lại cũng rất tốt. Phản ứng sau phẫu thuật tốt như vậy chỉ có người là không có dấu hiệu tỉnh lại.

Na Na đã không ngủ ngon hai buổi tối, hai mắt đầy tơ máu, khuôn mặt trước luôn mềm mại vui vẻ nhưng giờ chỉ có ưu sầu che kín.

Na Na cũng không biết vì sao, hai ngày này luôn không tự giác mà nhớ tới, nhớ tới mới trước đây anh trai đón cô tan học trên đường về nhà sẽ mua chút đồ ăn vặt cho cô, khi đó mẹ không cho bọn họ mấy thứ đồ không hợp vệ sinh đó, anh em bọn họ lại như tên trộm ở trên đường vụng trộm ăn xong trước khi vào nhà còn kiểm tra cho nhau đảm bảo sạch sẽ mới bước vào cửa.

Anh em trên đời này thời điểm làm chuyện xấu sẽ luôn luôn bao che cho nhau như vậy, mấy chuyện như nói dối bao che cho nhau, đùa dai cũng có thể kéo gần khoảng cách với nhau.

Sau khi cô trưởng thành, đi học xa nhà, người khác đều là cha mẹ đưa tới chỉ riêng cô là Na Hác lái xe đưa đi.

Na Na còn nhớ rõ thời điểm đó, Na Hác trẻ tuổi đẹp trai hấp dẫn nữ sinh toàn bộ ký túc xá nữ chú ý, lại giúp cô chuẩn bị giường tốt, đi lính sách vở, Na Hác lại không thấy phiền mà dạn dỏ cô rất nhiều việc mới rồi đi.

Người đàn ông ôn nhu cẩn thận như vậy lại vừa mới kết hôn không lâu, luôn là mẫu đàn ông lý tưởng trong mắt cô bé mười bảy tuổi.

Thời điểm đó, Na Na bởi vì có anh trai như vậy rất là tự hào, bạn cùng phòng đối với Na Hác thực là si mê, đây quả thực là việc mà cô thấy kiêu ngạo.

Na Hác cho tới bây giờ đều là người không thể thiếu trong cuộc sống của cô, là người giám hộ trên con đường trưởng thành của cô.

Mặc dù ngày xảy ra tai nạn xe cộ, nhận được ba lần thông báo liên tiếp về tình trạng nguy kịch của người thân nhưng Na Na cũng không tin anh trai sẽ nhẫn tâm bỏ cô mà đi.

Đó là Na Hác a..... Là anh trai thân yêu của cô!

Na Na còn nhớ rõ hẳn từng nói qua, muốn làm ột người trở nên mạnh mẽ nhanh nhất thì biện pháp tốt nhất là cần có một người để bảo vệ.

Na Hác bắt đắ dĩ lại sủng nịch vuốt đầu cô thở dài, bởi vì em gái quá yếu ớt cho nên hẳn mới buộc chính mình trong một đêm phải lớn lên.

Một người yêu thương cô như vậy làm sao có thể bỏ lại cô một mình không nơi nương tựa?

Na Na mắt nhìn chăm chú người nằm trên giường, khuôn mặt tái nhợt gầy yếu rất nhiều, xương gò má nhô cao, băng gạc quấn thật dày trên trán càng làm cho hẳn có bộ dạng suy yếu.

Suy yếu..... Giống như tùy thời đều có thể ra đi.

Niép Duy Bình đẩy cửa tiến vào, đem hộp sữa ấm nhét vào trong tay cô, trầm giọng ra mệnh lệnh nói: “Uống!”

Na Na thật sự không uống nổi, một chút khẩu vị cũng không có mà đặc biệt sữa còn tản ra chút mùi vị là lạ làm cho cô không thoải mái.

Na Na biết Niép Duy Bình đang lo lắng ình liền ngoan ngoãn cầm cái cốc đưa lên bên miệng nhỏ uống hết.

Niép Duy Bình thở phào một hơi, lấy ra từ trong túi cái đèn pin vành mắt kiểm tra đồng tử.

Na Na khẩn trương hỏi: “Thế nào?”

“Đã khôi phục rồi!” Niép Duy Bình ngồi ở bên cạnh cô, ôn thanh an ủi nói: “Đại khái là do anh ấy hôn mê đã lâu, thân thể cần từ từ khôi phục, cho nên mới tỉnh lại hơi muộn một chút! Đừng lo lắng quá, ngoan, đi ngủ một lát đi!”

Na Na lắc lắc đầu, cau có nói: “Em muốn ở cạnh anh ấy, vạn nhất anh ấy đột nhiên tỉnh lại..... Em không muốn anh ấy một người thân cũng không thấy.....”

Niép Duy Bình sờ sờ của đầu cô đem người ôm vào trong ngực, ra vẻ thoải mái mà nói: “Không có việc gì, anh thay em trông!”

Na Na vẫn lắc đầu, khổ sở thấp giọng nói: “Qua nhiều năm như vậy, đều là anh trai trông em, khi đó anh ấy không cảm thấy em phiền, cũng không cảm thấy mệt..... Hiện tại, là đến lượt em trông anh ấy mới được một năm ngắn ngủi, em sao có thể để anh ấy tỉnh lại mà không nhìn thấy em?”

Na Na bình thường rất ôn hòa rất ít kiên trì như lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ bướng bỉnh, đau thương nhìn người đàn ông nằm trên giường.

Cô tin tưởng mình ở trong này, anh trai nhất định sẽ tỉnh!

Huống chi, mặc dù người khác thế nào, cô cũng không muốn để một mình anh ấy vất vả đấu tranh.....

Nếu không phải các chỉ số khám đều đang tốt dần lên, Niép Duy Bình thật sự hoài nghi khả năng cậu ấy có thể tỉnh lại.

Càng nghiên cứu y học nhiều lại càng đối với tạo hóa tràn ngập thần phục. Con người còn có nhiều điều chưa thể lí giải, cho dù giải phẫu thành công, không có vỡ mạch máu vỡ, Niếp Duy Bình cũng không dám khẳng định bản thân không có sơ sót.

Nếu thật sự vẫn không thể tỉnh lại thì làm sao bây giờ?

“Bác sĩ Niếp, anh nói..... Em cùng anh trai nói chuyện nhiều như thế, có thể đánh thức anh ấy được không?”

Niếp Duy Bình lấy lại tinh thần, trong lòng đau xót không tự giác siết chặt nắm tay, thản nhiên hỏi: “Hai ngày ngày đứa nhỏ nói còn ít sao?”

Tiểu hài tử líu ríu muốn đòi mạng mà cũng chưa thể đánh thức ba mình dậy!

Na Na ánh mắt ảm đạm, tự giễu cười nói: “Là em quá nóng vội.”

Niếp Duy Bình ánh mắt khê nhúc nhích, đột nhiên khê cười.

“Kỳ thật anh có một biện pháp, có thể thử xem!”

Na Na đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt phát ra hào quang làm cho người ta rung động: “Biện pháp gì? Nói mau! Em nhất định sẽ làm theo!”

“Em đồng ý làm theo a!” Niếp Duy Bình quỷ dị cười cười, ngữ khí thản nhiên nói: “Xung hỉ đi! Anh ủy khuất bản thân cười em, anh vợ chỉ có một người em gái, em lập gia đình việc lớn như vậy, huống chi vẫn là gã ột người đàn ông xuất sắc như anh, anh ấy nhất định sẽ cao hứng bật dậy mà gả em đi!”

Na Na tâm như trượt xuống từ đỉnh núi, tức giận đến hung hăng véo hấn một cái, thấp giọng mắng: “Phi! Tiếc cho anh là một bác sĩ, lại còn có tư tưởng mê tín phong kiến như thế! Đã là lúc nào rồi mà anh còn có tâm tình nói giỡn.....”

Na Na tuy rằng bị Niếp Duy Bình nói đôi ba câu làm thay đổi cảm xúc rất nhanh, sự tuyệt vọng vừa nhen nhóm đã bị dập tắt.

“Ai, em tại sao nói mà không giữ lời chứ!” Niếp Duy Bình không vui ý ôm má cô bộ dạng muốn hôn, hù dọa cô: “Hai ta ở trước mặt anh vợ diễn đồng cung đồ, làm chuyện vợ chồng thật sự để xem em còn dám lạt lọng thế nào!”

Na Na vừa then vừa giận, vội giãy giụa che chắn, ban đêm bệnh viện rất an tĩnh, một chút động tĩnh đều bị phóng đại, Niếp Duy Bình vỗ vỗ mông cô “ba” một tiếng làm cho cô đỏ mặt!

“Anh đừng có xằng bậy a!”

“Sợ cái gì, lại không có người thấy.....”

“Cút ngay! Lưu manh!”

“Hừ hừ! Lưu manh hơn đều đã làm, hiện tại em còn xấu hổ cái gì chứ.....”

“Ồn ào.....”

Hai chữ mỏng manh thì trào giống như tiếng bom nổ giữa đêm khuya tĩnh mịch, giống như tiếng sét đánh trong lòng Na Na.

Na Na đột nhiên cứng đờ, trong lúc nhất thời không dám quay đầu.....

Vẫn là Niếp Duy Bình phản ứng mau lẹ, sưng sốt một chút rồi bật dậy bỏ nhào đến bên giường xác nhận.

Đôi lông mi đen dài rớt cục cũng có động tĩnh, phảng phất như đang đeo ngàn cân sắt, dưới sự chăm chú quan sát đến nín cả thở của Niếp Duy chậm rãi mở ra.

Như là không thích ứng ánh sáng trong phòng mở ra lại nhắm lại, sau một lúc lâu mới chớp chớp mở lớn, đôi mắt hắc bạch phân minh vẫn còn mơ màng nhưng lại mười phần ôn nhu, ánh mắt tan rã chậm rãi tụ lại quan sát chuyển dần về phía Na Na đang ngồi ngẩn ngơ.

“Em gái, em gọi anh dậy.....”

Na Na yên lặng một lát, đột nhiên nhếch miệng cười, đôi mắt hồng hồng từ từ lặn xuống hai hàng nước mắt, dường như bao nhiêu áp lực ủy khuất đều phát tiết mà ra ngoài, nghẹn ngào lớn tiếng oán giận nói: “Em chán ghét anh đồ chết bầm! Tại sai làm em sợ như vậy chứ? Anh có biết em sợ hãi rất nhiều hay không.....”

Tình cảm có chỗ bộc phát, mọi sự sợ hãi, lo lắng như đại hồng thủy quét qua.

Na Na không còn để ý, gào khóc như một đứa nhỏ lạc đường rất lâu chịu nhiều đau khổ, một đường nghiêng ngả lão đảo bước đi rốt cục đã tìm được người thân.....

64. Chương 64

PHIÊN NGOẠI 1: Phát Triển Tiếp Theo

Na Húc vừa mới tỉnh dậy lại ở trong tiếng gào khóc mà tiếp tục hôn mê bất tỉnh.

Niếp Duy Bình bị cô làm hoảng sợ, vội vàng lấy tay che miệng cô lại, đen mặt thì thầm lên án: “Im lặng! Đã hơn nửa đêm, anh thấy anh vợ là bị em dọa sợ mà hôn mê tiếp đấy!”

Na Na nghe thấy thế liền ngừng khóc, trừng đôi mắt ngập nước tỏ vẻ khản trương, lay tay cánh tay hắn khẩn thận hỏi: “Mau nhìn xem anh em thế nào?”

Niếp Duy Bình kiểm tra đơn giản một chút, rốt cục cũng nhẹ nhàng thở ra bình tĩnh nói: “Anh vợ hôn mê đã lâu, cơ thể còn rất yếu...Nhưng mà có thể tỉnh lại chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì lớn!”

Na Na cầm lấy tay hắn, đem mặt chôn trong lòng bàn tay ấm áp của hắn, không tiếng động mà rơi lệ, nước mắt cứ thế tuôn trào làm cho Niếp Duy Bình đau lòng từng hồi từng hồi.

Na Na khóc đến không kềm chế được, bả vai run rẩy nhưng vẫn gắt gao cắn chặt môi không phát ra âm thanh.

Niếp Duy Bình nâng tay kia lên, đau lòng vuốt tóc của cô rồi nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi nói: “Tốt lắm, tốt lắm, người đã không có việc gì, em còn khóc cái gì!”

Niếp Duy Bình không được tự nhiên nói hai câu lại cố ý trêu đùa: “Xem đi, anh đã nói là xung hỉ có ích mà! Có đôi khi em không thể không tin vào những điều kì lạ khó có thể giải thích được, tuy chúng chưa được khoa học chứng minh nhưng lại là một loại hy vọng mà đôi khi lại có tác dụng rất kỳ diệu!”

Niếp Duy Bình cười cười, nâng cằm của cô lên, bàn tay to lau đi nước mắt trên mặt cô, trêu chọc nói: “Không bằng chúng ta lại tiếp tục? Có khả năng anh vợ vì bị kích thích mà nhanh chóng tỉnh lại!”

Na Na rốt cục nín khóc mỉm cười, nắm tay đánh hắn một cái, khực khịt mắng: “Lưu manh!”

Na Húc thật sự đã tỉnh lại.

Tuy rằng người còn rất yếu, thời gian tỉnh táo lại mỗi ngày đều rất ít, cố gắng nói được mấy câu lại liền ngủ tiếp, nhưng hắn ngày càng chuyển biến tốt hơn.

Người vui vẻ nhất không ai khác chính là kẻ đầy kiêu ngạo bạn nhỏ Na Viễn!

Tiểu tử kia tin rằng tình yêu của nó đã làm cho ba nó tỉnh lại, cảm thấy vui vẻ phấn khích không ngừng vì bản thân đã không hề lãng phí nhiều nước miếng như vậy.

Đợi đến lúc miệng vết thương ổn định, Na Húc cũng đã có thể ngồi dựa vào giường tán gẫu.

Niếp Duy An cũng đến thăm vài lần, trái tim Na Húc sau ca phẫu thuật bị ảnh hưởng một chút nhưng nếu từ từ chữa trị sau này cũng không để lại di chứng gì quá lớn.

Na Húc vừa tỉnh, thịt viên nhỏ liền ôm lấy cha mà kể lể!

Không phải nói cô út đối với bé không tốt, chỉ là luôn có một ông chú xấu xa, lòng dạ hẹp hòi theo sát bên cạnh lúc nào cũng như hổ rình mồi, tiểu tử kia nghẹn uất đã lâu, lúc này lại có chỗ dựa vững chắc liền rất hành diện!

Na Viễn đang cầm cái bát nhựa in hình hoạt hình, bàn tay run run giơ cái muỗng nhỏ bón cơm cho ba ba, một thìa đồ ăn vừa giơ lên đã đổ ra ngoài hơn phân nửa, làm cho Na Hác đỏ khóc đỏ cười.

Na Hác cầm lấy thìa trên tay bé, tán dương: “Bảo bối thật giỏi quá! Đã biết bón cơm cho ba ba rồi! Ba ba muốn tự mình ăn, tiểu Viễn giúp ba ba bưng bát được chứ?”

Na Viễn nghĩ nghĩ, cảm thấy ba ba còn rất yếu koong thể cầm nổi bát nhưng cầm thìa hẳn là không có vấn đề gì, liền gật gật đầu đáp ứng.

Na Hác bị tổn thương đến đại não lại nằm quá lâu ở trên giường như vậy, nên toàn thân mềm nhũn không có khí lực, có thể ngồi dậy đã là rất tốt, hiện tại ngay cả việc cầm chén cơm cũng rất khó khăn. Na Hác tỉnh lại đã lâu như vậy, nhưng vẫn chưa gặp qua ba mẹ cùng vợ mình, tuy rằng Na Na cái gì cũng không nói nhưng trong lòng hẳn đã hiểu tất cả.

Na Hác cảm thấy du buồn chán nản nhưng một người đã từng dạo bước một vòng qua quỷ môn quan cũng khó tránh khỏi có rất nhiều sự thay đổi, cũng càng thêm hiểu được giá trị tốt đẹp của cuộc sống.

Huống chi...trên đời này còn có nhiều người quan tâm đến hắn, còn có nhiều người hẳn không thể buông tay.

Tiểu tử kia hai chân ngắn ngủn, béo ú ngồi ở bên giường, miệng cắn táo, lâu lâu lại giơ lên cho ba bé cắn một miếng, cha con hòa thuận vui vẻ, trong phòng bệnh lâu lâu lại vang ra tiếng cười trong trẻo của trẻ nhỏ.

Đột kích đêm khuya!!!

Na Viễn rung đùi nói liên miên rằng Niếp Duy Bình đã hung ác thế nào thật sự là đáng khóc ròng a, thậm chí ngay cả việc đi WC cùng hắn cũng đều bị bé nói như đã phạm trọng tội, người khác không biết còn tưởng rằng Niếp Duy Bình đã làm cái gì quá quắt đến mức khiến bé phải cảm hận như thế.

Na Hác thủy chung chỉ khẽ mỉm cười, cũng không phát biểu ý kiến gì, chỉ nhân lúc con ngừng nói, nhẹ nhàng “A” một tiếng, hoặc là thản nhiên hỏi một câu “còn có gì nữa không”, khơi gợi từng bước dẫn dắt con nhỏ kể lể không ngừng.

“...Ba là không biết...chú ấy thật sự rất đáng ghét! Luôn nói con béo, còn đặt cho con biệt danh! Ba ba, con rất béo sao, thật sự béo sao?”

Na Hác xoa xoa đầu bé, tròn tròn mắt nói dối: “Sao lại có thể? Tiểu Viễn đáng yêu lại rất soái nha, một năm không gặp thấy con đã cao hẳn lên!”

Tiểu tử kia vừa lòng gật gật đầu, cắn trái táo trong tay vừa ăn vừa nói tiếp: “Con cũng biết là như vậy mà, ở nhà trẻ, mỗi ngày đều có một bạn nữ đi theo con muốn con kết hôn cùng bạn ấy nha!”

“Ah, vậy con có đáp ứng không?”

“Không.” Na Viễn lắc lắc đầu, buồn bực nói: “Nêu Nêu rất béo, không xinh đẹp!”

Na Hác: “....”

Na Hác khóe miệng run rẩy, thật sự là không biết xấu hổ mà còn dám mắng người khác béo, hóa ra khi mình nằm ở trên giường bệnh cả năm trời đã làm cho con bị ủy khuất, lúc này vẫn còn cùng hắn kể lể rất nhiều chuyện nha!

Hai cha con trò chuyện suốt cả ngày, ăn xong cơm Na Na sẽ tới dọn dẹp bát đĩa.

“Anh, ăn no chưa?”

Na Hác gật gật đầu, cười nói: “Em nuôi anh sắp thành heo rồi! Được rồi, không cần vội vàng như thế, lại đây nói chuyện với anh!”

Na Na đem chén đĩa xếp gọn lại, rửa sạch tay rồi tới bên giường ngồi xuống: “Anh có chỗ nào cảm thấy không khỏe không? Có muốn nghỉ ngơi một lát không?”

“Không sao đâu!” Na Hác bất đắc dĩ cười nói: “Anh ngủ đã hơn một năm, xương cốt đều đã muốn mục rồi! Đừng lo lắng, cơ thể anh, anh biết mà...Nhưng thật ra hơn một năm nay, thật sự là vất vả cho em rồi!”

“Anh!” Na Na nghiêm mặt nói: “Thời gian qua vẫn là do anh chăm sóc em, khi đó có bao giờ anh cảm thấy vất vả đau, hiện tại em chăm sóc cho Tiểu Viễn, dù có gian nan hơn nữa em cũng sẽ không cảm thấy vất vả!”

Na Na sờ sờ đầu Tiểu Viễn, mỉm cười nói: “Chúng ta là người một nhà, bé cũng là cháu của em! Anh, anh trăm ngàn lần đừng cảm thấy đã liên lụy em...”

Na Hác nhìn cô, ánh mắt ôn hòa như nước, tình cảm đối với em gái trước sau vẫn như một, vẫn là muốn yêu thương bảo hộ.

Na Hác nhéo nhéo mặt cô, cảm thán nói: “Lúc anh hôn mê, vẫn nghe thấy tiếng em khóc, khóc đến mức anh thấy thật phiền...Anh vừa đi một chút, em liền cứ ô ô mà gào khóc, anh thấy em khổ sở thì chịu không nổi nên không còn biện pháp anh chỉ đành phải quay trở lại!”

Na Hác nhìn cô ôn nhu nói: “Anh nghe em khóc nên mới tỉnh lại, anh sợ em bị người khác khi dễ, làm thế nào cũng không thể ngủ tiếp được!”

Na Na đôi mắt đỏ lên, nước mắt lại lăn dài.

Na Hác cười khê ra tiếng, vỗ vỗ đầu của cô nói: “Được rồi, anh không phải là đã không có việc gì rồi sao? Đúng rồi, anh biết bác sĩ Niếp là người đã cứu mạng anh, anh vẫn còn chưa chính thức cảm ơn cậu ấy thật tốt!”

Na Na sắc mặt chợt đỏ, không biết là bởi vì ở trước mặt anh trai lại cùng Niếp Duy Bình thân thiết nên thẹn thùng hay là bởi vì hai chữ “cảm ơn” kia làm cho cô không được tự nhiên.

“Ah, có cái gì đâu mà!”

Na Na đỏ mặt nhìn chung quanh, chỉ là ngượng ngùng không dám nhìn hấn.

Na Hác nhẹ cười nói: “Tại sao, Tiểu Viễn đã nói rất nhiều chuyện với anh! Ai, con gái hướng ngoại a, có nhà chồng là đã quên nhà mẹ đẻ...”

“Anh...” Na Na giận dữ trừng mắt nhìn hấn, bĩu môi làm nũng: “Anh trai, anh lại giễu cợt em! Bác sĩ Niếp...Ừm, em cùng anh ấy hiện đang ở chung...”

Na Hác ánh mắt khê nhúc nhích, sắc mặt tĩnh lặng hỏi: “Sao? Em đây là thay anh lấy thân báo đáp?”

“Không phải!” Na Na vội giải thích: “Trước khi anh giải phẫu, bọn em đã ở cùng nhau...”

“Nhưng sao anh lại nghe nói là...” Na Hác chăm chú quan sát cô, thản nhiên mở miệng: “Hấn tính tình không tốt như thế nào? Mỗi ngày không chỉ có khi dễ em, còn dám đem em cùng Tiểu Viễn đuổi ra khỏi nhà?”

Na Na: “...”

Na Na vụng trộm liếc mắt nhìn tiểu tử kia, khê trợn mắt một cái, xú tiểu tử, dám nói xấu sau lưng!

“Đó là hiểu nhầm!”

“Cho dù có hiểu lầm lớn thế nào cũng không thể đối xử với phụ nữ và trẻ nhỏ như thế!” Na Hác cũng không nói nhiều, có đôi khi nói nhiều quá lại hỏng chuyện, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, giận dữ nói: “Em cũng quá mềm yếu đi, đàn ông hư hỏng cũng là do phụ nữ nhân chịu thành hư!”

Na Na cúi đầu, một câu cũng không phản bác được.

Niếp Duy Bình sau khi hội chẩn xong thì trở lại phòng, nhìn một vòng không thấy người, biết chính xác là lại đến phòng bệnh của anh vợ.

Đẩy cửa, quả nhiên, một nhà ba người đang cười cười nói nói, không nói cũng biết là náo nhiệt đến nhường nào!

Niếp Duy Bình nhất thời cảm thấy thật ai oán, từ lúc làm phẫu thuật cho anh vợ đến nay thổ ốc liền hoàn toàn ném hấn ra khỏi đầu..

Hiện tại thì sao, anh vợ đã tỉnh, thổ ngực không chỉ một lòng nhào đến bên người anh vợ mà thậm chí cả nhóc béo cũng không có lương tâm bám dính lấy ba nó không buông!

Rốt cuộc vẫn là ba nha, là người thân thiết hơn á...

Niép Duy Bình trong lòng chỉ có thể thở dài, uống công hấn tận tâm đem tên nhóc con lấu cá này nuôi dưỡng đến mập mạp, chỉ chớp mắt, thấy ba nó ở trước mặt liền ném hấn sang một bên.

Tiểu tử kia miệng cũng không chịu nhàn rồi, trong tay cầm chùm nho mọng nước, tự mình ăn một trái còn không quên đút vào miệng ba bé một trái.

Niép Duy Bình ghen tị nha, nhìn một màn ấm áp trong phòng thật con mẹ nó, thấy sói hiền là muốn ăn hiếp à!

Trước kia khi ba nó chưa tỉnh còn ôm ngủ, hóa ra chỉ là lừa đảo a! Tại sao chưa từng thấy nó nịnh nọt, hiểu thuận, đút cho hấn ăn cái gì a?

Rõ ràng hấn cũng rất thích ăn nho đấy thôi!

“Bác sĩ Niép đến đó à?” Na Hác ánh mắt vừa chuyển, vẻ mặt cười thân thiết, tiếp đón: “Bác sĩ Niép cuộc sống bận rộn như vậy mà vẫn dành thời gian đến đây xem tôi, thật sự làm cho tôi thấy ngại quá!”

Không có việc gì lại chạy đến đây, đừng nghĩ là tôi không biết suy nghĩ của cậu!

Niép Duy Bình mặt mày đứng đắn, nghiêm túc nói: “Đừng khách sáo, anh là bệnh nhân của tôi, là do tôi đề xuất làm giải phẫu, hơn hai mươi mấy giờ phẫu thuật, những gì có thể làm tôi đều đã cố gắng hết sức!”

Biết điều một chút thì sẽ hiểu được thế nào là uống của người một giọt nước thì phải ghi ân báo đáp cả đời, mau đem người phụ nữ cùng đứa nhỏ trả lại cho tôi đi!

Na Hác khẽ nhíu mày, thản nhiên cười nói: “Bác sĩ Niép là muốn tôi phải đền đáp?”

Ngữ khí mang theo sự thản nhiên trêu chọc, làm cho người ta nghe không ra nửa điểm trào phúng, giống như là thật sự đùa cợt bình thường.

Niép Duy Bình nhanh chóng bày ra một sắc mặt nghiêm túc, đứng đắn nói: “Chức nghiệp của người bác sĩ là cứu sống người, đây đều là việc tôi nên làm, nào dám mong báo đáp gì!”

Na Hác vừa lòng cười rộ lên: “Bác sĩ Niép thật là không biết nói đùa, ai, người làm Bác sĩ nào cũng vậy thì thật là chẳng có chút hài hước nào sao?”

Na Na bị hỏi sững sốt, ha ha ngây ngô cười lên.

Niép Duy Bình sắc mặt có chút khó coi, khụ một tiếng nói: “Na Na, giường bệnh số 36 nhiệt độ cơ thể hình như hơi cao, em tới giúp hấn xem một chút đi.”

Na Na còn chưa có trả lời, tiểu tử kia liền mất hứng, quệt miệng bất mãn than thở: “Cô út đã tan tâm nha...”

Vừa mới có người cùng bé chơi trò ghép chữ nên Na Viễn rất không vui vẻ khi bị người khác giữa đường phá rối.

Niép Duy Bình mặt đen hoàn toàn, hai mắt lạnh lùng quét về phía tên kỳ đà béo mập kia, trong lòng lại cảm thấy thật thê lương.

Thật sự là....Có cha ruột quên chú mà!

Niép Duy Bình ánh mắt đầy vẻ ghen tị nhìn bọn họ, Na Hắc thần sắc sung sướng dựa vào đầu giường, con trai nhỏ ở bên cạnh hấn thật biết nhu thuận hiểu thảo, thổ ngực lại thân thiết ở bên giường hỏi đồng hỏi tây...Không hổ là người một nhà a, không khí hoà hợp không có chỗ cho hấn chen vào!

Niép Duy Bình trái tim băng giá xoay người đi, dáng vẻ cô đơn nói: “Thật có lỗi, tôi quên...Mấy người cứ tiếp tục đi, không quấy rầy!”

Nói xong liền thê lương vô hạn rời khỏi phòng bệnh, chỉ để lại chiếc bóng cô đơn lẻ loi đáng thương.

Na Hác nhú mày, ánh mắt toát ra tia đắc ý không dễ phát hiện.

Đừng tưởng hần nhắm hai mắt là cái gì cũng không biết!

Cho người chữa cái tật mở miệng là đả thương người!

Cho người chữa cái tội dám nhéo mặt ta!

Lại còn dám bắt cóc em gái đáng yêu nhà ta!

Na Na ngồi một lát lại cảm thấy rất bất an khó chịu liền đứng lên, ấp úng nói: “Anh, em ra ngoài một chút...”

Na Hác làm bộ như mình cái gì cũng không biết, tỏ vẻ như không có chuyện gì cười nói: “Đi đi! Bắt em ở cùng anh quả thật là làm khó cho em, ở bệnh viện thật đúng là buồn chết người, ngay cả anh cũng cảm thấy sắp chịu không nổi!”

Na Na vội vàng xua tay nói: “Không, em không ngại buồn! Anh, em sẽ trở lại ngay thôi!”

“Ừ, đi đi!”

Na Na bưng tách cà phê, lặng lẽ đẩy cửa phòng trực ban, quả nhiên bác sĩ Niếp đang ngồi ở bên trong.

Niếp Duy Bình cái gì cũng không làm, cứ ngơ ngác ngồi ở trên ghế, vẻ mặt mang theo sự cô đơn rõ ràng, còn có chút ưu thương khó tả.

Na Na nở nụ cười, đem tách cà phê đặt lên bàn: “Bác sĩ Niếp, anh làm sao vậy? Có phải mệt mỏi quá rồi không...”

Niếp Duy Bình lắc lắc đầu, khe khẽ thở dài.

Na Na trong lòng ảm ảm hiểu được cảm xúc của hần, ôn nhu ôm cổ hần, không tiếng động an ủi hần.

Qua thật lâu, Niếp Duy Bình mới mở miệng, ngữ khí mang theo sự ghen tuông khó dấu.

“Thằng nhóc đó chưa từng hôn anh...”

Na Na trong lòng cảm thấy mềm mại, ê ẩm lại ngọt ngào, có một loại hạnh phúc xúc động đến muốn khóc.

Niếp Duy Bình thật sự xem Tiểu Viễn là con của mình, nên hiện tại mới có loại thương cảm này.

Tuy rằng hần thường ngày không nói ra lại thường xuyên cố ý trêu chọc cậu nhóc buồn bực tức giận, nhưng trên thực tế, Niếp Duy Bình là thật lòng thương bé, đau bé đến tận xương tủy!

Nhưng đâu có biện pháp nào khác!

Hần đối với Tiểu Viễn cho dù tốt đến thế nào thì cũng không có biện pháp thay thế được địa vị người cha trong lòng nó.

Niếp Duy Bình giật mình, có cảm giác bị người khác cướp mất cốt nhục của mình, biết rõ ý tưởng này là không đúng, nhưng cũng không thể khống chế không ghen tị, cô đơn được.

Na Na trấn an, ôm đầu hần sát vào trong lòng mình, lúc sau ôn nhu kéo giãn khoảng cách một chút nhìn thẳng vào mắt hần giọng nói nhỏ nhẹ nhưng kiên định: “Đừng buồn nha, Tiểu Viễn chính là đã lâu không được gặp anh hai cho nên mới cố về bám dính...Nó cũng không phải đứa nhỏ không có lương tâm, anh đối với nó tốt, nó trong lòng đều nhớ kỹ!”

Niếp Duy Bình không nói, nhớ tới anh vợ mấy ngày nay luôn làm khó dễ mình, không khỏi càng thêm phiền muộn.

Na Na cắn môi, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn bỗng đỏ bừng, nhẹ giọng nói: “...Hơn nữa, chúng ta còn có thể có đứa con của mình, anh thích trẻ con như vậy, em nguyện ý sinh thêm vài đứa...”

Niếp Duy Bình toàn thân cứng đờ, ngây ngô không biết nên nói cái gì.

Na Na đột nhiên bật cười thành tiếng, giống như con mèo nhỏ cọ cọ gương mặt lên tóc hắc, dùng ngữ khí vô cùng vui vẻ mà nói ra suy nghĩ: “Em thích anh, nguyện ý sinh con trai con gái cho anh...Em biết anh cũng thích em!”

Niếp Duy Bình lỗ tai hơi hơi phấp hờng, không được tự nhiên hừ một tiếng nói: “Quá kiêu ngạo! Anh mới không thích em, thỏ ngọc vụng về!”

“Anh thích em!” Na Na lơ đãng cười rộ lên, khẳng định nói: “Em biết anh là thích em!”

“Anh không thích em!”

“Nga, được rồi...” Na Na giống như vỗ về trẻ nhỏ, nói với hắc: “Anh nói không thích thì sẽ không thích đi, em thích anh là được rồi!”

Sự buồn bực trong lòng Niếp Duy Bình bị sự khoái trá lúc này cuốn đi sạch sẽ, lòng tràn đầy cao hứng, hạnh phúc quả thực quá lớn quá tuyệt vời!

Niếp Duy Bình hung hăng ôm chặt người trước mặt mình vào trong ngực, cúi đầu dùng sức cắn một ngụm, mặt dán bên tai cô cười khê hởi: “Em chừng nào thì mới báo đáp cho anh? Anh đợi cũng lâu rồi...không bằng một mạng đổi một mạng, sinh cho anh một đứa nhỏ đi?”

Na Na sắc mặt đỏ bừng, cổ lấy dũng khí nhìn hắc, hai mắt trong suốt nói: “Được!”

65. Chương 65

PHIÊN NGOẠI 2: Nhất Định Phải Tiếp Cận

Niếp Duy Bình cho tới bây giờ cũng chưa từng chờ mong đến giờ tan sở như vậy!

Thỏ ngọc đã sớm trở về nhà chuẩn bị, lời nói còn rất mập mờ tràn ngập ngôn từ ám chỉ...lại đừng nói đến bộ dạng nhỏ nhắn lén la lén lút thật sự là làm cho Niếp Duy Bình cao hứng khó nhịn đến cực điểm!

Buổi tối sẽ cảm ơn hắc như thế nào đây?

Thỏ nhỏ vừa ngọc lại không có kinh nghiệm gì, trải qua lần duy nhất đó, hắc đánh giá cô khẩn trương là vì sợ đau, thật không biết cô nàng này có thể nghĩ ra tuyệt chiêu tình thú cỡ nào đây?

Niếp Duy Bình nhú nhú mày, đột nhiên cảm thấy có điểm không đúng...Đã đồng giường cộng chằm lâu như vậy, hắc cư nhiên mới chỉ nếm qua có một lần?

Được rồi, tuy rằng những lần tiếp theo định ăn thiệt nhiều thì luôn xảy ra chuyện...

Niếp Duy Bình hung hăng phỉ nhổ chính mình, thật sự là sỉ nhục tự tôn đàn ông quá mức!

Niếp Duy Bình cảm thấy ảo não vì vẫn dậm chân tại chỗ, một phần là do Na Hắc hôn mê lâu nay tỉnh lại thỏ ngọc đều luôn túc trực, một phần còn lại là do thỏ ngọc luôn nghe theo sự sắp xếp của Mao Đan, ngủ luôn ở phòng trực.

Na Na vẫn là lo lắng, hỏi đi hỏi lại: “Đan Đan, cậu xác định như vậy thật sự không thành vấn đề sao? Có thấy mình như vậy rất ...không rụt rè?”

“Rụt rè cái con khỉ a!” Mao Đan hận không thể từ trong điện thoại bay qua cải tạo lại cái đầu của cô khiến nó không còn rụt rè nha, cố gắng đè thấp thanh âm giận dữ nói: “Cái này gọi là tình thú á, cậu có hiểu hay không! Cậu không phải muốn cho bác sĩ Niếp thật cao hứng sao, vậy không thể cứ rụt rè nha! Cứ phóng đảng như chưa từng được phóng đảng đi nha!”

Cái gì là phóng đảng như chưa từng được phóng đảng...Đây là khiêu khích trắng trợn a!

Na Na nhịn không được đỏ mặt, khó xử mở miệng: “Bên trong cái gì cũng thật sự không mặc?”

“Không mặc, không mặc, kiên quyết không mặc!” Mao Đan trảm đinh chặt sắt mà nói: “Mặc thì còn có cái gì để mà nghĩ nữa a!”

Na Na lấy tay sờ sờ vào khuôn mặt nóng rát, cố gắng ổn định giọng nói, nhỏ giọng nói: “Có sương...”

Mao Đan “...”

Chính là bởi vì biết có sương nên mới không cho cậu mặc cái gì ở bên trong a! Đây là sự cảm dỗ chết người nha!

Mao Đan vuốt mặt, bình tĩnh nói: “Cậu nhanh lên chuẩn bị, thời gian không kịp nữa rồi! Nhớ kỹ, nhất định phải vừa xấu hổ vừa sợ hãi, nhưng không được mất đi vẻ phong tình quyến rũ...Đàn ông đều rất thích như thế!”

Na Na không ngại học hỏi kẻ dưới: “Làm thế nào mới là vừa xấu hổ đồng thời lại không mất đi vẻ quyến rũ phong tình?”

Mao Đan đen mặt kêu rên: “Cậu đi chết đi! Thôi, quên đi, cậu chỉ cần biểu diễn thật tốt là được, dù sao cậu mặc như vậy cũng là đã rất phong tình, sau đó nhớ rõ hai má phải có chút ửng đỏ, bộ dạng như thế mới có vẻ diễm đạm đáng yêu...”

Mao Đan lời ít mà ý nhiều chỉ dạy cô, mắt thấy thời gian đã nhanh đến mới chịu cúp điện thoại.

Hắc Hắc!

Bác sĩ Niếp nếu biết là cô đóng gói Na Na đem đến dâng lên tận miệng hân, chắc chắn sẽ đối với cô cảm động rơi nước mắt a...

Mao Đan ngẫm đi ngẫm lại cảm thấy rất tốt đẹp.

Được một người có sức mạnh vĩ đại như bác sĩ Niếp chiếu cố, cô về sau ở bệnh viện còn có thể không ngại đầu ưỡn ngực mà đi được hay sao a!

Niếp Duy Bình về nhà, phòng khách lại không thấy có người, chân không dằn được bước nhanh về phía phòng ngủ, vừa đi vừa cõng dây lưng, lớn tiếng trêu chọc nói: “Anh đến nhận lễ...”

Cửa phòng ngủ nhẹ nhàng được đẩy ra, Niếp Duy Bình vẻ mặt đầy ý cười giương mắt nhìn, cả người đột nhiên cứng đờ, biểu tình đang nhận nhạo hoàn toàn bị cương cứng.

Thỏ ngọc đang đứng sau cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đầy vẻ dịu dàng nhưng đôi mắt to ngập nước có nét kinh sợ, giống như một vật nuôi nhỏ yếu ớt, đầy mong chờ nhìn chủ nhân.

Trong phòng không bật đèn, bên ngoài ánh dương còn chưa xuống núi, nhưng trong phòng ngủ đã nhuộm đầy sắc đỏ, dưới ánh sáng lờ mờ, cô gái nhỏ mặc bộ đồng phục y tá màu hồng nhạt, cúc áo vẫn đóng đầy đủ từ cổ xuống dưới, nhưng quần cùng giày tất cả đều không có mặc!

Không chỉ cái đó...Niếp Duy Bình mắt sắc hướng về phía ngực cô, nơi đó đã lộ lên hai điểm nhỏ, không biết vì thẹn thùng hay là do ánh mắt chăm chú của hân mà dựng đứng nổi rõ qua lớp vải dệt.

Na Na không được tự nhiên cố kéo váy thấp xuống, bộ đồng phục y tá vừa đủ lại qua hông, khi đi lại, cảm giác giữa hai chân trống rỗng lạnh lẽo đến mức kỳ dị, làm cho cô không được tự nhiên khép chặt hai chân, nhưng cô không biết càng như vậy càng có thể trêu chọc dục vọng của đàn ông, sự câu dẫn này làm cho Niếp Duy Bình càng muốn đem hai chân cô hung hăng mở ra thật rộng...

Na Na hạ tầm mắt, đối với loại phản ứng đầy sự chấn động của Niếp Duy Bình vừa vừa lòng lại vừa thẹn thùng, vốn tưởng rằng hân sẽ khó dằn lòng nổi mà nhào tới, lại không nghĩ được rằng Niếp Duy Bình sau khi sống sót thì hoàn toàn không có động tĩnh nào khác.

Chắc sẽ không phải do kích thích quá mà bị chảy máu mũi rồi hôn mê đi chứ...

Na Na cảm thấy nghi ngờ, cô lấy dũng khí nâng mắt nhìn, chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú của bác sĩ Niếp hoàn toàn tái đi, sắc mặt cổ quái, giống như chịu đựng cái cảm xúc khó chịu gì đó, môi mím thật chặt, cả người đều toát ra vẻ không ổn....

Na Na trong lòng có điểm hoảng, mới vừa bắt đầu cuộc chơi đã gặp khó khăn, bác sĩ Niếp thuộc dạng ghét...phóng đảng?

Niếp Duy Bình nhìn chăm chăm cô hồi lâu, sau một lúc mới sâu kín thở dài nói: “Em đi ra nghênh đón anh... cũng phải mặc quần áo làm việc sao!”

Na Na “...”

Na Na khó hiểu nghiêng đầu, thật sự không biết là đang xảy ra vấn đề gì.

Niếp Duy Bình gương mặt bình tĩnh không đành lòng nhìn thẳng vào biểu tình ngu ngơ của cô, ưu thương ngẩng đầu, ngược lên nhìn trời, thổn thức nói: “Anh vừa thấy bộ đồ em đang mặc thì thần kinh không tự giác được sẽ căng thẳng, đầu óc đều là hình ảnh trong phòng phẫu thuật, thật sự nửa điểm hưng trí đều không đứng dậy nổi!”

Na Na: “...”

Mặt Na Na bùng một tiếng đỏ ửng, thẹn quá hoá giận trừng mắt nhìn hắn, hai mắt quả thực có thể phun ra lửa!

Niếp Duy Bình có ý tốt muốn giải thích với cô, chỉ dẫn từng bước nói: “Em nghĩ lại xem, nếu anh mặc áo vô trùng màu xanh lá nằm ở trên giường chờ em, em có cảm thấy mất khẩu vị hay không?” Na Na tuy rằng lòng tràn đầy ghen ghét nhưng vẫn là không tự chủ được tưởng tượng theo lời nói của hắn.

Áo vô khuẩn của phòng phẫu thuật không biết có bao nhiêu người đã mặc qua, giặt đến mức cũ đi, rách thì bỏ, có rất nhiều lỗ vá, trước bụng còn có một cái túi lớn...chỉ sợ người anh tuấn như Niếp Duy Bình mặc vào vẫn còn giống như tên đồ tể bán thịt ở ngoài chợ nha.

Na Na không khỏi ớn lạnh, kim lòng không đậu mà lộ ra biểu tình ghét bỏ.

Niếp Duy Bình nhìn thấy biểu tình của cô còn cố nói: “Xem đi, em cũng chịu không nổi thôi!”

Na Na thật sự buồn bực, cúi đầu ủ rũ nói: “Mao Đan dạy em, mặc đồ y tá đi chân không biểu diễn cho anh xem...cái đó...”

Niếp Duy Bình nhin không được bước tới, không biết từ khi nào đã bước tới trước mặt cô, tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên cười nói: “Không quan hệ, hai ta đều có bệnh nghề nghiệp, không chơi trò này có thể chơi trò khác a...Tỷ như trò chơi chủ nô? (chủ nhân và nô lệ)”

Na Na nhin lại nhẫn, nhưng thật sự là không nhin được, hung hăng “phi” một tiếng, tức giận xoay người nhìn ai đó với ánh mắt xem thường: “Em chủ anh nô liền cùng chơi với anh.”

Na Na đẩy tay hắn ra xoay người rồi đi lại bị Niếp Duy Bình theo sau lưng ôm chặt lấy, bàn tay to chạm đến trước ngực nàng, dùng một chút lực nhẹ xé mở vải dệt.

“Uy...” Na Na vội vàng bắt lấy tay hắn, xấu hổ quát “Anh làm gì!”

Niếp Duy Bình cứ thế thẳng tiến, hô hấp nóng hổi khéo léo phả vào lỗ tai trắng hồng, ái muội cúi đầu nói: “Thu lễ a!”

Na Na chỉ cảm thấy trước ngực cứng ngắc lại nóng hổi như lò lửa, nhiệt độ xuyên qua quần áo, xuyên qua làn da trực tiếp sôi trào lưu động trong máu.

“Anh, anh...” Na Na đỏ mặt lắp bắp nói: “ Anh không phải cảm thấy....vô vị sao?”

Niếp Duy Bình hai tay nhào nắn bánh bao nho nhỏ trước ngực cô, đầu ngón tay thon dài linh hoạt thường xuyên xẹt qua đỉnh mẫn cảm, hạ thân cứng rắn nóng hổi cọ vào mông nhỏ mượt mà của cô.

“Nhưng là, anh chỉ cần nghĩ đến việc em đã vì anh mà hao tổn hết tâm tư, cố gắng lấy lòng anh...liền giống như ăn Viagra mà nhanh chào cờ a!”

“A...” Na Na nghiêm mặt nói: “Vậy ra anh đã thử qua Viagra hả?”

Niếp Duy Bình “...”

Na Na thành khẩn đề nghị: “Dù là thuốc bổ nhưng vẫn là có ba phần độc!”

Niép Duy Bình ngây người, chậm rãi thở dài ra một hơi, khuôn mặt lạnh lùng lại có thể hiện lên một tia dữ tợn, bàn tay to không chút khách khí xé mạnh, bộ đồng phục y tá bằng vải dệt kém chất lượng liền bị hằn xé làm hai mảnh.

“A...” Na Na ngẩn ngui hét lên một tiếng, hai tay ôm lấy ngực, phản xạ có điều kiện lưng cong lại nhìn rất đáng yêu, lại vừa lúc bày ra tư thế mời gọi thật sự là mê người đến cực điểm.

Niép Duy Bình nhe răng cười ra tiếng, cũng không màng đến động tác che ngực của cô, một tay gắt gao không chế thắt lưng cô, một tay trực tiếp vươn tới thánh địa thần bí của cô vì tư thế xoay người vội vàng mà lộ ra.

Na Na toàn thân cứng đờ như hóa đá muốn ngã xuống như chó ăn phân, nhưng may mắn Niép Duy Bình đang chặt chẽ ôm lấy thắt lưng của cô mới không làm cho cô mất hình tượng quý rap trên mặt đất.

“Hiện tại, để cho em xem xem rốt cuộc ai mới là người cần tẩm bổ!” Niép Duy Bình thần nhiên đưa ra khiêu khích, một bên cười lạnh nói: “Đêm nay dù em có cầu xin tha thứ cũng vô dụng, hãy chờ xem những kiến thức phong phú mãnh liệt của chủ nhân đi nô lệ bé nhỏ à!”

Na Na há mồm kêu rên, tiếng rên vừa ra khỏi miệng thì toàn thân đã mềm nhũn. Ngâm, bàn tay sau thắt lưng dùng lực lớn hơn, lòng bàn tay nóng rực kinh người, khiến cho tư thế của cô càng thêm phần khuất nhục, hai tay rốt cuộc cũng không cố gắng ôm lấy ngực mà túm thật chặt tay hằn mới làm cho chính mình miễn cưỡng đứng vững. Niép Duy Bình không hổ là tinh anh khoa giải phẫu thần kinh, không chỉ hiểu biết toàn bộ những điểm mẫn cảm trên cơ thể người, còn biết rõ làm như thế nào thì sẽ khơi gợi tình dục ở đối phương nhanh nhất, mà trời lại phú cho hắn có được một đôi tay vô cùng linh hoạt, các động tác đa dạng khó tưởng tượng làm cho Na Na nhanh chóng bộc lộ những mong muốn nguyên thủy nhất.

Na Na rốt cuộc không thể đứng thẳng nữa, thở hào hển cầu xin nói: “Niép, bác sĩ Niép...xin anh, mau lên giường...”

Niép Duy Bình rút ngón tay ra, nhìn chút trong suốt nơi đầu ngón tay, ái muội cười, bàn tay đỡ sau lưng cô nhẹ giọng dụ dỗ: “Ngoan, gọi anh là gì?”

“Niép, bác sĩ Niép...”

Niép Duy Bình tỏ vẻ muốn trừng phạt, một tay bắt lấy một bên bạch ngọc trước ngực cô chậm rãi vuốt ve, thưởng thức.

“Không đúng!”

Na Na thở gấp lợi hại hơn, khoé mắt ánh nước mắt, nghe vậy thành thành thật thật mở miệng nói: “Duy Bình.”

Niép Duy Bình trên mặt tươi cười nhất thời cứng lại, trong mắt hung quang chợt loé, tay hung hăng dùng sức, niết đến mức thở dốc la hoảng lên.

“Gọi, anh, ông, xã!” Niép Duy Bình dán tại bên tai cô nghiêng răng nghiêng lợi ra mệnh lệnh.

Na Na xấu hổ đến mức toàn thân đều ửng đỏ, giống hệt như một con tôm luộc, nước mắt lưng tròng, tràn đầy ỷ khuất, nhu nhược gọi: “Ông xã...”

Niép Duy Bình hung hăng hôn cô một ngụm, ôm chặt lấy thắt lưng của cô kéo mạnh, đem cả người vác hẳn trên vai.

“A...bỏ em xuống!”

“Đừng nháo!” Niép Duy Bình thuận tay cho cô một cái đánh vào mông, tuy rằng không đau, nhưng tiếng “ba” cực kỳ vang dội, làm cho Na Na nhất thời xấu hổ, túng quần không dám lộn xộn nữa. Niép Duy Bình hai ba bước đã tới bên giường, đem cô đặt lên giường, cởi quần áo sau đó nặng nề đè ép lên người cô, cắn một cái vào đôi má phồng nộn, mơ hồ không rõ nói: “Ngoan, ông xã đêm nay liền cùng em động phòng...”

Ngọn nến đỏ toả nhiệt như muốn thiêu đốt cả căn phòng đầy tiếng giao hoan, còn tản ra hương khí thần nhiên, ánh lửa lơ mờ như nhảy múa, càng tăng thêm vẻ mông lung giống như dựng lên một căn phòng để động phòng hoa chúc đầy mộng ảo, xuân tiêu một khắc ngàn vàng khó mua.

Na Na then thùng vô hạn nhìn hấn, cánh tay trơn bóng bò lên cổ hấn, dịu ngoan đem hai chân mình mở ra vòng lên ôm lấy hông hấn.

Thắt lưng gầy gò mẫn cảm đến cực điểm, lại được da thịt ôn nhuận nhẵn nhụi trên đùi cô cọ sát liên căng cứng.

Niếp Duy Bình rút cuộc chờ không kịp, dùng sức cuốn lấy cái lưỡi mềm của cô, vừa mút vừa cắn. Thân dưới lại không lưu tình chút nào hung ác tiến nhập, lập tức tiến vào chỗ sâu nhất, mềm mại nhất của cô.

Na Na dùng sức kẹp chặt thắt lưng hấn, hai tay cũng không tự giác siết chặt, cả người giống như dây leo chặt chẽ quấn lấy thân hình Niest Duy Bình trong lúc hấn ra sức va chạm phía dưới, giống như bão táp mưa xa, mãnh liệt như mưa gió phập phồng...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đêm hôm khuya khoắt ngồi viết cảnh H, chảy thật nhiều máu...

66. Chương 66

PHIÊN NGOẠI 3: Nhất Định Tiếp Cận (tiếp theo)

Niếp Duy Bình thật đúng là thâm, cứ nghĩ mình hằng đêm đều có thể ôm ôn hương nhuận ngọc trong ngực mà ngủ lại sống cuộc sống như hoà thượng lâu như vậy nên động tác phía dưới không như ngựa đứt cương, càng lúc càng hung ác, giữ chặt lấy thắt lưng thon nhỏ đang cố gắng phối hợp với va chạm của hấn.

Niếp Duy Bình động tác ra ra vào vào không ngừng làm cho Na Na nhanh chóng tan ra thành một vũng nước xuân, sau khi đau đớn khó chịu qua đi là sự tê dại đến khó nhận. Giống như vô số sâu nhỏ xảo diệu, gặm cắn lên dây thần kinh, kích thích đến mức Na Na không thể chịu đựng được, mở miệng phát ra những âm thanh rên rỉ đứt quãng.

Niếp Duy Bình động tác càng lúc càng nhanh, thắt lưng căng thẳng không ngừng phập phồng lên xuống, Na Na ôm lấy đầu vai hấn, lơ đãng nhìn đến hình ảnh dây dưa gần bó qua tấm gương, sự va chạm mãnh liệt dưới thân đều phản ánh rõ nét trong gương. Nam nhân loã lồ ở phía sau, cơ thể mỏng manh của cô tạo thành một đường cong mê người, mồ hôi không ngừng rơi, dưới ánh đèn càng kích thích thị giác hơn nữa.

Thị giác bị kích thích làm cho Na Na rất nhanh lên đến đỉnh, theo bản năng liều mạng co rút, tứ chi căng cứng, giống hệt như dây leo bám trên người Niest Duy Bình, ngay cả ngón chân cũng vì quá mức kịch liệt mà không tự giác co quắp lại.

Niếp Duy Bình tự nhiên cảm nhận được biến hóa của người trong lòng, tham lam vừa hút vừa siết chặt lấy hấn, hấn cố gắng ra vào theo quy luật rồi hung hăng đâm vào nơi sâu nhất của cô, từng dòng từng dòng dâng trào...

Na Na kìm lòng không được kinh sợ thét lên, trong đầu một mảnh trắng xoá, cả người nhẹ nhàng như đang trôi giữa không trung, rốt cục cũng hoàn toàn thả lỏng, đôi mắt mông lung tràn đầy hơi nước, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng không biết là mồ hôi hay là nước mắt, cực kỳ giống đoá hoa đào mang chút mưa móc nở rộ lúc sáng sớm, thật sự động lòng người quá mức.

Na Na qua hồi lâu mới tỉnh táo lại, chỉ cảm thấy người đàn ông đang đè nặng trên người, làm cô có chút hô hấp không thông, cau mày đẩy đẩy hấn, suy yếu mở miệng nói: “Đứng lên...”

Niếp Duy Bình cũng rất phối hợp nâng tay chống người dậy, chỉ có nửa thân dưới là vẫn như cũ chặt chẽ chiếm giữ.

Na Na ngượng ngùng không dám nhìn xuống cũng không dám nhìn khuôn mặt đầy sự thoã mãn của hân, nhỏ giọng nói: “Đi ra ngoài đi...”

“Không!” Niếp Duy Bình thích ý cử động thất lưng, thở dài nói: “Em muốn sinh đứa nhỏ cho anh, nếu bây giờ anh đi ra ngoài thì con cháu Niếp gia chẳng phải liền ra ngoài theo sao?”

“Anh...” Na Na xấu hổ lấy tay bịt cái miệng xấu xa của hân lại không hề có chút sức lực. Sau khi cao triều, bộ vị mẫn cảm lại bị hân đùa bỡn liền vội vàng mở miệng nói: “Anh toàn nói vậy.”

Niếp Duy Bình không cho là đúng cười cười, nắm lấy bàn tay cô, khuôn mặt đầy vẻ sắc tình ngậm lấy đầu ngón tay cô mà mút mà cắn, lâu lâu lại dùng lưỡi liếm qua kẽ ngón tay làm cho Na Na phải ngẩng đầu thở hổn hển.

Na Na không thể rút tay lại, bất đắc dĩ van xin hân: “Đừng...trước nghỉ ngơi một lát sau đó tiếp...”

“Cái này thì không được?” Niếp Duy Bình cười đến ác liệt: “Phần đáp lễ này của em thật là không có thành ý!” Na Na giờ phút này không khỏi cảm thấy hối hận, cô tại sao lại tự làm khổ mình mà đi câu dẫn Niếp Duy Bình chứ? Bây giờ thì hay rồi, đưa thịt đến tận miệng, Niếp Duy Bình còn ở đó mà không vui vẻ thưởng thức sao?

Na Na vẻ mặt cầu xin, vất vả một hồi cho cô, bác sĩ Niếp thì tận tình hưởng thụ...

Nói được mấy câu, ánh mắt Niếp Duy Bình lại trầm xuống, ánh mắt sâu kín lại dấy lên hai ngọn lửa.

Na Na nhìn thấy kinh hãi, càng kinh hãi hơn là, nam căn vừa mới phát tiết phía dưới lại nhanh chóng thức tỉnh, tiếp tục hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang chiếm lấy chính mình.

“Anh, anh...trước nghỉ ngơi chốc lát đi!” Na Na trong lòng hoảng hốt, miệng khó khăn thốt ra tiếng: “Phóng túng quá độ sẽ hại thân thể...”

Niếp Duy Bình lạnh lùng cười, nhanh chóng ra vào, ở chỗ sâu nhất ma sát nhẹ nhàng, ngữ khí đầy sự nguy hiểm: “Em là đang nghi ngờ năng lực ông xã của em sao?”

Na Na đầu đau như đánh trống, không tiền đồ mà ghen ngào nhận sai nói: “Ông xã lợi hại nhất...em là sợ chính mình chịu không nổi, sẽ bị thương thân thể...”

“Đừng sợ!” Bác sĩ Niếp nghe vậy liền nâng người lên, mở hai chân cô rộng ra hết mức, lời nói hùng hồn: “Có ông xã em ở đây, cứ để ông xã em tưới nước, làm em lúc nào cũng được giữ ấm...để luôn là bông hoa tươi xinh đẹp.”

Như hoa cái đầu nhà anh á!

Na Na khóc không ra nước mắt.

Cái đồ hoa ăn thịt người...Bác sĩ Niếp là muốn xé đôi cô sao?

Niếp Duy Bình đã phát tiết qua một lần, lúc này liền phá lệ kiên nhẫn, vươn tay chậm rãi xoa nắn một bên ngực khéo léo mượt mà. Như cũ dùng ngôn ngữ kích thích cô một chút, mới như vậy đã tra tấn Na Na đến mức muốn hỏng hoàn toàn, giờ đây lại tiếp tục rơi vào dục vọng. Trong vòng lốc xoáy, tùy ý hân dẫn dắt cô, nặng nề di động...

Cho đến lúc nền đỡ vừa cháy hết, Na Na rốt cục cũng không chống đỡ nổi, cũng không biết là do quá mệt mỏi hay vẫn là thừa nhận không nổi kích tình hoan ái quá mức mà đã chìm vào giấc ngủ.

Niếp Duy Bình vẫn còn đề nặng mà ra vào nhanh chóng, tận tình phát tiết, rốt cục cảm thấy mỹ mãn mới đem người trong lòng ôm lấy, mỉm cười ôm cô chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau hai người tự nhiên không dậy nổi, Niếp Duy Bình mơ mơ màng màng tỉnh lại một lúc, nhìn thời gian cũng đã trễ liền quyết định đổi giờ làm, sau khi lấy điện thoại bàn giao công việc, lại tiếp tục vùi đầu vào gối ngủ.

Lúc Na Na tỉnh lại, sắc trời cũng đã thay đổi, may mà hôm nay cô làm ca đêm, bằng không nhất định sẽ néo mặt Niếp Duy Bình đến móp méo cho hả giận.

Na Na cố sức nghiêm mặt, hơi thở gấp gấp nhìn xuống hạ thân, giữa hai chân có thể cảm thấy rõ ràng dòng ẩm áp chảy dọc xuống, sắc mặt không khỏi càng thêm khó coi, cố gắng chạy chậm vào phòng vệ sinh.

Na Na đứng dưới vòi sen, để nước ẩm chảy dọc từ đầu xuống chân, ánh mắt đảo qua tấm gương trên tường, không khỏi giận dữ trừng lớn mắt.

Trong gương là cô gái hơn hai mươi tuổi nhếch nhác, gương mặt nhiều sắc thái xoay chuyển, tinh thần không chút phấn chấn, đôi mắt xanh đen, sắc mặt tái nhợt...

Na Na tức giận đến mức giơ tay lấy vòi sen xả nước vào gương, quả nhiên a, cả một đêm tự đặt mình là một bông hoa a!

Na Na tắm rửa xong mới cảm thấy thoải mái được một chút, sắc mặt cũng hoà hoãn không ít.

Niep Duy Bình trực gác rất tốt, đang ngồi thanh thoi xem tạp chí trong phòng khách, thấy cô đi ra liền nói: “Giữa trưa đi ra ngoài ăn đi! Tối hôm qua em cũng mệt rồi, hôm nay đừng nấu cơm...chúng ta lúc về nhớ mua thêm ít chân gà mang tới cho thằng nhóc đó ăn!”

Bạn nhỏ Na Viễn thích ăn nhất là chân gà nướng!

Na Na nhú nhú mày: “Còn anh trai em?”

Niep Duy Bình để tạp chí ngang mặt, không tình nguyện nói: “Khách sạn bên cạnh có bán chút đồ ăn, cứ ghé đó mua đại vài món...”

Na Na do dự rồi hỏi: “Đồ ăn bên ngoài không có dinh dưỡng, lại không vệ sinh, anh của em hiện giờ tràng vị rất yếu, có ăn được không...”

“Nào có như vậy!” Niep Duy Bình không kiên nhẫn xua tay chặn lời cô: “Anh đặt bàn ở khách sạn Sa Hoa rồi, chúng ta đi thôi!”

Đúng là từ ngày đó đến giờ đều ở suốt trong bệnh viện, trong nhà quả thật không có nguyên liệu gì để nấu ăn, Na Na đành phải miễn cưỡng đồng ý.

Na Hác cùng Tiểu Viễn buổi sáng ăn khẩu phần cơm của bệnh viện, tiểu tử kia ở bên người ba ba cũng có chút kén ăn, ăn được vài miếng liền ném thìa không ăn.

Giữa trưa vừa thấy đến cô nhỏ cùng chú, bạn nhỏ Na Viễn nhướng mày còn chưa kịp oán giận, đã bị chân gà thơm nức mũi cấp đổ vào miệng, lập tức đem hết bất mãn quên mất không còn một mảnh, ôm chân gà vui rạo rức cắn ăn.

Na Hác quét mắt thấy hộp cơm mua ngoài khách sạn, cười như không cười nhìn Na Na.

Na Na khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, biết chuyện gì cũng không thể gạt được hắn, liền lập tức thành thực đi tới ngồi ở bên cạnh hắn.

Na Hác ý cười càng sâu sắc, thản nhiên mở miệng: “Làm phiền bác sĩ Niep giúp tôi rửa một ít hoa quả, tí nữa Tiểu Viễn ăn cơm xong sẽ muốn ăn!”

Na Na vội vàng đứng lên: “Để em đi rửa!”

“Không!” Na Hác cười cười, nhìn chằm chằm Niep Duy Bình không nhanh không chậm nói: “Em ở lại dứt anh ăn cơm.”

Niep Duy Bình tự giác cầm túi hoa quả to đi ra khỏi phòng bệnh, thuận tay đóng cửa lại.

Na Hác vỗ vỗ bên giường gọi: “Em gái, lại đây ngồi.”

Na Na ngoan ngoãn ngồi ở bên giường, mở ra hộp cơm dứt hẳn ăn.

Na Hác thở dài: “Không vội, chỉ là lấy có thôi...em gái, em thành thật nói cho anh biết, em ở chung với bác sĩ Niep có thấy vui vẻ không?”

Na Na không chút do dự gật đầu: “Anh, em biết anh quan tâm em, anh yên tâm, em thực hạnh phúc!”

Na Hác nhẹ nhàng cười: “Anh tin tưởng em hiện tại là hạnh phúc...nhưng em ở cùng hắn, sau này còn hạnh phúc như vậy không?”

Na Na trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Ai có thể đoán trước chuyện về sau đâu anh? Chỉ sợ con người tự thay đổi, em cũng không thể khẳng định sau này có còn hạnh phúc như vậy không.”

Na Hác thật lâu thở dài, nâng tay lên sờ đầu cô, vừa phiền muộn lại vừa vui mừng nói: “Em trưởng thành...”

“Anh hai...” Na Na trù trù hỏi: “Anh không thích bác sĩ Niếp sao?”

Na Hác rút cục cũng thu hồi biểu tình trên mặt, lạnh lùng cười nói: “Em gái yêu quý, bảo bối đáng yêu trong sáng anh thương yêu cưng chiều từ nhỏ, phải gả cho hắn làm trâu làm ngựa...Em bảo anh làm sao chấp nhận được?”

Na Na sắc mặt vội quỳnh, sau một lúc lâu mới bất đắc dĩ mở miệng: “Em biết anh sợ em bị tổn thương, nhưng dù sao em cũng phải lập gia đình a...lại nói, bác sĩ Niếp đối với em tốt lắm, còn hao hết tâm lực cứu anh...”

“Đúng vậy!” Na Hác sắc mặt ghét bỏ hừ nói: “Ân cứu mạng, anh thiếu hắn không cách nào trả được, đành phải học cách của người xưa, đem em gả gán nợ!”

Na Na đỏ khốc đỏ cười: “Anh hai, anh đây là đang nói cái gì a! Bác sĩ Niếp cũng không phải người xưa...”

“Nhìn cũng giống lắm mà!” Na Hác không cho là đúng nói: “Nhìn vẻ mặt hắn cũng chẳng tốt lành gì, cũng chính là người thích ăn tươi nuốt sống người khác, cả da lẫn xương!”

Na Hác thật sự lo lắng, nhìn không được khuyên nhủ: “Em thật sự không suy nghĩ kĩ lại à! Đàn ông tốt còn rất nhiều mà...”

“Anh hai!” Na Na nghiêm mặt nói, “Em thích bác sĩ Niếp! Người đàn ông này theo em thấy không có vấn đề gì!”

Na Hác hơi hơi sững sờ, không cam lòng chắc lưỡi, không còn lời nào để nói.

Niếp Duy Bình đứng thẳng lỗ tai nghe lén ngoài cửa nửa ngày, mới tâm hoa nộ phóng mang hoa quả đi xa.

Anh vợ tuy rằng có chút chán ghét, nhưng không thẳng nỗi được mấy lời của thổ ngọc nha!

Chỉ cần nghĩ đến mấy lời thổ lộ suy nghĩ cùng đảm bảo kia của Na Na, Niếp Duy Bình liền cả người thư sướng!

Đây quả thực tương đương với tát một cái thật mạnh lên mặt Na Hác mà! Lại là do em gái yêu quý tự ra tay!

Sau khi nghe được lời thổ lộ của người trong lòng, làm sao còn có thể không hân diện đây?

Niếp Duy Bình sung sướng ngâm nga hát, lấy dao khắc hình bánh bao trên quả táo...

67. Chương 67

Chương bổ Sung Đặc Biệt

Câu chuyện nhỏ đầu tiên sau khi kết hôn

Đứa nhỏ là tổ tông! Đứa nhỏ là Thượng Đế!.

Có đứa nhỏ tân hôn vợ chồng không bằng cỏi!.

Niếp Duy Bình cảm thấy làm vậy là không thể sống, còn chưa được hưởng qua tuần trăng mật cũng bởi vì trước đó đã làm cho bà xã lớn bụng mà phải cấm dục.

Sau đó khi thời gian mang thai thật dài qua đi lại bởi vì đứa nhỏ thỉnh thoảng khóc gào làm ầm ĩ nên hai vợ chồng cũng không được hưởng thụ qua thể giới của hai người!

Thẳng đến lúc Niếp Duy Bình khổ sở vượt qua được đứa nhỏ nhà mình..... Thì cuối cùng mới có thể rảnh rỗi cùng bà xã ân ái ngọt ngào.

Nhưng mà..... Cái đồ thổ ngốc kia vừa mới được thăng chức làm tổ trưởng một tổ nhỏ gần đây lại yêu thích lên mạng lướt Microblogging(?)!

Tài khoản mà Na Na mở chuyên viết về những điều nhỏ trong chăm sóc sức khỏe cùng một vài chuyện vui xảy ra trong bệnh viện, không nghĩ tới lại rất được yêu thích, fan rất đông, làm Na Na vui mừng đến mức tập trung mọi sự chú ý của cô, mỗi ngày ít nhất đăng một đoạn ngắn hoặc tâm sự gì đó.

Niếp Duy Bình oán niệm sâu nặng, sau vài lần ám chỉ bất thành rốt cục cũng nổi giận, giận dữ dứt dây mạng, đem bà xã khiêng lên quay về giường, đè nặng cô gây sóng gió.....

Bống Na Na vội vàng kêu ngừng, sờ qua đầu giường lấy di động than thở: Chờ một chút, còn chưa có cập nhật đâu! Em đã cam đoan với mọi người mỗi ngày sẽ.....

Niếp Duy Bình oán hận cắn lên môi của cô, đoạt lấy điện thoại di động ném xuống gầm giường, một bên sốt ruột khó nên cởi bỏ áo ngủ của thổ ngốc, một bên nhe răng cười nói : Mỗi ngày? Đều không cần nữa, chúng ta đều mỗi ngày đi!”

68. Chương 68 End

PHIÊN NGOẠI: Hôn Lễ

Thời điểm Na Hác vừa có thể bước đi được hơn hai bước, Niếp Duy Bình đã bắt đầu sốt ruột chuẩn bị hôn lễ.

Na Hác tuy rằng đối với em rể này soi mói đủ điều, lại càng không muốn em gái mình cưng chiều trên tay cũng sợ vỡ phải sớm gả đi như vậy..... Nhưng cũng không thể không cảm hận Niếp Duy Bình thâm độc ra tay quá nhanh, còn chưa được hấn động ý đã làm to bụng em gái yêu của hấn.

Gạo đều đã nấu thành cơm, dù Na Hác có cố tình muốn đem Niếp Duy Bình dạy dỗ thành người đàn ông nhị thập tứ hiếu cũng không thể không miễn cưỡng đồng ý trước rồi !

Nhưng không thể để em gái mang cái danh “ăn cơm trước kẻng” mà vội làm đám cưới chứ?

Phải bảo vệ danh tiết..... Mặc dù ở thời đại này cũng không quá coi trọng nhưng Na Hác vẫn như cũ không muốn em gái có chút ủy khuất nào.

Niếp Duy Bình sớm đã có dự tính.

Anh trai như cha, anh vợ không phải dễ sống chung, cầu hôn cũng không thiếu được vô số việc làm khó dễ, chẳng qua đã ra tay trước thì chiếm được lợi thế, trực tiếp chặn mọi đường lui của hấn mà thôi!

Niếp Duy Bình kỳ thật còn cảm thấy có chút may mắn nho nhỏ không nên có.

Na Hác đã khó qua như vậy, nhạc phụ nhạc mẫu tất nhiên cũng không phải dễ ở chung.....

Niếp Duy Bình mỗi khi ở chỗ Na Hác ăn phải quả đắng đều phải tự mình an ủi mình một phen: không có cha vợ, mẹ vợ hung ác trong truyền thuyết mà thay bằng anh vợ hung tàn đến cực điểm, nhưng dù sao nhà mẹ đẻ của hấn cũng chỉ còn một người như vậy, cũng không phải là cả một đoàn người vây vào đối phó với một mình hấn!

Niếp Duy Bình tự cổ động tinh thần mình như vậy, thậm chí ngay cả Gặp cha quên chú thịt viên nhỏ cũng đều bởi vì sắp có thêm em gái mà càng ném hấn ra phía sau đầu xa hơn nữa cũng bỏ qua!.

Niếp Duy Bình cả người thư sướng, không thể kể hết hiện tại hân đắc ý tới mức nào, cả người từ đầu sợi tóc đến đầu ngón chân cũng đều thích ý như đang bay bay chỉ hận không thể thật sự bay lượn hai vòng.

Niếp Duy Bình sáng khoái, Na Hách tất nhiên sẽ khó chịu rồi..

Vì thế Na Hách liền nói một câu đơn giản: Trong bệnh viện áp lực rất nặng nề liền mang theo con trai và em gái về nhà tĩnh dưỡng.

Niếp Duy Bình lại cố ý sắp xếp ở trong viện, đem Na Na chuyển lên chính thức ở tại khoa mình, vốn tưởng rằng có thể sớm chiều ở chung nào nghĩ đến anh vợ xoay mặt liền chơi trò rút củ dưới đáy nồi của hắn!

Niếp Duy Bình suất nữa phun một ngụm máu lên mặt anh vợ a!

Na Na được chuyển lên nhân viên chính thức lại không cần giống lúc thay đổi liên tục luôn luôn nơm nớp lo sợ như trước còn có thể sắp xếp được công việc, có thời gian nghỉ ngơi hơn và cũng có thời gian chăm sóc anh trai.

Na Hách dù sao cũng là thương tổn đầu óc, nhiều lần giải phẫu cũng làm cho thân thể nguyên khí đại thương, hiện tại tuy rằng không có vấn đề gì lớn nhưng là muốn khôi phục giống như trước là không thể.

Được Na Na dốc lòng chăm sóc Na Hách khôi phục rất tốt, tuy rằng đi được vài bước sẽ không còn khí lực nhưng tốt xấu gì cũng không còn suy yếu giống lúc trước nói vài lời nói đều có thể ngủ.

Bà Trần trông coi nhà họ hai anh em họ nhìn thấy bọn họ trở về, bà lão kích động không biết làm thế nào cho tốt chỉ biết nắm tay Na Hách khóc không ngừng.

Na Hách nhìn quanh một vòng, trong nhà vẫn không thay đổi nhưng lại có cảm giác mọi thứ đã trở nên lạnh lùng xa lạ.

Ánh mắt Na Hách âm trầm, nghĩ đến cha mẹ và vợ đã mất nhất thời bị ai nhìn không được đảo đôi mắt.

Na Na quay lưng đi vụng trộm lau nước mắt, quay đầu lại cười nói: Bà nội làm cái gì vậy, anh của cháu hiện tại không phải rất tốt à? Bà nội chúng ta làm vài món ăn ngon, chúc mừng anh cháu xuất viện đi!

Bà Trần vội vàng gạt đầu, cũng biết Na Hách thân thể còn thực suy yếu, xoa xoa nước mắt đứng lên nói : Hai đứa nghỉ ngơi đi, bà nội nấu cơm cho hai đứa!.

Na Na không lay chuyển được bà đành phải tùy theo ý bà.

Kia Hách thần sắc khó nén bị thương, nhìn đến ánh mắt lo lắng của em gái, không khỏi cổ nhếch khoe miệng miễn cưỡng cười.

Không có việc gì, chúng ta còn sống..... Nhà này tuyệt sẽ không tan!.

Na Na hung hăng khụt khịt, ánh mắt nhìn Na Hách nồng đậm sự ỷ lại cùng hoàn toàn tín nhiệm.

Na Hách trêu ghẹo nói : Điều nhanh làm mẹ trẻ con như thế nào còn khóc lóc như vậy a!.

Na Na sắc mặt khẽ biến thành màu hồng, theo bản năng nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng bằng phẳng, trong mắt ôn nhu lưu chuyển, mang theo hào quang nhu hòa của người mẹ.

Na Hách trong lòng thở dài, em gái rốt cục tìm được hạnh phúc của mình.

Niếp Duy Bình là bác sĩ có kỹ thuật có hiểu biết cao thâm tự nhiên sẽ biết làm thế nào để ột người phụ nữ mang thai mà không hề hay biết.

Thế nào cũng tính không được cuộc sống có kiều thê trong ngực cùng hưởng thụ lại bị anh vợ hóa thân là vương mẫu nương nương, chỉ một cây trâm cài đã tách rời bọn họ.

Niếp Duy Bình không cam lòng, mỗi ngày đều mang theo bao lớn bao nhỏ tới nhà Na Na, mặc kệ hắn cầu xin như thế nào thì Na Hách thủy chung vẫn chỉ có một câu.

Ba tháng đầu không nên làm chuyện phòng the, hai người học y hắn là phải rõ hơn so với tôi!.

Niếp Duy Bình thiếu chút nữa bị nghẹn chết, càng thêm khẩn cấp chuẩn bị hôn lễ.

Na Hách tọa trấn nơi hậu phương làm chỉ huy điều khiển, vì muốn làm cho hôn lễ càng thêm náo nhiệt còn cố ý mời rất nhiều người thân bạn bè của bọn họ.

Niép Duy Bình lơ đãng, nhiều thêm vài người hấn cũng không có dị nghị gì, đơn giản chỉ là nhiều thêm mấy bàn mấy chén mà thôi.

Nhưng rất nhanh..... Niép Duy Bình sẽ biết dụng tâm hiểm ác của Na Hách!

Hôn lễ hôm đó, Na Na bởi vì mang thai không thể uống rượu, những khách nhân liền nhất nhất như đàn ong vây quanh chú rể mà trút rượu, Niép Duy Bình có khổ khó nói, vẫn là không thể cự tuyệt, một thoáng chốc liền uống đến đỏ mặt.

Na Hách ở một bên cười đến thập phần vui vẻ, cho người dám lấy cháu trai ức hiếp bức bách ta!

Na Hách tìm đến rất nhiều người trợ trận, mọi người đều không có phải là bình thường đâu, có rất nhiều người cùng lớn lên từ bé với Na Na, chỉ cần bạn tốt ám chỉ liền làm ầm ĩ càng thêm vui mừng rồi !

Niép Duy Bình theo từ khi đến nhà Nana đón dâu đã bắt đầu, vẫn là bị ép buộc đến khi đưa vào động phòng.....

Đầu tiên là Mao Đan cầm đầu đoàn phù dâu, một đồng hồng bao lớn cũng vẫn như cũ bị ngăn ở trước cửa, bắt hấn phải lớn tiếng đọc chậm giấy cam đoan tự viết ra.

Niép Duy Bình trong lòng chửi má nó, nhưng lại không thể không mặt mà làm theo, hận không thể đem thổ ngọc ôm về nhà đánh vào mông!

Niép Duy Bình sau khi ký hạ vô số điều cắt đứt mất chủ quyền, rốt cục cũng đem tân nương mang ra xe hoa, một đến mức Niép Duy Bình mồ hôi đầy đầu.

Na Na đau lòng, rút khăn tay ra lau mồ hôi cho hấn, ngoài miệng nhịn không được sang giọng: Các cô ấy chỉ đùa giỡn anh lại cho là đúng bẻ em từ trên lầu bẻ xuống dưới a!.

Niép Duy Bình liếc mắt nhìn cô một cái, tức giận đoạt lấy khăn tay lau mặt, tức khí nói: Nếu em thật sự đau lòng vì anh thì sẽ không để lộ tờ giấy cam đoan kia ra!.

Na Na chột dạ nhỏ giọng nói: Em cũng không biết anh của em làm thế nào lại phát hiện.....

Niép Duy Bình lạnh lùng hừ một tiếng, đem chuyện này ghi lại trên đầu anh vợ!

Cũng may khoảng cách khá xa, Niép Duy Bình có cả một đoạn đường để nghỉ ngơi, xuống xe mới có thể mặt không đổi sắc đem tân nương ôm vào lễ đường, bằng không về sau trước mặt mọi người hấn cũng không cần lộ diện rồi !

Người chủ trì hôn lễ là một người bạn làm chủ trì một kênh radio, miệng lưỡi lưu loát, đặc biệt có thể điều hòa không khí, cũng đặc biệt hay..... Làm bữa!

Niép Duy Bình đầu tiên là phải tập hít đất, mà nằm dưới là cô dâu vẽ mặt đỏ bừng. Kia Na có thai, hấn đã một muốn chết cũng phải cắn răng chống đỡ, sợ chính mình gục đè hư đứa nhỏ..

Uống xong một vòng rượu, hơn một nửa số phù rể đã đổ gục, người chủ trì lại ra thêm yêu sách.

Na Hách không biết từ chỗ nào lấy ra một quả bóng cực lớn, bảo Na Na xoay người lại đem bóng buộc vào sau lưng cô, sau đó để cho Niép Duy Bình bắt chước các động tác chuyển động, dùng eo làm nổ bóng bay.....

Niép Duy Bình khuôn mặt gổ kích, kích, không ngừng kích..... Nhưng mà quả bóng kia thực dai dẳng, lại cố ý không có thói phồng hết cỡ nên co dãn mười phần tất nhiên rất khó ép vỡ.

Một vòng người cười đến ngã trái ngã phải, cũng có người không có ý tốt mở miệng trêu đùa tôn nghiêm đàn ông làm cho Niép Duy Bình khóe mắt co rút lại.

Quả bóng rốt cục nổ mạnh, Niép Duy Bình thất lực đều mệt mỏi.....

Na Na đau lòng đến cực điểm, cố tình không thể làm gì hơn đành tội nghiệp nhìn hấn, bưng trà dâng nước đặc biệt ân cần.

Niép Duy Bình chỉ có thể thở dài, sờ sờ mặt cô, hít sâu một hơi, cố lấy lại tinh thần tiếp tục kính rượu.

Lại một vòng nữa, đoàn phù rể chỉ còn lại có hai tàn binh, tuy rằng không có ngã xuống nhưng nói đã muốn níu hết cả lưỡi rồi. Niép Duy Bình nhất thời trong lòng thấy thê lương, đối mặt với ánh mắt nhìn chằm chằm của mấy vị khách chỉ cảm thấy tứ cố vô thân..

Không khí hôn lễ vẫn nhiệt tình vui vẻ, sóng sau cao hơn sóng trước.

Niép Duy Bình làm hít đất cố gồng hết sức mình, tiếp đó bật ếch lại cứng nhắc chống đỡ.....

Khi chú rể anh tuấn qua ải, về sau lúc cởi lễ phục, quần áo trong đều đã ướt đầm, mệt đến chỉ còn sức mà thở rồi !

Ba Niép ngồi trên à xem con trai làm đủ trò đáng chê cười, bèn giơ cái đĩa lên, Niép Duy An bĩu môi, lòng tràn đầy không vui mà đứng lên đi cứu giúp.

Niép Duy An thuận tay xách một bình rượu chen vào đám người, thản nhiên cười nói: Được rồi a, cũng phải để cho người ta có sức mà động phòng chứ! Nếu uống mà chưa tận hứng, tôi sẽ tiếp a!.

Nói xong, Niép Duy An cần rơi nắp bình, cũng không cần chén, trực tiếp ngửa cổ uống vào hơn phân nửa bình.

Mọi người lập tức tròn tròn mắt.

Có người không phục nghi ngờ trong chai là nước, Niép Duy Bình cười như không cười tiến lên ra tay nhanh như chớp, một tay bóp mạnh cầm hẳn một tay cầm lấy bình rượu còn non nửa của em gái dốc vào miệng người nọ.

Người nọ bị nghẹn nước mắt giàn giụa, ánh mắt tròn tròn hướng Niép Duy An giơ ngón tay cái lên..

Còn có người muốn uống à?.

Người chủ trì thập phần giật mình lên tiếng: Đủ đủ! Các huynh đệ cũng uống không ít rồi, không bằng chúng ta tiếp tục chơi trò chơi?

Niép Duy An nhú mày: Tốt, chơi cái gì tôi sẽ tiếp!

Lập tức có mấy cái tráng sĩ không sợ chết đi ra, theo câu đổ đến vật tay, lại từ đoán chữ đến phi tiêu..... Niép Duy An dễ dàng đánh bại bọn họ!.

Cả đoàn người của anh vợ bị Niép Duy An thu thập đều đen mặt, dả kích bọn họ đến mức hận không thể quay lại bụng mẹ mà rèn luyện.....

Niép Duy Bình nhất thời có loại xúc động muốn ôm lấy đùi em gái hoan hô, chỉ còn kém không có lệ nóng doanh tròng thôi!

Niép Duy An mặt không đổi sắc một tay xách hẳn đứng lên, ánh mắt không chút để ý đảo qua, khẽ cười nói: Xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, không ngại em trước đưa vợ chồng mới trở về phòng đi?.

Mọi người lập tức lắc đầu, nói giỡn sao, cô gái này sức chiến đấu nghịch trời như vậy, bọn họ cùng nhau xông lên cũng không phải là đối thủ, làm sao còn dám xuống tay với anh trai người ta đâu!.

Na Na đối với cô em chồng bưng hấn gật đầu cảm tạ, chân chó xin phép cho bọn họ đi trước..

Na Na tìm được tiểu hoa đồng Na Viễn kia, đem bé quay lại bên người Na Hách, miễn cho bé tham ăn mà ăn nhiều bị tiêu chảy..

Na Na dặn dò một phen, nhin không được hỏi: Anh, anh vì sao muốn ép buộc bác sĩ Niép a?

Na Hách không để ý lắm con trai đang lau miệng, đầu cũng không có nâng mà thản nhiên nói: Cái này làm sao có thể tính là ép buộc đâu? Anh bất quá là tạo cho lễ cưới của hai đứa một chút khó khăn..... Đây là hôn lễ càng là vất vả càng không dễ dàng, tiểu tử kia tương lai mới biết mà không dễ dàng ly hôn!.

Na Na đối suy nghĩ của hắn thật sự không thể nói gì, bất đắc dĩ nói: Được rồi, anh tự mình chú ý một chút, em đi trước nhìn xem.....

Đi đi! Na Hách cười cười, tiếng thở dài phát ra từ nội tâm nói: Gả cho người ta rồi nhất định sẽ không được tùy ý giống như ở nhà..... Bất quá em gái em phải nhớ kỹ, phàm là có chút ủy khuất, còn có anh làm chỗ dựa cho em!.

Na Na hốc mắt đỏ lên, nhin không được rơi lệ..

Trong hôn lễ, hai anh em lại đột nhiên lại thấy khổ sở tiếc nuối.

Thời khắc tốt đẹp long trọng như vậy, cha mẹ bọn họ cũng không tại bên người.....

Khóc cái gì! Na Hách thay cô cẩn thận lau đi nước mắt: Cô dâu mà khóc sẽ không đẹp, mau đi đi, đừng làm cho em rể chờ lâu!

Na Na thu hồi thương cảm trong lòng, cẩn thận chậm rãi bước đi xa..

Niếp Duy Bình yên ổn thối lui, bị ném vào trong bồn tắm lớn, ngay cả khí lực bò ra cũng không có liền như vậy nằm ngửa mà ngủ.

Na Na nhất thời đỏ khóc đỏ cười, nghĩ nghĩ trở về phòng thay quần áo rồi quay lại, vặn mở nước ấm giúp hần đơn giản lau thân mình.

Niếp Duy Bình uống rượu rất nhiều, khó chịu râm rì, mơ mơ màng màng tùy ý Na Na cởi bỏ quần áo của hần, miệng mơ hồ không rõ lắm bẩm : Bà xã.....

Na Na trong lòng bỗng dưng mềm nhũn, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán hần, đôi môi mềm mại lạnh lạnh hôn lên cái trán nóng rực của Niest Duy Bình làm hần thoải mái thở dài..

Na Na nhẹ nhàng cười cười, tươi cười mang theo thỏa mãn vui sướng nói không nên lời, nhẹ giọng đáp lời: Ông xã!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bac-si-cam-thu>